

Lá Bài Cuối Cùng

Contents

Lá Bài Cuối Cùng	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	24
11. Chương 11	26
12. Chương 12	29
13. Chương 13	32
14. Chương 14	36
15. Chương 15	39
16. Chương 16	42
17. Chương 17	45
18. Chương 18	48
19. Chương 19	51
20. Chương 20	54
21. Chương 21	57
22. Chương 22	60
23. Chương 23	63
24. Chương 24	66
25. Chương 25	69
26. Chương 26	72
27. Chương 27	75
28. Chương 28	79
29. Chương 29	82
30. Chương 30	86
31. Chương 31	89
32. Chương 32	93
33. Chương 33	96
34. Chương 34	100
35. Chương 35	103
36. Chương 36	108
37. Chương 37	112
38. Chương 38	116
39. Chương 39	120
40. Chương 40	125
41. Chương 41	128

42. Chương 42	133
43. Chương 43	138
44. Chương 44	142
45. Chương 45	147
46. Chương 46	151
47. Chương 47	155
48. Chương 48	158
49. Chương 49	161
50. Chương 50	164
51. Chương 51	168
52. Chương 52	172
53. Chương 53	176
54. Chương 54	180
55. Chương 55	185
56. Chương 56	189
57. Chương 57	193
58. Chương 58	198
59. Chương 59	203
60. Chương 60	207
61. Chương 61	211
62. Chương 62	215
63. Chương 63	220
64. Chương 64	224
65. Chương 65	228
66. Chương 66	232
67. Chương 67	236
68. Chương 68	241
69. Chương 69	245
70. Chương 70	250
71. Chương 71	254
72. Chương 72	258
73. Chương 73	263
74. Chương 74	267
75. Chương 75	272
76. Chương 76	276
77. Chương 77	280
78. Chương 78	284
79. Chương 79: Chương 79	289
80. Chương 80	293
81. Chương 81	298
82. Chương 82	302
83. Chương 83	306
84. Chương 84	310
85. Chương 85	314
86. Chương 86	318
87. Chương 87	323
88. Chương 88	327
89. Chương 89	332
90. Chương 90	336
91. Chương 91	340
92. Chương 92	345
93. Chương 93	349
94. Chương 94	354
95. Chương 95	358

96. Chương 96	363
97. Chương 97	367
98. Chương 98	372
99. Chương 99	376
100. Chương 100	379
101. Chương 101: Ngoại Truyện 1: Cách Ăn Một Trăm Trái Cà Chua.	381
102. Chương 102: Ngoại Truyện 2: Đàn Ông Thì Phải Có Sự Nghiệp Của Mình	385
103. Chương 103: Ngoại Truyện 3: Mỗi Ngày, Chúng Ta Đều Đối Mặt Với Quyết Đấu.	389
104. Chương 104: Ngoại Truyện 4: Tác Dụng Hóa Học Của Nguyên Tắc Và Truyền Thanh.	394
105. Chương 105: Ngoại Truyện 5: Kết Hôn Thì Phải Tổ Chức Hôn Lễ, Kiên Quyết Mới Là Đạo Lý Thép.	399
106. Chương 106: Ngoại Truyện 6: Váy Quả Nhiên Tốt Hơn Quần.	404
107. Chương 107: Ngoại Truyện 7: (cậu Hai) Uống Rượu, Luôn Sẽ Có Hiểu Lầm.	408
108. Chương 108: Ngoại Truyện 8: Nho Chưa Chín Cũng Khiến Người Mong Đợi.	412
109. Chương 109: Ngoại Truyện 9: Cho Dù Là Ngựa Hoang, Cũng Vẫn Có Quá Khứ.	417
110. Chương 110: Ngoại Truyện 10: Cho Dù Có Lòng Tin Trăm Phần Trăm, Cũng Chưa Chắc Có Kết Quả Trăm Phần Trăm.	422
111. Chương 111: Ngoại Truyện 11 Đặc Điểm:	426

Lá Bài Cuối Cùng

Giới thiệu

Lá Bài Cuối Cùng thuộc truyện ngôn tình nói về Lâm Được là một tên ngu ngốc. Dừng tục ngữ của

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/la-bai-cuoi-cung>

1. Chương 1

Lâm Được là một tên ngu ngốc.

Dừng tục ngữ của Cúc thành thì là kẻ thiếu cận, dùng cách hình dung rộng rãi hơn thì là kẻ lỗ mãng, dùng học thuật của tiểu tư sản hiện đại chính là khiếm khuyết EQ.

Câu này không phải do mọi người cố ý hắt nước bẩn lên người y, mà đã được khẳng định qua thời gian.

Lâm Được năm nay hai mươi bảy tuổi, thanh niên vào tuổi của y tại Cúc thành đa phần đã lập gia đình, cho dù không lập gia đình cũng phải có một công việc chính thức, đương nhiên, hiện tại kinh tế không khởi sắc, Cúc thành lại là thành thị nhỏ, công việc tốt vô cùng hiếm, nhưng hễ có một chút cơ hội, mọi người đều liều mạng chen vào. Đàn ông hai mươi bảy tuổi, không có công việc, thì ngay cả bà xã cũng đừng mơ tìm được.

Nhưng Lâm Được không phải vậy.

Lâm đại thiếu gia tuổi ta chưa tới hai mươi tám, nhưng ít nhất đã từng làm qua hai mươi tám nghề nghiệp. Từ vác túi ở trạm xe lửa, đến nhân viên hướng dẫn mua hàng ở siêu thị, y đều làm qua, lại còn cẩn thận tận tụy, tới mức cấp lãnh đạo hết sức cảm động muốn thăng chức cho y, nhưng mỗi lần sắp lên đời, người ta lại phát tay không làm nữa, dùng cách nói của y chính là: “Không hứng nữa.”

Câu này chọc giận cha y là Lâm Kiến Thiết, xem chút đã đập y một trận, nhưng người ta bảo không làm liên không làm, không một chút dây dưa, ngay cả đơn vị công tác trừ lương y mà y cũng không thèm để ý quay người bỏ đi, còn về cha y, Lâm đại thiếu gia nói thế này: “Con không ăn của ba, uống của ba, con tự kiếm tiền nuôi mình, liên quan gì tới ba?”

Mỗi lần nghe y nói thế, cha y đều vừa tức vừa thẹn.

Thật ra lúc nhỏ, Lâm Được rất được người yêu thích, nhìn hình tượng của y bây giờ là biết, thân cao 1m78, mắt phượng thon dài, có đi công trường phơi nắng cũng không bị đen, lùi lại hai mươi năm trước, thì chính là một thiếu niên nhanh nhẹn trắng trắng nõn nõn.

Hơn nữa Lâm Được còn có một chỗ rất đặc biệt, đó là trí nhớ rất tốt, khi ba tuổi, nghe kể chuyện một lần đã có thể học thuộc, giáo viên nhà trẻ mỗi lần lên lớp một sẽ gọi y lên, bảo y kể chuyện. Năm đó hiệu trưởng nhà trẻ đã nói với mẹ Lâm Được thế này: “Con của anh chị quả là kỳ tài!”

Năm đó Lâm Được học ở nhà trẻ loại ưu, hiệu trưởng cũng có danh tiếng trong giới giáo dục, nếu cô biết đứa trẻ năm đó được mình khen là kỳ tài hai mươi năm sau lại đi khuân đá ở công trường thì không biết sẽ đau lòng cỡ nào!

Khi học tiểu học, Lâm Được cũng rất giỏi, tuy chẳng bao giờ ôn bài trước khi thi, bài tập thầy cho thì toàn đi cọp của bạn, nhưng mỗi lần đều thi được điểm cao.

Nhưng vừa lên trung học, Lâm Được đã rớt xuống ngàn trượng, thành tích không nói, ẩu đả đánh nhau cái gì cũng làm. Thầy chủ nhiệm của y năm đó kéo y lại nói đầy thâm ý: “Lâm Được, thầy biết mẹ em qua đời là đã kích lớn với em, nhưng em càng phải nên phấn chấn lên, em nghĩ xem, mẹ em cũng muốn em được nở mặt nở mày chứ!”

Câu này thật sự là tràn đầy quan tâm, nhưng vô dụng. Sau khi tốt nghiệp trung học cơ sở, Lâm Được không thêm học thêm nữa, chính thức bắt đầu “sinh nhai hứng và không hứng” của mình, mà cũng bắt đầu từ lúc đó, y không còn xin cha mình một đồng nào nữa, thực tế là sau khi mẹ y chết, y không còn xin tiền nữa.

Khi y mười ba cha y lại tìm một mẹ kế, sinh em kế, nhưng y chưa từng để ý. Cha y ban đầu cũng giận không thêm quan tâm y, nghĩ y không có cơm ăn sẽ phải cúi đầu, kết quả ai biết y thà ra ngoài vác bao cát cũng không thêm cúi đầu.

Cha y lần đầu thấy con mình giành bánh bao với công nhân tại công trường, xem chút đã khóc. Cha y cúi đầu trước, nhưng đã muộn rồi, Lâm Được thấy ông, không tức giận, nhưng cũng không vui vẻ gì, thấy ông chỉ nói một câu: “Đây là công trường của ba, nói vậy lương của con có đảm bảo không?”

Khi Lâm Kiến Thiết cúi đầu đã chuẩn bị sẽ bị oán trách, kết quả Lâm Được chẳng nói gì, Lâm Kiến Thiết thất vọng vô cùng.

Kể biết chút tình huống nhà y nói thế này: “Lâm Được, mày ngu quá, nếu mày hận cha mày vậy, thì phải gom tiền tới tay mới phải. Mày thế này, tương lai không phải càng thêm lợi cho em mày sao?”

“Ôm nhiều tiền vậy làm gì, mẹ tôi năm đó cũng không vui vẻ gì. Tiền của ông là tự ông kiếm, ông muốn cho ai thì cho, hiện tại tôi sống tốt lắm rồi.”

Từ đó về sau, nhận định Lâm Được ngu ngốc chính thức thành lập, không ai nghi ngờ chút nào.

Mà Lâm Được thì sao, cũng chẳng để ý gì nhiều, y thật sự cảm thấy mình hiện tại sống không tệ. Có rượu uống có thịt ăn có nhà ở. Căn nhà mẹ để lại cho y địa điểm không tệ, nhà hai tầng ở trung tâm thành phố, tám mươi mét vuông còn có vườn, một mình y ở rất thoải mái.

Đương nhiên, tiền không nhiều. Chẳng qua Cúc thành cũng không phải là thành phố phát đạt gì, nếu một mình, mỗi tháng tám trăm đã đủ sống. Y là đàn ông con trai, có sức mạnh, lại có đủ kinh nghiệm và tay

nghề, làm chỗ nào cũng kiếm được tám trăm. Còn về tương lai hử, hử, sau khi y ba mươi thì liền tham gia bảo hiểm xã hội, già rồi cũng chả sợ!

Lâm Được cứ ngu ngốc như thế, tự do, vui vẻ, sau đó một ngày, y gặp tai nạn xe cộ, không phải tai nạn nào quá lớn, ít nhất y không cụt tay cụt chân, chỉ nằm trong bệnh viện bốn mươi tám tiếng, đồng nghiệp tới thăm y nói: “Lâm Được, cậu thật may mắn, xe đạp của cậu đó, chắc chắc... biến dạng luôn rồi, vậy mà cậu thì không sao!”

“Mẹ, tốt gì mà tốt, tên khốn kia không nhận!”

Lâm Được vừa che đầu vừa chửi, y rõ ràng bị một thằng uống say tông phải, hơn nữa bị tông trên vạch qua đường___ lúc đó y đang qua đường, tuân thủ quy tắc đi trên vạch, kết quả nghe thấy bình một tiếng, sau đó nữa, đã không còn ý thức.

Cái thằng tông y lập tức bỏ chạy, tuy sau đó đã tìm được, nhưng sống chết không thừa nhận, hơn nữa tên đó rõ ràng là có hậu thuẫn, làm y tức chết. Tối qua có người tới tìm y nói chuyện: “Hai ngàn tệ, bao phí nhập viện thuốc men, chuyện này coi như xong.”

“Lâm Được, không tệ rồi, còn cho cậu hai ngàn, nếu không cho đồng nào, cậu cũng không làm gì được.”

“Mẹ nó, không phải vấn đề tiền, sao nó dám không nhận? Mẹ, nó nói nó có bóp còi, trên vạch qua đường nó bóp còi cũng vô ích mà, hơn nữa ai nghe thấy tiếng còi của nó?”

Tuy rất bức, nhưng Lâm Được cũng biết mình chẳng làm gì được, ai bảo đối phương có hậu thuẫn? Ai bảo y không có người nhà ra mặt dùm chứ?

Lúc này, y vẫn không biết, cú tai nạn này, không những khiến y đau đầu mấy ngày, còn mang tới cho y một đại phiền phức.

~.

~Chết!

Caesar chưa từng liên hệ chữ này với mình. Đương nhiên, hẳn biết người đều sẽ chết, hẳn cũng biết mình sớm muộn cũng phải chết, nhưng hẳn chưa từng nghĩ mình lại chết như thế.

Chớp mắt rời khỏi thân thể, sau đó, trôi tới một mảng sương mù trắng. Sương mù đó vốn yên tĩnh, nhưng khi hắn tới lại giống như bắt đầu sôi sục, trong một thoáng hắn có cảm giác như bị nuốt chửng, cảm giác này khiến hắn tức giận, trong cuộc sống quá khứ của mình, trước giờ chưa từng có thứ nào dám đối với hắn như thế, bất luận là người hay vật, trước mặt hắn đều phải thần phục.

Đầu chí cường liệt bộc phát ra, hòa quyện cùng sương trắng, mấy lần đều sắp chìm ngập, nhưng cuối cùng vẫn thất bại trước mặt hắn ... thật ra cũng không thể nói là thất bại, chỉ là sương trắng đó không còn địch ý với hắn nữa.

“Mẹ, đầu của ông, đã mấy ngày rồi, sao vẫn còn đau, đừng bảo là bác sĩ dám gạt ông.”

Đột nhiên, Caesar nghe thấy một giọng nói, giương mắt, nhưng không thấy bất cứ ai.

“Ừa, hình như hết đau rồi, ừm, đi mua óc dê thôi.”

Vẫn là giọng nói đó, nhưng không thấy bóng dáng nào, tình trạng này thật quái dị, Caesar do dự một chút, vẫn quyết định mở miệng hỏi: “Cậu là ai? Đây là đâu?”

“Ừa, trong đầu ông sao lại có tiếng nói? Không được, ông phải đi bệnh viện, ông nhất định phải tố cáo tên khốn kia, đầu ông xuất hiện ảo giác rồi!”

“Cậu có thể nghe thấy tôi, đúng không?”

“Ông trời, lại tới rồi, lại tới rồi!”

Caesar không nói nữa, giọng nói kinh hoàng này khiến Caesar hiểu được đại khái hoàn cảnh của mình lúc này.

Hắn chết rồi, người sau khi chết thật sự có linh hồn, linh hồn hiện tại của hắn, nằm trong đầu người khác.

2. Chương 2

Caesar gần đây rất rầu rĩ, tuy hắn không biết cảm giác không vui lúc này của mình là rầu rĩ, nhưng thực tế, hắn đang rầu rĩ.

Đương nhiên, bất cứ ai phát hiện mình đã chết rồi, tâm tình đó không thể nào tốt được, nhưng Caesar rầu rĩ không phải vì điều này, hắn rầu rĩ vì tại sao mình lại gặp phải một người thế này chứ.

Đối với sự xuất hiện của hắn, Lâm Được tiếp nhận rất nhanh, chỉ kinh ngạc một lúc, sau đó thì bình tĩnh lại, đối với việc này, Caesar khá là thỏa mãn, cảm thấy mình gặp được một nhân tài có phong phạm đại tướng, nhưng lập tức hắn biết mình đã sai rồi.

“Đây là đâu?”

“Trái đất.”

“... Cái gì?”

“Trái đất, hành tinh thứ ba của thái dương hệ trong ngân hà... ừm, chắc là thứ ba đi, nhìn từ trên trời, đây là một tinh cầu xinh đẹp. A, đúng rồi, có thể anh không biết cái gì là bầu trời, nhưng không sao, ngày mai các anh em sẽ tìm cho anh vài đĩa tạp chí địa lý quốc gia, anh xem chút là hiểu liền.”

“Không cần, tôi biết rồi.” Khi nói câu này, giọng điệu của Caesar... hay nên nói là linh hồn cũng hơi dao động chút.

“Anh biết? Tốt quá! Người anh em tới từ ngoài hành tinh? Tương lai? Cái gì, vốn là người trái đất, còn là người Mỹ? Ai đó! Thất kính thất kính! Tôi nghe nói làm phiên dịch đều rất có tiền đồ, nhưng tôi vừa thấy tiếng miền là đau đầu liền, hiện tại có người anh em đây, tôi cũng có thể tìm việc làm phiên dịch rồi!”

Lâm Được hoa chân múa tay, hưng phấn không ngừng không ngừng tấn công linh hồn Caesar, gì mà người anh em bao nhiêu tuổi rồi, người anh em có vợ chưa, người anh em bị nổ chết hả, ai da, đừng kín miệng thế, người anh em chết cũng chết rồi, ngại gì nữa chứ? Hơn nữa anh tới từ nước Mỹ xa xôi, cả đời tôi cũng chả tới đó được, cũng sẽ không đi rêu rao chuyện xấu của anh đâu...

Caesar từ nhỏ đã cẩn trọng, thiếu niên thành danh, khi mười hai thì kiếm được một triệu đầu tiên từ trên mạng, từ đó hắn dựa vào khoản tiền này thu thập nhân thủ, tìm kiếm đại lý, khi mười sáu tuổi đã có thể lực không nhỏ, mà lúc hai mươi, hắn đã có sông bài của riêng mình tại Las Vegas, mười năm sau đó đã có thể hô mưa gọi gió tại Las Vegas, còn có người đặt biệt hiệu cho hắn là “Đại đế”, biệt hiệu này không hẳn là biểu hiện tôn kính với hắn, trong đó nói không chừng còn bao hàm lời nguyên rủa, nhưng cũng có thể từ danh hiệu này nhìn ra uy vọng của hắn.

Caesar rất có uy vọng, bất luận thuộc hạ hay thân tín, đều hết sức cung kính với hắn, ngay cả đối thủ gặp hắn ... dù trong lòng nghĩ gì, tôn kính bên ngoài vẫn là có, hắn đã bao giờ gặp phải dạng người như Lâm Được đâu.

Lúc còn sống, hắn không cần cố ý bày vẻ mặt lạnh, chỉ cần không nói chuyện, người khác sẽ run rẩy, như đứng trên băng mỏng, thậm chí suy ngẫm đã nói sai cái gì, suy nghĩ phải lấy lòng hắn thế nào.

Mà hiện tại bất luận hắn không phản ứng thế nào, Lâm Được vẫn có thể thao thao bất tuyệt: “Được rồi được rồi, tôi sẽ nói về bản thân trước, mỗi lần tắm tôi sẽ đi tiểu, phía trước phóng, phía sau xả, tư vị đó a... rất sướng, anh thử qua chưa? Chưa hả? Không sao, sau này anh và tôi cùng một thân thể, tôi có thể cảm giác được, chắc anh cũng cảm giác được!”

...

“Được rồi, chuyện bí mật như thế tôi cũng nói rồi, anh phải kể về anh đi chứ, khi anh tắm, thích làm gì? Nói đi mà, đừng mắc cỡ chứ, tôi thiệt tình không nói cho ai biết đâu mà.”

... Lúc này Caesar chỉ có một cảm giác, hổ lạc bình dương bị chó khi, nếu là lúc hắn còn sống, không tặng Lâm Dực một viên đạn, cũng phải tặng hắn một nhát đao, nhưng hiện tại, hiện tại trừ yên lặng ra, hắn không thể làm gì được nữa!

Caesar tuyệt đối không có suy nghĩ do đây là thân thể người khác, nên hắn phải kính trọng, hắn từng thử chiếm lĩnh, nhưng khi hắn chưa có suy nghĩ này còn tốt, hễ có, sương mù vốn bình lặng sẽ sục sôi, thử mấy lần, xem chút đã nuốt chừng hắn rồi.

Hắn không biết sương mù này là gì, nhưng có lẽ, là một biện pháp bảo vệ của bản thân nhân loại.

Có giáo huấn rồi, hắn không còn dám tùy tiện, mà hiện tại hắn đã chết, tuy sau khi nói chuyện với Lâm Dực, hắn có thể nhìn thấy thế giới bên ngoài, cũng có thể nghe được thanh âm bên ngoài, nhưng đối tượng duy nhất hắn có thể liên hệ chỉ có Lâm Dực.

Dưới tình hình này, bất kể Lâm Dực nói gì, hắn chỉ có thể nghe, phản ứng duy nhất chính là không có phản ứng gì.

Nhưng không có phản ứng cũng không được, Lâm Dực không bằng lòng.

Công nhận, Lâm đại thiếu gia rất giống đại văn hào Tô Đông Pha của thời Tống, sao, đương nhiên không phải là tài hoa phong lưu, mà là, Lâm đại thiếu cũng là một kẻ theo trường pháp lạc quan hết thuốc chữa.

Trong đầu đột nhiên có thêm một giọng nói, nếu là người khác, người duy tâm có lẽ sẽ cầu thần bái phật, tìm bồ tát đạo sĩ, người duy vật, có lẽ cũng phải tìm bác sĩ tâm lý rồi chuyên gia thần kinh.

Nhưng Lâm Dực thì không, trong đầu có thêm một linh hồn, mới mẻ như thế, còn là người Mỹ, sau này không cần râu rĩ vì tiếng Anh nữa. Hơn nữa, có thể có một người thời thời khắc khắc nói chuyện với y, y cũng rất vui vẻ.

Tính cách của Lâm Dực rất thích hợp kết bạn, nhưng không có học lực, muốn kiếm đủ tiền nuôi sống mình thì cần có công việc thời gian dài, mà công việc y tìm được bình thường luôn rất hao thể lực, cả ngày làm việc xong chỉ muốn nghỉ ngơi, làm gì còn thời gian đi chơi với bạn bè?

Còn đồng nghiệp à, mỗi lần đều gặp được vài người dễ gần, nhưng mỗi công việc của y đều không lâu dài, cho nên bạn bè không ít, nhưng có thể tâm giao thì không có một ai.

Hiện tại trong đầu có thêm một linh hồn, tuy hơi ghen chút, nhưng không sao, đối phương không thích nói chuyện, y có thể nói nhiều thêm.

“Ý, nói lâu như vậy rồi, tôi còn chưa biết anh tên gì, tôi là Lâm Dực, lâm gồm hai chữ mộc, dực của nhảy cao, tôi thấy tiếng Trung của anh rất mượt, biết hai chữ này chứ, anh tên gì, cũng phải cho tôi biết để xưng hô chứ, phải không?”

Có gì để xưng hô chứ? Chỗ này chỉ có hai người, tuy không mấy để ý, nhưng Caesar vẫn nói tên ra.

“Caesar? Tên của anh thật không may mắn, tôi nhớ có một người tên là Đại đế Caesar bị người ta giết chết, còn một người tên Caesar gì đó cũng chết rất sớm, tôi thấy tuổi tác của người anh em cũng không lớn... được rồi, tôi không nhắc chuyện buồn của anh nữa, chỉ là tuy giờ anh đã chết rồi, nhưng chúng ta vẫn nên đổi cách xưng hô, thế này, tôi gọi anh Khải Khải vậy, ừm, anh cũng có thể gọi tôi là tiểu Dực, mẹ tôi luôn gọi tôi như thế.”

“... Tôi còn có tên tiếng Trung là Từ Bình Lạc.”

Khai tên này ra thuần túy là do hắn không thể tiếp nhận cái cách xưng hô Khải Khải đó.

“Tên này hay, vừa bình an vừa khoái lạc, vậy sau này tôi gọi anh là Lạc Lạc!”

3. Chương 3

“Mọi, ông đây hôm nay thua hết ba mươi!”

“Tôi cũng thua hết năm mươi, gần đây không thể đánh bài với tiểu Lâm, thằng nhóc ấy gần đây hên lắm, lần này cũng thắng hết!”

Lâm Được vừa gom tiền nhét vào túi, vừa cười ha ha: “Hên gì chứ, đây là kỹ thuật! Kỹ thuật, biết không hả? Ông đây là truyền nhân của đồ thần, hậu nhân của đồ vương!”

“Phi! Đồ vương nữa chứ! Không biết là ai trước đó ngày ngày thua tới mức phải lột quần!”

“Tiểu Trì Tử, có biết cái gì là muốn thành công phải biết giấu tài không? Hồi xưa tôi thua là để ấy cậu mắc câu, tôi không bỏ chút máu, các cậu chịu tới đánh bài với tôi sao.”

“Được rồi được rồi, cứ coi như cậu có nghề đi, thắng rồi, không thể không xì ra, vẫn luật cũ, tìm chỗ ăn cơm thôi!” Lão Lưu vừa rồi nói thua năm mươi nháy mắt với Trương Trì đối diện, kể sau hiểu rõ, không tiếp tục lèm bèm chuyện Lâm Được có quan hệ gì với đồ vương nữa.

Lâm Được hiện tại đang làm nhân viên phối hàng trong siêu thị, cái nghề này nói thì dễ nghe, nói trắng ra, chỉ là nhân viên vận chuyển, những gì phải làm là chuyển hàng từ kho, trạm xe tới siêu thị.

Công việc không nhẹ nhàng, nhưng cũng không mệt lắm, bọn họ một tổ ba người, lão Lưu là tài xế, y và Trương Trì mới hai mươi mốt là người bê hàng, ba người, không biết chơi mạt chược, nên ngày ngày chơi đấu địa chủ (một dạng poker TQ).

Trừ lão Lưu, Lâm Được và Trương Trì đều là người mới, ba người vốn không hiểu nhau mấy, không ai biết trình độ người kia ra sao, nhưng chơi được vài ngày, Trương Trì và lão Lưu đều biết, Lâm Được, là một kẻ gà mờ!

Lâm Được không chỉ là gà mờ, còn là một gà mờ trước giờ chưa từng gặp. Người khác nếu thấy mình thua sẽ tự động không đánh nữa, cho dù lên cơn thèm cũng tìm người có trình độ tương đương mà đánh. Nhưng Lâm Được thì không, lão Lưu và Trương Trì rủ, y liền chơi, nhưng thật ra y không ham mê gì.

Dùng câu Caesar nói với y là: “Tôi phải tạo quan hệ với đồng nghiệp, không thể thoát ly quần chúng như kiểu nhà tư sản.”

Đối với thắng thua của y, Caesar vốn không muốn lo, mười hay hai mươi tệ cũng không thèm đặt trong mắt, nhưng sau khi thấy y phạm sai lầm quá thật quá cơ bản, liền nhin không được mở miệng chỉ điểm. Hắn vừa tham gia, lão Lưu và Trương Trì lập tức thua xiển liễn, nếu không phải Lâm Được hạ thủ lưu tình, có lẽ cả hai ngày ngày đều thua trắng.

Mấy lần trước, hai người này còn không tin tào, nghĩ chắc Lâm Được gặp may nhất thời, tới hôm nay bọn họ cuối cùng chịu không nổi, hai người đều muốn dừng trước, nhưng trước khi dừng, nhất định phải kiểm lại số tiền thua mấy hôm nay!

Nghĩ thế, hai người cũng không cố kỵ nữa. Bình thường ăn của kẻ thắng, cũng chỉ hai bát mì, hai món thêm là được, hôm nay không chỉ gọi thêm mấy món, còn gọi mấy chai rượu. Mới đầu hai kẻ này còn sợ Lâm Được không làm, nhưng thấy y vẫn cười ha ha, hào phóng vung tay, uống bia xong lại uống rượu trắng, đợi cuối cùng khi thanh toán tổng cộng là một trăm bảy mươi tám!

“Vui lắm vui lắm, thật sự rất vui, lâu rồi không uống đã như vậy, gần đây vừa thắng tiền, vừa uống rượu, thật sự quá sướng! Lạc Lạc à, anh đừng nghĩ tôi chịu thiệt, chưa từng nghe qua câu nói đó sao? Chịu thiệt chính là được lợi, tôi chiếm lợi nhiều lắm!”

... Caesar không nói gì.

“Lạc Lạc Lạc Lạc, anh còn đó không? Lạc Lạc Lạc Lạc...”

Caesar vốn không muốn để ý tới y, sau đó thấy y kêu như gọi hồn, cuối cùng cũng phải trả lời.

“Anh còn đó à, còn thì tốt, vừa rồi tôi nói gì nhỉ? Ừm... tới nhà rồi, đợi tôi, đợi tôi mở cửa đã...”

Rề rà lấy chìa khóa, lẹo xẹo mở cửa, vào nhà, ném giày một bên, quần áo cũng không cởi đã nằm bệt xuống giường.

Lâm Được ngủ như chết, đồng hồ báo thức cũng không gọi y tỉnh nổi, cho tới khi điện thoại kêu không ngừng, y mới mơ mơ hồ hồ mở mắt ra.

“Lâm Được! Lâm Được! Dì là Hồ Ái Bình!”

“Gọi lộn số rồi!”

Nói xong, cúp cái rụp, lật người ngủ tiếp, ai biết điện thoại lại vang lên.

“Lâm Được, dì là vợ của ba con, mẹ của Lâm Hàm!”

Lâm Được mù mờ một lát, mới nhớ ra đó là mẹ kế của mình, y không lên tiếng, Hồ Ái Bình liền khấn trương:

“Lâm Được Lâm Được, con còn đó không? Ba con gặp chuyện rồi! Con mau tới bệnh viện nhân dân đi, con mau tới đi!”

Giọng nói bên đó chói lói, Lâm Được ngậy người một chút, nhảy bật khỏi giường, lê giày chạy ra ngoài.

Tại Cúc thành, cha của Lâm Được Lâm Kiến Thiết được coi là người có tiền, đương nhiên, có tiền là đối với người bình thường thôi, chứ đối với kẻ có bối cảnh, có quyền thế mà nói, gia tài chỉ mấy triệu của ông chỉ là bình thường.

Lâm Kiến Thiết hồi trẻ cùng mẹ của Lâm Được làm ăn, sau đó mẹ Lâm Được qua đời, Lâm Kiến Thiết cũng nghỉ ngơi mấy năm, sau đó, Cúc thành mở cửa khu tây, Lâm Kiến Thiết bất ngờ kiếm được bảy tám mươi ngàn nhờ năm đó mua một miếng đất giá hai ngàn.

Lúc đó, vật giá còn chưa điên cuồng như bây giờ, bảy tám mươi ngàn hoàn toàn có thể mua một căn nhà ba phòng ngủ tại trung tâm Cúc thành, hơn nữa hai ngàn so với bảy tám mươi ngàn, lợi nhuận ba bốn mươi lần cũng khiến Lâm Kiến Thiết vô cùng dao động, thế là, ông cũng tham gia vào hàng ngũ thương nhân khai phá.

Tuy nói là thương nhân khai phá, những gì Lâm Kiến Thiết làm cũng chỉ là một chút chuyện nhỏ. Cách làm quen thuộc của ông là mua một hai mẫu đất nền ở ngoại ô, sau đó xây biệt thự, rồi bán ra.

Cách làm này nói nhẹ nhàng cũng nhẹ nhàng, vì chỉ cần chờ, nhà rồi sẽ bán được, hơn nữa vì Cúc thành còn thuộc thành phố nội địa, bất kể bên ngoài thế nào, giá nhà vẫn tăng ổn định, cho nên trên cơ bản sẽ không có khả năng bị lỗ vốn.

Nhưng nếu nói cực khổ thì tuyệt đối cũng cực khổ. Hiện tại không thể so với hai mươi năm trước, ai chẳng biết đất thổ cư đắt đỏ, chỉ cần có chút năng lực, ai không muốn thò tay vào? Muốn giành được một miếng đất dưới miệng hổ của rất nhiều kẻ có bối cảnh, cần phải thấp bao nhiêu nhang, cúng bao nhiêu phong bì?

Cho dù lấy được, cũng phải biết an ủi mấy thôn dân tại đó, nếu không không cần gì khác, chỉ cần tối tối trộm chút sắt thép xi măng, lập tức chịu không nổi.

Mà sau khi xây nhà xong thì sao, vì làm thủ tục chính thức, còn phải cúng ấy cấp trên, ngày ngày đốt nhang, trông ngóng, cũng chỉ mong phạt gia khu này đừng ăn dữ quá, đừng chặt mạnh tay quá.

Lần này Lâm Kiến Thiết gặp chuyện, là vì xây nhà. Ông mới mua một miếng đất được gọi là tiểu khu ôn hòa, tiểu khu ôn hòa đó, cũng là một tiểu khu biệt thự, là do một chủ thầu xuất thân nông dân xây nên. Lúc đó vì mua miếng đất này, đã bị tên chủ thầu này ức hiếp không ít, sau đó vì để được đi qua con đường thông tới đó, phải đưa không ít tiền.

Tóm lại, nhà còn chưa xây, chỉ riêng cho chủ thầu đã mất sáu bảy mươi ngàn, nhưng nói thế nào thì cũng đã bãi bình xong, nhà cũng xây xong rồi, nhưng mới vừa xây xong, tên chủ thầu đó lại không chịu yên, ồn ào đòi Lâm Kiến Thiết phải lấy ra tám mươi ngàn nữa, nếu không sẽ dỡ nhà.

Lâm Kiến Thiết cũng là người đã hơn năm mươi, vì thường xuyên lên bàn rượu, nên sớm mắc bệnh cao huyết áp, bị tên chủ thầu đó làm tức nghẹn, lại thêm thật sự có mấy thôn dân đến đập cửa kính, lập tức huyết áp tăng cao, ngất xỉu. Khi Lâm Được tới, Lâm Kiến Thiết còn đang cấp cứu.

“Lâm Được, Lâm Được, cho dù con ghét dì, nhưng nể tình tiểu Hàm, nể tình cha con, cũng nên giúp dì làm chủ.”

Hồ Ái Bình kéo tay Lâm Được, khóc thút thít, nghẹn ngào nói, vừa nói vừa lo sợ nhìn hai gã đàn ông thỉnh thoảng vẫn nhìn sang bên này.

Hai gã đàn ông đó đều chỉ hơn hai mươi, tuy mặc quần áo kiểu Hàn đang sốt bấy giờ, cũng nhuộm tóc, nhưng dáng vẻ quê mùa vẫn không che giấu được. Bọn họ cách không xa, nghe Hồ Ái Bình khóc kể với Lâm Được, cũng không nói gì, chỉ thỉnh thoảng hừ lạnh một tiếng.

Đang nói chuyện, lại có một hàng người qua, dẫn đầu là một người trung niên chừng bốn mươi tuổi, hai thanh niên kia lập tức lại đón, kêu chú năm chú năm.

“Thế nào, lão Lâm tỉnh chưa?”

“Vẫn chưa, nhưng lão Lâm lại lòi ra một thằng con!”

Vừa nói vừa dẫn môi sang chỗ Lâm Được, tên chú năm đó đang định nói gì, cửa phòng cấp cứu lại mở ra, bác sĩ bước ra nói: “Ai là người nhà của Lâm Kiến Thiết.”

Lâm Được và Hồ Ái Bình vội chạy lại.

“Người đã cứu được, nhưng tình hình thế nào còn phải quan sát.”

Lúc này có y tá đẩy giường bệnh ra, Lâm Được và Hồ Ái Bình đều không hỏi nữa vội chạy tới bên giường, cùng đưa tới phòng quan sát.

“Xem ra lão Lâm không sao rồi, chị dâu à, tám mươi ngàn đó, cũng nên đưa ra đây.”

Lâm Được quay đầu, vẻ mặt không hiểu nói: “Tám mươi vạn, tại sao? Cho ai?”

Chú năm đó nhìn y một cái: “Cậu là con của lão Lâm, sao tôi chưa từng gặp cậu?”

Hồ Ái Bình vội nói: “Đúng vậy đúng vậy, nó là con lớn của lão Lâm, hồi trước vẫn, vẫn làm việc ở ngoài...”

“À, nếu đã là con lớn, vậy thì càng dễ nói, hiện tại lão Lâm đã liệt giường, thì cậu coi như làm chủ, tôi cũng không tính phí chăm sóc rồi phí xăng cộ đưa lão Lâm tới đây, đó chỉ là chút tiền vặt, nhưng tiền qua đường, thì phải bỏ ra. Khi các cậu xây nhà xe tải ngày ngày chạy qua đường của tôi, sau này còn thường xuyên ra vào trên con đường của tôi, tám mươi ngàn, không nhiều, tôi cũng cần sửa con đường đó chứ...”

Lâm Được đấm một đấm vào bụng gã: “Tao thao mẹ mày!”

4. Chương 4

Gã chú năm đó tuy chỉ là một chủ thầu nhỏ bé, nhưng thường xuyên lăn lộn, đã nhìn ra Lâm Được bất thường từ sớm, nhưng gã không ngờ Lâm Được thật sự dám xuống tay___ phía bọn họ có tám người đó!

Lâm Được đấm một đấm vừa chuẩn vừa mạnh, chú năm liền kêu oa một tiếng, sau đó không kêu nổi nữa, người bên cạnh gã cũng ngã ra, khi tỉnh táo lại, nắm đấm thứ hai thứ ba của Lâm Được đã tới.

“Mày dám đánh chú năm?”

“Dừng tay!”

...

Tay sai do gã chú năm mang tới lỏng ngóng chạy lại, kẻ thì kéo, kẻ thì đấm lên người, Lâm Được lại bất kể, kéo cổ áo chú năm, đánh lên người gã, vừa đánh vừa hét: “Ông đánh chết mày! Ông không có mẹ, ba ông cũng sắp bị mày tức chết, ông không vợ không con, đánh chết mày ông đền mạng luôn!”

Y hét như thế, đám đá của những kẻ khác chậm đi vài phần. Bọn họ không phải là xã hội đen chân chính, bình thường làm công cho chủ năm, vì nhà, đường đi, đất cát... đủ thứ tạp nham mà đánh nhau không ít lần, nhưng nếu nói tới mạng người, thì chưa từng có.

Lâm Kiến Thiết ngất xỉu tại công trường, được đưa đi cấp cứu, hiện tại còn chưa có kết quả, trong lòng mọi người đều đã hơi e sợ, hiện tại lại nghe Lâm Được hét như thế, càng thêm chột dạ sợ hãi.

Có mấy kẻ hơi trung thực, thậm chí cảm thấy lần này thật sự là chủ năm quá đáng, tuy đường quả thật là do chủ năm sửa, nhưng Lâm Kiến Thiết đã trả tiền rồi, một con đường chưa tới hai trăm mét tùy tiện tính ra được bao nhiêu tiền? Hơn nữa trên con đường đó, nhà của chủ năm có cả mười căn, nhà của Lâm Kiến Thiết tổng cộng mới chỉ có sáu căn.

Đương nhiên tiền mà, mọi người đều muốn, Lâm Kiến Thiết nếu lại lấy ra mấy chục ngàn nữa, bọn họ cũng đều hưởng được chút lợi, nhưng mà người ta đã bị bức tới bệnh viện rồi, còn có thể thế nào? Thật muốn bức chết sao?

Bên này đánh dính chùm, Hồ Ái Bình bắt đầu kêu khản giọng: “Ông trời ơi___ thanh thiên đại lão gia ơi___ cha bị chọc tức chết rồi còn muốn đánh chết con, ông muốn cho nhà lão Lâm tuyệt tự sao___”

Giọng nói của bà chói tai, người khác thấy một đám vây đánh một người, đương nhiên không hoài nghi lời bà. Có hai người nghe bà gào phiến óc, muốn tới giáo huấn, còn chưa ra tay, bà đã kêu lên: “Đánh đi! Muốn đánh chết cả tao chứ gì! Đây chính là Vương Gia thôn đó! Đây chính là tay sai của Vương Thắng Lợi!”

Bà la hét như vậy, hai kẻ kia cũng không dám động, trở lại đánh Lâm Được.

Đánh có, hét có, chạy tới vây xem loạn thành một nùi, cho tới khi bảo vệ của bệnh viện chạy tới, mấy bảo vệ cầm côn vừa kéo vừa la: “Chúng tôi đã báo cảnh sát rồi!”

Vừa lôi kéo vừa dọa nạt, mới tách được hai người ra, lúc này Lâm Được đã bị đánh thành đầu heo hoàn toàn, cái mặt giống như Trần Quan Tây bị Lỗ Trí Thâm đánh, đỏ, tím, đen giao nhau đặc sắc. Mà trừ y ra, người khác đều không sao, cho dù là gã chủ năm, cũng không thấy bị thương tích bao nhiêu.

“Tám người đánh một.”

“Hiện tại mấy kẻ có tiền đều thế cả.”

“Cha người ta thì chọc tức chết, lại đi ăn hiếp con người ta, thật thất đức!”

...

Loạn thế nóng lạnh, Hồ Ái Bình kêu khóc, Lâm Được bị đánh, không một ai dám bước lên giúp đỡ, nhưng xông xáo bàn tán thì không ít, tuy là cổ nói nhỏ, nhưng nhiều người nói thì cũng có vài người cao giọng. Người chủ năm dẫn tới đều mang vẻ hổ thẹn, mà chủ năm thì sắp phun máu.

Vừa rồi Lâm Được chỉ túm lấy một mình gã đánh, mỗi lần đều đau đòi mạng, gã nửa ngày cũng không nói nổi, nhưng mà vì chỗ gã bị đánh vừa rồi đều có quần áo che, nên thành ra bọn họ ăn hiếp người khác, nhưng không phải là gã động thủ trước mà!

Vừa tức vừa hận, nhưng thấy Lâm Được trừng gã như quỷ, gã thật sự không dám lao tới nữa, nhịn đau, miễn cưỡng phun được mấy câu: “Giỏi, chúng mày giỏi lắm! Ngày mai tao lại tính sổ chúng mày!”

Nói xong, dẫn người của mình đi, gã vừa đi, Hồ Ái Bình liền thở phào, nhưng lập tức sợ hãi nói: “Làm sao đây làm sao đây, con, con... bọn chúng đi như vậy, nhất định muốn dỡ nhà của chúng ta! Sau này không biết có bao nhiêu chuyện, con, sao con...”

Bà oán trách sự lỗ mãng của Lâm Được, nhưng lại không nói ra được. Lâm Được sờ cằm mình: “Dì yên tâm đi, tên đó không dám, hôm nay tôi đánh gã, để gã biết nhà lão Lâm có người dám liều mạng với gã, ngày mai dì cứ đưa cho gã tám mươi vạn, thì sẽ không sao. Loại người này, nói thì ngang tàng, nhưng tuyệt đối không dám liều mạng với dì, ngày mai tôi lại nói vài câu với gã, sau này gã sẽ thành thật thôi.”

Hồ Ái Bình vẽ mặt phức tạp nhìn y, Lâm Được cho là bà lo lắng, liền nói: “Đừng quên, trước đây tôi cũng từng làm việc tại công trường, rất hiểu loại người này, tuyệt đối không sao.”

“Nhưng dì không có tám mươi ngàn...” Hồ Ái Bình cúi đầu, giọng nói run rẩy, “Trong nhà hiện tại ngay cả hai mươi ngàn cũng không có.”

.....

“Kỳ thật trước kia tôi vẫn luôn hận ông.”

Lâm Được nằm trên nóc nhà mình, đột nhiên mở miệng, cũng như trước kia, Caesar không đáp trả, y cũng không để ý, tiếp tục nói: “Mẹ tôi là một người phụ nữ tốt. Nếu vào cổ đại, thì cũng là tài nữ, biết đàn piano biết viết thơ. Từ nhỏ tôi thích khóc, bà ngày đêm không ngủ ôm tôi, dỗ tôi, đương nhiên, cái này là do người khác sau này kể lại, nhưng tôi vẫn nhớ, bà dạy tôi học thuộc từng câu thơ Đường, thuộc thơ Pushkin... bà làm ăn cũng rất giỏi, nhà tôi người làm ăn đầu tiên là bà, anh trưởng thành ở Mỹ, có thể không biết, thời đại đó mọi người đều quen ăn cơm chung nồi, rất hiếm người có nghị lực tìm công việc làm ăn.”

“Ban đầu không có tiền, bà đều đi họp chợ. Dùng xe đạp chở hai cuộn vải, mỗi ngày chạy mấy chục dặm. Sau đó tới bên ngoài nhập hàng, lúc đó chuyển khoản phiền phức, đều là mang tiền trên người. Mùa hạ, mặc quần áo đặc chế, che kín sây trên người. Sau đó đến ông già cũng theo, liền đổi thành ông già chạy bên ngoài, bà coi tiệm. Cực khổ như thế, cũng kiếm được ít tiền, nhưng bị ông già lấy cho người khác mượn, bà bị bệnh, ông già còn đi uống rượu với anh em... bà là bị tức chết! Nhồi máu não, căn bản không phải là bệnh gì lớn, nếu không phải bị chọc giận...”

Nói tới đây, y siết chặt nắm tay, nghiêng răng nghiêng lợi, gương mặt đã đáng sợ giờ càng thêm dữ tợn.

“... Nhưng ông vẫn là ba tôi.” Qua một lát, y lại nói: “Tôi vẫn còn nhớ khi còn nhỏ ông mua súng cho tôi, dẫn tôi đi thảo cầm viên... tôi đáp ứng anh rồi, kể cho tôi nghe bí mật của anh đi.”

Caesar không trả lời, Lâm Được đợi rồi đợi: “Lạc Lạc?”

“Không ngờ cậu vẫn luôn biết tôi nói cái gì.”

Lâm Được cười ha ha: “Tôi lại không ngu, sao có thể không biết?”

Nói thật ra, Caesar đối với người như Lâm Được là trăm lần bất mãn. Nếu là hồi xưa, Lâm Được chỉ đáng xách dép cho hắn, hắn cũng không thèm nhìn thêm lần nữa. Nhưng trong tình huống trước mắt, hắn chỉ có Lâm Được dùng được.

Caesar biết, bất luận là ai giết hắn, hy vọng báo thù của hắn không lớn___

Hắn không cảm thấy Lâm Được có chút năng lực nào giúp mình báo thù. Nhưng hắn vẫn hy vọng biết mình tại sao chết, do ai ra tay, có lẽ cuối cùng không tra được gì, nhưng cũng phải thử tra rồi hãy nói.

Hắn chỉ có Lâm Được dùng được, cũng chỉ có thể dùng Lâm Được. Trong một tháng đầu, hắn đã từng thử thăm dò, ám thị, chỉ đạo... đủ biện pháp, muốn Lâm Được tự động mắc câu.

Chẳng hạn, khi Lâm Được hỏi hắn nước Mỹ ra sao, hắn đặc biệt khuếch đại mấy phần, nói nước Mỹ như thiên đường. Khi Lâm Được đánh bài, hắn từng giả vờ vô tình nói: “Chơi bài, phải vào sòng bài mới có không khí.”

Thậm chí khi Lâm Được nói mình nghèo, hắn còn trực tiếp nói mình có mấy tài khoản bí mật, nếu Lâm Được cần, hắn có thể cho y biết mật mã.

Tóm lại, những thủ đoạn mà trước kia khinh thường không thèm dùng, đều đã dùng rồi, kết quả, kết quả là không có kết quả.

Nghe hắn ba hoa về nước Mỹ, Lâm Được vừa gật đầu vừa nói: “Quả nhiên là chủ nghĩa tư bản mục nát, thật tội ác! Thật tội ác! Lương dân như tôi tuyệt đối không thể đến nơi đó!”

Còn nói sòng bài có không khí hả, Lâm Được trả lời thế này: “Sòng bài à, đó là tội ác của tội ác, tôi là ba đời lương dân, sao có thể đi đánh bạc? Cái gì, anh nói chơi bài? Lạc Lạc à, đánh nhỏ chỉ là chơi vui thôi, anh là người tới từ xã hội tư bản chủ nghĩa, cũng không thể bóc lột vậy chứ, ngay cả chơi cho vui cũng không được sao.”

Còn nói lấy tiền cho y, người ta lập tức lắc đầu như trống bỏi: “Loại chuyện không làm mà hưởng, sao lương dân như tôi làm được chứ? Lạc Lạc, sau này anh đừng dụ dỗ tôi vậy nữa!”

Cứ thế một rồi hai hai rồi ba, khiến Caesar gần như sắp tuyệt vọng, ai biết, nửa ngày người ta đã hiểu từ sớm, nói vậy, chỉ để chọc hấn thôi!

Tâm tình của Caesar lúc này, thật sự vô cùng phức tạp. Vui mừng cũng có, Lâm Dục càng cơ trí, thì càng có khả năng giúp hấn điều tra chân tướng. Tức giận cũng có— cái này thì khá đơn thuần, thuần túy là không thể dẹp bỏ mặt mũi. Nhưng phần nhiều là mê mang, ánh mắt của hấn đã kém tới mức này rồi sao? Sáng tối ở chung với một người gần hai tháng, cũng bị làm hồ đồ theo?

“Lạc Lạc, Lạc Lạc Lạc Lạc Lạc Lạc...”

Caesar đang xoắn xuýt, Lâm Dục lại bắt đầu thi triển độc gia triệu hoán, hấn chịu không nổi, cũng không còn quan tâm hình tượng, trực tiếp nói: “Trễ rồi.”

“Trễ rồi? Cái gì trễ? Là tối trễ rồi hả? Hiện tại đã mười giờ tối, đương nhiên là trễ, Lạc Lạc, anh không phải có thể thông qua tôi nhìn bên ngoài sao? Sao không biết trời đã tối rồi chứ? Anh...”

“Tôi nói đã trễ rồi! Cho dù tôi nói cho cậu mặt mũi, hiện tại cậu cũng không thể lấy tiền, càng không thể đưa tiền cho Vương Thắng Lợi gì đó vào sáng mai!”

“Hả?”

“Tiền của tôi đều ở Âu Mỹ, muốn chuyển tiền từ bên đó qua đây, ít nhất cũng phải một đến hai ngày. Nếu cậu lấy ít, thì tốc độ bên đó sẽ chậm, nếu lấy nhiều, bên đó sẽ làm ngay lập tức cho cậu, nhưng đến Trung Quốc thì lại có thể gặp phiền phức. Hơn nữa hôm nay là thứ sáu, Châu Âu và Trung Quốc lệch nhau bảy tiếng, bên đó đã hơn ba giờ, bình thường lúc này không thể xử lý chuyện chuyển khoản nữa.”

Lâm Dục ngốc ra, tài khoản ngân hàng của hấn không vượt hơn hai mươi ngàn, còn chưa từng có chuyện nhận khoản từ nước khác. Nhưng y cũng từng có nghe qua, chuyển khoản quốc tế hơi rắc rối. Liên ngân hàng đã rất phiền phức rồi, liên quốc gia, hình như còn phiền phức hơn.

Y không biết là thật hay giả, nhưng thấy Caesar nói rất có lý, nên cũng tin.

“Vậy hiện tại nên làm sao? Tôi đi đâu tìm tám mươi ngàn chứ.”

Y thất hồn lạc phách lắm rồi, Caesar thì vui sướng như điên, nhưng vẫn dùng vẻ mặt liệt quen thuộc, lúc này cho dù là hình thái linh hồn, cũng có thể khắc chế không nhảy bật lên vui mừng, lời nói ra vẫn bình tĩnh khiến người tin tưởng: “Còn một cách, tôi có thể giúp cậu thắng được tám mươi ngàn.”

5. Chương 5

Trước khi bắt đầu đọc chương 6, mong mọi người bớt chút thời gian đọc bài này, như vậy thì đọc chương 6 mới hiểu, còn không thì khó hiểu cách chơi lắm:

*** Giới thiệu sơ về cách chơi bài poker texas:

- Trong mỗi ván đấu, đầu tiên sẽ có hai người chơi bắt buộc phải đặt cược trước tiên.
- Tất cả tiền cược của người chơi sẽ được đặt ở giữa bàn. Và vị trí này người ta gọi là pot. Bất cứ ai thắng sẽ được lấy pot.
- Sau đó là chia bài, mỗi người chơi được chia hai lá. Sau khi nhận được hai lá này, sẽ bắt đầu vòng cược đầu tiên.

Danh sách các lựa chọn trong mỗi vòng cược:

- + Fold (Bỏ bài): Khi bài không tốt, hay đơn giản không muốn chơi tiếp ván đó, bạn bỏ bài và chờ một cơ hội khác.
- + Bet (Người đặt cược đầu tiên): bạn đặt cược số chip tùy ý, những ai muốn tiếp tục ván bài thì phải trả số chip bằng với chip của bạn mới có thể chơi tiếp, nếu không họ sẽ bỏ bài.
- + Raise (Tổ): khi đã có người đặt cược trước, bạn muốn nâng tiền cao hơn, tạo áp lực cho đối phương, khi đó hành động của bạn là Raise.
- + Call (Theo cược): Khi đã có vài người trước bạn đặt cược, bạn muốn theo cược, nghĩa là chỉ bỏ ra số chip bằng số chip họ đã cược để theo bài, như vậy gọi là Call.
- + Check: Nếu trước đó chưa có ai đặt cược, thì bạn có thể check để không phải bỏ thêm chip nào ra mà vẫn có thể theo bài. Điều này có nghĩa là bạn sẽ không cược thêm gì cả, và sẽ đến người ngồi sau bạn hành động, họ đặt cược hay check thì còn tùy vào ý định chơi của họ.
- Sau khi vòng cược đầu tiên được hoàn thành bởi các người chơi, sẽ đến vòng chia 3 lá chung (community card) đầu tiên, và dĩ nhiên ai cũng có thể nhìn thấy chúng, người ta gọi đây là vòng Flop (The Flop). 3 lá này không thuộc về bất cứ người chơi nào, bất cứ ai cũng có thể dùng chúng để tạo ra 5 lá bài poker của họ. Và tiếp theo là bắt đầu vòng cược thứ hai.
- The Turn – Vòng chia lá bài chung thứ 4: Lá bài chung thứ 4 sẽ được chia và mọi người đều thấy được nó. Vòng cược thứ ba cũng bắt đầu.
- The River – Vòng chia lá bài chung thứ 5: Đây là lá bài chung cuối cùng được chia. Lá thứ 5 cũng được mở ọi người nhìn thấy và đặt kế tiếp lá thứ 4. Và dĩ nhiên nó cũng được dùng để kết hợp với bài trên tay người chơi. Đây là vòng cược thứ 4 và là vòng cược cuối cùng dành cho người chơi. Sau khi vòng này kết thúc, người chơi kết hợp 2 lá bài trên tay họ với 5 lá bài chung để tạo ra bài mạnh nhất và trình bài của họ để phân biệt thắng thua, đây gọi là showdown.
- Trong vòng showdown, mỗi người chơi sẽ trình bài của họ (bài này được gọi là poker hand). Một poker hand luôn được tạo thành bởi 5 lá bài. Không nhất thiết luôn luôn phải giữ lại cả hai lá bài riêng, có thể giữ lại một lá hoặc chọn tất cả 5 lá bài chung.
- Có tổng cộng 3 kiểu chơi khác nhau trong poker texas. Đó là Fixed Limit, No Limit và Pot Limit. Nhưng chủ yếu 2 kiểu Fixed Limit, No Limit là phổ biến nhất.
- + Fixed Limit: Đây là kiểu chơi có giới hạn về tiền cược, chơi thể loại này, bạn không thể cược cao hơn hay thấp hơn trong 1 lần cược. Ví dụ: trong game limit \$10/\$20 chỉ có thể cược \$10 cho 2 lượt đầu và \$20 cho 2 lượt sau. Đây là thể loại người mới làm quen với poker nên chơi.
- + Pot Limit: Bạn có thể cược tối đa bằng với số tiền trong “gà” (pot).
- + No Limit: Muốn đặt bao nhiêu cũng được! Có thể chơi xả láng luôn. Nghĩa là giới hạn ở đây chỉ là tiền bạn đang có là bao nhiêu thôi.
- Danh sách các poker hand theo thứ tự từ nhỏ tới lớn (trông ngược là để phân cao thấp trong trường hợp có cùng bài):
- 1/ Mậu Thầu: Năm lá hoàn toàn không liên quan (Xét theo lá bài cao nhất, sau đó xét tiếp các lá tiếp theo)
- 2/ Đôi: Hai lá bài đồng số (Xét theo đôi cao thấp, tiếp theo xét các lá bài lẻ cao nhất)
- 3/ Thù: Hai đôi (Xét đôi cao trước, rồi đôi thấp và sau cùng là lá bài lẻ)
- 4/ Xám Chi: Ba lá bài đồng số (Xét cao thấp của bộ ba, sau đó là các lá bài lẻ)
- 5/ Sảnh: Cây năm lá (Không đồng chất) (Xét lá bài cao nhất cây)
- 6/ Thùng: Năm lá bài cùng màu, đồng chất (Xét là bài cao nhất, sau đó các lá tiếp theo)
- 7/ Cù lũ: Một bộ ba và một bộ đôi (Xét cao thấp của bộ ba)
- 8/ Tứ quý: Bốn lá đồng số (Xét cao thấp lá bài của tứ quý)

9/ Thùng phá sảnh: Cây đồng chất (Xét lá bài cao nhất)

10/ Vua thùng phá sảnh: Cây đồng chất với Xì là lá cao nhất (Chia gà)

6. Chương 6

“Nếu trong nửa tiếng nữa mà không tìm được con cá đó, vậy thì mà chính là con cá đó.”

Trần Lập trước giờ không cảm thấy mình là cá, ít nhất tại Cúc thành, hắn chưa từng có cảm giác này, hơn nữa hiện tại hắn cũng tìm được con cá đó rồi... thậm chí không chỉ một con, ghế trên ghế dưới có thể nói đều là cá, chính là đối diện với cái tên gương mặt xanh tím đó, cũng có lẽ là cá, nhưng không biết tại sao, hắn lại có một cảm giác thấp thỏm.

Nó không phải hoàn toàn là bất an, mà có cảm giác không thuận, không còn cảm giác thuận lợi, hoàn toàn nắm chắc trong tay như bình thường.

Hắn nhìn bài riêng của mình, một con 9 rô và một con J rô, mà ba lá chung là con 2 rô, 9 chuồn và K bích, chỉ cần có thêm một con Q, hắn có thể ghép ra sảnh, đây là cách có phần thắng rất lớn trong bài poker Texas, đương nhiên, cũng có tỉ lệ thua bài rất lớn, dù sao hắn không thể ghép ra thùng. (Ở đây, nếu muốn có sảnh, phải có thêm một con Q, và một con 10, nhưng chỗ này tác giả viết thiếu, đã có độc giả đặt câu hỏi nhưng tác giả vẫn chưa trả lời.)

Hắn nhìn người ghế dưới một cái, người đó đứng ngồi không yên, khó chịu như mọc gai trên mông, lại nhìn sang người ghế trên, sắc mặt người đó thì rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt phát sáng, nhìn chằm chằm bàn bài, rõ ràng đã lấy được bài không tồi.

“Có lẽ trong tay hắn có đôi.” Trần Lập suy ngẫm, “Nếu đôi của hắn là 2, 9, K, vậy chính là xám chì.”

Xám chì, trong bài poker Texas cũng đã tính là khá lớn, nếu không thể ra sảnh, trừ khi tiếp theo liên tục ra hai con 10 hoặc hai con J, nếu không thì hắn thua chắc, mà tỉ lệ này chỉ không tới 20%, nhưng cho dù như thế, cũng là xây dựng trên cơ sở đôi của đối phương không phải là K.

Trần Lập mỉm cười, đẩy ra hai đồng chip một trăm: “Bài của tôi không tốt lắm, giờ chỉ theo chơi thôi.”

Người ghế dưới nhìn hắn một cái, cũng lấy ra hai đồng chip một trăm.

“Hai trăm quả thật không nhiều.”

Lâm Được biếng nhác ném ra hai đồng một trăm, biểu hiện chẳng quan tâm, Trần Lập nhìn Lâm Được một cái, kẻ này làm hắn không thể nắm chắc. Người này hai mươi phút trước vừa lên bàn, vẫn không thắng gì, nhưng mỗi lần cũng không thua nhiều.

Hắn không xác định được đây là một con cá mập không gặp may, hay là một con cá con đang rất hên.

Nếu là cá con, vậy không cần để ý, nếu là cá mập... không có vận may, thì cũng vô dụng!

Khi hắn đang nghĩ vậy, nhà cái đã phát lá ‘bài chung’ thứ tư, một con J chuồn!

Chân mày Trần Lập giật một cái, ít nhất, hiện tại hắn đã có hai đôi!

“Bốn đồng.” Người cánh trên của hắn nói.

“Bốn đồng, cộng thêm...!” Trần Lập cười cười với người ghế dưới, sau đó ai nấy đếm số chip của mình, “Hai mươi lăm đồng!”

“Ha ha, Trần lão tam lại hù dọa người khác rồi, tôi không tin hắn không đoán được kẻ ghế trên có khả năng có xám chì!”

Trong phòng giám sát, Trương Trí Công vỗ tay cười lớn, đối với Trần Lập, hần hiểu khá rõ, người này cũng coi như một bài thủ chuyên nghiệp, cơ bản mỗi ngày đều xuất hiện trong sòng bài, và mỗi lần cơ bản đều thắng.

Trong phim truyền hình Hồng Kông, người như thế thường sẽ bị đánh, nhưng thật ra cũng phải phân tình huống. Bất luận ở sòng bài nào, cũng không để ý một hai người thường xuyên thắng, vì kẻ thắng cuối cùng nhất định vẫn là sòng bài. Đương nhiên, cái này cũng phải phân đối tượng, nếu là tới gây sự, tới vét sạch tiền mặt, thì sòng bài đương nhiên sẽ phái cao thủ tọa trấn ra đối phó. Nếu mà thắng tay hơn nữa, thậm chí sẽ chơi gian lận.

Nhưng loại bài thủ như Trần Lập mỗi lần đều không thắng quá nhiều, hơn nữa chỉ chơi với khách đến chơi, sòng bài sẽ không để tâm. Ngược lại, chính nhờ có người thế này, mới có từng đợt khách chơi ào tới.

“Chú năm, chú nói chú tới vì người này? Ngồi đây xem kịch đi, gặp phải Trần lão tam, cũng coi như xui xẻo, tên này rất giỏi dọa người.”

Quả nhiên, hần vừa nói thế, ghế dưới của Trần lập đã bỏ bài, Trần Lập ném ra hai mươi lăm chip một trăm, chính là hai ngàn năm trăm, trên bàn bài giới hạn 25/50 thì đây là con số cao, đặc biệt Trần Lập lúc này biểu hiện ra khí thế nhẹ nhàng dễ dàng, cùng với số bài trên bàn, người bình thường tuyệt đối sẽ bị dọa.

Lâm Được lúc này chính là đã bị dọa.

“Bỏ bài đi, có thể hần có sánh.”

“Hần đang cướp gà, theo.” (*Cướp gà: Thuật ngữ ý chỉ cướp hết để hù dọa người chơi khác bỏ bài)

“... Thật sự muốn theo?”

“Theo.”

Lâm Được bắt đầu đếm chip.

“Hừ, không ngờ thằng nhóc đó dám theo, nó không sợ Trần Lập có sánh sao?” Trương Trí Công lắc đầu nói.

Bài chung trên bàn có 9, K, J, nếu Trần Lập có 10 hoặc 12, vậy trên bàn này, cơ bản có được bài lớn nhất.

“Cậu hai, cậu không biết đâu, tên này là một kẻ ngu xuẩn, cái gì cũng dám làm.”

Vương Thắng Lợi cuối cùng cũng chen mồm. Tuy trước kia từng tới chơi, nhưng gã cũng chỉ dám chơi mặt chược và máy đánh bài, poker thì gã không hiểu, cũng không hứng thú.

“Ngu xuẩn sao, nhìn tên đó thì quả không sai.” Trương Trí Công cười ha ha, “Đúng rồi, chú và tên đó có mâu thuẫn gì?”

“Thật ra cũng không phải chuyện lớn...”

Bên này Vương Thắng Lợi đang nói với Trương Trí Công, bên kia ghế trên của Trần Lập đã bắt đầu đếm ngược, lúc này về mặt hần khác biệt rất lớn so với một phút trước, gương mặt đỏ bừng, không ngừng đổ mồ hôi. Hần có hai con 9, cộng với số bài chung trên bàn thì sẽ có ba con 9, nhưng đối thủ của hần lại có thể ghép được xám chi K, hoặc là sảnh, hiện tại hần đã đặt bốn trăm, thua cũng không sao, nhưng nếu hơn hai ngàn, thậm chí nhiều hơn nữa...

“Mời số năm lên tiếng.”

Nhà cái lại thúc giục, cuối cùng hần lắc đầu: “Tôi bỏ bài.”

Nhà cái phát lá thứ năm, 10 bích.

Trần Lập cười lớn, hiện tại hần có hai đôi (thú), trong cuộc đối đầu chỉ có hai người, phần thắng là rất lớn. Hần ngẩng đầu nhìn Lâm Được, phát hiện thực sự không cách nào nhìn ra được cái gì từ gương mặt như đầu heo kia.

“Chỉ còn lại hai chúng ta thôi, chơi lớn một chút đi, hiện tại ta còn năm mươi ba, đặt hết.”

Lâm Được không lập tức đáp trả, Trần Lập dựa vào lưng ghế, móc một gói thuốc ra, chậm rãi hút một điếu: “Trước kia chưa từng gặp cậu em, lần đầu tới hả, hôm nay vận may của cậu em hình như không tốt lắm, cậu em ngồi đây đã hai mươi phút rồi, tham gia bốn ván, không thắng được ván nào... ha ha, đương nhiên, có lẽ ván này vận may sẽ tới, ày, tôi không làm phiền cậu em suy nghĩ, cậu em cứ từ từ mà nghĩ, tôi không gấp.”

Hắn không gấp, nhưng nhà cái đã bắt đầu bấm đồng hồ tính giờ.

Trương Trí Công trong phòng giám sát cười: “Trần lão tam thật gian trá, Mạc Khải, trong tình hình này cậu còn dám theo không?”

Mạc Khải nói: “Vây thì phải xem tôi có bao nhiêu vốn đánh.”

Vương Thắng Lợi vội góp lời: “Nếu có mấy chục mấy trăm, thua mấy ngàn không là gì.”

Trương Trí Công lắc đầu: “Không đúng, Mạc Khải, đây chính là lý do tại sao tôi nói cậu không có thiên phú chơi bài. Dưới tình hình này, không phải nhìn xem cậu có bao nhiêu vốn chơi, mà là xem trong tay cậu có bài gì, hoặc là, cậu có thể đoán ra đối thủ có bài gì. Nếu tôi là cái tên, cái tên ngu ngốc này, hiện tại tuyệt đối sẽ không theo, tôi chỉ có một đôi, cộng thêm bài trên bàn thì chỉ là xám chi nhỏ nhất, mà đối phương rất có thể có sảnh, hoặc là xám chi lớn hơn, tuy Trần lão tam là kẻ chơi thoảng, nhưng không có nghĩa là hắn không lấy được bài lớn. Đương nhiên hiện tại nói gì cũng vô nghĩa, tôi có thể nhìn thấy át chủ bài của Trần lão tam, đương nhiên nói sao cũng phải theo.”

Hắn vừa nói xong, Lâm Được đã đẩy năm mươi ba chip ra, sau đó ra vẻ rầu rĩ nói: “Bài của tôi rất nhỏ, chỉ có ba con 2, đại ca là sảnh sao?”

Sắc mặt Trần Lập lập tức đen thui, tên số năm kia thì vẻ mặt tang thương, miệng run lấy bầy, nếu lúc này lại gần sẽ nghe được tiếng lẩm rầm như của Lâm tẩu: “Ba con 9 của tôi a, ba con 9 đó.” Mà khi Trần Lập nhận thua, hắn xem chút đã bật khóc luôn.

7. Chương 7

Lâm Được ngồi trước bàn, miễn cưỡng chống đỡ không í mắt trĩu xuống, nhưng cho dù vậy, vẫn liên tục gập mắt không ngừng.

Hôm qua y bị đánh thức trong lúc ngủ, tiếp theo đến bệnh viện lại đánh một trận, sau đó thì suy nghĩ làm sao kiếm tiền, thật sự rất mệt.

Đương nhiên, người nếu vực tinh thần thì mấy cái này có là gì. Ban đầu khi y ngồi trên bàn bài cũng tập trung tinh thần cao độ, nhưng chơi hết ván này tới ván khác, tinh thần của y cũng chậm rãi thả lỏng, dù sao y chỉ cần làm theo chỉ huy của Caesar ném chip hoặc bỏ bài là được, muốn theo hay muốn thách thức, đều không cần y bận tâm, hơn nữa Caesar chỉ huy không bao giờ sai, tuy bề ngoài y thua cũng nhiều, nhưng mỗi lần thua đều không bao nhiêu, mỗi lần thắng hả, chính là thắng đậm, hiện tại tính lại, y đã thắng được khoảng sáu bảy mươi ngàn rồi.

Là người thì đều có máu cược, Lâm Được cũng có, nhưng trước giờ y không mấy hứng thú với chơi bài, bình thường chơi với mấy người trong đơn vị cũng chỉ là do y thích náo nhiệt.

Mà trong sòng bài này, tuy có thể liên tục nghe tiếng mạt chược kể bên, tiếng đổ xúc xắc rồi kêu la, nhưng bên bàn poker này thì rất an tĩnh, an tĩnh tới mức y chỉ muốn ngủ, sơ dĩ không ngủ, hoàn toàn là vì còn có tám mươi ngàn đang treo lơ lửng, nếu không cho dù đang ở sòng bài, cũng khó bảo đảm y không thật sự chớp mắt một tí.

“Lạc Lạc à, lẽ nào anh không có công phu nghe tiếng phân biệt hả? Đáng lý ra anh nghe tiếng xào bài thì phải biết có lá nào bên trong, không cần tôi nhìn, anh cũng nên nghe ra được lá bài chung là lá nào chứ.”

“... Tôi không có công năng kỳ dị.” Tuy thực sự không muốn để ý tới y, nhưng kinh nghiệm quá khứ cho Caesar biết, nếu không trả lời, Lâm Được có thể lặp lại một câu nói cả trăm lần.

“Cái này còn cần công năng kỳ dị, anh rèn luyện không được à?”

“... Không thể.”

“Tại sao không thể? Trên phim đều có thể, tại sao anh không thể? Anh là quỷ hồn mà, càng phải có năng lực độc đáo riêng biệt, nói tới...”

“Cực hết!”

Lâm Được theo phản xạ điều kiện đẩy hết chip ra, sau đó lập tức ngốc mặt: “Tôi không có cả một đôi, anh bảo tôi đặt hết?!”

Poker Texas, trước hôm nay, Lâm Được ngay cả cái tên cũng chưa từng nghe qua. Y hoàn toàn không hiểu chuyện đặt cược, trừ mặt cược, đổ xúc xắc lúc bình thường có thể tiếp xúc ra, những cái khác y hoàn toàn xem từ phim Hồng Kông, mà y quen thuộc chỉ có stud poker. (Một trò chơi poker đơn giản nhưng kịch liệt)

Cho nên, khi y tới sông bài này, ngồi lên vị trí này liền ngẩn người, sao chỉ phát cho y hai lá bài? Sao trên bàn có ba lá bài để ngửa? Tại sao có lúc còn chưa phát bài đã bắt y phải cược, mà có lúc y không cần cược đã được phát bài?

Tuy Caesar nói có thể giúp y thắng được tám mươi ngàn, tuy trước đó khi chơi đấu địa chủ với bọn lão Lưu cũng chứng minh được tài năng của Caesar, nhưng thật ra Lâm Được vẫn cảm thấy rất không nắm chắc, đặc biệt là ban đầu, khi y thua liên tục, cho nên y cũng không có tâm tư hỏi.

Nhưng liên tục chơi mấy chục ván, một vài thứ cơ bản y không cần hỏi cũng đã biết rồi.

Thật ra thì cũng khá tương tự với stud poker mà trước kia y chơi, vì cùng luận sảnh, tứ quý, xám chi, đôi.

Mà khác với stud poker là, bài được ngửa trên bàn, là bài chung, tất cả mọi người đều có thể dùng.

Lần đầu sẽ phát ba lá bài chung, nếu lúc này trừ người thắng, những người khác đều bỏ bài, thì sẽ kết thúc, nếu không có, vậy sẽ phát lá thứ tư, thậm chí lá thứ năm.

Chẳng qua tổng cộng cũng chỉ phát năm lá bài chung, mà cách chơi chính là dùng lá bài chung và bài riêng trong tay mình ghép thành bài lớn nhất để so với người khác, bài ai lớn, người nấy thắng.

Hiện tại trong tay y có một con 8 bích, một con K rô, ba lá bài chung trên bàn là 3 chuồn, 6 chuồn, A chuồn, tuy nói là con A, nhưng con A đó, mọi người đều có thể dùng, mà bài trong tay y lớn nhất là con K, ghép với trên bàn cũng không thành đôi, cho dù tiếp theo còn phát hai lá nữa, nhưng chẳng lẽ còn có thể liên tục phát hai con K, cho y ghép thành xám chi hay sao?

“Lạc Lạc, tiếp theo, tiếp theo có phải có liền hai con K?”

“Tôi không biết.”

“Vậy anh còn bảo tôi đặt hết?”

Caesar trầm mặc một chút, sau đó nhàn nhã nói hai chữ: “Cướp gà.”

Lâm Được bên này giật mình, Trương Trí Công bên kia thì xem chút phun nước lên màn hình. Từ sau khi Lâm Được lấy ba con 2 thắng Trần Lập xong, Trương Trí Công đã luôn chú ý y.

Phải nói, Caesar làm vô cùng kín kẽ. Không phải thắng liên tục, cũng không phải thua liên tục, tuy nói tổng số thì thắng nhiều thua ít, nhưng cho dù mỗi lần thắng lớn cũng rất hợp lý. Bản thân Caesar làm ở sông bài, lại từ nhỏ lăn lộn trong đó, đương nhiên biết làm như thế nào mới không khiến người của sông bài nghi ngờ.

Nhưng dù có kín kẽ, nếu bị người sành sỏi chú ý quan sát, cũng sẽ bại lộ, huống hồ còn bị camera theo chăm chăm. “Cao thủ, tuyệt đối là cao thủ. Chú năm, chú biết lai lịch của Lâm Được này không?”

Vương Thắng Lợi vội nói lại những gì đã nói vừa rồi, mà sắc mặt Trương Trí Công thì càng lúc càng cổ quái. Ngu ngốc? Vác đá ở công trường? Bê hàng trong siêu thị?

“Chú năm, chú đùa à, người này...” Trương Trí Công chỉ cái đầu heo của Lâm Được trên màn hình, “Không nói cái khác, có lẽ cậu ta không cần tới đây, chỉ chơi trên mạng, cũng đủ không lo ăn uống rồi. Nếu cậu ta giống Trần Lập, qua vài ngày lại tới chơi vài ván, không quá một năm, thì có thể mua nhà ở Cúc thành!”

“Cậu hai, đây là sự thật, sao tôi dám lừa cậu chứ, ba cậu ta bây giờ còn đang nằm trong bệnh viện đó... ai trong công trường của tôi cũng biết cậu ta, có cần tôi gọi lão Bát tới không?”

“Không cần.”

Trương Trí Công phát tay, tâm tư lại bắt đầu hoạt động. Đây là tự học thành tài hay là có được chân truyền gì của đồ vương...

Khả năng thứ hai lập tức bị hấn bỏ qua. Cách đánh bài không phải thiên thuật, thiên thuật, về bản chất mà nói thì giống như trộm, nhưng trộm bình thường đều trộm tài sản, mà chuyện người gian lận làm là trộm bài. Kẻ gian lận trước kia rất nhiều, nhưng hiện tại càng lúc càng khó sống, mười mấy cái camera ở đó, làm sao mà trộm bài? Tốc độ... trong cuộc so tài chính quy, cho dù bạn không lật bài, người của phòng giám sát cũng có thể thấy được bài của bạn, sao có thể trộm?

Đương nhiên, nếu là kẻ chơi gian lận, vậy quả thật chỉ cần luyện tay cho tốt thì có thể lừa người ta. Nhưng cách đánh bài thì khác.

Bất kể bạn có bí tịch gì, gặp được danh sư nào, không luyện qua những ván bài lớn lấy nền tảng, thì cũng vô dụng.

Tối nay hấn vẫn luôn chú ý Lâm Được, có thể khẳng định Lâm Được tuyệt đối không gian lận, hấn cũng có thể khẳng định Lâm Được tuyệt đối là cao thủ mặt này.

Một cao thủ poker lại đi làm công... nhất thời trong đầu cậu hai họ Trương không khỏi hiện lên rất nhiều tình tiết trong phim điện ảnh cầu huyết.

Mà lúc này, Lâm Được đã đặt hết!

“Cậu ta chỉ có một con K thôi!” Cậu hai họ Trương xem chút bị sét đánh chết, “Còn chưa đến lúc đổi bài đã đặt hết, thằng ngu cũng biết cậu ta đang cướp gà...”

Hấn còn chưa nói xong, kẻ số bốn tiếp sau Lâm Được đã bỏ bài.

“Mẹ, mày có một đôi 9 đó, vậy mà không dám theo nó?”

“Cậu hai, nếu tôi là số bốn này, cũng sẽ không theo.”

“Tại sao?”

“Tôi sẽ cho rằng cậu ta cố ý để tôi cho rằng cậu ta đang cướp gà.”

“Cậu có một đôi 9, cũng không muốn cướp một phen?”

Mạc Khải lắc đầu: “Chip của cậu ta có bảy mươi ngàn, lúc này tôi...” Hấn nhìn trước mặt tên số bốn: “Tôi cũng vẫn còn năm mươi ngàn, nếu tôi chỉ có năm trăm, có lẽ sẽ theo thử xem.”

Trương Trí Công tranh thủ rèn sắt khi còn nóng: “Một chút máu cướp cũng không có, cả đời này cậu cũng không thể có tiền đồ về mặt đánh bài!”

8. Chương 8

Lâm Được nhìn đồng nhân dân tệ giống như mười cục gạch trước mặt, trừ hai mươi ngàn tiền vốn của y ra, tám mươi ngàn còn lại đã thắng đủ rồi.

Tuy là lấy từ sông bài, nhưng lại không có gì khác biệt với lấy từ ngân hàng, tiền rất mới, dùng giấy da bò gói lại, còn hơi tỏa ra hương thơm đặc biệt của tiền mới___ Đương nhiên, đây rất có khả năng là ảo giác của Lâm Dực.

Y nhìn mười cục gạch này, đột nhiên cười he một cái, sau đó một tay một cục, kéo, xé, mười tờ giấy da bò bay lên trời, mà Lâm Dực đã tung loạn một trăm ngàn đó lên, kêu lớn: “Mao gia gia, tôi tới đây!” Tiếp theo, liền như núi Thái Sơn đổ ụp lên đồng tiền giấy.

Sau khi nằm lên chúng, uốn éo vài cái, thở ra thỏa mãn: “Ông đây cuối cùng cũng được ngủ trên tiền một lần.”

“... Cậu còn có thể bơi trong đồng tiền.” Caesar yên lặng nửa buổi, sự bình tĩnh cuối cùng cũng bị dao động.

“Hê hê, Lạc Lạc, anh đang dụ dỗ tôi, đừng phủ nhận, anh chính là đang dụ dỗ tôi, nhưng, tôi là lương dân, lương dân chỉ cược nhỏ không cược lớn. Hiện tại tôi có một trăm ngàn này, tham gia bảo hiểm sẽ không còn lo nữa, sau này ăn thơm, uống rượu, mua hai cái chân gà, ăn một cái ném một cái!”

“Đừng quên hẹn cược bảy ngày sau.”

Hùng tâm tráng trí của Lâm Dực lập tức bị kẹt, đứng, hẹn cược, còn một cái hẹn cược đáng chết!

Hoàn mỹ, trước cái hẹn cược đó tất cả đều hoàn mỹ, tuy ván đó y cược hết có hơi nguy hiểm, nhưng cuối cùng, y vẫn giành toàn thắng.

Không tới tám tiếng, y có thêm tám mươi ngàn, tuy rằng không phải y thắng, nhưng Lâm Dực lại không biết tự hiểu, sao có thể không phải y thắng? Caesar hiện tại đang dùng thân thể của y, bọn họ dùng chung một đôi mắt nhìn mọi thứ, cùng một đôi tai nghe mọi thứ, một cái miệng ăn cơm, một cái mông đi ngoài, Caesar thắng không phải là y thắng sao?

Tám tiếng, tám mươi ngàn, đây chính là đồ vương hiện tại trong nhân gian! Nếu bảo vô tuyến Hồng Kông tới quay, bảo đảm tạo được một bộ phim Tọa Phiến cầu huyết phiến tình.

Đương nhiên, không có phim ảnh tuyên truyền cũng hơi đáng tiếc, nhưng Lâm Dực y nào giờ không xem trọng mấy thứ này, tự mình yy cũng đã rất vui vẻ.

Khi y ra khỏi sông bài, còn chưa tới năm giờ sáng, thế là tới nhà ăn phục vụ hai mươi bốn giờ của Hạo Nhiên sơn trang ăn cơm, khi y đang chuẩn bị thuê một phòng ngủ một giường, tên cậu hai họ Trương chứa xui xẻo tìm tới.

Mất liếc___ đây là tưởng tượng của Lâm Dực.

Môi trẻ___ đây là Lâm Dực khoa trương.

Kéo dài họng___ đây là Lâm Dực...

Ừm, tóm lại, đối với Lâm Dực, thì Trương Trí Công này dùng thái độ cao ngạo khinh người nói với y: “Tôi muốn đánh với cậu một ván, thắng, thì chuyện của cậu và chú năm coi như xong, sau này nước sông không phạm nước giếng, không còn vướng mắc nữa. Thua, thì nhà ở đất đai của nhà cậu, phải bán cho chú năm với giá hai trăm ngàn!”

Cho dù chỉ tính biệt thự gần bốn trăm mét vuông Lâm Kiến Thiết vừa xây xong ít nhất cũng đáng giá năm trăm ngàn, càng không cần nói tới hơn một mẫu đất còn lại. Tuy là đất thổ cư, vẫn chưa có thủ tục chính thức gì, nhưng nếu đem đi bán, cũng đáng giá hai ba trăm ngàn.

Ý của Trương Trí Công chính là bảo y lấy căn nhà năm trăm ngàn ra cược, mà y lại không thể cự tuyệt.

Y biết đây là sông bài ngầm, trước kia khi y làm việc ở công trường từng theo đốc công tới đây một lần, lúc đó thứ tạo ấn tượng sâu nhất cho y, không phải là độ xa xỉ của sông bài, cũng không phải số lượng chip, mà là súng sau lưng mấy người canh cửa.

Cũng giống như những thanh niên vào độ tuổi này của y, y cũng có hứng thú với súng đạn, cho nên vừa nhìn đã nhận ra đó là AK74!

Nếu là ở Mỹ, thì không tính là gì, nhưng tại một sòng bài ngầm của Trung Quốc, thì không phải là vấn đề bình thường nữa, hơn nữa còn tới bốn khẩu!

Cho dù Lâm Dực là kẻ ngốc, cũng biết không thể chọc tới Trương Trí Công. Đối phó Vương Thắng lợi, y có thể cầm đá có thể liều mạng, đối với Trương Trí Công... đương nhiên, y cũng có thể liều mạng, nhưng tính ra viên đá của y còn chưa nhặt lên, đã được ăn đậu phộng rồi.

“Lạc Lạc à, sau này chúng ta được ăn thơm hay ăn thúi đều phải trông vào anh rồi. Anh nhất định phải lột luôn cả quần của cái tên cậu hai họ Trương gì đó xuống!”

“Không phải trông vào tôi, là trông vào cậu.”

“... Trông vào tôi?” Lâm Dực ngây người, tiếp theo vui mừng nói: “Là trông chờ vận may của tôi hả? Cũng đúng, vận may của tôi tốt lắm, từ nhỏ tới lớn chưa từng rầu rĩ vì chuyện ăn uống. Vừa gặp chút phiền phức, thì đã có anh để nhờ cậy, xem ra vận may của tôi cũng không phải tốt bình thường đâu.”

Đối với kiểu nói tràng giang đại hải này, Caesar đã có thể xem như gió thoảng qua tai, hắn nói thẳng: “Trông vào biểu cảm, ánh mắt, động tác nhỏ của cậu.”

“Biểu cảm, động tác, ánh mắt... có ý gì?”

“Tên đó hẹn cậu bảy ngày sau, nói là để cậu nghỉ ngơi cho khỏe, thật ra, là vì muốn vết thương trên mặt cậu lành lại. Hiện tại mặt cậu thế này, hắn muốn nhìn ra cậu mừng hay lo rất khó, mà mặt cậu lành rồi, hắn có thể đoán được cậu có bài gì từ vẻ mặt của cậu.”

“Hắn có thể thần thông như vậy?”

“Không phải có thể khẳng định cậu có bài gì, nhưng ít nhất có thể biết cậu có bài tốt hay không.”

Lâm Dực ngẫm nghĩ, “Không sợ, đến lúc đó tôi đeo mắt kính đen, lại thêm cái khăn quàng cổ, trên mặt lại bôi thuốc tím, trừ khi hai mắt hắn có tia hồng ngoại, nếu không tôi không tin hắn có thể nhìn ra được gì!”

...

Mà khi Lâm Dực đang nghĩ xem làm sao đối phó Trương Trí Công, Trương Trí Công cũng đang mở màn hình, xem đi xem lại ván cuối cùng của y: “Mạc Khải, cậu thử nói xem, ván này là ngoài ý muốn, hay là tên ngu đó thật sự tính được bài sau đó.”

Ván này, chính là ván mà Caesar bảo Lâm Dực đặt hết. Khi y đặt hết, trong tay y chỉ có bài tạp, ngay cả một đôi cũng không có, nhưng vì y dứt khoát đẩy hết gần tám mươi ngàn chip ra, cho nên có hai người bị y dọa, nhưng chỉ có một người không tin tà cũng cược hết theo.

Trong bài poker Texas, nếu có người đặt hết, vậy thì những người khác trên bàn có ba lựa chọn, thứ nhất là bỏ bài. Thứ hai là, nếu chip của bạn nhiều hơn, ví dụ bạn có một trăm ngàn, mà toàn bộ chip của đối phương chỉ có tám mươi ngàn, vậy thì bạn chỉ cần theo tám mươi ngàn là được, đương nhiên, bạn cũng có thể cược nhiều hơn. Nhưng nếu bạn chỉ có mười ngàn hai mươi ngàn, cũng có thể chọn đặt hết.

Người theo hắn chính là người chỉ còn lại hai mươi ngàn, tính ra là muốn cược một phen, hắn có hai con 6, ghép với bài chung trên bàn thì có ba con 6, gần như đã thắng chắc, nhưng khi lần chia bài thứ tư xuất hiện con K, khi chia lá thứ năm lại xuất hiện con K, cho nên đến cuối, Lâm Dực vốn chỉ có bài tạp, lại thắng với ba con K!

Poker Texas vốn là một thế giới thần bí, tiền lệ cá muối trở mình cũng không phải không có, nhưng Trương Trí Công vẫn kinh ngạc, vì hắn biết tính quan trọng của tám mươi ngàn đó đối với Lâm Dực, nghĩ tới suy đoán ban đầu, hắn không khỏi càng lúc càng lại gần con đường đó.

“Lẽ nào, những gì trong phim ảnh đều là thật?”

Nhà có sòng bài, lại lẫn lộn trong vòng bài bạc hơn mười năm, tham gia qua ba đợt so tài poker thế giới, cậu hai họ Trương không khỏi bắt đầu hoài nghi hiểu biết của mình về cách đánh bài trước kia.

9. Chương 9

“Tiểu Công muốn đánh với người khác?”

Trương Trí Thành vừa lật báo cáo, vừa nghe Mạc Khải báo lại, khi Mạc Khải nói xong, hắn khép văn kiện lại, mở miệng, “Là người từ bên ngoài tới hay người ở đây, không ngờ có thể xuất hiện một kẻ khiến nó hứng thú, thế nào, người đó có vấn đề?”

“Là người ở đây, cũng không có vấn đề gì lớn, chính là, nghe cậu hai nói, trình độ của người đó rất cao.”

“Poker Texas sao?”

Trương Trí Thành hơi kinh ngạc, bản thân hắn không thích bài bạc gì, nhưng hắn cũng biết, poker Texas không mấy lưu hành trong nước, đặc biệt là ở thành phố nội địa như Cúc thành, nếu nói xuất hiện một cao thủ mặt chược thì hắn không cảm thấy gì, dù sao có cơ sở, mà poker Texas lại chỉ mới truyền từ nước ngoài vào.

“Tiểu Công muốn mời cậu ta làm tân khách? Về mặt này, nó quyết là được.”

Tân khách khá giống với cổ vấn trong xí nghiệp bình thường, bình thường không có việc gì, còn có thể nhận được thù lao không tệ, mà nhiệm vụ chính là khi có người gây loạn thì sẽ ra mặt ngăn cản. Nhưng ngay cả trong xí nghiệp bình thường, cũng sẽ phân ra từng loại cổ vấn, mà tân khách, trong sòng bài, cũng coi như khá bình thường, phía trên bọn họ, còn có tọa trấn chân chính.

Cái này giống như một võ quán, có đại sư huynh, nhị sư huynh còn có chương môn, nếu có người tới thách đấu, chương môn cho dù chỉ cần một chương đã có thể đánh bay người đi, cũng sẽ để cho nhị sư huynh lên trước. Đây là một loại phong thái, không thể vì một con chó con mèo tùy tiện nào mà bảo cao thủ ra mặt.

“Cậu hai không nói.”

Tiếp theo hắn thuật lại mâu thuẫn giữa Vương Thắng lợi và Lâm Kiến Thiết một lượt. Trương Trí Thành cười cười: “Cái này thì có là gì, tiểu Công không biết xử lý, cậu cũng không biết xử lý sao?”

Hai mẫu đất, bảy tám trăm ngàn, trong mắt người bình thường, là vốn liếng cả đời, nhưng trong mắt hắn lại không khác gì một bữa cơm sáng.

“Không chỉ như thế, vụ tai nạn xe của cậu hai hồi trước, chính là đụng phải Lâm Dục này.”

Chuyện của Lâm Dục, chính là Mạc Khải xử lý, chẳng qua chuyện đó đã trôi qua hai tháng, nếu không phải Trương Trí Công bị cấm túc, bọn họ sớm đã quên rồi. Hình tượng của Lâm Dục ngày đó không có gì khác biệt với cái đầu heo, Mạc Khải tự nhiên không nhận ra. Nhưng vài ngày sau Trương Trí Công muốn đấu với Lâm Dục, hắn đương nhiên phải điều tra lai lịch của Lâm Dục, mà vừa tra đã phát hiện chuyện này.

“Thật là trùng hợp.” Trương Trí Thành ngừng một lát rồi nói, “Lâm Dục này, có quan hệ gì với Ngụy lão lục không?”

“Trước mắt xem ra không có.”

Trương Trí Thành ừm một tiếng: “Tiểu Công cũng chỉ tỉ mỉ trong chuyện đánh bài, những thứ khác, thì cậu phải nhọc lòng một chút rồi, không phải ba của người này còn đang ở bệnh viện sao? Chỗ đó cậu cho hai người tới trông chừng trước. Chỉ cần người này không vấn đề, tiểu Công muốn làm gì cứ cho nó làm.”

Nghĩ tới đây, hắn cười cười: “Hai tháng này cũng đủ cho nó rồi, nếu thật sự xuất hiện người có thể đánh với nó, sau này nó cũng có thể chịu yên ổn một chút.”

Mạc Khải đáp vài tiếng, hắn biết, Hạo Nhiên sơn trang nhất định phải có người trông chừng, hơn nữa nhất định phải nắm bắt chặt chẽ trong tay người nhà họ Trương, đây không chỉ là chuyện tiền bạc, còn có thể lực các bên đấu đá. Trương Trí Thành bận rộn quá nhiều việc, muốn hắn đóng giữ tại một nơi thời gian dài rõ ràng là không thể, người được chọn tốt nhất là em trai ruột.

Nhưng Trương Trí Công tính cách lạnh lợi, lại trưởng thành trong hủ mật, rất khó chịu yên ở một chỗ quá lâu, lần này nếu không phải Trương Trí Thành bắt được chuyện hấn gây tai nạn xe, thì không biết đã chạy tới chỗ nào rồi.

Nếu Cúc thành xuất hiện một cao thủ poker Texas, cũng có thể ổn định tâm trạng của Trương Trí Công, chẳng hạn mấy hôm nay, không phải hấn chỉ ngồi trước màn hình xem băng ghi hình, cầm bài poker trầm tư đó sao.

Trương Trí Công đang trầm tư, Lâm Dục thì trừ đến bệnh viện thăm cha mình ra, ngày ngày phải ngồi trước gương luyện tập cách ngoài cười trong không cười, mặt cười mắt không cười, đồng thời còn phải tự mình sáng tạo kiểu cười số một, kiểu cười số hai, số một và số hai vân vân rất nhiều về mặt mà chỉ có thể xuất hiện trong phim hoạt hình, số dĩ nói là phim hoạt hình, sự thật là do mấy về mặt này quá... cực đoan, cho dù trong phim truyền hình điện ảnh, đạo diễn đầu óc không có vấn đề cũng sẽ không quay như thế.

Chẳng hạn về mặt số ba của hấn, chính là tròng mắt trắng, miệng há thành hình tròn, hít hơi, nhún vai, đồng thời trong miệng phát ra tiếng như gà mẹ đẻ trứng.

“Lạc Lạc, anh nói xem cậu ta còn có thể nhìn từ vẻ mặt của tôi ra bài của tôi không?”

“... Đừng cho cậu ta bắt được quy luật.” Giọng nói của Caesar vẫn bình tĩnh như máy, nhưng trong đó có hơi mang theo loại suy sụp nhận mạng.

“Xì, mỗi loại biểu cảm của ông chỉ biểu đạt một lần, có muốn xem lại cũng phải lấy tiền ra mới biểu diễn cho cậu ta. Lạc Lạc à, chỉ có mình anh có thể được xem lại thôi đó.”

...

Ngày mười tám tháng tư, hôm nay, Cúc thành trời đẹp, mặt trời ấm áp, gió mát rượi, cây liễu đã đâm chồi non.

Hôm nay, Trương Trí Công sáng sớm đã thức dậy, đối với một người sinh hoạt đảo lộn ngày đêm mà nói, chín giờ rưỡi sáng, tuyệt đối là sáng sớm.

Cậu hai họ Trương ăn uống chơi bài, ngay cả chất kích thích nhẹ cũng thử qua, bình thường cà lơ phất phơ, nhưng khi đối với đấu bài thì rất thành kính.

Sau khi thức dậy, hấn tắm hết nửa tiếng, sau đó tĩnh tọa tại phật đường thêm nửa tiếng, cuối cùng mới đi ăn cơm.

Hấn là người không thể thiếu thịt, nhưng hôm nay, hấn chỉ ăn một bát cháo, ăn hai lát củ cải và một quả trứng luộc, cuối cùng bắt đầu mặc đồ thật quy củ, sơ mi đen, âu phục màu trắng, giày da bò màu nâu.

Tóc thì ba ngày trước đã cắt sửa xong, là kiểu tóc đinh bình thường, nhưng hấn vẫn cẩn thận chải chuốt lại.

Hấn không phải là người quá chú trọng hình tượng, nhưng đối với hấn mà nói, canh bạc là chiến trường, có lẽ áo của hấn không thể giống như khôi giáp giúp hấn phòng tên phòng đao trên chiến trường, nhưng lại có thể khiến hấn tiến vào trạng thái đó.

Khi mười một giờ rưỡi, hấn ra ngoài, mang theo đám người Mạc Khải tới Kim Nguyên.

Định địa điểm đánh bài ở Kim Nguyên là ý kiến của Lâm Dục.

Vốn dạng đánh bài nhỏ này không cần đặc biệt chọn địa điểm, nhưng Lâm Dục nói nếu đánh tại Hạo Nhiên sơn trang thì sẽ bất lợi cho y, Trương Trí Công chỉ muốn đánh một ván chân thật công bằng, nên cũng không để ý đổi địa điểm, hấn không cho rằng có người dám tại Cúc thành gây phiền cho hấn... đương nhiên, nếu thật sự có người dám động tới hấn, vậy thì không phải là phiền phức bình thường, ở chỗ nào cũng vậy, cho nên liền đổi sang Kim Nguyên.

Kim Nguyên là nhà hàng được xem là năm sao duy nhất tại Cúc thành, đương nhiên, chỉ được xem như vậy, chứ nó mới chỉ có bốn sao, chẳng qua so hoàn cảnh, thiết kế phục vụ thì tốt hơn hai khách sạn bốn sao khác trong nội thành nhiều.

Xe tới bãi đỗ, tự có người ra mở cửa.

Trương Trí Công nhìn đồng hồ, mười một giờ năm mươi lăm, không trễ cũng không sớm, một thời gian có vẻ hợp lý nhưng thật ra là chiếm ưu thế. Hiện tại vào cửa không trễ hơn thời gian hẹn, nhưng gần như đã là cực hạn, hẳn tin Lâm Dực lúc này đã tới căn phòng họ đặt.

Chờ đợi luôn khiến người ta nóng ruột, cho dù Lâm Dực không phải đợi lâu, cho dù tố chất tâm lý của hắn rất tốt, nhưng Trương Trí Công tới sau cũng đã chiếm được ưu thế tâm lý.

Hắn tự tin mỉm cười, bước vào cửa lớn, khi định bước lên bệ, đột nhiên có một bóng người lao tới. Mặc Khải sau lưng hắn lập tức ấn người hắn xuống, hai vệ sĩ lao ra phía trước, còn có hai người co chân nhắm vào người tới.

“Cậu hai Trương, cuối cùng cậu cũng tới rồi!”

Khi bóng người bay lên trời, một giọng nói phẫn hận, khàn khàn, kích động vang lên, sau đó, Trương Trí Công nhìn thấy một người mặt xanh tím, đang nhe răng với mình...

10. Chương 10

“Đây chính là nhà hàng năm sao nha, không tồi không tồi, quả nhiên không tồi. Phòng đủ lớn, giường mềm mại, số phòng cũng nhiều, đây chính là phòng tổng thống trong truyền thuyết hả. Cậu hai à, cậu đặt cả ngày hay nửa ngày vậy, nếu đặt cả ngày, tối nay tôi sẽ ngủ lại đây, nhưng dù chỉ có nửa ngày cũng không sao, hai chúng ta đánh một ván cũng không tới nửa tiếng, nếu cậu không dùng, căn phòng này để cho tôi dùng đi nha, dù sao tiền cậu cũng trả rồi, không dùng phí lắm.”

Lâm Dực vừa sờ sô pha, sờ thủy tinh, vừa lải nhải không dứt, hoàn toàn không phát hiện, sắc mặt Trương Trí Công lúc này đã cực kỳ tiếp cận với mình.

Trương Trí Công biết mình là một tên khốn, từ khi sinh ra tới nay, chưa từng làm chuyện gì có lợi cho xã hội quốc gia, nhưng so với tên Lâm Dực kia, cho dù hắn là khốn kiếp, thì cũng đáng yêu!

Vì ván bài này, hắn đã chuẩn bị cả tuần, hắn đốt nhang tắm rửa, hắn tĩnh tâm tĩnh thần, hắn vô cùng nghiêm túc chờ đợi ván này.

Nhưng Lâm Dực thì sao?

Trương Trí Công nhớ tới những ánh mắt kỳ dị vừa rồi, chỉ hận không thể tìm một cái lỗ nào nhảy xuống.

Nhớ tới đây, hắn nhìn không được nhìn Lâm Dực, gương mặt xanh tím đó, hắn mới nhìn cũng bị dọa, cho rằng Lâm Dực đột nhiên bị bệnh cấp tính gì đó, kết quả ồn ào nửa ngày, chỉ là thuốc tím.

“Tôi biết, cậu hẹn hôm nay là để quan sát vẻ mặt của tôi, tôi là người không giấu được cái gì, gặp bài tốt sẽ muốn cười, gặp bài tạp sẽ bực bội. Hai, tôi không có kỹ thuật đánh mệnh mông vô biên, lại không thể làm mặt liệt mà chỉ có thể mãi tịch mịch trong thành phố nhỏ này.”

Khi nói mấy thứ này, biểu cảm của Lâm Dực là thở dài, là tịch mịch tiếc hận, cảm ỷ ưỡn lên bốn mươi lăm độ hoa lệ, tay hơi ấn lên cái bụng bị đá vừa rồi, híp mắt nhìn bầu trời phương xa.

“Tôi không muốn cược, thật đó. Nhưng nếu cậu đã muốn đánh một ván với tôi như vậy, tôi cũng chỉ có thể thỏa mãn cậu. Rất lâu về trước tôi từng nghe qua tên cậu, tôi biết cậu là đối thủ duy nhất của tôi tại Cúc thành, đối với ván này, tôi cũng chờ đợi, tôi nghĩ, cậu cũng chờ đợi giống tôi phải không, đã mong chờ như thế thì cậu cũng không muốn tôi lộ sơ hở gì đúng không?”

Nói tới đây, Lâm Dực thu lại độ cong hoa lệ, vô cùng nghiêm túc nhìn Trương Trí Công: “Lúc này, những gì tôi có thể làm, chỉ là bôi thuốc lên mặt mình thôi.”

Cả tuần nay Trương Trí Công đặt hết tâm trí vào ván bài hôm nay, vì hôm nay, hắn thực sự nghiên cứu không ít, và chuẩn bị không ít.

Cho nên khi nghe thấy mấy lời này, tuy hắn cảm thấy hơi kỳ cục, nhưng cũng không có phản ứng quá lớn. Hắn dẫn Lâm Được vào Kim Nguyên, cả hàng người khí thế như vậy, hắn lại đặt phòng tổng thống, tự nhiên cũng không có người nào tới xua đuổi Lâm Được. Nhưng suốt quãng đường vào đây những ánh mắt quái lạ không phải là ít, mà đi như vậy, Trương Trí Công càng lúc càng cảm thấy không đúng, càng lúc càng cảm thấy những câu này của Lâm Được rất quen thuộc, càng lúc càng cảm thấy... hình như, đại khái... mình bị trêu chọc!

Bị trêu chọc...

Nói là tức giận, nhưng phần nhiều là kinh ngạc... và hơi mê mang.

Lâm Được sao dám trêu chọc hắn? Lâm Được dựa vào cái gì trêu chọc hắn chứ? Hắn chỉ cần động ngón tay, đã có thể bóp chết Lâm Được, điểm này, Lâm Được cũng nên hiểu rõ chứ.

Lâm Được hiển nhiên hiểu rõ, cho nên, tuy y còn chưa nghiên cứu triệt để phòng tổng thống cấp năm sao, y vẫn thành thật ngồi xuống, sau đó rất thành kính nói với Trương Trí Công: “Hiện tại chúng ta bắt đầu thôi.”

Trương Trí Công nhìn y, sau đó, hắn chậm rãi đưa tay, Mạc Khải hiểu ý đặt súng vào lòng bàn tay hắn, đồng thời, hai vệ sĩ đứng hai bên Lâm Được, phong tỏa đường chạy trốn của Lâm Được.

“Cậu hai?”

Họng súng chỉ vào đầu, chuyện này, thường thấy trong phim, nhưng khi thật sự bị người ta chỉ, đối với Lâm Được thật là lần đầu.

“Người ta bảo cậu là đồ ngu, nhưng tôi không tin, trừ khi thật sự ngu, nếu không không ai không sợ chết.”

“Tôi sợ mà.”

Lâm Được muốn gật đầu, biểu đạt mình sợ lắm. Nhưng vừa động đã chạm vào họng súng lạnh lẽo, y vội ngưỡng đầu lên.

“Vậy cậu cho rằng tôi là đồ ngốc sao?”

“Sao tôi lại nghĩ vậy được?”

“Không? Vậy tôi thật không hiểu tại sao cậu dám đùa giỡn tôi? Cậu cho rằng tôi không dám giết cậu?”

“Cậu hai...” Lâm Được bày vẻ mặt vô vàn ủy khuất, “Tôi thật sự không biết tại sao cậu lại nhận định như vậy. Là do cậu nói muốn cược, tôi cũng tới rồi, tôi bôi thuốc tím lên mặt cũng thật sự là do sợ bị đoán ra bài. Tôi chẳng qua sợ thua thôi mà. Tuy căn nhà đó không phải của tôi, tương lai tám phần cũng không rơi vào tay tôi, nhưng lại là mạng sống của ông già, tôi nếu thua rồi, cho dù ông không bị tôi tức chết thì cũng tìm tôi liều mạng. Tôi không nghĩ ra biện pháp khác, chỉ có thể thế này.”

“Đương nhiên, vừa rồi tôi cũng có nói xạo một chút, nhưng thật sự là trước kia rất lâu tôi đã nghe qua tên của cậu hai rồi, tôi vừa rồi nói thế, cũng chỉ là muốn tạo chút khí thế ình... cái đó, khí thế, cũng rất quan trọng mà. Thực sự, thực sự không có ý trêu đùa cậu mà.”

Lâm Được ngửa mặt nói, tư thế quái dị, nhưng nói rất hợp tình hợp lý.

“Cậu hai, nếu cậu nhìn không quen, vậy tôi đi rửa mặt liền, bảo đảm rửa sạch sẽ.”

Trương Trí Công co giắt khóe miệng, Lâm Được vẫn đang nhận sai, Lâm Được vẫn đang giải thích, nhưng hắn lại vẫn cứ bực bội.

“Cậu hai à, cậu bảo tôi thế nào tôi sẽ làm thế được không, làm phiền cậu lấy khẩu súng ra trước đi, thứ này, tôi nhìn... ổn lắm.”

“Mẹ nó, mày cầm miệng coi!”

Lâm Được lập tức ngậm mồm. Trương Trí Công nhìn y, có chút đau đầu. Người này thật đáng ghét, đáng ghét... không thể tìm ra khuyết điểm của y.

Bảo y tới đầu bài, y thành thành thật thật tới, bị người của nhà hàng đuổi ra, vẫn thành thành thật thật ngồi xổm cạnh chậu hoa bên nhà hàng. Khi vừa mới nhào tới, bị vệ sĩ đá bay cũng không oán trách. Nhìn y ngứa mắt, lập tức vô cùng thực tế giải thích.

Trương Trí Công tuy khôn kiếp, nhưng không ham thích giết chóc, Lâm Dục này nói tới cùng cũng chưa từng làm chuyện gì quá động chạm hấn, chỉ có vậy đã giết... Trương Trí Công cảm thấy chưa tới trình độ này, nhưng mà, phải xử lý tên này ra sao?

Đánh một trận? Nhốt lại?

Đánh nhẹ, không tác dụng, đánh mạnh, không tắt yếu. Còn nhốt lại, vậy nhốt mấy ngày? Nhốt hai ba ngày, cũng không tác dụng. Nhốt cả năm mấy tháng... hấn nhốt một người như vậy làm gì?!

Cầm súng chỉ vào y như thế, dần dần, Trương Trí Công cũng có cảm giác hoang đường, nhìn cổ họng Lâm Dục hơi nhích, hấn thậm chí có cảm giác khó chịu.

Hấn có cả trăm biện pháp xử lý một người, nhưng luôn cảm thấy dùng trên người Lâm Dục là không thích hợp!

“Cậu hai à, chúng ta có đánh hay không vậy.”

“... Đánh!”

“Vậy, vậy...”

“Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày mày tới đánh với tao nửa tiếng, thua một lần, tao đánh gãy một khúc xương của mày liền!”

11. Chương 11

Tại Cúc thành, tháng năm là tháng tốt nhất trong năm. Lúc này trời không quá nóng, cũng đã hoàn toàn không còn rét lạnh.

Sáng sớm không đổ mưa, mặt trời ló ra khỏi tầng mây, rặng hồng thoáng chốc đó, mang tới bao nhiêu hy vọng ọi người, cho dù tâm tình không tốt, nhìn thấy mặt trời mọc, cũng sẽ cảm thấy cuộc sống tràn đầy hy vọng___ Cứt chó!

Trương Trí Công ngồi trên ghế, nhìn Lâm Dục men theo mái hiên nhà chạy tới chạy lui, liền cảm thấy mặt trời mẹ nó khiến hấn tức giận, hôm nay mẹ nó cũng thật đẹp trời, hấn không tin trời mưa rồi mà tên Lâm Dục đó còn có thể chạy trên mái hiên, còn có thể chạy vui vẻ như thế, còn có thể chạy vững vàng như thế, ba tầng lầu, không ngã chết y, cũng có thể ngã tàn phế y!

Cậu hai họ Trương suy nghĩ tràn ngập ác độc. Cả tháng nay, hấn vô cùng bức bối, nếu có từ nào để hình dung thì chính là bức bối cực độ.

Hấn bảo Lâm Dục mỗi ngày phải đánh với hấn nửa tiếng, Lâm Dục cũng làm được, nhưng mỗi ngày tới không phải sớm, thì là muộn. Không phải khi hấn đang ngủ, chính là khi đang chuẩn bị ăn cơm, bảo Lâm Dục hai giờ chiều tới báo danh, tên đó lập tức bày vẻ mặt bi thảm: “Cậu hai ơi, tôi còn phải làm việc mà. Không có công việc tôi sẽ không còn cơm ăn, không có cơm ăn, tôi sẽ chết, tôi chết rồi, sao còn tới tìm cậu hai được, cho dù linh hồn của tôi bất diệt, nhưng tính ra cậu hai cũng không thấy được tôi...”

Hấn dưới cơn tức giận đã bảo tên đó tới Hạo Nhiên sơn trang ở, nhưng có điều kiện, bao ăn bao ở, không có tiền lương. Đây là một điều kiện hà khắc, vì Lâm Dục đang làm chính là tân khách, tuần trước còn ra tay xua đi một đám gây sự.

Tân khách trong sòng bài, cho dù không có chuyện gì làm, thì cấp thấp nhất mỗi tháng cũng có phong bì một hai ngàn, càng khỏi cần nói dạng ngày ngày canh ở sòng bài như Lâm Dục.

Đúng, hẳn cố ý đó, hẳn chính là muốn Lâm Dực không vui, muốn Lâm Dực tới cầu hẳn. Kết quả người ta mỗi ngày đều ăn no uống đủ, không thấy chút xú tiểu tụy nào... không, không chỉ không tiểu tụy, còn trở nên càng, càng có chút khí phái của công tử tài hoa.

Đúng, là công tử tài hoa, tuy Trương Trí Công cũng phải rùng mình một cái vì cái từ này, tuy hẳn tuyệt đối không có bất cứ tướng tượng nào khác với Lâm Dực, nhưng hẳn không thể không thừa nhận, cái tên khiến hẳn bực bội này có lần da thật tốt.

Trước kia Lâm Dực khuân đá ở công trường cũng không bị đen, hiện tại không cần làm việc nữa, đương nhiên, bảo dưỡng làn da càng thêm mịn màng... đích thật là mịn màng, Hạo Nhiên sơn trang đối ngoại là nhà hàng, đối với khách chơi bài còn bao gồm khách sạn, nhà tắm, phòng tập thể dục.

Cũng giống như sòng bài ở Macao, ở đây trừ đánh bài, còn thiết kế các loại giải trí. Lâm Dực là tân khách ở đây, tắm rửa ăn cơm đều không cần tốn tiền.

Mà Cúc thành nổi tiếng nhất ngoại trừ các đồ ăn vặt đa dạng, lịch sử ngược dòng mấy ngàn năm ra, chính là suối nước nóng. Có lẽ không nổi tiếng như tiểu Thang Sơn ở Bắc Kinh, cũng không phải thánh địa dưỡng bệnh gì, nhưng một thành phố nhỏ thế này lại có mấy chục cả trăm nhà tắm nước nóng thì rất hiếm.

Mấy năm nay, toàn thế giới hạn không thể thiếu nước, nhưng tại Cúc thành vẫn luôn biểu hiện thiếu sót về mặt này. Đầu tiên, nó nằm gần một con sông Mẫu Thân trữ danh, thứ hai, nó có tài nguyên nước ngầm phong phú. Đặc biệt là hai bên ngoại ô phía tây và phía bắc.

Hạo Nhiên sơn trang nằm trên một mảnh đất lớn ở ngoại ô phía bắc, đương nhiên, cũng giống như mấy nhà hàng khác, có suối nước nóng. Lâm Dực trước kia tắm ở nhà, nhiều lắm là xối xối rửa rửa, có chút mệt rồi, tới gót chân sau cũng chưa rửa sạch. Y cũng rất ít khi tới nhà tắm, thứ nhất là tốn tiền, thứ hai, y không thích chen chút ở nơi nhiều người như thế.

Mà hiện tại thì có điều kiện rồi.

Nhà tắm của Hạo Nhiên sơn trang khá giống dạng phòng riêng, một căn nhiều lắm chỉ có sáu người dùng, có băng ghế đá có bể tắm có phòng tắm hơi và đủ loại bồn tắm phun sóng, tuyệt nhất là, từ đầu gội đầu tới rửa mặt đều có thể dùng miễn phí, đương nhiên không phải mấy sản phẩm đỉnh cao, người khác chưa chắc đã thích, nhưng đối với Lâm Dực mà nói, đây đã là vô cùng tuyệt. Dầu gội đầu mềm mượt cực tốt, bảo bối mặt Sod hấp thu cũng đặc biệt nhanh.

Thế là Lâm Dực một ngày tắm hai lần, sáng sớm vào xối xối, thuận tiện rửa mặt và dùng bàn chải răng một lần trong nhà tắm đánh răng. Tối tắm một lần, vui vẻ thể nghiệm phun sóng, mát xa trong các loại bể. Thỉnh thoảng còn vào phòng tắm hơi tắm hơi, vào phòng xông xông hơi, tới mức mấy vết chai, vết rộp hồi xưa đều đã nhạt đi mấy phần.

Tính cách y tốt, đối với ai cũng giống nhau___ Điểm này trong mắt Trương Trí Công là tội ác cùng cực, nhưng trong mắt nhân viên công tác của sơn trang, thì chính là hàm hậu hòa ái, vì thế mấy sản phẩm bảo vệ sức khỏe người khác ném đi như sữa, dầu, rồi đủ thứ tạp nham, phần lớn đều đáp lên người y.

Những thứ này người khác lấy được cũng không thấy hiếm lạ gì, nhưng mỗi lần Lâm Dực nhận được đều vô cùng thành khẩn cảm tạ người tặng đồ cho y, hơn nữa bảo đảm lập tức sử dụng, khiến người tặng đồ cũng vô cùng thỏa mãn.

Thế là, tuy y không được nhận lương, nhưng tinh dầu mấy trăm tệ cũng đã dùng rồi, sữa tươi sơn trang tự sản xuất cũng đã bôi toàn thân rồi.

Có một câu nói thế này, tiền dùng vào chỗ nào chỗ ấy đẹp lên. Đồng dạng, đồ tốt dùng cho chỗ nào chỗ ấy có hiệu quả liền, làn da của Lâm Dực vốn đã tốt, bây giờ lại còn hấp, đẩy, tắm hơi, liền giống như trứng gà mới lột vỏ, trắng nõn mịn màng, nhéo một cái cũng muốn lưu vết.

Trước kia ba bữa cơm y cũng không chú trọng. Cơm sáng thỉnh thoảng không ăn, có lúc chỉ một cái bánh bao cho xong, cơm trưa lúc nào cũng vội vàng, đến tối, không phải đi uống rượu với đồng nghiệp, thì là ăn ở chợ đêm. Hiện tại đến Hạo Nhiên sơn trang rồi, ba bữa đều có quy luật.

Bữa cơm này là sơn trang đặc biệt chuẩn bị cho khách chơi bài, tuyệt đối dinh dưỡng phong phú, hương vị mới lạ, từ thịt cá trứng cầm tới rau xanh trái cây đều phối hợp vô cùng đầy đủ.

Lâm Được mỗi ngày đúng giờ ăn cơm, đến giờ sẽ tới phòng tập thể dục rèn luyện, thời gian nghỉ ngơi thì lên mạng___

Trong phòng y có máy tính, mấy ngày nay quả thật sống vô cùng thoải mái!

Môi trường sống thay đổi, con người thay đổi, y sinh sống an nhàn như thế, lại thêm làn da đỏ, diện mạo đó, quần áo trong sơn trang đó...

À, Trương Trí Công đương nhiên không chuẩn bị quần áo cho y, thứ y mặc là trang phục nhà Đường thanh nhàn chỉ mặc một lần được chuẩn bị cho khách tới nhà tắm.

Loại quần áo này nói là chỉ mặc một lần, nhưng bình thường chỉ là mặc một lần tiêu độc một lần, nhưng Lâm Được dù sao cũng là tân khách của sông bài, lại ngày ngày đến nhà tắm, thế là liền có hai bộ đồ chuyên dùng cho y.

Không phải là quần áo đặc biệt gì, đại khái cũng chỉ là loại trang phục nhà Đường mà mấy ông lão tập thể dục buổi sáng ở công viên mặc thôi. Nhưng, cùng một loại đồ, người khác nhau mặc vào, hiệu quả cũng khác nhau.

Lâm Được có đôi mắt thon dài, làn da như thế, lại mặc bộ đồ này, chính là một tiểu công tử xuất thân đại gia điển hình của thế kỷ trước.

Nhìn Lâm Được càng sống càng thoải mái, Trương Trí Công buồn bực, mà hắn còn buồn bực hơn nữa là suốt ba mươi ngày, ba mươi ngày rồi hắn không đánh gãy được khúc xương nào của Lâm Được!

Cái này cũng chính là nói, ba mươi ngày nay, hắn không thắng được lần nào!

Hắn biết trình độ của Lâm Được cao, điểm này từ một tháng trước hắn đã biết, nhưng hắn không ngờ mình không thắng được một lần!

Đương nhiên, không phải nói hắn không thắng được ván nào, mà là sau nửa tiếng tính hết lại, số chip của hắn luôn ít hơn Lâm Được.

Mười ngày đầu, hắn cảm thấy vận may của mình không tốt, mười ngày tiếp theo, hắn cảm thấy vận may của Lâm Được quá tốt, mười ngày cuối cùng, hắn cuối cùng cũng thừa nhận, mình quá nóng lòng, sau đó hôm nay, hắn bắt ngờ theo Lâm Được lên sân thượng vào lúc năm giờ.

Hắn muốn xem thử Lâm Được này mỗi ngày làm gì, hắn muốn xem thử người này dựa vào cái gì mà thắng hắn hết lần này đến lần khác!

“Cậu hai, cậu chỉ nhìn vậy cũng không nhìn ra được cái gì.”

Trương Trí Công trừng mắt: “Tôi muốn nhìn cái gì?”

“Ừa, không phải cậu muốn xem thử tôi có bí quyết gì hay sao?”

Cậu hai Trương vốn đã đen mặt, lập tức có thể so với đáy nồi, hắn nhìn chăm chăm Lâm Được, phun mấy chữ từ kẽ răng: “Cậu có thể có bí quyết gì?!”

“Bước chạy hiện tại của tôi chính là bí quyết đó. Cậu hai chắc không cho rằng tôi chạy để rèn luyện thân thể chứ, tôi muốn rèn luyện cũng nên tới phòng tập thể dục chứ, chỗ đó có máy móc chuyên dùng, nghe nói ngay cả không khí cũng có thêm ion âm gì đó, tiểu Lưu cũng rất chuyên nghiệp, cậu xem cả tháng nay, da thịt của tôi đã...”

Y kéo quần, vốn muốn khoe thân hình tốt vừa rèn luyện được, chẳng qua luôn chú ý đến sắc mặt của Trương Trí Công, thế là y vừa chỉnh quần áo vừa nói: “Mỗi ngày tôi đều chạy trên mái hiên, là để luyện gan, cậu hai biết gan tôi nhỏ, lại không thể bình tĩnh thông dong, chỉ có thể dựa vào cách này luyện tập thôi.”

Trương Trí Công hừ hừ: “Lá gan mày nhỏ? Tao thấy rất lớn là đằng khác.”

Miệng nói thế, nhưng mắt lại không tự chủ nhìn lên mái hiên, thật muốn tập luyện bằng cách này sao? Nhưng mà nghe thì cũng khá hợp lý.

“Cậu hai, cậu...”

Trương Trí Công đứng lên: “Mày cứ luyện tập đi, tao không rảnh theo ngó mày.”

Hắn nói xong thì bỏ đi, Lâm Dục rất tiếc nhìn theo bóng lưng hắn: “Lạc Lạc à, tại sao cậu hai này, luôn không có sắc mặt tốt với tôi, cả bí quyết quý giá như thế tôi cũng đã cho cậu ấy biết rồi mà.”

Caesar không nói gì.

“Lạc Lạc?”

“Tôi không biết.”

Miệng thì đáp vậy, nhưng sâu trong linh hồn, Caesar tràn đầy đồng tình với Trương Trí Công, đối với vẻ mặt đen thui cả ngày của Trương Trí Công, hắn có thể đồng cảm tốt nhất.

Đương nhiên, đồng tình là đồng tình, nhưng cùng với đồng tình, Caesar còn có một thứ lơ mơ che giấu trong nội tâm, trước kia tuyệt đối sẽ không xuất hiện... cười trên nỗi đau của người khác.

Cuối cùng, cuối cùng cũng có một người cũng thể nghiệm được cảm thụ của hắn.

Cuối cùng, cuối cùng cũng có một người cũng có loại râu rĩ như hắn.

Tao ngộ chung, bi thảm chung, có thể nói là cùng chung kẻ địch, nhưng Caesar lại không sản sinh tình cảm đồng chí với Trương Trí Công___ Trương Trí Công chỉ thỉnh thoảng bị kích thích thôi, còn hắn là ngày ngày, ngày ngày đêm đêm ở chung với Lâm Dục.

Nhưng ba ngày sau, Caesar cảm thấy, có lẽ so với Trương Trí Công, có thể, đại khái, hắn vẫn may mắn hơn___ Cậu hai Trương, trong một đêm trăng tròn, ngã từ mái hiên lầu ba xuống đất!

12. Chương 12

Phải nói lại, vận may của Trương Trí Công vẫn rất tốt, rơi từ lầu ba xuống, cũng chỉ bị gãy một chân, hơn nữa chỉ là gãy xương bình thường, chỉ cần không có gì bất ngờ, thì cũng không mấy khả năng tàn phế.

Còn tại sao hắn nửa đêm không ngủ, không xem băng ghi hình không lên mạng không vào phòng giám sát mà chạy lên lầu ba hóng gió, cậu hai Trương ngậm miệng không nói, ngay cả Trương Trí Thành cũng không hỏi ra được gì, cuối cùng gọi Mạc Khải lại hỏi, Mạc Khải cũng không nói được gì.

“Cậu hai ngày nào cũng cùng Lâm Dục đánh bài nửa tiếng, có lẽ, là vì không thắng lớn.” Mạc Khải ngẫm nghĩ, cũng chỉ nghĩ được điểm này.

Trương Trí Thành gật đầu, cũng thâm hiểu rõ. Tuy Mạc Khải nói là không thắng lớn, nhưng hắn cũng đoán được, tính ra là không thắng lần nào.

Đứa em này của hắn, từ nhỏ đã muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, đích thật chưa từng bị đả kích lần nào, ngày ngày thua như vậy, đương nhiên không vui gì.

Trương Trí Thành tuy yêu thương em trai mình, nhưng cũng sẽ không vì chuyện này mà làm khó Lâm Dục, ngược lại, hắn còn cảm thấy Trương Trí Công chính là thiếu rèn luyện.

“Nếu vậy, sắp đặt Lâm Dục đó đi thăm tiểu Công, mài giũa cho nó, tháng sau phải đấu với người của Ngụy lão lục bên đó rồi, nghe nói đối phương đặc biệt mời một người từ Mỹ tới, tính cách của tiểu Công vẫn chưa đủ trầm ổn.”

“Cậu cả, thật ra...”

“Cậu muốn nói phái Lâm Được đi sẽ chắc chắn hơn?”

Mạc Khải gật đầu, Trương Trí Thành cười nói: “Để xem thêm đã, nhưng nếu tiểu Công có thể thì không cần phải dùng tới tên Lâm Được đó.”

“Cậu cả chuẩn bị dùng Lâm Được làm con át chủ bài?” Mạc Khải hơi kinh ngạc.

“Hiện tại nói át chủ bài vẫn còn quá sớm, chúng ta vẫn không hiểu rõ lắm về tên Lâm Được đó.”

Mạc Khải hiểu rõ rồi, không chỉ là muốn có thêm một lá bài, mà còn vì chưa nắm chắc. Cuộc sống trước kia của Lâm Được bọn họ đã điều tra rất rõ ràng, bao gồm y ra đời ở bệnh viện nào, từng làm chung học chung với ai cũng tra hết, nhưng cũng vì tra rõ như thế, mới càng không thể nắm chắc.

Lâm Được xuất sắc từ nhỏ, nghe nói là một đứa trẻ ngoan ngoãn thông minh lanh lợi, khi mẹ y còn sống, y từng học qua rất nhiều thứ, cờ vây, thư pháp, quốc họa, dương cầm... nhưng y chưa từng học qua đánh bài! Mà trong những người y từng tiếp xúc, cũng không có cao thủ về mặt này.

Đương nhiên, hiện tại là thời đại mạng internet, Lâm Được cũng mua ình một bộ máy tính từ sớm. Nếu y bảo mình học được trên mạng... thì cũng không phải không có khả năng.

Nhưng, mạng và hiện thực không giống nhau. Đặc biệt là poker Texas, phần lớn cần phải thông qua ánh mắt, động tác của đối phương để đoán ra hắn có bài nào, có lúc, còn cần cả trực giác, đây là điều mà mạng không thể làm được.

Mấy năm nay trên thế giới vẫn luôn cử hành so tài mạng, mỗi năm đều có thể xuất hiện mấy chim non cực phẩm___ người như thế, thật sự nói tới kỹ thuật đánh bài thì không phải cao chiêu gì, nhưng người ta có vận may cực tốt nên ở được tới lúc cuối, mà chuyện này trong hiện thực trên cơ bản là không có khả năng.

Nói có người gặp hên, một buổi tối dựa vừa vận may thắng tiền thì còn có thể, nhưng liên tục mấy ngày, mười mấy ngày, vẫn dựa vào vận may thắng... đó là thần thoại!

Lâm Được có thể học được poker Texas trên mạng, nhưng muốn đánh bài poker tốt như thế, trên cơ bản là không có khả năng.

Cho nên, dù bọn họ gần như đã điều tra rõ mỗi ngày Lâm Được mặc quần lót màu gì, nhưng không thể chân chính yên lòng, canh bạc một tháng sau... trước mắt vẫn chỉ có thể trông cậy vào Trương Trí Công.

Lâm Được đương nhiên không biết mấy chuyện này, sau khi từ chỗ Mạc Khải biết Trương Trí Công ở bệnh viện nào, y liền xách hai nải chuối tiêu đi thăm bệnh.

Khi y đến, Trương Trí Công đang xem phim, hắn nằm phòng bệnh tốt nhất, còn tốt hơn phòng đôi trong nhà hàng bình thường, chẳng qua cho dù điều kiện có tốt, cậu hai Trương cũng không thoải mái, nhưng hắn cũng không muốn về nhà, ngã từ tầng ba xuống, chuyện này hắn nghĩ thôi đã thấy mất mặt, càng khó堪 nói lê cái chân tàn của mình xuất hiện trước mặt người khác.

Hắn đang rầu rĩ, Lâm Được liền tới. Nhìn thấy Lâm Được, Trương Trí Công giống như sói thấy cừu, bản nông khổ đại cừu thâm nhìn thấy địa chủ bị vây trong bài bạc, mắt lập tức phát xanh.

“Cậu hai, sao cậu lại té gãy chân vậy?”

Lâm Được vừa vào cửa, đã đặt nải chuối tiêu lên tủ đầu giường, tự giác ngồi bên cạnh giường, nhìn chăm chăm cái chân tàn của Trương Trí Công.

“... Mày nhìn cái gì đó?” Thấy hắn nhìn chân mình chăm chăm, Trương Trí Công không khỏi khó chịu.

“Thạch cao này khác với cái lần trước tôi thấy, tôi trước kia có một đồng sự, khi xây nhà cho người ta thì té gãy chân, thạch cao của cậu ta... à, tôi nhớ ra rồi, thạch cao của cậu sạch sẽ quá! Cậu hai, có viết không?”

“Mày muốn làm gì?” Trương Trí Công ần ần có dự cảm không lành.

“Ký tên đó, lưu làm kỷ niệm, cậu hai, cậu ngã gãy chân một lần không dễ gì, dù sao cũng phải giữ lại chút gì đó, nhưng mà, nếu sau này cậu còn chạy trên mái hiên, tính ra sẽ thường xuyên thôi. Cậu hai à, cho dù cậu muốn học...”

“Tiểu Lưu, cậu đi ra!”

Trương Trí Công sắc giọng đuổi vệ sĩ trong phòng ra ngoài. Tiểu Lưu đó vốn đang giồng tai lên nghe, toàn bộ Hạo Nhiên sơn trang đều đang suy đoán cậu hai té gãy chân, thử nói xem buổi tối, cậu hai cho dù xao lòng ngấm trắng, cũng phải có mỹ nhân bên cạnh, nhưng không chỉ không có mỹ nhân, mà Mạc Khải thường xuyên theo bên cạnh cũng bị đuổi đi, như vậy ai không tò mò.

Mà còn tò mò hơn nữa là chuyện này lại khiến cậu hai té gãy chân, sao có thể không khiến họ hiếu kỳ. Đương nhiên, hiếu kỳ là hiếu kỳ, Trương Trí Công mở miệng rồi, cho dù hắn không chút tình nguyện, cũng chỉ đành đứng lên đi ra ngoài.

Hắn vừa ra ngoài, Lâm Được đã bị kéo cổ áo.

“Có phải tao đối xử với mày tốt quá không!”

“Hả?”

“Mày tưởng tao thật sự không dám động vào mày sao? Hay mày cho rằng, mình có mấy phần tài năng, thì tao phải nhìn bằng con mắt khác sao? Tao ày hay, Lâm Được, tao cảm thấy kỹ thuật của mày không tệ, nhưng nếu mày thật sự chọc giận tao, tao sẽ ném mày xuống lấp sông!”

Lâm Được không nói gì, có chút nghi hoặc, có chút khổ não nhìn Trương Trí Công. Cậu hai Trương cuối cùng cũng thoải mái một chút. Hắn té gãy chân, tên này còn dám chạy tới nói mát, nếu hắn không dạy dỗ lại một chút, tên này sẽ...

“Cậu hai.” Ngừng một lát, Lâm Được cuối cùng mở miệng: “Chữ của tôi rất đẹp, lúc nhỏ từng luyện qua, tuy đã rất lâu không luyện tập, nhưng vẫn còn cơ sở, ký lên chân cậu sẽ không mất mặt... ừm, nếu cậu thật sự không muốn để tôi ký thì thôi vậy...”

Lời vừa nói ra, chút thoải mái vừa rồi toàn bộ biến thành phiền muộn, Trương Trí Công chỉ cảm thấy từ cổ họng tới mắt tới gang phổi phé đều có thứ gì chặn lại, có thứ gì muốn phọt ra, nhưng lại không phọt được.

Hắn trừng mắt nhìn Lâm Được, nghiêng răng ken két. Lâm Được cho dù có thần kinh thô cỡ nào, lúc này cũng cảm thấy không đúng, y muốn tránh đi, nhưng cổ áo lại bị kéo chặt

“Cậu hai, tôi biết sai rồi mà, tôi xin lỗi, tôi xin lỗi không được sao?”

Trương Trí Công trừng y, sau đó chợt cười: “Mày không cần xin lỗi, chỉ cần cược với tao một ván là được.”

“Được được được được, tôi đi mua poker.”

“Không cần, chúng ta cứ cược... mày đoán xem trong tay tao là gì?” Hắn nói, đưa một tay ra, “Đoán đúng thì coi như mày thắng, đoán sai... chính là thua!”

Lâm Được nhìn nắm đấm siết chặt: “Trong tay cậu hai, không có gì hết.”

Trương Trí Công duỗi từng ngón tay ra, đích thật không có gì, nhưng hắn vẫn cười âm trầm, sau đó chậm rãi nói: “Sai rồi, trong tay tao có không khí.”

“Cái này cũng tính?”

“Tại sao không tính.”

Lâm Được ngây ra, cũng chỉ có thể thừa nhận gậy đầu: “Được rồi, là cậu hai thắng, tôi thua rồi, cậu hai, cậu buông tôi ra đi, tư thế này... khó chịu lắm.”

Trương Trí Công không buông y ra, vẫn chậm rãi nói: “Lần đầu tiên, tao để mày tự chọn.”

“Cái gì?”

“Mày muốn tao đánh gãy khúc xương nào?”

Mắt Lâm Được lập tức trừng lớn, Trương Trí Công tâm tình tốt cười lên.

“Cậu hai, cậu đang đùa ha.”

“Mày thấy tao giống đùa lắm à? Không phải tao đã nói với mày từ lâu rồi sao, thua một lần, tao đánh gãy một khúc xương của mày, hiện tại mày thua rồi.”

“Nhưng không phải... không phải đòi nửa tiếng sao, hơn nữa, chúng ta không phải đánh bài mà.”

“Tao có từng nói nhất định phải đánh bài sao? Còn về thời gian, từ khi mày bước vào tới giờ cũng đã gần nửa tiếng rồi. Nếu mày đã thua, chúng ta phải làm theo ước định. Nếu mày không biết chọn thế nào, vậy cứ để tao chọn giùm cho, ngón cái thế nào?”

Nói xong, cũng không đợi Lâm Được trả lời, liền bắt lấy ngón cái bàn tay trái của y, dùng sức, rắc một tiếng bẻ gãy.

Nếu hai người thật sự đánh nhau, hiện tại chân Trương Trí Công không thể động, tám phần đánh không lại Lâm Được. Nhưng khi hắn nắm cổ áo Lâm Được, vì cố kỵ thân phận của hắn, Lâm Được cũng không tiện giãy. Mới đầu khi hắn nói, Lâm Được cũng không xem là chuyện nghiêm túc, đợi khi cảm thấy không đúng, đã không kịp nữa.

Trương Trí Công hạ thủ vừa nhanh vừa tàn nhẫn, khi y muốn tránh ra, đã cảm thấy một cơn đau kịch liệt, bật thét lên một tiếng.

“Cậu hai!”

Đám người tiểu Lưu vội lao vào, kết quả vừa vào chỉ thấy Trương Trí Công nắm cổ áo Lâm Được, vẻ mặt cười sảng khoái, mà Lâm Được thì gương mặt đỏ bừng, vẻ vừa đau vừa không dám tin.

“... Cậu, không...”

Mấy người lập tức đông cứng, ấp úng nói không thành câu.

“Ai bảo các người vào?”

“A?”

“Ra ngoài!”

Đám người tiểu Lưu lập tức cuống cuống chạy ra ngoài, trong lòng không khỏi hiện lên cảm giác kỳ quái, đặc biệt là tiểu Lưu, liên hệ với lời Lâm Được nói vừa nãy, bất giác ghép với chuyện Trương Trí Công sảy chân ngã gãy cẳng.

Lẽ nào là, không phải là... nhưng mà, hình như, đại khái... chỉ là, cậu hai trước kia không có dấu hiệu từng yêu thích đàn ông mà, nhưng làn da đỏ của Lâm Được, thật sự là so với con gái còn mịn màng hơn.

Mọi người quá mức kinh ngạc, trong nhất thời quên luôn chức trách, kỳ thật bọn họ cũng không có để tâm nhiều, có người dám gây bất lợi cho Trương Trí Công tại Cúc thành sao? Nói đùa rồi! Nếu nói họ là vệ sĩ, không bằng nói là chăm sóc, chăm sóc đừng để cậu hai gặp chuyện, đương nhiên, quan trọng là, đừng để cậu hai gây chuyện.

Vì thế, khi hai y tá đẩy giường bệnh đi ngang người bọn họ, bọn họ không ai chú ý, còn chán ghét tránh sang một bên.

13. Chương 13

Trương Trí Thành sắc mặt âm trầm nhìn người trước mặt, đám người tiểu Lưu không dám thở mạnh, quần áo trên người đã thấm ướt cũng không dám cử động.

“Nói đi, nói rõ ràng.”

“Đạ.”

Tiểu Lưu áp a áp úng mở miệng, cố gắng nói rõ ràng theo yêu cầu của Trương Trí Thành. Lâm Dục vào phòng thể nào, hấn bước ra thể nào, tiếng kêu trong phòng, và sau đó bọn họ tại sao cảm thấy không đúng lao vào phòng.

Hấn cũng không dám thoái thác trách nhiệm, trong thời gian hấn bảo vệ Trương Trí Công lại bị bắt đi, nói sao thì bọn họ có trách nhiệm rất lớn, hiện tại nếu có thể tìm được Trương Trí Công sớm một chút, nói không chừng trừng phạt của hấn sẽ bớt đi một chút.

Trương Trí Thành nghe xong, gật đầu, lại nhìn Mạc Khải, Mạc Khải lấy ra một tờ giấy: “Cậu cả, đây là sơ đồ bệnh viện.”

Trương Trí Thành không hiểu rõ lắm về kiến trúc, nhưng dưới tay dù sao cũng có một công ty kiến trúc, cho nên dạng sơ đồ này vẫn biết xem, hơn nữa, cho dù xem không được, thì một điểm trong đó vẫn có thể hiểu, đó chính là, phòng của Trương Trí Công có cửa thông với một phòng khác.

Không chỉ căn phòng của Trương Trí Công, mà cả dãy phòng hạng nhất đều là vậy.

“Tôi đã hỏi rồi, dãy phòng bệnh này vốn là phòng đôi của nhà khách quân đội, sau đó được bệnh viện thu mua, rồi thay đổi thành phòng riêng, cửa cũng đã khóa chết, đã sửa sang lại, ngay cả vết tích cũng không có, chỉ là...”

Chỉ là nếu muốn mở, cũng vô cùng thuận tiện. Hai căn phòng, có cửa thông nhau, tình trạng này, cũng có thể hoàn toàn nói là lỗi của vệ sĩ. Trương Trí Thành phát tay, đám người tiểu Lưu như được đại xá vội lui ra, bọn họ biết không phải đã trốn được kiếp này, mà chỉ sợ tìm được cậu hai xong mới tính sổ.

“Cậu cả, cần hẹn Ngụy lão lục ra bàn không?”

Trương Trí Thành lắc đầu, chậm rãi nói: “Tôi lại hy vọng thật sự là Ngụy lão lục.”

Mạc Khải ngây người, lập tức hiểu rõ. Nếu là Ngụy lão lục, vậy thì còn được bàn điều kiện, hai bên đấu đã mấy năm, cũng chỉ vì chuyện địa giới, lộ tuyến, mỗi năm một canh bạc, cũng là để xem ai có thể làm chủ trung nguyên, những thứ này, đều được công khai.

Nhưng nếu không phải Ngụy lão lục, vậy thì sẽ khác. Cần tiền cần đồ còn dễ nói, nếu đối phương muốn bọn họ và Ngụy lão lục quay ra tàn sát thì sao?”

Nếu là vậy, khả năng Trương Trí Công còn sống không lớn!

“Tra xét tất cả những con đường thông ra ngoài Cúc thành, tra tất cả kho xe, tra tất cả tài xế của bệnh viện 15!”

Mạc Khải đáp lời, Trương Trí Thành chậm rãi híp mắt. Trương Trí Công là người thân duy nhất của hấn, tuy bọn họ cùng mẹ khác cha, tuy hấn vẫn còn một người cha ruột thịt quyền thế ngập trời, nhưng, người thân chân chính của hấn chỉ có đứa em trai nhỏ hơn hấn bảy tuổi này thôi.

Tuy đứa em này trừ poker Texas ra thì cái gì cũng không biết, tuy đứa em này là kẻ phóng đảng có tiếng, tuy đứa em này đã gây vô số phiền phức cho hấn, nhưng đó là em trai của hấn!

Trương Trí Thành bên này đang lo lắng cho Trương Trí Công, mà hoàn cảnh hiện tại của cậu hai Trương, quả thật cũng không tốt lắm.

“Mày cố ý đúng không, Lâm Dục.”

“Cậu hai, cậu nhỏ tiếng thôi.”

“Mẹ nó mày nhẹ chút coi.”

“Tôi đã rất cố gắng rồi.”

...

Đêm khuya, đồng hoang, kêu đau và rên rỉ, tuy là hai tên đàn ông, nhưng vào cái thời đại này, trừ cùng với người ngoài hành tinh có một vài ngăn cách về mặt kỹ thuật, thì đừng nói là hai người đàn ông, cho dù là một người một thú, cũng...

Đương nhiên, đây chỉ là một khả năng, mà tình trạng chân thật là Lâm Dực đang cố Trương Trí Công chạy trốn.

Hai y tá đột nhiên xuất hiện trong phòng, Trương Trí Công đã cảm thấy không đúng, hắn vừa gọi vệ sĩ bên ngoài, vừa muốn rút súng ra.

Nhưng lúc đó tay của hắn đang bị Lâm Dực tóm chặt.

Khi một người đột nhiên bị đau đớn, vậy thì nếu không phải né tránh, cũng phải phản kích. Trương Trí Công thủ đoạn ác độc bẻ gãy ngón út của Lâm Dực, Lâm Dực đau đớn quá mức đã tóm ngược lại tay Trương Trí Công, mà Lâm Dực lại hoàn toàn không có chút giác ngộ anh hùng không dễ rơi lệ, tuy không khóc, nhưng tuyệt đối là kêu thét lên, vì thế giọng nói của cậu hai Trương cũng không thể truyền ra ngoài.

Chỉ để lỡ một chút như thế, cậu hai Trương đã bị người ta chụp thuốc mê, mà Lâm Dực, cũng bị đánh ngất.

Vốn dĩ mục tiêu của mấy người này chỉ có cậu hai Trương, đánh ngất Lâm Dực, cũng chỉ muốn ném y qua một bên, nhưng lúc này hai người tuy mất ý thức, nhưng bốn cánh tay vẫn nắm chặt lấy nhau, hai người kia sợ thời gian quá dài sẽ có chuyện ngoài ý muốn, liền cột hai người lên giường, sau đó đẩy ra.

Người đánh ngất Lâm Dực vô cùng tự phụ, nghĩ một cú này y ít nhất cũng ngất nửa ngày, mà quả thật đúng vậy, nếu như không có Caesar.

Lâm Dực ngất xỉu rồi, Caesar thì không ngất, cho nên vừa ra khỏi bệnh viện, Lâm Dực đã mơ mơ hồ hồ bị kêu dậy, chẳng qua phải chờ thêm hơn mười phút, tay chân mới có thể chậm rãi hoạt động.

Mà lúc này, bọn họ đã dừng lại trước một biệt thự nhỏ còn chưa thành quy mô.

Loại biệt thự này ở Cúc thành có rất nhiều, trên cơ bản mỗi thôn đều có, chiếm đất khác nhau, không có thủ tục chính quy gì, đều là trước dùng đất thổ cư xây lên, sau đó đợi chính phủ phạt tiền, phạt xong rồi, làm thủ tục, cũng coi như hợp pháp.

Bình thường tiểu khu chưa thành quy mô, đều là phía tây xây một khoảng phía đông xây một khoảng, xây nhiều rồi, có thể chậm rãi hình thành tiểu khu, sau đó chậm rãi phát triển.

Mà biệt thự này rõ ràng còn chưa phát triển, ngay cả đường cũng chưa sửa, gần đó hầu như không có hộ gia đình nào, giấu người ở đây, tuy không thể nói là có bao nhiêu bảo đảm, nhưng muốn tra ra, cũng vô cùng phiền toái.

Bọn họ cũng không dụng tâm gì với Lâm Dực, tùy tiện cột y lại, rồi ném vào tầng hầm, một kẻ trong đó còn trêu đùa: “Chưa nghe qua cậu hai Trương thích đàn ông nha, nhưng mày nhìn tư thế vừa rồi của hai người xem, chắc chắn, thật là thâm tình mà.”

Rõ ràng là họ xem Lâm Dực thành đồ chơi gần đây của Trương Trí Công, mà dụng mạo, làn da của Lâm Dực quả thật cũng không tạo cảm giác uy hiếp nổi.

Bọn họ vừa đi, Lâm Dực đã tỉnh, làm theo cách Caesar dạy tự mở dây thừng, rồi cẩn thận mở khóa cửa.

Tuy mấy tên kia không mấy bận tâm đến y, nhưng vẫn cẩn thận, cột rất chặt, miệng cũng bị nhét vải, cửa cũng bị khóa, nếu chỉ có Lâm Dực, cho dù tỉnh rồi cũng khó chạy ra.

Nhưng, ai bảo trong đầu y còn có Caesar làm chi?

Caesar tuy chưa từng bị người ta cột, nhưng lại rất chú trọng mấy thứ này, dù sao với thân phận của hắn, rất dễ gặp mấy chuyện này, tuy hắn cũng nhận định, nếu có cơ hội xử lý đối thủ, hắn thích biện pháp nhanh chóng sạch sẽ hơn, nhưng, nếu vạn nhất thì sao?

Tuy rằng cơ hội một mình chạy thoát không lớn, nhưng có thể chủ động chút nào hay chút ấy.

Caesar là nhân vật gì? Đối thủ của hắn lại là nhân vật thế nào? Hắn nghiên cứu, tự nhiên là khổ cảnh khó gặp trăm, gặp ngàn lần.

Mấy người này tuy cũng khá tử tế, nhưng làm sao làm khó được hắn____

Nếu chỗ này thật sự trang bị tia hồng ngoại, thêm quét laser, nhận vân tay gì đó có thể hẳn còn khó xử một chút, nhưng chỉ trói bằng dây thừng, khóa bảo hiểm, đối với hẳn mà nói chẳng khác gì trò con nít.

Còn Lâm Được vì chưa từng làm qua, làm chậm trễ thời gian, bị hẳn nhân cơ hội mắng ột trận.

Trong biệt thự đương nhiên có người canh gác, nhưng Lâm Được thân cường lực tráng, tuy chưa học qua công phu gì, nhưng nhờ sự chỉ điểm của Caesar cũng biết làm sao yên hơi đánh ngất người khác___ Còn chuyện do nghiệp vụ không tinh, gõ sai chỗ làm gõ ra máu, thì coi như tự vệ đi.

Cứ thế, Lâm Được một đường qua ải trăm tướng tìm đến chỗ Trương Trí Công, chỉ là khi dẫn hẳn đi thì gặp chút phiền phức.

Vì nghiệp vụ không tinh, khi y gõ một người gõ không chuẩn, người đó kịp kêu lên, tuy chỉ kêu một tiếng, đã bị y đánh ngất, nhưng cũng khiến người trông chừng Trương Trí Công cảnh giác, tuy cuối cùng y đã chơi trò dương đông kích tây xử gọn, nhưng người đã kịp gọi điện ra ngoài.

Dưới tình hình này, y không biết liệu sẽ có người tới hay không, tìm chìa khóa xe lại không thấy, chỉ đành công Trương Trí Công chạy đi.

Y vốn nghĩ, chỉ cần mình chạy nhanh chút, có thể ra đường lớn thì sẽ an toàn, nhưng không ngờ ngôi biệt thự đó xây ở nơi hẻo lánh đến vậy, không chỉ trong một khu rừng nhỏ, mà đường đi cũng chẳng chéo không đều, y chuyển tới chuyển lui, đừng nói chuyển ra được đường lớn, ngược lại càng lúc càng đi về hướng đồng hoang.

Lâm Được rất mạnh mẽ, y khuôn đá ở công trường, vác hành lý ở trạm xe lửa, hiện tại ở Hạo Nhiên sơn trang, cũng ngày ngày chạy bộ, dùng mấy tập thể dục.

Nhưng dù y có mạnh mẽ, cũng chỉ là một người bình thường, chưa từng trải qua huấn luyện quân sự, càng không có kinh nghiệm huấn luyện đeo nặng, công một người ột mét tám mươi một, thể trọng gần tới bảy mươi, công một chút còn được, công lâu rồi thì chịu không nổi, mà y lại không dám dừng. Vì thế, chân của cậu hai Trương đụng phải tảng đá, đầu đụng phải nhánh cây... ừm, thật ra rất là bình thường mà.

Cứ trông chừng như thế, đương nhiên cậu hai họ Trương đã sớm tỉnh, nhưng hẳn bị gãy chân, cũng chỉ có thể cho Lâm Được công, chỉ là tuy hẳn đã tỉnh, nhưng đãi ngộ thì không tốt hơn chút nào, gần như mỗi lần đụng phải tảng đá hơi lớn, chân của hẳn sẽ bị tông một cái, gặp phải cành cây, nếu hẳn không nghiêng đầu, vậy thì nhất định sẽ bị quẹt lên mặt.

“Mày cố ý đúng không, Lâm Được, mày nhất định là cố ý!”

“Cậu hai à, tôi sắp mệt chết rồi.”

“Đồ ngu, tới đường cũng không biết phân biệt, Cúc thành chỉ lớn như vậy, mày còn có thể lạc đường, mày mới từ hành tinh nào tới vậy?”

“Vậy cậu hai chỉ đường đi.”

Trương Trí Công không nói nữa, tuy hẳn cũng từng chơi trò dã ngoại sinh tồn các loại, nhưng lúc đó có trang bị đầy đủ kim chỉ nam, GPS, điện thoại vệ tinh, bên cạnh còn có hướng dẫn viên từng là binh đặc chủng, tuy trên đường hình như cũng gặp phải nguy hiểm như rắn rít, vực thẳm, nhưng các trang bị an toàn đều làm rất tốt, nói là thao luyện sinh tồn, không bằng nói là dã ngoại kích thích. Hẳn làm sao biết cách tìm đường theo ánh sao, làm sao nhìn ra phương hướng từ cành cây chứ.

Nếu ở trong thành phố, hai người bảo đảm sẽ không lạc đường, nhưng ở ngoại ô trừ cây ra chính là ruộng hoang, đối với họ mà nói, không khác biệt gì với vùng núi hoang.

Hai người suốt đường vừa đấu võ mồm, vừa chạy, sau đó Lâm Được thực sự không chống đỡ nổi, liền đặt hẳn xuống.

“Cậu hai, chúng ta nghỉ ngơi chút đi, sáng mai hãy đi tiếp.”

Trương Trí Công ngẫm nghĩ rồi đồng ý. Khi hai người chuẩn bị đợi tới sáng mai, Caesar đột nhiên nói: “Có người tới.”

14. Chương 14

Tuy bị bắt cóc, nhưng Trương Trí Công không cho là mình gặp nguy hiểm gì nhiều. Hắn biết anh cả có thể lực gì tại Cúc thành, tại toàn tỉnh, cũng biết đại khái anh mình kinh doanh tới mức độ nào. Cho nên hắn nghĩ chỉ cần chờ sáng mai, bọn họ có thể ra đường lớn, hoặc gặp ai đó, thì không còn vấn đề gì nữa.

Mà khi hắn chuẩn bị đối phó một đêm này, Lâm Dục đột nhiên nhảy lên trèo lên cây, sau đó cũng không thêm phân bua kéo hắn lên, hắn rất là kinh ngạc.

“Cậu hai, có người tới, cậu trốn ở đây, tôi đi xem thử.”

Lâm Dục ghé vào tai hắn nói, Trương Trí Công cảm thấy một làn khí nóng, tiếp sau đó, thì thấy Lâm Dục thuận theo thân cây trượt xuống y chang con khỉ.

Rất yên tĩnh, trừ tiếng gió vi vu, dường như không còn âm thanh nào.

Trương Trí Công ngồi trên cành cây dần có một cảm giác kỳ quái, không thể nói là sợ hãi, nhưng, coi như là bất an. Lâm Dục nói đi xem thử, rốt cuộc thật sự đi xem, hay là bỏ đi một mình rồi?

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, lập tức bị hắn dập tắt. Không phải hắn tin tưởng gì Lâm Dục, mà là, Lâm Dục sao dám bỏ đi?

Nhà của y ở Cúc thành, cha y ở Cúc thành, y từ nhỏ trưởng thành tại đó, không học vẫn không bản lĩnh, dựa vào cái gì mà rời khỏi nơi này? Y làm sao dám bỏ hắn lại đây? Cho dù, có nguyên nhân gì khác đi tới bước này, y càng không thể bỏ lại hắn!

Nghĩ thế, đột nhiên nghe một trận lạt xạt, sau đó là chó sủa người kêu.

“Bên đó, nhanh đuổi theo!”

“Là thằng nhóc đó, đừng cho nó chạy!”

Một chút ánh sáng le lói, Trương Trí Công thấp thoáng thấy một vài bóng người. Ánh sáng quá mờ mịt, hắn thật sự không phân biệt được ai với ai, nhưng nhiều người vây lấy một người, hắn dần dần cũng nhìn ra được ai là Lâm Dục.

Không thấy rõ lắm, nhưng cũng có thể nhìn ra Lâm Dục đang vừa đánh vừa chạy. Số lần y phản kích không nhiều, nhưng mỗi lần đều vô cùng thực dụng, tùy tiện một nắm một đá, đã có thể khiến một người mất lực chiến đấu. Mới đầu bốn năm người vây lấy y, sau đó thành một người chỉ huy hai con chó đối phó y.

Trương Trí Công nhìn từ cành cây, Lâm Dục giống như đại triển thần uy, vô cùng lợi hại, nhưng thật ra Lâm Dục đã hoảng lắm rồi.

Bản lĩnh đánh nhau của y không tệ, nếu một người đối phó hai ba người chắc vẫn có thể được, nhưng một người đối phó với năm tên cộng thêm hai con chó... thì hoàn toàn không có khả năng.

Y có thể kiên trì tới hiện tại, hoàn toàn là nhờ Caesar chỉ điểm. Khi Caesar bảo y đá, y liền đá, bảo y nắm y liền nắm, nhưng dù là vậy, y cũng rất gượng ép, dù cho y không chút do dự, nhưng vẫn chậm hơn phản ứng bản năng cơ thể một chút, hơn nữa dù sao y cũng chưa từng đặc biệt luyện thân thủ, khi đá chân xuất chiêu, vị trí có thể sai lệch một chút, khi tránh né, lại chậm hơn một hai phần.

Khi y xử lý xong ba người, phiền phức không giảm bớt, vì hai con chó đó so với ba người kia còn phiền toái hơn.

“Bên phải, chân!”

Lâm Dục phi chân phải lên, sau đó liền cảm thấy đau buốt, cơn đau kéo xé từ đầu gối kéo dài tới cổ chân, con chó bị y đá trúng bụng cuối cùng vẫn cào một phát trên chân y.

“Bên trái, chân!”

Lâm Được quay người, nhưng chân phải chột nhũn, không thể đá ra, nhìn con chó Berger đang lao tới, y nghiêng rằng đâm tay trái ra.

Con chó Berger đó gào lên rồi cắn chặt tay y, giây tiếp theo chỉ cảm thấy hàm răng siết lại, Lâm Được tóm lấy răng nó, sau đó đánh một quyền lên mũi nó.

Con chó Berger đau đớn, nhưng Lâm Được thì không cho nó chạy, tay trái bóp chặt răng nó, tay phải liên tục đánh lên mũi nó. Con chó vừa rồi bị y đá bay giờ lại nhào lên, Lâm Được chỉ đành bất kể, mặc nó cắn chân mình, chỉ liên tục đâm con chó trong tay tới khi ngất đi.

“Súc sinh!”

Sau khi xác định đã giải quyết xong một con, y giãy chân, vung con chó kia ra, đưa tay kéo con Berger đã mất khống chế muốn cắn cổ mình ra.

Vì muốn hỏi tin tức của Trương Trí Công từ y, cho nên người nuôi chó không chỉ huy hai con chó này cắn cổ y.

Hiện tại con Berger đó thấy bạn mình bị đánh ngất, lập tức bị kích lên hung tính, không bận tâm chỉ thị của chủ nhân, lao tới cắn cổ Lâm Được.

Lâm Được dùng tay trái bịt cổ mình, tay phải đâm lên bụng con chó đó, nó rú lên, đáp xuống đất rồi lại nhào lên tiếp.

Lâm Được ngồi xổm xuống sờ tìm dưới đất, chạm được một cành cây, thấy con chó lao tới, vội vung cành cây nhắm vào mắt chó.

Máu nóng bắn ra, con chó ngã xuống không đứng lên nổi nữa.

“Mày, mày đừng qua đây...”

Tên nuôi chó đó dần thụt lùi, hẳn không phải chưa từng thấy qua người lợi hại, mấy kẻ ở chung với hắn đều có thể vác dao đi chém người. Nhưng bọn họ nhiều lắm cũng chỉ là chém người, còn kiểu chấp nhận hứng một dao cũng phải đá được người một cước thế này thì chỉ thấy trong phim mà thôi.

Mới đầu hẳn không sai khiến chó yêu của mình đi cắn người, là vì muốn tìm ra một người khác, đối với bọn họ người kia mới là quan trọng.

Mà cuối cùng chính hắn lại bị dọa.

Tự tổn thất tám trăm, giết địch một ngàn còn có thể coi là bình thường, nhưng tự tổn thất một ngàn giết địch tám trăm thì coi là gì?

“Mày, mày đừng qua đây!”

Hắn vừa nói vừa thụt lùi, thấy Lâm Được bước từng bước lại gần, cuối cùng hét lên, quay người bỏ chạy. Sau lưng có chút tiếng động, hẳn càng không dám quay đầu, chạy miết ra xa, lúc này mới dám chậm lại, quay nhìn, thì không có người đuổi theo. Nghĩ tới tiếng động vừa rồi, hình như, là tiếng người ngã xuống.

Người đó do dự một lát, nhớ tới món tiền lớn kia, cuối cùng không nhịn được chậm rãi đi ngược về. Ban đầu, hắn đi rất chậm, có chút gió thổi động cỏ cũng dừng lại, sau đó gan lớn dần lên, đặc biệt là khi nhìn thấy Lâm Được ngã dưới đất thì càng bước nhanh hơn.

Dễ hiểu thôi, một đánh năm, còn thêm hai con chó, sao chống nổi, cũng không phải là phim ảnh tiểu thuyết.

Nghĩ tới đây, bước chân của người đó lại nhanh hơn vài phần, chẳng qua hắn vẫn rất cẩn thận, cách thật xa đã nhặt một khúc cây lên, chọc chọc Lâm Được vài cái, thấy y không có phản ứng, mới dám chậm rãi lại gần.

“Mẹ nó, ày đánh chó của ông!”

Hắn đập lên mặt Lâm Được một cái, không tiêu hận, lại đập thêm cái thứ hai, nhưng vừa mới giơ chân lên, đã bị nắm lấy, sau đó, hắn nhìn thấy Lâm Được vốn đang nằm úp dưới đất chậm rãi ngẩng đầu lên, gương mặt đầy máu tươi nhe hàm răng ra.

Hắn sợ hãi trừng to mắt, nhưng chỉ thấy một nắm đấm ướt máu, cách mình càng lúc càng gần.

Xử lý xong người cuối cùng, Lâm Được ngã xuống, lần này thật sự là ngã, thật ra lần vừa rồi cũng không tính là giả vờ, y vốn muốn một hơi xử lý hết, nhưng ai biết chân lại mềm nhũn, không đứng lên nổi. Bất đắc dĩ y chỉ đành nằm yên không động, xem thử có thể dụ người đó trở lại không.

Y nằm dưới đất một lúc lâu, mới chậm rãi lật người, sau đó tìm được di động trên người tên kia, Trương Trí Công nằm viện, mặc áo ngủ, trên người đương nhiên không có di động, di động của y cũng bị lấy mất rồi, vì thế vừa rồi bọn họ chỉ biết chạy vòng vòng ở đồng hoang.

Vừa rồi đánh nhau không cảm thấy gì, hiện tại không đánh nữa lại thấy toàn thân đều đau, y nhỏ nước bọt, chửi vài tiếng, cầm di động lảo đảo đi lại chỗ Trương Trí Công.

Trương Trí Công đang lo sợ, ban đầu hắn còn có thể nhờ chút ánh sáng mờ hồ nhìn được vài thứ, sau đó Lâm Được ngã xuống, hắn không còn thấy được gì nữa.

Nghe tiếng có người bước lại gần, hắn cũng không dám lên tiếng.

“Cậu hai.”

Trương Trí Công nhìn theo hướng giọng nói, thì thấy một bóng người lảo đảo, từ thân hình thì người đó đại khái, có lẽ, là Lâm Được?

Lâm Được đi tới dưới gốc cây, ngẩng mặt nói: “Cậu hai, tôi tìm được một cái di động, cậu còn nhớ số của Hạo Nhiên sơn trang chứ.”

Trương Trí Công không nói gì, Lâm Được gần như rên rỉ mở miệng: “Cậu hai, cậu đừng nói với tôi không có số điện thoại thì cậu không nhớ nổi nha. Cậu hai, cậu đừng dọa tôi, không thì, không thì, chúng ta gọi 114 thử ha?”

“Không cần.” Không biết qua bao lâu, Trương Trí Công cuối cùng mở miệng, “Đưa điện thoại cho tôi.”

Lâm Được vội đưa điện thoại cho hắn, tuy ánh sáng mờ mịt, Trương Trí Công vẫn thấy được, cánh tay đó, máu thịt hỗn độn.

“Cậu hai, cậu cầm mau đi, chân tôi hình như bị chó cắn một miếng, ừm, có lẽ là cào một phát? Dù sao rất đau, cậu hai chắc không phải không cầm nổi chứ, ông trời, hiện tại tôi đứng cũng hết nổi rồi.”

Trương Trí Công không nói gì, chỉ cầm di động, sau đó gọi điện cho anh mình.

“Lâm Được, tôi thấy thân thủ của cậu cũng rất tốt đó.” Gọi điện cho Trương Trí Thành xong, Trương Trí Công nói.

“Đúng đó đúng đó, tôi là Lý Tiểu Long chuyển thế, Thành Long tái sinh mà... ừm, hình như Thành Long còn sống thì phải. Cậu hai, cậu cả sẽ tới tìm chúng ta ngay đúng không?”

“Ừ.”

“Vậy thì tốt, tôi hơi mệt... cậu hai, tôi ngủ một chút nha, cậu cả tới cậu nhớ gọi tôi dậy...”

Giọng nói của y dần nhỏ đi, thân thể dựa vào cây, chậm rãi trượt xuống. Hôm nay, y vừa bị đánh ngất, vừa phải công Trương Trí Công chạy khắp nơi, vừa rồi lại trải nghiệm trận vật lộn kịch liệt chưa từng có, bị chó cắn, bị đánh, bị mất máu quá nhiều, tuy thân thể khỏe mạnh, cũng chịu không nổi.

Y xử lý hết truy binh rồi, cho dù vẫn còn người khác tới tìm bọn họ, nhưng Trương Trí Thành chắc sẽ tới ngay thôi, tuy rằng ở bệnh viện y không bảo vệ tốt Trương Trí Công, nhưng hiện tại cũng có công lao, huống hồ y vốn không phải vệ sĩ mà.

Nghĩ thế, y cũng yên tâm, không phát hiện ánh mắt Trương Trí Công nhìn mình là khó dò lại còn mang theo chút lạnh lẽo, y đương nhiên càng không phát hiện, di động của Trương Trí Công vẫn để mở. Cho nên, khi y mở mắt ra lần nữa, phát hiện mình mang công tay công chân, kinh ngạc cho rằng mình đang mơ giấc mơ SM.

15. Chương 15

“Về kẻ tên Lâm Được này, có rất nhiều điểm đáng ngờ. Kỹ thuật bài poker Texas của cậu ta rồi cả thân thủ mà em nói, đều không khớp với những gì chúng ta đã tra được, em bị bắt cóc, hình như cũng có nguyên do tại cậu ta, nhưng cái này không thể chứng minh, cậu ta là người của Ngụy lão lục hay phương diện khác.”

“Anh, em trước giờ không biết anh là người chú trọng chứng cứ đến vậy.”

Trương Trí Thành cười: “Không phải anh chú trọng chứng cứ, đương nhiên không phải đang biện giải cho Lâm Được, anh chỉ đang nói, em không thể vì chưa từng thắng được cậu ta, liền... ừm, nhất quyết cho rằng cậu ta đáng nghi ngờ.”

Trương Trí Công lập tức đen mặt: “Em không có nhỏ nhen như vậy, kẻ từng thắng em không phải chỉ có mình nó, trên em ít nhất còn có năm mươi cao thủ poker Texas.”

“Thật sự không phải vì thua nhiều?”

“Đương nhiên không phải.”

Trương Trí Thành nhìn hẩn một lát: “Được thôi, dù sao người này là do em dẫn tới. Em nói cậu ta đáng ngờ, thì chính là đáng ngờ, em muốn làm thế nào thì làm, nhưng đừng quá mức.”

“Em biết.” Trương Trí Công hàm hồ đáp một tiếng, lại nói: “Lần này rốt cuộc là do bên nào làm?”

“Vẫn chưa thể xác định.”

“Không thể xác định?”

Trương Trí Công hoài nghi nhìn hẩn, trong lòng Trương Trí Công, anh trai của mình tuyệt đối là anh minh thần võ, chuyện lớn bằng trời cũng có thể giải quyết nhẹ nhàng, hiện tại hẩn bị bắt cóc rồi cứu về, còn dẫn về nhiều người có thể tra khảo như thế, anh của hẩn lại nói không biết?

Trương Trí Thành cười khổ.

Mấy người đó đã hỏi qua hết rồi, không phải người Cúc thành, nhưng đều là người trong tỉnh, bọn họ không phải quen biết nhau hết, cũng không phải cùng một thành phố.

Trong số họ, vài người biết phải tới đâu đón người, vài người khác biết phải canh chừng ở biệt thự đó vài ngày.

Không phải chuyện rất khó, thù lao lại vô cùng hậu hĩnh. Những người đó đều là kẻ du thủ du thực, bình thường cũng toàn đánh nhau, trộm vặt, chưa từng phạm tội gì lớn, nhưng cũng không còn xem trọng luật pháp, đạo đức từ lâu.

Hiện tại lại có người cho chúng một món tiền lớn bảo chúng làm những việc có vẻ không mấy nguy hiểm, tự nhiên không chút do dự đồng ý.

Đương nhiên, còn vấn đề người phụ trách cửa, theo tin tức từ bệnh viện thì có một người tính cách rất kỳ cục, muốn sửa sang lại phòng bệnh của mình.

Đương nhiên bệnh viện không cho phép sửa, nhưng, nếu ột số tiền lớn, vậy đương nhiên bệnh viện cũng có thể ngầm đồng ý xem như không biết.

Đội công trình sửa chữa là do đối phương chỉ định, làm việc rất mau, chỉ làm một ngày liền đi, hiện tại đã qua ba ngày rồi, muốn tìm mấy người đó ra, cho dù là đối với Trương Trí Thành, cũng hơi khó khăn.

Còn tại sao có người sửa chữa ở phòng cách vách, mà đám người Trương Trí Công lại không cảm giác gì, đó là do đối phương cơ bản không động gì nhiều.

Nếu dùng tới khoan điện, búa này nọ, cho dù trang bị cách âm có tốt, cũng không thể che giấu, nhưng chỗ đó vốn có một cánh cửa, tuy bị khóa chết, sửa lại, nhưng thật ra rất dễ giải quyết.

Đối phương vung số tiền lớn, dường như đâu đâu cũng là sơ hở, nhưng nếu thật sự đi tra, thì rất khó tra được chính chủ chân chính.

Trương Trí Thành biết, chung quy vẫn là do bọn họ sơ ý. Ngay tại Cúc thành bị người bày trò như thế, có thể nói là mất hết mặt mũi. Nhưng hắn cũng không vì vậy mà tùy tiện bắt một người trông có vẻ đáng nghi nghiêm hình tra khảo. Đây không phải do hắn khoan dung từ bi gì, mà là hắn biết nguyên nhân chân chính vẫn do bọn họ sơ suất, nội bộ của họ có vấn đề.

Đương nhiên, chuyện này vẫn phải tra, đối với kẻ đáng nghi đương nhiên cũng phải lưu tâm, nhưng so với bắt trời, nhốt lại, thì đặt bên cạnh cẩn thận quan sát có nhiều thu hoạch hơn. Hơn nữa, vạn nhất không phải, cũng càng có chỗ dùng. Vì thế, Trương Trí Thành chỉ nói thêm vài câu, nhưng thấy Trương Trí Công thái độ kiên quyết, hắn cũng không khuyên nhiều. Tuy hắn cũng rất tán thưởng với kỹ năng chơi bài của Lâm Được, nhưng cũng chỉ là tán thưởng mà thôi.

“Chuyện này em không cần phải lo lắng, anh sẽ cho người đi kiểm tra, hiện tại em lo chăm sóc chân cho tốt là được.” Trương Trí Thành cười ha ha nhìn hắn: “Nếu không, đừng trách anh nhốt em luôn.”

Trương Trí Công tê đầu, vội gật đầu.

Trương Trí Công biết, tuy phần lớn mọi chuyện anh hắn đều khá dung túng hắn, nhưng cũng thật sự có thể nhấn tâm nhốt hắn một năm hai năm. Cho nên ngày ngày thành thành thật thật ở yên trên giường dưỡng bệnh, khi phải ăn canh hầm xương thì ăn canh hầm xương, khi phải uống canxi thì uống canxi.

Đương nhiên, cho dù hắn không động, cũng có thể biết rõ được mỗi ngày Lâm Được làm gì.

Ngày đầu tiên, Lâm Được tỉnh lại, thấy tay chân bị còng dường như có hơi ngạc nhiên, sau đó ngậy người nửa tiếng, tiếp theo, thì bắt đầu kêu như gọi hồn bảo người tới trị thương ỳnh, tự nhiên không có ai để ý tới y, y kêu một hồi, lại bắt đầu nói mình đói rồi, bảo người đưa cơm tới, sau đó y bắt đầu kêu người đưa nước. Chẳng qua bất luận y kêu thế nào, cũng không ai để ý.

“Cậu ta có gọi tôi không?”

“Không có.”

“Có nói gì không?”

“Không có, nhưng mà... cậu ta nói...” Tiểu Lưu hơi do dự, ấp a ấp úng.

“Nói gì?” Thấy hắn như vậy, Trương Trí Công tự nhiên biết không phải mấy lời hay ho gì, nhưng không hiểu sao hắn lại cảm thấy vui vẻ nói: “Không sao, cậu nói đi.”

“Cậu ta nói, cậu ta muốn tiêm vắc xin, cậu ta nói, ừm, cậu ta bị chó cắn, không biết có mắc bệnh chó dại không. Cậu ta còn nói... còn nói cậu hai, cậu hai tốt nhất cũng nên đi tiêm vắc xin, vì, vì...”

Tiểu Lưu vừa nói, vừa dòm sắc mặt Trương Trí Công, nếu có thể, hắn thật sự không muốn nói tiếp, nhưng, câu này không chỉ một mình hắn nghe được, hôm nay cậu hai hỏi hắn không nói, ngày mai, chính hắn sẽ gặp xui xẻo.

“Vì cái gì?”

“Vì cậu ta đã cắn, đã cắn cậu...”

“Cút! Nó cắn tôi hồi nào? Mẹ nó, tôi bị nó cắn hồi nào?”

Nếu không phải đang bó thạch cao, cố định chân, cậu hai Trương chắc đã nhảy khỏi giường, mà đối với nghi vấn của hắn, tiểu Lưu tự nhiên không dám trả lời.

“Nó còn nói gì nữa không?”

“Hết rồi.”

Sắc mặt cậu hai Trương xanh mét, tiểu Lưu cúi đầu đợi cả buổi, chân cũng tê, mới nghe được giọng Trương Trí Công: “Cậu ra ngoài trước đi.”

Tiểu Lưu vội quay người, đi tới cửa rồi lại do dự một chút, vẫn nhịn không được quay đầu nói: “Cậu hai, vắc xin...”

“Cút!”

Tiểu Lưu ôm đầu lủi mất.

Ngày thứ hai, Lâm Dực cả ngày không ăn không uống có hơi tiểu tụy, giọng nói cũng khàn đi, nhưng vẫn uể oải lặp lại yêu cầu hôm trước.

Tiểu Lưu lại bị Trương Trí Công gọi tới.

“Hôm nay cậu ta còn muốn vắc xin không?” Trải qua một ngày điều chỉnh, hiển nhiên, tố chất tâm lý của cậu hai Trương đã không tồi, khi hỏi câu này, trừ giọng nói có hơi cứng ra, thì không còn tặc gì nữa.

“Không có.”

Trương Trí Công hừ lạnh một tiếng, thấy tiểu Lưu vẻ mặt khó xử, hần hừ một tiếng nói: “Lần này cậu ta yêu cầu cái gì nữa?”

“Cậu ta, cậu ta muốn tắm, cậu ta nói mùi vị trong phòng bẩn đục, muốn đổi sang phòng thoáng gió.”

“Mẹ nó, nó cho rằng mình đang nghỉ mát à? Có phải nó còn đòi mời mỹ nữ tới phục vụ không?”

Tiểu Lưu lập tức cảm như hén, một lát sau, Trương Trí Công mới nói: “Cho nó chút nước, chút đồ ăn, đừng để nó chết đói... vắc xin thì, cũng tiêm cho nó một mũi.”

Tiểu Lưu lập tức gật đầu, sau khi xác nhận không có chuyện gì, lập tức ra ngoài, sợ Trương Trí Công đổi ý.

Ngày thứ ba, Lâm Dực trên cơ bản đã được thỏa mãn yêu cầu mới chịu yên tĩnh.

“Hôm nay cậu ta có nói cái gì không?”

“Không có.”

“Cái gì cũng không nói?”

“Cậu ta... cậu ta hát.”

Sắc mặt Trương Trí Công lại lần nữa chuyển biến theo hướng xanh lục, nửa ngày mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hát cái gì?”

Tiểu Lưu cúi đầu, chậm rãi nói: “Có tiền không, có, có tiền em sẽ gả cho anh.”

“Cái gì?”

“Có tiền không, có, có tiền em sẽ gả cho anh.” Nói xong, lại vội nói: “Đây là cậu ta hát.”

“Đây là bài gì?”

“Tôi không biết.”

“Còn gì nữa?”

“Hết rồi.”

Sắc mặt tiểu Lưu cũng đã hơi khó coi, hôm qua Lâm Dực dùng nửa ngày không ngừng dùng các loại thanh điệu các loại giọng điệu các loại ngâm xướng lặp đi lặp lại câu này... hần cuối cùng cũng hiểu tại sao các yêu quái trong [Đại hoạt tây du] lại bị Đường Tăng lừa nhả chết!

Ngày thứ tư, tiểu Lưu không báo cáo, vì cậu hai họ Trương đã đặt hai cái camera trong phòng ai đó, không cần người tới báo cáo nữa.

Tuy nốt Lâm Dực lại, nhưng điều kiện của y thì không kém lắm. Ít nhất, trong căn phòng đó có một cái giường đá, có một nhà xí cách nửa bức tường, mà độ dài của xích chân cũng đủ cho y hoạt động trong phòng.

Lâm Dực tỉnh lại ngay khi tia sáng mặt trời đầu tiên ló vào, tuy ngày ngày nằm trên giường dưỡng bệnh, nhưng đồng hồ sinh học của cậu hai Trương không thay đổi, khi Lâm Dực tỉnh, hần đang chuẩn bị ngủ, cho nên hần thấy Lâm Dực mở mắt ngay.

Sau khi Lâm Được tỉnh lại, lại ngậy người trên giường một lát, sau đó ngồi dậy, sau đó, thì không động dậy. Hoàn toàn không động dậy, không nói chuyện, không di chuyển, ngay cả vẻ mặt cũng thờ ơ. Giống như một bức tranh cổ định, không có tình tiết, tự nhiên cũng không bao hàm thú vị gì.

Đối với bức tranh đơn điệu này, cậu hai Trương nhìn mà vui sướng. Hẳn hứng thú thưởng thức sự buồn tẻ của Lâm Được, cảm giác sáng khoái như ăn kem vào mùa nóng.

Cậu hai Trương cứ thế nhìn Lâm Được ngậy ngẩn hết hai tiếng, cho tới khi tiểu Lưu đưa cơm cho Lâm Được. Cơm cũng rất đơn giản, một chén cơm trắng, một chén nước sôi, cậu hai Trương thấy vậy đặc biệt thỏa mãn, nếu nói có gì bất mãn, chính là Lâm Được ăn rất ngon lành.

Ăn cơm xong, Lâm Được lại bắt đầu ngơ người.

Hôm nay, Lâm Được ăn ba bữa, đi nhà xí bảy lần, trừ hai hoạt động này ra, y chỉ còn dựa trên giường ngậy ngẩn.

Trừ nói với tiểu Lưu vài câu, trong thời gian này, y không nói gì nữa, không ca hát, chỉ là buổi tối trước khi đi ngủ, y nhìn vào ống kính, lộ ra hàm răng trắng, huơ huơ tay: “Cậu hai, ngủ ngon.”

16. Chương 16

Trong bóng rổ có một từ, là tuyệt sát.

Trong bóng đá cũng có một từ, là tuyệt địa đại phản công.

Tổ hợp từ bất đồng, số từ không giống, ý nghĩa biểu đạt lại giống nhau, đó chính là mìn dẫn đầu cả cuộc, cao hứng cả cuộc, hưng phấn cả cuộc, sau đó vào giây cuối cùng, bị đối phương vượt qua.

Còn chuyện nào buồn tẻ hơn chuyện này chứ? Còn chuyện này đả kích hơn chuyện này chứ?

Trương Trí Công hiện tại chính đang gặp phải tuyệt sát tới từ Lâm Được, khi hắn nhìn thấy hàm răng trắng của Lâm Được, xem chút đã tha cái chân tàn của mình nhào qua.

Hắn xem trò cười sống cả ngày, hắn chong hai con mắt mệt mỏi cả ngày dòm lom lom, khi nên ngủ thì không ngủ, nên nghỉ ngơi không nghỉ ngơi, ngay cả khi ăn cơm cũng không di chuyển ánh mắt, kết quả, lại là người bị trêu đùa cả ngày!

Trương Trí Công buồn tẻ... toàn Hạo Nhiên sơn trang gần như đều nghe được tiếng gầm rú của cậu hai Trương.

Hắn không biết mình kỳ thật vẫn còn may mắn, ít nhất hắn còn có thể gầm ra. Caesar lúc này, đã bị tàn phá đến ngay cả sức lực gào thét cũng không có... đương nhiên, hắn cũng không có điều kiện gào thét.

Đối với việc Lâm Được bị nhốt, thật ra hắn ôm thái độ vui sướng.

Bất cứ án nào, thời gian kéo dài rồi đều sẽ càng ít đầu mối, hắn... ừm, chết đã sắp ba tháng rồi, nếu còn không điều tra, tính ra vết tích đầu mối vốn có cũng sắp bị người tiêu hủy, đương nhiên, có lẽ sớm đã không tìm được vết tích, nhưng, sớm một ngày dù sao vẫn tốt hơn muộn một ngày.

Nhưng tên Lâm Được này lại... nói dễ nghe chút là không biết tiến lùi, nói khó nghe, quả thật là kẻ phế thải.

Tiền để dành được một trăm ngàn đã vô cùng thỏa mãn, bao ăn bao uống thì không bối mớ nữa, còn về tương lai mộng tưởng hy vọng gì đó, người ta căn bản không suy nghĩ. Cho nên cũng hoàn toàn không chút dao động đối với mấy mìn dụ tiền tài danh vọng tiểu đảo trên Thái Bình Dương.

Caesar có bao giờ phải xoắn xuýt chuyện này chứ.

Trước kia, có chuyện gì mà hấn không làm được chứ, cho dù thực sự hấn không cần, cũng có một đồng người giành trước giúp hấn làm, cho dù có một hai lần cự tuyệt, nhưng thế giới này thứ nhiều nhất chính là người, càng không thiếu nhân tài, chỉ cần có đủ sức hấp dẫn, nhân tài nào không thể lợi dụng?

Mà cho dù thật sự có người không mấy tài năng, hấn cũng có thể tiếp nhận, dù sao không thể làm chuyện này, cũng có thể làm chuyện khác.

Nhưng hiện tại, cho dù hấn có thủ đoạn thông thiên cũng không thể thi triển, càng không tìm được người khác. Hơn nữa, là một... linh hồn đã chết, không có thân thể, cũng không có người thân mật không nở từ bỏ nào, trước mắt điều duy nhất Caesar không bỏ được, chính là nguyên nhân mình chết.

Tuy dưới sự đả kích của Lâm Dục, thần kinh của Caesar... hoặc nên nói là linh hồn đã tê liệt rồi, nhưng vẫn chấp nhất đối với chuyện duy nhất mình để ý.

Cho nên thấy Lâm Dục bị nhốt, hấn cũng không gọi Lâm Dục dạy, khi Lâm Dục vô cùng không hiểu hỏi ra, hấn cũng không giải thích gì với y, ngược lại liên tục nói đi nói lại, còng tay còng chân không đáng nhắc tới, khóa trên cửa sắt càng không đáng là gì, còn về người ngoài cửa sao, chỉ cần tìm đúng thời cơ đều có thể xử lý.

Lâm Dục có lẽ lơ mờ, Caesar lại vô cùng rõ ràng, dạng địa chủ như nhà họ Trương có lẽ cũng không thể xuất hiện ở trường hợp lớn gì, nhưng thế lực tại bản địa thì không thể xem thường, Lâm Dục muốn thoát, tiếp theo chỉ có thể bước từng bước từng bước theo hướng dẫn của hấn.

Kết quả hấn giảng tới khô miệng khô lưỡi, nói còn nhiều hơn cả mười năm quá khứ cộng lại, Lâm Dục chỉ đáp lại: “Lạc Lạc à, sao anh luôn dụ dỗ tôi vậy? Anh không biết tôi không chỉ là lương dân, còn là ba đời lương dân, không chỉ là ba đời lương dân, còn là đời sau của liệt sĩ cách mạng sao? Ông nội của tôi, từng vì muốn cứu tài sản quốc gia mà quên mình cứu hỏa. Ông ngoại của tôi, từng cống hiến vĩ đại cho sự nghiệp phân cấp tư sản quốc gia, ông ngoại của bà nội tôi ban đầu là một người thu gom phân, ông cần cù chịu khó, dựa vào gom phân khởi nghiệp, tạo được đồng ruộng phì nhiêu, ông nội của ông ngoại tôi... ừm, ông ngoại tôi nghe nói là nhất được ở trước cửa, nhưng cái này càng nói rõ ông ngoại tôi...”

Lâm Dục bắt đầu thao thao bất tuyệt đọc thuộc gia phả nhà mình, dưới câu từ của y, địa chủ là làm chủ cho đông đảo bản nông, nhà tư sản là cống hiến cho kinh tế quốc dân, giai cấp công nhân là người tiên phong của cách mạng, còn về kẻ làm thuê như y, thì tuyệt đối là thêm gạch thêm ngói để xây dựng chủ nghĩa xã hội của quốc gia!

Đối với việc Lâm Dục không biết biên giới dừng, Caesar đã quen rồi. Nhưng trước kia, Lâm Dục muốn làm công, muốn ăn cơm tám chuyện với đồng nghiệp, muốn xem truyền hình báo chí, quấy nhiễu hấn... đương nhiên là thường xuyên, nhưng không quá liên tục, nhiều lắm chỉ là: “Ha ha, Lạc Lạc, phim truyền hình bây giờ diễn càng lúc càng thiếu não. He he, Lạc Lạc, báo chí càng lúc càng dốt. Lạc Lạc à, anh nói xem ai ai cũng đều mập như thế, tại sao luôn cảm thấy mình gầy...”

Mấy lời này tuy đối với Caesar hoàn toàn không tất yếu, là giọng nói dư thừa, nhưng ít nhất, nó không nói liền.

Hiện tại tốt lắm, người bị bắt rồi, không ti vi không báo chí cũng không có người nói chuyện với y, thế là, một ngày hai mươi bốn tiếng, trừ mười tiếng dùng để ngủ, mười bốn tiếng còn lại y còn có thể làm gì? Đương nhiên là tìm Caesar nói chuyện.

Lâm Dục thích náo nhiệt, cơm tối nếu không phải ăn cùng đồng nghiệp, thì nhất định phải tới chợ đêm, hơn nữa nói năng liên mồm, không phải tám với ông chủ, thì tám với người ăn kế bên.

Khi ở nhà, chỉ cần không ngủ, ti vi hoặc máy ghi âm là nhất định phải mở, có xem hay không là một chuyện, nhưng nhất định phải có tiếng.

Tại Hạo Nhiên sơn trang, y hòa hợp với trên dưới rất nhanh, cũng có liên quan tới tính cách này. Hiện tại những thứ này đều không còn, vậy chỉ có thể toàn bộ nhờ Caesar làm thay.

Thế là, không chỉ khi y ngây ngẩn là lúc đang tìm Caesar lải nhải, ngay cả khi ăn cơm đi nhà xí cũng không ngừng thao thao không nghỉ.

“Lạc Lạc, tôi cảm thấy nước tiểu của chúng ta hơi vàng, có phải là uống ít nước quá không?”

“Lạc Lạc, nếu còn không chịu ăn rau, chúng ta có thể mắc táo bón đó, anh nói xem tôi tìm cậu hai yêu cầu được không?”

Caesar thực sự rất muốn nói, cậu đừng bảo ‘chúng ta, chúng ta’, đây là thân thể của cậu, không phải của tôi. Nhưng hẳn thật sự không còn tinh thần nữa, hơn nữa hẳn đã có thể tưởng tượng, nếu hẳn nói vậy, nhất định sẽ nhận được câu trả lời hùng hồn lý lẽ của Lâm Dục: “Lạc Lạc à, của tôi còn không phải là của anh sao, chúng ta còn phân ai với ai làm chi, đã giao lưu thân mật không kể hồ thế rồi, còn phân biệt cái gì.”

... Hai, đây tuyệt đối không phải là do bị Lâm Dục điều giáo, tư duy của Caesar đã dẫn chạy trên con đường thảo nguyên vô tận vô biên, mà là, những lời này, Lâm Dục đã từng nói rồi.

Bốn ngày nay, đối với Trương Trí Công mà nói là tuyệt địa đại phản kích, đối với Caesar mà nói, chính là khốc hình vô tận vô biên. Trương Trí Công ít nhiều gì cũng thể nghiệm chút vui vẻ, Caesar thì trừ hắc ám, chẳng được thấy chút tia sáng nào.

“Cậu không lo lắng sao?”

Caesar nhin rồi nhin cuối cùng quyết định mình phải chủ đạo đề tài.

“Lo lắng cái gì? Cậu hai sao, nếu ban đầu cậu ta đã không giết tôi, thì sau này cũng sẽ không.”

“Cho dù ban đầu cậu ta không muốn giết cậu, hiện tại cậu chọc giận cậu ta... không sợ cậu ta nhốt cậu luôn sao?”

Lâm Dục trầm mặc, khi Caesar cho rằng cuối cùng y cũng bắt đầu suy nghĩ tới vấn đề an toàn bản thân, lại nghe được câu trả lời: “Bị nhốt luôn kể ra cũng rất đáng sợ, bốn ngày không ăn rau xanh, phân của tôi đã khô quéo rồi, nếu thật sự bị táo bón thì làm sao đây, không được, ngày mai tôi nhất định phải bảo tiểu Lưu thêm rau cho tôi, không có rau cũng phải cho tôi trái táo!”

Caesar triệt để bị đả kích, mất một lúc hẳn mới tìm được linh hồn gần như đã tan rã của mình: “Cậu thật sự không sợ bị nhốt luôn? Tì vi của cậu thì sao? Báo chí của cậu thì sao? Đấu địa chủ của cậu thì sao?”

Nói tới cuối cùng, gần như là nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên, bộ dáng này nếu để cho những người quen biết hẳn nhìn thấy, tuyệt đối sẽ cho rằng ngày tận thế sắp tới___ một người không tự khống chế được, không có hình tượng nào sao có thể là Caesar lạnh lùng ngạo mạn cao ngạo như hoa được?

Nhưng Lâm Dục lại không bị ảnh hưởng chút nào, y suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu mà không có mấy thứ này, tôi quả thật rất luyến tiếc, nhưng tôi không phải có anh rồi sao, Lạc Lạc. Anh không phải từng nói anh rất giỏi toán sao? Hơn nữa anh tới từ đế quốc Mỹ, vậy tiếng Anh cũng nhất định rất tuyệt, tôi đã suy nghĩ rồi, tôi có thể noi theo bá tước Monte Cristo, ngài ấy bị nhốt mười mấy năm trong tù, học được rất nhiều thứ, đợi vài hôm nữa tôi khỏe rồi, cũng có thể bắt đầu theo anh học. Chúng ta học tiếng Anh trước, rồi học toán, cho dù tôi trời sinh thông minh, nhưng muốn nói tiếng Anh còn lưu loát hơn người Anh, toán học đạt được trình độ cao cấp, cũng phải mất hai ba năm. Qua hai ba năm rồi, ai biết có biến hóa gì không chứ?”

“Hơn nữa xã hội đen ở nước tôi là không thể thông hành, chính phủ sẽ đánh. Nói không chừng qua hai ba năm nữa, cậu hai Trương sẽ bị lật đài, đến lúc đó, tôi sẽ là đầu sỏ anh dũng thâm nhập nội bộ địch, đừng nói giải thưởng, huân chương gì đó cũng sẽ phát cho tôi một hai cái, được rồi, cho dù không phát, đến lúc đó chúng ta không phải cũng được tự do rồi sao?”

“Cậu thật không sợ ngay cả mình cũng bị đánh chung sao?”

“Đánh cũng không có gì, nhiều lắm thì ngồi tù thôi, trong tù náo nhiệt lắm đó, mười mấy hai mươi người một phòng, thật tốt! Được rồi, đừng nói mấy thứ này nữa, Lạc Lạc, tôi đã suy nghĩ rồi, hiện tại chúng ta nên bắt đầu thôi, tuy hiện tại tôi bị thương, nhưng cũng không thể lãng phí thời gian. Tôi biết anh thích nói chuyện với tôi, nhưng chúng ta cũng không thể suốt ngày nói chuyện, không học tập chứ.”

...

Nghĩ y học tiếng Anh quả thật hữu dụng, Caesar cũng thật lòng chỉ dạy, Lâm Được học cũng coi như nghiêm túc, nhưng loại nghiêm túc này, không duy trì được bao lâu... ít nhất đối với Caesar, là không đủ dài, chỉ mới hai tiếng, Lâm Được đã nói cần nghỉ ngơi, hơn nữa y muốn tiêu khiển, làm việc kết hợp nghỉ ngơi. Còn phương thức tiêu khiển sao...

“Lạc Lạc, kể tôi nghe phong lưu sử của anh hồi xưa đi, đừng yên lặng chứ, anh xem, anh vừa có tiền vừa đẹp trai... ừm, chắc là đủ đẹp trai đi, mà bỏ đi, xã hội hiện tại đẹp trai hay không chỉ là vấn đề thứ hai. Anh có tiền, vậy nhất định phải phong lưu, đừng yên lặng vậy, hai chúng ta còn so đo gì. Không nói? Không có? Thật sự không có sao, sao anh lại không có chứ? Lẽ nào... anh không được?”

17. Chương 17

Tuy Trương Trí Công bị chọc tức muốn thổ huyết, nhưng hắn vẫn không lập tức đi tìm phiền toái. Đương nhiên không phải do hắn thấy hổ thẹn, không dám đối mặt Lâm Được, càng không phải hắn quyết định tha cho Lâm Được, mà là hắn kiên định tin tưởng đây là gian kế của Lâm Được.

Tại Trung Quốc cổ đại, sĩ binh phạm sai lầm, lưu hành đánh roi. Hiện tại nghe nói trong quân đội vẫn còn chuyện này, nhưng phương pháp của phía chính phủ là nhốt phòng tối, mà nghe nói nhốt như vậy có hiệu quả hơn đánh.

Trong căn phòng tối tăm không ánh sáng, không có âm thanh không có tia sáng không có bất cứ thứ gì, mỗi ngày tiếng bước chân quần áo đưa cơm thậm chí trở thành điều ỷ lại duy nhất.

Người là xã hội là quần cư, càng cần tác dụng quang hợp, tuy cho dù có ánh sáng, con người cũng không thể sản sinh không khí, nhưng nếu không có ánh sáng, con người sẽ khô héo. Đặc biệt là khi không có ai bầu bạn, giày vò về tinh thần càng thêm tàn khốc.

Trương Trí Công tin rằng Lâm Được ở một mình ngán rồi, làm vậy chính là để dụ hắn ra. Tuy hắn hận không thể lập tức xông tới đập chết Lâm Được, nhưng cuối cùng cũng chỉ đập đồ trong phòng mình, sau đó hạ lệnh bảo tiểu Lưu tắt đèn trong phòng Lâm Được.

“Để tao chờ xem mày có thể chịu đựng tới lúc nào!”

Trương Trí Công tin tưởng, Lâm Được tuyệt đối sẽ mở miệng cầu xin.

Trương Trí Công kiên tin, nhưng ngày đầu tiên, Lâm Được không cầu tha, ngày thứ hai, Lâm Được không cầu tha, ngày thứ ba, Lâm Được mở miệng, y nói: “Cho dù cúp điện, cũng phải cho tôi cây nến chứ, nhìn không thấy thứ gì thế này tôi hơi sợ, cậu nói xem khi tôi đi nhà xí nếu như nhắm không đúng chỗ thì mất mặt cỡ nào chứ...”

Đương nhiên, yêu cầu của y vẫn không được thỏa mãn. Mà bị đả kích như vậy, Trương Trí Công cũng tắt camera, mỗi ngày tự thôi miên: “Nó sớm muộn cũng nhận thua!”

Không có Lâm Được kích thích, Trương Trí Công mỗi ngày xem phim lên mạng, hoặc thông qua liên lạc xem tình hình của sông bài, thỉnh thoảng cũng lên chơi vài ván ở sông bài trên mạng, cuộc sống coi như tiêu dao... chỉ cần hắn không nghĩ tới ai kia, thì có thể xem là vậy.

Cuộc sống tiêu dao thế này, kéo dài cho tới khi anh hắn đặt bức ảnh một người trước mặt hắn.

“Hiện tại đã có thể xác định, người Ngụy lão lục mời từ Mỹ tới chính là người này, em có ấn tượng không?”

Trong hình, là một người đàn ông da trắng. Khoảng hơn ba mươi, đôi mắt xanh xám, tóc vàng nhạt, vẻ mặt e ngại, mang chút phiền muộn. Mặc âu phục màu trắng, cũng không biết hắn ta phát hiện có người đang chụp lên hay đang nghĩ tới chuyện gì vui, mà khóe môi khẽ mỉm, một nụ cười rất hàm súc, phối với vẻ mặt của hắn, trong rất ôn văn nho nhã, như quý tộc phương tây thời xưa.

“Hình như có hơi quen mặt...” Trương Trí Công nhìn chằm chằm bức hình hồi lâu, “Anh ta tên gì?”

“Chỉ nghe Ngụy lão lục kêu cậu ta là Jack, không tra được thông tin nhập cảnh của cậu ta, chắc là lén lút. Em cảm thấy cậu ta quen mặt?”

“Có lẽ vậy, nhưng cũng có thể không phải.” Trương Trí Công cào tóc, “Em thấy mấy người da trắng này đều khá giống nhau, nhưng em có thể khẳng định, anh ta không phải mấy cao thủ mà em biết, chỉ cần không phải bọn họ...”

Trương Trí Công nói thế, định trả lại tấm ảnh cho anh mình, vừa ngẩng đầu lại ngậy ra: “Anh, anh nhìn người đó đi, chắc không phải chính là... chính là Jack này chứ.”

Trương Trí Thành quay lại cũng ngậy ra.

Trên màn hình chia thành bốn phần, hiện rõ một người đàn ông da trắng như hạc trong bầy gà.

Vẫn là bộ âu phục trắng, nụ cười hàm xúc hơi mang chút xấu hổ, hoàn toàn xem nhẹ ánh mắt xung quanh, tự mình ngồi trước cái bàn có giới hạn lớn nhất, lấy trong túi áo ra một gói nhân dân tệ mới toanh, chậm rãi đẩy cho nhà cái.

Sòng bài có cửa sổ riêng biệt để đổi chip, nhưng trên mỗi bàn, cũng có thể đổi chip dưới một trăm ngàn, nhưng cách đổi này chỉ có một chiều, chính là chỉ có thể dùng tiền đổi sang chip, không thể dùng chip đổi thành tiền.

Hạo Nhiên sơn trang quy mô không nhỏ, danh vọng cũng không nhỏ, nhưng số lần tiếp đón khách da trắng thì không nhiều, nhà cái mới đầu còn ngạc nhiên, nhưng coi như được huấn luyện bài bản, lập tức thu tiền, thả vào máy dò một lượt, sau đó lấy ra năm đồng chip một ngàn, ba mươi đồng chip một trăm, khi hắn đang chuẩn bị đếm chip năm mươi, Jack nói câu gì đó, nhà cái ngậy người, sau đó lại đếm thêm mười chín chip một trăm.

Camera chỉ có hình không có tiếng, nhưng cũng có thể đoán ra vừa rồi Jack đó nói là không cần đồng năm mươi, hơn nữa còn cho nhà cái một đồng một trăm coi như boa.

“Ngụy lão lục muốn để người này tới gây chiến sao? Hấn xem Hạo Nhiên sơn trang của chúng ta là chỗ nào?”

Trương Trí Công nghiêng rằng, Trương Trí Thành nhú mày không nói.

Trận đấu một năm một lần, bề ngoài thì có vẻ là cuộc quy mô sông bài, nhưng thật ra là khổng chế thể lực ngầm tại đó.

Quả thật, ở Trung Quốc xã hội đen không có triển vọng gì lớn, dạng như mafia của Ý, các bang phái của Mỹ, những lực lượng vũ trang thậm chí có thể lật đổ chính phủ của Châu Phi Nam Mỹ, tại Trung Quốc, ít nhất trước mắt không thể phát triển.

Nhưng thế lực ngầm có thể làm rất nhiều chuyện mà phía chính phủ không tiện làm, ở rất nhiều mặt, lại vô cùng thuận tiện dễ xử. Tại một góc độ nào đó, chính phủ thật ra cũng vẫn luôn lợi dụng những thế lực này. Hấn vì có bối cảnh đặc thù nên ở phương diện này có điều kiện ưu đãi hơn.

Hơn nữa, sông bài về năng lực nhất tiền thì quả thật cao hơn các nghề khác nhiều, mà cũng như các nơi giải trí khác, quy mô càng lớn càng hấp dẫn người. Tại sao Disney lại nổi tiếng hơn những công viên chủ đề bình thường? Tại sao cùng là Disney, nhưng Nhật Bản lại hấp dẫn hơn Hồng Kông? Một nhân tố rất quan trọng trong đó, chính là diện tích.

Chẳng qua bài bạc ở trong nước dù sao vẫn là phạm pháp, cho dù có che giấu, cũng không thể làm quá mức. Cho nên muốn phân phối thế nào cũng là vấn đề.

Hấn có bối cảnh, những người khác tự nhiên cũng có. Sông bài ngầm, cái bánh kem này ai không muốn cắn một miếng? Ai không muốn cắn miếng lớn? Phía trên có tranh đấu của phía trên, bọn họ ở dưới cũng có tranh đấu ở dưới.

Động dao động súng như trong phim không phải không thể, nhưng động xong rồi sao nữa? Cho dù nhất thời lấy được, tương lai cũng là đại phiền phức.

Mỗi năm cược một lần, kẻ thắng là vua, kẻ thua làm giặc, là cách mọi người đều có thể tiếp nhận.

Mấy năm nay, vẫn luôn là bọn họ thắng lớn. Mà rút thăm đầu năm nay, vận may của họ xem như không tồi, đấu bài poker Texas. Trước kia khi đấu mạc chượt, đổ xúc xắc, bọn họ còn phải tuyển chọn kỹ lưỡng, mà poker Texas, em trai của hắn có thể trực tiếp làm.

Bất luận là từ kỹ thuật hay phương diện trung thành, đều không có gì để nói. Cũng chính vì nguyên nhân này, hắn mới nhốt Trương Trí Công ở lại Cúc thành.

Đương nhiên cho dù không phải Trương Trí Công, bất luận năm nay người xuất chiến là ai, an toàn đều phải đặt ở vị trí đầu tiên. Hắn là vậy, người khác cũng sẽ vậy, nhưng tên Jack mà Ngụy lão lục tìm từ Mỹ về, sao lại dám ngênh ngang xuất hiện tại Cúc thành như thế?

Là ý hắn sẽ không dám động thủ sao? Gã thật sự cho rằng hắn ăn chay sao? Hơn nữa, cho dù hắn không động thủ, người này không phải cũng đã cho bọn họ thêm tư liệu rồi sao?

“Mạc Khải, cậu đi chuẩn bị đi.”

Mạc Khải đáp tiếng rồi ra ngoài, Trương Trí Thành vừa quay người, điện thoại đã vang lên.

“Trương lão đệ à, ha ha, là tôi, lục ca đây.” Trong điện thoại vang lên thanh âm cởi mở, “Đã lâu không gặp, mỗi lần ăn cá tôi đều nhớ tới cậu, lần trước tới Cúc thành, cậu chiêu đãi tôi con cá chép đó, thật sự tuyệt lắm đó. Cái gì, còn muốn mời tôi ăn? Cậu này tôi sẽ nhớ kỹ, mấy ngày nữa tôi tới, nếu không có, tôi sẽ không bằng lòng đâu.”

Trương Trí Thành cười phối hợp, tùy ý đối đáp. Sau khi nói vài câu khách sáo, Ngụy lão lục cuối cùng cũng nói: “Thật ra không có chuyện gì lớn, chỉ là trước đó tôi đi Mỹ có quen biết một người bạn. Nói chuyện rất vui vẻ, cũng do tôi nhiều chuyện, nói với cậu ta về chuyện ở chỗ cậu, kết quả hôm nay cậu ta không nhin được chạy qua đó. Ở Cúc thành lão đệ là rần đầu đàn, không thể để người bạn của tôi bị ăn hiếp nha, tôi cũng chuẩn bị tới tỉnh sớm hơn rồi, nói không chừng ngày mai có thể gặp mặt lão đệ rồi, đến lúc đó nhất định phải mời tôi ăn cá nha, ha ha ha.”

Trương Trí Thành cười đảm bảo, tuy chỉ đang nói điện thoại, nhưng vẻ mặt hắn vẫn mang nét ôn hòa tuyệt đối, giọng điệu thì không có nửa phần miễn cưỡng. Cho dù cúp máy rồi, vẻ mặt hắn vẫn không lập tức trầm xuống, chỉ hơi nhíu mày.

“Anh hai, Ngụy lão lục đó đang khích anh.”

“Ừ.”

“Gã nói gì kệ gã, chúng ta ra tay. Người của gã chạy qua đây, chúng ta nếu thả tên đó hoàn hảo trở về, vậy còn mặt mũi nào nữa!”

Trình độ của Jack về poker Texas, lúc này không nằm trong phạm vi suy nghĩ của Trương Trí Công, hắn chỉ nghĩ không thể mất mặt. Mà Trương Trí Thành thì không nghĩ vậy. Tuy Ngụy lão lục vẫn luôn cười ha ha, nhưng từ cuộc điện thoại này và việc hắn lập tức sẽ tới đây mang người đi là có thể thấy, Jack này đối với hắn rất quan trọng.

Đương nhiên, mỗi người tham chiến trong cuộc đấu đều rất quan trọng, nhưng nếu chỉ là bình thường, thì có thể thay thế, Ngụy lão lục đáng ra không nên làm ồn lên thế.

Đương nhiên đây cũng có khả năng là đang khích hắn. Nhưng mà, an bài một vụ tai nạn xe cộ không mất mạng, cũng hợp tình hợp lý, cho dù đều biết là do hắn làm thì sao, vào lúc này lại tới địa bàn của hắn, thì nói rõ là đang khiêu chiến, hắn nếu không làm gì mới khiến người ta chê cười đó.

Hơn nữa, nếu có thể dùng cách này để uy hiếp, cho dù sau đó có trở mặt với Ngụy lão lục, cũng không là gì.

“Đợi hắn ra đại sảnh.”

Hai anh em đang bàn, điện thoại của Trương Trí Công vang lên, bên trong truyền tới giọng nói của người phụ trách phòng giám sát: “Cậu hai, ngài Vệ chịu không nổi rồi!”

18. Chương 18

Là người đều thích xem náo nhiệt, tới sòng bài tuy đều có máu cược rất mạnh, nhưng thấy tản khách của Hạo Nhiên sơn trang đã xuất hiện rồi, trừ mấy kẻ đang cược tới đỏ mắt, phần lớn đều vây lại.

Trong số đó có rất nhiều người không biết poker Texas, nhưng nhìn khí thế cũng biết là người của sơn trang đang thua, có vài người lớn gan đã thề câu cá sau lưng Jack_____

(Câu cá: Ý chỉ ăn theo, thấy người ta có vẻ hên thì đặt theo, thắng hưởng thua chịu)

Cho dù người da trắng này cuối cùng có thua, thì bọn họ đã thắng trước được vài ván, cũng không thiệt, dù sao chỉ cần không quá đáng, sòng bài cũng sẽ không khiến bọn họ rắc rối.

Người ngồi chung bàn với Jack đã đi hết, hiện tại chỉ có ngài Vệ tản khách của sòng bài và hấn đấu nhau, ván bài hai người, tốc độ cũng nhanh. Ngài Vệ thì có ý muốn kéo dài thời gian, nhưng dưới ánh mắt chăm chú của mọi người cũng không thể làm quá mức, thấy chỉ mới hai mươi phút, hấn đã thua mất hai trăm, bắt giắc đổ mồ hôi lạnh.

Hai trăm không nhiều, cũng không vượt qua quyền hạn của hấn, nhưng tiếp tục thế này, chỉ sợ hai triệu cũng phải thua hết, hấn lại không thể bỏ bài liên tục, cho dù hấn thật sự làm thế, kéo theo kẻ câu cá sau lưng, và cược mù* cũng đã đủ mệt.

Đang lúc khẩn trương, Mạc Khải xuất hiện.

“Quý ngài có bằng lòng tới phòng khách quý đánh không?”

Mạc Khải đi tới cạnh bàn, mở miệng, trước tiên dùng tiếng Trung nói một lượt, sau lại dùng tiếng Anh lặp lại.

“Ồ, tôi thích không khí nơi này hơn.” Khiến người banh mắt, Jack nói một câu tiếng Trung lưu loát, hấn mỉm cười, đáp lại lễ độ: “Hôm nay vận may của tôi rất tốt, nhưng tôi không tham lam, đánh thế này tôi đã thỏa mãn rồi.”

Sắc mặt của người Hạo Nhiên sơn trang đều cứng lại.

Tuy là bàn bài lớn nhất, nhưng dù sao cũng có giới hạn, khi vào bàn nhiều nhất chỉ có thể đổi chip mười ngàn____. Đương nhiên bạn thua hết thì có thể đổi nữa, mà cược mù lớn** nhiều nhất cũng không quá bốn trăm.

Người này nhìn qua thật sự rất thỏa mãn như lời hấn nói, lần đầu hấn đặt hết, lần thứ hai đặt một nửa số chip, lần thứ ba đặt một phần ba... đúng thế, mỗi lần đều đặt ít đi, nhưng, con số mỗi lần đều giống nhau, mười ngàn!

Mỗi lần mười ngàn, mỗi lần đều thắng, mà số kẻ câu cá theo hấn càng lúc càng nhiều, theo cược càng lúc càng lớn, người này rõ ràng là tới gây chuyện!

Khách cược sau lưng hấn xôn xao la lối, vị khách nước ngoài này nếu vào phòng khách quý, thì bọn họ không còn chỗ câu cá nữa.

“Nếu đã vậy, thì để tôi tới chơi vài ván cùng ngài đây.”

Vừa thấy Trương Trí Công xuất hiện, ngài Vệ vội nhường chỗ.

“Quý ngài đây không để ý chứ.”

“Không sao cả, chỉ cần không bảo tôi đổi chỗ là được.”

Jack không nói gì, Trương Trí Công cược mù nhỏ hai trăm, Jack cược mù lớn, nhà cái phát bài riêng. (*,**: Cược mù: Như đã nói ở chương 6, trước khi phát hai lá bài đầu tiên, sẽ có hai người phải đặt cược trước, đây gọi là cược mù, phân là cược mù lớn và cược mù nhỏ, thông thường cược mù nhỏ bằng một nửa cược mù lớn, cược mù lớn tương đương cược tối thiểu)

Trương Trí Công nhìn bài trong tay, con 9 chuẩn và 10 chuẩn, không có đôi, nhưng cũng là bài không tệ, có thể ghép thùng, còn có khả năng tạo sảnh.

Hắn cười cười, lấy mười đồng chip một ngàn ra, hắn lúc ở trên đã xem ba ván, lại điều chỉnh lại bằng ghi hình trước đó, biết người này mỗi lần sau khi phát bài riêng sẽ cược lớn, mấy lần rõ ràng là đang cướp gà, nhưng hắn vẫn thành công.

Jack không nhìn bài, trực tiếp đẩy ra chip mười ngàn.

“Quý ngài không nhìn bài trước rồi mới chọn lựa sao?”

“Có bài không cần phải nhìn.”

Trương Trí Công giật mí mắt, một hình ảnh chợt lóe qua, nhưng muốn nghĩ lại nghĩ không ra.

Hai người đều cược rồi, lại không cược thêm, nhà cái lại phát ba lá bài chung: 6 chuồn, 5 rô, K bích.

Không có 11, 12 mà hắn muốn có nhất, nhưng cũng không tính là kém, nếu lá thứ tư và thứ năm là 7, 8 hoặc 11, 12, hắn đều có thể ghép thành sảnh, nếu là chuồn, hắn sẽ có thùng. Cho dù đều không phải, bài của Jack cũng không thể tốt hơn hắn.

Nếu vào tình huống khác, cậu hai Trương nhất định muốn cược lớn một phen, nhưng hiện tại hắn lại đặt hai lá bài chéo lên bàn: “Tôi bỏ bài.”

Có khách cược bắt đầu la hét, cậu hai Trương làm như không thấy, Jack cười cười, cũng bỏ bài vào.

“Tôi bỏ bài!”

“Bỏ bài!”

“Bỏ bài!”

...

Liên tiếp mười ván, cậu hai Trương đều nhìn ba lá bài chung xong liền bỏ bài, không tới năm phút, không tính vốn đổ cho kẻ câu cá, đã thua hơn trăm ngàn.

Khi đấu ván thứ mười một, Jack vẫn luôn mỉm cười mở miệng: “Cậu chuẩn bị bỏ bài mãi sao?”

“Vận may của quý ngài quá tốt, mà vận may của tôi lại quá tệ.” Trương Trí Công nói, lại đẩy mười ngàn ra, “Nhưng ván này, tôi nghĩ có lẽ tôi không cần bỏ bài nữa.”

“Vậy sao?”

Trương Trí Công mỉm cười, sau khi nhìn ba lá bài chung lại ném ra mười ngàn. Hiện tại trong tay hắn là một đôi K, ba lá bài chung lần lượt là 2 chuồn, 8 rô và K bích, bài như vậy, trên cơ bản đã không thể thành sảnh, mà hắn đã có ba con K, trong ván bài thế này gần như có thể xác định sẽ thắng.

Huống hồ, hắn nhìn Jack đã không còn mỉm cười, hắn liên tục bỏ bài hơn mười ván, là vì muốn nhiễu loạn tâm lý đối phương.

Đương nhiên, là một người đánh bài chuyên nghiệp, tố chất tâm lý đương nhiên rất tốt, chưa chắc vì bỏ bài mà nóng nảy, nhưng cho dù có tốt, cảm giác liên tục bị người ta cắt đứt, cũng luôn khiến mình không thoải mái.

Khi lá thứ tư được phát ra, là một con 2 bích.

Mí mắt Trương Trí Công giật một cái, nhìn Jack, ván này, Jack vẫn không lật bài riêng của mình lên xem, không chỉ là hắn, ngay cả người trong phòng giám sát cũng không biết hai lá bài đó rốt cuộc là bài gì. Nhưng hiện tại trên bàn đã có hai con 2, điều này cũng có nghĩa là, đối phương cũng có thể có tứ quý.

“Nếu ván này cậu đã không bỏ, vậy thì chúng ta chơi lớn một chút đi.”

Jack nhàn nhã đẩy ra năm mươi ngàn, sau đó lại lấy một hộp xì gà, tiếp theo, lại lấy một cây kéo bạc. Hắn chậm rãi lấy xì gà, chậm rãi cắt đầu xì gà, thấy Trương Trí Công nhìn mình chằm chằm, hắn mỉm cười nói: “Nơi này cấm hút thuốc sao?”

Trương Trí Công chậm rãi lắc đầu, mồ hôi như tắm.

Hắn nhớ ra rồi! Hắn nhớ ra người này là ai rồi!

Có lẽ gương mặt đã thay đổi, nhưng động tác này, thói quen này, chỉ có một người như thế! Daniau! Người này là Daniau!

Daniau___ người duy nhất thử lay động vị trí bài vương của Caesar trong suốt hai mươi năm nay! Daniau mười lăm năm trước gần như cuốn sạch Las Vegas! Mười hai năm trước, hắn bộc lộ tài năng trong cuộc so tài poker thế giới gồm năm ngàn người nhòm ngó vị trí quán quân năm, chính thức trở thành cao thủ trong cao thủ!

Ba năm, chẳng qua chỉ ba năm, hắn khiến cả thế giới poker Texas đều chấn động vì hắn. Ba năm, ít nhất có mười cao thủ bại dưới tay hắn!

Khác với cuộc đấu bình thường, cuộc đấu giữa cao thủ luôn kéo dài, có lẽ là một tuần cũng có thể là một tháng.

Không phải cố ý kéo dài, mà là bản thân poker Texas chính là một cuộc so tài tiêu hao trí óc cực lớn, đặt cược mấy chục triệu mấy trăm triệu đô la, trừ khi cố ý từ bỏ, nếu không cho dù có thua, cũng phải thua sau một thời gian, mà cuộc so tài tiêu hao lớn này, cũng đã được định là cuộc đấu song phương đều không thể mỗi ngày tiêu hao thời gian quá dài.

Mà đồng thời, thế giới mỗi năm đều có các loại so tài, chính là một vài cuộc so tài nhỏ mà các cao thủ không để ý, nhưng đối với vài cuộc so tài khá lớn, trên cơ bản mỗi cao thủ đều sẽ tham gia, cái này dính dáng tới danh dự, địa vị, cấp bậc và tiền tài.

Đúng, tiền tài.

Không phải mỗi đổ vương đều giỏi kinh doanh, càng không phải mỗi cao thủ đều là ông chủ. Trên thực tế, phần nhiều đổ vương mà mọi người nói, đều mở sòng bài, nhưng kỹ thuật đánh bài của bản thân thì không xuất chúng gì cho cam, chẳng hạn hai vị đổ vương của Macao và Đài Loan. Mà cao thủ có kỹ thuật xuất chúng, phần lớn là dựa vào so tài và hoa hồng của sòng bài mà sinh sống.

Cái này giống như so tài cờ vây, rất hiếm kỳ vương chân chính nào kinh doanh kỳ xã, mở trường học cờ vây___ Bọn họ có lẽ có cổ phần trong đó, nhưng bình thường đều không phải là người kinh doanh chân chính, mỗi năm họ đều sẽ được chia hoa hồng từ các nơi, nhưng khi bọn họ còn có thể so tài, thì tuyệt đối sẽ tham gia thật nhiều cuộc so tài.

Các cao thủ phải so tài để phục vụ cho sòng bài, khi nhàn tản cũng cần kiểu giải trí để thả lỏng bản thân, cho nên một cao thủ một năm nhiều nhất cũng chỉ tiếp nhận một hai lần đối đầu. Trừ khi tất yếu, giữa bọn họ sẽ không có những cuộc so tài nằm ngoài trường hợp chính thức.

Đúng vậy, tất cả cao thủ đều sinh ra từ trong những cuộc đấu mệnh mông phong phú, tất cả bọn họ đều có thể nói là máu cược rất mạnh, nhưng khi đứng trên vị trí của họ rồi thì không còn cần phải tùy tiện đấu với người khác nữa.

Đấu với tay mới, thua rồi thì chính là toàn bộ bản thân và danh tiếng tích lũy của mình, thắng, thì có đạt được cái gì?

Đấu với người cùng trình độ với mình, tốn nhiều thời gian, còn chưa thể phân thắng thua, đương nhiên, có lẽ thua cũng sẽ không mất danh tiếng, nhưng thân phận tích lũy trước kia thì coi như phải chấp tay dâng cho người rồi.

Muốn đấu, có thể tới sòng bài tùy tiện chơi vài ván, tham gia các loại tỷ thí, hoàn toàn không tất yếu phải làm chuyện tổn sức mà không được gì.

Ba năm khiêu chiến mười cao thủ, chuyện này trước đây chưa từng có tiền lệ, chỉ sợ sau này cũng không có, mà sau khi kéo hai cao thủ xuống bệ, Daniau đã được công nhận là cao thủ, nhưng hắn vẫn tiếp tục khiêu chiến.

Ba năm đó, toàn thế giới poker Texas đều điên cuồng vì hắn, mọi người mỗi lần đều cho rằng đây là người cuối cùng hắn đấu, nhưng mỗi lần, đều thấy hắn khiêu chiến người tiếp theo, cho tới khi dụng phải truyền kỳ đó...

“Cậu hai.”

Thời gian đã tới, nhà cái nhẹ giọng nhắc nhở, Trương Trí Công tỉnh táo lại, miễn cưỡng cười, giơ tay nói: “Tôi xin tạm dừng.”

Nhà cái lại bấm đồng hồ tính giờ, mỗi lần khi gọi cược, trừ hai phút suy nghĩ ra, còn có thể xin thêm một phút tạm dừng.

Trương Trí Công phát tay với Mạc Khải: “Gọi Lâm Được ra đây.”

19. Chương 19

Tình hình lúc này, vô cùng tương tự những gì thấy trong phim truyền hình.

Một đồng người vây sau lưng một người, và cao thủ đối đầu trong sông bài, lúc này những bàn khác đã không còn ai, ngay cả người chơi đồ xúc xắc, mặt chược cũng đều bu lại, thậm chí ngay cả mấy kẻ vốn cược đỏ mắt, cũng chạy qua muốn câu cá.

Tới nơi này chưa chắc đều vì tiền, mà có rất nhiều là tới tìm kích thích, nhưng ai không muốn thắng?

Cho dù không có tiền, cũng không ai muốn thua.

Khác với phim ảnh chính là, không có ai la hét. Đại sảnh to lớn thậm chí có thể dùng từ yên tĩnh để hình dung. Đây không phải là đồ xúc xắc, không có lớn nhỏ. Bài của Jack cũng không để người sau lưng thấy được, thậm chí ngay cả bản thân hắn, phần lớn đều không nhìn bài.

Hắn nhàn nhã ném chip ra, chậm rãi cắt chỉnh xì gà, một điếu xì gà dài bị hắn cắt còn một phần ba, xem ra hắn hưởng thụ quá trình cắt sửa xì gà hơn.

Trương Trí Công không biết lúc này mình nên kiêu ngạo hay nên xuống tinh thần. Hơn mười năm trước, có người từng nói thế này: “Khi Daniau bắt đầu cắt sửa xì gà, chứng minh hắn đã bắt đầu nghiêm túc.”

Có thể khiến một cao thủ thế này nghiêm túc, tuyệt đối là vinh quang! Nếu đổi lại địa điểm khác và thời gian khác, chỉ sợ dù hắn có phải cởi quần, cũng cảm thấy vui vẻ. Nhưng hiện tại, Daniau nghiêm túc rồi, đó chính là ác mộng!

Đúng, nơi này không phải Mỹ, Daniau lại chỉ có một mình, bọn họ có thể không tuân đạo nghĩa giang hồ làm vài thứ, cho dù ngày mai Ngụy lão lục dẫn người tới thì có thể làm gì?

Nhưng Daniau không rời khỏi đại sảnh thì bọn họ không thể làm gì cả!

Bọn họ là sông bài, một sông bài ngằm càng cần có danh dự dư luận, bọn họ không thể miễn cưỡng khách hàng, càng không thể làm gì mấy trăm người trong đại sảnh.

“Cậu hai...”

Nhà cái lại nhắc nhở lần nữa, Trương Trí Công phát tay: “Tôi xin tạm dừng.”

Lời này vừa nói ra, đối diện liền vang lên một loạt tiếng xuyt, đây đã là lần thứ mười hai Trương Trí Công xin tạm dừng. Bắt đầu từ vừa rồi, mỗi lần gọi cược, hắn đều kéo dài tới cuối cùng, trước tiên là hai phút suy nghĩ, lại thêm một phút tạm dừng, một ván bài có thể kéo ra mười phút. Vừa rồi đã có người nghị luận bên dưới.

“Cậu hai hôm nay rất bất thường.”

“Đâu phải bất thường, là dụng phải cao thủ rồi, tôi dám cược, tên ngoại quốc này nhất định rất lợi hại.”

“Hè, không cần mày nói tao cũng biết, nhưng một tên ngoại quốc sao lại chạy tới đây?”

“Có người đặc biệt mời hắn tới gây chuyện thôi.”

Người bình thường xôn xao bàn luận, mà Trần Lập đối với poker Texas tương đối hiểu rõ thì lại tràn đầy nghi hoặc.

Trên cấp bậc thế giới, Trương Trí Công tuyệt đối không thuộc hàng cao thủ, hẳn chỉ có một lần chen vào được năm mươi hạng đầu của WSP (World Series of Poker) mà thôi. Thành tích này nhìn thì rất bình thường, nhưng phải biết, đó là cuộc so tài ít nhất có năm ngàn người!

Tháng bảy mỗi năm, Las Vegas đều tổ chức cuộc so tài như vậy. Phí báo danh mười ngàn đô la, thời gian diễn ra kéo dài hơn một tháng.

Đúng, mười ngàn đô la.

Chỉ cần có mười ngàn đô la, bất cứ ai cũng có thể ngồi lên bàn, sau đó tham gia đào thải. Nói là năm ngàn người, có lúc thậm chí lên tới hơn mười ngàn.

Từng vòng thi đấu, các cao thủ là tuyển thủ hạt giống, có thể đến cuối cùng mới tham gia, nhưng người bình thường lại phải đánh ngay từ đầu. Bất kể bạn nói là may mắn, hay gì khác, có thể đánh vào một trăm hạng đầu đã đủ để kiêu ngạo rồi, mà Trương Trí Công, đã vào được năm mươi hạng đầu!

Nếu trong cấp bậc thế giới, không có chuyện gì của Trương Trí Công, nhưng nếu nói cấp bậc người Hoa, tính ra, cậu hai Trương cũng chắc chắn có thể bước vào.

Hơn nữa Trần Lập còn biết phong cách của Trương Trí Công, tuyệt đối chơi thoáng, tuyệt đối theo chủ nghĩa cầm bài tạt mà cược hết.

Vậy mà hiện tại, Trương Trí Công như thế lại không ngừng kéo dài thời gian, không ngừng xin tạm dừng, điều này đại biểu cái gì? Là sợ thua? Không, ban đầu cậu hai tuyệt đối có tính toán khác, biến hóa này mới không bao lâu!

Tại sao lại có biến hóa này? Điều gì có thể khiến cậu hai luôn kiêu ngạo lại không bận tâm tiếng bàn tán xung quanh liên tục tạm dừng? Cao thủ? Chỉ có cao thủ chân chính! Nhất định là cậu hai đã nhận ra cao thủ này!

Trần Lập trở nên kích động, cái này giống như phần lớn học sinh cờ vây sùng bái cửu đẳng, người luyện võ ngưỡng mộ cao thủ, bài thủ như Trần Lập cũng rất sùng bái cao thủ.

Nhưng tiếp đó hẳn lại hoài nghi mình nghĩ nhiều, cao thủ, sao lại xuất hiện ở đây?

Giải thưởng WPT (World Poker Tour) có bốn triệu đô la, giải thưởng của WSP lên tới mười hai triệu đô la, còn có rất nhiều cuộc so tài khác, rất nhiều hoạt động khác, mỗi giải thưởng đều khiến người ta nhỏ dãi. A, cái này không phải nói bạn chỉ có đạt được tổng quán quân mới có thể thắng được nhiều tiền như thế, cái này giống như bóng đá bóng rổ, cho dù không đạt được quán quân, đạt được á quân, hoặc đứng thứ ba thứ tư cũng có thể được chia hoa hồng khả quan.

Tham gia một lần so tài, thì có thể thu nhập mấy triệu đô la, có gì tất yếu phải đến Trung Quốc chọn một sòng bài ngầm để phá? Người mời hẳn tới có thể ra bao nhiêu tiền? Mười mấy triệu? Mấy trăm triệu?

Trần Lập không hiểu, Trương Trí Công càng không hiểu!

Daniau, cao thủ mười lăm năm, truyền kỳ mười hai năm trước, thời đại thuộc về hắn đã sớm kết thúc rồi! Đã kết thúc từ mười hai năm trước rồi____

Một người bị phán tội hình sự một trăm lẻ một năm, cho dù có giảm án, ít nhất cũng phải ngồi trong tù năm mươi năm!

Mà hiện tại mới chỉ có mười hai năm.

Một người đáng lý ra nên ở trong tù không chỉ trốn ra ngoài hơn nữa còn chạy xa mười ngàn dặm tới Trung Quốc, còn xuất hiện trong địa bàn của hắn... cứt chó! Lẽ nào chính là vì phim ảnh đồ chót nào đó, cho nên toàn thế giới đều bắt đầu lưu hành vượt ngục sao?

Trương Trí Công còn đang suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy sau lưng có người chột hắn, hết cái này tới cái khác chột lên vai hắn, hắn bốc hỏa quay đầu, thì thấy một hàm răng trắng sáng lạn.

Sắc mặt Trương Trí Công biến đổi, có vài phần lúng túng, mấy phần tức giận, mấy phần... buồn bực không thể nói rõ.

Hắn muốn nói gì đó, nhưng mở miệng rồi lại không phun ra được, may mà nhà cái đã giúp hắn tháo bỏ quần bách_____

Lại lần nữa nhắc nhở hắn, thời gian đã tới.

“Tôi bỏ bài.”

Trương Trí Công ném bài xuống bàn, xoay bánh xe lặn, lùi ra sau. Hắn không nói gì, nhưng hành động này đã biểu đạt rất rõ vấn đề, chẳng qua Lâm Dục chỉ đứng yên, không động đậy.

Sắc mặt cậu hai Trương bắt đầu khó coi, Lâm Dục sờ sờ mũi, dựa lại gần, thấp giọng nói: “Cậu hai, nếu tôi thắng rồi, cậu có thể tìm bác sĩ cho tôi không, cậu xem ngón tay của tôi đã sắp biến hình rồi, tuy ngón út không có tác dụng gì, người bình thường cũng không chú ý tới, nhưng bộ dáng này, chẳng đẹp để gì mà.”

Caesar biết băng bó đơn giản, cũng biết chỉnh xương, nhưng không có nẹp, cho dù Lâm Dục có chú ý, ngón út bị bẻ gãy đó cũng đang phát triển trên lối rẽ không biết quay đầu.

Sắc mặt Trương Trí Công vụt qua một tia hổ thẹn, hắn cúi đầu nói: “Có thắng hay không cũng tìm cho cậu.”

“A, cảm ơn cậu hai!”

Giọng nói cởi mở, mang theo cảm kích tuyệt đối, Trương Trí Công hiếm khi cảm thấy mặt mình bỗng tới lợi hại.

Lâm Dục ngồi xuống xong, cậu hai Trương được Mạc Khải đẩy đi về thang máy, vừa tới trước thang máy, lại nghe thấy giọng Lâm Dục: “Chuyện này, cậu hai, lần này tôi có bao nhiêu quyền hạn vậy?”

Trương Trí Công quay đầu, nhìn Daniau, lại nhìn Lâm Dục, chậm rãi mở miệng: “Lần này, cậu giống tôi.”

“Ồ_____” Lâm Dục bình tĩnh đại ngộ gật đầu, lại nói: “Vậy, cậu hai, cậu có bao nhiêu quyền hạn vậy?”

Cửa thang máy đã mở rồi, cậu hai Trương xém chút ngã lặn xuống thang máy. Trong đám khách cược, cũng có người cười he he, sông bài của nhà họ Trương, quyền hạn của cậu hai, đương nhiên trên cơ bản là vô hạn rồi... đương nhiên, là trong phạm vi tổng tài sản của sông bài.

Nhà cái trao đổi với Lâm Dục, thấp giọng nói: “Ngài Lâm, trong mười triệu thì không có vấn đề?”

Lâm Dục hai mắt phát sáng: “Nói vậy, tôi có thể thua đứt mười triệu?”

Cậu hai Trương vừa được đẩy vào thang máy, nghe được câu nói này gần như muốn muốn lao về đá Lâm Dục sang một bên. Tên đó, thật sự dám thua mất của hắn mười triệu!

Hắn không nên gọi tên đó ra, hắn có thể để Vệ Kiến Thiết ra có thể để nhà cái ra, tại sao hắn lại gọi tên đó ra?

Tên đó bị hắn nhốt gần một tháng trong phòng tối, bị hắn bẻ gãy ngón tay, trong lòng không biết hận hắn cỡ nào!

Hiện tại nắm lấy cơ hội, tuyệt đối sẽ thua đặc biệt nhiều... đương nhiên, từ mới đầu hắn đã không nghĩ rằng y sẽ thắng, nhưng mà, tên này nhất định sẽ thua tuyệt đối lỗ vốn!

“Mạc Khải...”

“Cậu hai, cậu cả đã bàn xong với cậu ta rồi.”

Thấy hắn sắp chịu không nổi, Mạc Khải nói, Trương Trí Công ngậy ra, “Bàn xong cái gì?”

“Tôi không rõ lắm, nhưng cậu cả đã bàn điều kiện với cậu ta, chắc cậu ta sẽ không... cố ý thua... đi...”

Vì cũng khá hiểu rõ tính cách của Lâm Dục, Mạc Khải cũng không dám khẳng định...

Nhưng Lâm Được thật sự không cố ý thua, trên thực tế, ván đầu tiên y đã thắng rồi, khi Trương Trí Công về tới phòng giám sát, thì đúng lúc thấy Lâm Được lật bài riêng của mình ra: “Tôi chỉ có một đôi 10, nhưng tôi tin rằng, anh ngay cả một đôi 10 cũng không có.”

Lâm Được vừa tắm xong, cả tháng nay y chỉ có cơm trắng với nước sôi để nguội, ngay cả trái táo cũng không có, đương nhiên, càng không thể có điều kiện tắm rửa. Không nói hình tượng thế nào, mùi vị đã có thể làm ngã một đồng người.

Cho nên khi Trương Trí Thành tìm tới y, lập tức bảo y đi tắm rửa. Lúc này, tóc y vẫn còn hơi ẩm, mặc trang phục nhà Đường chỉ có hai bộ của mình, lười biếng dựa vào lưng ghế, mang theo nụ cười hàm hậu trung thành.

Trước kia mỗi lần Trương Trí Công nhìn thấy bộ dạng của y đều bốc hỏa ba trượng, cho dù y không sai, cũng luôn muốn tìm y gây phiền phức, nhưng lần này, hẳn lại vô cùng thoải mái, thậm chí còn có cảm giác vui sướng trên tai họa người khác: Cao thủ thì sao chứ? Cao thủ cũng sẽ tức giận thôi.

20. Chương 20

Không ai nói chuyện.

Đại sảnh rộng lớn, mấy trăm người ở đó, nhưng chỉ nghe thấy tiếng kéo xoèn xoẹt.

Lâm Được dựa lên lưng ghế, cười híp mắt nhìn Daniau, ánh mắt từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên, như cái rada muốn nhìn rõ từng sợi lông trên người đối phương.

Phải nói rằng, người bình thường dưới ánh mắt chăm chú như vậy ít nhiều cũng cảm thấy khó ở, nhưng Daniau lại giống như không cảm giác, vẫn chậm rãi, từ tốn cắt sửa điều xì gà chỉ còn lại một nửa của mình.

Người sau lưng hẳn không nói gì, kẻ bỏ mỗi câu cá lớn thì ngay cả hít thở cũng không dám, sợ chỉ cần thở ra một hơi, thì sẽ khiến bài tốt biến xấu.

Giống như đã trôi qua rất lâu, nhưng kỳ thật mới qua thời gian suy nghĩ dành cho Daniau, nhà cái nhẹ giọng nhắc nhở.

Daniau cuối cùng cũng đặt cây kéo sáng lấp lánh xuống, ném cho nhà cái hai lá bài từ đầu tới cuối đều chưa từng nhìn qua của mình.

Sau lưng hẳn vang lên tiếng tiếc nuối cực lớn, còn có người không phục lắm bầm: “Ngay cả nhìn cũng không nhìn, sao có thể khẳng định không phải là đôi lớn hơn 10? Trên bàn còn có K, A mà!”

Mà trong phòng giám sát, đều là tiếng hít kinh ngạc.

Daniau vào đây chỉ mới hơn một tiếng, đã cuốn sạch mấy triệu, mà so với số tiền vốn này, áp lực lớn hơn nữa là hẳn chưa từng thua lần nào!

Một tiếng hai mươi lăm phút, bốn mươi hai ván, bỏ ba ván, mà vẫn là thành tích không bại ván nào! Ba ván kia cũng là bỏ ngay sau khi phát bài riêng, trong đó có hai ván là không thèm nhìn, trực tiếp ném lại bàn, khiến người ta cảm giác hẳn biết đối thủ có bài gì, thậm chí, biết bài tiếp theo!

Trong điện ảnh mấy loại đồ thần, đồ vương gì đó thường xuyên có màn này, bên này xào bài, bên kia tai diễn viên nhúc nhích, mí mắt chớp chớp, đã biết bài tiếp theo, hơn nữa có thể nhớ rõ ràng lá bài nào đang ở đâu, đỉnh hơn nữa là còn có thể phi bài đẹp như Tiểu Lý phi đao, một ván bài trực tiếp chuyển từ cục diện bất lợi sang có lợi.

Màn này, rất nhiều bộ phim đều có, mà các quan khách thì nhiệt huyết sôi trào, chỉ hận không thể nhanh chóng vào chơi vài ván, thậm chí lấy thân là cái giá.

Nhưng thật ra, trong hiện thực, điều này là không thể, ít nhất trong hiện đại, là không thể.

Nguyên nhân? Rất đơn giản, vì xào bài là một cỗ máy.

Một bộ poker mới tinh trực tiếp đặt vào máy xào bài, ấn nút, sau đó nhà cái trực tiếp lấy từ hộp bài ra phân bài. Dưới tình hình này, làm sao nhìn? Làm sao nghe? Trừ khi thật sự có công năng nhìn xuyên, hoặc trong mắt có trang bị tia hồng ngoại, nếu không cho dù có dán mắt lên, cũng không thể nhìn thấy được.

Không nhìn đã biết bài là gì, là chuyện tuyệt đối không thể làm được, điểm này, khách cược bình thường đều biết, mọi người trong phòng giám sát càng rõ hơn. Nhưng vừa rồi, bọn họ có một loại lỗi giác, tên ngoại quốc đó đã làm được chuyện mà phải dùng khoa học kỹ thuật mới có thể làm!

Nếu không tại sao hắn có thể thắng liên tục?

Sau đó, sự biến hóa của Trương Trí Công càng giống như cỗ cỗ chứng cứ cho suy đoán của họ. Một cậu hai vẫn luôn không chút cố kỵ đột nhiên trở nên dè dặt, thậm chí còn để người thay hắn, đó chính là không thể chống nổi rồi. Dạng người nào mới có thể khiến cậu hai chống không nổi?

Chỉ có cao thủ!

Cao thủ!

Đúng vậy, người trong phòng giám sát biết cao thủ cũng là người, cao thủ cũng không có con mắt bằng máy. Nhưng, khi nghĩ tới đối phương có thể là cao thủ, bọn họ liền cảm thấy, cái này không phải không có khả năng.

Sau khi một ai đó đứng trên độ cao nhất định của một nghề nào đó, luôn sẽ bị thần hóa.

Mà hiện tại thấy người này cuối cùng cũng thua một ván, mọi người trong sòng bài cuối cùng đã hơi yên tâm.

Nhà cái cũng lén thở phào một hơi, thu bài lại.

“Cậu cứ nhìn tôi mãi, tôi có chỗ nào không bình thường sao?” Daniau ném chip cược mù nhỏ, mở miệng.

Lâm Được gạt đầu rồi lại lắc đầu: “Ừm, không có, không phải không bình thường, mà là lần đầu tiên tôi mặt đối mặt với người ngoại quốc, cảm thấy rất mới lạ, anh là người của nước nào?”

Lâm Được ném chip cược mù lớn, gõ gõ hai cái lên bài của mình, nhưng không nhìn.

“Nước Mỹ.”

“Thật sao?” Giọng nói của Lâm Được tràn đầy kinh hi: “Vậy anh có quen biết một người tên là Caesar không?”

Trương Trí Công đang uống nước xem chút sắc chết, Caesar thì đã muốn từ chỗ mình luôn an thân nhảy ra ngoài, nếu không phải bị sương trắng ngăn cản, hắn tuyệt đối trực tiếp nhào ra bóp chết linh hồn của Lâm Được.

“Lạc Lạc, anh kích động như thế làm gì? Lẽ nào gặp được đồng bào của anh, nói không chừng...”

“Câm miệng! Tôi cho cậu hay, người này cậu chọc không nổi!”

“Anh quen biết anh ta?”

Caesar không đáp.

“Lạc Lạc?”

“Cậu còn muốn hai ngàn đó không?”

Lâm Được vốn muốn truy vấn lập tức ngừng lại.

Thời gian cấp bách, Trương Trí Thành sau khi thả Lâm Được ra, vừa để y tắm vừa bàn với y.

Tuy mọi người đều là đàn ông, tuy thương lượng trong nhà tắm cũng không phải là chuyện gì lớn lao, nhưng nếu có người còn mặc quần áo, vậy cảm giác đó rất kỳ cục.

Trương Trí Thành làm người hành sự cẩn thận, sợ Lâm Dục cảm thấy khó chịu, khi bàn với y, không cho Mạc Khải theo, cho nên Mạc Khải không biết cậu cả Trương bàn với Lâm Dục những gì. Trương Trí Công thậm chí hoài nghi anh mình có phải cho phép hạ lớn hay không, nhưng thật ra, chỉ có hai ngàn thôi!

Mỗi tháng hai ngàn tệ!

Nghe bảo muốn mình ra mặt, Lâm Dục ban đầu quả thật cũng giả vờ giả vịt như Trương Trí Thành nghĩ. Y đứng dưới vòi sen xối nước vui vẻ, nhưng không ngừng nói mình đau tay nè đau chân nè đầu cũng đau nè. Trương Trí Thành mạnh mẽ biểu đạt sẽ bồi thường sẽ bắt Trương Trí Công xin lỗi.

Trương Trí Thành rất hàm súc. Tuy nói hấn chưa chắc hoàn toàn yên tâm đối với Lâm Dục, cũng chưa chắc cảm thấy em trai nhà mình có gì sai. Nhưng hiện tại nếu đã cần dùng tới Lâm Dục, vậy thì nói tới bồi thường, tự nhiên phải mạnh mẽ. Điểm này, người biết cậu cả Trương đều biết, cho dù không biết... từ giọng điệu nói chuyện của hấn cũng có thể đoán ra.

Nhưng vào tai Lâm Dục, sự tận lực, khẳng định của cậu cả Trương, chỉ trở thành giả tạo, mà không có thực chất. Lâm Dục kỳ cọ từ đầu tới chân, tự giác kỳ ra cả kg cát đất xong, cuối cùng nhịn không được mở miệng: “Thật ra tôi rất thích Hạo Nhiên sơn trang, ở đây nước sạch, cơm ngon, quần áo cũng đẹp. Cậu cả à, cậu hai có xin lỗi hay không không quan trọng, nhưng sau này có thể đừng nhốt tôi vào phòng tôi nữa được không, cho dù muốn nhốt, cũng phải cho tôi chút rau xanh, cả tháng nay tôi chỉ có cơm trắng, khiến răng chảy máu phân khô quéo, anh nghĩ đi, tôi từng tuổi này còn trẻ lại không có sở thích khùng điên gì, nếu mà bị mắc bệnh trĩ thì xui xẻo cỡ nào chứ.”

Cậu cả Trương không xác định được rốt cuộc y đang châm chích hay có ý gì, chỉ nói: “Chuyện này là tiểu Công sai rồi.”

Lâm Dục thì không để ý: “Cậu hai luôn thấy tôi ngứa mắt, tôi cũng không biết đã chọc cậu ấy ở chỗ nào, chẳng lẽ là bát tự của chúng tôi không hợp? Bỏ đi, đợi trở về tôi đi tìm đạo sĩ tính thử, nghe nói Cúc huyện có mấy vị tính chuẩn lắm. Ừm, cậu cả à, nói ra thì trước đó tôi cũng từng làm tân khách, lần này vẫn làm tân khách, vậy tôi chính là tân khách đúng không, tân khách đều có tiền mà, tuy tôi ăn ở tại sơn trang, nhưng tôi nhìn người khác đều có phong bì, như vậy, tôi cũng không nói nhiều, sau này cậu cả mỗi tháng đều cho tôi hai ngàn đi.”

...

Cho dù Trương Trí Thành công lực hàm hậu kinh nghiệm dày dặn, cũng xem chút bị câu nói này đánh cho hồn phi phách tán, lúc này, hấn đã ẩn ẩn có chút hiểu rõ tại sao em trai của mình mỗi khi nói tới người này đều giống như con mèo bị dấm phải đuôi, lông toàn thân đều dựng đứng.

Lúc này hấn cũng không phân rõ được Lâm Dục là cố ý, hay trời sinh đã có chút không bình thường, thế là sau khi đồng ý, lại nói chút về Lâm Kiến Thiết rồi nói chút về Cúc thành, sau đó để Lâm Dục đi.

Lâm Dục trước kia đều làm khổ lực, mệt mỗi quá trời, một tháng cũng không thể lấy được một ngàn rưỡi. Hiện tại nghĩ tới sau này mỗi ngày tắm rửa lập luyện thân thể lại cảm được tiền lương hai ngàn, lông tơ toàn thân đều thoải mái.

Cho nên Caesar vừa nhắc tới hai ngàn, y lập tức thu lại lòng hiếu kỳ, thành thật làm theo những gì Caesar nói. Thấy y vì hai ngàn tệ đã thành thật như thế, Caesar càng cảm thấy không thể diễn tả, nếu có thân thể, khó bảo đảm sẽ không ói máu_____

Đảo nhỏ trên Thái Bình Dương tài khoản tại ngân hàng Thụy Sĩ lâu đài ở Pháp của hấn, còn không sánh nổi với hai ngàn nhân dân tệ!

“Cậu nói Caesar Từ sao? Ý, dùng tiếng Trung Quốc để nói, thì phải là Từ Caesar? Tôi nghĩ, tại Mỹ không ai không biết anh ta, ừm, ít nhất người chơi poker Texas sẽ không thể không biết.” Daniau sải tay, “Mà như cậu thấy, tôi cũng là một bài thủ.”

“Vậy, anh và Caesar, ai lợi hại hơn?” Lâm Dục vừa ném chip lên bàn vừa nói, đồng thời còn triển khai biện luận với Caesar, “Lạc Lạc, anh đừng gấp, tôi chỉ muốn biết giữa các anh ai lợi hại hơn thôi. Nếu là anh thì dễ xử, nếu là anh ta thì... hiện tại tôi đã bắt đầu ăn chuối rồi, phải biết...”

Bốp!

Đột nhiên vang bốp một phát, Lâm Được ngẩng đầu, thì thấy Daniau đã đứng lên.

“Người Trung Quốc, cậu rất thông minh, còn có nhãn lực, lực ghi nhớ cũng không tồi.”

“Hả...” Lâm Được ngây ngẩn nhìn hắn, chớp chớp mắt: “Khả năng ghi nhớ của tôi từ nhỏ đã tốt, trước kia cũng thường xuyên có người nói tôi thông minh, chỉ là mấy năm nay, anh là kẻ đầu tiên nói tôi như thế. Vậy không biết anh từ đâu nhìn ra thế?”

Daniau nhìn y, chậm rãi mở miệng: “Người Trung Quốc, kiểu thông minh vật này không có tác dụng đâu. Tôi vốn nghĩ muốn kết thúc chuyện vào hôm nay, nhưng hiện tại, cứ đợi một tuần sau đi. Cậu đã chọc giận tôi rồi, hậu quả này rất nghiêm trọng, nghiêm trọng tới mức cậu không thể gánh nổi.”

Nói xong, hắn cất kéo và xì gà đi, vỗ vỗ quần áo của mình, không thèm nhìn tới số chip trên bàn, quay người đi.

21. Chương 21

Khi thấy Daniau đi ra ngoài, con mắt của Trương Trí Công xém chút rớt ra.

Cứ đi như vậy?

Chỉ vì hai câu nói đã đi rồi?

Quả thật, tất cả mọi người... được thôi, tất cả những người có chút hiểu biết về poker Texas đều biết Caesar là thiên địch của Daniau.

Không phải tử địch.

Nếu gọi là đối đầu, thì quan hệ của họ giống mèo và chuột, sói và cừu hơn, hoặc nếu nói rộng thêm chút, thì chính là Gia Cát Lượng và Chu Du.

Khi Daniau đang lúc như mặt trời ban trưa bị Caesar đánh bại, khi Daniau đang thuận buồm xuôi gió nhất, đã bị Caesar cản trở, thậm chí sau đó hắn còn bị bắt ngồi tù, cũng có người nói đằng sau có cái bóng của Caesar... đương nhiên, cách nói này không phổ biến lắm.

Đối với người tương đối hiểu Caesar, sẽ nói thế này: “Nếu thật sự là Caesar làm, vậy Daniau căn bản không thể ngồi tù, cho dù thật sự ngồi, thì không tới một tháng cũng ra___ được khiêng ra.”

Nhưng bất kể nói thế nào, quan hệ của Daniau và Caesar, tuyệt đối không tốt đẹp. Nhắc tới Caesar, tâm tình của Daniau tuyệt đối sẽ không thoải mái.

Nhưng, dù nói thế nào, Daniau cũng là cao thủ, trong trận đấu to lớn liều mạng cá cược, nếu chỉ vì thế là tức giận, thì quả thật không khác gì trò cười!

Trương Trí Công kinh ngạc, kinh ngạc đó, hắn gần như cho rằng mình đã lầm lẫn, đó không phải là Daniau, có lẽ tất cả đều chỉ trùng hợp?

Trương Trí Công ngây ra, Trương Trí Thành thì không chút do dự, Daniau này vừa đứng lên, hắn đã hạ mệnh lệnh.

Bất kể là cao thủ hay là gì, đều giải quyết xong hãy nói.

Trương Trí Công nhìn anh mình ra lệnh, khéo môi cử động, nhưng cuối cùng không nói gì, cho dù hắn có si mê đánh bài, cũng phân rõ nặng nhẹ.

Lão Mạo tử chết rồi, Hoa Hồ tử rửa tay chậu vàng, mà gió lốc mười hai năm trước...

Trương Trí Công biết, nếu không phải Daniau mà là một kẻ không bằng mình, anh hắn vì để sau này còn chỗ trống mà chưa chắc làm quá tuyệt.

Nhưng hiện tại, chỉ sợ nhất định phải cho Daniau có đi không về.

Tuy thời đại của Daniau đã kết thúc vào mười hai năm trước, tuy rằng, hắn và Daniau không có giao tình gì, nhưng nhìn thấy một cao thủ uy phong lẫm lẫm trên địa bàn của mình, trong lòng cậu hai Trương vẫn có chút khó chịu, hắn đang nghĩ thế, chợt nghe thấy giọng nói của Mạc Khải: “Cậu cả, không thể ra tay rồi, lại có một đám người nước ngoài tới, Daniau và những người đó bắt đầu nói chuyện rồi.”

Muốn xử lý Daniau đương nhiên không thể xử lý trong sông bài, tuy nói là vì mặt mũi, chuyện này bình thường đều phải xử lý bên ngoài. Nhưng Trương Trí Thành là người cẩn trọng, vì không để xảy ra bất trắc, đã truyền đạt lệnh ra tới vườn sơn trang thì có thể ra tay rồi.

Nhưng căn bản còn chưa tới vườn sơn trang, vừa tới đại sảnh, Daniau đã cùng một đám người ngoại quốc gặp mặt, sau đó Daniau phát tay, cùng đám người đó nói chuyện.

TQ có rất nhiều đặc sắc, nhưng trong rất nhiều đặc sắc vẫn có một thứ đặc sắc vô cùng rõ ràng, đó chính là mất mặt trong nước thế nào cũng đều không sao, quan chức tham ô gì đó, cảnh sát đánh người gì đó, dân phòng đập đồ gì đó... những chuyện này ngày ngày xuất hiện cũng không sao, dù có âm ỉ lên, bên trên cũng chỉ yêu cầu tăng mạnh học tập, chú ý tinh thần, nếu thật không được, cũng chỉ bắt vài kẻ có bối cảnh không xuất sắc ra chịu trận.

Nhưng mà, người TQ tuyệt đối không thể mất mặt với nước ngoài! Cho dù không phải ở nước ngoài, ngay tại trong nước, cũng không thể mất mặt trước mặt người nước ngoài!

Nếu một người TQ bị giết trong nước, đó là chuyện của cục cảnh sát. Nhưng nếu một người nước ngoài, đặc biệt là người phương Tây bị giết ở TQ, thì đó chính là chuyện của cả nước.

Nếu lúc này Daniau và một đám người TQ nói chuyện, Trương Trí Thành nghiêng rằng, cũng có thể bắt hắn ra. Nhưng trước mặt một đám người nước ngoài, hắn tuyệt đối không thể làm thế!

Hai anh em họ Trương bên này buồn bực vì Daniau, Lâm Dược bên kia cũng đang buồn bực vì Daniau__

Tôi chẳng nói gì hết mà, người này tại sao lại tức giận chứ, còn nói tôi chọc giận anh ta?

Lâm Dược rất nghi hoặc, Lâm Dược rất mù mờ, Lâm Dược... rất hưng phấn, cuối cùng tự do rồi!

Tuy Daniau nói chọc giận hắn hậu quả rất nghiêm trọng, nhưng Lâm Dược hoàn toàn không đặt trong lòng. Có thể nghiêm trọng cỡ nào? Tên nước ngoài đó còn có thể mang đội báo biển xung kích tới tìm y tính nợ sao? Ha, nếu thật tới, y cũng không sợ, sẽ có nhân dân giải phóng quân chặn trước mặt, nếu mà nhân dân giải phóng không chống đỡ nổi... vậy y càng không có gì đáng sợ nữa.

Còn về mấy chiêu khác, he, y đã quyết định rồi, sắp tới tuyệt đối sẽ không ra khỏi Hạo Nhiên sơn trang một bước, tên nước ngoài đó cho dù có câu kết với mafia Ý cũng vô dụng. Còn nếu Hạo Nhiên sơn trang chống không nổi... anh em họ Trương đều phải chôn cùng y, y còn có yêu cầu gì nữa chứ?

Sau khi suy nghĩ nguyên nhân hai giây, Lâm Dược dứt khoát bỏ qua chuyện này, vỗ vỗ tay, đứng lên đi tới nhà ăn__ Y phải đi lòng mấy trái chuối ăn.

Lâm Dược vừa ăn chuối, vừa ăn thịt kho tàu, cả tháng nay, đã sắp nghẹn chết y, hiện tại thấy thịt, thật sự là thân thiết không thôi.

Y đang ăn vui vẻ, thì thấy Trương Trí Công cũng đi tới, tay cầm chuối hơi ngừng một chút, tiếp theo giờ lên chào hỏi cậu hai Trương.

Trương Trí Công xoay xe lẩn tới, nhìn vỏ chuối bên cạnh, lại nhìn cái mâm chỉ còn lại dĩa, muốn nói gì đó, ánh mắt chạm tới tay phải của y lại nhin xuống.

“Cậu hai, cậu cũng tới ăn cơm hả? A, một tháng không tới, tay nghề của chú Trương lại tiến bộ rồi, béo mà không ngán nong mà không hăng, thật là mỹ vị quá trời, vậy, cậu hai, cậu có muốn một phần không?”

Cậu hai Trương nhìn cái miếng dầu mỡ của y, thậm chí nói, tôi nhìn cậu, cả đời cũng không muốn ăn thịt kho tàu nữa.

“Cậu hai, cậu cả nói rồi, cậu không thể nhốt tôi nữa đâu...”

Trương Trí Công trừng y một cái: “Tôi nói muốn nhốt cậu nữa hồi nào, ăn mau đi, ăn xong tôi đưa cậu đi gặp bác sĩ.”

Lâm Được chớp chớp mắt, nhìn xe lăn của hắn, vẻ mặt kinh ngạc: “Cậu hai muốn dẫn tôi ra ngoài?”

Khóe miệng cậu hai Trương co giật một chút, quay đầu, mặc niệm hai lần dặn dò của anh hai nhà mình hồi nãy mới miễn cưỡng áp chế lửa mới bốc lên xuống.

“Không cần ra ngoài, tôi đã gọi bác sĩ tới rồi.”

“À.” Lâm Được gật đầu, lại nói: “Cậu hai, gấp không?... Tôi là nói, nếu không gấp, tôi có thể ăn thêm một đĩa cải xào thịt?”

“... Cậu ăn đi!”

Ăn thêm một đĩa cải xào thịt cộng hai cái bánh bao, Lâm Được mới luyến tiếc không nỡ đứng lên khỏi bàn, khi đi qua mâm trái cây, lại cầm một quả táo, khóe miệng Trương Trí Công co giật vài cái, rốt cuộc không găm câu “Cậu là quỷ chết đói đầu thai hả” ra.

“Cậu biết Caesar?”

“Cái gì?”

Đột nhiên nghe thấy tên Caesar, Lâm Được giật mình, không cắn được táo, lại cắn lên lưỡi một cái.

“Sao cậu biết Caesar?”

Cậu hai Trương dừng lại, nhìn chằm chằm y.

“Cậu hai à, Caesar đỉnh đỉnh đại danh như vậy, sao tôi không biết được chứ?” Lâm Được vừa che mặt vừa nói, vì lưỡi bị mất linh hoạt, nói ra cũng không rõ ràng.

Cậu hai Trương nhìn y, Lâm Được gãi đầu: “Được rồi, tôi thừa nhận,... Caesar gì đó, kỳ thật là thầy của tôi, kỹ thuật đánh bài của tôi là theo anh ta học.”

Trương Trí Công quay đầu nhìn thang máy, nhìn cử động dứt khoát của hắn, Lâm Được nhìn trời: “Lạc Lạc à, anh nhìn đi, tôi là nói thật, tại sao không ai tin chứ?”

“Tôi không thu nhận cậu.”

“Cái gì?”

“Tôi không có thu cậu làm đồ đệ.”

Linh hồn chấp chờn của Caesar vẫn bình tĩnh, nhưng mỗi một chữ giống như nghiền ra từ kẽ răng.

Lâm Được gật đầu: “Tôi biết, anh muốn cùng tôi giao lưu đồng bối phận chứ gì.”

...

Trương Trí Công tìm một bác sĩ trung y cho Lâm Được, ông ta đeo một hòm thuốc, râu đã muối tiêu, rất có cảm giác tiên phong đạo cốt.

Sờ ngón tay út của Lâm Được, phun ra ba chữ: “Mọc chệch rồi.”

Trương Trí Công vui sướng trên tai họa người khác quay đầu đi, phun ra sáu chữ: “Ông cứ xem rồi liệu đi.”

Lâm Được lập tức cảm thấy không đúng, nhưng còn chưa đợi y mở miệng, ông ta đã ra sức, sau đó một tiếng rắc thanh thúy vang lên, những gì y có thể làm, chỉ là khiến mình không kêu quá bi thảm.

Chỉnh xương, nẹp lại, băng bó, ông ta làm rất nhanh nhẹn, không tới mười phút, thì đã xử lý xong, sau đó người ta cũng không lãng phí thời gian, thu lại hòm thuốc, đi về.

“Cậu tốt hơn chút nào chưa?”

Trương Trí Công xoay xe lăn tới gần, vẻ mặt hài hòa, âm điệu dịu dàng, đương nhiên, nụ cười thì... sáng lạn.

Lâm Được ôm tay mình, ngược lên, gật đầu: “Tốt hơn rồi.”

Ngữ khí hiếm khi suy yếu... dù sao cậu hai Trương cho là vậy. Thế là hần cười càng thêm sáng lạn: “Chịu đau một chút thôi. Xương mọc chệch rồi, sẽ giống như lần đầu tiên của phụ nữ...”

“Cậu hai, chúng ta đừng nhắc tới phụ nữ được không?”

Cậu hai Trương tâm tình cực tốt, cũng không tính toán y ngắt lời: “Được được được, không nhắc không nhắc.”

Bác sĩ mời từ bên ngoài tới, đương nhiên sắp xếp ở phía trước, hiện tại bác sĩ về rồi, hai người liền đi ra sau, lúc đi ngang sông bài, Lâm Được muốn tìm trái cây, Trương Trí Công muốn đi tìm anh hần, lúc hai người tách ra, Lâm Được gãi đầu, mở miệng: “Cậu hai, cảm ơn cậu.”

Nụ cười trên mặt cậu hai Trương cứng lại, hần ngừng một chút mới nói: “Lâm Được, cậu thật sự không hận tôi?”

“Cậu hai, tại sao tôi phải hận cậu chứ?”

Ánh mắt Trương Trí Công nhìn lên tay y.

Lâm Được nhìn nhìn tay mình, cười: “Cậu hai à, tôi chỉ là một nhân vật nhỏ, tôi không thể hận cậu.”

Nói xong, y phất tay đi, cậu hai Trương nhìn theo bóng lưng y, đột nhiên, có một cảm giác kỳ quái.

22. Chương 22

Đối với Lâm Được mà nói, rời khỏi phòng tối, cuộc sống liền hồi phục lại trạng thái nhàn nhã trước kia. Tuy vì ngón út bị thương, rất nhiều máy tập luyện không thể sử dụng, nhưng đánh thái cực, chạy trên máy chạy bộ thì vẫn có thể.

Mà so với trước kia, cuộc sống của y hiện tại càng tiêu dao.

Tất cả mọi người ở sông bài đều biết, khi cậu hai Trương không chống đỡ nổi nữa, Lâm Được đã nhận lấy nguy nan, không tới hai vắn, đã chọc tên quỷ nước Mỹ tức phì phì bỏ đi___

Tuy đa số mọi người đều cảm thấy tên Mỹ đó quá nhỏ mọn, cũng có người ghen tỵ nói vài câu, nhưng nịnh bợ, ton hót thì chiếm phần nhiều.

Không nói bản thân Lâm Được thế nào, chỉ cần nhìn sự chuyển biến của cậu cả cậu hai, cũng biết Lâm Được lúc này không thể đắc tội, càng huống hồ tính cách của Lâm Được cũng tốt, đột nhiên phát đạt, cũng vẫn như xưa hòa hợp với mọi người, không bày vẻ cao ngạo hơn người một bậc, mọi người cũng thích qua lại với y.

Thế là, trừ ăn cơm, Lâm Được còn có thể cùng mấy người khác trong sông bài uống vài ly. Trừ luyện tập thân thể, còn có thể cùng xem phim cùng ca hát___ những thứ này ở sông bài đều có.

Mà những tình dầu, sữa tắm rồi đủ thứ dầu gội cao cấp kia sao, hiện tại ngay cả còn nguyên cũng có người tặng cho y___ Một bình thì sẽ lấy ra một chút, mười bình thì có thể được một bình, chỉ cần thêm chút nước vào, những người khác sẽ không phân biệt được. Đây là người tặng đồ cho y nói, Lâm Được vốn không muốn nhận vừa nghe, cũng đành cười khách sáo.

Loại chuyện này đương nhiên không mấy phúc hậu, nhưng hảo ý của người khác cũng không thể phụ, hơn nữa Lâm Được vốn không phải người có lòng chính nghĩa quá mạnh, đi trên đường, nếu gần đó có thùng rác, thì đương nhiên sẽ ném rác vào nó, nhưng nếu đi một trăm mét còn không thấy thùng rác, Lâm thiếu gia tuyệt đối sẽ tiện tay ném rác bên đường. Cho nên chuyện trộm dùng tình dầu... nếu không bị phát hiện, vậy có gì không làm chứ?

Mà so với cuộc sống của Lâm Được, hai anh em họ Trương không tốt gì cho cam.

Đầu thập niên chín mươi, kể có thể lực đều tới ven biển phát triển, mà hiện tại, những thế lực này bắt đầu lan tràn vào lục địa.

Ven biển có địa thế, nhưng thị trường nội địa càng có tiềm lực, hưởng hồ quốc gia còn muốn phát triển đại tây bắc, mà con đường thông tới hướng tây, chính giữa không thể bỏ qua.

Trương Trí Thành xây dựng cứ điểm tại Cúc thành, một là bối cảnh của hắn có tại đây, hai là vì địa lợi của nơi này.

Cúc thành tới tỉnh lỵ chỉ mất 70 km, hai thành phố còn mở ba đường thông thành phố, ngoại ô phía tây Cúc thành lái xe đến ngoại ô phía đông tỉnh lỵ chỉ mất nửa tiếng! Từ cự ly mà nói chính là một thành phố, nhưng suy xét cho cùng thì là hai thành phố.

Đúng vậy, Cúc thành thuộc về tỉnh lỵ, nhưng nó dù sao cũng không phải tỉnh lỵ!

Trong tỉnh lỵ, có bao nhiêu người dòm chăm chăm? Đừng nói cái khác, chỉ với hai tổ chính phủ đã cho bạn chịu đủ rồi. Mà ở Cúc thành, hoàn toàn không cần lo lắng phương diện này.

Cũng chính vì những nguyên nhân này, Hạo Nhiên sơn trang mới có thể lớn như thế, nếu không một Cúc thành nhỏ bé, sao có thể có nhiều khách cực đến vậy?

Nhưng điểm này, Trương Trí Thành nhìn thấy được, người khác đương nhiên cũng thấy. Ván đấu mỗi năm, trừ phạm vi thế lực tiền vốn to bự ra, còn có các định mức thị trường trong tay các bên, mà cứ điểm, cũng nằm trong định mức thị trường. Tuy không phải nói mỗi lần đều sẽ cực cứ điểm, nhưng những thứ như tay, chân, mạng người đều có thể đem cực, hưởng hồ là cứ điểm.

Trước kia mọi người vì tốt đẹp cho nhau, cũng không làm quá quyết tuyệt. Nhưng lần này, Trương Trí Thành không chút hoài nghi, Ngụy lão lục sẽ cực cứ điểm!

“Anh, Ngụy lão lục hiện tại còn đang ở tỉnh thành, tỉnh thành, hiện tại còn đang...”

Trương Trí Công vẻ mặt dữ tợn. Cho dù hắn đốt đặc cán mai, cũng biết mất đi cứ điểm ở Cúc thành có nghĩa là gì. Trong xã hội đen, tuy coi trọng nghĩa khí, nhưng nghĩa khí này là dùng tiền để tạo ra. Cửa tiệm lớn như thế mời bao nhiêu người như vậy, không cần nói cái khác, chỉ mỗi phí dụng ăn uống mỗi ngày của những người này đã tốn bao nhiêu?

Thủ hạ của anh hắn có làm ăn, nhưng tiền của những mối làm ăn này đều dùng để quay vòng dùng để thông ải của phía trên. Nếu mất đi cứ điểm hiện tại, bọn họ tất duy trì không nổi cục diện hiện tại, thu ít chi nhiều, sau này chỉ sợ trường kỳ nằm trong cục diện bị động.

Trương Trí Thành lắc đầu: “Ngụy lão lục cũng không phải ngốc, mấy hôm nay gã ta đều ở yên trong đại viện, không bắt được gã ta, chúng ta hiện tại động tới Daniau chỉ khiến gã ta cao hứng.”

Bọn họ động tới Daniau trong Cúc thành, cho dù người khác đều biết là bọn họ làm, cũng sẽ không có vấn đề gì quá lớn, nhưng nếu đã chạy tới tỉnh thành, đặc biệt là dưới tình huống Ngụy lão lục cũng đã tới, vậy chính là trở mặt, lúc đó, người sau lưng Ngụy lão lục sẽ đứng ra, đến lúc đó, vấn đề sẽ lớn.

“Kỳ thật chuyện này cũng chưa chắc hoàn toàn xấu, con đường này dù sao cũng không đi lâu dài, hiện tại có thể nhân cơ hội thoái lui, cũng không hẳn không phải chuyện tốt. Chân của em thế nào rồi?”

“Đỡ hẳn rồi, bác sĩ nói qua một tháng nữa có thể cura thạch cao.”

Trương Trí Công còn muốn nói gì nữa, nhưng thấy anh mình chuyển đề tài, cũng chỉ đành chuyển theo.

Trương Trí Thành gật đầu: “Vậy thì, anh nhớ visa ở Mỹ của em là trong một năm có thể qua lại nhiều lần, một tháng sau vẫn chưa hết hạn phải không?”

“Anh!”

Không đợi hắn mở miệng, Trương Trí Thành đã vỗ vai hắn: “Đừng phí lời nữa, nếu không còn sòng bài nữa, em ở lại đây cũng vô dụng. Anh để em đi, cũng không phải bảo em đi lánh nạn, chỉ là... ít nhiều cũng lưu lại hậu thế cho ba.”

“Anh, chúng ta ở Hoa thành, Lục thành, còn có...”

“Anh biết anh biết, lần này có thua cũng không thể làm anh sụp đổ, chỉ là anh... hơi mệt thôi.”

Trương Trí Thành nói xong, hươ hươ tay, bảo hấn ra ngoài, Trương Trí Công còn muốn nói gì đó, nhưng thấy anh mình đã nhắm mắt lại, hấn cũng chỉ đành ra ngoài.

Trương Trí Công xoay xe lẩn, cũng không biết mình muốn đi đâu, trong lòng có một nỗi chua xót khó nói.

Năm nay hấn hai mươi bảy tuổi, ký ức trước năm bảy tuổi là trắng đen, trắng đen mang theo màu xám.

Lúc đó, hấn bị người ta trêu chọc, bị người khinh thường, luôn ăn không no, dường như, còn luôn chịu lạnh.

Mà sau năm bảy tuổi, thế giới của hấn liền bắt đầu sáng lạn.

Hấn tới Bắc Kinh, tới Thượng Hải, ngồi máy bay, còn ăn McDonald mà lúc đó ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Tất cả, đều là vì hấn đột nhiên có một người anh.

Mà từ đó về sau, anh của hấn đã trở thành bầu trời của hấn. Hấn có tiền tiêu vật xài không hết, có trò chơi mới nhất, có thể không ngừng đổi trường học, cuối cùng dứt khoát bỏ học. Hấn có thể học lái xe, học lái tàu thậm chí học làm sao lái máy bay. Hấn có thể cảm sủng đến núi Trường Bạch sẵn sẵn theo sự hướng dẫn của hướng dẫn viên, hấn có thể làm bất cứ chuyện gì mình thích, chỉ cần hấn không hút thuốc phiện không chuốc nguy hiểm, anh hấn sẽ dung túng hấn, hấn cũng luôn hưởng thụ sự dung túng đó.

Hấn sống tùy tiện, nhưng chưa từng nghĩ xem sự tùy tiện này làm sao tới.

Nếu không phải có anh hấn ở trên chống đỡ, làm sao hấn được như vậy? Đúng, anh hấn rất tài năng, rất xuất sắc, có thể giải quyết tất cả mọi chuyện, nhưng thật ra, sở dĩ hấn có loại lỗi giác này, là do hấn quá bất lực. Nếu hấn có thể chống đỡ vài thứ, thậm chí, nếu kỹ thuật của hấn tốt hơn một chút, nếu hấn có thể đem thời gian đi bắn súng đua xe dùng cho việc rèn luyện kỹ thuật của mình, liệu có thể...

“Yesterday...”

Trong bất tri bất giác, hấn đã tới tầng thượng, còn chưa lên, đã nghe thấy một chuỗi ngâm nga, Trương Trí Công học tập tuy không ra sao, nhưng vì từng dạo qua Mỹ mấy lần, một vài khẩu ngữ vẫn có thể ghép lại, hướng hồ, nhịp điệu này rất nhiều người quen thuộc.

Câu từ cũng ra dáng, nhưng giọng thấp trầm, vào ban đêm, có cảm giác thật cô tịch, cảm giác này, như chiêm phối thêm trống vào tâm tình của cậu hai Trương, nó gọi là hài hòa.

Hấn chậm rãi mở cửa, xoay bánh xe vào, thì thấy một bóng người ngồi trên sân thượng, một tay vỗ chân mình, liên tục lặp lại bài hát đó.

“Cậu hai!”

Có lẽ là tiếng xe lẩn của hấn kinh động tới bóng người đó, y quay đầu lại lộ ra hàm răng trắng. Cậu hai Trương hơi bất ổn, xem chút rút khỏi xe lẩn.

“Là cậu!”

Chỉ như thế, chua xót nề khổ sở nè, đều lập tức biến đi thật xa.

“Cậu hai nghĩ là ai? Lẽ nào cậu hai có hẹn người khác ở đây hả?” Lâm Được gãi đầu, có chút khổ não nói: “Khi tôi đến không thấy người khác, hay là người đó còn chưa tới, vậy, tôi nhường chỗ cho cậu hai...”

“Cậu cứ ngồi đi, tôi không hẹn người khác.”

“Cậu hai, tôi thật sự có thể ngồi đây?”

Lâm Được cẩn thận nhìn hấn, Trương Trí Công hung tợn trừng y một cái: “Cậu muốn đi tôi cũng không cần.”

“Thật sao? Vậy tôi đi nha.”

Lâm Được nhảy lên, dứt khoát nhanh nhẹn đi ra ngoài, cậu hai Trương bực tức, buộc miệng học theo vai nữ trong phim truyền hình hạng ba: “Cậu đứng lại cho tôi!”

Lâm Được nhíu mày khổ mặt quay lại: “Cậu hai, tôi ở đây hát, là đang luyện tiếng Anh, tuyệt đối tuyệt đối không có chút quan hệ nào với đánh bài, cậu không cần theo học.”

Trương Trí Công chỉ cảm thấy hai tay tê ngứa, lần đầu tiên hối tiếc không mang theo cái nạng.

“Đi lấy cho tôi hai bình rượu tới đây.”

“VẬY CẬU HAI, CẬU MUỐN BIA HAY RƯỢU TRẮNG HAY RƯỢU VANG...”

“BẢO CẬU ĐI LẤY THÌ ĐI LẤY ĐI, NÓI NHIỀU VẬY LÀM GÌ!”

Lâm Được đi rồi, một lát liền xách một chai rượu Mao Đài một chai Rémy Martin cực phẩm, ngoài ra còn lấy hai chai bia Đức___ Bất luận là Trương Trí Công muốn cái gì, đều có.

Trương Trí Công nhìn y một cái, cũng không nói gì, lại sai y đi lấy thêm hai cái ly, mới nói: “Uống với ta một ly đi.”

Lần này Lâm Được rất dứt khoát, lập tức ngồi xuống, tự động rót cho Trương Trí Công một ly, lại rót ỉnh một ly.

“CẬU HAI, TÔI CHÚC CẬU, MỖI NĂM ĐỀU CÓ NGÀY VUI NHƯ HÔM NAY...”

Nói xong, tự mình uống cạn.

“CẬU HAI, TÔI LẠI CHÚC CẬU, MỌI VIỆC THUẬN LỢI, MỖI NĂM PHÁT TÀI...”

“CẬU HAI, TÔI CÒN MUỐN CHÚC CẬU...”

Nhìn y liên tục uống bốn ly, một chai Mao Đài đã sắp thấy đáy, Trương Trí Công cuối cùng hết chịu nổi: “CẬU RẤT THIẾU RƯỢU UỐNG SAO?”

Liên tục uống gần bảy xị, Lâm Được đã hơi choáng váng, y nói hàm hồ: “Rượu không thiếu, nhưng đây là rượu Mao Đài đó, sau năm mười bốn tuổi thì chưa từng uống qua. Cậu hai à, thật ra tôi không thấy có gì khác biệt giữa rượu Mao Đài và Erguotou, nhưng có rượu Mao Đài uống, sao tôi có thể bỏ qua chứ.”

Trương Trí Công cười lạnh một tiếng: “YÊU CẦU CỦA CẬU CŨNG KHÔNG CAO.”

Lâm Được chỉ không ngừng cười ngốc, cậu hai Trương cúi đầu, uống rượu của mình, rồi tự rót ỉnh một ly Rémy Martin.

Hai loại rượu uống chung, cậu hai Trương liền choáng đầu, nhưng cho dù có say, hấn cũng không cười nổi, nhìn người không ngừng cười ngốc trước mặt, hấn híp mắt, nghi hoặc nói: “Lâm Được, tại sao cậu luôn có thể vui vẻ như vậy?”

23. Chương 23

Bất luận là tiêu dao tự tại hay rầu rĩ buồn bực, thời gian luôn phải trôi qua.

Mười lăm tháng sáu, Trương Trí Thành và Trương Trí Công dẫn đám người Lâm Được đến tỉnh thành. Kỳ thật với khoảng cách của Cúc thành và tỉnh thành, hoàn toàn không cần tới trước, nhưng cái này cũng giống như so tài cờ vây chính quy, tuyển thủ muốn tham gia so tài luôn phải tới trước một ngày thậm chí tới trước hai ba ngày, trong đó có nhân tố thích ứng, cũng có nhân tố không khí.

“Đối thủ của cậu có ba người, bọn Daniau trước không nói. Hai người còn lại, một là Trần Đạt, một là Lưu Yên Nhiên.”

Trong xe, Trương Trí Thành cầm tư liệu nói rõ với Lâm Được.

“Ngoại hiệu của Trần Đạt là tên mập, là kẻ chơi chặt chính tông, trước giờ chỉ cực, rất ít khi tổ (cực thêm), cho dù có cầm được vua thùng phá sảnh, cũng rất ít khi tổ. Lưu Yên Nhiên khác với hấn, cô gái này đã

lăn lộn trong các sông bài ở Macao bốn năm, là bài thủ chuyên nghiệp, được gọi là cá tay nhanh, có thể nói theo phái chơi ầu.”

“Cô gái này xem ra còn chưa tới ba mươi, mà đã lăn lộn trong sông bài bốn năm?” Lâm Được nhìn bức hình, chặc chặc tán thưởng, trong hình, là một cô gái gầy nhom, không xinh đẹp gì lắm, tóc dài, một tay cầm thuốc lá, ngồi yên tĩnh trước bàn cược____ Nếu không phải chỗ ngồi không thích hợp, thì giống một tinh anh trí thức hơn.

Trương Trí Công cười lạnh: “Mèo mập lần này có thể mời cô ta tới, chắc tốn không ít tiền. Trước kia từng có sông bài Malaysia mời cô ta tới làm tân khách, cô ta cũng không đi. Nghe nói khách sạn Sharon ở Macao vốn cũng muốn mời cô ta làm tân khách, nhưng cuối cùng vẫn bị cô ta cự tuyệt. Đương nhiên đây là nghe nói. Nhưng nếu cậu cho rằng cô ta là phụ nữ nên...”

Không đợi hắn nói xong, Lâm Được đã giơ tay lên: “Cậu hai, tôi chưa từng xem thường phụ nữ, tôi chỉ hơi hiếu kỳ mà thôi.”

“Có gì hiếu kỳ, cậu không phải biết Caesar sao? Lẽ nào không biết khi anh ta mười hai tuổi đã thắng được một triệu đô la, khi hai mươi tuổi đã có sông bài của riêng mình?”

Lâm Được ghen hòng trần trối, Trương Trí Công nhìn y há to hòng, giống như thật sự vô cùng kinh ngạc, liền bực bội, ném tư liệu cho y: “Trong đây điều có, cậu tự nghiên cứu đi.”

Lâm Được không lên tiếng, trong đầu thì đang không ngừng tấn công Caesar.

“Lạc Lạc Lạc Lạc, anh thật lợi hại. Lạc Lạc Lạc Lạc, anh quả là tài ba. Lạc Lạc Lạc Lạc, IQ của anh là bao nhiêu vậy. Lạc Lạc Lạc Lạc...”

Caesar không nói gì, Caesar tiếp tục trầm mặc, Caesar ngửa đầu nhìn trời trong làn sương trắng... đương nhiên, những gì thấy được vẫn chỉ là sương trắng.

Không ai không thích được ngưỡng mộ, cái này cũng như không ai không thích nghe lời ngọt ngào. Cho dù là lão hoàng đế, ngày ngày được nịnh nọt, nhưng vẫn rất hưởng thụ lời tán dương thông minh này. Caesar tuy hơi lạnh nhạt, mặt liệt, nhưng được người sùng bái, được người ngưỡng mộ... cho dù không tự đại đắc ý, ít nhất cũng không mấy phản cảm.

Huống hồ hắn gần đây chịu đủ đả kích, lần này lại được người luôn đả kích hắn ngưỡng mộ, kỳ thật, vẫn có chút xiu cao hứng, nhưng nổi cao hứng này còn chưa kịp lên, đã bị một chuỗi “Lạc Lạc” đè xuống.

Sau khi bị Lâm Được giầy vò một tháng trời, lực nhẫn nại của Caesar đã có bước tiến bộ đột phá, cho tới khi Lâm Được triệu hoán mười phút, mới đáp lời: “Nếu cậu muốn, tôi cũng có thể dạy cậu.”

Hắn nói câu này rất bình tĩnh, rất tùy ý, nhưng tuyệt đối khiến người động tâm. Cái này giống như tại thắng cảnh du lịch, càng chào hàng làm ăn, càng khiến người ta không yên tâm.

Quả nhiên, Lâm Được sau khi trầm mặc một lúc, cẩn thận hỏi: “Có thể giống như anh không?”

Caesar kiệt lực khổng chế mình không biểu hiện quá cấp bách, tiếp tục dùng giọng điệu tùy ý nói: “Chắc là có thể thôi.”

“Vậy à... thôi bỏ đi. Lạc Lạc, tôi biết tại sao anh chết rồi, anh thử nói xem anh thông minh như thế lợi hại như thế, sao có thể chết yếu vậy? Anh lại có cái tên như vậy. Caesar cộng thêm thiên tài, nhìn từ phương diện nào, anh cũng phải chết yếu lúc còn trẻ!”

...

Nếu hiện tại có súng, Caesar tuyệt đối không chút do dự bóp cò. Nếu lúc này không có sương trắng, Caesar tuyệt đối lập tức nhào lên____ Bất kể là xé hay kéo hay đánh, cho dù là cắn, cũng phải giải quyết Lâm Được.

Nhưng rất đáng tiếc, lúc này không có súng, mà sương trắng vẫn rất dày, cho nên Caesar chỉ có thể tiếp tục ngửa mặt nhìn sương trắng, hơn nữa cuối cùng cũng bắt đầu hoài nghi, đây có phải là báo ứng trong truyền thuyết không?

Với việc Caesar đột nhiên không có phản ứng, Lâm Dực đã rất quen thuộc. tuy y còn muốn giao lưu với Caesar một chút, nhưng xe đã tới tỉnh.

Tuy rất gần, nhưng Lâm Dực cũng gần mười năm không tới tỉnh, lúc này đề lên cửa sổ, không ngừng cảm thán kiểu như “Tỉnh thành biến hóa thật lớn”, Trương Trí Công nghe mà đảo mắt trắng liên tục.

Vừa vào trong, xe lập tức chạy chậm lại, chẳng qua không phải giờ cao điểm, cũng không kẹt gì, cho nên rất nhanh đã tới một khách sạn quốc tế trọ lại.

Khác với Kim Nguyên của Cúc thành, khách sạn quốc tế trong tỉnh là cấp năm sao chính tông, Lâm Dực vừa xuống xe, đã bắt đầu ngửa cổ nhìn, Trương Trí Công chống nạng đi tới cạnh y: “Nếu cậu dám làm tôi mất mặt, tôi sẽ... tôi sẽ khai tiểu Trương ra!”

Lâm Dực nghi hoặc nhìn hắn, cậu hai Trương cười lạnh: “Cậu đừng tưởng tôi không biết, những chai tinh dầu đó, đều là cậu ta cho cậu! Dám biến thủ tài sản của sơn trang, cậu nói tôi nên trừng phạt cậu ta thế nào?”

Lâm Dực trừng to mắt, chậm rãi mở miệng: “Cậu hai...”

Cậu hai Trương chỉ cười lạnh, cuối cùng tìm được cách có thể quản thúc cái tên này rồi___ Cậu không sợ nhốt, không sợ phạt không sợ không có lương, vậy bạn bè của cậu thì sao?

Tuy đắc ý, nhưng lại ẩn ẩn có cảm giác bi ai, Trương Trí Công hắn từ khi nào đã hạ lưu đến vậy rồi?

Đang nghĩ vậy, hắn lại quay đầu: “Nhưng chỉ cần cậu không gây ra chuyện gì, tôi sẽ không truy cứu.”

“Cậu hai, tôi sẽ không để cậu mất mặt.”

Lâm Dực nói vô cùng nghiêm túc, Trương Trí Công đang định gật đầu, lại nghe y nói: “Nếu mất mặt, tôi cũng chỉ làm mất mặt tôi thôi, không có liên quan tới cậu mà.”

Trương Trí Công sôi máu, xem chút ngã luôn ở đó. Lâm Dực vội đỡ hắn, liên mồm gọi đám tiểu Lưu lấy xe lăn ra: “Mau lên mau lên, cậu hai sắp ngã rồi, cậu hai, cậu hai, người ta đều là lên xe mới xỉu, sao cậu xuống xe rồi lại xỉu vậy.”

Tâm tình của Trương Trí Công lúc này, như món cay Tứ Xuyên___ Loại cay xé đó liên tục trào lên, chỉ là món cay Tứ Xuyên là cay trong miệng trong dạ dày, còn hắn là cay trong lòng.

Hắn giờ nặng lên, muốn gõ lên đầu Lâm Dực, hắn không tin, một người có thể ngốc đến trình độ này!

Khi hắn muốn làm như thế, đột nhiên nghe thấy giọng của anh mình ở đằng trước.

“Thật trùng hợp, lại được gặp cậu cả ở đây, em đang nghĩ tại sao hôm nay lại nghe thấy chim khách kêu đây. Cậu cả đã lâu không gọi điện thoại cho người ta rồi, chắc không phải đã quên người ta rồi chứ.

“Công chúa nói đùa rồi.”

“Còn kêu người ta Công chúa, cái này là tên người khác đặt bậy, anh cũng kêu luôn, người ta không muốn mà.”

Giọng nói vừa nhão vừa ẻo, lời nói lại dung tục, khiến người ta chán ghét không thôi. Trương Trí Công rung mình, không bận tâm đánh Lâm Dực nữa, vội thúc giục tiểu Lưu đẩy hắn: “Đi mau lên, chúng ta vào trước. Thật xúi quẩy, ở chung khách sạn với cô ta!”

Phòng đã đặt từ sớm, thủ tục đi vào cũng không khó làm, vào phòng rồi, cậu hai Trương mới thở phào một hơi, thấy Lâm Dực nhìn mình, hắn không tự nhiên quay đầu đi: “Cô gái đó họ Lý, biệt hiệu là Công chúa. Tướng mạo cũng không khó coi, chỉ là đã ba mươi tám vẫn chưa gả cho ai, ngày ngày trang điểm như mới mười tám. Cậu cẩn thận chút, đừng để bị cô ta quần lấy.”

“Cậu hai, cậu như vậy là không đúng, người ta muốn trang điểm thế nào là chuyện của người ta, ba mươi tám tuổi chưa gả cho ai cũng không phải là chuyện gì lớn. Tôi đây năm nay cũng hai mươi bảy rồi, cũng chưa có bạn gái, tôi thấy cậu cũng không có mà. Ba mươi tám, hai mươi bảy, cũng không kém bao nhiêu.”

Ba mươi tám với hai mươi bảy mà còn nói là không kém bao nhiêu? Trương Trí Công định nói gì đó, nhưng vừa mở miệng lại giống như bóng xì hơi, phát tay: “Tùy cậu, cậu muốn bị quẩn, thì cứ gả ột quý bà đi.”

Cuối cùng, cậu hai Trương vẫn không nhin được châm chích y một câu, Lâm Dực cũng không để ý, nhún vai: “Không thể, tôi sẽ không lấy phụ nữ.”

Nói xong, cũng không để ý người đầy phòng rót cầm, tự đi tới trước tủ lạnh, nhìn xem có thứ gì ngon không.

Tuy cả đoàn người đi vào khách sạn, nhưng ván bài lại mở trong một tiểu khu.

Tiểu khu Hoa Tử Kinh, biệt thự Nhất Thủy, giá phòng cao ngang đế đô (Bắc Kinh) ma đô (Thượng Hải), trú ở đó, tuyệt đối không phú cũng quý, bảo vệ mang súng thật tuần tra hai mươi bốn tiếng, bình thường cảnh sát cũng đều đi quanh chỗ này.

Từ hai trăm tới hai ngàn, diện tích lớn nhỏ đều có, mà địa điểm đầu bài, chính là một tòa biệt thự một ngàn mét vuông trong đó.

Khi đám người Trương Trí Công tới, đã có người tụ lại xung quanh, rèm cửa sổ được vén hết lên, trải thảm lót sàn, đèn chùm sáng rực, chính giữa đại sảnh là một cái bàn dài hai mươi mét, đặt các loại thức ăn, nhìn giống như đang mở tiệc rượu.

Anh em họ Trương vừa tới, lập tức được các phía chào hỏi, đương nhiên, chân của Trương Trí Công cũng là tiêu điểm của các bên.

Anh em họ Trương cười cười, xã giao, một đám người nói nói cười cười, hỏi thăm lẫn nhau, bầu không khí coi như hài hòa, cho tới khi một người trung niên hơn bốn mươi đứng lên.

Người này tóc trọc một nửa, tuy mặc âu phục hăng nổi tiếng, nhưng cũng khó che giấu nét quê mùa, nhưng ông vừa đứng ra, đại sảnh vốn còn náo nhiệt lập tức yên tĩnh.

“Đã không phải lần đầu tới đây, lời dư thừa tôi cũng không cần nói lại, mọi người lên ký tên hết đi.”

Đều là trình tự vốn có, đám người Trương Trí Thành bước lên, Trương Trí Công ở phía dưới chỉ điểm cho Lâm Dực, người mặt váy màu hồng đỏ chính là Lý Công chúa, tên mập cười híp mắt đó là Mèo mập, Lưu Yên Nhiên chính là do hấn tìm tới, mà người có bộ râu quai nón nhìn vô cùng hàm hậu chính là Ngụy lão lục, Daniau lần trước đầu bài với y trước mắt đang nằm trong tay hấn.

“Vì tình trạng năm nay rất đặc biệt, ở đây còn có một giấy sinh tử, cần các vị đầu bài lên ký tên.”

Sau khi đám người Trương Trí Thành ký xong, người đàn ông trung niên đó lại nói.

24. Chương 24

Bầu không khí trong đại sảnh vẫn luôn mang sức kéo, cho dù khi hỏi thăm lẫn nhau, cũng không khác gì tiệc rượu bình thường.

Bốn nhà tham gia thi đấu thì không nói nữa, những nhà không trực tiếp tham gia cược, trên cơ bản cũng đều có thiên vị, cho dù mấy công chứng viên, bề ngoài nhìn như bát nước bình lặng, nhưng ai cũng hiểu rõ lòng nhau, ai thuộc về bên nào. Nhưng cho dù có sôi sục âm lưu, bề ngoài, mọi người đều vui vẻ, nếu thật muốn hình dung, đó chính là biểu ngữ được treo trong phòng học của các trường tiểu học trung học: Đoàn kết khấn trương nghiêm túc hoạt bát.

Nhưng câu đó vừa thốt ra bầu không khí lập tức thay đổi.

“Chú Sài, năm nay có gì đặc biệt vậy, người ta không biết gì hết.” Người mở miệng đầu tiên là Lý Công chúa, cô bước tới hai bước, đứng hơi nghiêng tới cạnh người đàn ông, nửa dựa hỏi: “Chúng ta chỉ là chơi vài ván bài, từ lúc nào đã kéo tới chuyện sống chết? người ta nhát gan, đừng dọa người ta như vậy chứ.”

“Đúng vậy, chú Sài, trước đó chúng tôi đều không nhận được thông báo. Trương lão đệ, cậu ở ngay tỉnh, chuyện này cậu biết rõ chứ?”

Người thứ hai mở miệng là Mèo mập, hần vuốt cây bút trong tay, hỏi. Trương Trí Thành lắc đầu: “Hôm nay tôi cũng mới nghe lần đầu.”

“Chú Sài, ba chúng tôi đều không biết, chú đột nhiên nói tới giấy sinh tử...”

“Là tôi yêu cầu chú Sài.” Mèo mập còn chưa nói xong, Ngụy lão lục đã đứng ra, đồng thời còn vỗ tay với bốn phía, “Cũng là tôi sơ sót, trước đó không nói rõ với các vị. Thật ra thì, tôi thật sự không có ý gì khác, chỉ là lần này ngài Jack mà tôi mời tới là tới từ Mỹ...”

“Tới từ Mỹ thì có gì khác biệt sao? Lẽ nào người Mỹ có hai cái mạng? Có thể tùy tiện lấy một cái ra cược với người ta?”

Hần chưa nói xong, đã bị Mèo mập ngắt lời, Ngụy lão lục cũng không tức giận, cười ha ha: “Người Mỹ đương nhiên cũng chỉ có một tính mạng, chỉ là Jack trước giờ luôn thích chơi lớn, nói không chừng lát nữa trên bàn sẽ chơi chút thứ đặc biệt.”

“Lục ca, người ta nhát gan, không muốn chơi mấy thứ đặc biệt này.”

“Công chúa, đương nhiên em có thể không chơi, nhưng không chơi, chính là không theo cược?” Ngụy lão lục cười hai tiếng, lại nói: “Hiện tại mời mọi người ký cái này, cũng chính là bằng chứng, thật ra ký hay không cũng vậy, mọi người nếu không muốn ký, thì không cần ký, nhưng mọi người đều kiếm cơm dưới miệng đao, chúng ta ở đây cũng không phải cuộc so tài chính thức do quốc gia tổ chức, hai năm trước khi chơi mặt cược, tiểu Diệp không phải đã thắng một cánh tay của Bảo Bảo sao?”

Câu này vừa nói ra, sắc mặt ba người khác đều không mấy dễ nhìn.

Lúc đó, tiểu Diệp là do Trương Trí Thành mời tới, mà Bảo Bảo là do Mèo mập mời tới, hai người đều là cao thủ mặt cược, mà trận đó, sơ dĩ chơi tới huyết tanh như vậy, thật ra cũng có liên quan tới ân oán riêng của tiểu Diệp vào Bảo Bảo.

Hai người chơi này muốn giải quyết ân oán của mình trong ván cược, ai cũng không nói nhiều. Nhưng không ngờ, tiền lệ này đã trở thành chỗ để Ngụy lão lục thừa cơ.

Lời của Ngụy lão lục cũng rõ ràng, hiện tại cho dù không ký, lát nữa hần vẫn muốn cược mạng, đến lúc đó chỉ có hai lựa chọn, nếu không bỏ bài thì phải theo cược.

Bỏ bài tự nhiên là thua, theo cược tự nhiên vẫn phải cược mạng.

Mà Ngụy lão lục lúc này nói ra trước, tự nhiên là để tạo áp lực cho các nhà khác. Lần này cũng rất trùng hợp, người bốn nhà phải ra, đều là mời từ bên ngoài tới.

Daniau và Lâm Dục không nói. Hai người mà Mèo mập và Lý Công chúa mời tới, vốn đều là bài thủ chuyên nghiệp, bình thường cũng đều ăn cá trên cuộc đấu chính quy.

Bọn họ sẽ không gom tiền lớn gì, nhưng cuộc sống tuyệt đối là thoải mái. Vì tiền, tới chơi một ván cũng được, nếu muốn chơi mạng, đầu tiên dùng khí đã không còn.

Trong poker Texas, tâm lý có thể nói là một nhân tố quan trọng, Ngụy lão lục đây là đang đe dọa tất cả người nơi này.

Bầu không khí có chút ngưng trệ. Ngụy lão lục đắc ý đảo nhìn cả sảnh, cười nói: “Nếu mọi người đều không ký cái này, thì thu lại đi, chú Sài, làm phiền chú rồi.”

Chú Sài đó cũng không nói gì, gật đầu, đang định mở miệng, thì có người nói trước: “Giấy sinh tử à, thứ này tôi chưa từng ký qua, ký ở đâu?”

Giọng nói lười biếng, mang theo mấy phần lơ đãng, nhưng nghe vào tai đám người Mèo mập, lại khiến họ kinh ngạc, mọi người lữ lượt quay đầu, thì thấy một người trẻ tuổi dựa nghiêng bên cạnh xe lăn của Trương Trí Công, lười biếng cười nhẹ.

Trong sảnh có vài phụ nữ, vừa thấy người trẻ tuổi đó thì liền sáng mắt.

Thân hình thon dài, tây trang màu trắng, tóc mai hơi dài, mắt hơi híp, khóe môi cười nhẹ, bên phải còn có một lúm đồng tiền, thật sự có thể gọi là môi hồng răng trắng.

Vừa rồi người này đứng bên cạnh cậu hai Trương vẫn không có gì bắt mắt, mọi người đều cho rằng chẳng qua là vệ sĩ, nhưng hiện tại xem ra, hiển nhiên không phải.

Tự nhiên, người này là Lâm Được. Hôm nay y mặc âu phục cá sấu mà Trương Trí Công chọn cho y, áo sơ mi màu hồng cùng hiệu, không có cà vạt, nút áo trên cùng cũng mở ra. Nhưng nếu y mặc trang phục luyện tập của mấy người già trong công viên mà cũng tạo ra được vị trang nhã, thì với bộ âu phục này trên người, chính là trường phái của quý công tử.

Ngay cả Trương Trí Công, hôm nay thấy y thay đồ xong bước ra, cũng không thể không cảm thán người này thật sự có tướng mạo đẹp.

Lúc này y nhàn nhã đứng đó, nhàn nhã cười, nhàn nhã mở miệng, đó chính là công tử trong tiểu thuyết được hiện thực hóa, khiến ấy phụ nữ bình thường thích xem mỹ thiếu niên liền tim đập gia tốc.

“Năm nay tham gia cuộc thi không phải là cậu hai sao?” Người tin tức không linh thông lẩm hỏi: “Không phải nói cậu hai giỏi nhất là chơi poker Texas sao?”

“Xem ra nhà họ Trương sớm đã nhận được tin tức, nên mới tìm một người thay thế cậu hai.” Có người nghĩ nhiều lập tức liên hệ với giấy sinh tử vừa rồi.

....

Mọi người xôn xao bàn tán, ngược lại làm nhật đi bầu không khí Ngụy lão lục tạo ra vừa rồi, Ngụy lão lục nhìn Trương Trí Thành, lại nhìn Lâm Được, mở miệng: “Ý của cậu em này, là muốn ký giấy sinh tử?”

Đại sảnh lặng ngắt, Lâm Được chậm rãi cười nói: “Đúng vậy.”

Nói rồi, đứng lên, chậm rãi đi tới.

“Được, sáng khoái. Nhưng cậu em cũng phải nghĩ cho rõ, giấy sinh tử này nếu không ký, lát nữa cậu có thể không theo cuộc, ký rồi, thì chính là sống chết có số. Cậu em còn trẻ như thế, chỉ cần còn sống, luôn có thể làm lại.”

Hắn cười ha ha nói, vẻ tràn đầy thâm ý, Lâm Được cũng gật đầu theo: “Đúng vậy, không còn mạng thì cái gì cũng không thể làm được, nhưng tôi không thể không ký mà.”

Ngụy lão lục nhìn anh em nhà họ Trương, cười càng hài hòa. Hắn khác với người khác, cứ điểm nằm ở tỉnh lân cận, coi như là láng giềng của nhà họ Trương, đối với cứ điểm của nhà họ Trương luôn chảy nước dãi, đương nhiên cũng dụng tâm nhất.

Chuyện xảy ra bên Cúc thành hắn không hẳn biết hết, nhưng về đại thể vẫn biết một chút. Vào hai tháng trước, hắn đã biết Lâm Được rồi, nhưng lúc đó vẫn không để tâm gì, cho tới khi Lâm Được và Daniau đấu một ván, hắn mới biết mình xem chút đã bỏ qua một con cá lớn.

Daniau không nói gì với hắn, nhưng lúc đó tại sông bài có mấy trăm người, đương nhiên có người nói tình hình lúc đó ra. Tuy chỉ là một ván, nhưng nếu có thể thắng Daniau, thì không thể xem thường. Cho nên hắn lập tức an bài người đi tra xét Lâm Được.

Thế lực của hắn tại Cúc thành không thể so sánh với nhà họ Trương, nhưng cuộc sống quá khứ của Lâm Được không có gì khó tra. Cho nên tuy cảm thấy nghi hoặc tại sao Lâm Được lại có kỹ thuật đánh bài cao như thế, kỹ thuật đánh bài của y là học từ ai, nhưng trên cơ bản, Ngụy lão lục xem xong báo cáo vẫn rất hưng phấn.

Nhìn từ phương diện nào đó, đây đều là anh em họ Trương cưỡng ép Lâm Được, nhìn từ phương diện nào đó, đây đều là anh em họ Trương có lỗi với Lâm Được.

Người như thế dễ lôi kéo nhất.

Daniau là cao thủ, nhưng cao thủ này không phải mình có thể khống chế, hắn giúp mình một lần hai lần, nhưng không thể thường xuyên đóng tại TQ. Mà nếu có thể lôi kéo Lâm Được sang đây, vậy thì tốt nhất.

Nhưng đáng tiếc là, mấy hôm nay Lâm Được đều ở tại Hạo Nhiên sơn trang, hẳn thật sự không thể xuống tay.

Hắn đưa ra giấy sinh tử này, có yêu cầu của Daniau, có ý định muốn đàn áp những người khác, cũng có một điểm, là để yêu cầu Lâm Được quang minh chính đại tới___ mạng thua đều là cho hắn, tự nhiên sẽ do hắn sử dụng.

Lúc này vừa nghe Lâm Được nói kiểu đành chịu, Ngụy lão lục lập tức nghĩ tới liệu có phải Lâm Được đang giở quẻ. Vừa nghĩ tới khả năng này, hắn hầu như muốn cười, người mời tới lại phản bội vào lúc này, sau này anh em họ Trương còn muốn lẫn lộn thế nào nữa!

“Cậu em, vừa rồi tôi đã nói rồi, giấy sinh tử này ký hay không cũng tùy ý.” Nói xong, hắn vỗ vai Lâm Được, ra vẻ tràn đầy hào khí, “Nếu cậu không muốn ký, cũng không có ai có thể miễn cưỡng cậu. Cậu là bài thủ, là người bán kỹ thuật bán tay nghề, không phải mạng, nếu tôi nói...”

“Trước kia, tôi luôn cảm thấy giấy sinh tử này đặc biệt khốc, vẫn luôn muốn ký, nhưng vẫn không có cơ hội, nếu lần này bỏ qua, ai biết sau này còn có thể gặp được không. Anh xem tivi đó, có cao thủ nào khi thi đấu mà không ký giấy sinh tử đâu? Giờ nếu không ký, vậy liền chứng minh tôi không phải là cao thủ. Anh nói xem, cao thủ như tôi, sao có thể không phải là cao thủ chứ?”

Không đợi hắn nói xong, Lâm Được đã bắt lấy tay Ngụy lão lục đang vỗ vai mình, lắc mạnh hai cái: “Người khác đều gọi anh là lục ca, vậy tôi cũng gọi như thế nhé. Lục ca, cảm ơn anh, anh cho tôi cơ hội chứng minh mình là cao thủ. Vậy đi, tôi có một bất động sản tại Cúc thành, vị trí ở trung tâm, hồi trước là một cái giếng, đông ấm hạ mát, còn có một vườn nhỏ tư nhân, trong đó còn trồng một cây nho, đó là nho sữa, ra trái vừa to vừa ngọt, mỗi khi đến thu, con nít gần đó đều muốn tới nhà tôi hái nho. Nho của nhà họ Lâm chúng tôi, đã nổi tiếng ở gần đó, có luôn biển hiệu, không phải tôi nói khoác, Lục ca sau này muốn lấy nho đi bán, tuyệt đối có thể.”

“Cúc thành tuy giá nhà rẻ, nhưng mấy năm nay không ngừng phát triển, vị trí nhà của tôi tương đối tốt, tương lai nhất định sẽ được khai phá, tôi thấy trên tivi đồ vương đều có định giá bất động sản của mình, căn nhà của tôi cũng đáng giá năm trăm ngàn... cho dù hiện tại không đáng, tương lai nhất định tới giá đó. Không thì lục ca, chúng ta ký chứng minh bất động sản đi? Để chứng minh tôi là cao thủ, lần này tôi nhất định phải cược toàn bộ thân thể gia sản!”

...

Một chuỗi nói xong, Ngụy lão lục tự nhiên là á khẩu, người bên dưới cũng trờng to mắt, đại sảnh an tĩnh, an tĩnh... quá dị không thể tả.

Cho tới khi một tiếng cười vang lên, sự yên tĩnh này mới bị phá vỡ, tiếp theo đó, là tiếng cười đủ dạng. Cười he he, cười hừ, cười giòn giã, không phúc hậu nhất là tên Mèo mập, hắn vừa cười vừa nói: “Lục ca, tôi thấy căn nhà này thật tốt, nếu anh có một chỗ bất động sản như thế, tôi đây mỗi năm thu tới đều tìm anh ăn nho!”

25. Chương 25

Tâm tình của Ngụy lão lục lúc này... đó là phức tạp, là xoắn xuýt, là... vô pháp miêu tả. Nhưng lúc này hắn đã có được tri kỷ ngàn vàng khó cầu___ cậu hai họ Trương.

Người đầu tiên bật cười chính là cậu hai Trương, nhưng ngay khi hắn cười, ánh mắt nhìn sang Ngụy lão lục, nó bao hàm đồng tình và lý giải. Nhưng đáng tiếc là, lúc này Ngụy lão lục đương nhiên không thể nào đối mắt với Trương Trí Công, càng không thể lý giải được thâm ý trong đó, cho dù ánh mắt Trương Trí Công chưa từng dịu dàng như thế, hắn cũng sẽ cho rằng đó là chế nhạo, là cười nhạo trắng trợn.

Nhưng hắn dù sao cũng từng lẫn lộn trong sòng bài, trong lòng tuy đã hận không thể đặt Lâm Được vào máy xay thịt xay thành bã, nhưng ngoài mặt thì không có biến hóa gì lớn.

Khi mọi người đã cười đủ, hắn cũng cười ha ha, cười lớn vài tiếng, hắn kéo tay Mèo mập nói: “Được, cậu nếu không có thời gian tới, tôi sẽ đặc biệt phái người đưa nho cho cậu. Cậu xem, căn nhà đó đáng giá năm

trăm ngàn, vậy chúng ta cứ tính năm trăm ngàn, vừa khéo, tại Giang thành tôi cũng có một căn nhà nhỏ, mua hồi năm năm trước, lúc đó là bốn trăm ngàn, vẫn luôn để đó không ai ở, giờ là tăng hay giảm tôi cũng không rõ lắm, nhưng trang trí bên trong lúc đó cũng tốn chừng trăm bảy trăm tám, hiện tại cũng tính là năm trăm ngàn.”

Câu sau là nói với Lâm Dục: “Chỉ là bằng khoán nhà tôi không mang theo, nhưng Ngụy lão lục tôi tuy không ra sao, lời đã nói ra vẫn rất có chữ tín, cậu em nếu thắng, căn nhà ở Giang thành đó chính là của cậu. Hiện tại, cậu em ký hợp đồng này đi.”

Nói xong, phất tay, làm tư thế mời.

Hắn thức thời như thế, ngược lại giúp bớt đi mấy phần lúng túng vừa rồi. Trên cơ bản đã không còn ai cười, Ngụy lão lục thầm đắc ý, thấy Lâm Dục cầm viết, lại chần chờ không ký tên, liền nói: “Nếu cậu còn chưa nghĩ xong, thì cứ từ từ mà nghĩ, tôi không gấp.”

Nói xong, tự cười lớn hai tiếng, mấy kẻ cùng phe với hắn cũng cười theo phụ họa.

“Không phải đâu, tôi đang nghĩ có cần phải ký giấy hứa hẹn gì đó với anh không, lục ca nói thì giữ lời rồi, nhưng Lâm Dục tôi là nhân vật nhỏ, nói ra có thể không giữ lời, lục ca không sợ sao?”

Ngụy lão lục cười ha ha: “Có anh em họ Trương ở đây, tôi có gì phải sợ, hơn nữa nói thẳng ra, một căn nhà năm trăm ngàn, tôi còn chưa cần phải sợ.”

Lâm Dục gật đầu: “Lục ca, anh nói chuyện rất sảng khoái, tôi thích, thế này đi, cho dù tôi thua rồi, sau này tôi cũng sẽ tặng nho cho anh, tuyệt đối cho anh mỗi năm đều có nho ăn!”

Y nói rất chân thành tha thiết, bộ dạng đó, liền khiến cho tất cả hành động của Ngụy lão lục này giờ có vẻ như là vì muốn mỗi năm đều được ăn nho nhà y.

Nếu nói mấy lời vừa rồi là một cục gạch, thì hiện tại chính là một cái nạng sắt. Bị cục gạch đập một cái, Ngụy lão lục còn chịu nổi, nhưng cái nạng sắt này, lại giống như một cục cơm khô, nghẹn trong cổ họng hắn, nhổ không ra, nuốt không trôi. Càng khiến hắn bức bối hơn là, Lâm Dục nói xong, liền rồng bay phượng múa ký xuống, sau đó vỗ vai hắn: “Lục ca, lát nữa nhớ cho tôi địa chỉ, tôi dễ gửi bưu phẩm cho anh, anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ gói kỹ, dùng hàng không đưa tới cho anh!”

Có khúc nhạc đệm Lâm Dục này, tiếp sau đó, rõ ràng trở nên bình đạm hơn.

Sau Lâm Dục, là Daniau lên ký tên. Ngụy lão lục đã đến tỉnh này được một tuần, hắn lại không cố ý trách người, trên cơ bản tất cả mọi người đều biết lần này hắn mời tới một trợ thủ da trắng, vì thế cũng không ai nghị luận gì lúc này.

Ngược lại khi Lưu Yên Nhiên và tên mập Trần lên ký tên đã khiến mọi người nghị luận, dù sao hai người họ đều là mời từ bên ngoài tới, chỉ thế mà chấp nhận cực mạng, thì có hơi lớn quá. Nhưng hai người họ đều đã đi lên ký tên rồi, lại không nói gì, bên dưới nghị luận vài câu rồi cũng thôi.

Thấy trình tự đã xong hết, chú Sài kia thu dọn đồ, nói: “Hiện tại, mời bốn vị tham gia cuộc đấu đi theo tôi.”

Đám người Daniau Lưu Yên Nhiên đi qua, Lâm Dục có hơi do dự, Trương Trí Công nói: “Không sao, các cậu đi bằng lối đặc biệt, để kiểm tra trên người có mang theo thứ gì hay không, yên tâm đi đi, chỉ là chút chuẩn bị thôi.”

Lâm Dục gật đầu, mở miệng: “Vậy thì, cậu hai, giấy sinh tử đó tôi cũng đã ký rồi, nếu thật sự có gì nguy hiểm...”

Nói tới đây, y dừng lại, Trương Trí Công nhìn y, đột nhiên cảm thấy ngực nghẹn phát hoảng, muốn nói gì đó, lại không mở miệng được.

“Như vậy cũng được tính là tai nạn lao động đúng không?”

“Hả?”

“Tai nạn lao động đều có trợ cấp mà, tôi cũng không phải muốn trợ cấp gì... ừm, tôi cũng không đòi hỏi gì, chỉ nhờ cậu hai xây cho tôi một phần mộ ở gần mộ phần của mẹ tôi. Phần mộ này cũng không cần tốt quá, dù sao người khác có sao tôi có vậy là được rồi, chỉ là phải có hai tấm hình, một tấm là tôi, một tấm là Caesar... cậu hai nhìn tôi như vậy làm gì? Caesar, chính là sư phụ không ký danh của tôi đó. Hai chúng tôi tuy không có danh nghĩa sư đồ, nhưng có tình sư đồ, cứ định vậy đi nha, cậu hai.”

Nói xong, y phát tay, đi theo chú Sài.

Cậu hai Trương nhìn bóng lưng y, nửa ngày sau vẫn không hồi thần được.

“Cậu hai, chúng ta cũng qua đó thôi.”

Tiểu Lưu chạy lại đẩy xe lăn. Bọn họ là nhà cực tham gia đấu, có thể đến hiện trường quan sát, đương nhiên, đường đi khác với bọn Lâm Dục.

Cuộc đấu mỗi năm một lần, có chủ trì có người làm chứng có người tham dự, cũng có một vài khán giả. Những khán giả này đều có quan hệ không tồi với một trong những nhà tham gia thi đấu, hơn nữa muốn tìm kích thích, đồng thời, bọn họ cũng có một phần tác dụng làm chứng.

Chẳng qua trừ khi có tình huống đặc thù, bình thường bọn họ sẽ không được sắp đặt tới hiện trường. Lúc này đám người Trương Trí Công đã lên lầu ba, mà bọn họ thì được sắp đặt ở lầu hai.

Sân thi ở lầu ba đã được bố trí xong, chiếc bàn màu xanh, thảm trải sàn màu đỏ. Nhà cái mang bao tay đã đứng trước bàn.

Đám người Lâm Dục vào sân xong, bốn cô lễ tân mặc sườn xám bưng khay đặt chip bước ra. Mỗi khay giống nhau, mỗi người có năm triệu tệ, đây là tiền vốn ban đầu, cũng là giới hạn nhập cuộc.

Sau khi bốn người ngồi xuống, chú Sài bắt đầu giới thiệu, đầu tiên ông giới thiệu nhà cái đặc biệt mời từ Macao tới, rồi mới giới thiệu đám người Lâm Dục.

Loại giới thiệu này kỳ thật là cho khán giả ở lầu hai nghe, giống như đa số ván bài đều có ngoại vi, trận đấu này tuy là vì phân chia địa bàn, nhưng nếu đã có khán giả, thì cũng sinh ra ngoại vi. Chú Sài hiện tại giới thiệu, chính là để cho khán giả bên dưới chọn cực ai thắng.

Chỉ là khi giới thiệu Lưu Yên Nhiên và tên mập Lý thì giới thiệu nhiều hơn chút, mà khi giới thiệu Lâm Dục và Daniau chỉ đơn giản nói là người đại diện của nhà nào tham chiến.

Người bên dưới có thời gian mười lăm phút đặt cược, mà trước khi họ đặt cược, ván đấu ở trên sẽ không bắt đầu, vì thông qua màn hình lớn, bọn họ không chỉ có thể nhìn thấy bài chung trên bàn, mà còn có thể nhìn thấy bài riêng của người khác.

Lâm Dục nhàm chán ngồi đó, nhìn trái ngó phải, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Lưu Yên Nhiên, Lưu Yên Nhiên đang hút thuốc. tuy tên là Yên Nhiên, nhưng thật ra người lại không có chút ‘yên nhiên’ (xinh đẹp) nào, dung mạo không thể nói là xinh đẹp, vẻ mặt cũng không thể nói là dịu dàng, nhưng khi hút thuốc lại có một vị đạo đặc biệt, thấy Lâm Dục nhìn chằm chằm mình, cô ngẩng đầu lên, nói: “Tôi có gì bất thường sao?”

“Không phải, tôi chỉ cảm thấy cô đặc biệt khóc.”

Lưu Yên Nhiên cười: “Cảm ơn.”

“Tôi nói thật, giống hệt như đồ hậu trong ti vi.” (Hoàng hậu bài bạc)

Lưu Yên Nhiên cười càng lớn tiếng, mà ở lầu hai, càng có nhiều người cười. Trương Trí Công che mặt, vì tăng cao tính thưởng thức ván đấu, cách sắp xếp bàn đấu cũng giống như cuộc so tài chính thức, bốn phía đều có loa cỡ nhỏ, lời của Lâm Dục, lầu ba có thể nghe thấy, lầu hai càng có thể nghe rõ rõ ràng.

“Anh em nhà họ Trương đi đâu tìm được một kẻ dở hơi thế này vậy, rốt cuộc là ngu thật hay giả điên.”

“Kệ nó thật hay giả, chúng ta lo cược là được, may cược ai?”

“Còn cần nói sao? Đương nhiên là cá tay nhanh, có thể lẫn lộn nhiều năm ở sòng bài Macao như vậy, chẳng lẽ lại là kẻ bất tài sao, còn may?”

“Tao cảm thấy tên Jack kia ổn hơn, Ngụy lão lục sẽ không đặc biệt tìm một tên vô dụng từ Mỹ tới.”

“Nếu nói ổn thỏa, thì vẫn là tên mập Trần, chưa từng nghe nói gã có tuyệt cục gì, nhưng chưa từng thua lớn lần nào.”

Người bên dưới nghị luận, nghị luận, còn về Lâm Được, bị đa số mọi người bỏ lơ. Có kẻ tin tức linh thông, thì cũng có nghe nói về ván bài của y và Daniau, nhưng bọn họ dù sao cũng không có mặt tại đó để xem, hơn nữa, bọn họ không nhận ra Daniau, lúc này lòng tin đối với Daniau cũng chỉ tới từ quốc gia của hắn và hành động chạy tới tận nước Mỹ xa mười ngàn dặm tìm kiếm của Ngụy lão lục.

Hòa thượng ngoại lai cũng biết niệm kinh, bài thủ ngoại lai này sao, có lẽ cũng có vài ván nắm chắc?

Đến cuối, Daniau, tên mập Trần và Lưu Yên Nhiên đều có tỉ lệ ủng hộ sắp xỉ ba mươi phần trăm, mà Lâm Được, chỉ có không tới mười phần trăm đáng thương.

Nhìn kết quả, Lâm Được dẫu môi: “Lạc Lạc à, tôi bị người ta xem thường không sao hết, nhưng anh không thể bị người ta xem thường đâu, lần này anh phải chơi thật đó nha, nếu không hai chúng ta sẽ được làm bạn trong cùng một phần mộ đó.”

Caesar ngay từ đầu đã không nghĩ tới chuyện cố ý thua, nhưng nghe câu này xong, càng vực tinh thần lên một trăm hai mươi lần. Bị người xem thường gì đó hắn chẳng thèm để ý, bởi hắn vốn không mấy để ý tới hư danh, mà dù có để ý, hiện tại lại có ai biết người đang đấu là hắn chứ? Nhưng nếu như phải bầu bạn trong một phần mộ cùng Lâm Được...

Đương nhiên, Caesar là người duy vật, là kẻ cứng miệng, hắn cũng không cho rằng sau khi Lâm Được thành tro cốt, hai người họ còn có thể ở bên nhau.

Nhưng, vạn nhất thì sao? Trùng hợp thì sao? Ngoài ý muốn thì sao?

Nếu thật sự xuất hiện chuyện đó, ở dưới đất không ngày không đêm, xung quanh chỉ có hắn và Lâm Được...

Cho dù Caesar luôn có thần kinh kiên cường, tinh thần mạnh mẽ, chưa từng sợ hãi, cũng không khỏi nảy sinh choáng váng, thể ngưng cổ của tinh thần còn có một thoáng hoảng hốt, giống như muốn tan đi.

Trước mặt là áp lực chưa từng có, Caesar liền thay đổi tác phong thả lỏng trước kia, chỉ điểm cả tư thế biểu tình cho Lâm Được, thế là, tất cả mọi người đều phát hiện, sau khi bài được phát, Lâm Được liền thay đổi.

Vẫn là biếng nhác dựa vào lưng ghế, nhưng giống như một thay kiếm sắc bén đột nhiên rút ra khỏi vỏ, trong thoáng chốc bén nhọn tới mức đâm lủng mắt người.

Lưu Yên Nhiên và tên mập Trần ngây người, ở lâu hai còn có người kinh ngạc nói: “Xem ra, người này không phải là anh em họ Trương tìm tới cho đủ số đâu.”

Mà lúc này người kinh ngạc nhất, vẫn là anh em họ Trương, đặc biệt là cậu hai Trương, hắn có bao giờ thấy qua Lâm Được như thế đâu, trong nhất thời, chỉ cho rằng mắt mình có phải có vấn đề không.

26. Chương 26

(Nhắc lại chút: Vòng ba lá chung đầu tiên là Flop, vòng phát lá chung thứ tư là Turn, vòng phát lá chung thứ năm là River)

“Trạng thái của cá tay nhanh hôm nay không đúng thì phải, luôn bỏ bài, bài của cô ta rõ ràng không tệ mà.”

Trong phòng nghỉ ở lầu hai, người cược ở ngoại vi đang nghị luận.

“Đúng vậy, còn tên mập Trần thì hôm nay rất dũng cảm a, all hết sáu ván rồi, hiện tại chip của gã nhiều nhất, bài của gã cũng không tệ, xem ra hôm nay gã gặp hên rồi.”

Cho dù là bóng rổ bóng đá, cũng có nói tới trạng thái, huống hồ là thứ vô cùng cần vận may như poker Texas này.

Joseph_ Người từng xuất bản ba quyển sách giáo trình về poker, từng thắng cuộc đấu lớn gồm năm ngàn người đã từng nói một câu: “Khi tôi còn trẻ, tôi cho rằng có kỹ thuật thì có tất cả, nhưng sau đó tôi phát hiện, nếu không có vận may, thì tất cả những gì đã có cũng sẽ biến mất.”

Nếu nói Caesar là truyền kỳ, bài vương được công nhận, thì Joseph chính là nguyên lão trong poker Texas, nói cho chính xác hơn nữa, thậm chí tương đương với cha đỡ đầu.

Có lẽ về phương diện sự nghiệp, Joseph không thể so với Caesar, rất ít có cao thủ nào có sòng bài của riêng mình. Nhưng về phương diện lý luận, về phương diện sức ảnh hưởng, thì Joseph chiếm hàng đầu, dù sao càng ít có cao thủ nào đem tâm lý, kỹ thuật của mình viết thành sách, mà quyển nào cũng là kinh điển.

Càng huống hồ tuổi tác của Joseph cũng đặt trong đó, bảy mươi ba tuổi, ít nhất ông đã ảnh hưởng tới bài thủ poker ba đời.

Câu kinh điển mà ông từng nói là, nếu bạn đánh bài theo phương thức đánh bài chính xác, có lẽ bạn sẽ thua, nhưng chỉ cần bạn kiên trì, thì bạn sẽ không phạm phải sai lầm quá lớn.

Cho nên, khi ông nói cần phải có vận may vào lúc bốn mươi lăm tuổi, đã từng tạo nên làn sóng lớn, vô số phóng viên đuổi theo truy vấn. Mà câu trả lời của ông là: “Điều này không phải phản bác lại điều tôi từng nói trước kia, bất luận vào bất cứ lúc nào, chúng ta đều cần đánh bài theo phương thức đánh bài chính xác, nhưng đồng thời, bạn cũng cần vận may. Thượng đế luôn thích giễu cợt như thế, ngài ấy có thể phát bài tạp nhỏ nhất cho bạn, đây thật là kỳ diệu.”

Đúng vậy, không phải phản bác, nếu bạn không có kỹ thuật, vậy sao bạn có thể tránh không là con cá bị ăn? Nhưng, nếu bạn không may mắn, thì thật sự là bị thượng đế từ bỏ.

Lúc này, đối với các khán giả ở lầu hai. Trạng thái của Lưu Yên Nhiên không tốt, tuy bài của cô không tồi, nhưng phát huy có dấu hiệu thất thường. Mà ngược lại, tên mập Trần lại có trạng thái thủ cảm đều tốt, có người đã gọi phục vụ tới, bắt đầu đặt cược thêm cho tên mập Trần, hiện tại khi ván đấu vừa mới bắt đầu, vẫn có thể mua kết quả cuối cùng, nhưng đương nhiên tỉ suất bồi sẽ ít hơn mua trước đó nhiều.

Người bên dưới rất có lòng tin với tên mập Trần, nhưng lúc này tên mập Trần lại không có chút lòng tin nào với mình, không chỉ không có lòng tin, thậm chí hẳn còn có cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể bị sốc.

Áp lực.

Khi ký tên ở đại sảnh, hẳn không có cảm giác gì, khi ngồi trước bàn đấu, hẳn cũng không có cảm giác gì, khi Lâm Dục biến đổi trạng thái, hẳn từng cảnh giác, nhưng kỳ thật, không phải rất kinh ngạc. Không phải sòng bài ngầm bình thường, cũng không phải ván đấu bình thường, người có thể đại biểu anh em nhà họ Trương ngồi ở đây, đương nhiên không phải bình thường.

Nhưng, khi bắt đầu ván bài, áp lực này lại tới.

Mỗi lần đặt cược, thậm chí ngay cả mỗi lần suy nghĩ đều trở nên gian nan.

Điều này đối với hẳn mà nói là kinh nghiệm chưa từng có.

Người khác đều chỉ biết hẳn chơi poker Texas rất tốt, biết hẳn là kẻ theo phái chơi chặt, biết hẳn ổn trọng. Nhưng thật ra rất ít ai biết, thật ra, hẳn ra đời trong bài thủ thế gia.

Poker Texas trong nước chỉ mới bắt đầu lưu hành hai năm, nhưng ở nước ngoài, tại khu vực Âu Mỹ, đã có lịch sử hơn một trăm năm rồi.

Ông nội của hẳn, vào thời niên thiếu từng du học ở Anh, trong thời gian học ở Cambridge đã học được poker Texas, sau đó thậm chí dựa vào kỹ thuật chơi bài kiếm được phí sinh hoạt ỳnh.

Sau khi về nước, ông nội của hẳn không còn công khai chơi bài nữa, nhưng lại truyền thụ kỹ thuật của mình cho cha hẳn, sau đó, cha hẳn lại truyền cho hẳn.

Ông nội hẳn dùng poker kiếm phí sinh hoạt, cha hẳn chẳng qua chỉ làm hưu nhân, mà hẳn, lại dùng để mưu sinh.

Mấy năm nay, hẳn cũng thông qua mạng internet xem các cuộc đấu thế giới, cũng từng tới sòng bài Macao chơi thử. Hẳn trước giờ chưa từng nói với bất cứ ai, nhưng trong nội tâm, đã có hơi cao ngạo.

Đúng vậy, tác phong đánh bài của hẳn thận trọng, sơ dĩ như thế là vì hẳn từ đầu tới cuối đều đứng ở một độ cao khác. So tài thế giới cũng vậy, sòng bài Macao cũng vậy, những kẻ được gọi là cá mập trong mắt hẳn đều chỉ như thế thôi, có lẽ, hẳn chưa hẳn đã giỏi hơn họ, nhưng, nhất định không kém hơn.

Hẳn chưa từng nhận được những cấp hàm kia, chưa từng nhận được những vinh quang kia, nhưng hẳn càng cẩn trọng. Ông nội hẳn từng nói với hẳn: “Lúc đó, học sinh du học cùng học poker còn rất nhiều, chơi giỏi cũng có vài người, nhưng chỉ có ông trở về, mà họ, thì không bao giờ trở về được nữa, vì chỉ có ông, vĩnh viễn chỉ chơi ván nhỏ nhất. Tiểu ngũ, con phải nhớ, bất kể làm gì, cũng đừng tiếp xúc với ranh giới của người khác, vĩnh viễn để lại đường cho người khác, bức quá gấp, người khác cũng sẽ liều mạng với con.”

Đương nhiên, ông nội nói với hẳn những thứ này, là đang dạy hẳn cách xử sự, nhưng đối với hẳn, kinh nghiệm này dùng trên ván bài lại thích hợp nhất.

Hẳn trượt kỳ thi trung học, không có công việc thích hợp, từ công trường tới xã hội, mười mấy năm nay, nhà, xe, vợ đều kiếm được từ poker, khi poker Texas bắt đầu lưu hành trong nước, hẳn liền có biển hiệu thắng đứng cho mình, đánh mười mấy năm, mười ngón tay của hẳn vẫn còn nguyên vẹn. Đánh mười mấy năm, hẳn vẫn còn sống. Nguyên nhân, chính là hẳn luôn luôn ghi nhớ lời của ông nội, nguyên nhân, chính là hẳn luôn luôn để lại con đường cho người khác.

Hẳn thắng, nhưng chưa từng thắng lớn. Hẳn thua, đương nhiên cũng sẽ không thua lớn.

Có thể tự do khống chế thắng thua, hẳn tự nhận về mặt poker... cho dù không thể nói là đỉnh cao, ít nhất cũng là lá cờ riêng trên cây.

Nhưng hiện tại cảm giác lớn nhất của hẳn lại là lực bất tòng tâm.

Vận may của hẳn hôm nay không tồi, bài riêng mỗi lần đều không kém, nhưng, mỗi lần, hẳn đều không tìm được cảm giác thông dong thuận lợi như trước kia.

Hẳn không ngừng cược all, chính là vì để khích lệ mình, giống như người đã mệt mỗi ba ngày ba đêm, nếu chọi cứng, có lẽ còn có thể tiếp tục kiên trì, nhưng một khi thả lỏng, thì sẽ không gượng dậy nổi nữa.

Hẳn liếc nhìn sang bên phải, có chút hâm mộ Lưu Yên Nhiên ngồi ở ghế trên mình. Hẳn biết đối phương cũng có cảm giác giống mình, nhưng khác với mình, cá tay nhanh luôn chơi ấu áp dụng thái độ tạm thời thoái lui.

“Có lẽ, người đầu tiên phải thua, chính là tôi rồi.”

Ẩn ẩn, hẳn mang giác ngộ này nghĩ.

Tên mập Trần ngưỡng mộ Lưu Yên Nhiên, nhưng thật ra, lúc này trạng thái của Lưu Yên Nhiên không tốt hơn hẳn bao nhiêu. Đúng vậy, cô toàn bỏ bài, mỗi lần thua, nhiều nhất cũng chỉ là cược mù lớn một trăm, số chip mấy trăm, đối với ván bài này mà nói căn bản không tính là gì, mà trước mắt cô cũng có thể nói đang dưỡng tinh thần nhạy bén, nhưng đối với một bài thủ theo phái chơi ấu mà nói, dạng lui bước này ảnh hưởng tới trạng thái nhất.

Đúng, chơi poker Texas, bạn không thể để người khác mò được quy tắc của mình. Cho dù chơi ấu, cũng phải chặt tay lại khi cầm được bài vua thùng phá sảnh. Ngược lại, phái chơi chặt cũng có thể đặt all khi trong tay là bài tạp.

Phân ra phái chơi ấu và chơi chặt, chỉ là nói, đa số thời gian họ có phong cách gì, chứ không phải nói bọn họ nhất định phải chơi bài theo phong cách đó.

Cách chơi bỏ bài liên tục này, Lưu Yên Nhiên không phải chưa từng làm qua. Hai năm trước, cô thậm chí liên tục bỏ sáu mươi tám ván, sau đó, ở ván cuối cùng, dùng một con K bích dọa ba con A, lấy được tới sáu triệu.

Ván đó, cũng coi như ván bài kinh điển nhất của cô từ trước tới nay, cũng chính từ sau ván đó, cô chân chính có danh tiếng của mình, khách sạn Sharon thậm chí mời cô làm tân khách.

Khách sạn Sharon Macao, có lẽ từ danh tiếng và lai lịch thì không thể so sánh với Lisboa, nhưng có thể lấy được sòng bài tại Macao, thì sức ảnh hưởng sau lưng đã không thể xem thường.

Là một tân khách của sòng bài chính quy, có thể nói là nguyện vọng của rất nhiều bài thủ có lý trí, cái này cũng giống như cầu thủ muốn làm đại diện của một sản phẩm nào đó.

Lúc đó cô cũng động tâm, nhưng cuối cùng vẫn cự tuyệt. Vì cô vẫn còn trẻ, đương nhiên, quan trọng hơn là, thứ cô cần, là tiền nhiều hơn cả làm tân khách.

Vì cái này, cô tiếp tục phiêu bạt trong sòng bài. Vì cái này, cô tiếp nhận lời mời của Mèo mập, cũng vì cái này, cô mới ký tên lên giấy sinh tử đó.

Cô đốt một điếu thuốc, nhờ tư thế uống cà phê liếm liếm môi.

“Không cần gấp.” Cô tự nói với mình, “Mày vẫn còn cơ hội, đừng xúc động.”

Lại một vòng bắt đầu, cô đặt cà phê xuống, hé mở bài riêng, một con A chuồn và một con, A cơ.

Hai con A!

“Mời số ba nói.”

Dealer của ván này là tên mập Trần, Daniau ở kế tiếp hắn đã cược mù nhỏ, mà Lâm Dục ở kế Daniau đã cược mù lớn. Lưu Yên Nhiên không cần phải cược mù đã có thể nhìn bài riêng, nhưng đồng thời, lại là người đầu tiên phải đặt cược. (Dealer: Tạm coi là người chia bài, để xác định vị trí người phải cược mù, ngồi bên trái Dealer sẽ cược mù nhỏ, ngồi bên trái cược mù nhỏ sẽ cược mù lớn)

Cô rút một hơi thuốc, nhìn Daniau, lại nhìn Lâm Dục. Hai kẻ này mặt không chút biểu tình, giống y như lúc đầu mới ngồi xuống, thân mình thẳng đứng, trên mặt mang theo nụ cười mỉm hài hòa hữu lễ mà lại hờ hững. Lâm Dục thì biếng nhác dựa trên lưng ghế, thấy ánh mắt của cô, nụ cười lại rộng hơn một chút.

“Tôi nhường bài (check).”

Thời gian suy nghĩ sắp trôi qua, cô mở miệng, lầu hai vang lên một mảng tiếc hận.

Hai con A, đã có thể coi là bài rất lớn rồi.

“Lưu Yên Nhiên hôm nay uống lộn thuốc hay là bị mua rồi, cho dù kẻ chơi chặt tay, cũng sẽ không nhường bài, cược một trăm, không phải càng có hiệu quả sao?”

Nhường bài, không phải là bỏ bài. Mà là xem bài dưới tình trạng không bỏ chip ra, nếu tất cả mọi người đều nhường bài, vậy thì nhà cái sẽ phát ba lá Flop tiếp theo, mà nếu có người đặt cược, vậy thì cũng coi như có thể nhìn thái độ của người khác. Nói thật thì, thái độ của Lưu Yên Nhiên tuy nói là bảo thủ, nhưng cũng không thể nói là sai, nhưng, đương nhiên không khiến các khán giả ở lầu hai thỏa mãn.

Sau cô, là tên mập Trần, hắn nhìn cũng không nhìn đã ném ra mười đồng chip, là một trăm.

Daniau cầm một đồng chip lên, gõ gõ mặt bàn, quay đầu, nói với Lâm Dục: “Cậu không cảm thấy như vậy hơi lãng phí thời gian sao, chúng ta đuổi người thừa đi thôi.”

27. Chương 27

Daniau vừa nói ra, lầu ba còn chưa có phản ứng gì, lầu hai đã bắt đầu trề môi.

Khán giả phạm vi nhỏ, cũng đều quen biết nhau, không giống như ở ngoại vi bình thường đã có người la hét, nhưng trong lòng mọi người đều không cho là đúng.

Thực tế, bọn họ cũng đều biết Daniau có thực lực nhất định___ Ngụy lão lục tìm người từ Mỹ về, lần này lại mở cuộc đấu sinh tử, không thể nào là kẻ vô dụng chỉ biết hù dọa, ở đây cũng không thể gian lận.

Nhưng nếu nói trình độ của người này đã tới mức muốn dọn người thừa liễn dọn người thừa... thật cho rằng đang diễn phim đánh bài sao!

Hơn nữa nhìn người mà hắn nói câu đó đi? Lâm Được!

Lâm Được là ai?

Lâm Được là do anh em nhà họ Trương mời tới, là người chọc tức Ngụy lão lục mấy lần, là người sống trong Cúc thành, là người có nhà nghe nói đáng giá năm trăm ngàn, trong nhà có khu vườn nhỏ, trong vườn có trồng nho, sau đó thì sao?

Không còn gì.

Không biết nữa.

Không có danh tiếng không có danh vọng không có quá khứ không có kinh nghiệm.

Thử nói xem, nếu y năm mươi sáu mươi tuổi, mọi người còn có thể suy nghĩ theo hướng cao nhân nè ẩn sĩ nè vân vân. Thử nói xem, nếu hôm nay cực là mặt chược hay domino đi, mọi người còn có thể suy nghĩ theo hướng môn đồ đắc ý nè tuyệt học gia truyền nè vân vân.

Nhưng người này nhìn thế nào cũng không tới ba mươi, mà hôm nay, lại chơi bài poker Texas do đám rùa biển mang về nước mới vừa nổi lên.

Đương nhiên, mọi người cũng biết y có kỹ thuật có năng lực, không nói gì khác, tản khách dưới tay anh em nhà họ Trương cũng không ít, có thể dẫn y tới đây, thì đã nói rõ vấn đề, nhưng nếu nói năng lực của y đến mức độ dọn người thừa... đã không phải là con nít ba tuổi, sẽ không để người tùy tiện lừa cái liễn tin.

Nghe câu này, môi Lưu Yên Nhiên mím lại, tên mập Trần thì dựng thẳng lưng, mà Lâm Được, lại gõ gõ bàn, không bận tâm cười cười, sau đó, miệng y hơi động.

Miệng y động rồi, nhưng không phát ra bất cứ âm thanh nào. Ban đầu ở lầu hai còn cho rằng loa có vấn đề, nhưng khi thấy Lưu Yên Nhiên và tên mập Trần cũng có vẻ mặt mê mang, bọn họ biết, Lâm Được căn bản không nói gì.

Đúng, miệng Lâm Được động, y nói, nhưng không phát ra tiếng.

“Ngôn ngữ môi? Đây có phải là đối trá không!”

Lầu hai có người bắt đầu nghị luận.

“Quan hệ của anh em nhà họ Trương và Ngụy lão lục đã tốt như thế từ lúc nào?”

“Không phải đi, cậu ta đang nói với ai vậy, tên nước ngoài kia còn có thể nhận ra ngôn ngữ môi của TQ sao?”

...

Có người kinh ngạc, có người mê mang và có người lo lắng, bọn họ cấp thiết muốn biết Lâm Được nói cái gì!

“Có ai hiểu ngôn ngữ môi lại phiên dịch chút đi.”

Không ai hiểu, cho dù ván bài này đã tiếp cận với chính quy, nhưng dù sao nó vẫn không phải cuộc so tài chính quy, vì có Daniau và Lưu Yên Nhiên mà chuẩn bị phiên dịch tiếng Anh và phiên dịch tiếng Quảng, như vậy đã coi như rất chu đáo rồi, sao có thể chuẩn bị cả phiên dịch ngôn ngữ môi?

Người chủ trì có chút mù mờ, trước giờ không có cuộc đấu bài nào cấm nói chuyện, có lúc ngôn ngữ cũng là một thủ đoạn, là một kỹ xảo, ván bài này đương nhiên trước kia cũng không bao giờ cấm bàn chuyện, càng đừng nói cấm ngôn ngữ môi___

Ván đấu đại biểu lợi nhuận các bên, nếu nói có hai nhà muốn liên hợp lại đánh người khác, vậy thì có thể âm thầm câu thông, hoàn toàn không cần phải ở trên bàn cực gian dối trước mặt mọi người.

Cho nên người chủ trì trong nhất thời cũng không biết có cần cầm hay không.

Người chủ trì không biểu thị gì, nhà cái cũng không động. Vì thế, tất cả mọi người chỉ thấy Lâm Được há rồi khép miệng, mà vẻ mặt lạnh nhạt của Daniau bắt đầu nứt ra.

Nụ cười lịch sử biến mất, ánh mắt càng lúc càng lạnh, tức giận trong đó càng thêm rõ ràng, trên bàn đấu này, đối với một bài thủ poker là tuyệt đối nguy hiểm!

Mọi người càng thêm hiếu kỳ, tên người Mỹ này vẫn luôn giữ thái độ quý ông, sao lại dễ bị ảnh hưởng như thế, Lâm Được này rốt cuộc đã nói gì, chắc không phải là lại cây nho chứ! Nhà y còn có thể có hai cây nho sao?

Trong sự hiếu kỳ này, thời gian hai phút suy nghĩ trôi qua, nhà cái lập tức lên tiếng nhắc nhở, Daniau giờ tay: “Tôi xin tạm dừng.”

Lâm Được cũng giờ tay theo: “À, có cái này, có thể cho tôi một thanh kẹo que không?”

Daniau thì thôi đi, nhưng câu nói của Lâm Được lập tức khiến ột đồng người gần như đã kẻ sát màn hình nghiên cứu rốt cuộc y nói cái gì đều xém nghẹn chết.

Kẹo que, đây là yêu cầu gì chứ!

Người chủ trì cũng kinh ngạc, nhưng yêu cầu này không tính là phạm quy, chỉ là trong biệt thự thật sự không chuẩn bị thứ này, vì thế gật đầu nói: “Xin đợi chút.”

Trong biệt thự không có thứ này, nếu đặc biệt phái người đi mua, đương nhiên không thể nhanh như thế, lúc này Daniau đã theo cược, hần vừa đẩy chip ra, vừa nói: “Có lẽ kinh nghiệm quá khứ của cậu cho cậu biết, chọc giận đối thủ của cậu sẽ tốt, nhưng tôi phải nói, điểm này là sai lầm nếu làm với tôi.”

Hần đẩy ra một trăm theo cược, sau đó lại đẩy ra năm trăm thêm cược.

Lâm Được không động, ngược lại cười nói: “Tại sao anh cho rằng tôi đang chọc giận anh chứ? Tôi chỉ đang nhắc nhở mình, hơn nữa tôi dùng ngôn ngữ môi, không phải muốn làm mất mặt anh. Anh là một thiên tài, điểm này, không ai phủ nhận, nhưng khí độ của anh lại quyết định trong lĩnh vực này, anh vĩnh viễn không thể đứng trên đỉnh cao nhất, luôn sẽ có người đứng cao hơn anh.”

“Cậu đang nói bản thân cậu sao, người TQ, tôi có thể đứng cao bao nhiêu, tại sao cậu không thử đi?”

“Tôi đương nhiên sẽ thử, nhưng không phải là ván này.”

Lâm Được nói rồi, bóp chặt lá bài: “Tôi còn muốn đợi kẹo que của tôi mà, anh xem trên tay các anh đều có đồ, tôi cũng muốn có một cái mà.”

Daniau nhìn y một cái: “Bỏ ván này rồi, cậu cho rằng cậu còn có cơ hội sao?”

Trong bài poker Texas, số lượng chip nhiều ít cũng ảnh hưởng tới ván đấu, cái này cũng giống như làm ăn, tiền vốn càng nhiều, càng thông dong, mà trên bàn cược, số chip càng nhiều, cũng đại biểu càng có nhiều lựa chọn.

Giống như ván của Lưu Yên Nhiên hai năm trước, cô có thể liên tục bỏ mấy chục ván, một nhân tố rất quan trọng chính là, cô có đủ tiền vốn, nếu chỉ có mười ngàn hai mươi ngàn, vậy nhiều nhất cô chỉ có thể bỏ mười ván là không thể chơi tiếp nữa.

Lúc này vốn cược của ba người đều không có khác biệt quá lớn, tên mập Trần là nhiều nhất, cũng không tới bảy triệu, Daniau là ít nhất, cũng có hơn bốn triệu, nhưng nếu Daniau quét sạch Lưu Yên Nhiên và tên mập Trần, vậy so với Lâm Được, đã chiếm tính áp đảo.

Lâm Được nhún vai: “Đó là chuyện của tôi.”

Nói xong, hai tay đỡ sau đầu, dựa vào lưng ghế.

Lưu Yên Nhiên nhìn y một cái, hai lá bài cũng siết vào nhau: “Tôi bỏ bài.”

Khi Lâm Được bỏ bài, lần hai vẫn chưa có phản ứng gì quá lớn, vì y từ đầu tới cuối không nhìn qua bài riêng của mình, mà ở lần hai tuy có thể nhìn thấy bài của y, nhưng bọn họ cũng không cho rằng một con 10 cơ và một con 6 chuẩn là bài gì tốt.

Hai lá này, tuy có thể tạo thành sảnh, nhưng chỉ là một loại xác suất, không có đôi, khả năng trở thành thùng cũng không lớn, nếu muốn thắng người khác, thì thật sự cần có nhân phẩm siêu việt.

Nhưng hai con A của Lưu Yên Nhiên mà lại bỏ, quả thật khiến người ta cảm thấy không thể tiếp nhận nổi!

“Đàn bà đúng là đàn bà, thật sự gặp chuyện thì lá gan vẫn rất nhỏ.”

Bên này có người bắt đầu lăm bằm.

Lâm Được và Lưu Yên Nhiên đều bỏ bài, trên bàn chỉ còn lại tên mập Trần và Daniau. Tên mập Trần lại nhìn bài của mình một cái, hai con 3, không phải bài rất lớn, nhưng ít nhất có đôi, nếu trong năm lá bài tiếp theo có thể có một con ba, thì phần thắng rất lớn. Nhưng, nếu trong tay đối phương cũng có đôi thì...

Hắn cười cười, lần đầu tiên mở miệng: “Địa lợi và nhân hòa anh đều không có, tôi cũng không cho rằng thiên thời sẽ nằm trong tay anh, nếu thật sự có thể làm được, vậy thắng hết đi.”

Nói xong, đẩy tất cả chip ra.

“Tốt!”

“Làm đúng làm, tên mập!”

Lần hai lập tức có người kêu tốt, bọn họ có thể thấy rõ được bài riêng của mọi người. Tên mập Trần có một đôi 3, mà Daniau chỉ có một con Q bích là bài lớn, con còn lại là một con 5 chuồn, không phải cùng chất, cũng không thể ghép thành sảnh, tuy hiện tại vẫn chưa có ba lá Flop, nhưng nhìn từ bài riêng, Daniau tuyệt đối không có phần thắng lớn như tên mập Trần.

Daniau cười cười, cũng đẩy chip ra.

Trên bàn đấu chỉ có hai người, mà cả hai đều đặt all, tiếp theo không cần suy nghĩ nữa, gọi cược, nhà cái chỉ cần phát bài liên tục là được.

Ba lá bài Flop phát ra, lần lượt là Q chuồn, 7 rô và 3 chuồn!

Ba lá bài vừa phát ra, lập tức có người cười, còn sắc mặt người đặt cho Daniau thì trở nên khó coi.

Tại cục diện hiện tại, phần thắng của tên mập Trần chiếm chín mươi ba phần trăm!

Lá Turn thứ tư xuất hiện, đây là một con 7 cơ.

Có người bắt đầu thở gấp, bên cạnh màn hình lớn hiện ra xác suất. Phần thắng của tên mập Trần là 90.91%, mà Daniau thì không tới mười phần trăm. Tên mập Trần lại ưỡn thẳng lưng, ba con 3, đối phương cũng có thể có ba lá? Nhưng, hắn còn có thể ghép thành tứ quý, hơn nữa, trên bàn xuất hiện một đôi, hiện tại hắn đã là cù lũ rồi, tuy đôi 7 này là của chung, nhưng trước mắt vẫn không có đôi khác.

Khi hắn đang nghĩ như thế, lá River cuối cùng đã xuất hiện, Q cơ!

Con người tên mập Trần co lại, cục diện hắn sợ hãi nhất xuất hiện rồi.

Trên bàn xuất hiện hai đôi, điều này cũng có nghĩa là, nếu trong tay Daniau có một con Q hoặc một con 7, vậy thì cũng là cù lũ, hơn nữa còn là cù lũ lớn hơn hắn.

“Tôi nhớ, vừa rồi cậu cũng đã ký giấy sinh tử.” Khi tên mập Trần nhìn chằm chằm bàn bài, Daniau mở miệng, “Nếu đã ký rồi, thì đừng lãng phí.”

Tên mập Trần ngẩng đầu, người này đang gạt hắn hay thật sự có con Q hoặc 7? Hắn phải theo sao?

Nghĩ tới đây hắn lắc đầu, hắn còn có chọn lựa khác sao?

“Được.”

Hắn nghe thấy giọng nói của mình, mà lần hai, đã bắt đầu có người thở dài rồi.

Daniau là ba con Q hai con 7.

Tên mập Trần là ba con 3 và hai con Q.

Tuy đôi của tên mập Trần lớn hơn đôi của Daniau, nhưng trong bài cù lũ thì phân theo lớn nhỏ của bộ ba.

Tên mập Trần thua rồi.

Hắn vốn có số chip nhiều nhất lại thua sạch tất cả chip, đồng thời, còn có tính mạng của mình. Hắn chậm rãi đứng lên, chậm rãi bước xuống, khi tới trước hậu đài chỗ đám người Trương Trí Công ngồi, có chút mê mang ngây ngẩn, cuối cùng, chọn một góc không người ngồi xuống.

Hắn ngồi trong cùng, nhưng hắn vẫn luôn nhìn Lý Công chúa, có điều Lý Công chúa không thèm nhìn hắn một cái.

28. Chương 28

Khi tên mập Trần nói “được”, đã có người quay mặt qua, khi hắn bước xuống khỏi bàn, cho dù là người vốn đặt cược cho hắn cũng không nói gì, bọn họ thua tiền, mà tên mập Trần lại là thua mạng. Chỉ là ánh mắt bọn họ nhìn Daniau đã thay đổi.

Trong bài poker Texas, về bài bắt đầu, có một câu thể này: Đôi nhỏ, phải nhìn, tính toán thỏa đáng thiết hơn. Ý là nếu trong tay chỉ có một đôi nhỏ___ Chẳng hạn dưới 8, vậy thì trong tình trạng chơi thoáng, phải có ba người cùng luyện mới theo, nếu chơi chặt, thì phải bốn người mới theo.

Bài của tên mập Trần vừa rồi là một đôi rất nhỏ, dưới tình trạng chỉ có hai người, theo như xác suất mà nói, hắn không nên theo, nhưng trạng thái của hắn hôm nay vẫn khá ẩu tả, cầm một lá bài lớn liền dám cược all, trong tình trạng chỉ có một đôi 3 mà vẫn theo cũng có thể nói là một loại sách lược.

Nhưng bài của Daniau vừa rồi, thậm chí không thể tính là bài lớn. Q, không nhỏ, nhưng hắn không có đôi, không phải là thùng, ghép với lá bài riêng còn lại cũng không thể thành sảnh, đương nhiên, trong poker Texas, cướp gà là thường xuyên tồn tại.

Nhưng cái gọi là cướp gà, là muốn lừa đối phương, khiến bên kia cầm bài lớn cũng không dám theo cược mà tự động từ bỏ, nhưng Daniau đó, có thể tính là cướp gà sao? Nhìn thế nào cũng giống như đã hiểu rất rõ. Liên hệ với câu hắn nói vừa rồi, mọi người không khỏi nảy sinh cảm giác quái dị, kèm theo đó là, cũng phải nhìn Lâm Dục bằng con mắt hơi khác.

Nhà cái thu lại bài của mọi người, mở cục mới. Lần này, từ lần ba tới lần hai, bầu không khí đã trở nên càng ngưng trệ.

Ghế của tên mập Trần đã trống, chip của Daniau lập tức đột phá mười triệu, chất cao nhòng một bên.

Ván này Daniau là Dealer, Lâm Dục cược mù nhỏ, Lưu Yên Nhiên cược mù lớn, bài riêng được phát.

Daniau không nhìn bài của mình, mà nhìn Lâm Dục một cái: “Tôi có thể cho cậu thêm một cơ hội nữa, tôi vẫn luôn rất công bằng, hiện tại tôi ở đây có mười một triệu, cậu cũng có thể có chín triệu, chênh lệch không quá lớn.”

Lâm Dục cười cười, đang định mở miệng, một người phục vụ đã bưng mâm tới cạnh y, mười sáu thanh kẹo que xếp vô cùng chỉnh tề, đồ cam vàng xanh, chuối dâu tây, đủ màu đủ vị.

“Cảm ơn.”

Lâm Dục bảo phục vụ đặt mâm lên bàn, sau đó tự lấy một thanh vị bạc hà, lột giấy bọc, nhét vào miệng, sau đó hàm hồ nói: “Thật ra, tôi luôn muốn nói một câu, anh xem trọng mình quá rồi đó, trái đất không phải không có anh thì không thể quay.”

Daniau ngược lại không tức giận, nhìn y một cái, ném ra mười đồng chip.

Lâm Được cũng đặt theo mười đồng.

Lưu Yên Nhiên nhìn Daniau, lại nhìn Lâm Được, gạc tàn thuốc trong tay vào gạc tàn, nhấc tay, đẩy số chip hai trăm ngàn ra.

Ván vừa rồi, cô đã biết khoảng cách của mình và Daniau không phải xa bình thường. Ván đó, cô đã bỏ bài, tên mập Trần theo tiếp, lần này, tới phiên cô rồi.

Đúng, cô cũng có thể giống như trước kia không ngừng bỏ bài, hơn bốn triệu, chỉ cần đặt cược mù, ít nhất có thể cược sáu mươi ván!

Nhưng cô không thể làm như thế, vì cô biết, không tới sáu mươi ván, mình đã sụp đổ trước.

Hai năm trước, cô có thể đấu ván bài như thế. Ngày ngày đêm đêm tại sông bài Macao, cô cũng có thể đánh ầu hoặc chặt tay, nhưng hiện tại cô không thể.

Vì trước kia, cô ăn cá, mà hiện tại, cô là con cá bị ăn.

Trước kia, cô luôn nắm chắc một nửa trở lên____

Trong poker Texas, không thể nói một trăm phần trăm, vì luôn có nhân tố vận may, uy lực của lá River cuối cùng từng khiến ít nhiều cao thủ điên cuồng.

Mà hiện tại, cô thậm chí ngay cả lòng tin cũng không có.

Khác với những khách chơi đến sông bài mua vui, chơi dựa vào vận khí, cô biết rõ mình sắp bị ăn. Cái này giống như phạm nhân tử hình, biết rõ mình sắp chết rồi.

Chết không tính là gì, một viên đạn một con dao một vụ tai nạn, một tính mạng, cũng liền biến mất. Nhưng cái làm người sợ hãi, là đối mặt cái chết.

Lưu Yên Nhiên biết, cô có thể không ngừng bỏ bài, nhưng số chip ít dần, dũng khí của cô, lòng tin của cô, kỹ thuật lý trí của cô tất cả nhất định sẽ càng lúc càng yếu.

Cô nhất định phải độ sức!

Cô thêm một trăm, Daniau Lâm Được nhất định phải chọn lựa, hoặc là bỏ bài, hoặc theo cược.

Daniau cũng đẩy ra thêm một trăm.

Lâm Được đẩy ra một trăm, rồi lại đẩy thêm một trăm.

Động tác của y rất tùy ý, Lưu Yên Nhiên giật mí mắt.

Ba trăm ngàn, không lớn, nhưng cứ thêm từng chút từng chút thế này, rất có thể sẽ ra bài lớn.

Lưu Yên Nhiên lại nhìn bài của mình một cái, một đôi Q.

Trong bài poker Texas, có một kỹ xảo thế này, được gọi là mười ván bài kẻ mới tất thắng.

Đương nhiên nói là tất thắng, kỳ thật là nói mười tổ hợp bài riêng có phần thắng lớn nhất, là một người mới, một người mới chỉ vừa hiểu một chút về quy tắc poker Texas, chỉ có khi cầm được mười tổ hợp bài này, mới không dễ bị ăn đứt.

Mà một đôi Q, chính là nằm trong mười tổ hợp đó.

Theo như quy tắc đánh bài chính xác, lúc này cô nên theo, hơn nữa tốt nhất, là thêm gấp bội. Nhưng mà... cô chậm rãi hít một hơi, xóa bỏ ý định vừa nổi lên trong đầu, đẩy thêm sáu trăm.

Có lẽ cô sắp bị ăn, có lẽ cô sẽ thua rất thảm, nhưng mà, hiện tại cô phải đánh theo phương thức chính xác.

Lần hai đã hơi xao động, ván này của Lưu Yên Nhiên, lập tức đẩy số lượng cược lên tới cả triệu, do bọn họ có thể thấy được bài riêng, nên biết rõ bài của Lưu Yên Nhiên ván này không phải vô cùng lớn, ít nhất so với KJ của Daniau, đôi mười của Lâm Được, tuy xác suất cao nhất, nhưng vào lúc khi mà ba lá Flop còn chưa xuất hiện, xác suất này là rất lớn.

Đương nhiên, nếu vào nửa tiếng trước, nói chính xác là một ván trước, bọn họ đều sẽ không cho rằng có gì sai, nhưng sau khi Daniau với bài tạp nhất vào lúc cuối cùng lại dùng bài cù lũ thắng được tên mập Trần, tâm tư của mọi người, không khỏi có chút thay đổi.

Daniau và Lâm Được vẫn theo cược, lần này, không có ai tổ thêm.

Nhà cái phát ba lá Flop: J rô, 10 rô, Q rô.

Ba lá bài theo chuỗi xuất hiện, Lưu Yên Nhiên có ba con Q, Lâm Được có ba con 10, mà Daniau lại có thùng và sảnh từ 10 tới K.

Ván này, xác suất của Lưu Yên Nhiên có 62.68%, Daniau đạt tới 25.36%, mà Lâm Được, lại chỉ không tới mười phần trăm.

Daniau hần ném ra năm trăm. Lâm Được cầm chip, chần chờ một lát: “Lạc Lạc, thật sự muốn theo sao, hiện tại tôi đã có xám chi, nhưng hai người họ rất có khả năng có thùng phá sảnh.”

“Kẻ ghế trên của cậu đã là sảnh rồi.”

“Vậy còn muốn theo?”

“Cậu chỉ có xác suất hai mươi phần trăm cầm được thùng phá sảnh, chúng ta phải xem lá thứ tư.”

Lâm Được nhún vai, đẩy chip ra.

Lá Turn thứ tư xuất hiện, 8 rô.

Đây gần như là lá bài không có mấy tác dụng với ba người, mà lá bài này xuất hiện, xác suất của Lưu Yên Nhiên đạt tới bảy mươi phần trăm, Lâm Được chỉ còn lại không tới ba phần trăm.

Daniau đặt cược, hai trăm.

Lâm Được đẩy ra hai trăm, lại thêm hai trăm, Lưu Yên Nhiên thêm bốn trăm.

Sau đó ba người bắt đầu không ngừng tổ, không có ai đặt all, nhưng mỗi lần khi đến phiên, thì sẽ tổ thêm một phần ba thậm chí một nửa, không tới một phút, tổng số tiền đặt đã tới mười triệu.

Lầu hai vốn luôn bàn luận giờ không còn âm thanh, lầu ba thì hoàn toàn ngưng đọng, trên bàn đấu, chỉ nghe thấy tiếng chip không ngừng, mà dưới bàn đấu, thì không có âm thanh nào.

Tổng tiền mười triệu, tương đương mỗi người đều đã đặt hơn ba triệu, trừ Daniau, Lâm Được và Lưu Yên Nhiên đều có thể nói đã chạm tới giới hạn.

Lẽ nào, ván này sẽ phân thắng thua luôn sao?

Nhanh như vậy đã muốn kết thúc?

Cho dù là Ngụy lão lục, tuy chiếm phần thắng hơn nửa, lúc này cũng không khỏi trở nên khẩn trương. Mèo mập và anh em nhà họ Trương cũng nhìn chăm chăm bàn đấu.

Tuy bọn họ ở hiện trường, nhưng nhìn từ hiệu quả, thật ra còn không bằng lầu hai, vì để phòng ngừa gian lận, bọn họ không thể thấy được bài riêng của mỗi người, chỉ có thể suy đoán từ bài chung trên bàn.

“Cậu hai, cậu tìm đâu ra người thế này vậy, thật thú vị.”

Đột nhiên, một cánh tay mềm mại cuốn lên, Trương Trí Công không cần quan đây, cũng biết là Lý Công chúa, trong lòng ghê tởm, nhưng trên mặt vẫn không vạch ra, chỉ gạt đầu bừa, tránh sang bên cạnh, nhưng Lý Công chúa vẫn sáp theo.

“Ai da, cậu hai...”

“Công chúa, có gì lát nữa hần nói.”

Trương Trí Thành mở miệng, sắc mặt âm trầm, Lý Công chúa vẻ mặt đông cứng, cười nói: “Được được, vậy lát nữa, cậu cả đừng quên nói chuyện với em nha.”

Trương Trí Thành gật đầu không nói, Trương Trí Công lập tức quay đầu nhìn bàn đấu, mà chỉ mới một lúc như vậy, Lưu Yên Nhiên đã đặt all, Daniau đặt theo một triệu mốt, chip của hắn nhiều hơn Lưu Yên Nhiên, tự nhiên không cần đặt all.

Tới phiên Lâm Được, y nhìn số chip, sau đó, bóp hai lá bài: “Tôi bỏ bài!”

Từ lâu hai tới lâu ba gần như đều xém nghen chết, à, y bỏ bài chẳng là gì.

Y chỉ có một đôi 10, tuy ghép với bài chung sẽ ra xám chi, nhưng so với hai người kia thì rất nhỏ, hơn nữa, trong bài chung đã có dấu hiệu ra sảnh, lá River thứ năm vẫn còn chưa xuất hiện.

Nếu lá River thứ năm là A rô hoặc 9 rô, thì tất nhiên là Daniau thắng, nếu là bất cứ lá nào nằm ngoài hai lá kia, thì là Lưu Yên Nhiên thắng, cơ hội của y chỉ có trên 10.

Đương nhiên, y không thể biết bài riêng của Lưu Yên Nhiên hoặc Daniau... ừm, đúng ra là không thể biết, nhưng, dưới tình huống bài chung xuất hiện thùng và sảnh, chọn lựa bỏ bài cũng không thể nói không đúng, nhưng, nhưng! Bỏ bài sau khi đã tổ sáu vòng? Bỏ bài sau khi đã ném ra ba triệu? Nếu vậy nên bỏ từ sớm đi!

“Người này rốt cuộc có biết đánh bài không vậy?”

Cuối cùng có người cũng cảm thán như thế, sau đó, lá River thứ năm xuất hiện.

29. Chương 29

Một con 9 rô.

Khi lá bài này xuất hiện, Mèo mập ở lâu ba gần như đã kêu lên.

Poker Texas, là bảy chọn năm.

Năm lá bài chung, hai lá bài riêng.

Khi so bài, bạn có thể dùng hết cả hai lá bài riêng, cũng có thể chỉ dùng một lá, thậm chí, không dùng lá nào, cũng có nghĩa là, bạn có thể chỉ dùng bài chung để so lớn nhỏ với người ta, đương nhiên, đây là trong tình huống năm lá bài chung đều đã xuất hiện.

Phần lớn thời gian, lá River thứ năm sẽ không xuất hiện. Mà cho dù có xuất hiện, cũng rất ít người làm như thế, đây là vấn đề xác suất.

Nhưng mà, không phải nói không có tình huống này, khi ghép bài chung với nhau, còn lớn hơn ghép cùng bài riêng, thì sẽ có người lấy bài chung ra so lớn nhỏ.

Mà đương nhiên, dạng chơi này, luôn luôn là kết thúc hòa.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, phải là năm lá bài chung thế nào mới có thể tạo ra bài còn tốt hơn ghép với bài riêng? Nếu bài trong tay bạn rất tạp rất tệ, thì sao bạn có thể theo tới cuối cùng?

Cho nên, trừ khi bài chung là cực phẩm, nếu không thì không ai lại dùng toàn bài chung. Mà bình thường bài có thể tạo thành cực phẩm, thì mọi người đều sẽ dùng chung.

Dùng chung một bài, đương nhiên, cũng không thể phân lớn nhỏ.

Thấy Lưu Yên Nhiên cược all, Mèo mập gần như muốn nhảy lên. Hắn và Lý Công chúa khác nhau, cô gái đó có hậu đài có bối cảnh, đương nhiên, hắn cũng có, nhưng tuyệt đối không thể so sánh với Lý Công chúa, không phải nói cấp bậc, mà nói quan hệ thân sơ.

Bối cảnh Lý Công chúa, là chú ruột của cô.

Mà hắn sao, là dùng tiền dùng lợi nhuận để lôi kéo.

Hắn có thể nhận được ủng hộ trước mắt, là dùng tiền để tạo ra, hắn hiểu rất rõ, nếu một khi hắn không thể cầm được nhiều tiền như thế, cho dù không nói tới tất cả sự ủng hộ đều biến mất, ít nhất, cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Đương nhiên, hắn biết muốn thắng tới lúc cuối rất khó, cho nên, hắn nhắm, là vị trí thứ hai.

Trận đấu bài này, là phân phối lợi nhuận. Nhà thắng cuối cùng đương nhiên hưởng được miếng bánh lớn nhất, mà thứ hai, cũng có thể đạt được phần lợi nhuận không tồi.

Tên mập Trần đã xuống, nhưng hắn tuyệt đối không muốn đứng thứ ba.

Cho nên, khi nhìn thấy lá bài 9 rô, hắn hít một hơi thật dài.

Đây là thùng phá sảnh.

Đây là thùng phá sảnh dùng chung.

Như thế, thì chính là một ván hòa, Lưu Yên Nhiên và người Ngụy lão lục mời từ Mỹ về sẽ phân chia số chip.

Chip của Lâm Được do hai anh em họ Trương mời tới đã không đủ một triệu, đã có thể nói, y là người sẽ bị ăn!

Khi lá bài này xuất hiện, Lưu Yên Nhiên cũng thở phào, suy nghĩ của cô, giống với Mèo mập.

Khi mời cô tới, Mèo mập đã từng nói với cô: “Tôi không mong cô thắng tới lúc cuối, đương nhiên nếu cô có thể thắng thì tốt nhất, mục tiêu của tôi là hạng hai, nếu cô có thể làm được, tôi sẽ cho cô một phần chip ban đầu, đúng, chính là năm triệu. Nếu cô có thể thắng tới cuối, vậy thì trừ năm triệu tôi hứa ra, cô thắng bao nhiêu, toàn bộ đều là của cô.”

Mèo mập không nói nếu cô không làm được thì sẽ thế nào, cái này cũng không cần phải nói. Thù lao hậu hĩnh như thế, tương ứng, mạo hiểm cũng nhiều.

Năm triệu, trên bàn đấu không tính là một con số khổng lồ. Nhưng đối với cô, lại là thứ chỉ nhìn mà không thể với. Đây có lẽ sẽ khiến rất nhiều người không hiểu.

Cô là cá mập của sông bài Macao, là nhanh tay có tiếng, sao có thể ngay cả năm triệu cũng không có?

Đúng, cô là cá mập, cô có kỹ thuật, phần lớn thời gian cô đều thắng. Nhưng, cho dù cô thắng, thì lại có thể thắng bao nhiêu?

Mười ngàn, hai mươi ngàn, đa số, tuyệt đối không vượt qua ba mươi ngàn.

Thỉnh thoảng làm một ván lớn có thể, nhưng ngày ngày đấu... không nói không có cơ hội, cho dù có cơ hội như thế cũng không thể làm.

Vì cô không thể chộc giận sông bài.

Đây là nguyên tắc mà mỗi khách chơi chuyên nghiệp đều phải tuân thủ.

Đương nhiên, bốn năm nay, cô thắng được tuyệt đối vượt qua năm triệu. Nhưng, tiền cô tiêu càng nhiều, cô luôn cần rất nhiều tiền.

Nếu lập tức có thể kiếm được năm triệu, có thể giúp cô giải quyết rất nhiều vấn đề, nếu có thể có hai mươi triệu thậm chí nhiều hơn, có lẽ, từ đó về sau, cô có thể rời khỏi bàn bài, hoặc thật sự đi làm tân khách.

Cô biết, nếu không xuất hiện kỳ tích, cô không thể thắng được tới cuối, nhưng hiện tại xem ra, có lẽ cô có thể giữ được năm triệu này.

“Không ngờ lại xuất hiện thùng phá sảnh.” Khi Lưu Yên Nhiên xuất thần, Daniau mỉm cười mở cửa: “Hiện tại cô không còn chip nữa, vậy có đồng ý chấp thứ cô đã ký không?”

“Tên người Mỹ này quá đáng thật!”

Lầu hai có người bắt măn.

Thật ra, bọn họ đều không phải thiện nam tín nữ gì, chuyện ức hiếp người khác đều làm không ít.

Mà ván đấu máu tanh cực tay, cực chân gì đó bọn họ cũng từng xem qua, nhưng bình thường đều có nguyên nhân, chẳng hạn hai người tham gia vốn có tư thù gì đó.

Mà hiện tại, Lưu Yên Nhiên và tên Mỹ đó trước kia chưa từng gặp mặt, thì có thù oán gì chứ, thắng rồi thì thôi đi, hà tất thật sự muốn cô cực tính mạng?

Nhưng mà, cho dù bọn họ có bất mãn, cũng không thể nói vọng tới lâu ba, Lưu Yên Nhiên không biết mình lúc này đã bị dán nhãn thua chắc lên người.

Cô dựa lên lưng ghế, đây là lần đầu tiên cô thả lỏng từ sau khi ngồi vào bàn này.

Cô cầm ly cà phê, chậm rãi uống, nhìn có vẻ vô cùng nhàn nhã, nhưng thần kinh toàn thân đều đang khẩn trương cực độ.

Bài trên bàn đã là cố định, là thùng phá sảnh.

8 đến 12 (Q).

Một thùng phá sảnh thậm chí có thể nói là khá lớn.

Nhưng, vẫn không phải là lớn nhất.

Nếu trong tay tên Mỹ này có A rô hoặc K rô, thì có thể ghép thành sảnh lớn nhất, cho dù chỉ có một con K, cũng lớn hơn bài trên bàn.

Trong tay cô có hai con Q, trong tay Lâm Được là gì cô không biết, trên bàn không thấy có AK rô. Đây cũng chính là nói hai lá bài đó rất có khả năng nằm trong tay tên người Mỹ này.

Nhưng, cũng rất có khả năng không có.

Đúng vậy, không thấy AK.

Nhưng, nếu trong tay tên người Mỹ không có K, cho dù hắn có hai con A, cũng vô dụng.

Trong năm mươi hai lá bài chỉ có một lá K rô, cô đã thấy được chín lá, vậy cũng có nghĩa là còn bốn mươi ba lá, hai lá trong tay Lâm Được thì không tính vào, bất luận y có bài gì cũng vô dụng.

Bốn mươi ba lá bài, cơ hội một phần bốn mươi, trong tay tên Mỹ sẽ có con rô đó sao?

Trong bất tri bất giác, cà phê uống xong rồi, cô đặt ly xuống.

“Được thôi, đến đây rồi, tôi không thể không theo.”

Đúng, cô không thể không theo, đã đấu tới đây, cô đã không còn chip nữa, cho dù ván này không theo, ván tiếp theo cô cũng phải cực tính mạng của mình.

Mà ván tiếp theo, chưa chắc sẽ lớn hơn ván này.

Daniau cười, sau đó chậm rãi, lật con K của mình ra.

Đó là con K rô.

Lưu Yên Nhiên nhắm mắt lại.

Lâu ba hoàn toàn yên ắng, chỉ có tiếng máy nhà cái.

“Người anh tìm tới rất lợi hại đó, lần này các anh ngồi ổn ở vị trí thứ hai rồi.”

Khi Lưu Yên Nhiên đứng lên, Lý Công chúa lại một lần nữa quần Trương Trí Công.

Trương Trí Công lần này không thêm nhúc nhích, hắn giống như không nghe thấy gì chỉ nhìn chằm chằm bàn bài.

Nhìn từ cục diện hiện tại, đúng, bọn họ ít nhất có thể lấy được vị trí thứ hai, vị trí này nếu đổi thành của Mèo mập hoặc Lý Công chúa, thì có lẽ sẽ khá thỏa mãn, nhưng đối với bọn họ thì vẫn không đủ, vì bọn họ và Ngụy lão lục là giáp giới.

Có thể dự kiến, trong một năm tương lai Ngụy lão lục sẽ đè ép bọn họ ở rất nhiều phương diện, thậm chí có khả năng sẽ lấy đi cứ điểm của họ ở Cúc thành.

Nhưng đó đều là chuyện tương lai, mà hiện tại, hấn lo lắng không phải là những thứ này.

Năm triệu của tên mập Trần, năm triệu của Lưu Yên Nhiên, bốn triệu của Lâm Dực, cộng thêm vốn sẵn có, Daniau hiện tại đã có số chip mười chín triệu hơn!

Bất luận là từ tỷ lệ hay nhìn từ các phương diện khác, hy vọng thắng của Lâm Dực không lớn.

“Cậu ta sẽ thua.”

Trương Trí Công nghĩ thế, có chút hốt hoảng.

Hắn chưa từng nói với Lâm Dực, ít nhất phải kiên trì hạng thứ mấy, nhưng đồng thời, hắn cũng chưa từng nói với Lâm Dực, kiên trì tới mức độ nào là có thể.

Đúng, hắn không nói gì cả. Cho nên, cho dù hiện tại chỉ còn lại không tới một triệu, người đó cũng vẫn phải ngồi ở đó.

“Cậu ta sẽ thua sạch, sau đó, thua luôn mạng mình.”

Đột nhiên, Trương Trí Công cảm thấy rất lạnh, có một cảm giác xa lạ, giống như khổ sở bắt đầu nảy sinh trong lòng.

Lần đầu tiên gặp Lâm Dực, là ở Hạo Nhiên sơn trang, cái đầu như heo trong phòng giám sát.

Lúc đó hắn nghĩ thế nào nhỉ?

Một người có kỹ thuật, một đối thủ có thể giết thời gian, có thể dụng tâm đối đãi.

Vì quá mức vô vị, vì quá mức buồn bực, cho nên, hắn yêu cầu người này đấu với hắn.

Lúc đó, tuy hắn không mấy xem trọng người này, nhưng, là dụng tâm đối đãi. Hắn chưa từng nghĩ qua, muốn đem người này làm gì làm gì.

Nhưng sau đó, hắn dường như vẫn luôn nghĩ nên làm sao giày vò người này.

Hắn không cho y tiền lương, hắn bẻ gãy ngón tay y, hắn nhốt y trong phòng tối.

Biết rõ y bị chó cắn, vẫn không chịu tiêm vắc xin cho y ngay.

Biết rõ y bị gãy xương, vẫn không chịu tìm người chỉnh xương cho y ngay.

Biết rõ quá khứ của người này rất trong sạch, vẫn luôn nghi ngờ không thôi.

Hắn thật sự hoài nghi người này sao?

Nếu là thật, vậy tại sao còn để y tới tham gia cuộc đấu?

So với đi tra tư liệu gì đó, tìm kiếm nhược điểm gì đó, đặc biệt thua lớn trong ván đấu, đó mới là phá hoại lớn nhất.

Không, thật ra hắn không hề nghi ngờ người này.

Vậy tại sao luôn nhìn y chướng mắt, luôn muốn giày vò y?

Vì người này, người này luôn không để ý tới hắn!

Sau khi biết thân phận của hắn cũng không sợ hãi. Sau khi bị hắn ăn hiếp, không sợ hãi. Sau khi bị hắn bắt, không ghét bỏ.

Người này, đối với hắn, luôn như vậy.

Vẫn luôn, giống như vậy.

Đối đãi như vậy không tốt sao? Luôn kiên trì như một, luôn, luôn như thế, vậy thì có gì không tốt? Trước kia hẳn không phải luôn ghét người khác nịnh bợ mình sao? Hẳn xem trọng Mạc Khải không phải vì Mạc Khải không giống người khác sao? Vậy tại sao với Lâm Được thì không được?

Tại sao?

Trương Trí Công hỏi thế, thật ra trong lòng đã có đáp án rồi.

Lúc này, điều hẳn quan tâm không phải là hành động của Ngụy lão lục sau này, không phải sau khi thua Hạo Nhiên sơn trang sẽ làm sao, mà là, Lâm Được, sẽ bị làm gì.

30. Chương 30

Lâm Được thua chắc rồi!

Sau khi Lưu Yên Nhiên đi xuống, ngoại vi đã bắt đầu thu lại.

Trong cuộc đấu trước kia, tuy mỗi khi giảm bớt một người, tỷ lệ cược đều sẽ giảm xuống biên độ lớn, nhưng bình thường sẽ mở tới cuối, dù sao chuyện đặt cược này, rất khó nói kết cục cuối cùng, cho dù đua ngựa, có lẽ trong vòng cuối cùng con chạy ở sau chót ngược lại có thể lao qua vạch thắng đầu tiên.

Mà hiện tại, hiển nhiên ngay cả nhà họ Trương cũng không cho rằng Lâm Được có khả năng lật ngược.

Chip của y chỉ còn lại một chút xíu, quan trọng nhất là, biểu hiện của Daniau này cao thâm khó dò! Cột cao, quả thật khiến người ta hoảng sợ!

Tuy từ giọng điệu của hẳn có thể nghe ra Lâm Được không tệ, đương nhiên, có thể duy trì tới hiện tại, thì đã là không tồi, nhưng, rõ ràng không thể nào so sánh với Daniau.

Từ lâu hai tới lâu ba, gần như tất cả mọi người đều nhận định như thế. Ngụy lão lục thì đã dựa hẳn vào lưng ghế, bày ra thái độ hoàn toàn buông lỏng.

Hẳn quả thật đã yên tâm rồi.

Quả nhiên là cao thủ nổi tiếng nằm trong top thế giới, cái giá bỏ ra quả nhiên đáng.

Khi biết năm nay đấu là bài poker Texas, hẳn đã biết, không thể tìm người trong nước. Không phải là mặt chược, phi nhiều trong nước vẫn còn hạn hẹp. Macao Hồng Kông tuy có vài cao thủ, nhưng tốt một chút thì đã sớm bị các sòng bài lớn thu nạp, muốn đào người từ tay đối phương, chưa chắc đào không được, nhưng lại không đáng giá.

Nơi tốt nhất, chính là Mỹ.

Las Vegas, sòng bài thế giới, mỗi năm đều tổ chức so tài poker thế giới, quả thật là nơi tập trung của cao thủ.

Cho nên, hẳn đích thân tới Mỹ, đích thân thăm viếng các quan hệ có thể liên lạc được, hy vọng có thể tìm được một cao thủ.

Kết quả cũng đã tìm được vài người, nhưng đa số hẳn đều không nhìn trúng. Miễn cưỡng có vài người hẳn thấy được, nhưng người ta vừa nghe nói tới TQ, đa số đã thoái lui.

“Ở đây, không sao cả, đến TQ, đó là chỗ của anh.”

Đây là một cao thủ trông khá trực tiếp, trước khi đi đã nói với hẳn.

Đúng, thù lao hẳn ra không ít, ba triệu đô la, ngoài ra còn có phần thưởng. Đối với người bình thường, đây là số tiền cả đời cũng khó kiếm được, thậm chí nếu không phải làm việc ở mấy ngành kinh doanh như ngân hàng gì đó, ngay cả nhìn cũng không thấy được. Nhưng đối với các cao thủ thì quá bình thường.

Vì con số này, tới một ván đấu, tự nhiên không là gì, nhưng nếu vì thế mà phải vượt biển, đến một nơi hoàn toàn không quen thuộc, thì không phải là thứ họ muốn.

Cái này giống như một cao thủ TQ đến Châu Phi, nếu hẳn sống tại TQ rất tốt, mấy triệu đều tiện tay là có, mà một tù trưởng Châu Phi cho hẳn mấy triệu nhờ hẳn giúp đỡ, tính ra đa số đều không bằng lòng.

Mà Daniau, lại tự động tìm tới cửa.

Người đàn ông này đột ngột xuất hiện tại khách sạn mà hẳn trọ lại, nho nhã lịch sự lấy ra một tấm danh thiếp, để lại một câu: “Tôi tên Daniau, đợi khi anh biết tôi là ai, đến lúc đó hãy tới tìm tôi.”

Thời đại của Daniau đã qua rồi, nhưng, đó dù sao chỉ là chuyện mười hai năm trước, nếu muốn nghe ngóng, tự nhiên vẫn có thể nghe được.

Đương nhiên, sau khi nghe ngóng xong, hẳn cũng cảm thấy rất khó tin nổi. Một người đáng ra nên ngồi tù sao lại có thể ra được? Hai Daniau này thật sự là cùng một người sao? Mong là không phải do người khác phẫu thuật thay đổi gương mặt.

Tuy hoài nghi, nhưng hẳn vẫn đi tìm, mà vì dự phòng thật sự có người đang lừa bịp, hẳn cũng an bài tản khách mời từ trong nước đấu thử, kết quả, đương nhiên là người hẳn mang tới thua thảm.

“Ba triệu đô la quá ít rồi, tôi muốn năm triệu, Euro, hiện tại muốn đặt cọc một nửa, ngoài ra, tôi vẫn luôn cảm thấy rất hứng thú với TQ, cho nên, tôi muốn đi thăm thú, phương diện này cũng cần anh phụ trách.”

Năm triệu Euro so với số hẳn chuẩn bị nhiều hơn một phần, nhưng hẳn cuối cùng vẫn đáp ứng. Đúng, cho dù lấy được Hạo Nhiên sơn trang, chỉ riêng sông bài ngầm đó thôi, một năm cũng chưa chắc có thể kiếm được ba mươi triệu.

Nhưng, nếu hẳn có thể lấy được nơi này, nói hai tỉnh lại với nhau, một năm sao chỉ có ba mươi triệu cho được?

Đến bây giờ, Ngụy lão lục cuối cùng cũng có cảm giác nắm chắc trong tay, tóm lại, công sức của hẳn không lãng phí.

Nghĩ thế, hẳn lại có chút đau lòng.

Lúc đó hẳn chỉ nghĩ tới năm triệu Euro, không mấy để tâm tới chuyện tham quan du lịch mà Daniau nói cái này tùy tiện có thể tốn bao nhiêu?

Nhưng sau đó hẳn cuối cùng cũng biết, sinh hoạt của một người có thể xa xỉ tới mức độ nào.

Không phải khách sạn năm sao thì không ở, hơn nữa nhất định phải ở phòng tổng thống.

Không phải rượu vang Bordeaux không uống, hơn nữa nhất định phải uống loại rượu lâu năm của những tửu trang đặc biệt.

Không phải xì gà Cuba thì không hút, hơn nữa nhất định phải hút loại thủ công đặc chế của nước Anh, một điều thôi cũng mất cả trăm đô la. Người ta còn thường xuyên dùng để cất gọt cho vui.

Còn về quần áo, thức ăn thì càng không cần phải nói. Ngụy lão lục tự cho rằng từng thấy qua vài kẻ xa xỉ, trên thực tế đưa con nhà hẳn chính là công tử bột chính tông, một cái quần cụt jean thôi cũng mất bảy tám ngàn, Daniau cũng mất bảy tám ngàn, chỉ là bảy tám ngàn của người ta là dùng tiền đô la thậm chí là Euro để tính!

“Tóm lại là ván đấu coi như xong rồi, vị phạt tổ này, tôi cũng không nổi.”

Khi tất cả mọi người đều cho rằng Daniau thắng chắc, chỉ có Daniau là không nghĩ như vậy. Hẳn nhìn số chip của mình, lại nhìn Lâm Dược, vẻ mặt âm trầm.

“Có phải anh nhìn thấy rất quen mắt không?” Lâm Dược cầm kẹo que gõ gõ: “À, anh chắc quen mắt lắm, đây cũng là ván đấu quan trọng nhất trong ký ức của anh mà.”

“Lực ghi nhớ của cậu rất tốt.” Daniau ngừng một lúc, chậm rãi mở miệng, “Nhưng cậu cảm thấy, kết quả sẽ giống vậy sao?”

Lâm Được lại nhét que kẹo vào miệng: “Chúng ta có thể thử xem.”

Cuộc đối thoại của hai người khiến người ở lầu hai không hiểu gì, Trương Trí Công ở lầu ba thì chấn động. Đúng, ván đó, ván đó! Sao hắn lại quên còn có ván đó!

Nhà cái bắt đầu phát bài.

Ván đầu tiên, Lâm Được K2, Daniau 45, Lâm Được bỏ bài.

Ván thứ hai, Lâm Được 83, Daniau đôi J, Lâm Được bỏ bài.

Ván thứ ba, Lâm Được AK, Daniau 24, Lâm Được bỏ bài.

Ván thứ tư, Lâm Được JQ, Daniau K10, Lâm Được bỏ bài.

...

Năm mươi, một trăm.

Chip của y lại ít đi ba trăm.

Lầu hai bắt đầu xao động.

“Người này làm gì vậy, kéo dài thời gian sao?”

“Có ý nghĩa sao?”

“Chỉ còn lại sáu trăm, còn chơi cái gì, ngay cả vòng Flop cũng không nhìn thấy nổi.”

...

Lầu hai không chút cổ kị, xôn xao nghị luận. Người xem ở lầu ba cũng có chút bất mãn.

Mèo mập năm nay chỉ đứng thứ ba, tâm tình thật sự không tốt, thấy Lâm Được không ngừng bỏ bài, càng không vui.

Ngụy lão lục đã nắm chắc đại cục, thấy đã bụi lắng yên ổn, nhìn Lâm Được kéo dài, thực sự phiền chán.

Lý Công chúa thua đầu tiên, tuy cô biểu hiện không để tâm, nhưng trong lòng sao thoải mái cho được? Đặc biệt là thấy anh em họ Trương không để ý tới cô, càng thêm mất hứng.

Trong đám người, chỉ có anh em nhà họ Trương còn đang chú ý ván đấu.

Chẳng qua Trương Trí Thành tuy đang nhìn, kỳ thật đã không quan tâm lắm, hắn đã bắt đầu suy nghĩ đối sách, đương nhiên, trước đó hắn đã có mấy phương án rồi, chỉ là lúc đó dù sao vẫn chưa định chắc.

Chuyện trên ván đấu, là khó nói nhất. Chuyện cao thủ bị thua trong tay chim non sớm không phải là tin mới. Cho nên rất nhiều chuyện tuy hắn đã bắt đầu chuẩn bị, nhưng cũng có rất nhiều thứ chưa thực hiện.

Lúc này, người tập trung tinh thần nhất chính là Trương Trí Công, hơn nữa theo mỗi ván Lâm Được bỏ bài, tay của hắn lại nắm chặt thêm một phần, tim cũng đập nhanh hơn vài nhịp.

Ván đầu tiên, ván thứ ba, ván thứ sáu... còn ba ván! Còn ba ván!

Khi Lâm Được bỏ tới ván thứ tám, lực chú ý của tên mập Trần và Lưu Yên Nhiên cũng quay lại, vốn dĩ, bọn họ đã không còn lưu ý tới bàn đấu nữa, bất luận cuối cùng ai thắng ai thua, kết cục của bọn họ đã định, nhưng khi thấy Lâm Được liên tục bỏ bài, hai người cũng bắt đầu trở nên kinh dị.

Số chip của hai bên...

Hành động của Lâm Được lúc này...

Còn có tên Mỹ đó, tên Mỹ đó...

Tên mập Trần vẫn luôn ở trong nước, Lưu Yên Nhiên vẫn luôn ở sông bài Macao, bọn họ không mấy quen thuộc với nước ngoài, nhưng, bọn họ dù sao cũng là bài thủ, đối với những cao thủ nổi danh vẫn biết.

Ban đầu bọn họ không liên tưởng tới, cho dù nhìn thấy Daniau lấy xì gà ra cũng không nghĩ quá nhiều.

Trên bàn cược, có rất nhiều người đều có một vài thói quen cố định. Chẳng hạn Lưu Yên Nhiên, cô nhất định phải uống cà phê và hút thuốc, chẳng hạn tên mập Trần, hẳn ngoài mặt tuy không có động tác gì, nhưng chân phải của hắn luôn không ngừng lắc lư.

Bọn họ có những thói quen này, những cao thủ thế giới đồng dạng cũng có, chẳng hạn Hoa Hồ tử năm đó, mỗi lần đấu bài đều sẽ mang theo một trái táo, sau khi ông thành danh, rất nhiều người cũng mô phỏng theo.

Cắt xì gà, là thói quen của Daniau, khi hắn hô mua gọi gió năm đó, đồng dạng cũng có rất nhiều người ăn theo.

Tên mập Trần và Lưu Yên Nhiên thì đã từng nghe nói về Daniau, nhưng bọn họ gần như chưa từng lưu tâm. Một người đã bị nhốt vào tù, một người cách xa mười ngàn dặm, có gì đáng cho họ lưu tâm?

Cho nên ban đầu bọn họ không nhận ra Daniau, nhưng lúc này, hai người đều bắt đầu hoảng hốt.

Đúng, bọn họ không quen Daniau, nhưng bọn họ vẫn nhớ ván bài kinh điển đó.

Năm đó, ván bài của Daniau và Caesar, tuyệt đối là kinh điển trong kinh điển.

Thời đại đó, Daniau dùng thế phá trúc liên tục tiến tới, sau khi khiêu chiến mười vị cao thủ, hẹn chiến với Caesar.

Hai người đấu ba ngày.

Ngày đầu tiên, hai người gần như không phân thắng bại.

Ngày thứ hai, Daniau hơi chiếm chút thượng phong.

Sáng ngày thứ ba, Daniau thắng hơn phân nửa số chip của Caesar.

Vào buổi chiều ngày thứ ba, trên bàn trước mặt Caesar chỉ có số chip trị giá năm trăm đô la, mà Daniau lại có gần mười triệu đô la!

Tất cả mọi người đều cho rằng lại một cao thủ sắp bị đánh bại.

Tất cả mọi người đều cho rằng Caesar thua chắc rồi.

Caesar bắt đầu bỏ bài.

Một ván, lại một ván, mọi người chỉ cho rằng hắn đang giấy chết.

Sau khi bỏ chín ván, hắn đặt cược tất cả tài sản mình có bao gồm cả bản thân, sau đó, hắn thắng.

Sau chuyện có người nói ván đó là Daniau phát huy thất thường, rõ ràng chỉ là một đôi nhỏ lại theo tới cuối cùng. Có người nói trạng thái tinh thần của Daniau lúc đó không đúng, thậm chí có người nói Caesar gian lận, có người nói rất nhiều rất nhiều.

Nhưng bất kể nói sao, cuối cùng, là Caesar thắng, Daniau thua tất cả những gì hắn thắng trước kia.

Mà hiện tại, Lâm Dục cũng đang bỏ bài, tỷ lệ chip của y và Daniau, giống hệt năm đó!

31. Chương 31

Ván thứ mười.

Sau khi bỏ chín ván liền, số chip của Lâm Dục đã không đủ năm trăm.

Ván này Daniau ở vị trí dealer, Lâm Dục cược mù nhỏ, Daniau cược mù lớn, phát bài riêng. Hai người đều không nhìn bài, nhưng lần hai vẫn có thể thấy được, Lâm Dục có một đôi 7, Daniau là con 8 chuẩn và J cơ, so với Lâm Dục, rõ ràng yếu hơn nhiều.

Lâm Được nhìn Daniau, Daniau sớm đã lấy xì gà của mình ra cắt gọt, nhưng lúc này lại không động tới, hẳn nhìn Lâm Được, không nói chuyện.

Nghe nói ánh mắt con người có một vật chất kỳ lạ, nếu không phải lưỡng tính tương duyệt, một người bị một người khác nhìn chăm chú thời gian dài, luôn sẽ không thoải mái. Thậm chí cho dù bạn không nhìn qua, cũng sẽ biết có người đang nhìn mình. Chẳng hạn học sinh và thầy giáo, nhân viên và ông chủ.

Càng đừng nói lúc này ánh mắt của Daniau còn nghiêm khắc hơn thầy giáo, hà khắc hơn ông chủ, đôi mắt màu xám lam đó, sớm đã mất đi ôn hòa dĩ vãng, giống như rắn nhìn chăm chăm Lâm Được.

Lâm Được vẫn cười hi hi, y vờ một cái, cắn nát thanh kẹo que ngậm nửa ngày, lấy thanh nhựa chỉ chỉ: “Một trăm.”

Cuối cùng không bỏ bài nữa.

Khán giả lâu hai nghĩ thế, đám người Trương Trí Công ở lâu ba thì không hện mà cùng nuốt nước miếng.

Giống hệt, năm đó, Caesar cũng đẩy ra một trăm khi phát ba lá bài đầu!

Sắc mặt Daniau lại thâm trầm thêm một phần, chậm rãi đẩy ra một trăm, sau đó, lại đẩy ra một trăm.

Giống như lúc đó, năm đó, hẳn cũng tổ như thế!

Lâm Được lại cầm một thanh kẹo lên: “Anh thật sự can đảm nha, làm hoàn toàn giống.”

“Heraclitus từng nói ‘con người không thể tắm trong cùng một dòng sông hai lần’, cậu rất can đảm, đây là lần thứ hai tôi nói câu này, nhưng, can đảm không thể mang tới thắng lợi cho cậu. Cậu đang phục chế trận so tài đó, nhưng không có khả năng.”

Đoạn đối thoại này người ở lâu hai nghe được không hiểu gì lắm, nhưng cũng không có cảm giác quá lớn, mà lâu ba, đặc biệt là Lưu Yên Nhiên và tên mập Trần thì đều có cảm giác không yên.

Người này, rốt cuộc có phải là vị mà bọn họ đoán?

Nếu không phải, kỹ thuật này là chuyện gì đây?

Nếu phải, câu nói đó của hắn tuy bốn bề biển lặng, nhưng, trong giọng điệu lại có một chút dị thường, đối với một khách chơi chuyên nghiệp, một cao thủ, quả thật chính là không thể tin nổi.

Hay là nói, ván bài đó ảnh hưởng tới hắn lớn như vậy? Nếu là thế, vậy hẳn chắc chắn không thể nào có thành tích gì trong poker Texas nữa!

Đây là suy nghĩ của đám người Lưu Yên Nhiên, bọn họ chỉ cảm thấy Lâm Được đang phục chế lại ván bài đó. Phục chế lại số chip năm đó, phục chế lại số lần bỏ bài năm đó. Đây là một sách lược, một kỹ thuật, trên bàn đấu, kỹ thuật này không phải không có ai dùng qua.

Nhưng bọn họ không biết một điều, sự phục chế của Lâm Được không chỉ đơn giản như thế.

Y cầm kẹo que chỉ mặt bàn, cười hi hi nhe răng, giọng điệu khi mở miệng, thậm chí ngay cả số lần chớp mắt, đều gần như y hệt năm đó!

Đúng, chỉ là gần như, vẫn có chỗ khác.

Caesar năm đó cầm là xì gà.

Caesar năm đó chỉ mỉm cười.

Caesar năm đó chớp mắt bao nhiêu lần, Daniau cũng nhớ không rõ nữa.

Nhưng trạng thái này, giọng điệu này, lại mang tới cảm giác giống hệt.

Daniau biết trạng thái của mình lúc này không đúng, hẳn không nên đẩy chip ra như năm đó, hẳn nên đánh nát cản trở này.

Nhưng, tay của hắn lại giống như có ý thức riêng, hắn đẩy ra, là cược giống năm đó, thậm chí ngay cả tuần tự cũng không có bất cứ biến hóa nào.

Ngón tay hắn đang run rẩy mà không ai biết, bề ngoài nhìn không ra, nhưng hắn biết, hắn đang run rẩy.

Không, hắn không sợ thua.

Số chip trên bàn này, hai triệu rưỡi Euro mà Ngụy lão lục còn chưa đưa hắn, thậm chí ngay cả vốn tích lũy quá khứ, tàn sản trên trăm triệu đô la, hắn cũng không để ý.

Thua rồi, còn có thể thắng lại. Cho dù không phải ở trên bàn cược, cũng có thể thắng ở phương diện khác. Hắn có thể làm được, hắn từ nhỏ đã có thể.

Hắn sợ, chỉ là bản thân không thể thắng.

Hắn đẩy hai trăm ra, Lâm Được theo hai trăm, sau đó, cũng đẩy hết toàn bộ chip còn lại ra.

Cược all!

Khóe miệng Daniau co giật, hắn cảm thấy, chân mình cũng bắt đầu run rẩy, hắn cắn răng, không chế bản thân.

Đây là một người TQ, một người TQ hoàn toàn khác với người đó. Người TQ này có kỹ thuật, người TQ này đang phục chế lại ván đấu năm đó, người TQ này đang kích thích hắn, người TQ này...

Hắn biết!

Những thứ này hắn đều biết!

Nhưng hắn phát hiện không có tác dụng, hắn vẫn không thể khống chế được mình.

“Đúng rồi, tôi còn một căn nhà trị giá năm trăm ngàn, còn có một tính mạng, hiện tại đều cược hết.” Lâm Được lấy thanh kẹo qua trong miệng ra, liếm một cái, cười nói.

[À, đúng rồi, tôi còn một vài tài sản, sông bài này, một tiểu đảo trên Thái Bình Dương, còn có tôi, ván này nếu cậu thắng, thì đều là của cậu.]

Năm đó, người đó cũng nói với hắn như thế. Năm đó, trong đôi mắt lạnh nhạt của người đó lần đầu tiên có bóng dáng hắn. Năm đó, hắn lần đầu tiên được người đó coi trọng.

Từ khi hắn bắt đầu tiếp xúc với poker, đã không ngừng nghe tới người đó, Caesar! Caesar! Caesar!

Người đó là ánh sáng là truyền kỳ là mặt trời, còn hắn thì sao? Hắn không phải là gì cả! Cho dù hắn có giành được quán quân cuộc so tài năm ngàn người, cho dù hắn thắng được mười cao thủ, những người đó vẫn nói tới Caesar Caesar!

Mà Caesar, trước giờ chưa từng để ý tới hắn!

Rất ít ai biết, người đầu tiên hắn khiêu chiến chính là Caesar, nhưng mà ngay cả một hồi đáp cũng không có.

Hắn lấy được quán quân cuộc so tài năm ngàn người, lấy được vòng tay tượng trưng cho vinh quang tiền bạc, nhưng ngay cả một câu trả lời cũng không có được!

Mà cho dù hắn thắng được mười cao thủ, người đó, cũng chỉ là lấy danh tiếng ở một đoàn thể, khách chơi và các sông bài, chứ không tiếp nhận khiêu chiến của hắn.

Tại sao?

Tại sao người đó có thể đấu với đám người hạ đẳng kia, lại không chịu đấu với hắn? Tại sao người đó có thể tiếp nhận khiêu chiến của những cao thủ khác nhưng không chịu tiếp nhận hắn? Tại sao khi đấu với hắn, người đó vẫn không để tâm? Tại sao khi hắn chiếm thượng phong, người đó vẫn không nhìn hắn?

Tất cả số chip tất cả tài sản, bao gồm bản thân hắn (Caesar), trong lúc còn chưa đến vòng Flop đã đặt hết toàn bộ, đây là cái gì?

Giấy chết?

Hoặc nên nói, hắn (Caesar) cho rằng mình thắng chắc rồi?

Hắn (Daniau) tràn đầy không phục, bị phần bị thương, còn có rất nhiều cảm giác hắn không thể phân biệt được, hắn biết mình đang tức giận, nhưng, hắn lại không nhìn bài riêng.

Tại sao?

Mười hai năm sau đó, hắn không ngừng hồi tưởng, không ngừng phân tích, sau đó, hắn chỉ có thừa nhận.

Hắn sợ.

Hắn sợ nhìn rồi thì ưu thế trước đó đều hóa thành hư không.

Hắn sợ bài vốn có thể thắng sẽ biến thành bài thua.

Mà kết quả, vẫn là thua.

Sau khi bài phát ra thì không thể thay đổi, trừ khi đổi bài, mà trong ván bài như thế, đổi bài hầu như không thể.

Phát ra là cái gì, chính là cái đó.

Hắn nên nhìn, sau khi nhìn rồi hắn sẽ không theo. Hắn có số chip nhiều như thế, chiếm thượng phong như thế, chỉ cần kiên trì tiếp tục, hắn sẽ thắng, hắn sẽ thắng!

Tay của Daniau, đặt trên lá bài.

Hắn tự nói với mình phải nhìn.

“Nếu anh cảm thấy không nắm chắc, chúng ta có thể nói sau.”

Lâm Được dựa nghiêng trên ghế, một tay chống đầu, một tay cầm que nhựa gõ bàn.

Mắt Daniau co rút lại, tay đặt trên bài tự động rút lại khi hắn còn chưa phát giác.

“Căn nhà năm trăm ngàn, cộng với chip, là tám trăm ngàn. Mạng của cậu, lại đáng giá bao nhiêu?”

“Mạng của tôi, đương nhiên là phải dùng một tính mạng để đổi.”

“Tôi vẫn còn mười bảy triệu.”

Daniau nói rất đơn giản, ý lại rõ ràng, nếu muốn dùng mạng của hắn để đổi, vậy thì mười bảy triệu trên bàn phải tính thế nào?

Ngụy lão lục đứng lên: “Chỗ chúng tôi còn có hai giấy sinh tử!”

Trương Trí Công cũng đứng lên: “Chúng tôi muốn thêm cược!”

Thêm cược, cũng được cho phép, nhưng rất ít người làm như thế, đặc biệt là trong tình trạng khoảng cách rõ rệt.

Nếu thua hết năm triệu, vậy thì muốn thêm cược, phải thêm toàn bộ. Cũng chính là nói, nếu tham gia ván đấu có ba nhà, mỗi nhà năm triệu, vậy thì thêm cược sẽ phải thêm mười lăm triệu. Nếu có hai nhà, thì thêm mười triệu, mà hiện tại bốn nhà, tuy Lý Công chúa và Mèo mập đã lui ra, nhưng muốn thêm cược, cũng phải tính luôn hai nhà đó vào, cho nên, phải thêm hai mươi triệu.

Tự nhiên, con số này các bên không phải không thể lấy ra. Nhưng nếu lại thua thì sao?

Cái này giống như xí nghiệp, bỏ vốn năm triệu muốn phát triển, nhưng phí sức không có hiệu quả, nếu muốn tiếp tục phát triển một mục nào, thì cần phải bỏ thêm vào hai mươi triệu, nếu tiếp tục bỏ vào nhất định có thể thành công, thì đa số xí nghiệp có năng lực đều sẽ bỏ thêm vốn vào, nhưng nếu khả năng thành công không lớn, thì sẽ thế nào?

Đặc biệt là, vì số tiền bỏ vào trước đó đã khiến một thời gian sắp tới hiệu quả bị thu nhỏ, chi ra lại tăng thêm, thì có mấy xí nghiệp chịu mạo hiểm?

Đương nhiên, xí nghiệp mạo hiểm cũng không phải không có, trước kia tham gia ván bài này, có bảy nhà, ban đầu, cũng không phải những người này.

Thua một lần, chịu qua một năm còn có thể tới nữa.

Mà nếu thua hai lần, thì rất có khả năng, không chịu nổi một năm đó nữa.

Ngụy lão lục cầm hai tờ giấy sinh tử, eo không đau chân không xót, dù sao là thắng được, ván này thua rồi vẫn còn một cái, còn có mười bảy triệu kia.

Mà Trương Trí Công nếu lại lấy ra hai mươi triệu, vậy tương lai, sẽ khó nhằn, giống như xí nghiệp có vốn trăm triệu, bọn họ có thể tùy tiện bất cứ lúc nào cũng lấy tiền mặt ra mà không làm ảnh hưởng tới vận hành của xí nghiệp, bình thường cũng sẽ không tiếc mười triệu.

Cậu hai Trương vừa nói ra, ngay cả anh hấn cũng hơi kinh ngạc.

“Anh, em xin anh, em dùng xe hơi du thuyền của em và cả nhà ở Quảng Châu thế chấp, nếu còn không đủ, em... coi như em mượn của anh.”

Cậu hai Trương năm ngoái mới bỏ tiền mua du thuyền, gần một triệu đô la, nhà ở Quảng Châu cũng đáng giá mấy triệu, còn có hai chiếc xe hơi của hấn, cộng lại, cũng gần hai mươi triệu.

Nhưng những thứ này đều là bất động sản, hấn không lấy ra nhiều tiền mặt như thế được.

Trương Trí Thành nhú mày, “Em nắm chắc không?”

32. Chương 32

Trương Trí Công không nắm chắc, nhưng nếu hiện tại không bỏ thêm vốn vào, vậy cho dù Lâm Dục thắng, ván đấu cũng phải tiếp tục, vậy chính là nói, ít nhất phải thắng liền ba lần, mới có thể chính thức kết thúc ván đấu.

Liên tục thắng Daniau ba lần, chuyện này, chuyện này không chừng truyền kỳ đó cũng không thể làm được, đừng nói là Lâm Dục.

“Anh, em dùng đồ của em thế chấp, sẽ không làm ảnh hưởng tới hoạt động của công ty!”

Trương Trí Công nắm tay Trương Trí Thành, khẩn thiết nói, nhìn hấn như thế, Trương Trí Thành hơi nhú mày, ánh mắt nhìn Lâm Dục xẹt qua chút hung tàn.

Tuy nói là hai anh em, cũng không chênh lệch bao nhiêu tuổi, nhưng luận kinh nghiệm luận thủ đoạn, Trương Trí Công có cưỡi ngựa cũng không đuổi kịp anh trai mình.

Chuyện hấn vừa mới hiểu rõ, Trương Trí Thành sớm đã ẩn ẩn nhìn ra chút đầu mối, hiện tại thấy hấn như vậy, sao còn không hiểu được?

Trong chớp mắt này, chỉ có suy nghĩ có phải nên dứt khoát mặc Lâm Dục thua.

Nhưng suy nghĩ này cũng chỉ thoáng qua. Trương Trí Công hiện tại đang kéo tay hấn, đưa yêu cầu dùng bất động sản của mình đổi tiền mặt, hấn không thể không đồng ý, nếu không sau này nhất định có vết nứt. Hơn nữa lúc này tiếp viện một chút, tương lai cũng dễ gặp mặt Lâm Dục.

Tuy nói là đấu sinh tử, nhưng đối với Trương Trí Thành, Ngụy lão lục chưa chắc thật sự muốn mạng của những người chơi đó, phần lớn khả năng là mang về làm tân khách không có tự do.

Đều là cái vòng này, tương lai không nhất định ra sao, lưu lại một con đường, cũng dễ nói.

“Anh...”

“Được.”

Chỉ mới chớp mắt, Trương Trí Thành đã chọn lựa. Hấn gật đầu, bảo Mạc Khải qua.

Hai mươi triệu tiền mặt, cũng tính là một món tiền lớn, may là đang ở tỉnh, trong tài khoản của hân vốn có một số tiền mặt để ứng phó cục diện, cho nên không tới nửa tiếng, đã điều được số tiền này qua.

Người ở lâu hai nghị luận xôn xao, bỏ thêm chip, bọn họ rất lâu chưa thấy qua rồi!

Lầu ba trong nhất thời cũng ồn ào.

Lý Công chúa kéo Trương Trí Công làm nũng.

Ngụy lão lục ngoài cười trong không cười, vẫn vẻ mặt nắm chắc đại cục.

Mèo mập không ngừng hăng say nịnh hót anh em họ Trương.

Mà Lâm Dục và Daniau thì đều trầm tư trên bàn đấu.

Tuy nói xung quanh đều có vách ngăn, nhưng cũng như thi trung học không cho phép mang di động, lúc này bài thủ cũng không được phép tiếp xúc với người khác.

Lâm Dục ngậm kẹo que, dựa vào ghế. Daniau ngồi ở đó cắt sửa xì gà, hân cắt rất chậm, rất ổn, nhưng chỉ có mình hân biết, thật ra, hân vẫn không ngừng run rẩy. Hân biết lúc này mình phải bình tĩnh lại, nhưng, dường như càng lúc càng cấp bách.

Cảm giác này hân đã rất lâu không có... không, nói cho chính xác, là, cảm giác này hân chỉ từng có hai lần, mà hai lần, đều có liên quan tới người đó.

Hân không ngẩng đầu, nhưng ánh mắt từ đầu tới cuối đều đặt trên người Lâm Dục. Người TQ này hoàn toàn khác với người đó, người này đáng hận như thế, dám lợi dụng ván này, không, không chỉ là ván này, người này từ đầu tới cuối lợi dụng người đó, bố cục vừa rồi, y không ngừng bỏ bài, âm chí bao gồm cả đoạn ngôn ngữ môi hồi này!

“Daniau, anh là thiên tài, anh làm gì cũng có thể thành công, nhưng cũng chỉ là vậy thôi, ánh mắt anh không đủ cao xa, anh vĩnh viễn không nhìn thấy được thứ khác, cho nên, anh đã định là không thể đi xa!”

Đây là Lâm Dục vừa rồi nói.

[Daniau, cậu chỉ biết làm những chuyện này sao?]

Đây là người đó nói.

Hôm đó, người đó khinh thường nhìn hân một cái, sau đó phun ra câu này, sau đó, thì lạnh nhạt quay người đi!

Lời khác nhau, ngôn ngữ khác nhau, phương thức sắp xếp khác nhau, nhưng, nhưng cảm giác đó, ý tứ đó, lại giống nhau.

Hân cắt xì gà, cố gắng bình tĩnh, nhưng hân biết sự run rẩy của mình đang gia tăng, hân thậm chí có một xúc động, muốn nhảy lên chất vấn: “Tại sao cậu phải nói như thế, cậu học được từ đâu, nghe được từ đâu!”

Đây là TQ! Là TQ cách xa mười ngàn dặm!

Có người biết ván bài đó không kỳ lạ, có người có thể phục chế ván bài đó cũng không kỳ lạ, nhưng mà, sao lại có người biết những lời này? Những lời này sao có thể lưu truyền ra ngoài?

Trong bất tri bất giác, hơi thở của Daniau chậm rãi thô nặng, hân biết trạng thái của mình đang trượt dốc, nhưng hân lại không thể làm gì.

Hân muốn ôm đầu rên rỉ, muốn hét lên, muốn giống như quá khứ, cắt đứt ngón tay người, muốn lấy tấm ảnh của người đó... nhưng hiện tại hân cái gì cũng không thể làm, lúc này, hân chỉ có thể cắt xì gà, một chút, lại một chút.

Tiền mặt được mang lên, phục vụ mang chip đặt cạnh Lâm Dục.

Lâm Dục xếp que nhựa bên nhau, lại tách ra đếm đếm: “Được rồi, hiện tại đồ đã tới nơi rồi, chúng ta có thể bắt đầu rồi.”

Daniau ngẩng đầu lên, người ở lầu hai liền kinh hô, chỉ một thoáng thôi, mắt của Daniau, đã từ xanh chuyển đỏ. Nếu nói trước đó là quý ông ôn hòa lịch sự, thì hiện tại quả thật giống như sinh vật quái dị.

“Cậu cho rằng mình nhất định thắng sao?”

Lâm Được nhún nhún vai: “Cực tới cuối, chúng ta mới biết kết cục mà.”

Daniau nhìn chằm chằm y một chút, sau đó phun ra hai chữ: “Phát bài!”

Nhà cái ngậy ra, còn chưa đặt cược mà, sao lại muốn phát bài?

“Ý của ngài đây là, hai chúng tôi đều cược all, lại thêm mạng của mình, phát bài đi.”

Lâm Được cười hi hi, đẩy tất cả chip ra, nhà cái chần chờ một lát, lại nhìn người chủ trì, người chủ trì gật đầu, Daniau cũng không phản đối, bắt đầu phát bài.

Ba lá Flop, 9 chuồn, Q chuồn, 4 chuồn.

Ba lá bài này xuất hiện, hình thức lập tức nghịch chuyển.

Trong tay Daniau là 8 chuồn và J rô, ghép với ba lá chung này, có lẽ có thể thành sảnh, hoặc có thể thành thùng.

Nếu tiếp theo lại xuất hiện một con chuồn, thì chính là thùng.

Nếu tiếp theo có thể xuất hiện một con 10, thì chính là sảnh!

Trong ván bài không có AK, không có đôi chung, gần như là vô địch rồi!

Nhà cái dừng một chút, thấy hai bên đều không có phản ứng, lại phát tiếp lá thứ tư, J cơ.

Lá này vừa ra, xác suất thắng của Daniau lập tức biến thành 97.73%, mà Lâm Được, thì không tới ba phần trăm!

“Anh em nhà họ Trương một năm tới sẽ khó sống rồi.”

“Sợ cái gì, người ta là thái tử đẳng đó.”

“Thái tử đẳng cái gì, lời đồn đó là thật hay giả còn chưa biết mà.”

Lầu hai ồn ào náo nhiệt. Trong ván này, Daniau gần như thắng chắc. Cho dù tiếp theo không có chuồn, không phải 10, nhưng chỉ cần không phải 7, thì hẳn thắng chắc!

Hiện tại 7 đã xuất hiện hai lá, bài phát ra cũng đã 8 lá, cũng chính là nói trong 44 lá bài còn lại phải trúng tiếp một con 7, hơn nữa con 7 này không thể là 7 chuồn, hiện tại hai lá bài trong tay Lâm Được là bích và cơ, cũng chính là nói, con 7 chuồn vẫn chưa xuất hiện, nếu xuất hiện là con 7 chuồn, vậy thì cho dù Lâm Được có xám chi, cũng không thể thắng được thùng của Daniau.

Có nghĩa là, lá bài cuối cùng nhất định phải là con 7 rô, trừ nó ra, thì Lâm Được thua chắc. Trong 44 lá bài chọn trúng một lá, xác suất này, máy tính đã cho ra là 2.27%!

Đúng, vẫn còn hy vọng, nhưng, 2.27% hy vọng thì có thể cho người ta bao nhiêu lòng tin?

“Lâm Được này vẫn quá gấp gáp, một đôi 7 mà dám cược hết, nếu không thì...”

“Trừ khi cậu ta không chơi, nếu không, cho dù ván này cậu ta không cược, cũng không phải là đối thủ của tên Mỹ!”

“Câm miệng hết đi, còn nhà cái thì sao, nhà cái nói không chừng chính là 7 rô!”

Triệu Vinh Thành người duy nhất cược cho Lâm Được ở lầu hai kêu lên, năm nay hắn mới tham gia vào vòng này, vẫn chưa hoàn toàn dung nạp, lập tức có người phản bác: “Mày nghĩ tốt thật, nhà cái nếu là một con 7...”

Người đó còn chưa nói xong, lá thứ năm đã phát ra, 7 rô!

Lầu hai hoàn toàn yên ắng.

Cái này sao có thể?

Sao có thể?

Phải, có khả năng, nhưng xác suất hai phần trăm sao có thể trùng hợp như thế?

“Đây không phải là lần đầu tiên...”

Có người lầm bầm.

Đúng, không phải là lần đầu tiên, trước lần này, Daniau cũng từng nhận được một con 9, một con 9 rô duy nhất!

Ván đó, Daniau dùng một con 9 rô đào thả Lưu Yên Nhiên, ván này, lại là Lâm Được dùng một con 7 rô đào thả Daniau!

Còn có trước đó, Daniau thắng tên mập Trần... trong nhất thời, mọi người đều có cảm giác kỳ cục, chỉ có Triệu Vinh Thành hưng phấn kêu lên: “Ha ha, thắng rồi! Thắng rồi!”

Mà lúc này, Lâm Được ở lâu ba cười híp mắt lật bài của mình lên, sau đó cười híp mắt nhìn Daniau.

Daniau nhìn y chằm chằm, qua một lúc thật lâu, cuối cùng mở miệng: “Cậu rốt cuộc là ai?”

“Tôi, Lâm Được đó, anh không phải sớm biết rồi sao?”

Daniau gạt đầu: “Lâm Được, tôi nhớ kỹ rồi.”

Nói xong, đứng lên, đi xuống dưới, hần không lật bài, nhưng hành động này đã nói rõ, hần thua rồi.

Sắc mặt Ngụy lão lục lập tức khó coi vô cùng, hần kêu lên bèn ngót: “Tôi có thể thêm cược! Tôi có thể thêm cược cho anh! Đánh tiếp! Đánh tiếp với cậu ta!”

Daniau không để ý tới hần, Ngụy lão lục chạy qua: “Còn hai tính mạng, tôi thêm cược cho anh, đánh với cậu ta đi! Anh không phải là bài vương sao? Anh không phải là cao thủ trong cao thủ sao? Anh đã lấy của tôi hai mươi triệu, ăn của tôi nhiều như thế uống của tôi nhiều như thế, anh không thể thua! Không thể! Không thể!”

Daniau cuối cùng dừng lại, hần chậm rãi mở miệng: “Đánh tiếp, tôi sẽ thua càng nhiều.”

“Anh, anh nói bậy!” Ngụy lão lục giống như phát cuồng, kéo Daniau không buông tay: “Tôi không tin cậu ta có thể thắng anh! Anh không thể như thế, anh...”

Có bảo vệ bắt đầu tới kéo ra, Ngụy lão lục giống như mất lý trí. Chú Sài đi qua nói: “Lão Ngụy, năm nay cậu xếp thứ hai, cũng coi như không tồi, đợi mở tiệc ở dưới đi.”

Ngụy lão lục kinh ngạc, sau đó chậm rãi thả lỏng, cuối cùng không la hét nữa.

Lâm Được cũng bước xuống, lúc này, ánh mắt mọi người nhìn y hoàn toàn khác vừa rồi. Có kinh dị có hoài nghi còn có sợ hãi, Lâm Được ngậm kẹo que cười cười, vừa rồi đó là lưu manh không nhập lưu, mà hiện tại, là cao thâm khó dò.

Y chậm rãi bước xuống, giống như vô cùng tùy ý, trong đầu thì không ngừng chất vấn Caesar: “Lạc Lạc Lạc Lạc, anh rốt cuộc làm sao làm được vậy hả.”

33. Chương 33

Quái dị.

Vô cùng quái dị.

Nói ra thì, muốn khiến Lâm Được có cảm giác quái dị... ừm, là vô cùng khó khăn. Phải biết, Lâm đại thiếu gia của chúng ta là người vô cùng có triết lý tư duy, cho dù có một ngày, mặt trời đột nhiên biến thành hình vuông, y cũng chỉ nói: “Trách không được người ta nói vật chất đều vận động, nhìn đi, vận động thành hình vuông luôn rồi.”

Xuất hiện bất cứ kỳ tích nào, y cũng đều có thể tìm được đạo lý, là người ủng hộ hợp lý kiên trì tuyệt đối kinh điển.

Nhưng mà hiện tại, thật bất ngờ, Lâm Được lại có cảm giác này.

Sau khi từ tỉnh về, địa vị của y, như tên lửa phóng cao.

Người của Hạo Nhiên sơn trang chưa hẳn biết Lưu Yên Nhiên và tên mập Trần, càng chưa chắc biết Daniau, nhưng, bọn họ đều biết độ quan trọng của vấn đề này.

Lâm Được là người tham gia, lấy được quán quân cuối cùng... ừm, câu nói này có hơi kỳ quái, nhưng đối với người của Hạo Nhiên sơn trang thì, đây chính là quán quân đáng quý nhất, tuy không phải là quán quân bóng rổ bóng đá gì, nhưng, bóng đá bóng rổ không có liên quan gì tới họ, TQ thắng rồi, thì cao hứng, thua thì cũng chỉ uống vài ly mắng vài tiếng, mà quán quân này, có quan hệ trực tiếp với bọn họ!

Lâm Được thắng rồi!

Lâm Được vì bọn họ thắng được lợi nhuận! Thắng được chỗ tốt! Đó chính là anh hùng của họ!

Từ trên xuống dưới, từ các tản khách có tư cách lớn nhất trong Hạo Nhiên sơn trang đến làm công trong nhà ăn, gặp y, đều tất cung tất kính kêu một tiếng: “Lâm ca.”

Ngay cả nhân viên phục vụ trong tiệm cơm của người bình thường bên ngoài, gặp y cũng kêu như thế, bọn họ không biết ván đấu kia, nhưng thấy người ta như thế, sao không học theo cho được?

Thế là đãi ngộ của Lâm Được sao, nó giống như hoàng đế của năm 008 nào đó, trực tiếp biến hóa đảo trời lệch đất!

Biến hóa này đối với Lâm Được mà nói thì không là gì cả, bất luận người khác gọi y là Lâm ca, hay gọi là tiểu Lâm, y đều cười ha ha chào hỏi, cao hứng thì bá vai bá cổ người ta, không cao hứng sao, thì đưa nắm đấm. Tuy nói hiện tại không còn ai dám đấu nắm đấm với y nữa, nhưng khi y gõ vai người khác, người đó sẽ cười khổ nói: “Lâm ca, đừng ức hiếp người khác như thế nha.”

Tóm lại mà nói, nói tóm lại là, biến hóa của người khác, đối với Lâm Được không có ảnh hưởng gì lớn... trừ một người!

Trương Trí Công.

Cậu hai Trương.

Đối với Lâm Được, sau ván đấu đó, cậu hai Trương... giống như biến thành người khác.

Cậu hai Trương là ai? Đó là người lần đầu tiên gặp mặt liền nói với y một câu không thể tin nổi___ Đấu với ta một ván, hoàn toàn không cho phép phản bác.

Đó là người lần thứ hai gặp mặt, đã đá y bay ra.

Đó là người khi y uốn éo chạy tới bệnh viện, đã bẻ gãy ngón tay của y.

Đó là người sau khi y cứu hắn, còn nhốt y vào phòng tối.

À, Lâm Được không hận Trương Trí Công, y đương nhiên không hận. Nhưng hình tượng của Trương Trí Công trong lòng y... cái này, đại khái tương tự như trộm vặt với dân phòng, tài xế taxi với cảnh sát giao thông, xe đường dài với trạm thu phí, thành phần tri thức bình thường đối với phát triển bất động sản vân vân.

Trong lòng Lâm Được, cậu hai Trương à, chính là không có chuyện gì sẽ tìm chút chuyện, bản thân nhàm chán liền chịu không nổi người khác thoải mái.

Cho nên, sau khi thắng, lần này y rất thông minh chơi trò chiến du kích với Trương Trí Công___ Chọc không nổi, y còn tránh không được sao? Cậu hai thấy y ngứa mắt, y trốn còn không được sao?

Không được.

Y muốn trốn, nhưng Trương Trí Công không cho y trốn!

Cậu hai Trương trước kia là mèo đêm, sáng sớm bảy giờ, là lúc hắn đang ngủ ngon, nhưng hiện tại, sáng sớm bảy giờ, hắn đã tới nhà cơm báo danh rồi___ Lâm Được luôn ăn cơm sáng vào lúc này.

Thế là, mỗi buổi sáng, Lâm Được liền không thể không cùng cậu hai Trương ăn sáng. Y từng muốn đổi thời gian, nhưng bất luận là sáu giờ rưỡi hay là bảy giờ rưỡi, đều có thể nhìn thấy cậu hai Trương mặc tây trang màu trắng láng bóng, ngồi trước bàn.

Được thôi, ăn sáng thì ăn sáng thôi, cùng ăn cơm cũng không là gì, nhưng trong quá trình ăn cơm, Lâm Được luôn có thể cảm thụ được ánh mắt kỳ dị của cậu hai Trương.

Ánh mắt đó thẳng thắn, không chút che giấu, tràn đầy xâm lược, trực giác Lâm Được cho rằng, Trương Trí Công lại đang nghĩ giày vò y thế nào, nhưng một khi y nhìn qua, vẻ mặt của cậu hai Trương lại là dịu dàng, ôn hòa, gió xuân mưa xuân.

Đương nhiên, mặt nạ giả này không thể lừa được Lâm Được, nhưng, y quan sát mấy ngày rồi, cũng không phát hiện Trương Trí Công làm gì mình, thậm chí vào một ngày y cuối cùng nhìn không được bơi chao lên trên bánh mì, cậu hai Trương chỉ nhìn y một cái... là nhìn, không phải là trừng. Thậm chí còn hỏi y một câu, ngon hả?

Mà sau khi nhận được đáp án khẳng định của y, thì cũng học theo.

Cậu hai Trương, người toàn bộ Hạo Nhiên sơn trang đều biết, đây là tiểu tư sản chính tông, người ta đương nhiên là uống rượu trắng ăn thịt bò, nhưng khi người ta mặc tây trang, thì tất nhiên phải uống cà phê, uống cà phê tất nhiên phải dùng ly cà phê, bên cạnh ly cà phê tất nhiên phải đặt cái muỗng nhỏ.

Nó giống như chấm dầu cháo quẩy vào sữa bò, bỏ sprite vào trong rượu vang... chuyện này bạn không phải không thể làm, nhưng tuyệt đối đừng để cậu hai Trương thấy được, nếu không bị mắng một trận là nhẹ, đụng lúc người ta tâm tình không tốt, không biết sẽ bị gì nữa.

Cũng chính vì thế, trong quá trình cậu hai Trương ngày ngày ăn sáng cùng y, ngay cả Lâm Được cũng khắc chế không bơi chao tương ớt lên bánh mì... đương nhiên, cuối cùng y vẫn không thể khắc chế đến cùng, nhưng sở dĩ y làm như thế, cũng là do có ý muốn xem thử phản ứng của Trương Trí Công.

Kết quả, kết quả!

Không chỉ là Lâm Được, tất cả những người trong nhà ăn thấy màn đó đều bị sét đánh! Còn có vài người hoài nghi mình chưa tỉnh ngủ.

“Ừm, ăn như thế, quả thật có mùi vị khác biệt.”

Đây chính là bình luận của Trương Trí Công đối với bánh mì thêm chao.

Hắn càng như thế, Lâm Được càng cảm thấy không đúng, nhưng y nhìn tới nhìn lui, cũng không phát hiện được chỗ không đúng nằm ở đâu.

Xoắn xuýt mấy ngày, y cũng chỉ có thể bỏ cuộc.

Để mặc cậu hai Trương giày vò đi, lẽ nào còn có thể nhốt y vào phòng tối lần nữa sao?

Qua hai tuần, Lâm Được ngày ngày ăn ngon, uống đủ, ngón tay cũng dưỡng khỏe, tuy còn có chút không linh hoạt, nhưng nếu không phải cố ý nhìn, thì nhìn không ra.

Lâm Được quyết định đi thăm Lâm Kiến Thiết, thế là hôm nay, y chủ động tìm Trương Trí Công.

Tân khách trong sòng bài đều có tự do, trừ khi đang trực hoặc bắt ngờ gặp chuyện ngoài ý muốn, nếu không bình thường có thể tự do hoạt động. Nhưng tân khách như y có hơi khác người khác, tuy nói hiện tại từ trên xuống dưới đều xem y thành anh hùng, nhưng y cũng không biết mình có thể ra ngoài không.

“Cậu muốn ra ngoài?”

“Không được sao?”

Lâm Được nói, có chút tiếc hận Trương Trí Thành không có mặt, đối với y, anh cả nhà họ Trương vẫn hợp tình hợp lý hơn.

“Không phải, đương nhiên có thể, sau này...”

Vốn định nói sau này y ra ngoài không cần đặc biệt tới tìm hắn nói, nhưng lời lên tới môi, Trương Trí Công lại nuốt về, đổi thành: “Tôi đi cùng cậu.”

“Cậu đi cùng tôi?” Lâm Được kinh ngạc nhìn hắn, “Tôi đi thăm lão già thôi.”

“Tôi cũng đi thăm ông ấy.”

“Cậu thăm ông ấy làm gì?”

Trương Trí Công ngậy ra, hắn chỉ theo bản năng muốn đi cùng Lâm Được. Hắn đương nhiên, đại khái cũng biết hình tượng của mình trong lòng Lâm Được không tốt lành gì, thế là liền nghĩ bổ sung vào. Hắn tự nhận những gì mình làm đã tương đối không tồi, cho dù khi Lâm Được ăn bít tết uống Erguotou, hắn cũng không nói gì, nhưng hiệu quả, hình như không tốt lắm.

Hắn cũng rõ, hình tượng không phải đơn giản có thể thay đổi, hơn nữa, Lâm Được đại khái cũng không có tâm tư trên mặt này.

Nhưng mà, một câu nói của y lúc ở tỉnh trước đó, lại cho hắn lòng tin vô hạn____ “Tôi sẽ không lấy phụ nữ!”

Dạng người nào không lấy vợ?

Trừ hòa thượng hoặc có bệnh gì, thì chỉ còn một loại người!

Lâm Được nhìn thế nào cũng đều không có xu hướng xuất gia, thân thể đại khái cũng bình thường____ Cho dù có chút tật xấu, cậu hai Trương cũng không để ý.

Cho nên, bất luận là Lâm Được đúng là loại người hắn nghĩ, hay thân thể có gì không ổn thỏa, Trương Trí Công đều cho rằng đây là cơ hội của mình.

Tuy trước kia là bóng tối, nhưng Trương Trí Công lại cho rằng tương lai là ánh sáng.

Chỉ là ánh sáng này muốn mở ra, còn cần nỗ lực.

Nỗ lực thế nào?

Cậu hai Trương trước giờ chưa từng theo đuổi ai, sau khi xem bí tịch liên quan hơn n lần, nhận định “liệt nữ sợ triền nam”, cho dù Lâm Được không phải phụ nữ, đạo lý cũng giống vậy!

Hắn có địa lợi, Lâm Được đang ở Hạo Nhiên sơn trang, còn có nhân hòa, trừ anh hắn, ai cũng không thể quản hắn, mà anh hắn vẫn luôn không can thiệp vào cuộc sống riêng của hắn, trước kia hắn từng thử mới lạ tìm MB, anh hắn cũng chỉ nhắc nhở hắn phải phòng bị tốt.

Còn về thiên thời, không phải đã tới rồi sao? Lâm Được muốn đi thăm cha mình, đây chính là cơ hội cho hắn biểu hiện. Tuy rằng Lâm Được và cha y không thân gì, tuy nói cha y cũng sẽ không tán thành con trai của mình là đồng tính luyến ái. Nhưng tạo quan hệ tốt với cha y, vẫn luôn có lợi.

“Chú năm lúc trước có lỗi với chú Lâm, tôi muốn tới xin lỗi.”

Trong lúc cấp bách, Trương Trí Công cũng chỉ tìm được cái cớ này, Lâm Được nhìn hắn hai cái, gãi đầu: “Vậy đi thôi.”

Lần này về... phải nói thế nào đây?

Nhìn từ hình thức, chắc là viên mãn, hoàn mỹ.

Lâm Kiến Thiết thấy Lâm Được thật tình biểu lộ, xem chút khóc. Lâm Được cũng nói vài câu, ba chăm sóc cơ thể này nọ.

Mẹ kế của Lâm Dực biểu hiện rất hiền thực, em trai của Lâm Dực biểu hiện ngoan ngoãn khôn khéo, ngay cả Vương Thắng Lợi___ không biết là trùng hợp hay tin tức của gã linh thông, tóm lại sau khi Trương Trí Công và Lâm Dực vào cửa nửa tiếng, gã đã chạy tới.

Trước mặt hai người Trương Lâm, Lâm Kiến Thiết và Vương Thắng Lợi giống như bạn tốt nhiều năm, anh em trải qua sinh tử, thân thiết nè hữu ái nè.

Tóm lại là tốt đẹp, hòa thuận, hòa hợp!

Tất cả đều rất tốt, tốt nhất vẫn là Trương Trí Công, không chỉ mua một đồng nhân sâm tổ yến, miệng cũng vô cùng ngọt, chú Lâm chú Lâm kêu thật thân thiết thật tôn kính, Lâm Dực xem chút đã hoài nghi, ông già có phải nhiều năm trước đã tạo thêm anh em cho y!

“Lạc Lạc, anh nói xem, cậu hai này, rốt cuộc muốn làm gì vậy!”

Sau khi trở về, Lâm Dực không nhịn được nữa, hỏi.

34. Chương 34

“Anh tặng tôi hồng đào, tôi lấy ngọc đáp anh. Không phải vì hồi báo, mà mong thân thiết lâu dài!”

Thời gian gần đây, Caesar sống vô cùng thoải mái. Đương nhiên, thoải mái này là tương đối, sau khi trải qua một tháng ở trong phòng nhỏ đó, lực nhần nại, lực thích ứng, lực sinh mạng của Caesar... dùng đột phá mãnh tiến cũng không hình dung được, không phải do, mà là đã có biến hóa rồi.

Nếu thật sự phải dùng thứ gì đó để so sánh, đó chính là từ thổ biến thành lạc đà, từ vàng anh chim hạc thân mềm thịt quý biến thành kèn kèn điều hâu có thể chống đỡ mưa gió, không phải từ nhà nuôi biến thành hoang dã, mà là trực tiếp từ một chủng loài biến hóa thành một chủng loài khác!

Cho nên những hỗn loạn, co giật quá khứ, hiện tại Caesar trên cơ bản đã có thể thích ứng. Đương nhiên, số dĩ hần có thể thoải mái là vì nguyên nhân khác nữa.

Trương Trí Công.

Lâm Dực không hiểu cậu hai Trương mắc bệnh gì. Caesar là ai chứ, người nào mà chưa từng gặp qua, tình cảm nào mà chưa từng chạm qua chứ. Trương Trí Công có tâm tư gì với Lâm Dực, hần ban đầu còn có hơi nghi ngờ, quan sát vài ngày, còn gì không hiểu nữa?

Đối với cậu hai Trương, tâm tình của Caesar cũng phức tạp, trong đó bao hàm mấy tầng mấy phương diện, nếu thật sự muốn nghiên cứu sâu, thì đủ để viết một tác phẩm về tâm lý học, quả thật bao quát tất cả tình cảm của nhân loại, đương nhiên, chúng ta không nói những thứ tỉ mỉ, phức tạp này, chỉ nói đại khái, khái quát chút thôi.

Ban đầu, Caesar đối với cậu hai Trương là hỗn hợp ghen tỵ và đồng tình___

À, tuyệt đối đừng hiểu lầm, ghen tỵ ở đây là, nếu đều phải chịu Lâm Dực giày vò, tại sao hần thì phải hai mươi bốn tiếng không ngừng chịu đựng. Đương nhiên, về điểm này, Caesar tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Mà sau đó thì sao, cảm xúc này biến thành lý giải và thống hận.

Lý giải là, nếu hần đổi thành Trương Trí Công, thì tuyệt đối sẽ muốn giày vò Lâm Dực. Nhốt trong phòng tối là nhẹ, hần không dám chắc mình có thể làm gì đâu.

Nhưng, lý giải là lý giải, thống hận này lại càng cường liệt___ Trương Trí Công nhốt Lâm Dực trong phòng tối, người bị giày vò nhất không phải là Lâm Dực, mà là hần! Tuy Trương Trí Công không biết tới hần, tuy Trương Trí Công tuyệt đối không có ý giày vò hần. Nhưng Caesar tuyệt đối cũng không có lòng dạ khoan hậu rộng rãi gì, cho dù có, hần cũng sẽ không dùng ở đây.

Mà hiện tại, Caesar đối với Trương Trí Công không còn thống hận nữa, ghen tỵ trước kia cũng biến mất rồi, hiện tại còn lại, chỉ có đồng tình.

Người này không ngờ lại đi thích Lâm Dục, thật là, thật là... quá tốt rồi!

À, đúng, Caesar có chút mất khống chế, nhưng cái này thật sự không thể trách hắn. Có câu người chết như đèn tắt, tắt cả trước kia đều đã tiêu tan, thế giới nhân loại tốt cũng vậy xấu cũng vậy đều không có liên quan tới hắn, nhưng chỉ có một điều, hắn muốn biết mình tại sao chết, trừ nó ra, thực sự không còn truy cầu nào khác, cũng không đáng để hắn truy cầu.

Nhưng Lâm Dục và Trương Trí Công lại cứng rắn lưu lại ấn ký sâu sắc trong linh hồn hắn. Có thể nói, Caesar trước mắt trừ nguyên nhân chết của mình ra, ‘nhớ nhung’ nhất, chính là hai người này.

Hiện tại thấy Trương Trí Công lại đi thích Lâm Dục, Caesar kinh ngạc nè, nghi ngờ nè, sau đó, thì chính là vui sướng trên tai họa của người khác!

Trong lòng Caesar, Lâm Dục sớm đã thăng lên độ cao phi nhân loại, hiện tại thấy Trương Trí Công đùng trúng, nói đùng tường gạch là nhẹ, hình dung chính xác, là đùng sao hỏa!

Sau khi Caesar xác nhận xong, liền bắt đầu chờ đợi xem trò hay, đừng nói truy cầu của hắn quá nhỏ bé, mà hiện tại, hắn cũng không có điều kiện để truy cầu cái gì.

Nhưng đợi mấy tuần rồi, cũng không xuất hiện màn nào khiến hắn thích thú, không khỏi hơi cảm thấy Trương Trí Công quá vô dụng, chỉ biết theo sát như cái bóng, có theo một trăm năm, Lâm Dục cũng không hiểu!

Cho nên, khi Lâm Dục hỏi hai Trương có ý gì, hắn chỉ nói vài câu vậy thôi, tuy có lẽ là vì gần mực thì đen, một vài suy nghĩ, ý tưởng mà khi còn sống tuyệt đối sẽ không có đều hiện ra, nhưng Caesar vẫn sẽ không giống như mấy bà mối gì đó truyền đạt mấy thứ mà ai ai đó yêu thương cậu vâng vâng.

Hắn nói rất hàm súc, nhưng cũng rõ ràng. Cũng nhờ sự phát triển của thông tin hiện tại, hai câu trong Kinh Thi đã sớm nghe nhiều quen tai, giống kiểu “tuy thân không có đôi cánh xinh đẹp, nhưng tâm thì lại như đã nối nhau” gì đó, quả nhiên, Lâm Dục cũng phản ứng lại.

Y nghĩ nghĩ, nói: “Lạc Lạc, hai câu này, hình như là thơ tình, tôi nhớ, hình như từng học qua.”

“Là thơ tình.”

Lâm Dục dừng một lát, sau đó vỗ tay: “Tôi hiểu rồi, Lạc Lạc, sao tôi lại bỏ qua cái này chứ, anh đợi chút, hiện tại tôi đi làm cho anh!”

“Làm cho tôi?”

Caesar theo trực giác thấy không đúng, mà lúc này Lâm Dục đã đi tìm Trương Trí Công.

Vừa nghe nói Lâm Dục tìm hắn, cậu hai Trương vừa giật mình vừa vui mừng, Lâm Dục trước kia không quan tâm hắn, gần đây còn né hắn dữ hơn, hôm nay lại chủ động tìm hắn...

“Lẽ nào hôm qua mình mới đi thăm chú Lâm, hôm nay đã có kết quả rồi?”

Tuy vô cùng rõ ràng, khả năng này không lớn lắm, nhưng người mà, luôn thích nghĩ về hướng tốt đẹp, suy nghĩ trúng giải là vô cùng phổ biến, nếu không ngành vé số cũng sẽ không phồn thịnh như thế.

Cậu hai Trương vô cùng nhiệt tình đón tiếp Lâm Dục, Lâm Dục khách sáo vài câu, nói thẳng: “Cậu hai, tôi muốn tìm cậu mượn đồ.”

“Mượn đồ?” Cậu hai không khỏi hơi bị đả kích.

“Nếu cậu thấy không tiện, tôi tự ra ngoài mua cũng được, tôi sẽ trở về ngay thôi.”

“Cậu rút cuộc muốn mượn cái gì.”

Lâm Dục nhìn trái phải, sau đó bước tới hai bước, ôm vai cậu hai Trương, miệng hơi nhúc nhích.

Giọng của y vốn đã hạ rất thấp, cậu hai Trương lại có chút thần trí mông lung___ Tuy hấn đã trải qua phong nguyệt, nhưng vẫn là lần đầu tiên thích một người, không khỏi có chút tâm tình thiếu niên.

Thế là, hấn liền cảm thấy một cỗ hơi nóng bên tai, còn về Lâm Dực nói gì, thì hoàn toàn không nghe được.

“Dực không vậy, cậu hai, yên tâm, tôi nhất định sẽ trả lại như cũ, tôi chỉ muốn xem mà thôi.”

Thấy hấn từ đầu tới cuối không phản ứng lại, Lâm Dực không kiên nhẫn chột chột hấn.

“A, được, cậu nói gì?”

“Cậu hai, đừng vô vị vậy chứ, nếu cậu không muốn ượn, thì cứ nói thẳng đi, cho dù cậu có đồ quý giấu kỹ gì, tôi có thể làm hư sao? Không thì thế này, cậu giúp tôi ghi lại, vậy được rồi đi.”

Nghe câu này, cậu hai Trương liền hiểu ngay. Ghi lại, đương nhiên là ghi đĩa rồi. Đồ quý, đương nhiên là trận đấu của cao thủ.

“Ở chỗ tôi có mấy cái hiếm có, cậu tới chọn đi.”

“Dực, cậu hai, đủ thú vị. Tương lai tôi gặp thứ tốt rồi, cũng lưu lại cho cậu một phần.”

Lâm Dực không khách khí, tự động tới cạnh máy tính của hấn lục tìm. Trương Trí Công ở bên cạnh nhìn, càng nhìn càng thích.

Gần đây Lâm Dực sống thoải mái hơn lúc mới tới Hạo Nhiên sơn trang.

Trước kia là người khác lên tặng tinh dầu cho y, hiện tại là quang minh chính đại được dùng, trước kia là dùng mật Sod bảo bối, hiện tại là dùng Krystelle trực tiếp nhập từ phòng thí nghiệm tại Thụy Sĩ. Trước kia là ăn cơm phần, hiện tại, trực tiếp có thể gọi cơm. Trước kia mặc là quần áo đại chúng trong sơn trang, hiện tại, là mặc quần áo do Trương Trí Công chuẩn bị cho y.

Không sai, chính là Trương Trí Công chuẩn bị cho y.

Khi ở tỉnh, Trương Trí Công chuẩn bị cho y sơ mi âu phục đủ bộ, sau khi về lại không ngừng nhét quần áo cho y, đồ bình thường, giày dép.

Lâm Dực thì có cũng được không có cũng được, mặc trang phục thời Đường đại chúng guốc gỗ rất cao hứng. Mặc áo ngủ lụa thật được thiết kế phối với giày bảo vệ sức khỏe vẫn rất cao hứng.

Đối với y mà nói, chỉ cần mặc không khó chịu, đều rất tốt, y cũng không biết hàng hiệu gì cả, cho nên, nhận quần áo của cậu hai Trương, cũng không có gì rụt rè.

Bản thân y thì không sao cả, nhưng hiệu quả khi mặc lên người thì rất khác.

Chẳng hạn hiện tại, trên người y đang mặc một chiếc áo ngủ lụa thật Cerruti, để trắng, nhưng từ trước ngực tới sau lưng lại có một đóa hoa hướng dương xinh đẹp vàng rực.

Đối lập cường liệt, màu sắc cường liệt, người bình thường mặc, thì không khỏi hơi kỳ, nhưng mặc trên người Lâm Dực, lại có cảm giác khác.

Mang theo vị đạo tươi mát, lại có cảm giác đáng thương vô cùng___ tuy cậu hai Trương biết Lâm Dực cách từ này mười vạn tám ngàn dặm, nhưng nhìn lông mày y hơi động, liền nhin không được thương tiếc.

Cậu hai Trương càng nhìn càng thích, Lâm đại thiếu gia càng lật càng nhú mày, lật tìm nửa ngày, nhin không được nói: “Cậu hai, sao ở đây không có cửa phụ nữ vậy.”

“Cửa phụ nữ?” Khách chơi nữ tính không phải không có, nhưng chơi giỏi thì vẫn rất ít.

“Đúng vậy, của Nhật Bản Hàn Quốc nè, không phải mặt này họ đặc biệt phát triển sao.”

“Cậu bị ti vi làm hiểu lầm rồi. Nhật Bản cũng có một hai người không tồi, Hàn Quốc... cũng chỉ là bọn họ thổi phồng thôi, còn số lượng thật sự có thể đến được thế giới, rất ít. Phương diện này, vẫn là người Âu Mỹ chiếm đa số.”

“Được rồi, Âu Mỹ thì Âu Mỹ vậy, nhưng cậu cũng phải cho tôi xem ảnh chứ, không xem ảnh, sao tôi biết cái nào hay cái nào không hay?”

“Xem ảnh?”

“Tôi luôn muốn xem thử thân hình của các cổ đó. Thứ này, quan trọng nhất không phải chính là thân hình và âm thanh sao.” Lâm Được nói lý lẽ hùng hồn, “Nếu không có thân hình, thì còn cái gì để xem nữa!”

“Lâm Được...” Trương Trí Công chậm rãi mở miệng, “Cậu rất cuộc, muốn xem cái gì vậy.”

“Phim cấp ba đó, tôi không phải đã nói rồi sao.”

“Cậu xem phim cấp ba... làm gì?”

“Đàn ông xem phim cấp ba còn có thể làm gì?”

Lâm Được miệng trả lời, trong đầu đồng thời cũng nói: “Lạc Lạc, vì anh, tôi hy sinh lớn lắm đó.”

“... Tôi không muốn xem cái đó!”

“Ai da, đừng xấu hổ, anh đã nói nhàn nhàn ngọc quý gì đó, không phải chính là nghĩ tới phụ nữ sao. Phụ nữ thật tôi không tìm được cho anh, vì cái này, tôi cũng không thể đi lừa MM về, anh xem phim cho đỡ thêm được rồi, yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm thân hình đẹp cho anh. Nghe nói trên mạng cái gì cũng có, nhưng trước kia tôi chưa từng tiếp xúc, nhất thời cũng không biết đi đâu tìm cho anh. Có lẽ, tôi nên hỏi tiểu Lưu thử? Nhưng bình thường không thấy cậu ta lên mạng, anh Vệ thì rất thời thượng, thường xuyên lên mạng, nhưng người ta có vợ có con rồi, tôi cũng không tiện tìm anh ta hỏi. Tôi thấy cậu hai đây là giả nghiêm chỉnh...”

Y bên này phỉ nhổ Trương Trí Công, cậu hai Trương bên kia thì đang bị sét đánh. Tâm tình từ sôi sục trong thoáng chốc rút xuống độ âm. Thấy Lâm Được còn đang tìm kiếm trước máy tính, liền cảm thấy một cổ khí chưa từ bụng lên ngực rồi tới cổ họng, không thể nhẫn nại được nữa, hắt dè lên, ần Lâm Được lên tường.

35. Chương 35

“Lâm Được!”

“Cậu hai...”

Lâm Được chớp chớp mắt, vẻ mặt mê mang, Trương Trí Công tràn đầy tức giận ghen tuông, lúc này lại buồn bực vì có cảm giác như đánh lên gối bông.

Thật ra, Trương Trí Công không phải không biết, chỉ dựa vào theo sát như bóng, đại khái không thể nào đạt được kết quả mình muốn.

Sở dĩ hắt ngày ngày theo Lâm Được, phần nhiều, là muốn thay đổi hình tượng của mình, thuận tiện... tiếp cận nhiều hơn với Lâm Được.

Mà hiện tại, Trương Trí Công nhận thức được rõ ràng, hắt nhất định phải cho Lâm Được biết suy nghĩ của mình.

“Lâm Được, có một chuyện tôi muốn nói với cậu.”

“A.”

“Tôi thích cậu!”

“Ha.”

“Tôi nói, tôi thích cậu!”

Trương Trí Công dùng sức ấn tay Lâm Được, gần như nghiền răng nghiền lợi nói.

Đây là thái độ gì, không giết mình vui mừng cũng thôi đi... Hắt vốn đã biết không có khả năng này. Nhưng tức giận thì sao? Kinh ngạc thì sao? Cứ ngây ngốc nhìn hắt như vậy là sao!

Chưa phản ứng được?

Không tin?

“Có nghe thấy hay không, tôi nói, tôi thích cậu!”

Lâm Được chỉ chớp mắt nhìn hấn.

Chắc nên nói, khi Lâm Được không nói chuyện, vẫn vô cùng có tính lừa gạt. Đôi mắt thon dài, hơi nhếch lên, đôi mày dài dài, đôi môi mỏng, sống mũi rất thẳng, làn da có thể đi quay quảng cáo mỹ phẩm.

Y vừa tắm xong___ Từ khi tới Hạo Nhiên sơn trang, Lâm đại thiếu gia đã tập thành thói quen ngày tắm hai lần, làn da trải qua nước nóng nuôi dưỡng thì khỏi nói, ngay cả đôi môi cũng hồng hào bóng lưỡng.

Cậu hai Trương nhìn nhìn, đầu cúi xuống.

Lâm Được vẫn không động tĩnh, ngay cả khi thấy gương mặt Trương Trí Công càng lúc càng lớn cũng không có phản ứng.

Một chút lại một chút, một tắc lại một tắc.

Hơi thở quấn vào nhau, cậu hai Trương trầm luân, Lâm Được thì giống như si ngốc rồi.

“Chân phải, húc!”

Khi trong đầu Lâm Được chỉ là một mảng trắng xóa, đột nhiên vang lên giọng nói của Caesar, y không suy nghĩ gì đã làm theo...

Ở đây nên nói một chút về tư thế của hai người.

Hai phút trước, cậu hai Trương bưng bưng tức giận, cưỡng ép ấn Lâm đại thiếu gia lên tường. Tư thế này vô cùng kinh điển, trong hơn n phim tình cảm chúng ta đều có thể thấy, tay phải ấn lên cổ tay trái, tay trái ấn lên cổ tay phải, nửa thân trên còn có chút khoảng cách, nửa thân dưới thì rất gần.

Đương nhiên, gần không phải vấn đề, nhưng nếu như bốn cái chân đều cách rất gần, thì cần phải có một kỹ xảo.

Chúng ta đều có chân... cái này khỏi phải nói đi, cần nói là, nếu hai người đứng đối diện, muốn gần lại hết mức, thì đôi chân đó không thể đối nhau, mà phải giao nhau.

Mà phương thức kinh điển nhất chính là, đôi chân của một người tách ra, người khác sẽ chen một chân vào, về điểm này, chúng ta có thể tham khảo hơn n tư thế tình lữ trong trường đại học.

Được rồi, chúng ta quay lại, lúc này, chân của cậu hai Trương đang chen vào giữa hai chân của Lâm Được, mà đồng thời à, cũng có nghĩa là một chân của Lâm Được cũng chen vào giữa hai chân của hấn.

Cái chân đó, là chân phải.

Mà khi chân phải của y nhấc lên, khi húc lên trên, không thể tránh né, nhắm thẳng vào bộ vị không dễ mở miệng nào đó của cậu hai Trương.

Đó là một tiếng kêu thét như thế nào đây.

Sau đó tiểu Lưu trong một lần say rượu đã từng nói thế này: “Sói tru có là gì, chân chính đáng sợ là người tru, âm thanh đó, muốn bao...”

Tóm lại, sau tiếng tru thảm này, đám người tiểu Lưu nhanh chóng lao vào phòng cậu hai, sau đó, bọn họ đều ngốc ra.

Trương Trí Công làm rõ ràng như vậy, người của Hạo Nhiên sơn trang ít nhiều cũng đều nhìn ra vài chỗ, lúc này bọn họ thấy cậu hai Trương ngã dưới đất, Lâm đại thiếu gia thì dựa trên tường___

Hai chân còn đang mở ra, chân phải vẫn giữ tư thế nhấc lên, có chỗ nào không hiểu nữa?

Mọi người mang tâm trạng sợ hãi tức giận lao vào, lúc này lại chỉ còn lúng túng không biết làm sao.

Cậu hai bị tổn thương, bọn họ phải hành động, nhưng mà, có điều, bọn họ hành động thế nào đây?

Mọi người nhìn tiểu Lưu, tiểu Lưu căng da đầu nói: “Cậu hai...”

“Ra ngoài!”

Hai chữ này yếu như tơ nhện còn mang theo run rẩy, âm thanh đó, thực sự không lớn hơn kiến kêu là mấy, nhưng đám người tiểu Lưu lại nghe được, sau đó lập tức đi ra ngoài.

“Lưu ca, cậu hai không sao chứ.”

Tuy đã ra ngoài rồi, nhưng đám đó không dám đi xa.

“Chắc là... không sao đi.”

“Có điều, cậu hai bây giờ... đánh không lại, Lâm ca đâu...”

Mọi người quay mặt nhìn nhau, sau đó đều dán sát lỗ tai lên cửa, chỉ là nghe nửa ngày cũng không nghe thấy âm thanh gì.

Thật ra bên trong vẫn có âm thanh, nhưng thứ nhất, phòng của cậu hai Trương có cách âm nhất định____ Vì thế cũng có thể tưởng tượng, tiếng tru vừa rồi, sắc bén cỡ nào. Đương nhiên, vì một vài nhân tố an toàn, cách âm không làm quá hoàn chỉnh, cho nên, lúc này không có tiếng truyền ra, cũng là vì động tĩnh bên trong thật sự không lớn.

“Cậu hai.”

Sau khi đám người tiểu Lưu ra ngoài, Lâm Được cuối cùng cũng phản ứng lại, y hơi cứng nhắc buông chân xuống, cứng nhắc thu chân lại, sau đó cứng nhắc đi tới vài bước.

Trương Trí Công ngẩng đầu, nhìn y một cái.

Đây là ánh mắt thể nào đây, mang theo đau đớn mang theo uất ức mang theo tức giận mang theo ai oán.

Hiếm khi, Lâm Được có chút chột dạ, y nhìn chỗ cậu hai Trương đang bị, gãi đầu: “Cậu hai, cậu không sao chứ.”

Trương Trí Công nghiêng răng.

Nói thật ra, cú đó của Lâm Được không nặng, lúc đó y chỉ là phản ứng vô thức, mà không cố ý dùng sức. Nhưng, gần đây y đều rèn luyện cơ thể trong phòng thể dục, mà vì nguyên nhân ngón út, rèn luyện thân trên ít đi, trọng điểm tập trung ở thân dưới, cho nên, sức mạnh của hai chân, đã cao hơn trước kia nhiều.

Cho nên dù y không phải cố ý, cú đó cũng không nhẹ, huống hồ, đối với bất cứ người đàn ông nào mà nói, chỗ đó đều là yếu ớt...

Lâm Được nghĩ một hồi, sau đó khom xuống, thành khẩn nói: “Cái này, không thì, tôi giúp cậu xoa xoa?”

...

Trương Trí Công lúc này hận không thể đập đầu chết, hắn trừng Lâm Được, nửa ngày không nói. Sao hắn có thể thích một người thể này? Sao hắn lại thích một người thể này? Hắn đã tạo nghiệt gì hử!

“Cậu hai, không thì, chúng ta đến bệnh viện đi, chỗ này, khá quan trọng đó.”

“Lâm Được!” Cậu hai Trương hai mắt đỏ bừng mở miệng: “Tôi thích cậu! Thứ tôi thích, nhất định phải có được. Cậu tốt nhất cũng thích tôi. Đương nhiên nếu cậu không làm được, cũng không sao, dù sao chúng ta cứ dây dưa thế này đi!”

Lâm Được chớp mắt, không lên tiếng.

Cậu hai Trương dưới khổ sở càng thêm phiền não: “Cậu trở về suy nghĩ cho kỹ!”

Lâm Được đứng lên, đi tới cửa lại quay đầu, nhìn gương mặt ước ao của Trương Trí Công nói: “Cậu hai, cậu thật sự không có vấn đề chứ?”

“... Ra ngoài!”

Sau hôm đó, cậu hai Trương biến mất trong mắt mọi người hai ngày, nhưng ngày thứ ba lại xuất hiện.

Sáng bảy giờ, trong nhà ăn nội bộ, Trương Trí Công mặc âu phục màu trắng, đi tới trước mặt Lâm Được đang đợi cơm sáng.

“Cậu hai, chào buổi sáng.”

Lâm Được giơ tay, cười chào hỏi. Về mặt bình tĩnh của cậu hai Trương có chút nứt ra, tiếp theo lại gom về: “Chào.”

“Cậu hai, cậu không sao rồi chứ.”

“... Không sao rồi.” Trương Trí Công đen mặt, nhưng ngữ điệu vẫn giữ bình thường, “Cậu suy nghĩ xong chưa?”

“Cái gì? À... cậu hai à, tôi có thể suy nghĩ nữa không?”

Trương Trí Công không nói, Lâm Được lại nói: “Thật ra thì, cậu hai, cậu không phải cũng nói rồi sao, tôi có đồng ý hay không cũng không phải như nhau?”

Sắc mặt Trương Trí Công càng thêm âm trầm.

Thực tế mà nói, hẳn không cần để ý tâm tình của Lâm Được. Tuy Lâm Được thắng Daniau rồi, tuy Lâm Được lập đại công cho họ. Nhưng, đây là Cúc thành. Tại đây, trừ khi nhà họ Trương hoàn toàn sụp đổ, nếu không đừng nói một Lâm Được, cho dù mấy cao thủ đó, nếu không có bối cảnh đặc thù gì, đơn thân độc mã tới đây, cũng phải leo xuống.

Nhưng nói về phía tình cảm, hẳn đương nhiên muốn Lâm Được đối với hẳn cũng có tâm tình như vậy. Lần đầu tiên hẳn dụng tâm thích một người, người hẳn thích không sao nói rõ được, tình cảm tới cũng không sao nói rõ được, hẳn tự suy nghĩ, cũng không biết được rốt cuộc sao lại thích Lâm Được, thích y cái gì.

Có lẽ vì người này quá kỳ cục, có lẽ vì người này quá hấp dẫn hẳn, tuy mới đầu... đương nhiên hiện tại cũng luôn khiến hẳn phải tức tới rút gân, nhưng cũng chính vì thế, ánh mắt hẳn luôn dừng lại trên người y.

Nhìn lâu rồi, sẽ để ý, chú mục lâu rồi, sẽ để lại ký hiệu, thế là, khi phát hiện ra, đã thích mất rồi.

Tuy tình cảm này hoang đường, nhưng hẳn lại nghiêm túc, nếu không cũng sẽ không nguyện ý bỏ hết tài sản riêng vào trong cuộc đấu đó.

Hẳn dụng tâm như thế, đương nhiên cũng hy vọng Lâm Được có tâm tư giống hẳn, cho dù Lâm Được không muốn, hẳn cũng có thể đạt được y, nhưng như thế thì quá vô nghĩa.

Đương nhiên mấy lời này, cậu hai Trương sẽ không nói ra, hẳn chỉ trừng Lâm Được, giống như muốn lột da nuốt sống y.

“Cậu hai ơi, tôi chưa từng thích ai hết... ủa, không đúng, hồi tiểu học tôi chắc có thích lớp trưởng của tôi, tôi còn nhớ cổ có một đôi mắt to, gương mặt búp bê, hai cái bím, rất dễ thương, nhưng chỉ là hơi thuận mắt thôi, còn thì luôn thích chơi với mấy người học giỏi, tôi chào cổ cổ cũng không để ý, lúc đó tôi còn buồn bã một thời gian... nhưng cậu hai, tôi chưa từng thích người đàn ông nào, cậu cho tôi suy nghĩ đi, để tôi suy nghĩ nữa nha?”

Trương Trí Công có thể nói gì?

Nếu Lâm Được cự tuyệt thẳng hẳn đương nhiên có thủ đoạn bày ra, nhưng hiện tại, y không đáp ứng, nhưng cũng không cự tuyệt, hẳn cũng chỉ có thể gặt đầu đồng ý.

Nhưng tuy đồng ý rồi, cậu hai Trương hiện tại cũng không trông mong Lâm Được có thể cho hẳn đáp án thỏa mãn nào.

Thế là, hẳn theo Lâm Được càng chặt, trước kia còn có chút che giấu, hiện tại quả thật chính là quang minh chính đại. Trước kia vì trong lòng có cổ kị, vẫn giữ khoảng cách về thân thể, mà hiện tại thì cứ thỉnh thoảng lại vỗ vai Lâm Được, kéo tay y.

Mà Lâm Được dường như cũng không kháng cự gì những động tác này. Có lúc còn chủ động dùng cùi chỏ thúc cậu hai một cái, ôm vai cậu hai, thế là, từ từ, toàn Hạo Nhiên sơn trang đều cho rằng Lâm Được và cậu hai Trương thành rồi.

Mà Trương Trí Công thì sao, cũng cho rằng Lâm Dực thật ra đã tiếp nhận hắn, tuy miệng không thừa nhận, cũng không để hắn làm gì, nhưng chắc là do xấu hổ___ hắn đã tra rất rõ, trước kia Lâm Dực chưa từng yêu đương.

Tuy thần kinh của Lâm Dực không thể so với người thường, nhưng lần đầu tiên, luôn phải xấu hổ chứ, huống hồ tình yêu của họ còn chưa được đại chúng.

Trương Trí Công lần đầu yêu đương, không tốt hơn mấy thanh niên choai choai bao nhiêu. Lâm Dực lại biểu hiện không gần không xa như vậy, hắn càng thiếu kiên nhẫn, ngày ngày nghĩ nên làm sao lấy lòng người trong tim.

Nhưng thật ra Lâm Dực là người rất dễ lấy lòng. Y không có yêu cầu vật chất gì, ăn cái gì cũng có thể mặc cái gì cũng đều có thể, mỗi tháng cầm hai ngàn tệ đã rất cao hứng, không có sở thích đặc biệt, cũng không có hứng thú đặc biệt.

Dễ lấy lòng như thế, cũng chính là càng khó lấy lòng.

Mỗi ngày Trương Trí Công dụng tâm suy nghĩ nên lấy thứ gì ra để Lâm Dực thích hắn hơn một chút, kết quả lại không có chỗ ra tay, cho nên khi có một ngày hắn phát hiện Lâm Dực đang quan tâm tin tức về cuộc so tài mật chược do sông bài Macao Sharon đưa ra, hắn lập tức có hành động.

Không giống hồi xưa, hiện tại người trong nước muốn tới Macao đã vô cùng thuận tiện. Nhưng, vẫn phải làm chút thủ tục.

Thủ tục không phức tạp, nhưng phải cần người đó tự ra mặt, ít nhất cần người đó chụp hình, Trương Trí Công muốn cho Lâm Dực bất ngờ, nên đã dùng tới vài quan hệ.

Mà những quan hệ này nếu dùng tới, đương nhiên sẽ khiến anh hắn biết được.

“Em đã nghĩ kỹ chưa?”

“Cái gì?”

Trương Trí Công gần đây xuân phong đắc ý, bị anh hắn đột nhiên hỏi một câu như thế không khỏi ngáy ra.

“Gần đây em đang làm giấy thông hành Hồng Kông Macao, là muốn mang Lâm Dực đi đúng không?”

Trương Trí Công gật đầu: “Đúng vậy, Sharon lại muốn mở cuộc đấu mật chược gì đó, đi xem cũng náo nhiệt, anh, có chuyện gì sao?”

“Em đi không sao, nhưng cậu ta đi, em có nắm chắc cậu ta còn trở về không?”

Trương Trí Công cười nói: “Anh nói gì vậy hả. Không nói kỹ thuật mật chược của cậu ta thế nào, dù cậu ta lấy được quán quân, lão Tiêu còn có thể vì chuyện này mà chọi cứng với chúng ta sao? Lão Tiêu đó anh không phải rõ hơn em sao? Huống hồ, em chỉ mang cậu ta đi chơi thôi, sẽ không để cậu ta gặp lão Tiêu.”

“Em nghĩ kỹ rồi?”

Trương Trí Công có chút khó chịu, hắn đổi tư thế, chân phải gác lên chân trái, nghiêng người.

“Anh, em không biết anh đang lo lắng cái gì. Đúng, Macao rất xa, nhưng chúng ta không phải không có nhân mạch ở Quảng Đông. Em đã mang cậu ta đi, đương nhiên có thể dẫn cậu ta về, anh yên tâm, em sẽ theo sát cậu ta một bước không rời, nếu em không được, còn có tiểu Lưu. Huống hồ nhà của cậu ta còn ở đây. Tuy cậu ta có mâu thuẫn với ba mình, nhưng vẫn có tình cảm. Từ chuyện của gã chú năm kia là biết rồi. Cậu ta sẽ không bỏ mặc ba mình...”

Trương Trí Công nói không ngừng, anh hắn chỉ nhìn hắn, vẫn không mở miệng, đợi hắn nói xong, cân nhắc nửa ngày mới nói: “Em nói đều đúng, nhưng có một điểm, anh hy vọng em có thể làm được.”

“Cái gì?”

“Đừng chọi cứng. Bất kể xảy ra chuyện gì, đừng chọi cứng với cậu ta, anh là nói Lâm Dực!”

“Anh...”

“Được rồi, anh chỉ có một chút yêu cầu vậy thôi, cái khác, vẫn câu đó, cuộc sống riêng của em anh không quản, em đã lớn rồi, muốn làm gì, phải làm gì, anh sẽ không can thiệp. Nhưng em cũng phải nhớ rõ, bất kể làm gì, em đều phải chắc chắn gánh được hậu quả của nó.”

36. Chương 36

Lâm Được ngồi trên sofa cắn hạt dưa, trên bàn trà trước mặt bày trái cây hạng nhất, trái cây đều đã gọt vỏ, xanh vàng phối hợp, còn đặt cái nĩa màu bạc. Là Hồ Ái Bình vừa bừng lên, bừng đỏ xong, bà liền vào phòng, trong phòng khách chỉ còn lại Lâm Được và ba y.

Lâm Được cắn vài hạt dưa, lại xiên một miếng trái cây. Lâm Kiến Thiết ngồi bên cạnh nhìn y, vừa được an ủi vừa thấy đau lòng. Đứa con nhỏ xíu năm đó, hiện tại đã lớn thế này rồi. Nhưng vẫn như xưa, ăn uống như hổ đói, hơn nữa luôn thích ăn mấy thứ phối hợp với nhau.

“Tiểu Được, con cũng đã hai mươi tám rồi...”

“Hai mươi bảy! Tuy con cầm tinh con gà, nhưng sinh năm 82.”

“Được được được, hai mươi bảy, nhưng cũng không nhỏ rồi, còn chưa tìm bạn gái. Chuyện này, di Hồ của con nói...”

“Ngừng, bảo di Hồ đừng phí sức nữa, ba cũng không cần lo lắng, con sẽ không lấy phụ nữ, ba cũng không cần lo lắng tuyệt hậu, không phải còn có Lâm Hàm sao?”

“Con nói gì vậy hả, tiểu Hàm là con của ba, con không phải là con của ba sao? Ba biết con trách ba...”

“Được được được, con là con ba, có chuyện này, gần đây con muốn ra ngoài một chuyến, đây là thẻ ngân hàng của con, mật mã là sinh nhật của mẹ, nếu ba cần gì thì cứ đi rút.” Y nói xong, lấy thẻ ngân hàng trong túi quần ra, đứng lên, “Được rồi, con phải đi rồi, ba không cần tiễn.”

Lâm Kiến Thiết ngây ra, thấy y thật sự đi ra ngoài, lập tức lên tiếng: “Con đứng lại cho ba, con có còn xem ba là ba nữa không! Phải, ba biết con trách ba, ba cũng biết con cảm thấy ba có lỗi với mẹ con, nhưng đó là chuyện của ba và mẹ con. Cho dù ba có chỗ sơ sót với con, nhưng ba vẫn là ba con! Con tự nói đi, tiền tiêu vặt của con năm đó có phải nhiều nhất cả lớp. Con nói con muốn xem băng ghi hình, ngày tuyết lớn ba cũng đi mua máy ghi hình cho con. Con muốn chơi trò chơi ba mua tiểu bá vương cho con. Ba thật sự có lỗi với con? Ba là ba con! Con trách ba, mấy năm nay không quan tâm ba, ba tìm con bao nhiêu lần, con luôn ra sức khước từ!”

“Tiểu Hàm là con ba, con cũng vậy, ba kiếm mớ gia sản này, sau này sẽ không thiếu phần con! Con lớn vậy rồi, còn chưa có công việc chính thức, hiện tại lại nói với ba không kết hôn gì đó. Ba cho con biết, cái thằng Trương Trí Công lần trước tới cùng con đó, con nên tránh xa, đừng cho rằng hiện tại thế lực của nó lớn thì con có thể ôm chân, người như thế sau này không biết sẽ như thế nào đâu!”

“Con ngoan ngoãn trở về cho ba, ba giúp con tìm một công việc tạm thời trong đơn vị hành chính, đợi con có văn bằng với người ta rồi lại chuyển việc cho con. Con có ý kiến với di Hồ của con, có thể, con tự tìm một bạn gái, chỉ cần con nhớ xuất thân thanh bạch, ba đều không có ý kiến. Con nghe rõ chưa, ba là ba con, sẽ không hại con!”

Lâm Được quay đầu, gãi đầu, lại thở dài, nói: “Ba à, con sẽ không kết hôn, tuyệt đối không. Ba nếu nhất định muốn biết nguyên nhân, thì chính là, con không muốn tương lai biến thành giống như ba.”

Sắc mặt Lâm Kiến Thiết trắng bệch, không dám tin nhìn y.

“Được rồi, con biết ba sẽ tức giận, nhanh uống thuốc giảm áp đi, con đi đây.” Y mở cửa, lại ném sang một câu: “Còn nữa, về sau ba cứ coi như chưa từng sinh ra đứa con này, không cần phải lo lắng cho con nữa.”

Y xuống lầu, nhìn chiếc Mercedes dừng dưới lầu, thở dài: “Cậu hai, cậu vẫn còn đợi à.”

“Tôi không phải nói sẽ đợi sao, lên trước ngồi đi.”

Lâm Được đóng cửa sau, tới ghế trước, vừa ngồi xuống, Trương Trí Công đã nghiêng qua giúp y thắt dây an toàn.

“Cậu hai, ở Cúc thành không có thói quen này, cảnh sát không phạt đâu.”

“An toàn một chút vẫn hơn.”

... Câu này nếu để người quen biết cậu hai Trương nghe được, nhất định sẽ rớt nguyên hàm răng. Cậu hai Trương, phóng xe bạt mạng trên đại lộ Bàn Sơn, từ lúc nào chú ý tới an toàn giao thông.

Thắt dây an toàn xong, Trương Trí Công khởi động xe, đồng thời kéo tay Lâm Được, Lâm Được nhìn nhìn, không kháng cự.

“Lâm Được, nếu cậu muốn, chúng ta còn có thể từ Hồng Kông trực tiếp tới Malaysia.”

“À.”

“Cậu không vui?”

“Cậu hai ơi, Malaysia tôi chưa từng đi qua, nhưng tôi cũng biết nơi đó rất nóng, cực nóng. Mùa đông đi còn được, mùa hạ sao, tôi lại chưa bị nóng tới mù đầu, đi Malaysia gì chứ, còn không bằng dứt khoát đi Sahara luôn.”

Một bụng nhiệt huyết của Trương Trí Công bị tạt một chậu nước lạnh, nhưng may là gần đây hần cũng quen rồi, khoe miệng giật giật giật giật: “Vậy chúng ta chờ mùa đông hãy đi.”

“Chờ mùa đông hãy nói, tôi còn không biết có thể gom được tiền không. Cậu hai, tôi một tháng có hai ngàn, tiền để dành hồi trước vừa rồi cũng cho ông già rồi. Hai, đây là lần đầu tôi ra ngoài, trong lòng hơi lạc lõng. Mảnh đất sinh tôi nuôi tôi, lẽ nào tôi sắp sửa phải rời xa sao? Thì ra cái gọi là sinh lý, quả thật đau khổ a.”

Khoe môi Trương Trí Công lại lần nữa co giật. Bọn họ sẽ bay vào chiều nay, đã sắp đi, đương nhiên không thể giấu Lâm Được nữa.

Lâm Được nghe được phải đến Macao, cũng không biểu hiện quá vui mừng gì, chỉ nói muốn đi thăm Lâm Kiến Thiết.

Hần không đặt đồ gì trên người Lâm Được, nhưng trong nhà Lâm Kiến Thiết, từ lần đầu tiên khi bị bắt cóc hần đã đặt đồ vào.

Cuộc đối thoại của Lâm Được và Lâm Kiến Thiết vừa rồi hần cũng nghe được hết, tuy không có gì, nhưng một vài câu bên trong vẫn khiến hần bất an, cũng có chút đả kích.

Đặc biệt là nghe được nguyên nhân không kết hôn của y thì càng thêm thấp thỏm, nhưng hiện tại xem ra, là do hần nghĩ nhiều rồi.

Vì cậu hai Trương tại Quảng Châu còn có chút chuyện, cho nên bọn họ không trực tiếp tới Hồng Kông, mà ở lại Quảng Châu một đêm, ngày hôm sau ngồi xe đến cảng Hoàng Cương.

Cuộc thi đấu mặt chược của khách sạn Sharon cử hành vào ngày 28 tháng 7, ba ngày đầu vòng loại, một ngày bán kết, một ngày chung kết.

Ngày chung kết định vào 8 tháng 8, tiền thưởng cũng rất may mắn, tám triệu tám trăm tám mươi đô Hồng Kông. (Số 8 trong tiếng Hoa có âm đọc khá giống với chữ ‘phát’ của phát tài, nên được xem là con số may mắn)

Bọn họ tới Hồng Kông vào ngày 21 tháng 7, cho nên lịch trình Trương Trí Công sắp đặt là, trước tới Hồng Kông chơi hai ba ngày, nếu Lâm Được có hứng thú, thì vào ngày 26 hạn chót báo danh sẽ tới Macao, nếu Lâm Được không hứng thú, thì ngày 28 mới qua.

“Macao không có gì đẹp.” Trương Trí Công nói với Lâm Được như thế, “Thật ra Hồng Kông cũng không có gì, chỉ có mấy công viên chủ đề, đua ngựa, còn thì chỉ có mua đồ. Nhưng Hồng Kông có nhiều chỗ chơi nhiều

đồ ngon hơn Macao. Macao chính là sông bài, còn di tích Nhà thờ Thánh Paulo gì đó, chỉ là một đồng đồ nát, đến lúc đó cậu đi xem là biết.”

Lâm Được thì có cũng được không có cũng không sao, nghe hắn nói thế, cũng chỉ gật đầu. Trương Trí Công thấy y thuận theo như vậy, không khỏi vui vẻ, còn thầm tính toán lát nữa có nên đặt một phòng không, nhưng nghĩ tới lợi ích lâu dài, cảm thấy vẫn nên để nước chảy thành sông thì hơn.

Nếu không tính mấy hải đảo, Hồng Kông có thể chơi ba ngày. Một ngày công viên hải dương, một ngày Disney, ngày còn lại đi mua đồ, tối lên đỉnh núi ngắm cảnh đêm.

Nếu thời gian cấp bách, thật ra Disney cũng có thể xóa bớt, vì so với Walt Disney tại những nơi khác trên thế giới, Hồng Kông tương đối nhỏ.

Trương Trí Công coi như ngựa cũ biết đường, dẫn Lâm Được đi ăn tôm hùm trên biển đảo, chui vào động Trương Bảo, ngắm núi Đại Dữ, bãi Hoàng Đại Tiên.

Bọn họ đón du thuyền ra biển, ngồi thuyền hải tặc trong công viên hải dương, cùng với mấy bạn nhỏ dưới mười tuổi xung quanh, cầm đồ đập nước khua bọt, dạo qua từng cửa tiệm chuyên bán đồ, phòng tinh phẩm, bóp da trên mười ngàn, cậu hai Trương không chớp mắt lấy một cái đã quẹt thẻ.

Thế là không tới một ngày, Lâm Được từ trong ra ngoài không tìm được một thứ nào dưới một ngàn nữa, đối với mấy thứ này, câu thường nói nhất của Lâm Được chính là: “Cậu hai, tôi cảm thấy cậu nên cho tôi tiền của mấy món này, thật đó, dù sao là phần trăm của tôi, nên để tôi tự sắp xếp.”

Vì sợ y không tiếp nhận, cậu hai Trương ban đầu nói thế này: “Số tiền này là khấu trừ trong phần trăm của cậu, vấn đề, ít nhất cũng phải cho cậu mười phần trăm.”

Lâm Được thắng ván đó, địa vị tại Hạo Nhiên sơn trang lên thẳng tiến, nhưng người ta thì không nhận được chỗ tốt thực chất nào.

Y thắng Daniau, số tiền trên bàn, thuộc về Hạo Nhiên sơn trang, Daniau vốn dĩ cũng nên thuộc về Hạo Nhiên sơn trang, nhưng không biết Daniau và anh em nhà họ Trương nói gì, không tới hai ngày, hắn đã đi rồi. Trước khi hắn đi, Trương Trí Thành còn trưng cầu ý kiến của Lâm Được.

Lâm Được vốn cũng không có ý kiến gì, Trương Trí Thành hỏi như thế, liền yêu cầu Daniau bỏ qua cho Lưu Yên Nhiên. Daniau cũng rất dứt khoát, không chỉ bỏ qua cho Lưu Yên Nhiên mà còn bỏ qua tên mập Trần. Thế là đến cuối cùng, ba người thua đều có tự do.

Trừ cái này, về trận đấu đó, Trương Trí Thành không nói gì khác nữa, Trương Trí Công thì càng không nói tới. Lâm Được cũng không nhắc tới.

Lúc này cậu hai Trương nói là phần trăm của y, Lâm Được nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng là mình nên có, nên không cự tuyệt. Nhưng mỗi khi tắm rửa, thấy mấy cái quần lót đáng giá trên ngàn tệ, liền cảm thấy lòng nhỏ máu.

“Lạc Lạc à, anh thử nói xem, một người đàn ông, mặc quần tốt như thế làm gì? Hơn nữa anh xem cái quần này chỉ có chút xíu như vậy, cả mông cũng không che được, cho dù có hình báo cũng không tệ, nhưng nó cũng không phải là thật, làm gì đáng tới cả ngàn tệ chứ. Lạc Lạc à, trước kia anh cũng mặc thứ quần này sao?”

Caesar đương nhiên không thèm trả lời.

Nếu là trước kia, Caesar vẫn sẽ có chút vui sướng trên tai họa người khác.

Trương Trí Công mua đồ lót cho Lâm Được, có mấy cái là bó sát, quần màu chính là đen, không phải báo đốm thì là hổ, phía trước là hình cái đầu, phía sau là hình cái đuôi. Caesar không cần nghĩ, cũng biết cậu hai Trương có ý đồ gì.

Trương Trí Công muốn thế này thế kia với Lâm Được, Caesar vốn ôm tâm lý xem trò hay, nhưng vào hôm đó, khi Trương Trí Công sắp hôn tới, Caesar biết mình sai rồi, sai đặc biệt lớn!

Sau khi hấn vào ở trong đầu Lâm Được, sau khi nói chuyện với Lâm Được, thì có thể dùng đôi mắt của Lâm Được nhìn thứ bên ngoài, dùng lỗ tai của Lâm Được để nghe âm thanh bên ngoài, trong cuộc đấu bài đó bọn họ còn phát hiện, nếu Lâm Được đồng ý, hấn còn có thể mượn dùng thân thể Lâm Được một chút.

Không phải thân trên, bộ phận hấn có thể mượn dùng vô cùng ít, đại khái chỉ có một cánh tay, hơn nữa nhiều lắm cũng không tới một phút, hơn nữa, nhất định phải là Lâm Được hoàn toàn không kháng cự, cho dù Lâm Được chỉ có một chút xíu không đồng ý, thì hấn cũng vô lực thực hiện.

Từ phương diện nào đó mà nói, hấn cũng coi như cùng Lâm Được có một thân thể. Nhưng chỉ là phương diện nào đó thôi. Lâm Được có cảm giác gì, hấn trừ có thể cảm thụ một chút ra, thì không trực tiếp lĩnh hội. Chẳng hạn khi ngón tay của Lâm Được bị Trương Trí Công bẻ gãy, hấn không cảm thấy đau. Khi Lâm Được ăn thứ gì ngon, hấn nhiều lắm cũng chỉ có thể cảm thụ được sự vui vẻ của y, còn về mùi vị của thứ đó là gì, hấn hoàn toàn không biết.

Cho nên, hấn chưa từng có cùng một nhận thức với Lâm Được.

Nhưng mà, nhưng mà, hôm đó, khi miệng của Trương Trí Công cúi xuống, Caesar biết mình đã bỏ qua một chuyện. Nên làm sao hình dung cảm giác của Caesar đây?

Đúng, hấn không có xúc cảm, nhưng không có cảm giác là một chuyện, chân chân thật thật nhìn thấy lại là chuyện khác, nếu muốn ví von, thì nó tương đương với chuyện Trương Trí Công cách một lớp thủy tinh hôn hấn!

Đúng, cách một lớp thủy tinh hấn không có cảm giác, nhưng ghê tởm trong đó tuyệt đối không giảm bớt chút nào!

Cho nên, khoảnh khắc Trương Trí Công muốn hôn lên hấn đã lên tiếng, sau đó bị ai phát hiện, mình đại khái không xem được trò vui của hai người này. Đồng thời, càng thêm bi quan với tương lai của mình.

Trương Trí Công hôm nay không được, Vương Trí Công, Lý Trí Công ngày mai sẽ được thì sao? Lâm Được mở miệng ra là nói mình sẽ không lấy phụ nữ, đó chính là nói tương lai muốn tìm đàn ông. Đương nhiên, hấn đối với đàn ông cũng không có mấy phản cảm, trước kia cũng từng bao dưỡng hai cậu trai, nhưng hấn hoàn toàn không cho rằng khẩu vị của Lâm Được sẽ giống mình!

Tuy nói từ sau khi không hiểu sao chạy vào đầu Lâm Được hấn đã không còn nhìn thấy ánh sáng gì nữa, nhưng hiện tại, hấn thật sự chỉ còn thấy được bóng tối.

Caesar rất bất đắc dĩ, Caesar rất buồn bực.

Mà tương phản với hấn, gần đây cậu hai Trương thì xuân phong đắc ý, xuân phong đầy mặt, khoe miệng gần như ngày nào cũng hiện độ cong bốn mươi lăm độ, một ngày hai mươi bốn tiếng giữ vững hưng phấn, nhiệt huyết đối với Hồng Kông cũng tăng dần từng ngày, chỉ cảm thấy cái nơi vật giá leo thang, diện tích nhỏ hẹp này là nơi dễ thương nhất thế giới.

Tuy ở đây hấn mất mặt không ít lần___ Cùng Lâm Được mặc Armaniở bên đường ăn trứng cá, ăn đá trong ly coca___ Lâm Được kiên trì một ly coca giá ba mươi tệ tuyệt đối không thể lãng phí. Trong khách sạn năm sao yêu cầu gói về___ lý do như trên.

Tóm lại, chuyện trước kia hấn chưa từng làm, nghĩ cũng không nghĩ, mấy hôm nay đều đã làm hết.

Khi làm cũng khoe miệng co giật, hận không thể lấy miếng vải che mặt mình, nhưng sau đó nghĩ lại, chỉ cảm thấy thú vị, vui vẻ.

Lúc này hấn mới hiểu tại sao có câu ‘có người yêu uống nước cũng thỏa mãn’, thì ra khi ở cùng người mình thích, cho dù chỉ nhìn, cho dù không có tiếp xúc da thịt, cũng rất vui vẻ.

Đương nhiên, cậu hai Trương vẫn muốn có thể có chút tiếp xúc thực thể, điểm này, đã phản ánh từ chuyện hấn mua mấy cái quần lót đó cho Lâm Được.

Có một câu nói là thời gian trôi nhanh, khi tâm tình bạn tốt, thời gian càng trôi qua đặc biệt nhanh, mới chớp mắt, đã tới ngày 26 tháng 7.

Trương Trí Công và Lâm Được ngồi thuyền tới Macao.

Đúng như Trương Trí Công nói, Macao không đẹp đẽ gì, Lâm Dực gục trên cửa sổ nhìn nửa ngày, ghen ra một câu: “Đây chính là Macao trong truyền thuyết sao.”

37. Chương 37

Nếu không thực sự đến, thì sẽ có hiểu biết rất chệch về Macao.

Vì phim bài thập niên 90, mọi người sẽ cho rằng nơi này huy hoàng tráng lệ. Nếu xem một chút báo, thì sẽ cho rằng nơi này tràn đầy hài hòa, à, không phải nói là hoàn cảnh ở đây, mà là nói người bản xứ Macao, trong một vài bài báo, cư dân bản địa Macao phần nhiều đều có quan hệ phức tạp với sòng bài, nhưng bọn họ sẽ không chơi bài, đặc biệt là nhà cái, sẽ càng không tham gia.

Trong những bài báo đó, bọn họ có tiền lương kinh người, tiền boia kinh người, phúc lợi kinh người. Tóm lại khi nhìn những văn chương đó, thậm chí sẽ khiến người khác có cảm giác nuối tiếc rằng ‘sao mình không phải sinh ra ở đó’.

Đương nhiên trừ nó ra, Macao còn có pê đê, các biểu diễn sắc tình mới mẻ kích thích, mà khi ghép tất cả lại với nhau, lại cho người ta cảm giác hài hòa hỗn loạn, nhưng chân chính tới Macao rồi, sẽ biết mình sai lầm cỡ nào.

À, đương nhiên không phải không tốt, chỉ là, hoàn toàn khác với trong tưởng tượng.

Hồng Kông đã đủ nhỏ rồi, mà Macao lại càng nhỏ, nhỏ tới mức mấy điểm thắng cảnh nổi danh hoàn toàn có thể bước vài bước là xong hết. Mà chỗ ngoài sòng bài ra, thì giống như thành phố nhỏ bình thường.

“Cậu hai, đây là phòng cậu đặt, vô cùng xin lỗi, hiện tại chỉ còn một phòng thôi.” Quản lý George của khách sạn Sharon, đưa Trương Trí Công tới trước cửa phòng đã đặt, mở cửa phòng, cong người nói.

“Không sao, thời kỳ đặc biệt mà, tôi hiểu, một phòng cũng đủ rồi.”

Cộng thêm Lâm Dực, bọn họ có tổng cộng sáu người, căn phòng bộ này có ba phòng, cũng đã đủ dùng.

“Vậy thì, tôi không quấy rầy nữa. Ngoài ra, ngài Tiêu muốn biết tối mai ngài có thời gian ăn tối cùng ngài ấy không.”

“Tôi thì có rất nhiều thời gian, chỉ sợ anh ta không có thôi, ha ha, tôi tới chơi thôi, không làm lỡ anh ta kiếm tiền, qua vài ngày nữa hãy nói đi. Đúng rồi, người bạn này của tôi rất hứng thú với cuộc so tài của các ông, ông giúp tôi làm chút thủ tục đi.”

George nhìn Lâm Dực một cái, nói: “Được, vậy lát nữa tôi sẽ lấy bản khai lên.”

George đi rồi, lát sau, mang một bản khai lên, bản khai cũng rất đơn giản, chỉ là tên giới tính số thông hành, sau đó là ký tên dưới giấy bảo đảm, không có mấy thứ quá phiền phức.

Vừa nói tới trận đấu thể giới gì đó, mọi người đầu tiên nghĩ tới chính là mấy chữ chính quy, nghiêm khắc, cuộc đấu mật chược do Sharon tổ chức cũng không thể nói không nghiêm khắc.

Có người chính phủ ra mặt, có tiền bối của giới bài ra mặt, có công chứng có đảm bảo. Nhưng nếu nói đây là một trận so tài thì, thật ra, càng giống một thủ đoạn tiêu thụ hơn.

Macao lấy ngành du lịch làm sản nghiệp cơ bản, mà nó sẽ dĩ có thể phát triển ngành du lịch hoàn toàn là nhờ vào cờ bạc.

Nó không có thắng cảnh nổi tiếng gì, không có kỳ quan hiếm có, những gì nó có, chính là một địa điểm đặc thù một hoàn cảnh đặc thù, sau đó, vẫn là máu cược và tham lam trong bản tính con người.

Thi đấu mật chược thể giới, nói ra thì rất chấn động, thật ra chẳng qua là để thu hút du khách, vì muốn mở rộng danh tiếng của sòng bài, thuận tiện đẩy mạnh tiêu thụ phòng nghỉ mà thôi.

Cho nên đối với số người báo danh vòng loại hoàn toàn không hạn chế, chỉ cần giấy thông hành thì không có vấn đề, cộng thêm phí báo danh một trăm đô Hồng Kông, tuổi đủ mười tám thì có thể tham gia.

Lâm Được điền bản khai, George mang đi, sau đó trực tiếp đến phòng làm việc của Tiêu Nhiên.

“Chỉ có một phần?” Tiêu Nhiên nhìn bản khai.

“Đúng, cậu hai nói cậu ta không tham gia.”

Tiêu Nhiên búng búng bản khai: “Viết chữ rất đẹp, không ngờ còn muốn tới tham gia đấu mạt chược.”

Hai câu này nói khá kỳ lạ, chữ có đẹp hay không thì có liên quan gì tới chuyện tham gia đấu mạt chược. Nhưng điểm này, George đương nhiên sẽ không nghi vấn.

“Được rồi, giao lên đi, tôi thật muốn xem thử, trình độ mạt chược của cậu ta thế nào.”

Trình độ mạt chược của Lâm Được thế nào?

Rất không ra sao!

À, y biết đánh mạt chược. Nhưng mạt chược ở Cúc thành và mạt chược Quảng Đông hoàn toàn là hai loại.

Giới thiệu về mạt chược, đều nói mạt chược ở Quảng Đông đơn giản, nhưng thật ra, mạt chược ở Cúc thành càng đơn giản. Mạt chược ở Cúc thành không có Gió, không có Trung Phát Bạch, chỉ có Vạn, Văn, Sách, không thể ăn chỉ có thể phỗng, ai điểm pháo ai chung tiền, thắng thì gom được của ba nhà.

(Trọn bộ mạt chược kiểu Hồng Kông có tổng số là 144 quân như sau:

- 36 quân hàng Văn, (vòng tròn)
- 36 quân hàng Sách, (cây trúc)
- 36 quân hàng Vạn, (chữ đỏ)
- 16 quân cho bốn gió Đông Tây Nam Bắc
- 12 quân cho tam nguyên Trung Phát Bạch,
- 8 quân cho hai bộ Hoa Xanh và Hoa Đỏ.

Mạt chược gồm bốn người đánh.

Ăn: chỉ ăn quân thứ ba để thành Xuyên (ba quân cùng hàng đi liền), chỉ được ăn từ nhà Trên đánh xuống.

Phỗng: đang có đôi, ăn thêm quân thứ ba thì gọi là Phỗng.

Điểm pháo: chỉ hành động bạn đánh ra một con bài, người khác ăn nó để Ù.)

Mà mạt chược Quảng Đông, còn có đủ cách tính, đủ cách thắng, có kiểu thắng rõ ràng nhưng vẫn không tính là thắng, có kiểu đánh ra một con, lại có thể khiến ba nhà khác đều thắng.

Đối với cách chơi này, Lâm Được ngay cả quy tắc cũng không hiểu, càng khỏi cần nói đánh ra sao. Nhưng y cũng không để ý, dù sao có Caesar ở đây, đến lúc đó y chỉ cần nghe theo rồi đánh là được.

Cứ thế, y rảnh rang theo Trương Trí Công ra ngoài ăn bánh trứng, tham quan giáo đường, thăm mấy sông bài khác, chơi cho hết thời gian rảnh còn lại.

Ngày 28 tháng 7, hôm nay, y vừa tỉnh ngủ, đã thấy một bó hoa tươi thật bụi, sau đó chính là Trương Trí Công mang theo đôi mắt xanh đen.

Sáu người, ba phòng ngủ, đám người tiểu Lưu ngủ thế nào cậu hai Trương không quan tâm, dù sao một câu của hắn đã quyết định Lâm Được và hắn ở chung phòng.

Đối với quyết định này, đám người tiểu Lưu đương nhiên không có ý kiến, Lâm Được cũng không có ý kiến_____

Lúc đó trong lòng cậu hai Trương vẫn thực vui mừng, cho rằng đây là ngầm đồng ý.

Kết quả, không đợi hấn có hành động gì, đã bị Lâm Dực đá một cước ra xa.

Trương Trí Công cũng không phải cứ thế là thôi. Một phòng, hai người, đêm dài đằng đẵng, hấn vẫn có cơ hội.

Đúng, hấn có cơ hội.

Nếu không có Caesar.

Lâm Dực ngủ rồi, nhưng Caesar không ngủ. Hấn không thể thông qua ánh mắt của Lâm Dực nhìn bên ngoài, nhưng, khi con người ngủ, lỗ tai sẽ không đóng lại.

Tuy nghe tiếng định vị là kỹ năng cao cấp trong võ công, nhưng lỗ tai của Caesar là gì chứ, ở vấn đề này, hấn lại rất dễ tâm.

Cho nên, Trương Trí Công vừa có hành động, hấn liền gọi Lâm Dực, hơn nữa mỗi lần đều chỉ thị chính xác cho y, Lâm Dực đang ngủ mơ mơ hồ hồ, đương nhiên vô thức làm theo.

Thế là, cậu hai Trương hành động tích cực cỡ nào... ừm, thì tần suất bị thương cũng cỡ đó. May là trong lúc Lâm Dực ngủ nửa tỉnh nửa mê, sức lực của tay chân không phải rất lớn. Nhưng cho dù như thế, tối hôm đầu, hai mắt của cậu hai Trương cũng đã cực kỳ tiếp cận quốc bảo.

Cũng may là trên đời này vẫn còn có phát minh vĩ đại là kính râm, nếu không phạm vi hành động của cậu hai Trương tại Macao, chính là khách sạn khách sạn rồi khách sạn!

Chỉ một đêm giáo huấn như thế, Trương Trí Công hai ngày nay thành thật hơn rất nhiều, chẳng qua vết tích ở mắt phải vẫn rất rõ ràng.

Thấy Lâm Dực mở mắt, hấn cười cười, đưa bó hoa trong tay qua: “Kỳ khai đắc thắng.”

Lâm Dực ngáp một cái: “Cảm ơn.”

Hoa Lily không vận tới, mỗi đóa đều đang ở trong trạng thái hoàn mỹ nhất, phía trên còn mang giọt sương... đương nhiên, cũng có thể là người trong tiệm hoa tưới lên, nhưng nhìn vẫn vô cùng xinh đẹp.

Một bó hoa tươi như thế, nếu ở trước mặt phụ nữ, tuyệt đối sẽ hưng phấn thét lên, cho dù là đàn ông khác thấy, cũng phải khen vài câu___ dù sao là chúc phúc, mà Lâm Dực chỉ nhìn một cái, rồi đi vào nhà vệ sinh.

Trương Trí Công sáng sớm đã thức dậy đặt hoa, rồi đợi y tỉnh lại, thấy thái độ như vậy, không khỏi bị đả kích.

“Cậu hai.” Lâm Dực đi tới trước nhà vệ sinh, lại quay người, gãi đầu: “Có phải cậu hiểu lầm gì không? Tôi không kết hôn với phụ nữ, chỉ là, chỉ là tôi sợ các cổ... tôi như thế này, có lẽ không biết làm gì, chỉ khiến các cổ thương tâm. Còn, tôi tuyệt đối không có...”

Y phiền não gãi đầu không biết phải nói thế nào.

Y từ nhỏ đã thấy rất nhiều bi ai và nỗi buồn của mẹ mình. Tuy thật sự không nói ra, y không ở chung với mẹ mình được bao nhiêu lâu. Vì mẹ y muốn làm ăn, phải không ngừng bôn ba các nơi. Nhưng trong lòng y, mẹ y lại là hoàn mỹ nhất, tốt nhất.

Mẹ càng hoàn mỹ, cha càng đáng ghét. Sau đó dần tới, phụ nữ thì đều tốt, đàn ông đều xấu. Tuy y cũng biết quan niệm này không được chính xác, nhưng, y sợ mình sẽ tổn thương một phụ nữ nào đó.

Cho nên, y chưa từng nghĩ tới việc tìm một phụ nữ chung sống, nhưng đồng dạng, y cũng chưa từng nghĩ tìm một người đàn ông.

“Tôi biết tôi biết.” Trương Trí Công liên tục gật đầu.

“Cậu biết?” Y vẫn chưa nói mà, sao hấn đã biết?

“Tôi biết.” Trương Trí Công gật đầu khẳng định, rất nhiều đồng tính luyến ái đều là vậy, vì sợ nữ giới mà chỉ có thể tiếp nhận nam giới, bọn họ không phải mới đầu đã có thể tiếp nhận nam giới, nhưng từ từ, tự nhiên có thể, Lâm Dực đương nhiên cũng có thể.

Lâm Được thấy hấn bày vẽ “cậu không cần nói nhiều”, cũng chỉ đành nhún vai, được rồi, cứ thế đi, dù sao y cũng không biết phải nói gì, y không muốn tùy tiện nói về mẹ mình với người khác.

“À, đúng rồi, cậu hai, tôi thích những thứ thực chất hơn, hoa thì không cần.”

Y nói xong, thì vào nhà vệ sinh, Trương Trí Công ở bên ngoài cười.

Cuộc đấu mạt chược thế giới, tuy nói là thế giới, nhưng thật ra, chẳng qua là cuộc so tài mạt chược Châu Á, cái này cũng giống như cờ vây và cờ tướng TQ, người phương tây biết chơi dù sao vẫn là số ít.

Mà cuộc thi đấu Sharon tổ chức, phần lớn người tham gia vẫn là người TQ, đặc biệt là gần tỉnh Quảng Đông, tuy phạm vi không lớn, nhưng cũng có gần hai ngàn người báo danh.

Phí báo danh một trăm, và số chip một ngàn.

Đấu vòng loại áp dụng phương thức kết hợp đào thải và tuyển chọn. Chip thua hết thì tự động rời cuộc, thắng được ba ngàn, tự động thăng cấp.

Cũng chính là nói, khi chip từ một ngàn biến thành ba ngàn, thì có thể rời khỏi bàn đấu đợi tham gia bán kết.

Mà cái này cũng có nghĩa là, mỗi tuyển thủ tham gia bán kết, đều phải đào thải hai đối thủ.

Đại sảnh rộng lớn, bày chín mươi chín bàn mạt chược, nhưng không có tiếng xào xạt quá lớn, vì toàn bộ đều là máy mạt chược tự động.

Tuyển thủ tham gia dựa theo số hiệu vào bàn, thắng đủ thì rời khỏi bàn, người thua hết cũng rời khỏi bàn, sau đó người khác bổ sung vào.

Trừ nhân viên công tác, trong sảnh không còn người khác di chuyển, tất cả mọi người rời và vào bàn, đều có nhân viên công tác dẫn đường.

Mà muốn tham quan, một là ở ngoài vách đỏ, hai là ở trong phòng khách quý lầu hai, trong đó có một màn hình lớn có thể quan sát, nhưng tự nhiên phải trả tiền.

Trương Trí Công đương nhiên sẽ không đợi bên ngoài vách đỏ, nhưng hấn cũng không lên lầu hai, ở đó chỉ có một màn hình lớn, có thể xem được cái gì?

Hấn gõ cửa phòng Tiêu Nhiên.

“Cuối cùng cũng gặp tôi rồi, cậu hai, tôi còn cho rằng lần này cậu sẽ hoàn toàn tránh né tôi đó chứ.”

“Lão Tiêu, miệng lưỡi anh lợi hại thật, tôi không tìm anh, còn không phải sợ quấy rầy anh sao. Không ngờ tôi biết điều như vậy lại thành ra không đúng.”

Hấn vừa nói, mắt vừa đảo lên vách tường.

Khác với sòng bài ngầm của Hạo Nhiên sơn trang, Sharon là sòng bài chân chính, bố cục, quy mô đều có một đẳng cấp khác, trên vách tường bên phải phòng làm việc của Tiêu Nhiên, toàn bộ đều là màn hình, từ đại sảnh đến phòng khách quý đều bao quát.

“Cậu hai, cậu bây giờ thật sự đã rơi vào rồi sao? Được rồi được rồi, cậu khỏi nhìn ệt, người tình nhỏ của cậu đang ở bàn ba mươi sáu, tôi sẽ mở cho cậu xem.” Tiêu Nhiên vừa cười vừa cầm điều khiển từ xa, “Phải nói rằng tôi có nghe nói rồi, người tình nhỏ của cậu chơi poker Texas không tồi, chỉ là không biết mạt chược...”

Màn hình bàn ba mươi sáu phóng lớn, lời sau đó của Tiêu Nhiên đã nghẹn trong họng, vì Lâm Được đã đứng lên rồi.

Sau khi vào bàn, thì không thể tùy tiện đứng lên, trong sòng bài có nhân viên phục vụ đưa đồ uống đi qua lại, nếu cần có thể phẩy tay, nhưng không thể đứng lên.

Đương nhiên, có yêu cầu khác, chẳng hạn muốn đi nhà xí, cũng có thể đứng lên khi có nhân viên phục vụ ở cạnh, nhưng, vừa mới mở màn không tới năm phút mà, có yêu cầu gì?

“Lẽ nào cậu ta hồi sáng ăn thứ gì chột bụng?”

Trương Trí Công cũng ngậy ra, mà lúc này, nhân viên phục vụ đã tới thu chip của Lâm Được lại, xếp ba hàng chỉnh tề, y đã thắng ba ngàn rồi!

Năm phút ba ngàn, đây không phải là con số lợi hại gì, nhưng, lúc này chín mươi chín bàn, gần bốn trăm người, Lâm Được là người đầu tiên thắng!

Trong nhất thời, người ở đại sảnh, đều bắt giác nhìn y, mà khi nhìn thấy số chip sau lưng y, ánh mắt càng thêm phức tạp.

“Cậu hai, xem ra cậu ta không chỉ giỏi ở poker Texas, ván này là ù hỗn nhất sắc, vừa đúng thắng đủ ba ngàn.”

Tiêu Nhiên quay ngược băng, dừng lại ngay khúc Lâm Được đẩy bài, nhìn một cái liền lắc đầu: “Tính thật chuẩn, xem ra cậu hai, lần này tôi không chỉ không kiếm được tiền của cậu, mà còn phải bồi thêm.”

Trương Trí Công cũng cười: “Lão Tiêu, tôi đối với cậu ta là nghiêm túc, anh hiểu ý của tôi chứ.”

“Tôi đương nhiên hiểu rõ, nhưng cậu hai, cho dù cậu nghiêm túc, cũng không...”

“Không có nhưng.” Không đợi hắn nói xong, Trương Trí Công đã chen vào, “Tôi và cậu ta chỉ tới đây để chơi thôi, đợi trận so tài này kết thúc rồi, tôi sẽ dẫn cậu ta về. Tôi đã dẫn cậu ta tới đây, thì nhất định sẽ dẫn cậu ta về.”

Tiêu Nhiên nhìn hắn một lúc, sau đó gật đầu: “Được rồi, tôi hiểu rồi. Nhưng cậu hai, ở đây tôi muốn đòi một nhân tình với cậu trước, tương lai, không chừng tôi sẽ tìm cậu mượn người này.”

Trương Trí Công gật đầu: “Đương nhiên không vấn đề, nhưng đến lúc đó nói thế nào, thì anh và anh tôi bàn đi. Được rồi, tôi không quấy rầy anh nữa.”

Tiêu Nhiên không chút nể mặt cười, vừa cười vừa đứng lên tiễn hắn, Trương Trí Công đương nhiên biết hắn cười cái gì, nhưng hiện tại da mặt của Trương Trí Công đã luyện được rất dày, liền coi như không phát giác, thản nhiên đi ra ngoài.

Tiêu Nhiên đưa hắn ra xong, quay đầu lại nhìn Lâm Được trên băng ghi hình, thở dài: “Thật đáng tiếc, người này, lại để anh em họ Trương giành trước.”

38. Chương 38

Một ván thành danh.

Tuy đây không phải là trận chiến đầu tiên của Lâm Được, nhưng quả thật trong trận chiến này, y đã thành danh. Đấu vòng loại năm phút đã rời bàn, đấu bán kết đồng dạng cũng chỉ năm phút đã đứng lên.

Tại vòng loại, mỗi người cần phải đào thải hai đối thủ mới có thể thăng cấp, mà ở vòng bán kết, thì phải đào thải ba người, cũng chính là nói trong một bàn mặt chược, chỉ có thắng hết những người khác, mới có thể đứng lên.

Một lần là vận may, hai lần cũng có thể là vận may, được rồi, vận may như thế không phải không thể xuất hiện, nhưng vận may như thế cũng thật khiến người ta hâm mộ.

Giống cuộc so tài năm ngàn người của Mỹ, người cuối cùng được quán quân chỉ có một người, nhưng chỉ cần bạn có thể vào được năm mươi hạng đầu, đã có thể chia sẻ giải thưởng.

Mà ở đây, chỉ cần vào được chung kết, đã có thể lấy được số tiền thắng được, đồng thời, còn được miễn phí tiêu dùng tại khách sạn Sharon hai tuần.

Phạm vi miễn phí bao gồm phòng ở đôi, cơm sáng trưa tối, bữa khuya kiểu tây, sử dụng phòng tập thể dục và ba lần phục vụ miễn phí tại trung tâm thẩm mỹ.

Cũng có nghĩa là, bắt đầu từ khi tới đây, tuyển thủ tham gia có thể kiếm lại toàn bộ số tiền đã bỏ vào đây trước đó, cho dù khi chung kết thua hết tiền, nhưng chỉ cần tiết kiệm được phí ăn ở tại khách sạn Sharon thì cũng đáng rồi, phòng đôi rẻ nhất tại khách sạn Sharon cũng tốn tám trăm tám mươi tám đô Hồng Kông một đêm.

Mà trừ nó ra, còn có thêm danh tiếng, danh vọng.

Ma à thành phố cờ bạc, đánh bài ở đây là hợp pháp, về việc đánh bài, nơi này không chỉ không cần phải che giấu, mà còn có đăng báo.

Phóng viên của Macao, của Hồng Kông đối diện, thậm chí còn có của Đài Loan và Malaysia, mà nếu có người của quốc gia khác, chẳng hạn Nhật Bản Hàn Quốc vào tới chung kết, thì thậm chí có cả phóng viên của hai nước này.

Cho nên, chỉ cần lấy được quán quân một lần, thì có thể nói là một ván đấu thành danh thiên hạ, vận may tốt, thậm chí có thể được các sòng bài mời chào, cho dù không vào được sòng bài lớn, thì ở sòng bài nhỏ, làm tân khách được cung phụng cũng không vấn đề.

Tham gia lần so tài này tổng cộng có một ngàn chín trăm tám mươi bảy người, trải qua vòng loại, bán kết, vào tới chung kết còn được một trăm sáu mươi sáu người, các phương tiện truyền thông đương nhiên sẽ không tiến hành phóng vấn cả một trăm sáu mươi sáu người này, khi trận chung kết chưa bắt đầu, phần nhiều thì họ chỉ chọn ra mấy chục người.

Mà trong đó người khá đặc biệt đương nhiên sẽ có càng nhiều sự chú ý hơn.

Chẳng hạn, đẹp nhất, trẻ tuổi nhất, già nhất, hoặc là trước kia từng có kinh nghiệm huy hoàng gì đó. Mà Lâm Dục, đương nhiên không cần nghi ngờ cũng trở thành người nhanh nhất.

Hiện tại thậm chí đã có mấy phóng viên gọi y là “Lâm tay nhanh”, thậm chí còn phong y là một trong bốn tuyển thủ hạt giống.

Bốn tuyển thủ hạt giống, thứ nhất là Thạch Chấn Đào người Malaysia gốc Hoa quán quân đợt trước, thứ hai, chính là Lâm Dục. Thứ ba, là Lý Vương Hồng Anh bà chủ gia đình đã có bốn mươi năm tuổi nghề mặt chược, Lý Vương Hồng Anh mới di dân tới Hồng Kông, trước kia cô ở đại lục (TQ), chơi bài với hàng xóm láng giềng, từ khi mất việc mười lăm năm trước, thì đã trở thành bài thủ chuyên nghiệp, dựa vào năng lực mặt chược nuôi dưỡng hai con gái, một đưa tới Australia, một đưa tới Hồng Kông. Mà thứ tư, lại là một người Nhật Bản duy nhất vào vòng chung kết lần này, cũng là người trẻ tuổi nhất trong bốn hạt giống, năm nay mới hai mươi ba tuổi, đang học đại học ở Hồng Kông, tên Masaru Sato.

Masaru Sato bốn năm trước đến Hồng Kông mới bắt đầu học tiếng TQ, hai năm trước mới bắt đầu học mặt chược, tuyệt đối có thể dùng tiến bộ thần tốc để hình dung, mà dùng câu nói của cậu thì chính là: “Số liệu, số liệu đại biểu tất cả.”

Mà trong bốn người này, Lâm Dục lại là tỉ suất hấp thụ ánh sáng cao nhất.

Thạch Chấn Đào không nói rồi, quán quân đợt trước, về hấn, sớm đã bị người ta đào tin triệt để, hơn nữa, một ông chú hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo bình thường như vậy, có gì đáng khai thác nữa?

Lý Vương Hồng Anh thì là một đề tài mới mẻ, nhưng một bà cô năm mươi tuổi, eo như thùng nước, chuyện của bà có thể nói là truyền kỳ bác gái, nhưng, bạn nói xem thiếu niên thiếu nữ sẽ thích sao? Hay mấy chú mấy bác thích?

Cho dù là các bà cô, so với thân hình cùng gương mặt tương tự mình, thì họ vẫn thích mỹ thiếu niên hơn.

Masaru Sato miễn cưỡng nói là mỹ thiếu niên, mắt to cằm nhọn lông mày mảnh, nhưng trên mặt vĩnh viễn mang đôi mắt kính dày nặng, hơn nữa chiều cao đó... nói cậu là khuyết tật cấp hai cũng là khen ngợi, mang thêm giày, cũng chưa chắc lên được tới một trăm sáu mươi lăm cm, mà đứng ở đó, thì giống như một... không phải sào tre, là tấm xia răng mảnh mảnh, nhỏ nhỏ, ngắn ngắn, bất cứ lúc nào cũng có thể bay đi.

Lâm Dục, chỉ có Lâm Dục!

Chiều cao đó, dung mạo đó, phong độ đó, ăn mặc đó... phóng viên Hồng Kông đều có con mắt, ai nấy gần như đều có thể x quang như nhau, chỉ cần tùy tiện đảo qua, thì có thể nói được Lâm Dục mặc nhãn hiệu nào, là đồ mới năm nay hay là kinh điển năm cũ, là mua đúng giá thật, hay cần quét lúc giảm giá, giá hiện tại là bao nhiêu, đã mặc được bao lâu, không cần phân tích không cần so sánh, đã có thể nói được tám chín phần mười.

Hơn nữa đội săn ảnh Hồng Kông trước giờ luôn mạnh mẽ, tuy bọn họ không vào được trong tầng lầu Lâm Dục thuê, nhưng bọn họ hoàn toàn có thể nghe ngóng được Lâm Dục đang thuê phòng nào.

Phòng một tối trên mấy chục ngàn, ăn mặc toàn đồ hiệu, còn có thái độ lười biếng luôn luôn bày ra... căn bản không cần nỗ thêm, đây chính là một nhân vật tin mới tuyệt đối.

Huống hồ người này từ vòng loại đến bán kết, tổng cộng chỉ dùng mười phút, quả thật chính là cảnh chỉ xuất hiện trong phim truyền hình.

Các phóng viên thích viết, các độc giả cũng thích xem, đặc biệt là thiếu nữ đang ở thời kỳ mơ mộng, càng nhìn Lâm Dục càng thấy dễ thương muốn chết, nếu không phải sòng bài có các biện pháp nghiêm ngặt, khó bảo đảm sẽ không xuất hiện một đồng mỹ thiếu nữ vậy lại xin chữ ký. Cho dù như thế, từ Hồng Kông lên thuyền Macao, cũng chỉ trong mấy ngày đã tăng thêm một đồng thiếu nữ trẻ tuổi, ngay cả du thuyền sang trọng trên cơ bản không có người ngồi cũng xuất hiện tình trạng dự tính.

Tóm lại một câu, nếu hiện tại Lâm Dục xuất hiện ở đường phố Hồng Kông dạo một vòng, tuyệt đối sẽ được hưởng thụ đãi ngộ không thua gì minh tinh nổi tiếng.

8 tháng 8, ngày chung kết.

Khác với luân phiên đấu ở vòng loại và bán kết, lần này, tất cả tuyển thủ cùng đấu, vì gom đủ nhân thủ, còn chọn ra hai tuyển thủ may mắn trong số người bị đào thải ở vòng bán kết.

Bắt đầu từ tám giờ sáng, không có mức tối đa, thua sạch rời bàn, người còn lại lại ghép thành một bàn bắt đầu, không ngừng đào thải, cho tới khi còn một bàn cuối cùng mới thôi.

Trong lúc đó không nghỉ ngơi không tạm ngừng, nhân viên phục vụ sẽ đưa thức ăn đồ uống tới trước bàn, cần đến nhà vệ sinh cũng nhất định phải có hai nhân viên phục vụ đi cùng.

Cũng có nghĩa là, cho dù trình độ có cao, cũng không thể nào thắng đủ số tiền nhất định thì có thể nghỉ ngơi, ngược lại, trình độ càng cao, thời gian tham gia cũng càng dài, áp lực càng lớn.

Đồng thời, phương pháp này cũng là nhân tố giảm vận may xuống thấp nhất. Một người có thể gặp may nhất thời, nhưng liên tục gặp may? Đặc biệt là dưới tình trạng không ngừng đổi bàn.

Người có kinh nghiệm mặt chược đều biết, vị trí là một thứ tương đối kỳ diệu, nó không có căn cứ khoa học nào, nhưng trong cùng một ngày, vị trí khác nhau, hiệu quả xuất hiện cũng có thể khác nhau.

Tại vị trí gió đông, một người có thể luôn có bài tạp, đánh cái gì thu về cái đó, mà nếu đổi sang vị trí gió tây, thì có thể muốn cái gì liền lấy được cái đó, cho dù đánh sai, cũng có thể lấy trở lại, thậm chí lợi hại hơn nữa là có thể trực tiếp lấy đủ để ù.

Trước khi so tài bắt đầu, có phóng viên đặc biệt phỏng vấn bốn tuyển thủ hạt giống.

Trong cuộc phỏng vấn, Masaru Sato đẩy đẩy gọng kính, lời lý luận cũ ra: “Tôi vẫn là câu đó, số liệu đại biểu tất cả.”

Lý Vương Hồng Anh thì mô phỏng theo tuyển thủ Macao vẫy tay, đồng thời tự tin tràn trề trả lời: “Không giới hạn thời gian? Không vấn đề, tôi có thể đánh nhiều nhất ba ngày ba đêm!”

Thạch Chấn Đào trả lời rất quy củ: “Không có suy nghĩ gì, đánh xong mới biết.”

Mà phỏng vấn tới Lâm Dục, y rất phá hoại hình tượng gãi đầu, sau đó đưa ra một câu trả lời gần như chọc giận tất cả những người tham gia: “Tôi chắc có thể thắng rồi, ở đây không có cao thủ gì hết.”

Khi y nói rất vô tội rất tùy ý rất thản nhiên, giống như đang nói “À, mùa hè ở Hồng Kông luôn có mưa”, nhưng chính vì vậy, càng biểu đạt trắng trợn sự khinh miệt của y.

Khoa trương! Đây thực sự là quá khoa trương!

Một trăm sáu mươi bảy người khác đều không tính là gì, vậy Lý Vương Hồng Anh dựa vào mặt chược đưa con gái ra nước ngoài không tính là gì? Thạch Chấn Đào cầm được quán quân đợt trước cũng không tính là gì... y cho rằng y là ai chứ!

Vào giờ phúc này, tất cả người tham gia đều có một kẻ địch chung. Nhưng khi khiến bọn họ dậm chân, trong điều tra của các phóng viên, câu nói này của Lâm Dục, bình luận phần lớn khán giả đưa ra là: “Thật khốc! Rất có tính cách!”

... Không cần nói, có kết quả thế này, đương nhiên là do phần lớn thiếu nữ hợp sức.

Bất kể nói sao, hôm nay cuối cùng đã tới.

Nhân thủ tham gia đấu ít đi, mười mấy bàn rõ ràng trở nên trống trải trong đại sảnh, nhưng ở bên ngoài, lại càng có nhiều khán giả, phóng viên.

Trên bệ cao, còn có quan viên chính phủ, nhân viên quản lý sông bài và minh tinh nổi tiếng đặc biệt mời tới.

Mỗi một tuyển thủ đi vào, đều sẽ được chiếu sáng, mà khi Lâm Dục bước vào, trừ tia chiếu còn có vô số tiếng thét.

Hôm nay, Lâm Dục mặc âu phục màu đen, áo sơ mi trắng, cà vạt lam đậm chấm trắng, giày da màu đen, trong túi áo vét còn có một cái khăn tay được xếp gọn.

Tạo hình này vừa bước ra, ngay cả những phóng viên thâm niên đã sớm qua tuổi mơ mộng cũng không thể không cảm thán: “Nếu đã những người khác xuống, thì chính là một bộ phim rồi.”

Mà trong phòng làm việc của mình, Tiêu Nhiên sớm đã cười gập người: “Người tình nhỏ nhà cậu tướng mạo thật đẹp, nhưng cũng không cần phải ăn mặc như thế đi, đương nhiên, tôi thì không có ý kiến, nói thật, tôi muốn mời cậu ta làm người đại diện hình tượng rồi đó, nhưng cậu ta mặc thế ngồi đó, sẽ không thoải mái đi.”

Trương Trí Công hừ hừ không lên tiếng, bộ đồ này không phải hẳn giúp y chuẩn bị, thực tế ý kiến vốn có của hắn là mặc đồ thanh nhân, mặt chược và poker Texas khác nhau.

Poker Texas trừ đẩy chip, trên cơ bản không cần động, mà mặt chược sao, thì phải không ngừng xếp bài, xuất bài, bận âu phục bó buộc như thế, làm gì cũng không tiện.

Hơn nữa, lần trước tham gia poker Texas chỉ có bốn người, ngồi ghế ông chủ, vị trí tay chân càng không giới hạn.

Nhưng ở đây, một bàn mặt chược nhỏ như thế phải ngồi bốn người, lại chỉ có ghế bình thường, tuy cũng có thể thay đổi tư thế ngồi, nhưng nếu muốn gác chân lên, hoặc một vài động tác tùy ý thì không được.

Nhưng Lâm Dục kiên trì muốn mặc âu phục đen, dùng cách nói của y là: “Tôi muốn cảm thụ bầu không khí thi đấu lớn.”

Y kiên trì, cậu hai Trương còn có thể có biện pháp nào?

Trận đấu bắt đầu, lần này, Lâm Dục vẫn thắng rất nhanh, nhưng đối với tiến trình của cả cuộc đấu thì không có ảnh hưởng gì lớn.

Cho dù y đã thắng sạch của ba người cùng bàn, nhưng khi các bàn khác không có vị trí trống, y cũng chỉ có thể ngồi bên cạnh đợi.

Một tiếng, lại một tiếng.

Một buổi sáng trôi qua, trong sông bài còn tám mươi người.

Vào tới vòng chung kết, mỗi tuyển thủ đều trở nên cẩn thận, đúng, đến chung kết rồi, bọn họ đã đáng, nhưng, mỗi lần tăng thêm một hạng, bọn họ càng có thể kiếm được nhiều chỗ tốt.

Vào một trăm hạng đầu, trong một năm tiếp theo bọn họ có thể mang theo nhiều nhất ba người nhà hưởng thụ ăn ở miễn phí bảy ngày.

Vào năm mươi hạng đầu, bọn họ đạt được cuộc du lịch Đông Á tám ngày với nhiều nhất bốn người.

Vào hai mươi hạng đầu, thì có tiền thưởng hai trăm ngàn, cứ cao thêm một hạng, thì có thể thêm mười ngàn.

Mà nếu vào được mười hạng đầu, thì sẽ có bốn trăm ngàn.

Vào bốn hạng đầu, thì có ít nhất một triệu.

Mỗi người đều rất cẩn thận, tuy tốc độ của một vài cao thủ không chậm, nhưng cũng cẩn thận, mà ngoài mấy người này ra, có vài người nhờ may mắn mà vào được, thì đều suy nghĩ nửa ngày, thậm chí gần như phải qua thời gian suy nghĩ mới ra bài.

Trương Trí Công ở trong phòng làm việc của Tiêu Nhiên, vừa nhìn chăm chăm màn hình lớn, vừa không ngừng uống cà phê, hắn không tự nhận thấy, chỉ uống không ngừng, nhưng chưa tới một buổi sáng, đã rót tám ly.

Khi hắn lại uống xong một ly, Tiêu Nhiên không gọi thư ký dùm hắn, mà nói: “Cậu hai, nếu tôi là người khác, sẽ cho rằng, cậu đang rất thiếu tiền.”

Trương Trí Công tỉnh lại: “Cái gì?”

Tiêu Nhiên dựa lên ghế, chậm rãi nói: “Cậu hai, cậu quá khẩn trương rồi, nếu cậu thật sự cần, tám triệu, tôi vẫn có thể ượn, hay là, cậu không muốn cậu ta thắng?”

Trương Trí Công không lập tức trả lời, hắn vô thức sờ lồng ngực, ở đó, có một bạch ngọc tì hưu, đó là lúc hắn và Lâm Dục đến núi Đại Dữ chơi đã mua, chất ngọc không ra sao, giá tiền lại không rẻ, vì người bán nói, đó là khai quang.

Thứ này, hắn vẫn không tin gì, đương nhiên, làm ăn không mấy chính đáng như bọn họ, trong nhà cũng cúng bái một vài thứ, hắn cũng có rồi, nhưng hiện tại hắn đeo cái này, vì cái này là do Lâm Dục mua cho hắn.

Thật ra, cũng không thể nói là Lâm Dục mua cho hắn, mà là Lâm Dục sau khi nghe nhân viên thuyết phục, đã nói: “Cái này không tồi, cậu hai, phần trăm của tôi vẫn còn đi, mua hai cái đi, một cái cậu đeo, một cái tôi đeo.”

Biết rõ nhân viên đó đang dụ dỗ, biết rõ tì hưu này không đáng giá đó, hắn vẫn cao hứng quẹt thẻ, cao hứng đeo lên cổ.

Đây là một lời hứa.

Hắn nghĩ thế, nhưng, gần đây hắn càng lúc càng có một loại bất an.

Tại sao bất an?

Vì Lâm Dục biểu hiện quá thần kỳ? Vì Lâm Dục quá nổi tiếng rồi?

Có lẽ, đều có. Có lẽ, đều không phải.

Hắn chỉ là bất an

39. Chương 39

Khi cuộc đấu vừa bắt đầu còn hơi ồn ào một chút, dù sao hơn một trăm người, bên ngoài lại có nhiều phóng viên khán giả, cho dù không nói chuyện, chỉ đi tới đi lui, chụp hình cũng không thể yên tĩnh được.

Nhưng khi số người càng lúc càng ít, bầu không khí cũng càng lúc càng ngưng đọng, khi chỉ còn lại mười người cuối cùng, trên cơ bản, đã không có người chụp hình nữa.

Mười người, tám người, sau đó, cuối cùng, chỉ còn lại một bàn!

Khi người thứ năm bước ra, lại một trận huyên náo, bốn người cuối cùng, chính là bốn hạt giống đã được chọn ra từ đầu!

Các phóng viên đều hưng phấn, lần này càng có thứ để tung ra rồi.

Bốn người này mở bàn mới, bắt đầu ngồi xuống.

“Này, mọi người thấy lần này ai có thể lấy được tám triệu đó?”

Không chỉ phóng viên, khán giả vây xem thảo luận, ngay cả nhân viên nội bộ của sòng bài Sharon cũng đang bàn tán, trong phòng giám sát, một người mở miệng nói.

“Lâm Được.”

“Tôi cũng cảm thấy là Lâm Được đó.”

“Tán đồng.”

“Nhất trí.”

“Không ý kiến.”

...

Trong nhất thời, tám nhân viên giám sát, mà đã có bảy người đều chọn Lâm Được, người vừa hỏi ngạc nhiên, hẩn nhún vai: “Nè nè, không cần phải đoàn kết vậy chứ, chị Lưu thì cũng thôi đi, khác giới hút nhau, nhưng đám các cậu, đừng nói đều theo Brokeback Mountain nha.”

“Biến đi!” Hẩn chưa nói xong, đã bị người khác ngắt lời.

“Tôi chọn cậu ta là vì chị Lưu, chị Lưu của chúng ta có lúc nào nhìn lầm người chứ.” Câu này nói ra liền có hai người phối hợp gật đầu.

“Tôi đương nhiên cũng vì chị Lưu rồi, nhưng Thạch Chấn Đào là quán quân đợt trước, chúng ta không nói nữa. Bà cô kia thì có kinh nghiệm tuyệt đối, mà người Nhật Bản đó, nghe nói số học rất xuất sắc, chúng ta đều biết, mấy nhà số học quả thật chính là thiên địch của sòng bài, tuy số liệu của mạt chược không dễ tính toán, nhưng thắng nhóc đó có thể đi tới bây giờ, tuyệt đối là có bí quyết, đợi mà xem, tương lai cậu ta không tốt nghiệp thì là được sòng bài mời chào, chỉ có Lâm Được này, các cậu nói xem, cậu ta có gì?”

Mấy người khác quay mặt nhìn nhau. Đúng, bốn người còn lại, ba người đều có đặc điểm riêng, mà chỉ có Lâm Được... Lâm Được đương nhiên cũng có đặc điểm, mà đặc điểm của y chính là nhanh.

Bất luận trên bàn nào, y đều rất ít đánh quá ba ván. Bọn họ cũng từng nghiên cứu trọng điểm, mỗi lần đều cảm thấy, vận may của người này thực sự quá tốt.

Có lúc bài phát tốt thì không cần nói, mà có lúc, rõ ràng chỉ có bài tạp, nhưng người ta lại có thể muốn gì có đó.

Có lẽ khi xào bài, ngay cả một số cũng không có, nhưng chỉ mới ba vòng đã có thể ‘nghe’. Hồi xưa khi chưa có máy mạt chược tự động, thì không tính là gì, vì khi xào bài đã có nghiên cứu rồi, bài, xúc xắc đều có thể khống chế, nếu muốn có bài tốt, cũng không khó khăn.

Nhưng hiện tại đều dùng máy mạt chược tự động, bài đều là trực tiếp tốt, cho dù sau đó có thể khống chế xúc xắc thì có tác dụng gì?

Huống hồ bọn họ từng tính qua, trong gần một trăm ván bài của Lâm Được, số lần đổ xúc xắc của y không quá mười tám lần, còn chưa đủ một phần tư.

Lâm Được có cái gì, may mắn?

Nhất thời trong đầu mọi người đều hiện ra hai chữ lấp lánh rực rỡ tia sáng vàng.

“Xi, từ tháng bảy tới giờ đã mười ngày rồi, vận may của cậu ta, cũng quá tốt rồi đi.”

“Bất kể có phải vận may không, cậu ta có thể đi tới vòng này đều vô cùng khó, càng nhìn càng không hiểu, tôi càng cảm thấy cậu ta có hy vọng.”

Mọi người vốn đồng tai nghe cao luận của hắn, kết quả lại lòi ra một câu như vậy, lập tức làm thế cảm đồ chọi.

Người đó vội xin tha, giơ hai tay nói: “Được được được, tôi sai rồi, chúng ta nghe chị Lưu nói đi, chị Lưu, sao chị lại cược cậu ta?”

Hắn hỏi thế, mọi người đều yên lặng lắng nghe, nhìn sang cô gái duy nhất tại đó, Lưu Yên Nhiên. Bọn họ đều biết, poker Texas của Lưu Yên Nhiên rất tốt, nhưng không thích đánh cược, câu này có lẽ hơi kỳ, một bài thủ chuyên nghiệp trước kia ngày ngày lăn lộn trong sòng bài mà lại không thích đánh cược, nói ra ai cũng không tin.

Nhưng Lưu Yên Nhiên quả thật như thế, trừ Blackjack và poker Texas ra thì cô chưa từng tham gia bất cứ ván đấu nào, ngay cả vé số đua ngựa cũng chưa từng mua.

Nhưng lần này cá cược, ngay từ vòng loại cô đã cược lớn cho Lâm Được, vì thế đám người bọn họ đối với Lâm Được cũng đặc biệt quan tâm, rồi cũng theo hướng gió mua cược cho Lâm Được.

Lưu Yên Nhiên hút thuốc, lại phả ra, qua một lúc mới nói: “Tôi và người này từng đấu qua, rất, đáng sợ.”

Những người khác đều ngốc lảng, Lâm Được này, tính là cao thủ mặt chược đi, mà ai cũng biết, Lưu Yên Nhiên là poker, cô từng đấu với Lâm Được, đấu thế nào?

Còn đáng sợ, đáng sợ thế nào?

Rất đáng sợ.

Thạch Chấn Đào lúc này, cũng có cảm giác như thế. Khi Lâm Được nổi bật ở vòng loại, hắn vô cùng khinh thường, huênh hoang như thế khoa trương như thế, chắc chắn không thể lăn lộn trong vòng này. Mặt chược không so cái khác, cho dù không có thương lượng, ba người khác, cũng có thể âm thầm liên thủ.

Lâm Được này, cho dù có năng lực, nhưng có thể địch lại ba người khác đồng tâm hiệp lực sao? Vào chung kết, không quá ba ván, tính ra sẽ bị đá bay!

Nhưng không chỉ ba ván, ba mươi ván đã qua, Lâm Được này giờ đã ngồi trước mặt hắn!

Cao thủ!

Hắn đã có nhận thức này rồi, nhưng sau khi chân chính bắt đầu, hắn mới nhận thức được sự đáng sợ của người này. Không có kỹ thuật hoa lệ hù dọa gì, ngay cả động tác mở bài cũng không chút thành thạo, giống như là một chim non hoàn toàn, nhưng khi đánh bài lại kín không chảy nước, hơn nữa không có bất cứ quy luật nào.

Thạch Chấn Đào nhìn hai con bài rác trong tay, một con ngũ Vạn, một con tứ Sách, đúng ra, hắn phải đánh ngũ Vạn, vì nhà dưới của hắn là Lý Vương Hồng Anh vừa đánh ra bát Vạn, mà nhà trên của hắn là Masaru Sato vừa đánh ra thất Vạn, nhìn từ trình độ cực lớn, ngũ Vạn này là an toàn.

Nhưng... hắn nhìn Lâm Được, đã đánh con tứ Sách, trong ván này, Lâm Được không ngừng đánh Sách, có nghĩa là, y không cần Sách.

Khi nhìn thấy con này, Tiêu Nhiên trong phòng làm việc thở dài, ván này, bài của Lâm Được thực không ra sao, chỉ có một số, ba con tứ Sách, bài khác thì đều là tạp, mà dưới tình trạng này, y phải đánh tam Sách, lục Sách ra hết, tất nhiên là đang dụ người khác để thu tứ Sách.

Nhưng hắn có thể thấy được bài của Lâm Được mới nghĩ như vậy, người khác không thấy, đương nhiên sẽ cho rằng y không cần Sách, nhưng cho dù có bốn con này thì y cũng...

Tiêu Nhiên nhất thời đông cứng tại chỗ, Lâm Được chiếu con tứ Sách, sau đó, tiếp theo là tìm thêm một con tam Vạn! (Chiếu: khi đã có ba quân giống nhau, người khác đánh ra một con đó nữa, hành động ăn nó gọi là ‘chiếu’. Chiếu cũng là thuật ngữ chỉ bốn quân giống nhau.)

À, tam Vạn không phải là bài tốt gì, nhưng trong tay y vẫn còn một con tứ Vạn rác, con ngũ Vạn của Thạch Chấn Đào, nếu không có gì bất ngờ, vòng sau sẽ đánh ra!

Ghép lại chẳng qua là một đôi cửu Vạn, ba con tứ Sách, không tới năm vòng, thì không chỉ ‘nghe’ mà còn có chiếu, quả thật chính là không còn một con bài rác nào, tất cả những người trên bàn mặt chược này đều đang đi theo kế hoạch mà y đã định sẵn.

Hắn nhìn Trương Trí Công, âm thầm lắc đầu, nếu là cậu cả Trương Trí Thành có lẽ còn có khả năng, cậu hai này, rõ ràng không thể vây được người như thế.

Nhưng, có liên quan gì tới hắn đâu chứ?

“Cậu hai, cà phê không thể cho cậu uống nữa, rượu vang thế nào?”

Trương Trí Công tỉnh táo lại, gạt đầu, lúc này, Lâm Dục đã đẩy mặt chược ra, y ngẩng đầu, mỉm cười nói với Thạch Chấn Đào: “Xin lỗi, bài này tạp quá, không thể không thắng.”

Nói thật chân thành, về mặt thành khẩn, Thạch Chấn Đào thì lại ghen cổ họng, cái này gọi là gì, nói vậy là có ý gì?

Khiêm nhường? Xin lỗi?

Đều không phải!

Đây là nói, tôi vốn muốn ù, nhưng vì bài không tốt, chỉ có thể thắng anh thôi. Đây là chế nhạo và châm chích tuyệt đối kinh điển!

Mặt Thạch Chấn Đào lập tức biến thành màu đỏ.

“Thạch Chấn Đào này, tôi vốn cho rằng qua một năm anh ta sẽ trầm ổn một chút, xem ra vẫn không có, một năm qua anh ta uống phí rồi.”

Tiêu Nhiên bình luận trong phòng làm việc. Theo lý mà nói, quán quân bình thường bọn họ đều sẽ sắp xếp, hoặc là thu làm tân khách sông bài, hoặc sắp xếp vào sông bài nhỏ ở nước khác, mà chỉ có Thạch Chấn Đào này, bọn họ cho tiền thưởng xong rồi không để ý tới nữa.

“Kỹ thuật của người này còn được, chính là không được độ lượng, xem ra lần này, anh ta phải xuống trước rồi.”

Trương Trí Công gạt đầu, nhìn chằm chằm màn hình không nói.

Tiêu Nhiên nghĩ nghĩ, nói: “Cậu hai, nếu cậu thật sự không muốn để cậu ta thắng, hiện tại nói một tiếng, vẫn còn kịp.”

Tuy có rất nhiều người xem, nhưng ở chỗ của hắn, một vài động tác nhỏ vẫn có thể làm.

Trương Trí Công cuối cùng mở miệng: “Tôi không phải không muốn cậu ta thắng.”

Đúng, hắn không phải sợ Lâm Dục thắng. Thủ đoạn khổng chế của hắn đối với Lâm Dục trước giờ không phải là tiền.

Giấy thông hành của Lâm Dục nằm trong tay hắn, bên cạnh Lâm Dục luôn có người theo, cha của Lâm Dục ở Cúc thành, mà cha của y, chẳng qua chỉ có gia sản trên triệu, chỉ toàn quen biết nhân vật bình thường đều là tôm tép, hắn không sợ Lâm Dục thắng, y không có hậu đài không có bối cảnh không có tích lũy, cho dù có mấy triệu, cũng vô dụng.

Vậy thì, hắn sợ cái gì?

Nhìn Lâm Dục ngồi đó xếp bài, nhìn y tự tin xuất bài, nhìn y khoa trương thắng bài, Trương Trí Công cao hứng, vui thích.

Hắn biết, hắn thích nhìn thấy Lâm Dục thế này, thích nụ cười y lộ ra khi thắng bài, thích thái độ không sao cả của y, thích y...

“Lẽ nào thích một người thì sẽ có bộ dạng này sao?” Trương Trí Công lại suy ngẫm nửa ngày, cuối cùng có được kết luận này.

“Có lẽ là vì tôi quá thích rồi, mới sẽ sợ hãi.”

Mà cùng lúc này, Thạch Chấn Đào đứng như Tiêu Nhiên nói phải ra khỏi cuộc đấu. Thật ra bài của hắn không kém, trước đó, chip của hắn cũng coi như nhiều nhất, nhưng mà sau ván đó, hắn lại đánh bài như mất lý trí, hoàn toàn chỉ nhắm vào Lâm Dực mà đánh, Lâm Dực có thể cần Sách hắn liền đánh Văn, Lâm Dực có thể cần Vạn, hắn liền đánh Sách, nếu nói lúc này chỉ có hắn và Lâm Dực, thì cách đánh của hắn còn có thể nói là không tệ, mà trong tình trạng có bốn người, cách đánh này đương nhiên không thể được.

Mà sở dĩ hắn không thể quay đầu, một nhân tố rất quan trọng trong đó chính là, cho dù hắn đánh thế nào, cũng luôn luôn đánh ra quân Lâm Dực cần!

Sau khi không ngừng suy nghĩ, tính toán, bài hắn đánh ra vẫn sẽ bị phỗng hoặc bị chiếu thậm chí bị ù! (Phỗng: Ăn ra ba con giống nhau. Chiếu: Ăn ra bốn con giống nhau. ù: thắng)

Khi sắc mặt hắn trắng bệch đứng lên, ngay cả khán giả bình thường, đều cảm thấy có chút đáng thương, thậm chí ngay cả fans của Lâm Dực đều không có vỗ tay.

Mà sau Thạch Chấn Đào, người tiếp theo lại là Lý Vương Hồng Anh, khác với Thạch Chấn Đào, bà tự động từ bỏ, đối diện micro, bà nói thế này: “Loại thi đấu này rất ý nghĩa, nếu có thể, năm tới tôi vẫn muốn tới tham gia, quán quân, năm tới đi, năm nay tôi nghĩ tôi không thể giành được. Tại sao không tiếp tục? Nguyên nhân rất đơn giản! Hiện tại tôi đang có bốn triệu, hiện tại tôi có thể lấy hết bốn triệu ra, mà nếu tiếp tục đấu, có thể ngay cả một đồng tôi cũng không có.”

“Ai sẽ thắng? Ừm, điều này rất khó nói. Hôm qua con tôi nói với tôi, nhà số học đều rất lợi hại, tôi không hiểu lắm, nhưng nếu nói từ cảm giác của tôi, thì Lâm tay nhanh của chúng ta lợi hại hơn, ha ha ha ha, hiện tại còn có thể đặt cược chứ? Tôi chấp nhận lấy một triệu để cược.”

Lý Vương Hồng Anh cười vui vẻ, trên gương mặt mập mạp tràn đầy sáng lạn, sau trận đấu, bà được rất nhiều phóng viên phong là “người mẹ có sức quyến rũ nhất”, “người mẹ thông minh nhất”, “người mẹ có nhân quang nhất” đủ loại danh hiệu, đồng thời cũng trở thành thần tượng của rất nhiều bà mẹ.

Mà sau hai người đó, trên bàn cược, chỉ còn lại Lâm Dực và Masaru Sato.

Khi chỉ còn lại hai người, đại sảnh vang lên tiếng thiếu nữ thét chói tai, đa số đều là ủng hộ Lâm Dực, nhưng cũng có một phần nhỏ là fans của Masaru Sato, trong đó có một vài du khách Nhật Bản, nhưng cũng có một vài thiếu nữ Hồng Kông Macao, dùng cách nói của họ, chính là Masaru Sato “rất khóc rất dễ thương rất giống ai ai đó trong phim hoạt hình.”

Fans của hai bên, còn âm thầm tiến hành biện luận, đấu đá vô số lần, hiện tại khi đang kêu tên thần tượng, còn công kích lẫn nhau, giống như chỉ cần âm thanh của họ lớn hơn, kêu thắng, thì thần tượng của họ nhất định sẽ thắng.

Ban đầu chỉ có số ít người đấu đá, nhưng từ từ, hai bên đều bị châm lửa giận, thế là tại đó xuất hiện trạng thái mất khống chế, ngay cả bảo vệ cũng hơi khó áp chế.

Đương nhiên, không phải không thể áp chế, mà là những thiếu nữ này không thể so với những khách chơi trước kia, đây là thân mềm thịt yếu. Những người này có thể vừa kêu vừa la, trên có móng tay dưới có cú đá, ngay cả ngón tay của mấy cổ họ cũng không dám động, bên cạnh còn có phóng viên hưng phấn chụp hình, thế là trong nhất thời, bảo vệ chỉ có thể dùng bức tường người cản lại.

“Lẽ nào cuộc đấu mặt cược lần này còn có trò hay khác?” Có phóng viên hưng phấn nghĩ.

Hiện tại Sharon sắp đối diện khó khăn không đuổi người được.

Đuổi người, thì luôn phải đắc tội với một phần khách chơi, cho dù là những thiếu nữ này sai, nhưng người nhà của những thiếu nữ này vẫn có ý kiến với sòng bài.

Không đuổi, các cô đã ảnh hưởng tới cuộc đấu bình thường.

“Nói không chừng trận đấu này không thể xem rồi, nhưng có bất ngờ mới có đề tài.”

Khi có người nghĩ thế, Lâm Được đứng lên.

Y đi tới trước vạch đỏ, fans của y yên tĩnh đầu tiên, bên kia thiếu đi đối thủ, cũng dừng lại.

“Ừm, tôi nghe thấy có người gọi tên mình...”

“Phải!”

Không đợi y nói xong, fans của y đã kêu lên, Lâm Được cười cười, gãi đầu tiếp tục nói: “Được rồi, tôi rất vui vì có người thích tôi, tuy thật ra tôi không có gì tốt. Học hành không được, ca hát đương nhiên... ừm, đại khái cũng không ra sao, thể dục còn tạm được, nhưng tuyệt đối không thể tham gia Olympic.”

Fans của y càng hưng phấn, y liên tục xua tay mới áp được âm thanh.

“Được rồi được rồi, tuy tôi làm gì cũng không tốt lắm, nhưng lần này, tôi chắc có thể thắng, cho nên, đừng làm ồn nữa.”

Vừa nói xong, tiếng hét của thiếu nữ gần như phá sập nóc nhà, nhưng đồng thời, người bên phía Masaru Sato, nếu không phải bị vệ sĩ cản lại, chắc đã lao lên ăn y!

“Ông trời, cậu ta làm gì vậy, thêm dầu vào lửa à?”

Quản lý sông bài bắt đắc dĩ che mặt.

40. Chương 40

“Lâm Được thật đẹp trai!”

“Lâm Được yêu chết anh rồi!”

“Lâm Được! Lâm Được!”

Các thiếu nữ kêu hét, hoan hô, chỉ muốn phá tan tường người của bảo vệ, thấy Lâm Được quay người, các cô kêu càng lớn tiếng.

Lâm Được quay đầu, ngón trỏ đặt lên miệng, làm tư thế yên lặng, hai phút trầm mặc, sau đó là tiếng hét càng lớn.

“Tên TQ này thật quá đáng!”

“Không có chút phẩm hạnh nào!”

...

Người Nhật Bản bên cạnh tuy không hiểu Lâm Được nói gì, nhưng chỉ nhìn tư thế, cũng đủ hiểu, lập tức phần hận kêu lên, nhưng nhân số quá ít, tuy vô cùng nỗ lực, nhưng vẫn không thể áp được sóng âm thanh cực lớn của đối phương.

Lâm Được qua lại vẫy tay vài lần, cuối cùng dưới sự can thiệp của bảo vệ trở lại chỗ ngồi của mình. Quản lý sông bài cuối cùng cũng không nhìn được hành động làm mè của y, phải người mời y về.

Sau khi ngồi xuống, sóng âm thanh cuối cùng cũng nhỏ lại. Các fans của y cũng ý thức được, nếu các cô cứ kêu mãi, thì có thể ảnh hưởng tới trận đấu, các cô khẩn cấp muốn nhìn cảnh tượng Lâm Được thắng bài.

Fans của Lâm Được không ồn nữa, tuy fans của Masaru Sato vẫn lầm bầm, nhưng thứ nhất không phải ai cũng có thể nghe hiểu tiếng Nhật, thứ hai, fans của Lâm Được cũng không mấy để ý, các cô cuồng nhiệt nhìn Lâm Được trên bàn đấu, ảo tưởng y lập tức sẽ đánh người Nhật đối diện rớt ngựa.

“Anh sai rồi.” Lâm Được vừa ngồi xuống, Masaru Sato đối diện đã mở miệng nói: “Lần này, xác suất anh có thể thắng vô cùng nhỏ.”

“Vậy sao?”

“Anh là người TQ, chắc biết đế quốc đại Nhật Bản của chúng tôi từng có một vị nguyên soái vô cùng kiệt xuất, ngài Yamamoto Isoroku. Ngài Yamamoto khi còn đi học, từng dùng thiên phú về mặt số học của mình rong ruổi ở sông bài.”

Lâm Được nhìn cậu, chậm rãi nói: “Cái đó có liên quan gì tới cậu?”

“Tôi đương nhiên không xuất sắc như ngài Yamamoto, nhưng rất trùng hợp, tôi cũng rất hứng thú với số học, nếu anh từng xem báo hai ngày qua, thì chắc sẽ biết, tôi ở mặt này cũng có chút thiên phú.”

“À.” Lâm Được gật đầu, “Còn gì nữa?”

Thái độ của y chẳng chút bận tâm, Masaru Sato cũng không tức giận, vẫn mặt không biểu tình mở miệng như máy: “Kỹ xảo của anh vô cùng xuất sắc, cũng không có quy luật cố định. Nhưng, vẫn có quy luật.”

“Sau đó?”

“Không có sau đó, tôi chỉ nói với anh, anh sắp phải thất tín với người khác rồi.”

“Giỏi lắm giỏi lắm, còn biết thành ngữ.” Lâm Được dựa lên ghế vỗ tay tán thưởng, “Nếu cậu đã nói nhiều như thế, vậy tôi cũng nói một chút. Thứ nhất, Nhật Bản trước giờ không phải là đại Nhật Bản gì. Cái kiểu mở miệng ra là nói mình ‘đại’ thì bao giờ cũng luôn luôn nhỏ, điểm này, chỉ cần nhìn mấy người luôn tự nói mình ‘đại’ là nước nào liền biết. Thứ hai, nhà số học mà cậu nói, cũng là trường hợp đặc biệt. So với nói nhà số học đặc biệt lợi hại, không bằng nói là người có trí nhớ tốt, năng lực tính toán mạnh, năng lực suy lý xuất sắc lợi hại, điểm này, không có mấy quan hệ với nhà số học. Cuối cùng, Yamamoto mà cậu nói tới là tội phạm chiến tranh... ở đây, tôi muốn nói với cậu một câu, sau khi trận đấu này kết thúc, tốt nhất cậu nên trở về đế quốc ‘đại’ Nhật Bản, nếu còn để tôi thấy cậu trên đất nước này nữa...”

Y cử động cổ tay, chậm rãi nói: “Tôi thấy cậu một lần, đánh cậu một lần!”

Sắc mặt Masaru Sato cuối cùng cũng thay đổi, cậu nhìn chằm chằm Lâm Được: “Tôi sẽ khiến anh phải nhận thua.”

Lâm Được không trả lời, chỉ nhướn mày, biểu hiện vô cùng khinh thường, khiến rất nhiều khán giả thông qua màn hình lớn nghe được lời của y đều vô cùng hưng phấn, ngay cả một vài dì tuổi hơn năm mươi cũng không nhịn được khen hay.

Mà lúc này, Lâm Được đang quấy rầy Caesar, ừm, hoặc nói chính xác là y đang bảo đảm: “Lạc Lạc, nếu lần này thua rồi, tôi sẽ bị tông chết ở Nam Kinh, lấy cái chết tạ thiên hạ!”

... Caesar cầm nín nhìn trời xanh.

Ván bài bắt đầu.

Cũng như một ván poker xác suất khi hai người đánh với nhau sẽ lớn hơn lúc bốn người đánh, một ván mạt chược hai người chơi cũng dễ thắng hơn bốn người, hơn nữa rất dễ thắng bài lớn.

Sáu ván trước, Lâm Được hai thắng được bốn, nhưng nhìn số chip, hai người lại ngang nhau. Số lần Masaru Sato thắng nhiều hơn, mà số phán (cách tính điểm trong mạt chược) Lâm Được thắng lại lớn hơn.

Ván thứ bảy, Masaru Sato bình hòa. (chỉ có bài liên tiếp, không phỗng không chiếu)

Ván thứ tám, Masaru Sato phỗng phỗng hòa. (do bốn bộ phỗng hoặc chiếu tổ hợp thành)

Ván thứ chín, Masaru Sato hỗn nhất sắc. (do một loại bài hàng Văn/Sách/Vạn hoặc bốn gió hợp thành)

Ván thứ mười, Masaru Sato cuối cùng thắng một ván lớn, cầm được một ván tiểu tam nguyên. (hai bộ phỗng Trung Phát Bạch và một đôi)

Trong phòng khách quý đã bắt đầu có người kêu lên, fans ở hiện trường cũng bắt đầu lo lắng.

Ván thứ mười một, Masaru Sato tự tin cười, sau đó tới lượt đổ xúc sắc, lần này, cậu thắng đại tứ hỉ! (Do bốn bộ phỗng/chiếu Gió hợp thành)

Ở vòng loại, một phán là hai mươi, mà tới vòng bán kết, là năm mươi. Vào chung kết, khai cuộc là 100.

Sau đó, mỗi khi ít đi mười người, thì sẽ tăng thêm 100, khi vào tới bàn cuối cùng, một phán, chín là ba mươi ngàn.

Đối diện giải thưởng phong phú như thế, với độ thoải phòng lớn như thế, thực sự không tính là con số lớn gì... nếu chỉ là một phán, nhưng nếu là sáu phán, vậy chín là ba mươi ngàn nhân với sáu mươi bốn, cũng chính là nói ván này, Masaru Sato đã thắng được hơn một triệu chín trăm ngàn! (Sáu phán = 64 điểm)

Tham gia thi đấu có hơn một ngàn chín trăm người, tất cả số chip cộng lại cũng chỉ hơn một triệu chín trăm ngàn, tuy rằng có một phần nhỏ số người sau khi vào chung kết được lấy số tiền mình thắng trở về, nhưng đa số mọi người đều thua sạch rồi mới rời khỏi.

Mà khi chỉ còn lại một bàn cuối cùng, Sharon sẽ phân chia đều số chip hơn tám triệu cho bốn người, cho nên, bốn người cuối cùng, mỗi người khi bắt đầu đều có tiền vốn ba đến bốn triệu.

Thạch Chấn Đào thua sạch của mình, Lý Vương Hồng Anh mang theo bốn triệu rời cuộc, vì thế tổng số tiền trên bàn là hơn tám triệu.

Mới đầu, số chip của Lâm Được và Masaru Sato là xấp xỉ, nhưng hai ván này, Masaru Sato đã thắng ba triệu!

Cũng chính là nói, lúc này Lâm Được chỉ còn lại hơn một triệu.

“Tôi từng nói, số liệu đại biểu cho tất cả.” Masaru Sato khinh thường nhìn y, “Quy luật xuất bài của anh tôi đã nắm hết toàn bộ, anh không phát hiện mình đã thua liền bảy ván sao? Tiếp theo, anh sẽ càng thua càng nhiều. Nếu tôi là anh, hiện tại sẽ rút lui, như thế ít nhất vẫn còn một triệu.”

“À, tạ trời tạ đất, cậu không phải tôi, nếu không thật sự là bi thảm.”

“Người TQ các anh luôn thích giở công phu mồm mép.”

“Có phải công phu mồm mép không, sau ván này, chúng ta mới biết.”

Masaru Sato lại đỏ xức xắc, sau đó bắt đầu lấy bài. Sau khi cậu lấy bài xong, gần như muốn cười lên, là ‘nghe’! (*Trong mặt chược có ba chiều: Nghe, Nhìn, Mò. Ý nghĩa cụ thể thì bó tay >”<>

Ba con cửu Văn, ba con bát Sách, ba con Phát, ba con Bạch, còn lại chính là một con Trung và một con thất Sách. Lúc này, cậu có hai lựa chọn.

Cậu có thể đánh Trung ra, như thế, cậu chỉ cần tìm thêm lục cửu Sách cho con thất Sách. Nhưng cách đánh này phán quá ít, cho dù ù, cũng chỉ được hai phán. Nhưng nếu cậu đánh con thất Sách ra, nếu chỉ còn lẻ Trung, thì có thể ghép ra tam nguyên!

Masaru Sato suy nghĩ một chút, nhìn từ xác suất, trong ba chiều nghe đương nhiên phần thắng lớn hơn, nhưng cách thắng này, quả thật không có chút ý nghĩa nào, hơn nữa, hiện tại mới vừa bắt đầu, cậu có nhiều cơ hội.

Cậu đánh thất Sách ra.

Lâm Được lật bài, sau đó đánh con ngũ Văn.

Masaru Sato lật bài, là một con lục Văn, cậu không chút chần chừ đánh ra.

Lại tới phiên Lâm Được, lần này, y đánh ra một con tứ Văn.

Masaru Sato lại lật lần nữa, vào tay cậu, là một con nhị Văn, cậu đột nhiên có chút bức bối, qua bốn lần rồi, bọn họ đều đánh Văn, cái này hoàn toàn khác với dự tưởng của cậu.

Lâm Được nhìn cậu một cái, sau đó chậm rãi đẩy ra một con lục Văn.

Lần này, ngay cả những khán giả tại đó cũng phải kêu lên, không ngừng đánh bài Văn, cái này trùng hợp quá mức rồi.

Đến lần thứ mười, Masaru Sato cuối cùng đánh ra con khác, một con tam Sách, khi cậu đánh con này ra đã bắt đầu có chút bất an, đã qua mười lần, đối phương rất có thể cũng là ‘nghe’, tuy cậu nắm chắc sẽ không đánh ra bài đối phương muốn, nhưng trong ván bài hai người, xác suất ừ là năm mươi phần trăm.

Cậu cầm con tam Sách nhìn nhìn, sau đó vẫn đẩy ra, khi con bài này sáng lên, ngón út của Lâm Được giật một cái.

Y cần Sách!

Sự bất an của Masaru Sato lập tức tan biến.

Ván bài vẫn tiếp tục, lúc này, trong đại sảnh đều đã yên tĩnh, mấy trăm người, từ fans tới bảo vệ đường như đều ngừng thở, ngay cả phóng viên cũng ngừng chụp hình.

Mà trong phòng khách quý trên lầu hai, những khán giả đó còn khẩn trương hơn người tại hiện trường, vì bọn họ có thể nhìn rõ bài của hai bên.

Masaru Sato là tiểu tam nguyên, đang đợi Trung.

Mà Lâm Được thì là bài Vạn hỗn nhất sắc, cũng đang đợi Trung!

Đúng, Lâm Được cũng đang đợi Trung, hiện tại bài của y vô cùng thuận, ba con tam Vạn, ba con tứ Vạn ba con ngũ Vạn, đồng thời còn có một chuỗi thất bát cửu Vạn, mà trừ mười hai con này ra, trong tay y, còn đang giữ một con Trung!

Trong tay Masaru Sato có một con Trung, trong tay Lâm Được cũng có một con Trung, bọn họ đều đang đợi Trung!

Trừ hai mươi sáu con trong tay họ, và mười bốn con đã đánh ra, lúc này còn chín mươi sáu con, mà hai người họ, chính là đang đợi hai con Trung trong số chín mươi sáu con bài còn lại!

Nếu Lâm Được lật được, tuy số phán của hỗn nhất sắc không nhiều lắm, cho dù y thắng, cũng không thể lập tức tăng thêm nhiều tiền ỉnh, nhưng nếu để Masaru Sato lật được, tiểu tam nguyên lại có năm phán một triệu lẻ năm mươi ngàn, cũng có nghĩa là ván này gần như có thể quét sạch số tiền còn lại của Lâm Được.

Vòng mười tám, Masaru Sato lật được một con thất Sách, mí mắt cậu hơi giật một cái, nếu vừa rồi cậu giữ lại con thất Sách của mình, hiện tại đã thắng rồi!

Không thể đánh thất Sách, Masaru Sato do dự một chút, đẩy con Trung vẫn luôn giữ trong tay ra, đối phương cần Sách, cậu không thể mạo hiểm.

Con bài vừa được đánh ra, lầu hai lập tức vang lên một chuỗi hoan hô, nhưng lập tức ngừng lại, Lâm Được không đẩy bài! Y không thèm nhìn tới con Trung đó một cái, tiện tay lật một con nữa, sau đó vỗ xuống, đó là một con Trung!

Y nhìn Masaru Sato, sau đó từ từ, đẩy hết toàn bộ bài của mình ra.

Mười hai con bài hàng Vạn, và, hai con Trung.

Masaru Sato ngẩng đầu, Lâm Được lật bài lên trước, rồi mới đẩy bài của mình ra, cũng có nghĩa là, y tự tìm được một con Trung!

Sau khi cậu vừa đánh ra một con Trung, người này lại lật được một con Trung!

Giống như giải đáp cho nghi hoặc của cậu, Lâm Được cười nói: “Bài của tôi nhỏ, cho nên, chỉ có thể tự tìm thêm phán.”

41. Chương 41

“Sao cậu ta biết con tiếp theo là Trung!”

Không chỉ lâu hai, ngay cả phòng giám sát của sông bài cũng kêu lên như thế. Xào bài là máy, đựng bài cũng là máy, đồ xúc xác là Masaru Sato, Lâm Được từ đầu tới cuối đều không thể có thủ đoạn gì, đương nhiên, có là nhanh tay, trong quá trình lật bài cũng có thể đổi bài, nhưng hiện tại chỉ có một bàn, tám người mười sáu con mắt đều nhìn chăm chăm, camera từ trên xuống dưới vây hết toàn bộ phương vị, bốn mươi tám cái màn hình, hai mươi bốn cái đều hiển thị bàn này.

Nếu có thể đổi bài trong tình trạng này, bọn họ cũng không cần tiếp tục sống trong ngành này nữa!

Nhưng nếu không đổi bài, vậy sao y biết con tiếp theo là Trung? Y chỉ còn lại một triệu, Masaru Sato thắng lớn, thì có thể đá y ra, dưới tình trạng này, sao y còn dám bỏ qua con Trung đó?

“Phi tiên vương giả...”

Một người lăm bầm ra tiếng, những người khác quái dị nhìn hẩn.

“Lão Hoắc, cậu nói gì vậy? Bị sốt à? Nè nè, rót thuốc lá rồi kìa.”

Một người nói, tới sờ đầu hẩn, lão Hoắc tỉnh lại đánh tay người đó ra: “Đi đi, nói bậy gì đó, cậu mới bị sốt!”

“Cậu không bị sốt vậy bị gì thế.”

“Tôi đang kinh ngạc.” Lão Hoắc bẻ gấp điều thuốc trong tay, ấn vào gạt tàn, “Các cậu biết người này ai chứ?”

Thấy hẩn đột nhiên nghiêm túc như thế, những người khác cũng ngây người, lão Hoắc phà hơi, nghiêm túc nói: “Người này, là, phi-tiên-vương-giả!”

...

...

...

“Phụt!”

“Ha ha...”

Sau mấy giây trầm mặc, sau đó chính là cười lớn khoa trương, một đám người cười nghiêng ngả đồng tây, ngay cả Lưu Yên Nhiên rất ít có biểu cảm mà tay cầm thuốc cũng hơi run.

“Lão Hoắc, ha ha, cậu thật lợi hại!”

“Tuyệt đỉnh, thật là chân nhân không lộ tướng mà!”

“Ông trời, tôi chịu hết nổi rồi, a a, xem tôi thiên ngoại phi tiên, Lục Tiểu Phụng đang ở đâu?”

...

Một đám vừa nói vừa cười, lão Hoắc từ đầu tới cuối vẫn cứng mặt, thấy hẩn như thế, mọi người cười càng lớn tiếng, cười đã đời, Lưu Yên Nhiên thấy hẩn luôn dùng ánh mắt thương hại nhìn mọi người, trong lòng khẽ động, nói: “Lão Hoắc, cậu nói thử xem, rốt cuộc là sao?”

Cô đã lên tiếng, người khác cũng dần nín cười.

Lão Hoắc nhìn mọi người một cái: “Tôi không phải đang nói đùa, các cậu nhìn tay phải của tôi đi.”

Hẩn đưa tay phải ra, đó là một cánh tay thô chắc, có nếp nhăn có vết chai, có thể từ cánh tay này nhìn ra chủ nhân của nó từng lao động cực khổ.

Cánh tay này rất lớn, ngón tay rất dài, nhưng, chỉ có bốn ngón, ở chỗ ngón út, là tàn phế. Đối với cánh tay của hẩn mọi người đều không xa lạ. Tuy chưa từng nghe hẩn nói qua, nhưng những người khác cũng có thể đoán được cánh tay này sao lại trở nên như vậy.

Thật ra, trong sông bài, người như thế không ít.

Quả nhiên, lão Hoắc nói: “Ngón tay này của tôi bị chặt đứt, vốn mọi người cũng có thể đoán được, đúng, tôi gian lận. Nhà tôi ở nông thôn, nhà nghèo, tôi học lại không giỏi. Chưa tốt nghiệp tiểu học đã bắt đầu

ở nhà làm ruộng. Ở quê không có gì vui, lúc rảnh rỗi thì đánh bài. Ban đầu tôi nhìn người khác đánh, sau đó tôi tự mình lên bàn ngồi đánh.

“Quá trình tôi không cần nói rồi, tóm lại, sau đó tôi trầm mê chốn này, toàn bộ tâm trí đều đặt trên nó, đừng nói trồng ruộng, ngay cả thời gian ăn cơm cũng nghĩ nên làm sao thắng. Sau đó, tôi chạy ra ngoài. Phải nói, vận may của tôi cũng coi như không tệ, đương nhiên cũng có thể là người ta không để ý một con tép như tôi. Tóm lại, tôi coi như thuận buồm xuôi gió qua hai năm, sau đó, tôi gặp sự phụ của tôi.”

Hắn thở dài, ngừng một chút, vẻ mặt có chút u ám, sau đó lại nói tiếp: “Bất kể nói thế nào, dù sao ông ấy cũng là sự phụ của tôi, cũng dạy tôi rất nhiều thứ. Nếu không có ông ấy, có lẽ hai cánh tay của tôi đã bị chặt hết rồi, có lẽ sau khi chịu khổ thì phải về nhà.”

“Sự phụ tôi không phải rất giỏi đánh bài, mà là giỏi gian lận, đương nhiên, tôi theo ông học cũng là cách gian lận. Gian lận có ba cảnh giới, cảnh giới thứ nhất, tay động. Cảnh giới thứ hai, là ý động. Tay động tôi không cần nói nữa, mọi người đều có thể nghĩ ra. Mà ý động thì có hai mức độ. Dùng cách nói của sự phụ tôi chính là, một là chó săn hoang, hai là quỷ bại sợ.”

Hắn nói tới đây, không còn ai cười nữa, mọi người mắt long lanh nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp, hắn lấy một điều thuốc ra hít một hơi, tiếp tục nói: “Quý bại sợ có nghĩa là, quý gặp cũng sợ. Người như thế, không có thứ gì không sợ, không có thứ gì không hiểu, bất cứ ai muốn giở trò trong mắt gã đều không thể, chỉ có gã chơi mình.”

“Nhưng người như thế tuy đáng sợ, cũng chỉ có thể lẫn lộn trong sông bài bình thường, ở chỗ chúng ta thì không được, kỹ thuật hiện tại, ha ha ha.” Hắn cười có chút lạc lõng, lại hít vài hơi, mới nói: “Nhưng còn có một loại, đó là thiên hạ gì cũng lấy được, chính là phi tiên vương giả. Người như thế đã thoát ly khỏi cảnh giới gian lận, cho dù dùng camera quay trực tiếp, sau đó chiếu chậm, cũng không nhìn ra được gì cả cuộc làm gì.”

“Vây phi thiên vương giả, rốt cuộc là gì?”

Lão Hoắc lắc đầu: “Tôi không biết, tôi từng hỏi sự phụ, ông chỉ nói với tôi một chút, phi tiên vương giả, biết hút bài.”

Mọi người quay mặt nhìn nhau, cuối cùng có một người mở miệng: “Cho dù biết hút bài, cũng không thể nào không quay được, trừ khi có công năng đặc biệt.”

Người này vừa nói xong đã được tán đồng nhiệt liệt, lão Hoắc phát tay: “Tôi không biết, tôi nếu biết thì ngón tay này cũng không bị người ta chặt mất.”

Mọi người nhìn hắn, bán tín bán nghi. Nhưng khi quay sang màn hình, ánh mắt nhìn Lâm Dục đã khác.

Lúc này Lâm Dục đang đẩy bài đôi ra, hai con lục Văn, hai con bát Sách, hai con Tam vạn, hai con nhất Văn, hai con ngũ Vạn, hai con Trung, hai con gió Đông, phồng phồng hòa!

Ván này là y bình cuộc, thắng một con tam Vạn do Masaru Sato đánh ra.

“Không đúng!” Sau khi nhìn chằm chằm bài của Lâm Dục một lát, Masaru Sato mở miệng nói: “Không đúng, anh không cần Vạn!”

“Sao cậu biết tôi không cần Vạn?”

Masaru Sato không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm tay y.

Lâm Dục nhìn tay trái của mình, lại nhìn tay phải của mình, sau đó rất thành khẩn hỏi: “Có vấn đề gì sao?”

Masaru Sato không đáp, chỉ âm u nhìn y một cái, rồi cúi đầu xuống.

“Người Nhật này thua chắc rồi.”

Trong phòng làm việc của mình, Tiêu Nhiên nói chắc như đinh đóng cột.

Trương Trí Công lúc này đã ném bỏ bóng âm vừa rồi, cười tự đắc nói: “Đương nhiên, cũng không nhìn xem ngôi đối diện của cậu ta là ai.”

“Cậu hai, hỏi cậu một câu, cậu biết kỹ thuật đánh bài của cậu ta là học từ ai không?”

Trương Trí Công lắc đầu.

“Cậu ta chưa từng nói qua sao?”

“À, cái này thì cậu ta từng nói, cậu ta nói học từ Caesar.”

“Cái gì?”

“Đúng, Caesar. Caesar Tờ, Caesar đại đế, ông chủ lớn nhất của sông bài JA, Caesar truyền kỳ thế giới, đúng, chính là Caesar đó.”

Hắn nói xong còn cười. Tiêu Nhiên cũng cười theo vài cái, nhưng lại có chút miễn cưỡng. Trương Trí Công ngừng cười, phát tay: “Xin lỗi, tôi đã quên, JA truyền thuyết cũng có đầu tư ở chỗ anh, ừm, tôi không nên lấy nó ra đùa.”

“Cũng không là gì. Nhưng mà, tại sao cậu ta lại nói là học từ Caesar?”

“Cậu ta đang đùa với tôi mà.”

“Đùa?”

“Tiêu Nhiên, cậu ta cũng không phải cố ý. Người bình thường đều không rõ quan hệ của Sharon và JA, huống hồ là cậu ta. Cậu ta chỉ đùa thôi, nếu anh hỏi tôi học bóng rổ từ ai, tôi sẽ nói với anh tôi học từ Jordan.”

Ban đầu khi Lâm Dục nói tới tên Caesar, hắn cũng phải hít một hơi, mà hiện tại Trương Trí Công lại cảm thấy vô cùng thú vị, nói tới đây lại cười. Tiêu Nhiên cũng cười theo, nhưng ánh mắt thì chưa từng rời khỏi màn hình.

Lúc này phong thủy lưu chuyển, Masaru Sato trước đó thắng liền bảy ván, lúc này Lâm Dục thắng liền tám ván.

Kê hòa.

Bình hòa.

Phỗng phỗng hòa.

Hỗn nhất sắc.

...

Bài thắng mỗi lần đều không phải rất lớn, nhưng thua liền tám ván, cũng khiến Masaru Sato mặt xám mày tro.

Lúc này, Lâm Dục lại đẩy bài ra lần nữa, y cười đặt bát Vạn vừa mò được giữa thất Vạn và cửu Vạn, ngừng đầu nói: “Thế nào? Cậu không phải nói đã nắm được quy luật của tôi rồi sao? Cậu không phải nói có thể tính toán xác suất sao? Sao hiện tại không tính toán nữa?”

Masaru Sato nhìn y: “Hiện tại anh thắng, đều là bài nhỏ.”

Lâm Dục gạt đầu: “Chính xác, vô cùng chính xác, đích thật tôi thắng toàn bài nhỏ, thế này đi, chúng ta đánh cược thế nào?”

Y lấy xúc xắc đã ném ra về: “Ván tiếp theo, tôi sẽ thắng thập tam yêu, nếu không phải thập tam yêu, tôi sẽ không thắng, đồng thời... tôi sẽ hoàn toàn nhận thua với cậu!”

Anh ta đang khích mày!

Masaru Sato tự nói với mình.

Đối phương đang chọc giận mày, muốn mày mất lý trí.

Nếu mày không để ý, sáu triệu này, cho dù là bài lớn, nhất định cũng phải xuất hiện năm lần mới có thể thắng hết. Hơn nữa nhất định phải thắng liên tục năm lần. Mà nếu là bài nhỏ, mấy chục lần cũng chưa chắc thắng hết.

Nhưng, đối phương cũng vậy.

Hai triệu tuy không nhiều, nhưng trừ khi là bài lớn, nếu không chỉ có thắng bài nhỏ liên tục mười mấy lần mới thắng hết.

“Thế nào, để tôi xem thử xác suất của người tới từ đế quốc ‘đại’ Nhật Bản đi.”

“Được!” Masaru Sato lại ưỡn thẳng lưng, đẩy mắt kính, “Nếu là thập tam yêu, thì là anh thắng, đồng thời tôi cũng sẽ nhận thua!”

Tuy biết Lâm Dục đang muốn chọc giận mình, nhưng Masaru Sato vẫn cợt.

Bất luận từ phương diện nào cậu cũng phải cợt. Về khí thế, cậu không thể thua, xác suất cậu cũng gần như tất thắng. Thập tam yêu dễ xuất hiện như vậy sao?

Trong mặt chược Quảng Đông, thập tam yêu có số phán lớn nhất, sáu phán, là điểm số lớn nhất, sáu mươi bốn điểm, hơn nữa, còn là bài có thể đột phá hiếm gặp.

Trong tất cả loại bài, thập tam yêu gần như khó ghép nhất, nó yêu cầu nhất định phải có Vạn Văn Sách nhất, cửu, đồng thời còn yêu cầu phải có Đông Tây Nam Bắc Trung Phát Bạch, cũng có nghĩa là, tất cả bài nó đều phải có một con, mười bốn con bài, trừ đôi, thì không thể có một con giống nhau!

Người này muốn dùng nó để chọc giận cậu, nhưng, cậu sẽ không bị chọc giận, cậu sẽ càng cẩn thận, càng thận trọng, cậu sẽ không ra bất cứ con bài nhất, cửu nào, sẽ không ra bất cứ con bài nào có thể khiến đối phương thắng được bài thập tam yêu, còn về bài khác... cho dù anh ta thắng, cũng sẽ thua!

Masaru Sato lấy bài, bài của cậu lần này không tồi, lật lên đã có hai chuỗi, một đôi. Đồng thời còn có hai đôi lục cửu sách, tam lục Vạn.

Bài này không lớn, số phán không nhiều, nhưng rất dễ thắng, chỉ cần thêm hai con, thì có thể nghe.

Cậu lật bài, một con nhất Sách, con này hoàn toàn vô dụng trong bài của cậu, nhưng cậu vẫn giữ lại, tách bát cửu Văn ra, đánh ra bát Văn.

Lâm Dục cười cười nhìn cậu, đó là một nụ cười không mấy bận tâm còn mang theo chút khinh thường, Masaru Sato bất giác đỏ mặt, cơn tức giận, lúng túng trào lên.

Người này tại sao cười như thế? Anh ta dựa vào cái gì mà cười như thế? Cậu không sai! Cách đánh của cậu hoàn toàn không sai! Cậu không sợ người này, cậu chỉ đánh bài theo phương thức chính xác!

Cho dù nghĩ thế, tay cậu vẫn không thể khống chế mà khẽ run.

Lâm Dục lật bài, sau đó, lại đẩy ra một con bát Văn.

Masaru Sato lật bài, lần này, là một con nhất Vạn. Cậu giữ con nhất Vạn lại, tách tứ Sách ra khỏi đôi của mình rồi đánh ra.

Lâm Dục đánh ra một con nhị Sách.

“Anh ta thật sự muốn ghép thập tam yêu?” Masaru Sato giật nảy mình, lại bắt bài, lần này, cậu lật được một con Phát!

Nhất Sách, nhất Vạn, Phát, ba con này, không tính là gì, nhưng nếu ghép lại, thì đều đang bắt bài của Lâm Dục!

Là trùng hợp? Hay là, mấy con bài này, vốn đã đi liền?

Người từng có kinh nghiệm mặt chược đều biết, có lúc, sẽ tạo thành bài giống nhau, thậm chí còn trùng hợp hơn, có thể bốn người đều có bài giống nhau mà kết thúc ván đó.

Tình trạng này, bình thường chính là bài chưa xào kỹ đã chia. Hiện tại tuy rằng có mấy xào bài, cũng không thể bảo đảm sẽ không xuất hiện tình trạng này.

Con thứ tư, khi Masaru Sato lật lên gần như muốn rên rỉ, Trung! Cậu lật được một con Trung!

Hiện tại trong tay cậu đã có cửu Văn, nhất Sách, nhất Vạn, Phát, Trung!

Mười ba con bài, lại có năm con là cái cần trong thập tam yêu.

Cậu cần rằng, tách lục cửu Sách ra, đánh con bát Sách ra, cho dù cậu không thắng, cũng không thể để người này thắng được thập tam yêu!

Con thứ năm, cuối cùng có một con lục Sách, tuy rằng bài này lúc này giống như trò cười với cậu, nhưng cậu lại thở phào, cuối cùng cũng xuất hiện con bài không phải trong thập tam yêu.

Nhưng khi lật con bài thứ bảy, cậu lại trắng mặt.

“Không thể nào! Không có chuyện trùng hợp như thế!” Masaru Sato ngẩng đầu lên, nhìn sang bàn chủ tịch, người bên đó không có bất cứ phản ứng nào.

Con thứ tám, khi cậu lật được một con cửu Vạn gần như đã có chút tê dại.

Con thứ chín, một con gió Đông, cậu bắt đầu nghĩ, có lẽ mình cũng có thể đánh thập tam yêu?

Nhưng, lúc này, Lâm Được đẩy hết bài ra.

Nhất Sách nhất Văn nhất Vạn, cửu Sách cửu Văn cửu Vạn, Đông Tây Nam Bắc, Trung Phát cùng hai con Bạch, chính là thập tam yêu!

“Tôi thắng rồi.”

Lâm Được nhàn nhạt tuyên bố, Masaru Sato nhìn y, sau đó đột nhiên cười quái dị, đứng lên, chỉ vào y hét lớn: “Anh gian lận!”

42. Chương 42

Khi Masaru Sato chỉ vào Lâm Được hét lớn gian lận, người trong sòng bài đều ngây ra.

Trong sòng bài, gian lận tuyệt đối là cấm kỵ, đặc biệt là trong cuộc thi đấu thể này, dám gian lận, không cần nói bài thủ thể nào, danh vọng của sòng bài cũng bị đả kích.

Phản ứng của các phóng viên là nhanh nhất, bọn họ lập tức cầm súng dài pháo ngắn, chụp hình kịch liệt.

Người trong sòng bài cũng phản ứng lại được, George đi tới nói: “Cậu Masaru, chúng tôi tại đây có công chứng viên của sở công chứng, có tiền bồi của giới bài bạc, trên lầu hai, còn có màn hình công khai, chúng ta không phát hiện cậu Lâm gian lận, nếu cậu muốn tố cáo, thì cần phải có chứng cứ.”

“Chứng cứ? Các ông không phải có ghi hình lại sao? Không phải có thể nhìn thấy bài tôi lật lên sao? Có thể trùng hợp như vậy à? Xác suất nhỏ cỡ nào ông biết không? Trừ khi gian lận, nếu không căn bản không thể xuất hiện!”

“Cậu Masaru, những thứ này không thể làm chứng cứ. Nếu cậu không thể cung cấp chứng cứ thuyết phục hơn, vậy thì mời lập tức xin lỗi.”

Ánh mắt Masaru Sato đảo quanh sảnh một vòng, từ bàn chủ tịch tới khán giả bên dưới. Có lạnh nhạt có kinh ngạc có nghi ngờ có chán ghét.

Cậu siết chặt hai tay, cậu biết rồi! Những người này đều đang nhắm vào cậu, nơi này không phải địa bàn của cậu.

Cậu cần rằng, nói: “Xin lỗi, là tôi quá kích động, tôi, tôi xin lỗi!”

Cậu nói xong, cúi người với Lâm Được.

“À, không cần khách khí, tôi có thể hiểu được.” Lâm Được cười híp mắt đứng lên, đi tới cạnh cậu, đưa tay kéo cậu, nhưng đồng thời, cũng hạ giọng nói: “Cho dù tôi gian lận, cậu có thể làm gì?”

Masaru Sato ngẩng phắt đầu lên, thì thấy gương mặt cười hi hi của Lâm Được, cơn giận cố đè ép không thể nhả nổi nữa, cậu đột nhiên nhảy lên, nhào tới Lâm Được: “Anh ta gian lận! Anh ta gian lận! Tôi yêu cầu xét người! Vừa rồi anh ta nói anh ta gian lận! Anh ta đã nói!”

Lâm Được sớm đã chuẩn bị, không đợi cậu động đã né ra, sau đó vô cùng vô tội sải tay nhìn mọi người.

“Thua không nổi!”

“Cút đi, người Nhật!”

“Đứng để mất mặt thêm nữa!”

Không biết ai mở miệng đầu tiên, sau đó từ lâu một tới lâu hai, fans của Lâm Được đều nhao nhao kêu theo, người ở hiện trường nếu ai có gương lược mang theo đều sẽ ném qua, Lâm Được thân thủ mau lẹ, tránh né nhanh, Masaru Sato thì chìm vào điên cuồng, không để ý, chỉ khổ cho George đáng thương.

Ông đứng rất gần hai người, mà Lâm Được lại chạy quanh ông, thế là mấy thứ son môi, bút kẻ mi gì đó, phần lớn đều đập lên người ông, những thứ này cũng thôi đi, dù sao fans trên cơ bản đều là thiếu nữ chân yếu tay mềm, khi ném đồ qua đã không còn bao nhiêu sức, đáng sợ là còn có mấy hung khí như đồ cắt móng tay, di động.

Tuy hiện tại di động đã phát triển theo hướng nhỏ xinh siêu mỏng, nhưng cũng có loại đòi hỏi màn hình lớn, bật nắp, ném qua, thực sự không dễ chịu, hơn nữa thân là nhân viên quản lý cao cấp của sòng bài, George cũng không thể nhảy tới nhảy lui giống như Lâm Được, thế là ông chỉ có thể vừa bảo vệ mặt mình, vừa gọi bảo vệ tới kéo Masaru Sato.

Sau đó các phóng viên đã hình dung thế nào, tình cảnh lúc đó, giống như một trò hề, nhưng trò hề này lại khiến khách sạn Sharon hoàn toàn nóng lên.

Mọi người đều thích xem náo nhiệt, sau khi đoạn phim này được đăng lên mạng, đã được tải xuống điên cuồng. Trước kia, đa số người đại lục chỉ biết tới Lisboa, cho dù tới Sharon, cũng chỉ là nhắm vào nơi nổi tiếng, mà hiện tại, bọn họ có mục tiêu thứ hai___ George!

Vị quản lý dung mạo nghiêm trang, vẻ mặt nghiêm túc đã để lại ấn tượng sâu sắc ọi người___ trong cảnh tượng son môi lược chải tóc, đồ cắt móng tay và di động bay tới ngập trời, ông lại nổi bật như thế!

Thế là, cuộc đấu mặt chược thế giới năm nay, mở màn khí thế to lớn, quá trình khấn trương kích thích và kết thúc trong màn kết như trò hề.

Là người thắng lợi cuối cùng, Lâm Được trừ tất cả số tiền trên bàn ra, còn được đãi ngộ ở miễn phí trong phòng quý khách của khách sạn Sharon một năm tới, trừ đánh bài ra, một năm tới ở đây bất luận là ăn hay ở hay mát xa thẩm mỹ đều miễn phí, đương nhiên ăn chỉ là cơm phần, nếu y gọi bảo ngư gì đó thì tuyệt đối không miễn phí.

Mà tất cả những người cược cho y, đều được hồi báo không tồi, đặc biệt là tám người trong phòng giám sát, vì bọn họ ngay từ vòng loại đã bắt đầu đặt cược. Không giống Thạch Chấn Đào, vừa bắt đầu đã là tuyển thủ hạt giống, Lâm Được ban đầu không khác gì với hơn một ngàn người kia.

Lúc này, tỉ lệ cược của họ đều cao tới ba mươi!

Tuy bọn họ không lập tức cược một trăm như Lưu Yên Nhiên, nhưng đa số đều có mười hai mươi ngàn, tỉ lệ cược ba mươi lần chính là ba trăm ngàn, có thể nói ai cũng kiếm được một món.

Trong phòng giám sát là tiếng hoan hô vang dội, có vài người lớn gan còn bảo Lưu Yên Nhiên mời khách.

“Được, mời khách, nhưng phải đợi tới ngày mai đã, tối nay tôi có hẹn rồi.”

“Ai vậy ai vậy?”

Lưu Yên Nhiên mỉm cười, dụi tắt thuốc, đi ra ngoài.

Cô không có hẹn, mà là, hiện tại cô muốn hẹn một người. Có thể hẹn được không cô không biết, nhưng, cũng phải thử một chút.

Cô đi thang máy lên tầng đỉnh, sau đó gõ cửa phòng Lâm Được và Trương Trí Công.

Tiểu Lưu mở cửa ngáy ra.

“Tôi tìm Lâm Được, cậu ấy ở đây chứ.”

“A...” Tiểu Lưu ngáy ra rồi muốn cự tuyệt, nhưng Lâm Được đã nghe thấy rồi.

Nghe có người tìm mình, Lâm Được liền ngạc nhiên, vội vã chạy ra, thấy Lưu Yên Nhiên thì càng kinh ngạc: “Là chị?”

“Là tôi, tối hẹn cậu ăn cơm, thế nào, có nề mặt không?”

“Ha ha, cái này còn cần nói sao? Chừng nào? Bây giờ hả? Đúng lúc tôi còn chưa ăn tối. Tôi đang nghĩ nếu có thể gặp lại chị một lần thì thật tốt.”

Trương Trí Công đang từ phòng bước ra, nghe được câu này, sắc mặt lập tức phát xanh, vội chen vào: “Thì ra là cô Lưu, tôi cũng vẫn luôn tâm niệm không quên cô Lưu, muốn đi ăn thì tôi đi nữa.”

Lưu Yên Nhiên cười cười: “Hậu ái quá, nhưng cậu hai, tôi nghĩ chúng ta có thể đợi hôm khác, hôm nay tôi đặc biệt tới muốn cảm tạ cậu Lâm.”

Lâm Được chán ghét nhìn Trương Trí Công một cái: “Người ta đặc biệt tới mời tôi, cậu theo làm gì?”

Cậu hai Trương âm u nhìn y, Lâm Được thì không để ý nữa, thay đồ, rồi đi cùng Lưu Yên Nhiên, nhưng trước khi đi còn vỗ vai Trương Trí Công.

Trương Trí Công ai oán nhìn hai người đi, quay lại trừng tiểu Lưu, hung ác nghiêng răng: “Còn không mau đi theo, theo sát cho tôi!”

Thật ra, cũng không cần theo quá sát, vì hai người Lâm Được căn bản không ra khỏi Sharon.

Quà lưu niệm ở Macao rất nổi tiếng, nhưng, không có nghĩa là nhà hàng của nó rất tốt, hoặc nên nói, nhà hàng của nó đều ở trong sòng bài. Trên đường tuy cũng có một vài tiệm ăn, nhưng đa phần đều không xuất sắc.

Cho nên Lâm Lưu hai người đến nhà cơm tây của Sharon, đám tiểu Lưu cũng theo sau.

Sau khi ngồi xuống, Lâm Được gãi đầu: “Các anh muốn theo, tôi cũng không ý kiến, nhưng, không cần theo sát vậy đi, chỗ đó không phải còn chỗ trống sao?”

Tiểu Lưu suy nghĩ một lát, bình thường khi Trương Trí Công và Lâm Được đi chung, bọn họ quả thật phân ra hai bàn ngồi, hiện tại đây là bàn hai người, không có chỗ cho họ, đứng quả thật không tốt lắm.

Hơn nữa lại ngay trong sòng bài này, ngay dưới mí mắt của họ, Lâm Được cũng không thể đột nhiên biến mất.

Bất cứ nhà cơm tây của khách sạn lớn nào đều không rẻ, càng không cần nói tới sòng bài như Sharon, cho nên khách không nhiều, nhưng cho dù vậy, trong quá trình dùng cơm, vẫn có hai tốp người tới tìm Lâm Được xin chụp hình chung.

Sau khi xua họ đi, mới coi như an ổn ăn cơm.

“Xem ra cậu không phiền chán chuyện này.”

Đợi y xử lý xong, Lưu Yên Nhiên nói.

“Ha ha, có người thích tôi, tại sao tôi phải khó chịu?”

Lưu Yên Nhiên cũng cười theo.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, đa phần là Lâm Được nói, Lưu Yên Nhiên nghe. Những gì y nói nếu cậu hai Trương nghe được, nhất định thổ huyết.

Cái gì mà tôi luôn cảm thấy chị rất khốc, tôi thích nhất là loại hình như chị vân vân.

Giọng của y không chút nào che giấu, đám người tiểu Lưu nghe được, chỉ mừng là cậu hai nhà mình không có ở đây, đồng thời vô cùng lo lắng Lưu Yên Nhiên sẽ hiểu lầm gì đó.

Lưu Yên Nhiên không hiểu lầm, cô biết những gì Lâm Được nói không có hàm ý khác, cũng như lần đầu gặp mặt, người đàn ông này chẳng qua chỉ thật tâm nói ra cảm giác của mình mà thôi.

“Thật ra, tôi không phải sinh ra đã thế này.” Lưu Yên Nhiên cuối cùng mở miệng.

“Tôi biết, không ai sinh ra đã mặt liệt hết.” Lâm Được gật đầu, nghĩ tới người trong đầu mình, lại sửa lại: “Ít nhất rất ít ai như vậy. Có điều rất khốc, nhưng mà, cái này... vẫn nên ít hút thuốc ít uống cà phê ít đánh bài đi.”

Lưu Yên Nhiên ngạc nhiên, rồi lại cười, cô cười một chút mới dập tắt điếu thuốc trong tay.

“Đây là lời người vừa mới thắng cuộc đấu mặt chược nói sao?”

“Ừm...” Lâm Được hạ giọng, rõ ràng vô cùng thần bí nói: “Thật ra, tôi không biết đánh mặt chược.”

Lưu Yên Nhiên lại cười ra tiếng, “Lâm Được, cậu thật thú vị, nếu tôi quen biết cậu sớm thì tốt rồi.”

“Hiện tại quen biết tôi cũng không muộn mà.”

Lâm Được nháy mắt với cô, Lưu Yên Nhiên cười tới ly cà phê cũng cầm không vững, cô cười một trận mới dừng lại, sau đó thở dài: “Tôi biết, nhưng cái bàn này, ngồi lên rồi, không dễ đi ra. Hiện tại tôi có thể làm tân khách của Sharon, đã vô cùng may mắn rồi.”

Cô nói nhàn nhạt, miệng nói là may mắn, nhưng vẻ mặt lại chỉ là hui quanh vô hạn.

“Tôi cần tiền, cần rất nhiều rất nhiều tiền, trừ đánh bài ra, tôi còn có thể làm gì? Hiện tại tôi là tân khách của Sharon, vậy thì, tôi phải cả đời làm tân khách ở đây, không thể rời khỏi. Khi đã ngồi xuống trước bàn này, trừ khi tìm được một cái bàn khác lớn hơn, nếu không, thì không thể rời khỏi. Mà cho dù có rời khỏi, cũng chỉ là từ cái bàn này chuyển sang bàn khác mà thôi.”

Cô nói, rồi rút một điếu thuốc ra, nhìn ra ngoài cửa sổ. Lâm Được nhìn cô, nhất thời không cách nào lên tiếng.

Bữa cơm này rất yên tĩnh, hai tiếng sau thì kết thúc. Khi Lâm Được trở về, cậu hai Trương tuy ánh mắt ai oán nhưng không nói gì.

Nhưng Lâm Được vừa đi tắm, lại bắt đầu khảo vấn tiểu Lưu. Nghe tiểu Lưu nói xong, Trương Trí Công lập tức hạ quyết định, lập tức rời khỏi đây! Một ngày cũng không thể ở lại chỗ quỷ này nữa!

Nhưng tuy hắn đã quyết định, nhưng đã nửa đêm, cũng không thể đi thiếp, mà sáng hôm sau, George lại gõ cửa phòng họ: “Cậu hai, ngài Tiêu hy vọng cậu có thể ở lại thêm một ngày, tối nay ngài ấy có chuyện muốn bàn với cậu.”

Trương Trí Công không nghĩ ra được Tiêu Nhiên muốn bàn cái gì với mình, nhưng hắn vẫn ở lại. Tiêu Nhiên đã mở miệng, thì chỉ một ngày, hắn cũng phải nể mặt.

Hắn gọi điện cho anh mình, Trương Trí Thành bên kia cũng không nghĩ ra được, nhưng cũng đồng ý hắn ở lại.

Đợi tới tối, quả nhiên có người tới mời hắn.

“Cậu hai, xin đợi chút, ngài Tiêu xử lý xong chuyện sẽ lập tức tới.”

George lịch sự mời hắn vào một phòng khách nhỏ, đích thân làm phục vụ.

Trương Trí Công ngồi ở đó đợi, ban đầu, hắn còn bình tĩnh, nhưng nửa tiếng sau, hắn bắt đầu không kiên nhẫn, mà George thì vừa thêm rượu thêm cà phê cho hắn vừa bảo đảm, Tiêu Nhiên lập tức sẽ tới, rất nhanh sẽ tới.

“Tôi không đợi anh ta nữa, nếu anh ta tối nay không rảnh, tôi có thể đợi tới mai, sáng mai tôi có thể cùng ăn cơm với anh ta, có chuyện gì, ngày mai hãy nói.”

Sau khi đợi gần một tiếng, Trương Trí Công đứng lên, mặc George nói gì cũng chỉ đi thẳng.

Khi hắn sắp ra tới cửa, cửa được mở từ bên ngoài, Tiêu Nhiên đi vào.

“Ông ra ngoài trước đi.”

“Vâng.”

George thở phào một hơi, vội ra ngoài.

“Thế nào, lão Tiêu, hiện tại anh thật biết làm giá đó?” Đợi thời gian dài như thế, cậu hai Trương vô cùng bức bối.

“Xin lỗi, cậu hai, chỉ là vừa rồi tôi đang gọi điện cho cậu cả.”

“Anh hai?”

“Đúng, cậu đợi một lát, cậu cả có lời muốn nói.”

Tiêu Nhiên cầm di động lên, ấn số, rồi đưa điện thoại cho hắn.

Trương Trí Công hồ nghi nhìn hắn một cái, nhận điện thoại.

“Tiểu Công.” Trong di động truyền tới giọng nói của Trương Trí Thành.

“Anh, có chuyện gì sao?”

Hắn vừa nói, vừa đi tới cửa sổ.

“Tiểu Công, hôm nay em phải rời khỏi Macao trở về cho anh, hiện tại là tám giờ, em ngồi thuyền lúc mười giờ về tới Quảng Châu, anh bảo người đi đón em.”

“Được.”

Cảm thấy sự nghiêm túc trong giọng nói của anh mình, Trương Trí Công cũng không hỏi nhiều, hắn biết lúc này mình chỉ nên làm theo lời anh là được.

“Em nghe đây, là một mình em trở về, mang theo đám tiểu Lưu, một mình em.”

“À... anh hai! Anh có ý gì? Anh bảo em không mang theo Lâm Dục? Anh bảo em để Lâm Dục lại đây?”

“Đúng.”

“Không được, anh hai, anh cho em biết đã xảy ra chuyện gì, tại sao không thể dẫn theo Lâm Dục, anh cho em một lý do? Cậu ta là người bên nào? Anh đã tra ra rồi sao?”

“Không phải.”

“Vậy tại sao? Tóm lại anh phải cho em một lý do, anh hai!” Trương Trí Công cũng không cố kỵ nữa, “Anh biết em đối với cậu ta là nghiêm túc mà! Cả đời này em có thể chỉ nghiêm túc một lần thôi. Bất kể xảy ra chuyện gì em cũng không thể bỏ lại cậu ta. Em biết em luôn khiến anh khó xử, em biết em vô dụng, nhưng, em, em chưa từng nghiêm túc với ai như thế, em thật sự nghiêm túc, anh! Em không thể bỏ lại cậu ta!”

“Anh không phải bảo em bỏ lại cậu ta, anh chỉ nói em về trước một mình.”

“Vậy so với việc bỏ mặc cậu ta có gì khác!”

“Tiểu Công em bình tĩnh chút.”

“Em vô cùng bình tĩnh, nhưng em sẽ không bỏ lại cậu ta, tuyệt đối không! Chẳng qua là mang thêm một người, cậu ta, thân thủ của cậu ta rất linh hoạt, sẽ không trở thành người liên lụy, em phải mang theo cậu ta, nhất định phải mang theo cậu ta!”

Trương Trí Thành bên kia thở dài: “Được rồi, em cứ đợi ở đó trước đi, ngày mai anh lại nói chuyện với em.”

43. Chương 43

“Tiêu Nhiên, anh nói đi, rốt cuộc là chuyện gì!” Trương Trí Thành vừa cúp máy, Trương Trí Công đã hỏi người trước mặt.

“Cậu hai, nên do cậu cả nói với cậu thì tốt hơn.”

Trương Trí Công trừng mắt nhìn hấn, Tiêu Nhiên chỉ mỉm cười nhìn lại, tự tin, cẩn thận lại còn chút nhàn nhã... đúng, nhàn nhã, vào lúc này, trên mặt đối phương không có chút khẩn trương quần bách nào, càng không có chút nghiêm túc.

Trương Trí Công đột nhiên hiểu rõ.

Không, thật ra hấn sớm đã biết người khác nhìn hấn thế nào___ Chẳng qua là một công tử bột không có chút bản lĩnh, chỉ có một người anh tốt.

Đúng, những thứ này hấn đều biết, trước kia không để ý. Hấn không thể nghiêm túc như anh hấn, không thể đầu đá tính toán như anh hấn, hấn chỉ muốn tự do tự tại sống cuộc sống mình muốn.

Đua xe, đánh bài, tìm cơ hội vào núi săn bắn. Hấn thích cuộc sống như thế, cũng có thể sống như thế, tại sao không sống chứ?

Còn về cách nhìn của người khác... dù sao bất kể là ai, thấy hấn, đều phải gọi một tiếng cậu hai.

Hấn biết mình không xuất sắc gì, hấn biết ưu thế lớn nhất của mình chính là có một người anh tốt, hấn không cảm thấy như thế có gì, hấn vẫn luôn sùng bái anh của mình, vẫn tự hào vinh hạnh vì có một người anh như thế. Nhưng hiện tại, lần đầu tiên hấn nghĩ khác.

Lúc này Tiêu Nhiên có thể bình thản như thế, chính là vì hấn là cậu hai Trương vô năng! Đối với hấn, chỉ cần duy trì bề ngoài lịch sự, không cần xem trọng không cần nghiêm túc, thậm chí không cần phải giải thích gì cho hấn!

Vì bản thân vô năng, cho nên, lúc này ngay cả một đáp án hấn cũng không có được!

Trương Trí Công cuối cùng cũng có cảm giác bị đâm đau đớn.

Hấn nhìn Tiêu Nhiên thật sâu, rồi quay người đi, hấn biết, ở đây hấn không thể đạt được bất cứ thứ gì!

“Cậu hai!”

“Cậu hai!”

...

Vừa về tới phòng, đám tiểu Lưu đã bu lại: “Cậu hai, Lâm Được bị người của ngài Tiêu gọi ra ngoài, hiện tại vẫn chưa trở về...”

Tuy đã nghĩ tới, nhưng lúc này nghe thế, sắc mặt Trương Trí Công vẫn khó coi, hấn sai tay: “Tôi đã biết rồi. Tiểu Lưu, tối nay các cậu an bài trực đêm.”

Chuyện trực đêm này bình thường chỉ làm khi có chuyện, lần này Trương Trí Công chỉ ra ngoài chơi, trọ ở Sharon, cho nên bọn họ cũng ôm tâm tư du sơn ngoạn thủy mà tới, hiện tại Trương Trí Công yêu cầu trực đêm, mọi người đều kinh ngạc.

“Cậu hai, có chuyện gì rồi sao?”

Sắc mặt Trương Trí Công âm u, giọng nói có vài phần khổ sở: “Không có gì lớn, các cậu an bài trước đi.”

Đám người tiểu Lưu còn muốn nói gì đó, nhưng thấy sắc mặt hắn khó coi, cũng không tiện truy vấn, chỉ đành đi xuống thương lượng.

Trương Trí Công trở về phòng của hắn và Lâm Dục, mấy hôm trước, Lâm Dục luôn ở đây, sau bán kết y không tiện ra ngoài, ngày ngày ở đây chơi game.

Xếp gạch, tiến sĩ Mary, toàn chơi những trò game cũ, bọn họ còn cùng đăng ký vào trang Kaixin, kết một đồng bạn tốt, ngày ngày đi trộm đồ của người ta, tài khoản còn chưa tới cấp ba, nhưng đã trộm được tài sản lên cả triệu.

Hơn nửa tháng nay, bọn họ cùng ăn cùng ở, từ Quảng Châu tới Macao, có lúc hắn ra ngoài gặp người, bất kể lúc nào trở về, khi mở cửa, luôn thấy người đó.

Có lúc đang tập trung tinh thần chơi game, có lúc đang đọc sách, có lúc đang ngủ say... người đó, luôn ở đây.

Mà hiện tại, cái gì cũng không có.

Trước máy tính trống rỗng, trước bàn trống rỗng, trên giường, cũng trống rỗng.

Hắn tới trước cửa sổ, nhìn ánh đèn bên ngoài, chậm rãi, dựa đầu vào rèm cửa sổ.

Từ tối tới sáng, từ đêm khuya tới bình minh, bất kể đau đớn vui vẻ, thời gian luôn trôi đi đặc biệt nhanh. Đêm nay, cứ thế trôi qua.

Khi ánh sáng mặt trời rọi vào cửa sổ, Trương Trí Công mới như giật mình tỉnh lại, hắn cảm di động, không có một cuộc điện thoại nào, hắn bắt đầu ấn số anh mình, nhưng vẫn luôn khóa máy.

Hắn không ngừng ấn, không ngừng xuất hiện nhắc nhở khóa máy, cho tới khi di động của hắn không còn pin tự tắt máy.

“Cậu hai.” Không biết từ lúc nào, tiểu Lưu đang gõ cửa bên ngoài, “Điện thoại của cậu cả, cậu cả nói di động của cậu tắt máy rồi.”

Hắn ngậy ra một lúc mới phản ứng, mở cửa, nhận điện thoại.

“Tiểu Công, anh ở bến tàu, em qua đây đi.”

Hắn ừ một tiếng, ném điện thoại cho tiểu Lưu, đi ra ngoài.

Macao vốn không lớn, từ Sharon đến bến tàu cũng vô cùng gần, ngồi xe không tới năm phút đã tới.

Trương Trí Thành đứng bên bến tàu, Trương Trí Công từ xa nhìn thấy hắn, sơ mi đen âu phục đen, hai tay đút túi quần, tuy vẫn chưa nhìn rõ gương mặt, nhưng hắn biết đó là anh hắn, hắn từng trêu chọc thế này: “Xã hội đen trong ti vi vừa xuất hiện là mặc âu phục đen, anh không cần phải làm vậy đi.”

Anh hắn nghe vậy chỉ cười cười, sau đó vẫn thường xuyên mặc một thân màu đen. Hắn đứng đó, bên cạnh lại có vệ sĩ, đã hấp dẫn ánh mắt người khác, nhưng bất luận là dân Macao bản địa hay du khách, đều không thử lại gần, xã hội hiện đại, ai ai cũng có ý thức tự bảo vệ.

Hắn xuống xe, lúc này mới biết bên ngoài đã mưa lất phất từ bao giờ, vô cùng nhỏ, nói là mưa, thì nó giống hơi nước hơn, ở Hồng Kông Macao là rất thường thấy.

Hắn đi qua, anh hắn quay người lại, nhìn hắn một cái, “Theo anh về đi.”

Trương Trí Công không động, hắn mím môi, nói: “Anh, Lâm Dục là người bên nào?”

Trương Trí Thành không trả lời.

Trương Trí Công đợi một lát, cười nói: “Cậu ta không phải là người bên nào hết, đúng không?”

Trương Trí Thành vẫn không mở miệng.

“Trong nhà cũng không xảy ra chuyện đúng không?” Lần này, không chờ đợi nữa, Trương Trí Công khấn trương nói tiếp, “Anh bảo em để Lâm Được lại, chỉ vì anh đã bán cậu ta cho Tiêu Nhiên đúng không?”

Trương Trí Thành vẫn không trả lời.

Gió thổi mặt biển, hai người cứ thế lặng lẽ nhìn đối phương.

“Phải.”

Trương Trí Thành cuối cùng mở miệng, Trương Trí Công cúi đầu cười ảm đạm, chậm rãi mở miệng: “Tại sao? Anh hai, cho em một lý do, tại sao? Giá trị của Lâm Được, anh rõ hơn em, không chỉ là poker Texas, năng lực của cậu ta về mặt chược, anh cũng biết rồi đúng không, có người như thế, Hạo Nhiên sơn trang của chúng ta...”

“Lão Tiêu nhường Châu Hải.”

Trương Trí Công lập tức cùng chờ.

Bọn họ có cứ điểm tại Quảng Châu, nếu có thêm Châu Hải, sẽ kết thành một khối, không nói thực tế sẽ có gì, chỉ nói về mặt chiến lược, thì đã rất dồi dào. Mà quan trọng hơn là, Tiêu Nhiên nhường Châu Hải, vậy về sau nhất định phải dựa vào nhà họ Trương, vì hai điểm hấn muốn hướng tới đại lục đều ở trong tay họ, quả thật là đặt vị trí hiểm yếu của mình vào tay bọn họ.

Thân thể của hấn bắt đầu run rẩy, càng lúc càng kịch liệt.

Châu Hải, đừng nói một Lâm Được, mười Lâm Được, cũng không tính là gì.

Châu Hải, có Châu Hải rồi, bọn họ tại Quảng Châu coi như đã có hai chân, hoàn toàn đứng vững.

Châu Hải, có Châu Hải rồi, bọn họ không cần phải lo lắng Hạo Nhiên sơn trang nữa, cho dù nhất thời khó khăn, cũng chỉ là một chút ít, chỉ cần ứng phó thích đáng, bất cứ lúc nào cũng có thể lật bàn.

Châu Hải.

Đúng, có Châu Hải rồi, thực lực của họ có thể nói là nghiêng trời lệch đất, ít nhất, cũng được lên một bậc.

Nhưng Lâm Được của hấn thì sao?

Lâm Được của hấn thì sao!

Đau đớn cảm thụ được tối qua lúc này gia tăng gấp bội, nguyên do của tất cả chỉ vì hấn không có đủ thực lực. Hấn không có thực lực, hấn vô dụng, hấn không thể yêu cầu anh hấn vì Lâm Được mà tranh giành với Tiêu Nhiên, hấn không thể yêu cầu anh hấn từ bỏ Châu Hải mà chọn Lâm Được.

“Tại sao?” Qua một lúc lâu hấn mới có thể mở miệng, “Tại sao Tiêu Nhiên lại từ bỏ Châu Hải! Châu Hải đối với chúng ta quan trọng, đối với anh ta càng quan trọng! Em không tin, em không tin anh ta sẽ vì Lâm Được mà từ bỏ!”

“Mặt này anh sẽ xử lý.”

Trương Trí Công đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ hồng nhìn anh mình.

Trương Trí Thành sớm đã chuẩn bị, nhưng thấy hấn như thế vẫn phải nhẹ than.

Đứa em trai này, tuy lúc nhỏ có chịu khổ, nhưng từ sau khi được hấn tìm thấy thì vẫn là một thiếu gia. Thích sạch sẽ thích xinh đẹp, còn hơi có khuynh hướng tiểu tư sản.

Bất kể lúc nào, đều phải chỉnh trang thỏa đáng mới xuất hiện trước mặt người khác.

Râu luôn luôn cạo sạch, quần áo vĩnh viễn mặc thỏa đáng, ngay cả thắt cà vạt hay gấp khăn tay cũng không bỏ qua.

Mà hôm nay, cằm dưới của hấn có chút xanh, quần áo trên người nhăn nhúm.

Mà hiện tại, tuy hấn nhìn không rơi nước mắt, nhưng trong lòng tất nhiên rất đau rất đau.

Hắn biết, đứa em này từ nhỏ đã sùng bái hắn, hắn vẫn luôn hưởng thụ sự sùng bái này. Mà hiện tại, đôi mắt đó mang theo đau đớn bị phản kháng cầu nhìn hắn, trong ánh mắt đó, ẩn ẩn còn có chút chỉ trích___ đúng, chỉ trích.

Có lẽ Trương Trí Công cũng không nhận thức được điểm này, nhưng quả thật là chỉ trích.

Trương Trí Thành cũng biết tại sao hắn chỉ trích___ Hắn là nghiêm túc với Lâm Dục, không phải tùy tiện chơi đùa. Giống như tự Trương Trí Công đã nói, có thể chỉ nghiêm túc một lần này trong đời, mà kết quả, lại bị hắn đem đi trao đổi.

Hắn thở dài, cuối cùng mở miệng: “Tiêu Nhiên cần cậu ta, nhưng là làm tân khách, nếu em thật tâm, thì sau này anh có thể cho em thường trú tại Châu Hải.”

“Anh hai, anh biết rõ không phải như vậy.”

Trương Trí Thành không nói gì, Trương Trí Công lại nói, “Em muốn gặp mặt cậu ta một lần nữa.”

Trương Trí Thành nhìn hắn rất lâu, mới nói: “Dục.”

Trở về Sharon, Tiêu Nhiên vừa thấy bọn họ liền cười, bắt tay với Trương Trí Thành, rồi quay đầu nói: “Cậu hai, Lâm Dục đang ở vườn hoa trên tầng thượng, tôi phải người dẫn cậu đi.”

Macao diện tích nhỏ hẹp, tắc đất tắc vàng, đặc biệt là khu trung tâm, mấy sòng bài đều xây dựng ở đó, Sharon là kẻ đến sau, có thể chiếm một mảnh đất đã tương đối khó khăn, đương nhiên không thể nào có mặt bằng để xây vườn hoa.

Vì thế, đưa vườn hoa lên tầng thượng.

Chiếm cả tầng thượng, trồng các loại hoa cỏ, bên ngoài bao trùm thủy tinh, đương nhiên, cũng không phải nơi người bình thường có thể tới.

Khi Trương Trí Công tới, thì thấy Lâm Dục mặc quần áo hôm qua, đứng trước giàn hoa dâm bụt màu trắng. Hắn nhận ra, bộ quần áo này, là hắn mua cho y ở Hồng Kông, áo sơ mi tay dài màu trắng hiệu CK, âu phục màu đen hiệu Armani.

Đều là dòng vô cùng đơn giản, nhưng Lâm Dục mặc trên người, lại mang theo sự sạch sẽ đặc biệt___ Đương nhiên, đó là khi y không nói chuyện.

Nghĩ tới đây, hắn đột nhiên bật cười, mà giống như có cảm ứng, Lâm Dục quay người lại, nhìn thấy hắn, đầu tiên là cười, giống như lúc bước ra từ phòng thử đồ, sạch sẽ, thuần túy lại mang theo mấy phần biếng nhác không dễ tâm.

“Ồ, cậu hai.”

Ngay cả phương thức chào hỏi cũng vậy.

Khóe môi Trương Trí Công không khỏi cong lên, hắn đang chuẩn bị nói gì đó, lại nghe Lâm Dục nói: “Ừa, cậu vẫn chưa đi sao?”

“Cậu biết... tôi phải đi?”

Lâm Dục gạt đầu: “Tiêu Nhiên nói với tôi rồi.”

“Lâm Dục, cậu...” Trương Trí Công nghĩ nghĩ, thở dài một tiếng: “Lâm Dục, cậu hãy đợi, tôi sẽ tới đón cậu! Tôi nghiêm túc với cậu, tôi từng nói tôi thật sự nghiêm túc với cậu, không phải chơi đùa, chuyện lần này... xin cậu đợi, tôi...”

Chuyện này hắn đương nhiên trước đó không biết, cho dù hiện tại cũng không đồng ý, nhưng hắn không có cách nào khác, hắn cũng không thể nói hắn không biết gì hết rồi rũ bỏ sạch, dù sao đó là quyết định của anh hắn, từ đầu tới cuối hắn vẫn sùng bái anh hắn, cho dù hắn không đồng ý, cũng không thể nói hoàn toàn không có chút quan hệ nào với mình.

Khi đang suy nghĩ nên giải thích thế nào, đột nhiên nghe Lâm Dục nói: “Cậu hai, cậu cứ xem như chơi đùa đi.”

Trương Trí Công lập tức ngậy người tại đó, mất một lúc mới phản ứng lại được, “Cậu nói gì?”

“Cậu hai, tôi nói, cậu cứ xem như là chơi đùa đi, tôi không hy vọng cậu tới đón tôi, tôi cũng không muốn trở về.”

“... Tại sao?”

“Tại sao? Tôi đã nói từ sớm rồi mà, tôi không thích đàn ông.”

Trương Trí Công nhất thời không biết nói sao mới tốt, chỉ đành gượng gạo nói: “Tôi đối với cậu là nghiêm túc...”

“Cậu hai, cậu nhìn tay tôi.” Lâm Được nhắc tay phải lên, có chút gian nan cử động ngón út của mình, “Hiện tại vẫn chưa rất linh hoạt.”

Trương Trí Công ngậy người nhìn y.

“Cậu hai, cậu biết không? Thứ tôi không thể chịu nổi, chính là không có âm thanh, khi tôi ở nhà, ti vi luôn luôn mở, có lúc ngay cả khi ngủ cũng không tắt. Nhưng, khi ở đó tôi gần như không nghe thấy âm thanh gì, không nhìn thấy bất cứ tia sáng nào suốt một tháng, cậu biết, một tháng đó, tôi làm sao mà qua không?”

Y nói rất nhạt, ánh mắt nhìn phương xa, trên mặt không có biểu cảm dư thừa nào. Mưa không biết đã lớn từ lúc nào, giọt mưa hội tụ trên thủy tinh rồi trượt xuống, tia sáng phản xạ, giống như vết nước mắt trên mặt y.

Qua một lúc lâu, Trương Trí Công mới tìm được giọng nói của mình, hấn gượng gạo nói: “Cậu hận tôi.”

Lâm Được cười, y cười lắc đầu.

“Cậu hai, tôi từng nói, tôi sẽ không hận cậu, tôi chỉ là một nhân vật nhỏ. Tôi dám liều mạng với lão năm Vương, là vì tôi biết gã không dám liều mạng với tôi, có lẽ gã có thể nhốt tôi lại, có thể tìm người đánh tôi một trận, nhưng gã không dám liều mạng với tôi. Mà cậu thì khác, cậu hai, cậu cần bản không cần liều mạng với tôi. Chỉ cần một câu nói cậu đã có thể khiến tôi, ba tôi, cả mẹ kế mà ông ta tìm cho tôi, em trai tôi cũng đều xui xẻo, thậm chí cả đời không thể trở mình, cho dù tôi liều mạng rồi, cũng hoàn toàn vô lực làm gì. Sao tôi lại hận cậu?”

“Tôi không hận cậu, tôi cũng sẽ không tìm cậu báo thù gì. Đương nhiên, giữa tôi và cậu không có thù gì. Chỉ là cậu hai, tôi sẽ không trở về cùng cậu, tôi không muốn trở về nữa.”

Trương Trí Công không mở miệng được nữa, hấn ngậy ngẩn nhìn Lâm Được, mà Lâm Được không nhìn hấn nữa, quay người đi ra, nhìn bóng lưng y biến mất trong lùm hoa, Trương Trí Công lần đầu tiên biết, cái gì là đau đớn tận xương.

44. Chương 44

Lâm Được không đi thang máy, y đi thang bộ xuống dưới, chậm rãi bước từng bậc.

Y bước từng bước, trên mặt không có biểu cảm dư thừa nào, hai tay đút trong túi, nhìn vô cùng nhàn nhã.

“Lạc Lạc, đây là lần đầu tôi có người nói thích tôi đó.”

“Ừ.”

“Lạc Lạc, cậu hai đối với tôi thật không tồi.”

“Ừ.”

“Trừ mẹ tôi ra, còn chưa có ai mua quần áo cho tôi đâu.”

“Ừ.”

“Cũng không có ai đi câu phật cùng tôi, ngay cả mẹ tôi cũng chưa từng.”

“Ừ.”

“Không có ai cùng tôi đi câu cá.”

“Ừ.”

“Không có ai cùng tôi nhặt vỏ sò.”

“Ừ.”

“Không có ai cùng tôi cá ngựa.”

“Ừ.”

“Lạc Lạc, nếu tôi là phụ nữ nói không chừng sẽ gả cho cậu ta.”

“Ừ.”

“Lạc Lạc, hôm nay sao anh luôn trả lời thế?”

Caesar trầm mặc một chút, sau đó mới nói: “Hiện tại cậu ta còn quá yếu, không chỉ là năng lực, các phương diện đều rất yếu. Cậu ta hiện tại đối với cậu tốt, chưa chắc về sau vẫn tốt với cậu. Nhưng các cậu hiện tại không thể nói là trở mặt, tương lai... vẫn có cơ hội.”

“Lạc Lạc, chắc không phải anh cho rằng tôi thích cậu ta chứ.”

Caesar không nói.

“Lạc Lạc, tôi phát hiện hôm nay anh đặc biệt cảm tính, anh đang thương hại tôi sao, tôi không cần anh thương hại.”

“Tôi biết.” Caesar đáp một tiếng, cảm thấy vẫn nên nói gì đó, nhưng nhất thời không biết nói sao.

Là hấn khiến Lâm Dục tìm tạp chí đó để xem, là hấn khiến Lâm Dục thắng liên tục, cũng là hấn khiến Lâm Dục thông qua Lưu Yên Nhiên hẹn Tiêu Nhiên, tuy cũng có sự phối hợp của Lâm Dục, nhưng hấn là người đạo diễn.

Mới đầu, hấn nghĩ làm sao để xúi giục Lâm Dục đến Mỹ. Sau khi Daniau xuất hiện, hấn biết không thể làm bừa, từ lúc đó hấn liền bắt đầu bố cục.

Hảo cảm của Trương Trí Công đối với Lâm Dục tăng nhanh tiết tấu, nhưng cho dù không có Trương Trí Công, hấn cũng sẽ tìm biện pháp khác để khiến Lâm Dục đến Macao.

Hấn không cảm thấy có gì sai, hiện tại cũng không cho rằng mình sai, nhưng nghe Lâm Dục không ngừng nói Trương Trí Công đối tốt với mình, nghe Lâm Dục không ngừng nhớ lại đoạn thời gian ngắn ngủi vui vẻ, hấn đột nhiên có cảm giác rất đặc biệt.

Không phải phần nộ không phải chán ghét đương nhiên càng không phải và vui vẻ, cảm giác đó vô cùng phức tạp, hấn không thể nói rõ. Nhưng, hấn cũng nhớ mấy hôm trước, Lâm Dục rất vui vẻ.

Nhặt vỏ sò trên Trường Đảo, ngồi du thuyền câu cá trên biển. Những thứ này đối với hấn không tính là gì, nhưng đối với Lâm Dục lại vô cùng mới mẻ. Hấn vẫn nhớ y không ngừng hô lên, còn nhớ y khoa trương kêu này chỉ nọ, còn nhớ y kêu ca khi leo núi.

Mấy ngày đó, Lâm Dục cũng vui vẻ, cũng cao hứng, cũng khoái lạc. Trước kia, tại Cúc thành, y vui vẻ tắm rửa, vui vẻ dùng sản phẩm chăm sóc da giá rẻ, vui vẻ chạy bộ, vui vẻ ăn chợ đêm không vệ sinh, vui vẻ đánh bài với đồng nghiệp.

Nghĩ tới những thứ này, cảm giác đó của Caesar càng thêm nồng đậm. Hấn cảm thấy mình phải nói gì đó, nhưng lại không biết phải nói thế nào.

Khi hấn đang khó xử, đột nhiên nghe thấy Lâm Dục cười đắc ý: “Lạc Lạc, tôi giả vờ buồn bực thôi, có phải cũng đặc biệt khổ không? Tôi đã nói tôi là diễn viên trời sinh mà, cậu hai bị tôi dọa rồi, ngay cả anh cũng bị tôi dọa, đây còn không phải là thiên phú sao.”

...

“Lạc Lạc Lạc Lạc, sao anh không nói gì? Lạc Lạc Lạc Lạc? Kêu gọi Lạc Lạc...”

“Lâm Được.” Caesar cuối cùng cũng lên tiếng, giọng hần rất bình tĩnh, rất bình đạm rất phẳng lặng, như mặt nước chết vô số lần trước kia.

“Ừ, Lạc Lạc?”

“Cậu là đồ con-rùa!”

Đây tuyệt đối là lần đầu tiên Caesar mắng người, khi nói ra mấy chữ này, nếu bảo là mắng người khác, thì giống như tuyên bố mệnh lệnh hơn, không có tức giận không có cảm giác vu tội, đặc điểm duy nhất thể hiện đang mắng là, âm thanh____ hoặc nên nói là cường độ dao động của linh hồn. Lâm Được ngẩn ra, sau đó vui không nén nổi ngã trên cầu thang, y níu tay vịn cười ngả nghiêng ngả ngửa.

“Lạc Lạc Lạc Lạc, cuối cùng anh không còn là mặt liệt nữa!”

Được trị mặt liệt không chỉ là Caesar, còn có George.

George là ai?

George chính là trung tâm giải trí Sharon, à, câu này có lẽ hơi mơ hồ, nhưng đối với đại đa số người mà nói, George đại biểu trung tâm giải trí Sharon.

Đối với nhân viên công tác của Sharon, đối với người bản địa tại Macao, bọn họ chỉ cần biết George là được rồi, tuy bọn họ cũng biết George không phải là boss lớn nhất, nhưng phụ trách sự vụ thường ngày tại sòng bài là George, khi cử hành hoạt động phải ra mặt cũng là George, bàn chủ tịch tiệc rượu cuối năm cũng là George.

Tiêu Nhiên, mọi người cũng từng nghe qua, nhưng, vài nhân viên công tác mới tới thậm chí căn bản chưa từng gặp qua hắn. Cái này không phải là do Tiêu Nhiên có ẩn thân đại pháp, có thể giữ thần bí tại phòng làm việc ở Sharon, mà trong một năm, hắn rất ít khi ở tại Macao, cũng chỉ khi có chuyện gì hắn mới trở về. Lần này cũng vì cử hành thi đấu nên hắn mới xuất hiện.

Bình thường hắn ở đâu, thì ngay cả George cũng không rõ lắm, dưới tình hình này, cũng không thể trách nhân viên của hắn đều không biết hắn.

Lần này sau cuộc đấu mặt chược, Tiêu Nhiên lại biến mất, Lâm Được bị bỏ lại tự nhiên là do George phụ trách.

Ban đầu ấn tượng của George đối với Lâm Được vẫn không tệ, tuy người này hại ông phải lộ mặt trên các phương tiện truyền thông của Hồng Kông Macao, nhưng tình hình lúc đó hỗn loạn như vậy, hơn nữa trọng điểm cũng là vì sự thất thường của người Nhật kia, còn cả đám fans mất khống chế.

Đương nhiên, ấn tượng tốt phần nhiều là vì kỹ thuật của Lâm Được.

Ông không biết Lâm Được và anh em họ Trương đã giao dịch gì, càng không biết Tiêu Nhiên đã nhường Châu Hải. Trong suy nghĩ của ông, nhiều lắm cũng chỉ là nhường một chút lợi nhuận nào đó. Đương nhiên, nếu lưu được nhân tài như Lâm Được, thì con số phải nhường không nhỏ, nhưng đối với sòng bài như họ mà nói, có một người như Lâm Được ở đây, là rất có lợi.

Chẳng qua là một lần giao dịch bình thường. Quan hệ của họ và anh em họ Trương vốn đã không tệ, lần này có thể lưu người này lại cũng không có gì khác thường, dù sao anh em họ Trương ở đại lục, sòng bài của họ cũng không phải rất cần người như thế, nếu thật cần, hiện tại giao thông đã phát đạt, muốn để Lâm Được về giúp đỡ cũng không khó gì.

George rất thỏa mãn với giao dịch lần này, ông cũng rất thỏa mãn về Lâm Được. Vì thế, ông sắp xếp cho Lâm Được thân phận tân khách cấp cao nhất.

Tân khách của Sharon phân ba đẳng cấp, ở đẳng cấp của Lâm Được, y có thể ngụ trong một phòng đôi, có thể hưởng dụng cơm phần cấp A miễn phí, cái này không chỉ tại Sharon, mà đều thông hành ở mười hai nhà hàng khắp thế giới có Sharon đầu tư.

Mỗi tháng tiền lương ba trăm đô Hồng Kông, một năm hai lần du lịch do Sharon thanh toán, ngoài ra, nếu bắt được kẻ gian lận hoặc ngăn được cao thủ nào đó, còn được chia mười phần trăm.

Cũng có nghĩa là, cho dù Lâm Dực không làm gì cả, mỗi tháng y cũng có ba trăm ngàn, mà nếu có người tới khiêu chiến bị y đuổi đi, bất kể người đó thắng bao nhiêu, y đều có thể rút được một phần mười trong đó.

Đối với một cao thủ mặt chược đã thắng được tám triệu trong lần thi đấu này mà nói, đãi ngộ này không phải là đặc biệt ưu đãi. Nhưng ít nhất ổn định. Hơn nữa cũng không cần lo lắng có phiền phức.

Lâm Dực cũng không bắt măn gì, sau khi nghe an bài về mình, y mang hành lý vào trong phòng mới, sau đó, cũng không làm phiền George nữa___ luôn là George tìm y!

George là ai?

George là trung tâm giải trí Sharon, à, câu này chúng ta đã từng nói rồi, nhưng có một điểm, chúng ta phải đặc biệt nói rõ, đó chính là George rất bận, vô cùng bận!

Mỗi ngày ông đều có rất nhiều chuyện phải làm, có rất nhiều chuyện phải an bài. Tiêu Nhiên có thể vỗ tay ngày ngày ngồi trước màn hình xem máy giám sát, nhưng ông phải phụ trách việc cụ thể.

Nếu thật có khả năng, ông thật sự không muốn gặp Lâm Dực!

Bạn nói một tân khách phải làm gì?

Cái gì cũng không cần làm!

Y có thể ngủ tới khi nào muốn tỉnh, có thể đi lĩnh một phần cơm bất cứ lúc nào___

Nhà ăn của sông bài kinh doanh hai mươi bốn giờ, bất kể lúc nào y đi cũng sẽ không có chuyện không có đồ ăn. Có thể tùy tiện đi mát xa đi bơi đi thẩm mỹ, chỉ cần nằm trong phân lệ thì y có thể tùy tiện hưởng thụ.

Nói không muốn ở mãi trong sông bài cũng không sao, chỉ cần đánh tiếng chào hỏi, mang di động, y hoàn toàn có thể đi Hồng Kông du lịch.

Được rồi, Hồng Kông đất nhỏ, không có phong cảnh danh lam gì, nhưng chỉ cần là ở Châu Á, chỉ cần xin trước, y cũng có thể tùy ý đến Nhật đến Đài Loan đến Thái Lan hoặc về đại lục!

Đối với cấp bậc tân khách này, mỗi sông bài đều rất ưu đãi, cho dù muốn tới Âu Mỹ tham gia thi đấu, sông bài cũng sẽ sẵn khoải cho phép đồng thời còn cho thêm chút phương tiện.

Tân khách cấp hai cấp ba còn cần phải luân phiên trực ban canh ở sông bài, mà tân khách cấp một trên cơ bản không cần phải làm công tác! Nói là cần bọn họ tới đánh kẻ gây rối, nhưng có mấy lần tới phiên bọn họ ra tay? Một năm cũng chưa chắc có một lần! Tóm lại, đây chính là một công việc lương cao thanh nhàn không có áp lực vô cùng tốt đẹp!

Sông bài Sharon có mười hai tân khách cấp ba, sáu cấp hai, ba cấp một, hiện tại cộng thêm Lâm Dực thì là bốn, tổng cộng hai mươi hai người, trong đó hai mươi một người đều không khiến George phải bận tâm gì, mà Lâm Dực, hiện tại George chỉ có một cảm giác___ Tim của ông, đã sắp bị vụn nát rồi!

Lâm Dực đã làm gì?

Lâm Dực cũng không có làm gì!

Mỗi ngày y đúng mười giờ tối sẽ lên giường, sáng sáu giờ thức dậy, sau khi thức dậy sẽ chạy bộ, từ khách sạn tới đầu đường sau đó chạy về. Bảy giờ rưỡi đứng giờ dạo tới nhà ăn ăn cơm. Tám giờ bắt đầu luyện tập tiếng Quảng. Mười giờ y bắt đầu tuần tra sông bài. Từ máy chơi bài ở tầng một đi vòng lên, nhìn từng bàn từng bàn. Sau đó đi tới bàn cuối cùng, không nhiều không ít vừa đúng mười một giờ, sau đó người ta bắt đầu dùng cơm trưa.

Mười hai giờ bốn mươi lăm, người ta sẽ đi ngủ trưa một tiếng, khi tỉnh lại sẽ đi bơi nửa tiếng. Sau đó lại bắt đầu hoạt động buổi chiều, học tiếng Quảng, tuần tra sông bài, đến bốn giờ rưỡi, người ta lại đến nhà cơm tây uống trà chiều, sau đó chính là thời gian Anh ngữ.

Khi sáu giờ, y sẽ đứng giờ tới nhà ăn ăn cơm tối. Sáu giờ rưỡi, người ta bắt đầu tản bộ, bảy giờ, sẽ tiến hành lần tuần tra sông bài cuối cùng.

Tám giờ, y sẽ đến nhà tắm của sông bài ngâm nửa tiếng, tám giờ rưỡi, một thân sáng khoái trở về phòng, sau đó hoặc xem ti vi hoặc lật sách, trải qua nửa tiếng, đứng giờ ngủ.

Đây là một thời gian biểu rất khỏe mạnh rất hữu ích! Đây là người có đạo đức nghề nghiệp rất tốt! Tản khách của Sharon, tính luôn cả mấy vị cấp hai cấp ba kia, cũng không có phần đấu như thế, những tản khách cấp ba cho dù có tới phiên trực, bình thường cũng sẽ ở yên trong phòng giám sát, rất ít khi đích thân đến hiện trường.

Khi Lâm Được ngày đầu tiên thực hành như thế, George còn cho rằng mình cuối cùng cũng đợi được một vị tản khách thiên cổ khó cầu, vừa có kỹ thuật vừa tuân thủ chức trách, nhưng rất nhanh, ông liền biết mình đã sai, sai lầm lớn rồi!

Đúng, Lâm Được rất tuân thủ, nhưng những fans kia cũng càng tuân thủ!

Mới đầu, những fans đó còn không biết Lâm Được ở lại, sau ngày đầu tiên y tuần tra ở sông bài, tin tức này lập tức lan ra.

Thế là, bắt đầu từ ngày thứ hai, những vị fans vốn đã đi lại nhao nhao trở lại.

Từng thấy fans làm sao ủng hộ thần tượng của mình chưa? Từng thấy fans khi thấy mình tỉnh sẽ kích động thế nào chưa?

Tiếng thét chói tai, những hàng nước mắt, những bó hoa tươi, những món đồ chơi... đối với công ty giải trí mà nói, đó là nhân khí là thắng lợi là thành công, đối với trung tâm giải trí, một sông bài mà nói, đó là cái gì?!

Nhất thiết đừng cho rằng sông bài đều ồn ào! Sai rồi, bạn tới khu poker Texas xem thử đi, có ai kêu to gọi nhỏ? Cho dù tại khu baccarat, có ai kêu la đâu?

Trừ một vài trường hợp đặc biệt, đa số sông bài đều yên tĩnh. Mọi người lặng lẽ đặt chip, thắng thì lấy đi, thua bỏ lại.

Những kẻ kêu to, nếu không phải thua thảm, chính là thắng phát điên, mà tình trạng này, luôn không nhiều, cho dù xuất hiện, cũng rất nhanh bị nhân viên sông bài can thiệp.

Mà hiện tại, tại Sharon mỗi ngày đều có thể nghe được tiếng thét của thiếu nữ, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy dòng chen lấn điên cuồng. Cái gì, những fans đó không cần đi làm đi học sao?

À, hiện tại đang là kỳ nghỉ mà!

Cho dù không phải kỳ nghỉ, Lâm Được một ngày tuần tra sông bài ba lần, làm việc nửa ngày cũng có thể chạm mặt một lần.

Fans điên cuồng, có thể đi theo thần tượng từ Hồng Kông đến Nhật bản đến Đại lục đến Đài Loan, bọn họ có thể mua vé trọn gói mấy ngàn mấy chục ngàn, xem mỗi lần diễn xuất của thần tượng, mà hiện tại khách sạn Sharon thì không cần tiền!

Vé thuyền từ Hồng Kông tới Macao chỉ mất một trăm năm mươi đô Hồng Kông!

Một trăm năm mươi đô, có lẽ đối với một vài fans trong nước vẫn là đắt, cho dù bọn họ có tâm cũng vô lực, nhưng tại Hồng Kông nơi mà một ly coca lạnh đã bán tới với giá ba mươi đô Hồng Kông, thì một trăm năm mươi đô, nhìn từ góc độ mua mà nói, đại khái cũng tương đương với hai ba mươi tệ trong nước.

Vé thuyền khứ hồi cũng chỉ hơn ba trăm, bọn họ hoàn toàn có năng lực một ngày qua lại một lần. Có năng lực nhiều hơn nữa, thì thậm chí có thể kết bạn trọ lại khách sạn nhỏ ở đây, à, trọ lại Hồng Kông mắc, trọ trong sông bài Macao cũng mắc, nhưng trong khách sạn nhỏ của Macao, nếu tìm được cơ hội, một phòng hai người chỉ cần khoảng hai trăm đô, giá này những fans đó hoàn toàn có thể chịu được.

Huống hồ, bọn họ còn không cần phải lo âu việc ăn cơm, vì, mỗi sòng bài ở Macao đều cung cấp cà phê thức uống, có lúc còn cung cấp một chút điểm tâm, nếu không đủ ăn, bọn họ còn có thể đến con phố vật lưu niệm ăn từ đầu đường tới cuối đường.

Uống cà phê trong sòng bài, ăn điểm tâm trên phố lưu niệm, thế là bắt đầu từ ngày thứ hai Lâm Được tuần tra sòng bài, lỗi tai George, chưa hề được thanh nhàn!

Bắt đầu từ ngày đó, mỗi ngày ông phải xử lý nhiều nhất, không phải là sự vụ của sòng bài, mà là fans của Lâm Được. Mỗi ngày thứ ông nghe nhiều nhất không phải là báo cáo về các phương diện mà là tiếng thét của fans. Mỗi ngày ông thấy nhiều nhất không phải là giám đốc các phòng dưới tay, mà là những gương mặt trẻ tuổi hưng phấn.

À, tại sao chuyện thế này phải cần CEO như ông phụ trách? Vì Lâm Được là tân khách cấp cao nhất, là do ông trực tiếp phụ trách. Tại sao ông không bàn với Lâm Được? À, ông đương nhiên có từng bàn qua rồi!

45. Chương 45

Ngày thứ hai, George có tìm Lâm Được bàn bạc. Ông nói với Lâm Được tiếp tục như thế không thỏa đáng lắm, vô cùng hàm xúc nhắc nhở y nghĩ biện pháp xử lý.

Mà Lâm Được cũng thật sự xử lý, y nói với fans của y, đừng la hét...

À, fans của y rất nghe lời, nhưng mà fans có lý trí, thì không còn gọi là fans nữa, có được bao nhiêu fans khi thấy được thần tượng mà không thét lên? Cho dù ban đầu khắc chế, trong lúc thần tượng phát tay thì quyết tâm khắc chế cũng tiêu tan như mây khói.

Thế là George lại đi bàn bạc.

Sòng bài không thể đuổi khách, cho dù vị khách này tới la hét, cho dù vị khách này căn bản không đổi chip, chỉ cần vị khách này không gian lận, sòng bài phải mở rộng cửa hoan nghênh.

Cho nên dù George biết rõ những người này là fans, ông cũng không thể đuổi những thiếu nữ này đi, ông chỉ có thể bảo Lâm Được ra mặt.

Khi nghe bảo y phải tự đuổi fans của mình đi, Lâm Được trầm mặc một chút, sau đó thâm trầm nhìn ông: “George, ông có từng thích ai không?”

Bị hỏi như thế, George ngắc ra. Tuy ông có gương mặt liệt, tuy trên cơ bản lúc nào ông cũng duy trì vẻ mặt nghiêm túc, nhưng, đương nhiên ông cũng từng thích người khác.

Ông không thể nói mình chưa từng thích ai, nhưng ông thật sự không muốn thảo luận tình yêu của mình với Lâm Được.

Mà khi ông khó xử, Lâm Được đã mở miệng: “Bị người mình thích cự tuyệt là vô cùng đau lòng.”

“Nếu có một người thích ông, ông cũng không muốn để người đó thương tâm đi.”

“Nhiều người thích tôi như thế, sao tôi có thể đuổi các cô đi?”

Khi nói câu này, vẻ mặt Lâm Được rất bị thương, ngữ điệu trầm thống, giống như từng chịu đựng chuyện gì rất đau đớn. Trước gương mặt “tôi từng gặp chuyện vô cùng bi thảm”, George cũng không biết nói gì.

Nhưng sòng bài bị một đám thiếu nữ kêu thét vây công... đúng, trong lòng George, đây chính là vây công, không thể bỏ mặc không quản.

Thế là ngày thứ tư, George lại tìm tới Lâm Được, lần này ông không phải nhờ Lâm Được xử lý fans của y, ông chỉ nhờ vị đại thần này đừng tuần tra, muốn ở trong phòng xem ti vi hay muốn đến Lan Kwai Fong ở Hồng Kông cũng được, tóm lại, chỉ cần y không xuất hiện ở sòng bài, qua vài ngày, đám fans kia sẽ tự động tản đi.

Mà Lâm Được cho ông câu trả lời thế nào?

“Ngài George, tôi là một nhân vật nhỏ. Trước kia, tôi chưa từng thấy qua tiền mặt ba trăm... à, đương nhiên, tôi từng thấy qua chip, nhưng tôi không thấy qua tiền mặt. Ông biết không? Ba trăm, tôi gần như sẽ cho rằng cả đời này mình không thể kiếm được! Hiện tại một tháng đã có thể cầm được, tôi nếu không làm gì, thực sự cảm thấy bất an!”

“Cậu không cần phải bất an, cậu có thể đi ra ngoài chính là cống hiến cho sông bài!”

Câu này tuyệt đối là tiếng lòng của George, nhưng giáo dục mà ông nhận được trước kia, thân phận của ông, giáo dưỡng của ông đều không cho phép ông nói câu này ra, cho nên ông chỉ có thể co giật cứng ngắt ra ngoài.

Hai ngày sau đó, George cuối cùng cũng lĩnh hội được cái gì gọi là một ngày như một năm. Mỗi lần thấy Lâm Được dưới sự bao bọc của đám fans tuần tra sông bài, tìm ông đều co giật.

Cho nên khi Tiêu Nhiên xuất hiện ở sông bài, ông gần như nghẹn lệ chào đón cấp trên của mình, chỉ xem chút kêu to lên: “Ngài phải làm chủ cho tôi!”

Nhưng tuy không hét câu này ra, ông cũng lập tức thuật lại hiện trạng sông bài một lần___ Đương nhiên, cái gọi là hiện trạng, chính là Lâm Được, và đám fans của y.

“Có rất nhiều thiếu nữ tới?”

“Đúng.”

“Luôn kêu thét?”

“Đúng.”

“Ảnh hưởng kinh doanh bình thường?”

“Đúng.”

“Mức ngạch kinh doanh mấy hôm nay thế nào?”

George ngây ra: “Ngạch kinh doanh giảm ba phần trăm tuần trước, nhưng so với cùng thời gian này năm ngoái thì nhiều hơn 0.5 phần trăm, trên cơ bản là cân bằng.”

Tuần trước bọn họ còn đang cử hành đấu mặt chược, tuy rằng vòng loại và bán kết rất nhiều tuyển thủ đã rời khỏi, tuyển thủ vào vòng chung kết cũng được hưởng rất nhiều khoản miễn phí, nhưng lại có càng nhiều du khách đánh chược tới. Mà tuần này, du khách tới vì cuộc đấu mặt chược đều đã về, ngạch kinh doanh đương nhiên cũng giảm.

Tiêu Nhiên nghe vậy cười cười: “George, ông có xem báo Hồng Kông mấy hôm nay đúng không?”

“Phải, tôi có xem.”

“Vậy thì, ông chắc biết mấy hôm nay, rất nhiều tòa báo Hồng Kông đều viết về chúng ta, ngay cả [Báo Apple] đều viết vài bài, [Tân Giả Kỳ] còn để chúng ta lên trang bìa, đây không phải là kết quả hoạt động của ông đúng không?”

“Đương nhiên không phải.”

Nói tới đây, George cũng hiểu ý của Tiêu Nhiên, nhưng ông vẫn nói: “Nhưng ngài Tiêu, chúng ta là sông bài, chúng ta...”

“Có ai quy định sông bài không thể có fans chứ?”

“Nhưng...”

“Có ai quy định sông bài thì nhất định phải như thế nào không?”

“Không có, nhưng mà...”

“Hiện tại có gì không tốt chứ, George. Đúng, có một vài fans, có một vài thiếu nữ. Điều này đối với chúng ta có một chút ảnh hưởng. Nhưng Lâm Được mỗi ngày chỉ tuần tra bao lâu? Ba tiếng. Mà mỗi ngày thời gian chúng ta kinh doanh là bao nhiêu? Hai mươi bốn tiếng. Chúng ta dùng ngạch kinh doanh ba tiếng, để các phương tiện truyền thông Hồng Kông quảng cáo miễn phí cho chúng ta, thì có gì là không tốt? Huống hồ, trong ba tiếng đó, chúng ta lại không phải không kinh doanh.”

“Người TQ đều thích náo nhiệt. Khách của sòng bài chúng ta tới từ đâu? Khách chơi Hồng Kông, là quần thể ổn định nhất. Khách chơi ngoại quốc, là quần thể hào phóng nhất. Nhưng chúng ta hiện tại càng lúc càng xem trọng quần thể nào? Du khách đại lục. Đúng, trong bọn họ rất ít người đặt cược lớn, phần nhiều chỉ mua một hai ngàn tiền chip chơi cho vui.”

“Nhưng bọn họ người nhiều, mỗi ngày có bao nhiêu du khách đại lục tới đây, điểm này không cần tôi nói rồi. Mà đối với những du khách này, sòng bài chúng ta náo nhiệt có lực hấp dẫn hơn, hay những sòng bài tử khí âm trầm kia có lực hấp dẫn hơn? Càng hướng hồ, trong những du khách này có rất nhiều người còn là những khách cược tiềm năng.”

“George, nếu ngạch kinh doanh của chúng ta không hạ thấp, tỷ lệ nổi bật lại gia tăng, thì có gì là không tốt?” George không thể trả lời, nhưng trong lòng ông vẫn cảm thấy rất khó nói.

“Được rồi, chuyện này về sau ông đừng lo nữa, tôi sẽ phụ trách.”

George như được đại xá, bất kể nói thế nào, không phải do ông phụ trách thì tốt rồi, ông thực sự không muốn có dính líu gì với Lâm Được nữa! Nhưng ngài Tiêu nói sẽ do ngài phụ trách... lẽ nào ngài Tiêu lần này chuẩn bị thường trú?

Có cần thường trú không, Tiêu Nhiên cũng không rõ, nhưng đầu tiên hẳn phải xử lý chuyện của Lâm Được đã.

Sau khi xử lý xong một vài chuyện trên tay, hẳn liền mời Lâm Được tới phòng làm việc của mình.

“Cà phê hay trà, nếu cậu thích uống rượu, ở đây cũng có một chai rượu vang, nhưng tôi nghĩ, khi nói chuyện, chúng ta vẫn không nên uống rượu, cậu thấy sao?”

Tiêu Nhiên mỉm cười nhìn Lâm Được, Lâm Được cũng mỉm cười với hắn: “Tôi chỉ thích uống trà.”

Trà lập tức được pha xong.

Trà của Lâm Được, cà phê của Tiêu Nhiên.

Tiêu Nhiên bưng cà phê uống một hớp, sau đó chậm rãi nói: “Mấy ngày nay tôi ra ngoài, để xử lý chuyện Châu Hải, Châu Hải hiện tại, đã thuộc về nhà họ Trương rồi.”

“Anh sai rồi.” Lâm Được giơ một ngón tay ra lắc lắc, “Châu Hải thuộc về TQ, là lãnh thổ thần thánh không thể phân chia của nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.”

Hớp cà phê của Tiêu Nhiên xem chút phun hết ra, cũng may hắn tự không chế tốt, che giấu được, nhưng cho dù như thế, cũng phải ho sù sụ mấy tiếng.

Hắn ngẩng đầu lên, thì thấy Lâm Được cầm ly chậm rãi uống trà. Về mặt y nhân nhả, mắt khê rừ xuống, về mặt thần nhiên, tạo cảm giác quý công tử ẩm trà dưới hoa. Tiêu Nhiên hầu như cho rằng cậu vừa rồi là lỗi giác của mình.

Khi Lâm Được còn chưa bước lên mảnh đất Macao, hẳn đã biết y rồi. Ván bài ở tỉnh đó không trực tiếp dính líu tới hắn, nhưng dù sao là các thế lực đầu đá, quan hệ của hắn và nhà họ Trương cũng không tồi, không thể không lưu tâm.

Lúc đó, hẳn đã muốn đào Lâm Được qua đây.

Mèo mập Lý Công chúa không biết Daniau là ai, nhưng hẳn lại rất rõ, người có thể thắng Daniau, cho dù vì Daniau thất thường, cũng tuyệt đối là cao thủ.

Sòng bài của hắn, chỉ thiếu một cao thủ quyết định phương diện poker Texas, không chỉ là hắn, tất cả sòng bài ở Macao đều thiếu.

Mà sau khi thấy kỹ thuật mật chược của Lâm Được, nguyện vọng này càng thêm mãnh liệt.

Nhưng, cho dù có mãnh liệt, cũng chỉ là một nguyện vọng, sau khi nhìn thấy thái độ của Trương Trí Công, hẳn đã biết, không bỏ vốn lớn thì không thể lấy được.

Nhà họ Trương thì Trương Trí Thành là chủ, nhưng Trương Trí Thành lại là một người anh tốt tuyệt đối, với em trai của mình hầu như có thể nói là nuông chiều, không ra giá lớn, vì anh trai tốt này tuyệt đối sẽ không bán tình yêu của em trai. Cho nên, hẳn vốn đã từ bỏ.

Nhưng hôm đó, Lưu Yên Nhiên cầm tờ giấy của Lâm Được tìm hẳn, tờ giấy đó chỉ có bốn chữ: JA, Caesar.

Bốn chữ này không có gì thần kỳ, nhưng lại dẫn đến sự hiếu kỳ của hẳn. Người bình thường không biết quan hệ của Sharon và JA, nhưng đây cũng không phải là bí mật gì. Trương Trí Công biết, Lâm Được ngày ngày ở cùng Trương Trí Công, biết cũng không lạ.

Nhưng, hẳn vô cùng kỳ quái người này tại sao phải chuyển một tờ giấy như thế cho hẳn.

Thế là, hẳn an bài người dụ Trương Trí Công đi, sau đó, lại tìm Lâm Được.

Lúc này, hẳn vẫn không nghĩ tới sẽ lưu Lâm Được lại.

Mà sau khi Lâm Được tới, đã viết ra một chuỗi mật mã.

“Dựa vào chuỗi mật mã này, anh có thể lấy được bốn phần trăm cổ phần của JA tại ngân hàng Thụy Sĩ. Đây là tiền đặt cọc, nếu anh có thể giúp tôi ở lại, sẽ còn sáu phần trăm, nhưng chia ra đưa trong sáu năm.”

Bốn phần trăm cổ phần của JA, nghe thì có vẻ là một thứ không quan trọng, nhưng Tiêu Nhiên vô cùng rõ ràng giá trị của thứ này. Không nói gì khác, ba mươi phần trăm cổ phần của Sharon chính là của JA.

Lợi nhuận của một sông bài có bao nhiêu? Người bình thường chỉ biết rất nhiều rất nhiều, nhưng cụ thể có bao nhiêu chứ? Đương nhiên, từ tiền thuế mỗi năm cũng có thể suy đoán được, năm ngoái ngạch kinh doanh của Sharon là hai mươi tám tỷ một trăm triệu đồng, thuần lợi nhuận là hai trăm ba mươi triệu đô la Mỹ.

Mà trong hai trăm ba mươi triệu đô la Mỹ này, JA đã chiếm ba mươi phần trăm, mà đây chỉ là phần ở Sharon. Tại Malaysia tại Mỹ tại Hà Lan, chỉ cần nơi có sông bài, gần như đều có cổ phần của JA.

Có thể nói, sức nặng của bốn phần trăm gần như có thể so với cả Sharon.

Mà nếu lại tính thêm giá trị kèm theo, cho dù cả Sharon, cũng không thể so sánh với bốn phần trăm cổ phần.

JA ban đầu là sông bài do Caesar sáng lập, nhưng năm đó hẳn chỉ có hai mươi tuổi đương nhiên không thể dựa vào sức lực một người mà chống đỡ một sông bài, cho nên cả JA, cũng là do cổ phần vài phía khống chế. Caesar chiếm ba mươi lăm phần trăm cổ phần, ba nhà còn lại gần như chia đều năm mươi lăm phần trăm, mà mười phần trăm cuối cùng vẫn luôn là câu đố.

Mười phần trăm này, thậm chí được người trong vòng nói đùa là “lá bài cuối cùng”.

Thật ra, đây cũng không tính là nói đùa.

Mười phần trăm, nghe thì không nhiều, trong năm thế lực khống chế cổ phần cũng là bên nhỏ yếu nhất. Nhưng nhỏ yếu nhất này, có vài lúc, thật ra, cũng là cọng rơm cuối cùng trên lưng lạc đà.

Mười ba năm, JA đã từ một sông bài kéo dài ra rất nhiều thứ, mà bốn nhà ban đầu mà mọi người biết đến cũng có biến hóa.

Biến hóa lớn nhất, là gia tộc Fries của Ý. Gia tộc này vì một lần đầu tư thất bại mà chìm vào khốn cảnh quay vòng tiền vốn, lại xui xẻo gặp phải khủng hoảng tài chính, dưới tình trạng duy trì khó khăn, chỉ có thể ném ra mười tám phần trăm cổ phần mình nắm trong tay.

Mười tám phần trăm này, Caesar lấy đi hai phần ba trong đó, còn lại một phần ba do người Do Thái Jones và Hồng Môn chia đều.

Trải qua một phen sóng gió, Caesar chiếm được bốn mươi bảy phần trăm cổ phần JA, Jones và Hồng Môn cùng chiếm bốn mươi ba phần trăm.

Nếu bảo trước kia ba bên liên thủ còn có thể quản chế Caesar, vậy thì hiện tại trừ khi tìm được mười phần trăm còn lại, nếu không sẽ không thể nào rung chuyển địa vị của Caesar.

Caesar muốn tìm mười phần trăm này, Jones muốn tìm mười phần trăm này, Hồng Môn cũng muốn tìm mười phần trăm này, còn có rất nhiều người đều muốn tìm mười phần trăm này.

Ai tìm được mười phần trăm trước, người đó sẽ có được trọng lượng quan trọng nhất.

Mà hiện tại, mười phần trăm này lại rơi vào tay hắn?

Chẳng qua hiếu kỳ người có kỹ thuật hạng nhất lại được cậu hai Trương mê luyến sẽ nói gì với hắn, hoàn toàn không ngờ được sẽ nhận được cục vàng thiệt lớn rốt xuống.

Không cần phải do dự quá nhiều, sau khi xác nhận bốn phần trăm cổ phần này là thật, hắn lập tức hành động.

Vốn hắn cho rằng chuyện sẽ rất đơn giản, hắn biết Trương Trí Thành muốn gì, hắn tin Châu Hải là một mối câu mà Trương Trí Thành không thể cự tuyệt.

Nhưng hiển nhiên hắn đã đánh giá thấp trình độ nuông chiều của Trương Trí Thành đối với em trai nhà mình, cho tới khi hắn nói Lâm Dục tìm tới hắn trước, Trương Trí Thành mới đồng ý giao dịch này.

Mà mấy hôm nay, hắn bận rộn chuyện Châu Hải, giao lại không phải chỉ nói một câu là xong, rất nhiều chỗ cần xử lý, cho dù hiện tại, cũng không thể nói là đã xử lý xong, nhưng hắn vẫn vội vàng trở về, nguyên nhân, là vì Lâm Dục này.

“Cậu Lâm, tôi rất nghi hoặc, tại sao cậu muốn đưa số tiền này cho tôi?”

“Vì anh là một người rất cẩn thận, anh sẽ không làm chuyện tự cho thông minh, hơn nữa, tôi cần anh giúp tôi gặp một người.”

“Ai?”

Lâm Dục cuối cùng cũng đặt ly trà xuống, y bắt giác liếm môi dưới, mở miệng: “Caesar.”

46. Chương 46

Trầm mặc.

Sau khi Lâm Dục nói ra hai chữ ‘Caesar’, căn phòng liền chìm vào trầm mặc. Tiêu Nhiên không nói chuyện, Lâm Dục cũng không nói gì.

Tiêu Nhiên nhìn Lâm Dục.

Lâm Dục nhìn Tiêu Nhiên.

Ánh mắt Tiêu Nhiên mang theo thăm dò, nghiên cứu.

Ánh mắt Lâm Dục cũng mang theo thăm dò, nghiên cứu. Nhưng khác với sự nghiên cứu mang thâm ý của Tiêu Nhiên, ánh mắt Lâm Dục tuy cũng thăm trầm, nhưng phần nhiều là nhìn diện mạo của Tiêu Nhiên. Từ chân mày tới môi, từ mặt phải tới mặt trái.

À, đây đương nhiên không phải là do Lâm Dục đột nhiên có tình cảm khác thường nào với Tiêu Nhiên, mà là dưới tình trạng này y trừ nghiên cứu nghiên cứu tướng mạo Tiêu Nhiên ra còn có thể làm gì?

Nhìn dị thường trong ánh mắt thâm trầm kia? Hay là phát hiện có gì không ổn định trong gương mặt văn nhã, bình tĩnh đó?

... Thật ra là có nghĩ tới, chỉ là y nhìn tới nhìn lui, cũng không nhìn ra cái gì, đến cuối cùng, chỉ có thể nghiên cứu diện mạo của Tiêu Nhiên.

Nghiên cứu tới nghiên cứu lui, y đạt được một kết luận: “Lạc Lạc, Tiêu Nhiên này và anh hơi giống đó.”

“... Cậu biết tướng mạo tôi ra sao?”

“Cảm giác! Cảm giác đó! Cảm giác của Tiêu Nhiên này rất giống anh. Lạc Lạc, nói thật, anh và Tiêu Nhiên này có phải là anh em không? Nếu không tại sao anh lại đưa cổ phần cho anh ta?”

“Nguyên nhân tôi đã nói rồi, cậu ta đủ cẩn thận.”

“Là sao?”

“Hai mươi năm trước, cậu ta từng tham gia WSP, nhưng cậu ta chưa từng vào được năm mươi hạng đầu, không phải do kỹ thuật của cậu ta không tốt, mà thực tế, nếu chỉ nói kỹ thuật, rất ít người có thể so sánh với cậu ta, thậm chí ngay cả Joseph cũng từng mời cậu ta viết sách, nhưng kỹ thuật đánh bài của cậu ta vẫn chỉ dừng ở mặt lý luận.”

“Vì máu cược của cậu ta không mạnh, hoặc nên nói quá cẩn thận. Không nắm chắc trên tám mươi phần trăm, người này sẽ không dám tùy tiện ra tay. Cậu ta không tra được lai lịch của cậu, nhưng càng là như thế, cậu ta càng không dám tùy tiện động tới cậu. Mà nếu đổi thành người khác, thì không nhất định.”

Lâm Dược lộ ra mười phần trăm cổ phần, tuy rằng chỉ mới đưa ra bốn phần mười, nhưng nếu y đã tự lộ mặt, thì đã đại biểu không còn an toàn nữa. Nếu đổi thành người khác, rất có thể sẽ bị nghiêm hình bức cung.

“Ra vậy.” Lâm Dược tỏ vẻ đã hiểu, trầm mặc một lúc, sau đó đột nhiên nói: “Lạc Lạc, anh đối với tôi thật tốt...”

Caesar lay động một trận, nếu linh hồn cũng có rung mình, vậy lúc này hắn sẽ rung mình từ trong ra ngoài, da gà nổi tới tận trong ruột!

“Yên tâm đi, bất kể thế nào, tôi sẽ thu lưu anh, giống như trước kia tôi từng nói. Mắt tôi chính là mắt anh, miệng tôi chính là miệng anh, mũi tôi chính là...”

“Câm miệng!”

“Tôi không hiểu.”

Tiêu Nhiên đột nhiên mở miệng, Lâm Dược ngược mắt lên, Tiêu Nhiên đang nhìn y.

“Tôi không hiểu.” Tiêu Nhiên lại nói, “Tại sao cậu không trực tiếp đi tìm anh ta?”

“Cái gì?”

Lâm Dược chờ người, Caesar trong đầu y cũng chờ dẫn trong một thoáng.

“Có ‘lá bài cuối cùng’ này, cậu vốn có thể đi gặp anh ta bất cứ lúc nào, tại sao phải thông qua tôi?”

“Ngài Tiêu.” Lâm Dược tỉnh táo lại, sai tay, “Tôi chỉ là một nhân vật nhỏ, nếu tôi tùy tiện đi gặp vị... ừm, Caesar như thế, chỉ sợ kết quả vô cùng tồi tệ. Tôi không muốn để anh ta biết cổ phần này ở chỗ tôi, tôi muốn gặp anh ta chỉ là do... ngưỡng mộ, người dạy tôi đánh bài, luôn nhắc tới anh ta, cho nên... anh biết đó, tôi cũng hiểu kỳ. Mà Caesar lại không phải tùy tiện là có thể gặp, tôi nghe nói ngài Tiêu có quan hệ với JA, cho nên muốn ngài Tiêu giúp tôi.”

“Tôi chỉ hy vọng ngài Tiêu có thể giúp tôi gặp Caesar, để tôi có thể nói chuyện riêng với anh ta vài câu. Như vậy đối với ngài Tiêu chắc không khó khăn gì.”

Tiêu Nhiên nhìn y chằm chằm nửa ngày, sau đó cuối cùng nói: “Đúng là không khó. Nhưng tôi không làm được, nếu là một năm trước, có lẽ còn có thể, nhưng hiện tại... ở đây tôi có vài tư liệu về JA, cậu có thể cầm về xem, sau đó chúng ta lại bàn. Nếu cậu đối ý, vậy là tốt nhất, nếu cậu không đối ý... tôi hy vọng cậu có thể đổi.”

Hắn nói xong, đứng lên, tìm một văn kiện trong tủ ra, giao cho Lâm Dược.

Vấn kiện đó không dài, lịch sử về JA, nhân sự của JA, quy mô của JA gì đó đều không có, chỉ có một vài biến hóa trong một năm gần đây, nói cho chính xác, là một vài biến hóa hơn nửa năm trước.

Thật ra cũng chẳng qua là biến hóa về hai người, người đầu tiên, là Caesar trước kia thỉnh thoảng xuất hiện trước công chúng nay đã rất lâu không lộ mặt.

Mà một người khác lại là, Daniau hai tháng trước đã tiếp quản JA.

Trong vấn kiện không nói sau khi Daniau tiếp quản JA, JA đã thay đổi thế nào. Mà liệt ra cuộc đời của Daniau. Từ lúc nào lộ mặt thể hiện tài năng, lúc nào trở thành cao thủ, lúc nào vào tù, sau đó, lúc nào lại nổi lên.

Tuy cái gì cũng không nói, nhưng thật ra đã nói rất nhiều rồi.

Từ tư liệu này, người bình thường đều sẽ cho ra kết luận như vậy: Daniau đã làm gì, mà khiến Caesar thất thế, thậm chí dứt khoát thêm một chút, có thể Caesar đã chết rồi. Mà hiện tại, làm chủ ở JA là Daniau.

Cũng khó trách Tiêu Nhiên nói y đổi ý.

Sau trận đấu ở tỉnh, Lâm Được tuyệt đối đã nâng lên vị trí dưới Caesar trong lòng Daniau, nếu lúc này y lại chạy tới Mỹ, bị phanh thủy cũng là bình thường!

Xem tư liệu xong, Caesar không nói gì, Lâm Được cũng không nói gì.

Đứng trước cửa sổ chạm đất, phản phát như có thể nhìn thấy nước biển lấp lánh, sau đó, chính là ánh đèn xa xôi, nơi đó, có lẽ là kiến trúc của Macao, nhưng cũng có thể đã là của Châu Hải.

Không biết qua bao lâu. Lâm Được mở miệng: “Lạc Lạc, tám triệu đã là rất nhiều rồi, đúng không?”

Caesar không nói gì.

“Tám triệu, nếu ông già không ăn chơi cá cược thì hai đời cũng không tiêu hết đúng không?”

Caesar vẫn không nói gì.

“Lạc Lạc, chúng ta đến Mỹ đi.”

Caesar vẫn không nói gì.

“Lạc Lạc, có lẽ, anh vẫn chưa chết.”

Linh hồn Caesar rung động, nhưng vẫn không có âm thanh.

Ngày hôm sau, Lâm Được tìm Tiêu Nhiên.

“Tôi đã suy nghĩ rồi, cảm thấy vẫn muốn đi.”

Tiêu Nhiên có chút không hiểu nhìn y.

Lâm Được giao hai tay trước ngực, ánh mắt mê ly nhìn phương xa: “Caesar, đó chính là điều tôi vẫn luôn mơ.”

...

“Được rồi, vậy điều duy nhất tôi có thể giúp cậu, chính là cho cậu một thân phận thành viên ban quản trị của Sharon, nhưng thân phận này có thể giúp cậu hay không tôi cũng không biết. Cái khác, tôi không giúp cậu được bao nhiêu, cho dù muốn giúp, cũng lực bất tòng tâm.”

“À, như vậy đã rất tốt rồi, muốn gặp thần tượng mà, luôn phải hy sinh.”

...

Thế là, một tuần sau, Lâm Được cầm bản kế hoạch của Sharon, trong nước mắt vui sướng cực điểm của George, xuất phát tới Mỹ.

Đây là một bản kế hoạch khổng lồ, bên trong hơi có mùi vị của tour du lịch TQ, nhưng nội dung thì chính là nhân lúc kinh tế Mỹ suy thoái, trắng trợn đục khoét tài sản.

Kế hoạch này nội dung to lớn, khí thế hoành tráng, viễn cảnh mênh mông, lợi nhuận kinh người, nhưng tính khả thi... à đương nhiên là có, nhưng muốn thực hiện, thật sự là... ừm, rất cần kiên quyết, cần cần năng lực!

Lâm Được cầm bản kế hoạch đương nhiên cũng không phải thật sự muốn đến Mỹ làm gì. Tác dụng duy nhất của bản kế hoạch này, chẳng qua là chứng minh y là người của Sharon, chứng minh y tới để làm việc, hy vọng Daniau nể tình hai bên hợp tác, không làm khó y, nhưng còn về có hiệu quả hay không...

Tiêu Nhiên không thể bảo đảm, Lâm Được càng không biết.

Khi Lâm Được đi rất vắng vẻ, fans của y không biết thần tượng của họ sắp đi. Tiêu Nhiên không tiễn y, George an bài xe, người duy nhất tiễn y đi, chính là Lưu Yên Nhiên.

“À, đúng rồi, quên đưa cái này cho chị.”

Khi sắp đi, Lâm Được lại quay về, nhét vào tay Lưu Yên Nhiên thứ gì đó, Lưu Yên Nhiên ngạc nhiên, định nhìn, lại bị Lâm Được cản lại.

“Nè nè, chị xem người ta đều đợi trở về mới coi, chị cũng học theo đi chứ.”

Lưu Yên Nhiên cười cười, cất món đồ đó đi.

“Lâm Được!”

“Hử?”

“Nếu có thể rời khỏi, vậy thì đừng ngồi tiếp nữa!”

Lâm Được phất tay với cô, không nói gì, đợi khi bóng lưng y biến mất, cô mới lấy thứ vừa rời ra, lập tức ngáy ngẩn, đó là một chi phiếu nhẵn nhúm, con số bên trên là ba triệu.

Nhìn tờ chi phiếu này, cô chậm rãi, từ từ cúi đầu.

Mà lúc này, Lâm Được đã lên máy bay.

“Nếu muốn rời khỏi, hiện tại vẫn còn kịp.” Caesar đột nhiên mở miệng.

“Há, vậy thì mất mặt cỡ nào, tôi đã nói muốn đi, sao có thể trở về?”

“Daniau không phải Trương Trí Công.”

Lâm Được đột nhiên bật cười, dọa tiếp viên hàng không tới phục vụ y nhảy dựng, y vừa xin lỗi, vừa nói trong đầu: “Lạc Lạc, tôi thật vui vì anh quan tâm tôi như vậy.”

...

Khi máy bay cất cánh, Lâm Được mới mở miệng lần nữa: “Lưu Yên Nhiên nói cái bàn này nếu đã ngồi xuống thì không thể đứng lên, thật ra tôi lại cảm thấy cái bàn này rất tốt, Lạc Lạc, bắt đầu từ hôm nay, anh dạy tôi kỹ thuật đánh bài đi.”

Gần như cùng lúc khi Lâm Được ngồi máy bay, Daniau nhận được tin Lâm Được sắp tới, vì thế, khi Lâm Được vừa xuống máy bay, đã được ba người đồ đen tới mời.

Người đứng đầu dùng tiếng Trung tiêu chuẩn mở miệng: “Cậu Lâm, mời theo chúng tôi, ngài Daniau đã đợi cậu rất lâu rồi.”

Hắn nói chuyện khách khí dùng từ đúng chuẩn, nhưng thái độ thì rất cường ngạnh, Lâm Được nhìn hắn không nói, hắn cũng không gấp, nhưng nửa phút sau hắn lại nói, “Mời ngài Lâm lên xe, ngài phải biết, đây là Mỹ.”

Lâm Được vẫn không nói gì.

Người đó lại nói: “Tôi không hy vọng xảy ra chuyện gì không vui, tôi tin ngài Lâm cũng mong thế.”

“Tôi nói...”

Lâm Được cuối cùng mở miệng, người đó hơi mỉm cười.

“Có phải xã hội đen có quy định đặc biệt không, anh xem đang ở trong sảnh, các anh đeo mắt kính đen làm gì, vậy hại mắt lắm đó.”

47. Chương 47

Las Vegas.

Khi một đặc điểm nào đó của một nơi hiển hiện quá rõ ràng, vậy thì, ngay cả tên của nơi đó, cũng mang theo đặc điểm này.

Cũng như sông bài ở Macao, Hoàng thành tại Bắc Kinh, Las Vegas, mọi người nghĩ tới, chính là hỗn loạn, chính là xa hoa đồi trụy, chính là hiếm lạ kỳ dị đủ kiểu.

Mà tới tới, đây là một thành phố nguy nga lộng lẫy, khắp nơi đều là ánh đèn, suối phun và các kiến trúc xinh đẹp. Chúng ta đều biết Macao là một thành phố cờ bạc, vậy Macao có bao nhiêu sông bài chứ? Hai mươi ba sông bài! Mà Las Vegas có bao nhiêu sông bài?

Hai trăm năm mươi sông bài!

Nếu bảo Macao là một thành phố cờ bạc, thì Las Vegas chính là một vương quốc cờ bạc. Nơi này có máy bay thông tới các nước trên thế giới, bất cứ máy bay tư nhân nào cũng đều có thể dễ dàng hạ cánh. Mười khách sạn đi nghỉ lớn nhất thế giới, thì có chín khách sạn nằm ở đây!

À, đây là một thành phố khiến người điên cuồng! Một phút mất một triệu hoặc một bước lên trời, ở đây không phải chuyện lạ.

Tại đây có Bally's Jubilee, có Bellagio – “0”, có Monte Carlo – Lance Burton, còn có Riviera Splash vùn vùn. Cái gì, bạn không biết mấy cái này là gì? Được rồi, nói cho đơn giản, chính là tại đây có khiêu vũ trần thân trên chiều bài của thành phố cờ bạc, hơn một trăm ngôi sao ca nhạc nghệ sĩ khiêu vũ mặc trang phục đắt giá, đầu mang trang sức giá trị trên năm ngàn đô la tiến hành biểu diễn, mà thân trên của nữ diễn viên, không có bất cứ che chắn nào.

Nơi đây còn có đoàn xiếc thú và biểu diễn xiếc thú trên nước thử nghiệm đầu tiên trên thế giới, có quán quân ma thuật thế giới là Lance Burton, nhà hát mệnh danh, còn có kết hợp ca vũ truyền thống và trượt băng hiện đại, cộng thêm biểu diễn kỹ năng trên xe máy.

Đúng, nơi đây có tất cả những thứ khiến người ta hoa mắt hỗn loạn, nhưng, khiến người ta chú mục nhất, chói mắt nhất, vẫn là JA.

Mà hai tòa nhà dính liền khí thế to lớn, biển hiệu đi đâu cũng có thể thấy, những nữ phục vụ mặc trang phục thổ có ký hiệu của JA, tất cả đều nói rõ, độ ảnh hưởng của JA tại thành phố này.

Mà hiện tại, nắm quyền JA là Daniau.

Đối với việc hắt hủi làm sao ra khỏi tù, làm sao quản lý JA, người bình thường cho dù hiểu kỳ, cũng không mấy để ý, đây vốn là một thành phố thần kỳ, xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không kỳ quái.

Daniau ở trong tòa nhà JA đón tiếp Lâm Dược. Theo chỉ thị của hắn, Lâm Dược không bị dẫn trực tiếp tới phòng làm việc, mà xuyên qua cả sông bài xong mới được mang vào thang máy.

“Cậu Lâm, lại gặp mặt rồi.” Daniau dựa lên ghế, mỉm cười nhìn Lâm Dược, “Tôi không thể không tán thưởng lá gan của cậu Lâm, không ngờ cậu dám tới đây.”

Lâm Dược thành thật không khách khí gật đầu: “Rất nhiều người đều khen tôi như vậy.”

“Nghe một lời khuyên bảo chân thành của tôi chứ, cậu Lâm, đừng giả ngốc ở đây, tại TQ... tôi quả thật vô lực thực hiện, nhưng ở đây.” Hắn sai tay, “Tôi có thể làm bất cứ chuyện gì. À, đừng lấy bản kế hoạch buồn cười đó ra, vô dụng thôi, tôi không biết tại sao Tiêu lại giúp cậu, nhưng tin tôi đi, sự giúp đỡ của anh ta

với cậu vô cùng hữu hạn. Cậu cảm thấy anh ta sẽ vì cậu mà đổi đầu với tôi sao? Nếu sẽ, vậy hiện tại anh ta nên tới cùng cậu. Hơn nữa cho dù anh ta thật sự nguyện ý, cũng có tâm mà vô lực.”

“Cho nên, đừng giả ngốc ở đây, nếu không hậu quả vô cùng nghiêm trọng.”

Hắn nói xong, cười nhìn Lâm Được. Lâm Được chớp chớp mắt: “Chuyện này, áy náy quá, có thể mượn dùng nhà vệ sinh chút không. Trên máy bay tôi uống hơi nhiều nước, nên bây giờ... ưm!”

Y chưa nói xong, đã bị đâm một quyền vào bụng, hai người đồ đen dẫn y tới, một người kéo y, một người đâm vào bụng y, liên tiếp nhiều quyền, chưa tới bốn quyền, Lâm Được đã thổ huyết.

Cho tới lúc này, Daniau mới bảo ngừng lại.

“Cậu Lâm xem đi, đây chính là do cậu không đúng, tôi đã khuyên cậu rồi, tại sao cậu không nghe?”

Lâm Được gượng đứng lên, lau miệng, ngẩng đầu, lộ ra hàm răng dính máu, rất thành khẩn mở miệng: “Tôi thật sự muốn dùng nhà vệ sinh.”

Ngón tay Daniau run một chút: “Cậu Lâm, tôi là một người văn minh, xin đừng bức tôi làm chuyện không văn minh.”

“Tôi cũng là một người văn minh mà, tôi đã cần tới vậy rồi còn phải ghen phải nhịn. Ngài Daniau, quản trời quản đất, không thể quả được phân mà.” Nói tới cuối, giọng của Lâm Được đã có chút run rẩy. “Nếu ngài còn không cho tôi mượn nhà vệ sinh, rất có thể tôi sẽ làm vài chuyện không văn minh đó. Tôi, tôi thật sự nhịn hết nổi rồi!”

Mặt Daniau xanh lét, tay hắn dút vào ngăn kéo. Chỉ cần rút súng trong đó ra, nhắm vào Lâm Được bóp một cái, thế giới sẽ an tĩnh!

Hắn nhìn Lâm Được chằm chằm, Lâm Được nhăn mày nhủ mặt nhìn hắn. Sau đó cuối cùng, hắn phát tay, phun từ kẽ răng ra bốn chữ: “Dẫn cậu ta đi!”

Lâm Được bị dẫn xuống, y chịu mấy cú kia thực không nhẹ, đi đường cũng hơi khó khăn.

Y vừa ôm bụng, vừa đi theo người đồ đen ra ngoài, đồng thời còn thảm cảm thán: “Không hổ là xã hội đen, ra tay quả là hung hãn.”

“Cậu không nên chọc cậu ta, đây không phải là trên bàn bài.” Caesar mở miệng, “Tôi từng nói với cậu rồi, Daniau là người thích phong độ giữ khí phách, chỉ cần cậu cung kính cậu ta, ít nhất bề ngoài...”

“Nhưng nếu anh ta muốn trừng trị tôi thì vẫn sẽ trừng trị tôi, tôi không chọc anh ta, anh ta sẽ bỏ qua cho tôi sao?” Lâm Được nhíu mày, cởi khóa quần dưới sự giám sát của người đồ đen, “Huống hồ, tôi không phải chọc anh ta, tôi thật sự cần đi chứ bộ. A, xin lỗi hai vị, có thể đừng nhìn tôi chằm chằm như vậy không, nếu không tôi thật không tiện.”

Câu sau, là nói với người đồ đen.

Hai người đồ đen đều không có phản ứng.

“Thật là, tôi sẽ không chạy. Các anh nói xem ở đây thì tôi chạy đi đâu? Các anh nhìn tôi như thế, tôi sẽ có suy nghĩ khác, thứ của tôi và thứ của các anh không có khác biệt gì, thật đó, có thể màu sắc lớn nhỏ khác nhau, nhưng nếu nói tới công năng hình dạng, thì trên cơ bản đều như nhau, điểm này đàn ông trên toàn thế giới, không, nên nói là giới đực toàn thế giới, bao gồm heo đực dê đực trâu đực...”

Hai tên đồ đen nhìn nhau một cái, đều thấy được trong mắt nhau sắc mặt xanh mét của mình, sau đó, hai người đều quay đầu đi.

Khi Lâm Được bị mang trở lại, sắc mặt Daniau đã hồi phục bình thường.

“Cậu Lâm, tôi nghĩ hiện tại chúng ta có thể nói chuyện chính thức rồi.”

Lâm Được gật đầu.

“Cậu Lâm, vừa rồi cậu đã thấy qua JA, tuy không phải toàn bộ, nhưng cũng hơn một nửa, không biết cậu có cảm giác gì?”

Lâm Được đang chuẩn bị trả lời, Caesar trong đầu đột nhiên lên tiếng, y ho khụ một cái, lời lên tới môi rồi liền phải nuốt xuống, thành thật nói theo căn dặn của Caesar: “Rất tốt.”

“Vậy thì, cậu có hứng thú gia nhập vào hàng ngũ rất tốt này không?”

Lâm Được gãi đầu: “Tôi không hiểu ý của anh lắm.”

“Ý của tôi là, cậu có hứng thú lưu lại JA làm thành viên quản trị không?”

Trong nhất thời, Lâm Được chỉ cho rằng mười phần trăm cổ phần kia hoàn toàn bại lộ, nhưng điều này không có khả năng. Theo như Caesar nói, mười phần trăm đó, là hấn ngay từ đầu đã nắm trong tay, chưa từng cho ai biết, tuy hiện tại Tiêu Nhiên biết rồi, nhưng Tiêu Nhiên đương nhiên không có khả năng nói ra.

Nhưng mà, nếu không phải vì mười phần trăm đó bại lộ, câu nói của Daniau là có ý gì?

“Tôi biết cậu Lâm sẽ cảm thấy kỳ quái, thật ra cái này không có gì phải kỳ quái. Trên bàn cược tôi là một kẻ đánh cược, nhưng ở đây, tôi là người làm ăn, người làm ăn vĩnh viễn theo đuổi lợi nhuận. Kỹ thuật của cậu Lâm, đã do tôi đích thân thử qua. Mà hiện tại, nếu cậu Lâm đã đến Mỹ, tôi đương nhiên hy vọng cậu Lâm có thể phục vụ cho tôi.”

Thấy Lâm Được vẫn ngây ngẩn, trong lòng Daniau có một sự vui sướng không nói rõ, sự vui sướng này tự hấn cũng cảm thấy kỳ lạ, hấn cũng không phân tích xem rốt cuộc là tại sao, hấn chỉ cảm giác được tâm tình của mình hiện tại rất tốt, vô cùng tốt. Sau một khắc dừng lại, hấn lại nói: “Là một người làm ăn, tôi cũng công bằng, vì chỉ có làm ăn công bằng, mới có thể lâu dài. Nếu cậu Lâm đồng ý, tôi có thể bảo đảm, những gì cậu có được tuyệt đối nhiều gấp mười lần Sharon, thậm chí nhiều hơn. Tôi cho cậu không phải là tiền, mà là cổ phần của JA.”

“Nếu tôi không đồng ý thì sao?” Qua một lúc lâu, Lâm Được mới mở miệng.

“À, vậy thì vô cùng đáng tiếc.”

“Vậy tôi đồng ý?”

Không có chút chần chừ nào, Lâm Được gật đầu. Daniau ngây ra, sau đó lại mỉm cười: “Rất tốt, cậu Lâm quả nhiên là người thông minh. Từ Macao tới đây, cậu Lâm nhất định rất mệt, tôi bảo người dẫn cậu xuống nghỉ ngơi.”

Dẫn Lâm Được xuống, là một người da đen nói tiếng Hán vô cùng lưu loát, hiện tại Lâm Được đã biết hấn tên là Carlos.

Hấn dẫn Lâm Được đến phòng, suốt đường đi, bất luận Lâm Được nói gì, hấn cũng không mở miệng, cho tới khi vào phòng, hấn mới nói: “Mời cậu Lâm nghỉ ngơi, không ai canh chừng cậu, nhưng xin cậu nhớ rõ, đây là Mỹ, là Las Vegas.”

Lâm Được gật đầu, do dự nửa ngày, sau đó cuối cùng vẫn nói: “Anh nên tháo mắt kính xuống đi, như vậy đối với mắt không tốt.”

...

Tuy không phái người theo sát, nhưng hành động của Lâm Được tại Mỹ Tiêu Nhiên vẫn biết ngay lập tức. Hấn nhìn tư liệu trong tay mà kinh ngạc vô cùng.

“Daniau không động tới Lâm Được?”

“Phải.”

“Hơn nữa còn sắp đặt cho cậu ta vào ở JA?”

“Phải.”

“Tầng một đó, tôi nhớ, đều là nơi ở của giám đốc và tân khách JA.”

“Phải.”

“Daniau này, rốt cuộc muốn làm gì?”

Tiêu Nhiên không hiểu nổi, lẽ nào Daniau thật sự muốn mời Lâm Được làm tân khách? À, đúng, Lâm Được có kỹ thuật hạng nhất, Lâm Được có khả năng đánh bài hạng nhất, Lâm Được tuyệt đối là cao thủ, bất cứ sòng bài nào mời y làm tân khách cũng rất hợp lý, nhưng, JA? Daniau?

Người khác không biết, nhưng hẳn lại hiểu rõ, Daniau cực kỳ đặc biệt, không phải khi đánh bài cắt xì gà, mà là ghi hận, người này vĩnh viễn mang mặt nạ quý ông, nhưng lòng báo thù tuyệt đối mạnh hơn bất cứ ai. Lâm Được khiến hắn chịu thiệt lớn ở tỉnh, hắn không phan thất Lâm Được đã khiến người ta bất ngờ, nếu nói mời y làm tân khách, đãi ngộ cao... thì tuyệt đối không có khả năng!

“Daniau, rốt cuộc đang nghĩ gì?”

Không chỉ Tiêu Nhiên có nghi hoặc này, Lâm Được Caesar đồng dạng cũng nghĩ không thông.

“Lạc Lạc, anh nói xem, có phải có cuộc thi đấu gì mà Daniau không xử lý được không?”

48. Chương 48

Trừ thi đấu ra, Lâm Được thật nghĩ không ra tại sao Daniau lại trọng đãi y như vậy, tuy rằng đánh y vài cái, nhưng đều không tính là quá đáng, nếu so với thiếu tay cụt chân mà y tưởng tượng thì thật sự là quá ưu đãi rồi.

“Cậu ta đang xác định.” Trầm mặc một lúc, Caesar cuối cùng mở miệng.

“Xác định? Xác định cái gì?”

“Xác định cậu rốt cuộc có biết chiêu đó không.”

“Chiêu đó... anh đang nói, trong cuộc đấu ở tỉnh, ván bài cuối cùng đó, đúng rồi, Lạc Lạc, anh vẫn chưa nói với tôi rốt cuộc làm sao làm được như vậy. Hai chúng ta còn so ai với ai làm gì, phải biết, miệng tôi chính là miệng anh, mắt tôi chính là...”

“Cái này không nói rõ được.”

Lần này không đợi y nói xong, Caesar đã mở miệng: “Không phải tôi không nói với cậu, mà là, cậu phải tự hiểu lấy, chiêu đó, nếu muốn học, vĩnh viễn không học được.”

“... Thật hay giả vậy, thần bí đến thế, anh trực tiếp nói với tôi là công năng đặc biệt là được.”

“Không phải công năng đặc biệt, cũng không phải kỹ thuật, khi cậu lên tới cảnh giới nhất định, tự nhiên sẽ biết, thật ra Daniau trên cơ bản đã đến rồi, nhưng cậu ta quá mức cực đoan, cho nên từ đầu tới cuối không thể hoàn toàn làm được. Nói ra...”

“Nói ra cái gì?”

Lâm Được vội hỏi, Caesar lại không nói tiếp nữa. Lâm Được quấy rầy hắn một trận, nhưng vì thật sự quá mệt, lại thêm dù sao cũng bị thương, y cũng không còn tinh lực, hỏi hỏi một hồi, tự mình đã mơ màng ngủ mất.

Y ngủ rồi, Caesar lại vẫn rất có tinh thần, trên thực tế, từ sau khi hắn biến thành linh hồn, thì không còn cần ngủ nữa.

Lâm Được nhắm mắt rồi, hắn cũng không thể nào thông qua mắt y nhìn thế giới bên ngoài, những gì làm được, chỉ là trầm tư trong sương trắng.

Cho tới nay, hắn đều cho rằng mình đã chết rồi, tuy sau khi Daniau xuất hiện, hắn có từng hoài nghi, nhưng cũng chỉ hoài nghi thôi.

Cho dù ở Macao, hắn cũng hơi chút bán tín bán nghi.

Không phải tự khen, nhưng hẳn tin mình vẫn có địa vị nhất định tại giới cờ bạc, nếu nói ở TQ, không có tin tức về hẳn, thì tại sao ở Macao cũng hoàn toàn không có?

Cho nên, từ lúc đó, hẳn đã bắt đầu hoài nghi, nhưng dù sao thái độ của Tiêu Nhiên ái muội, hẳn cũng không dám xác định, mà hiện tại, hẳn cuối cùng có thể xác định, có lẽ, mình thật sự chưa chết. Nếu hẳn thật chết rồi, JA nhất định sẽ có biến hóa.

Hẳn chưa chết, vậy thân thể của hẳn ở đâu? Đang nằm trong bệnh viện, hay bị cô hồn dã quỷ không biết tên nào chiếm lấy?

Mà hẳn, còn có thể trở về không?

Caesar có tâm trí kiên cường, điểm này, sau khi hẳn trải qua một tháng trời đáng sợ mà vẫn chưa sụp đổ thì đã được chứng minh rõ ràng.

Cho tới nay, hẳn đều biết mình phải làm gì. Còn sống thế nào, sau khi định cư trong đầu Lâm Được thì vẫn như thế.

Nhưng hiện tại, hẳn lại có hơi do dự.

Hẳn không biết mình đang do dự cái gì, tại sao do dự, nhưng hẳn biết, hẳn bắt đầu do dự.

Lâm Được ngủ một giấc tới ba mươi sáu tiếng, cho tới khi nhu cầu sinh lý bức bách, mới thức dậy, sau đó bắt đầu gọi điện cho Carlos.

Carlos đang ăn cơm với thủ hạ của mình, nhận điện thoại xong, sắc mặt lập tức phát xanh.

“Sao vậy, sếp?”

“Có chuyện gì vậy?”

Thủ hạ của hẳn xông xáo dò hỏi, Carlos đặt di động xuống, mở miệng: “Điện thoại của cậu Lâm.”

Các thủ hạ vốn quan tâm hẳn lập tức yên tĩnh. Cậu Lâm! À, tuy đây là một người vô cùng vô cùng xa lạ, cho dù hiện tại bọn họ cũng không quen thuộc, nhưng trải qua một ngày rưỡi, bọn họ ít nhất cũng biết một chuyện, cậu Lâm này, vô cùng khó chọc!

Nhìn Robert và Peter đáng thương đi, hôm đó sau khi họ về, sắc mặt trắng nhợt, quả thật khiến người ta cho rằng bọn họ đang sinh bệnh!

Mà giờ lại nhìn sang sếp vẫn luôn lãnh khốc của mình, sắc mặt hiện tại là đang xanh xám nè!

Người thế nào có thể giày vò sếp của họ tới mức một cuộc điện thoại cũng biến sắc? Người thế này tuy bọn họ chưa gặp qua, nhưng... cũng không phải rất muốn gặp.

Carlos nhìn thủ hạ của mình một vòng: “Robert Peter, các cậu đi theo tôi.”

“Sếp___”

Giọng của hai người vô cùng ai oán, nhưng Carlos lại không nhìn họ lấy một cái.

“Carlos đứng không, anh đã nói với tôi có chuyện gì có thể tìm anh, ngài Daniau có bảo tôi làm gì không? Không có? Vậy tốt quá! Tôi có thể tự do hoạt động đứng không? Cái gì, phải dẫn theo các anh? Đương nhiên đương nhiên, tôi đương nhiên phải dẫn theo các anh, anh xem tôi đất lạ không quen, không dẫn các anh theo tôi đi đâu chơi chứ, nơi này lại loạn như vậy, không dẫn theo các anh, vạn nhất tôi gặp phải nguy hiểm gì thì phải làm sao chứ. Hơn nữa vật giá ở Mỹ đắt như thế, không dẫn các anh theo... ừm... được rồi, chúng ta mau đi thôi, ăn sáng ở đâu ngon vậy? Nhất định phải tiến cử cho tôi nơi ăn ngon nhất đặc sắc nhất.”

Sau khi Carlos gõ cửa phòng Lâm Được, nhịp điệu chủ trì nằm trong tay Lâm Được. Sau đó, bắt đầu từ sáng hôm nay, y chân chính bước lên con đường nước Mỹ của mình.

Ba ngày sau đó, y giống như bất cứ khách chơi nào tham quan tất cả thắng cảnh, tại Stratosphere American Superstars xem mô phỏng hành tinh siêu cực, tại Treasure Island Mystere xem tạp kỹ, khi đi ngang máy chơi bài cũng chơi thử.

Y chơi vui vẻ, mà Robert và Peter vốn cảm thấy vô cùng thất vọng cũng cảm thấy không tồi. Tuy người TQ kỳ lạ này luôn kêu kêu réo réo, nhưng tại hội trường người kêu thét, trước máy đánh bài dùng tay ra hiệu không biết bao nhiêu, người TQ này cho dù có hơi quá đáng, nhưng cũng không quá đột ngột.

Người duy nhất bị thắm, chính là Carlos, đối diện với ánh mắt kỳ lạ của thủ hạ, những gì hắn có thể trả lời chính là: “Các cậu rất may mắn, vì các cậu không hiểu tiếng Trung.”

Thật ra, nói thật thì Lâm Dục không phải một người rất khó hầu hạ, y không yêu cầu phong cách cao, cũng không yêu cầu phô trương, đối diện với mấy người từng đánh mình cũng không biểu hiện chút khúc mắc nào, thỉnh thoảng câu vai bá cổ, tuy khiến người khó thích ứng, nhưng ít nhất biểu hiện được sự hòa ái của y.

Nhưng, y lắm nhai.

Lâm Dục biết nói tiếng Anh, nhưng một tháng đó, thu hoạch lớn nhất của y chính là trình độ khẩu ngữ tiếng Anh... hơn nữa là trình độ khẩu ngữ kiểu Mỹ đột tiến, nhưng, hiệu quả đột xuất một tháng, đương nhiên không tốt bằng mấy chục năm tích lũy, nếu không phải vô cùng cần thiết, y đương nhiên càng quen nói tiếng Trung.

Tại nơi đi đến đâu cũng cần nói tiếng Anh này, có thể dùng tiếng Trung giao lưu với y, trừ Caesar, cũng chỉ có Carlos, thế là...

Mà khi Lâm Dục ăn uống vui chơi, Daniau lại cùng người dẫn đầu của Hồng Môn gặp mặt.

“Ta nghĩ cậu cũng sắp tới gặp ta rồi.” Vương Văn Cường ăn táo, cười ha ha nói.

Nhìn bất cứ chỗ nào, ông đều là một ông lão vô cùng bình thường, có lẽ ông bảo dưỡng không tồi, không có quá nhiều nếp nhăn, nhưng trên mặt ông đã có dấu vết người già, ánh mắt giống như cũng có chút mơ màng, lúc này dựa vào ghế nằm, không có gì khác biệt với bất cứ một người già nào không phải khổ sở vì cuộc sống tại phố người Hoa.

Nhưng nếu nói tới một cái tên khác của ông, vậy thì, cả Las Vegas này đều sẽ chấn động.

Hoa Hồ tử!

Cao thủ năm đó từng đứng trên đỉnh cao nhất, người TQ năm đó khiến một đồng người phương Tây rớt ngựa! Phố người Hoa có thể đứng vững tại Las Vegas, có quan hệ trực tiếp với việc ông ba mươi năm trước đã kéo Hoa A rớt ngựa.

Mười lăm năm trước ông rửa tay chậu vàng, tất cả mọi người đều cho rằng ông đã thoái ẩn, nhưng trừ bài thủ ra, ông vẫn có một thân phận, đó chính là quản sự trong Hồng Môn, mà từ sau khi ông thoái lui khỏi bàn cược, chính thức tiếp quản thế lực của Hồng Môn tại Las Vegas.

“Nói thật, Daniau, chúng tôi không phải rất thích cậu, nhưng nể tình Caesar, chúng tôi sẽ không làm khó cậu, đương nhiên, cũng mong cậu đừng làm khó chúng tôi thì hơn.”

Nói tới đây, ông cười: “Họp thường niên hai tuần sau, cậu không cần quá lo lắng.”

Daniau cười cười: “Tôi không lo lắng cuộc họp đó, thật ra tôi tới tìm ông, cũng không phải vì cuộc họp đó. Chắc ông biết, tôi không mấy bận tâm sông bài, tôi hứng thú nhất, vẫn là kỹ thuật đánh.”

“À, ta đã rửa tay chậu vàng rồi, sẽ không đánh với cậu.”

“Đương nhiên, điều này tôi biết, vậy thì, ông có hứng thú đánh một ván với ngài Liễu không?”

Con người Hoa Hồ tử cấp tốc thu nhỏ: “Cậu nói ngài Liễu gì?”

“Ngài Liễu trong Hồng Môn, Hoa Hồ tử, ông phải rõ hơn tôi chứ.”

“Ta đã không còn là Hoa Hồ tử mà cậu nói nữa, mà ngài Liễu cậu vừa nhắc tới, đã chết rồi.”

“Chỉ là mất tích, các ông vẫn không thể xác nhận cái chết của ông ta không phải sao?”

“Mất tích hai mươi năm, có gì khác với đã chết.”

“Nhưng nếu ông ta lại có truyền nhân thì sao.” Daniau chậm rãi cười nói: “Ông nên biết, trước đó không lâu tôi có tới TQ một lần, mà ở đó, tôi đã thua, người có thể thắng tôi, không nhiều.”

Hoa Hồ tử chậm rãi dùng tăm xỉa răng ghim một miếng táo, sau đó mới nói: “Ai cũng có lúc thất thủ, hơn nữa ván đó, ta nghe nói cũng vì cậu thất thường.”

“Đúng, tôi thất thường, mà sở dĩ tôi thất thường, chính là vì tôi nghi ngờ cậu ta là một truyền nhân khác của ngài Liễu. Đương nhiên, tôi chỉ nghi ngờ. Cho nên, tôi muốn ông giúp tôi xác nhận. Ông từng đấu với ngài Liễu, cũng từng đấu với Caesar, mà đối với họ, ông cũng hiểu rất rõ, tôi tin rằng ông có thể giúp tôi xác nhận.”

“Ta nói rồi, ta đã thoái ẩn rồi.”

Daniau giống như không nghe thấy lời ông, tiếp tục nói: “Mười ba năm rồi, các ông luôn tìm kiếm mười phần trăm đó. Các ông từng hoài nghi mười phần trăm đó ở trong tay Caesar, nhưng sự thật chứng minh không phải, mười ba năm trôi qua, anh ta tham dự hai cuộc họp thường quy, một cuộc họp đặc biệt, mỗi lần đều vô cùng nguy hiểm, nhưng từ đầu tới cuối anh ta đều không lấy mười phần trăm đó ra, cho nên, chân chính nắm giữ ‘lá bài cuối cùng’ đó chắc là người khác, nhưng người đó sẽ là ai?”

Daniau nói tới đây, cười cười: “Tôi nghĩ, các ông hoài nghi ngài Liễu hơn cả tôi, tất cả kỹ thuật của Caesar, đều học từ chỗ ông ta, mà ông ta, lại là ông ngoại của Caesar.”

49. Chương 49

Trong phòng rất yên tĩnh, Hoa Hồ tử chậm rãi ăn táo, Daniau lặng lẽ ngồi đó, hắn luôn mỉm cười, hai tay giao nhau đặt trên chân, dáng điệu không gấp không lo, giống như có thể vĩnh viễn ngồi đó.

Không biết đã qua bao lâu, Hoa Hồ tử cuối cùng mở miệng: “Cậu muốn làm gì?”

“Tôi nói rồi, tôi không cảm thấy hứng thú với cổ phần, đối với vị trí trước mắt này, cũng không có bao nhiêu lưu luyến, tôi ao ước, vĩnh viễn là một cảnh giới khác của thuật đánh bài. Tôi cần ông giúp tôi xác nhận người đó có phải là truyền nhân của ngài Liễu không.”

“Phải thì sao, không phải lại thế nào?”

“Nếu không phải thì đương nhiên không cần nói nữa. Nếu phải, tin tức về ngài Liễu và mười phần trăm cổ phần đều thuộc về Hồng Môn, mà tôi, chỉ cần người đó là được rồi.”

“Hiện tại cậu ta đã nằm trong tay cậu rồi.”

Daniau lắc đầu: “Vậy chưa đủ, tôi cần ông giúp tôi bức thực lực chân chính của cậu ta ra.”

“Rất nhiều người có thể giúp cậu làm việc này.”

“Nhưng bọn họ đều không quen thuộc ngài Liễu.”

Hoa Hồ tử vẫn không lên tiếng, Daniau đợi một lúc, lại nói: “Tôi hiện tại có thể tự do chi phối hai mươi phần trăm cổ phần của JA, tôi sẽ lấy mười phần trăm ra làm tiền thưởng.”

Hắn nói xong thì không mở miệng nữa, qua rất lâu, Hoa Hồ tử mới nói: “Ta cần suy nghĩ.”

“Được, tôi đợi tin của ông.”

Hắn nói xong, đứng lên, hơi cong người rồi ra ngoài. Mà sau khi hắn đi, Hoa Hồ tử cũng buông tăm xỉa răng xuống, ông không quay đầu, trực tiếp mở miệng: “Bảo Tiêu Nhiên trở về gặp ta.”

Được Hoa Hồ tử gọi về, Tiêu Nhiên có chút ngạc nhiên. Tuy hắn thuộc về Hồng Môn, nhưng sớm đã gần như biến thành ven rìa. Không phải là địa vị ven rìa, mà là, quan hệ của hắn và Hồng Môn đã không còn như những người mà toàn gia đều làm việc trong Hồng Môn.

Hắn có sự nghiệp của mình, có thực lực của mình. Đương nhiên, hắn vẫn thuộc về Hồng Môn, còn là phần tử trung kiên, nhưng, có vài nơi đã có hơi mơ hồ rồi. Có chuyện gì, trong tình huống bình thường Hồng Môn sẽ không tìm hắn. Nhưng hiện tại lại đột nhiên muốn hắn trở về.

“Là vì mười phần trăm đó bị lộ sao?”

Suy đoán này lập tức bị hắn ném qua một bên, không nói Lâm Dục đang nằm trong tay Daniau, Hồng Môn không thể tiếp xúc, cho dù có tiếp xúc, Lâm Dục cũng sẽ không để lộ con bài lớn nhất của mình ra. Hơn nữa, nếu mười phần trăm đó đã bại lộ, hiện tại hắn nhận được sẽ không phải là một phần fax đơn giản.

Tuy nghĩ không ra, nhưng hắn vẫn phải về Mỹ. Tuy hắn đã dần thoát ly khỏi Hồng Môn, nhưng trước mắt hắn vẫn không có dự định chơi cứng với Hồng Môn. Huống hồ Hoa Hồ tử còn từng là thầy của hắn.

“Về người tên Lâm Dục này, con biết bao nhiêu?”

Vừa gặp mặt Hoa Hồ tử đã nghe hỏi thế này, Tiêu Nhiên giật mình, sau đó mới nói; “Người này, rất kỳ cục, phương thức tư duy... có hơi khác người thường.”

“Ừm.” Hoa Hồ tử đáp một tiếng, sau đó lại nói: “Lâu như vậy rồi, vẫn không có tin tức của Liễu Chi Kính sao?”

Ngón út của Tiêu Nhiên hơi run, không hoảng không vội trả lời: “Vẫn chưa có.”

“Ta nghe nói, con đã nhường Châu Hải?”

“Không thể nói là nhường, chỉ là trao đổi, anh em nhà họ Trương đưa cho con thứ khác trong nước.”

Hoa Hồ tử nhìn hắn một cái: “Làm vậy không giống với phong cách của con trước kia cho lắm, nhưng mà, có thể gan dạ một chút, cũng coi như tiến bộ.”

Tiêu Nhiên cúi đầu, cung kính đáp vâng.

“Hai ngày trước, Daniau tới tìm ta.”

Hoa Hồ tử gõ bàn, sau đó chậm rãi thuật lại cuộc nói chuyện của ông và Daniau, cuối cùng nói: “Con thấy thế nào?”

Tiêu Nhiên suy nghĩ rồi đáp: “Điều kiện xem ra rất tốt, nhưng, như vậy thì Daniau đạt được gì? Cho dù Lâm Dục thật sự là truyền nhân của ngài Liễu, thứ anh ta đạt được cũng quá ít, như vậy rất khó hiểu.”

Hoa Hồ tử cười hừ một tiếng: “Daniau làm gì luôn không có đạo lý, năm đó nếu không phải có Caesar bảo vệ, cậu ta không biết đã chết bao nhiêu lần rồi, hiện tại những người đó lỗi cậu ta ra, thật ra là đang hại cậu ta. Chẳng qua lần này lại không thể nói cậu ta không có thứ tự, Tiêu Nhiên, tuy con mở sòng bài, cũng theo ta học thuật đánh bài, nhưng từ đầu tới cuối không thể tính là người trên cái bàn này, con không si mê cái bàn này, mà Daniau thì khác, năm đó cậu ta kiêu chiến nhiều đại nhân như thế, chuốc thù địch khắp thiên hạ, nguyên nhân tại sao? Không phải là muốn có đột phá sao?”

“Caesar sẽ không dạy cậu ta, Liễu Chi Kính thì sớm đã mất tích. Hiện tại có hy vọng học được từ nơi khác, không nói mười phần trăm, cho dù cậu ta bỏ ra tất cả cổ phần, ta cũng không kinh ngạc.”

Tiêu Nhiên vâng một tiếng.

“Vốn dĩ, ta còn muốn chờ hai năm nữa hãy nói, nhưng hiện tại xem ra vị trí đó không thể cho cậu ta tiếp tục ngồi nữa. Ta sẽ an bài một chút, vài hôm tới, con đi gặp mặt Lâm Dục đó một lần đi. Có yêu cầu gì, con có thể tạm thời đáp ứng cậu ta.”

“Vâng.”

Một thành phố có lẽ chỉ có vài thắng cảnh du lịch, nhưng muốn hoàn toàn lĩnh hội được hương vị thành phố, thì không chỉ đi dạo qua những thắng cảnh đó là có thể lĩnh hội.

Nếu là bản thân Lâm Dục, tính ra cũng chỉ có thể giống với đa số du khách, xem vài biểu diễn, chụp ảnh lưu niệm trước các tòa nhà, nhưng hiện tại có Carlos theo y, trong đầu lại có thêm Caesar, thế là, y liền hoạt động khắp Las Vegas, tới mức Carlos lúc nào cũng nghĩ tìm một cục gạch đập ình một cái.

“Carlos, tôi vẫn luôn có một nghi hoặc, không biết có nên hỏi không.”

“Cậu đừng hỏi là hơn!” Carlos rất muốn trả lời như vậy, nhưng thói quen lâu dài vẫn khiến hắn duy trì vẻ mặt lãnh khốc.

Lâm Được thấy hắn không nói, tự xem như hắn đã đồng ý: “Hiện tại anh không mang kính đen nữa, vậy rất tốt, nhưng anh ngày ngày mặc âu phục không nóng sao?”

“Tôi quen rồi.”

“Ừm, nói thật, các anh mặc âu phục rất khốc, nhưng tôi cảm thấy còn có thể khốc hơn nữa, anh xem nhiều cô gái mặc đồ thổ như thế, thật ra các anh cũng có thể học tập, mặc đồ sói thế nào? Chỉ cần vẽ một chút hoa văn trên người, sau đó đeo đuôi là được rồi. Như vậy vừa khốc vừa mát mẻ, nếu anh thật muốn mặc âu phục, thì để mùa đông mặc đi.”

Carlos quay mặt đi, trong đầu không biết làm sao lại hiện lên một câu nói: “Cuộc sống này, không cách nào trôi qua!”

Lúc này, hắn nhận được một cuộc điện thoại, vừa nghe giọng nói trong điện thoại, sắc mặt hắn lập tức khế biến. Sau khi nhận cuộc gọi, hắn quay người, nói với Lâm Được: “Cậu Lâm, mấy hôm nay cậu đều ăn cơm tây, không biết cậu có muốn ném thử đồ ăn TQ không?”

“Đồ ăn TQ?”

“Đúng, tôi biết một nơi, nấu đồ ăn TQ rất chính tông, cậu có muốn thử không?”

Lâm Được nhìn hắn một cái: “Được.”

Cho dù là Las Vegas, cũng có hẻm nhỏ, hẻm nhỏ tới mức xe hơi cũng không thể đi vào. Carlos để Robert và Peter ở lại, còn hắn dẫn Lâm Được vào.

“Tuy chỉ có một mình tôi, nhưng tôi tin cậu Lâm là người thông minh.”

Lâm Được sờ đầu cười hai tiếng: “Carlos, anh luôn khen tôi như thế, tôi sẽ lúng túng lắm.”

...

Mấy ngày nay dù sao đã quen rồi, Carlos giật giật khoe miệng, sau đó nói: “Cậu Lâm không phải vẫn rất hiếu kỳ tiếng Trung của tôi sao tốt như vậy đúng không? Đó là vì, mẹ của tôi là người TQ.”

Trong lúc nói, hắn đã dẫn Lâm Được vào một quán cơm nhỏ, sau khi vào không dừng lại, trực tiếp dẫn y ra sau.

Xuyên qua ngõ hẻm, quẹo cua, dẫn y lên lầu hai.

“Mời cậu Lâm vào, ở đó có người đang đợi cậu.”

Đợi Lâm Được, chính là Tiêu Nhiên. Không giống mỗi lần gặp Lâm Được đều mặc âu phục, lần này, hắn mặc trang phục nhà Đường màu trắng, trước mặt là một bộ trà tử sa màu đỏ.

Thấy Lâm Được, hắn mỉm cười đứng lên.

Lâm Được nhìn hắn, lại nhìn cửa đã đóng, sau đó phun ra một câu: “Ở đây đang diễn Vô gian đạo à?”

Tiêu Nhiên sững sờ, sau đó cười nói: “Nếu cậu nói thế, cũng có thể. Trước tiên nói rõ thân phận một chút, tôi là Tiêu Nhiên, Tiêu Nhiên của sông bài Sharon, nhưng cũng là quản sự của Hồng Môn.”

“Hồng Môn?”

“Đúng, Hồng Môn. Đương nhiên nói là quản sự, chẳng qua chỉ là một chức vụ hư ảo, lần này do tôi tới bàn với cậu, cũng là vì chúng ta quen thuộc hơn.”

“À.” Lâm Được gật đầu, ngồi xuống, tự động rót trà ỳnh, “Vậy anh nói đi, tôi nghe đây.”

Tiêu Nhiên cứng đờ một chút, xem như không thấy, tự nói: “Đầu tiên vô cùng xin lỗi, đẩy cậu vào hoàn cảnh nguy hiểm như thế.”

“Nguy hiểm? Là nói tới Mỹ sao? Thật ra cũng không có gì, Daniau tuy đánh tôi vài cái, nhưng cũng không làm gì tôi. Hơn nữa, là tôi tự muốn tới, anh cũng từng khuyên tôi rồi, có gì phải xin lỗi?”

“Không chỉ như thế. Vẫn còn chỗ cậu không biết.”

Hắn ngừng một chút, sau đó nói cuộc đối thoại của Daniau và Hoa Hồ tử lại một lượt.

“Một khi xác nhận cậu không liên quan tới ngài Liễu, vậy chỉ sợ cậu lập tức sẽ có nguy hiểm, mà nếu xác nhận cậu có liên quan với ngài Liễu... chỉ sợ cậu sẽ càng nguy hiểm.”

Lâm Dực chớp chớp mắt: “Không hẳn vậy đi, nếu tôi có liên quan tới ngài Liễu gì đó... anh ta chắc sẽ cung phụng tôi ăn ngon uống đủ chứ, anh xem mấy hôm nay, anh ta đối với tôi không tồi.”

“Đó là hiện tại, một khi xác nhận thân phận của cậu rồi, anh ta sẽ không khách khí nữa.”

“Một khi xác nhận rồi, anh ta muốn từ chỗ tôi đạt được cái gì, không ngoài bí tịch thuật đánh bài các loại đi, không thì sau này tôi mỗi ngày cho anh ta một chút là được.”

Tiêu Nhiên trừng mắt nhìn y, Lâm Dực phát tay: “Muốn luyện thần công, hươu đao tự cung, thứ này, chúng ta đều có, nếu anh ta thật muốn luyện, tôi cũng có thể chỉ điểm, dù sao thuật đánh bài không phải một ngày hai ngày có thể luyện thành, chúng ta có thể chỉ đạo anh ta từ từ luyện, luyện mười năm hai mươi năm... ừm, ngay cả Âu Dương Phong cũng có thể luyện Cửu âm chân kinh ngược được, tính ra anh ta cũng sẽ được. Mà mười năm hai mươi năm, tôi cũng có cơ hội gặp Caesar rồi.”

Y nói rồi sờ cằm, làm bộ suy nghĩ.

Tiêu Nhiên qua một lúc mới tỉnh lại được: “Cậu Lâm nói đùa rồi.”

“Nói đùa gì chứ, tôi nói thật mà, tôi cảm thấy cuộc sống ở đây rất tốt. Tuy tràn đầy thối nát của giai cấp tư sản, nhưng nếu đã là tiền của bốn gia, vậy tôi cũng nên có giác ngộ tôi không vào địa ngục ai vào địa ngục, đúng không, nói thế nào thì năm đó tôi cũng từng gia nhập đoàn viên dự bị của đội thiếu niên tiền phong. Dù sao trong nhà tôi chỉ có một ông ba, ổng lại không cần tôi lo lắng, tôi ở đâu cũng có gì khác? Hơn nữa, tôi không phải không thể trở về, mười năm hai mươi năm sau, tôi cầm chứng minh thư người Mỹ trở về, đó cũng là Hoa kiều về nước rồi, nếu còn quỵên chút tiền tu sửa đường sá cầu đường gì đó... thị trường cũng sẽ tới nịnh bợ tôi.”

Nói tới đây, y cười he he vài tiếng: “Cuộc sống như thế, cực đẹp.”

50. Chương 50

Tiêu Nhiên.

Nhân tài kiệt suất trẻ tuổi đời này trong Hồng Môn, không quá ba mươi ba tuổi đã có thể tạo dựng vương quốc của mình. Sinh viên nổi bật của khoa luật đại học Harvard Mỹ, tuy hắn không chân chính nhận mấy lần tố tụng, nhưng trong cuộc sống học tập của hắn từng vô số lần tranh luận với người khác.

Sau khi hắn tốt nghiệp xây dựng thiên hạ của mình, còn từng đàm luận với vô số đối thủ. Công trình có vốn trên trăm triệu, quan hệ tới kế sinh nhai của mấy ngàn người, mảnh đất trên mười ngàn mẫu, không nói gì khác, chỉ riêng hắn có thể đạt được sòng bài tại Macao, xây dựng Sharon, đó chính là bước ra từ trong con đường máu.

Không, hắn không cho rằng đàm phán là nhẹ nhàng. Đường nhiên hắn cũng từng khó xử, từng lo nghĩ, cũng từng suốt đêm không ngủ nghiền cứu cuộc đàm phán vào hôm sau, cũng từng đau đầu.

Nhưng hiện tại hắn đã biết, so với vụ đàm phán trước mắt này, thì ra, tất cả trước kia đều chỉ là xoa bóp!

Hắn không biết mình làm sao kết thúc cuộc đàm phán này, đến sau đó hắn thậm chí không biết mình đang nói gì, hắn ấn tượng sâu nhất chính là cái cổ của Lâm Dực.

Cái cổ làn da trắng mịn.

Cái cổ thon mảnh.

Cái cổ có cổ họng không ngừng nhúc nhích.

Cái cổ này có lực hấp dẫn như thế, lực hấp dẫn rất lớn... hẳn thậm chí cho rằng mình không biết đã biến thành ma cà rồng từ lúc nào!

À, có lẽ không phải là ma cà rồng, hẳn không phải muốn cắn. Hẳn chỉ muốn tóm lấy cái cổ đó, hung tợn bẻ gãy gấp khúc, sau đó không ngừng vò, không ngừng vò, không ngừng vò... cho tới khi trở thành bã... cả thế giới đều sẽ yên tĩnh!

Suy nghĩ này biết bao dự hoặc, hẳn đã giơ tay ra mấy lần, thậm chí có một lần đã thò lên cổ Lâm Được, nếu không phải Lâm Được nhét ly trà vào tay hẳn, hẳn nhất định đã không thể khắc chế!

Khi hẳn cuối cùng không thể khắc chế, Lâm Được đột nhiên nói: “Hê, anh nói nhiều như thế, chẳng qua là muốn tôi thua ông già đó lúc thi đấu thôi. Thua ông ta rồi, các anh được cổ phần, Daniau rút dài, tôi gặp Caesar, chỉ như vậy đi, ừm, nghe cũng không tồi, nếu làm thế, hình như tôi không cần phải đợi mười năm hai mươi năm... hình như chính là như vậy đi, có phải không? Có phải không?”

“... Đúng vậy.”

“Này, anh sớm nói đi, anh sớm nói thì không phải tôi sẽ sớm hiểu sao, lâu la như thế làm gì? Còn chuyện khác không? Không có, vậy tôi về nha. Hazz, cơm trưa tôi còn chưa ăn đó.”

Nói xong, y phất tay, huênh hoang ra ngoài, Tiêu Nhiên nhìn bóng lưng y, chỉ cảm thấy toàn thân đều bắt đầu trôi đi, giống như hẳn đã hóa thành bụi, có thể trôi theo gió.

Lâm Được đi được chừng mười phút, Hoa Hồ từ từ phòng trong bước ra, ông nhìn bên ngoài một lát, sau đó mới nói: “Vừa rồi con bị động rồi.”

Tiêu Nhiên cười khổ đáp phải.

“Đây chính là kỳ cục mà con nói sao? Cậu ta chẳng qua là lòe thiên hạ, con không nên đi theo lối suy nghĩ của cậu ta.”

Khóe môi Tiêu Nhiên run rẩy, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: Khó trách lúc đầu George lại như vậy, lúc đó mình thật sự không nên nói ông ấy, mình phải tăng lương cho ông ấy, mình nhất định phải tăng lương cho ông ấy!

“Lạc Lạc à, rất kỳ quái nha.” Sau khi ra ngoài, Lâm Được vuốt cằm hỏi Caesar.

“Ừm.”

“Daniau lấy mười phần trăm ra, Tiêu Nhiên lại tìm tôi tới, bảo tôi cố ý thua, cái này, sao bọn họ hình như đều cảm thấy tôi thắng chắc rồi vậy? Hiện tại tính ra tôi chắc là người của Daniau đi, nếu Daniau không phải đối với tôi rất nắm chắc, vậy anh ta sẽ không lấy mười phần trăm ra cược đúng không? Anh ta làm như thế, chính là cho rằng tôi có phần thắng rất lớn đúng không? Tiêu Nhiên tới tìm tôi, cũng là vì cảm thấy tôi nhất định sẽ thắng đúng không? Thật kỳ lạ, sao bọn họ lại cho rằng tôi nhất định sẽ thắng? Bọn họ lại không biết người đánh bài là anh.”

“Vì cậu đã thắng Daniau.”

“Chỉ vì cái này?”

“Daniau, là cao thủ trong cao thủ.”

Cao thủ trong cao thủ, Lâm Được lúc này không biết câu này có ý gì, nhưng rất nhanh, y liền biết.

Hai tuần sau, ngày 30 tháng 9, JA mở cuộc họp thường niên.

Cũng giống đại đa số xí nghiệp công ty, JA cũng mỗi năm đều có cuộc họp, nhưng bình thường cuộc họp này chẳng qua là tổng kết báo cáo, nhớ lại một chút chuyện cũ, tưởng tượng một chút tương lai, số dĩ cuộc họp này không phải diễn ra lúc cuối năm mà lại vào giữa năm, nguyên nhân cũng rất đơn giản, đó chính là, JA chính thức thành lập vào hôm nay.

Nhưng cứ mỗi năm năm, JA lại có một lần họp đặc biệt.

Trong cuộc họp này, những ủy viên quản trị có thể đưa ra dị nghị với người nắm quyền lúc đó, nếu số phiếu dưới bốn mươi phần trăm, có thể tuyển chọn lại người nắm quyền.

JA thành lập mười ba năm, Caesar trải qua một lần họp đặc biệt, lần đó là vì gia tộc Fries bỏ cổ phần. Trừ nó ra hẳn còn trải qua hai lần họp thường quy.

Trong ba lần họp này, tuy có người đưa ra một vài thứ, nhưng đều không có dị nghị chính thức. Đương nhiên là vì JA vẫn luôn phát triển ổn định, ngoài ra cũng đúng, cho dù đưa ra dị nghị, nếu không có số phiếu vượt qua sáu mươi phần trăm, thì không thể lập tức đổi người nắm quyền.

JA không phát triển rộng rãi trên thị trường, cổ phần của nó vẫn luôn nằm trong tay mấy người sáng lập, cho nên số phiếu của nó cũng là chia theo cổ phần. Chẳng hạn gia tộc Fries nắm đó có mười tám phần trăm cổ phần, đó chính là có số phiếu mười tám phần trăm.

Mà cho dù hồi đầu, Caesar cũng có số phiếu ba mươi lăm phần trăm, cộng thêm mười phần trăm kia vẫn không có tầm tích, cho nên cũng không thể trực tiếp vạch tội hẳn.

Đương nhiên, cho dù không thể trực tiếp, cũng có biện pháp khác, đó chính là thi đấu.

JA dù sao là một tập đoàn lấy nghiệp cờ bạc làm trung tâm, dưới tình trạng có tranh chấp, biện pháp tốt nhất chính là đấu, hai bên phân cao thấp trên bàn đấu, kẻ thắng trên, kẻ thua dưới, dứt khoát nhanh nhẹn, đồng thời còn có thể gia tăng thu nhập cho sòng bài.

Đúng, thu nhập.

Hai bên vì tranh đoạt vị trí nắm quyền năm năm, mà mở cuộc đấu lớn, đây là mảnh khốe rất tốt, vấn đề rất hấp dẫn, không cần cho tiền, phương tiện truyền thông cũng chạy tới ồ ạt!

Chẳng hạn như hiện tại.

Khi Daniau thượng vị có người suy đoán, Hồng Môn và Jones liệu có liên thủ mở họp đặc biệt để áp chế Daniau không.

Lúc đó vấn đề này sôi sục hai ngày, nhưng sau đó ba bên đều rất bình tĩnh, cũng liền mất đi thị trường. Nhưng, vào ngày họp hôm nay, Hồng Môn đột nhiên nổi lên, liên thủ với Jones trước giờ vẫn luôn thấp điệu cùng đưa ra dị nghị với Daniau!

Khi tin tức này truyền ra ngoài, cả Las Vegas đều sôi sục.

Daniau, à, bọn họ vẫn nhớ Daniau, vẫn nhớ cuộc đấu khiến người ta lóa mắt của hắn, vẫn nhớ hắn từng bước dẫm đạp lên những cao thủ. Hiện tại đã qua mười hai năm, hắn lại trở về lần nữa!

Cái này sao có thể không khiến người ta sôi sục nhiệt huyết?

Trong một quán bar, thậm chí có người ủng hộ đã treo biểu ngữ thế này: Hoan nghênh trở lại, vương tử xì gà của chúng tôi.

Đương nhiên, tin tức này sơ dĩ khiến người ta kích động, là vì một bên khác của cuộc đấu là Hồng Môn đã tuyên bố: Hoa Hồ tử!

Đúng, Hoa Hồ tử càng xa vời, mười lăm năm trước ông đã thoái lui. Cuộc chiến của ông là ở thế kỷ trước, lịch sử của ông cũng ở thế kỷ trước, dường như ông đã trở thành quá khứ.

Nhưng, không ai xa lạ gì ông, trải nghiệm của ông tới nay vẫn được người ta ca tụng.

Bốn mươi năm trước, ông từng cùng Lão Mạo tử năm đó đấu mười sáu ngày hai mươi ba tiếng, trong thời gian đó, ông từng thua hết mỗi một các trên người, thậm chí bao gồm cả quần áo của mình, mà khi ông đặt cược ngón tay, ông bắt đầu xoay chuyển thời cơ, thắng lại hết những thứ đã thua, cuối cùng còn thắng được một miếng đất, miếng đất đó, chính là căn cứ ban đầu của phố người Hoa.

Ba mươi năm trước, ông từng đấu với Tuanku của Malaysia, thành công cản trở thế lực của Malaysia ra khỏi Las Vegas.

Hai mươi năm trước, ông được WSP đăng quang, phong uời người gồm ông cùng Lão Mạo tử Joseph vân vân là đệ hạ suốt đời.

Mười lăm năm trước, ông rửa tay chậu vàng, mang theo sáu vòng tay WSP cùng vô số vinh quang rời khỏi, hôm đó, thậm chí được các phương tiện truyền thông gọi là, kết thúc một thời đại.

Mà hiện tại, người từng có rất nhiều vinh dự, gần như đại biểu ột thời đại lại xuất sơn, điều này có nghĩa là gì?

Hơn nữa, nhìn thời gian đi!

Mười lăm năm! Mười lăm năm!

Cũng có nghĩa là, trước khi Daniau xuất sơn, Hoa Hồ tử đã thoái ẩn rồi, đây cũng chính là nói, ông là cao thủ hiếm có chưa từng giao thủ với Daniau!

À, đúng, ông và Caesar từng giao thủ, ông thua Caesar, nhưng Daniau không phải Caesar, hơn nữa, Daniau cũng từng thua cho Caesar.

Hai cao thủ giống nhau, hai cao thủ chưa từng giao thủ, hai cao thủ gần như đại biểu cho hai thời đại, còn có chuyện gì khiến người ta kích động hơn nữa?

Khi tin tức này truyền ra, lượng tiêu thụ các loại rượu của Las Vegas tối đó tăng thêm ba mươi phần trăm! Vô số người la hét vô số người huyên náo. Bất luận là khách chơi thâm niên hay nhân viên công tác bình thường, mỗi người đều hưng phấn không thôi, thậm chí còn xảy ra chuyện kẻ ủng hộ hai bên tranh cãi đánh nhau.

Mà khi tất cả mọi người đều hưng phấn không thôi, Daniau công bố tin tức: “Đúng vậy, tôi tiếp nhận đệ nghị lần này... đương nhiên, tôi cũng không thể không tiếp nhận, nhưng, tôi không nói người muốn tham gia ván đấu này là tôi. Lần này đại diện tôi tham gia, là cậu Lâm tới từ TQ, theo thói quen của chúng ta, có lẽ thích gọi cậu ta là ‘Được’ hơn.”

... Tất cả mọi người đều ngốc lảng, Lâm gì Được gì, bọn họ căn bản không biết đó là cọng hành nào! Tới từ TQ? Tới từ Macao TQ? Cái gì, đại lục? Ông trời, nghe nói nơi đó cấm cờ bạc! Nghe nói người ở đó giỏi nhất là chơi mật chược!

Được rồi, cho dù người đó là cao thủ, nhưng, có thể so với Hoa Hồ tử? Đừng đùa nữa!

Ngay cả WPS y cũng chưa từng tham gia, cả một vòng tay quán quân cũng không đạt được, sao có thể so sánh với Hoa Hồ tử?

Đúng, Hoa Hồ tử đã thoái lui mười lăm năm, Hoa Hồ tử năm nay đã bảy mươi tuổi rồi, nhưng không có nghĩa là ông không còn được nữa, phải biết Lão Mạo tử cho tới năm bảy mươi chín tuổi vẫn còn ngồi trên bàn bài, còn tham gia cuộc so tài năm ngàn người năm đó!

Đương nhiên, mười lăm năm không thi đấu với cao thủ, có lẽ Hoa Hồ tử cũng không thể so với trước kia nữa, nhưng, nếu dám bước ra, thì chứng minh ông nắm chắc, thậm chí vô cùng nắm chắc! Nếu không hà tất ông phải mạo hiểm tuổi già sức yếu mà xuất hiện sau mười lăm năm.

Đối mặt với Hoa Hồ tử, cho dù là Caesar cũng không dám nói mình nhất định có thể thắng___ Cho dù hẳn từng thắng.

Mà hiện tại, Daniau không chỉ không đích thân ra tay, còn phái một người TQ nào đó? À, hẳn nhất định cảm thấy vị trí JA quá bồng tay rồi đi!

51. Chương 51

Trừ người biết cuộc đấu ở tỉnh đó ra, không ai tin tưởng Lâm Được sẽ thắng, tin tức này vừa đưa ra, gần như toàn Las Vegas đều đặt cho Hoa Hồng tử.

Nhưng cho dù như thế, phương tiện truyền thông vẫn lập tức ào tới JA, liệu mạng muốn phỏng vấn Lâm Được, nhưng tuy bọn họ đã thi triển thập bát ban võ nghệ, vẫn không thể như nguyện. À, không phải là Lâm Được không tiếp nhận phỏng vấn của họ, mà là nhân viên quan hệ xã hội của JA sau khi nhận được chỉ thị của Daniau, đã cản tất cả phóng viên ở ngoài.

Các phương tiện truyền thông không thể phỏng vấn Lâm Được, chỉ có thể cố gắng tập trung tất cả tin tức của Lâm Được, sau đó rất nhanh, ván đấu của Lâm Được tại Macao liền lộ ra...

Khi [Thời báo Las Vegas] đăng tin Lâm Được giành được quán quân so tài mặt chược thế giới, cả Las Vegas đều chìm vào một loại sôi sục quái dị.

Sôi sục, cuối cùng, cuộc thi đấu này vẫn được chờ đợi, TQ Lâm này không phải kẻ vô danh.

Mà quái dị là... quán quân thi đấu mặt chược tới đánh poker Texas, hai cái này cách nhau không phải xa bình thường, hay là nói, thế giới này đã điên cuồng tới mức quán quân mặt chược đi khiêu chiến cao thủ poker Texas? Cái này tương đương với việc quán quân nhảy cao đi khiêu chiến quán quân vượt chướng ngại vật, tuy cả hai đều là thể dục, còn cùng thuộc loại điền kinh... nhưng, cũng khác biệt quá nhiều rồi!

Nhưng Las Vegas thì không hề thiếu điên cuồng, tại đây, bất cứ sự vật mới ra đời nào đều có thể được tiếp nhận nhanh nhất, hơn nữa càng khó hiểu, thì bọn họ càng cảm thấy kích thích. Cho nên tuy bọn họ cảm thấy quái dị, nhưng trận thi đấu này vẫn lập tức đốt lên nhiệt tình của họ. Thậm chí Lâm Được còn tức khắc có vài người ủng hộ.

Mang tấm biển viết Lâm Được, một nam sinh tai đeo sáu cái khuyên khi đối diện với các phóng viên đã nói thế này: “Tôi cảm thấy anh ta vô cùng khốc, cực có tinh thần khiêu chiến, anh ta là thần tượng của chúng tôi!”

Bất kể Lâm Được có phải thật sự có tinh thần khiêu chiến không, nhưng ít nhất, những phóng viên đó đều có, tuy JA cự tuyệt bọn họ phỏng vấn, nhưng bọn họ vẫn muốn nghĩ hết mọi cách để tiếp cận Lâm Được, sau khi cố gắng hai ngày, cuối cùng cũng thành công.

Thật ra, cũng không thể nói là bọn họ thành công, mà nói đúng ra là Lâm Được thành công.

Daniau muốn ngăn tất cả phương tiện truyền thông ra ngoài, vậy trước tiên có một điểm, là cần Lâm Được phối hợp, thế lực của hắn dù có lớn, cũng không thể thôn tước cả Las Vegas, nơi hắn có thể hoàn toàn bảo đảm, cũng chính là JA, nhưng, đó cũng phải là khi Lâm Được có thể thành thật ở yên trong JA.

Đúng vậy, người như Lâm Được có thể thích ứng mọi hoàn cảnh. Cuộc sống áo gấm cơm ngon cũng được, cuộc sống áo rách cơm rau cũng không có vấn đề, Daniau không để ý ra ngoài, ý cũng có thể thành thật ở trong JA, nhưng, hề có thời gian ý sẽ đi tìm Daniau nói chuyện phiếm.

Ngày đầu tiên, Daniau tiếp kiến ý.

Sau đó Lâm Được liền triển khai thảo luận kéo dài tới hai tiếng đồng hồ với hắn về một hệ liệt vấn đề tại sao mình không thể gặp phóng viên và tại sao không thể ra ngoài tại sao phải giữ vẻ thần bí tại sao không thể không giữ thần bí vân vân.

Cuộc thảo luận này rất sâu sắc rất nghiêm túc rất rộng nghĩa từ lịch sử tưởng tượng ra tương lai, từ bỗng nhiên nổi tiếng đến tự mình đề cử, từ scandal hình ảnh tới Clinton, Lâm Được dẫn chứng phong phú, trích từ kinh điển, từ mình ban đầu nhất định phải giữ thần bí, đến sau đó đưa ra kết luận mình nhất định không thể giữ thần bí.

Ban đầu, Daniau còn thử nói chuyện với ý, nhưng sau đó, những gì hắn có thể làm, cũng chỉ là lấy xì gà của mình ra cắt gọt, không ngừng cắt a cắt, cắt a cắt, thế là trong hai tiếng này, hắn đã cắt mười tám điều xì gà mỗi điều có giá trên sáu trăm đô la Mỹ.

À, trong khoảng thời gian này, hấn đương nhiên cũng từng thử thoát thân, nhưng Lâm Được lại rất nhiệt tình đứng lên theo: “Anh muốn đi đâu, tôi cũng có thể đi theo mà, dù sao tôi cũng không có việc gì, anh không phải nói tôi cũng coi như là thành viên quản trị của JA sao? Nói thế tôi cũng là một trong những ông chủ rồi, vậy tôi cũng có thể tiếp xúc với cơ mật nhất định rồi, được rồi được rồi, tôi biết anh không yên tâm, thế này, anh đi làm việc, tôi sẽ ngồi bên cạnh, tôi bảo đảm không ảnh hưởng tới anh làm việc. Aizz, tới chỗ đất lạ người không quen này, tôi thật cô đơn, cũng may còn có anh.”

Sau khi nghe câu nói này của y, sắc mặt Daniau không phải xanh, mà là đen, trong đen mang bi phẫn, thậm chí còn có một chút tuyệt vọng.

Hắn vô cùng hoài nghi suy luận trước đó của mình, vô cùng hoài nghi tất cả những gì mình làm có phải đã sai hết rồi không. Hắn tìm đến Hoa Hồ tử, hấn an bài cuộc đấu này, chẳng qua là để chứng thực suy đoán này. Hắn đối với việc này nắm chắc rất lớn, nhưng hiện tại...

Có lẽ, đó chỉ là lỗi giác của hấn? Nhưng những động tác đó những giọng điệu đó sao có thể là lỗi giác của hấn? Nhưng người này, người này...

Sau đó, Daniau nhờ một cú điện thoại mà thoát thân. Sau khi hấn đi, thì không còn xuất hiện trước mặt Lâm Được lần nào nữa. Lâm Được tìm hấn mấy lần không kết quả, nhàn chán vô vị, chỉ có thể đi tìm giám đốc bộ quan hệ xã hội.

Giám đốc quan hệ xã hội biểu hiện càng không chịu nổi, à, không phải nói thần kinh của hấn yếu hơn Daniau, mà là địa vị của hấn thấp hơn Daniau.

Lâm Được là ai? Trước mắt vẫn là câu đố. Nhưng có một điểm đã có thể khẳng định, người TQ này sắp đại diện ông chủ đi thi đấu, như vậy vào lúc này, y gần như có thể nói là một trong những người quan trọng nhất của JA, giám đốc quan hệ xã hội làm sao dám đắc tội chứ.

Cho nên, bất luận Lâm Được nói gì, hấn đều chỉ có thể nghe. Đương nhiên hấn không hiểu tiếng Trung, nhưng Lâm Được biết tiếng Anh, thế là, cả buổi chiều, hấn không ngừng nghe Lâm Được dùng tiếng anh hồng bét cực điểm lải nhải.

Vốn dĩ hấn cũng có thể làm như không nghe thấy, nhưng Lâm Được nói hai câu, sẽ hỏi một lần: “Anh nghe hiểu không vậy? Phát âm của tôi tiêu chuẩn không?”

...

Thế là cả buổi chiều, giám đốc quan hệ xã hội đã hiểu được rất nhiều chuyện, nhưng hấn hiểu rõ nhất vẫn là, con người tại sao phát điên! Dưới sự lải nhải đầy trời đầy đất, chỉ có phát điên, mới là cứu vãn duy nhất!

Mà từ đó về sau, Lâm Được không tìm được vị giám đốc quan hệ xã hội đó nữa, chẳng qua y cũng không để ý, không có giám đốc quan hệ xã hội, còn có người khác mà, ai không thể nói chuyện với y chứ?

Y nói với Caesar thế này: “Lạc Lạc, tôi không lải nhải, tôi đang luyện tập khẩu ngữ.”

...

Caesar bảo trì trầm mặc với câu này, hiện tại hấn đã đạt được cảnh giới mới rồi, chỉ cần những lời lải nhải đó không phải nhằm vào hấn, thì có thể nghe mà như không nghe.

Vào ngày thứ ba, Daniau tuy vẫn ngăn cản những phóng viên đó đi vào JA, nhưng đã không còn hạn chế Lâm Được hoạt động tự do. Quyết định này, đạt được sự nhất trí ủng hộ của mọi người tại JA với giám đốc quan hệ xã hội dẫn đầu, dùng lời của giám đốc quan hệ xã hội mà nói thì chính là: “Tuy cậu Lâm ra gặp phóng viên sẽ gây tổn hại nhất định với chúng ta, nhưng mà, càng có thể giúp chúng ta đả kích đối thủ!”

Từ Daniau tới Carlos, trên dưới JA đều đợi xem trò cười của phóng viên, nhưng đối diện ống kính, Lâm Được lại biểu hiện như hai người khác nhau.

Y phóng khoáng hươ tay mỉm cười, bày ra từng poss khác nhau, đương nhiên, y thỉnh thoảng cũng có trả lời kiểu râu ông nọ cắm cằm bà kia, nhưng những câu trả lời này, lại được mọi người cho là hài hước.

Chẳng hạn: “Anh thấy Hoa Hồ tử thế nào?”

“Hoa hồ tử (rau muối tiêu) sao? Tôi cảm thấy rất có đáng.”

“Anh có cách nhìn gì với trận thi đấu này?”

“À, tôi tham gia rất nhiều cuộc đấu rồi, từ nhỏ đã được cho biết, tình hữu nghị thứ nhất, thi đấu thứ hai.”

“Anh cảm thấy lần thi đấu này anh có thể giành chiến thắng không?”

“Chiến thắng? Mục tiêu của tôi là đấu ra trình độ đấu ra phong thái.”

“Anh có cách nhìn thế nào về cao thủ?”

“Cá sấu trong cá sấu.”

...

Khi Trương Trí Công đi tràn đầy uất ức và vội vàng, tuy hắn cầm theo một bộ quần áo của Lâm Dực làm kỷ niệm, nhưng đương nhiên không thể giống cực phẩm nam, lấy hết đồ mua cho Lâm Dực. Mà Lâm Dực đương nhiên cũng không có giác ngộ “Đây là cậu hai mua cho tôi, sau này tôi không thể mặc nữa” ____

Nói đùa, một cái quần lót đáng giá một ngàn, dù sao cũng không thể ném đi chứ.

Cho nên, hiện tại y giống như lúc ở Macao, cũng từ trong ra ngoài toàn là đồ hiệu, đương nhiên, những hiệu này tại Las Vegas không tính là gì, nhưng mặc quần áo như thế, đương nhiên sẽ cho người khác cảm giác khác biệt, cộng thêm thông dong khi giơ tay nhắc chân, càng có một thần thái riêng biệt.

Mà câu trả lời giống như ở một thời không khác, cũng bị người ta phong là nhanh trí. [Thời báo Las Vegas] thậm chí còn mời y làm chuyên mục.

“Chúng tôi hy vọng bắt đầu từ hôm nay anh có thể mỗi ngày viết mấy trăm chữ cho chúng tôi, đương nhiên, cũng không phải nhất định mỗi ngày phải có, nhưng chúng tôi hy vọng ít nhất một tuần có thể có hai ba bản, nội dung không giới hạn, đề tài cũng không giới hạn, đương nhiên, tốt nhất là về cuộc đấu này, đặc biệt là trong thời gian thi đấu với Hoa Hồ tử, chúng tôi hy vọng anh có thể viết một chút về cảm thụ nội tâm, nhưng không bắt buộc. Về nhuận bút, chúng tôi đồng ý bỏ ra mỗi chữ năm đô la, như vậy đã rất cao rồi, đương nhiên, cái này đối với anh không tính là gì, chẳng qua đây cũng là tuyên truyền lối đi của mình anh, chúng tôi hy vọng anh có thể tiếp nhận, rất nhiều cao thủ năm đó đều từng tiếp nhận.”

Phóng viên Judy của [Thời báo Las Vegas] vừa nói vừa giả vờ vô ý thể hiện thân hình đáng kiêu ngạo của mình, lộ ra nụ cười mê hoặc.

Lâm Dực nhìn cô chằm chằm, sau đó phung ra một câu: “Rất nhiều cao thủ từng tiếp nhận... Caesar cũng có sao?”

“... Không có.”

“Daniau từng tiếp nhận sao?”

“... Cũng không có.”

“Hoa Hồ tử thì sao?”

“... Không có.”

“Bọn họ đều chưa từng tiếp nhận...”

“Anh Lâm, xin nghe tôi nói...” Judy vội mở miệng, đang định khuyên tiếp, Lâm Dực đã nói: “Được rồi, nếu bọn họ đều không tiếp nhận, vậy tôi tiếp nhận, một chữ năm đô la đúng không? Mấy trăm chữ, ồ, chín trăm chín mươi chín chữ cũng coi như là mấy trăm chữ đúng không, lấy hợp đồng ra đi! Chúng ta phải viết lại sau này mới tính toán được, vạn nhất tương lai các cô quýt mất thì sao?”

Judy chỉ tới để đưa lời mời, làm gì có hợp đồng? Loại bản thảo lâm thời này cũng không cần hợp đồng gì cả, hơn nữa cao thủ đều ghét bó buộc, không có hợp đồng, bọn họ có lẽ sẽ xuất phát từ hứng thú ném ra mấy trăm chữ, nếu phải ký hợp đồng, ngược lại rất có khả năng cái gì cũng không làm.

Cũng không có cao thủ nào muốn ký hợp đồng, bọn họ không để ý chút tiền này, mà phương tiện truyền thông cũng tuyệt đối sẽ không quyệt.

Vào lúc này lại đòi hợp đồng... Judy vẫn là lần đầu tiên gặp được.

“Không có hợp đồng?”

“Không, có, chúng tôi có thể viết ngay một bản hợp đồng.”

Cô vừa nói, vừa nhanh chóng lấy giấy viết ra, nhanh chóng soạn điều khoản. Lâm Dục vừa ký tên lên trên, vừa lải nhải với Caesar: “Lạc Lạc à, không ngờ người chỉ có văn bằng trung học như tôi cũng có một ngày có thể thành tác giả, nhớ năm đó, văn của tôi ngày ngày bị thầy phê bình.”

“... Hợp đồng này không tính là chính thức.”

“Tôi biết, nhưng cũng coi như là hợp đồng rồi, tôi còn chuẩn bị sẽ bắt đầu viết từ hôm nay, từ ngày mai sẽ thu thập [Thời báo Las Vegas], để mai mốt trở về, mang mấy thứ này đi thăm chủ nhiệm lớp tiểu học, haizz, nói ra thì, tôi cũng đã rất lâu không gặp thầy ấy, năm đó thầy ấy ngày ngày nhọc lòng vì bài văn của tôi.”

...

Sau khi ký hợp đồng, Lâm Dục cuối cùng cũng trở nên an phận, y không còn đi dạo trên đường nữa, cũng không còn tìm nhân viên công tác nói chuyện, mà mua một quyển sổ và một cây bút bi cao cấp trong cửa hàng của sông bài, bắt đầu viết tác phẩm của mình.

Trong phòng y đương nhiên có mấy tính, nhưng dùng cách nói của y chính là: “Chuyện viết lách cao quý như thế, đương nhiên phải dùng tay viết mới có thể lĩnh hội được chân thành và linh khí, cũng do chữ viết tay của tôi còn chưa luyện tới chốn, không biết viết chữ Khải, nếu không tôi nhất định dùng viết lông để viết!”

Y viết rất khắc khổ, viết rất nghiêm túc, hai ngày trước khi cuộc đấu bắt đầu, y không dùng để nghiên cứu đối thủ, cũng không dùng để thả lỏng, mà dùng để viết chuyên mục.

Thế là, hôm thi đấu, khi Hoa Hồ tử mặc trang phục nhà Đường, râu trắng bóc, tinh thần phấn khởi xuất hiện ở hội trường, tạo thành đối lập rõ ràng với y, Lâm Dục mang hai con mắt đen thui giống như khói xông.

“Anh ta nhất định bị áp lực rất lớn!”

“Người trẻ tuổi đáng thương.”

“Hoa Hồ tử lần này thắng chắc rồi!”

Phòng khách quý của JA, chiếc bàn dài màu xanh, Hoa Hồ tử một thân áo nhà Đường màu trắng và Lâm Dục bận âu phục trắng đối lập thật xa.

Hai người đều có số chip mười triệu đô la, cược không giới hạn, mà thời gian là bảy ngày.

Trong cuộc đấu của hai người bình thường, thì không giới hạn thời gian, luôn luôn là một bên thua hết toàn bộ thì tự động nhận thua và kết thúc, trong lịch sử poker Texas, từng có một trận kéo dài ba mươi tám ngày.

Nhưng trận thi đấu này ngay từ đầu đã định thời gian, bảy ngày. Bảy ngày sau, bên nào nhiều chip sẽ thắng, cho dù chỉ hơn có một đô la, cũng là người thắng cuối cùng.

“Người trẻ tuổi hôm qua không nghỉ ngơi tốt sao?” Hoa Hồ tử mở miệng, giọng điệu dịu dàng, giống như ông nội lảng giềng hiền từ, “Tin ta đi, nghỉ ngơi vô cùng quan trọng, cho dù hiện tại cậu còn trẻ, nhưng đối với thân thể của cậu cũng vẫn là tổn hại. Vậy thì, nếu cậu đồng ý, ta có thể xin một tiếng nghỉ ngơi, cậu ngủ một giấc bổ sung thể nào? Một tiếng, có lúc cũng vô cùng quý báu.”

Vì trận đấu từ chín giờ sáng tới năm giờ chiều, cho nên trừ hai tiếng nghỉ ngơi buổi trưa. Mỗi người mỗi ngày đều có một tiếng xin nghỉ ngơi, một tiếng này có thể dùng vào buổi sáng, cũng có thể dùng vào buổi chiều, có thể sử dụng vào lúc mình không tiện ra quyết định, cũng có thể sử dụng khi ván bài còn chưa bắt đầu.

Mà không cần nghi ngờ, một tiếng này, vô cùng quý báu.

Mà hiện tại Hoa Hồ tử lại dùng thời gian nghỉ ngơi của mình để nhường cho Lâm Được ngủ, tấm lòng này, lập tức khuynh đảo tất cả khán giả. Đây chính là cao thủ, đây mới là bài thủ chân chính!

Lâm Được ngẩng đầu lên: “Không cần một tiếng, tôi chỉ cần hai phút thôi, không biết Judy của [Thời báo Las Vegas] có ở đây không?”

Judy đang ngồi trong ghế phóng viên vừa ừ ừ cách cách vừa hưng phấn đứng lên.

“À, anh bạn, có thể giao quyền sở này của tôi cho cô Judy không? Đây là bản thảo tôi qua tôi viết suốt đêm, tôi tính ra, vừa đúng chín trăm chín mươi chín chữ, không hơn một chữ không thiếu một chữ, cô Judy, đừng quên tiền nhuận bút của tôi đó.”

52. Chương 52

Phóng viên của [Thời báo Las Vegas], tuy mới gia nhập vào nghề này không quá một năm, nhưng đã từ một chim non quá khứ biến thành tinh anh của tòa soạn. Càng là tin khó lấy được cô càng muốn đào tới tay.

Cô mỹ lệ xinh đẹp, đối diện với đàn ông cô có thể lộ ra phong tình của mình, đối với phụ nữ, cô có thể lộ ra phong cách của mình.

Từ nhỏ tới lớn, nhân duyên của cô vô cùng tốt, từ nhỏ tới lớn, cô không biết đã trải qua bao nhiêu thời khắc được người chú mục, mà lúc này, lần đầu tiên cô cảm thấy sự chú mục này... không tốt đẹp đến thế.

Cô nhận bản thảo phục vụ đưa sang, miễn cưỡng cười, nho nhã ngồi xuống, lưng cô rất thẳng, nhưng nếu có thể, cô thật muốn giấu mình đi!

“À, còn nữa, cô Judy, lát nữa tôi còn muốn tìm cô bàn kỹ, nói sao thì cô cũng là biên tập của tôi, nên cùng tôi cân nhắc tỉ mỉ về tác phẩm chứ đúng không.”

“... Được, anh Lâm.”

Rất lâu rất lâu về sau, Judy đã viết trong hồi ký của mình thế này: “Lúng túng luôn sẽ xuất hiện, mỗi người đều sẽ có những lúc lúng túng đột nhiên ập tới, đương nhiên tôi cũng có. Đối mặt với sự lúng túng, biện pháp của tôi chính là mỉm cười. Bất kể lúng túng thế nào cũng phải mỉm cười. Đúng, rất khó. Nhưng, từ sau hôm đó, tôi không bao giờ cảm thấy mỉm cười là khó khăn nữa. Mỗi khi tôi cảm thấy không thể cười nổi, tôi sẽ nghĩ tới lúc đó, sau đó, mỉm cười sẽ trở nên vô cùng đơn giản.”

Thấy Judy đã đáp, Lâm Được quay đầu, nói với nhà cái: “Có thể bắt đầu rồi.”

Sau đó cười cười xin lỗi Hoa Hồ tử: “Làm lỡ thời gian của ông rồi, ai ya ya, viết lách thật là một chuyện vô cùng gian khổ, nhưng nhìn những chữ hỗn loạn biến thành bài văn, cũng rất có cảm giác thành tựu, chỉ cần nghĩ chúng có thể biến thành chữ chì đúc, thì càng cảm thấy đây là một chuyện vô cùng thần thánh, cho nên liền cảm thấy mình nhất định phải nghiêm túc đối đãi.”

“Hai ngày nay, tôi cũng từng thử từ bỏ, cân nhắc từng chữ từng chữ, cảm thấy thật sự rất khó. Nhưng khi nghĩ tới lời hẹn với cô Judy, nghĩ tới bài văn của tôi còn có độc giả đang đợi, tôi liền cảm thấy mình phải có trách nhiệm có nghĩa vụ viết tiếp.”

“Thật ra tôi cũng từng hối hận, cũng từng nghĩ không nên đáp ứng, nhưng nếu đã đáp ứng rồi, thì phải làm được. Cuối cùng khổ tâm không lãng phí, tôi rốt cuộc cũng viết được một bản cũng tính là thỏa mãn, hiện tại, tôi thật sự cảm thấy vô cùng thỏa mãn... a, xin lỗi, ông chưa từng viết lách, không thể hiểu được cảm thụ này. Vậy thì, chúng ta không cần làm lỡ thời gian nữa, hiện tại liền bắt đầu đi.”

...

Trước khi y nói câu cuối cùng, tất cả mọi người đều có một nghi hoặc... sai rồi thì phải, đây không phải là Las Vegas, mà là Thụy Điển. Hiện tại không phải là thi đấu mà là nghi thức phát phần thưởng Nobel văn học. Người này không phải tới tham gia thi đấu, mà là tới để phát biểu cảm tưởng khi được nhận giải thưởng.

Giám đốc quan hệ xã hội của JA thăm niệm trong bụng: “Đoạn này cậu ta nói rất tiêu chuẩn, không phát âm sai, không biết là học với ai.”

Judy đang ngây ngẩn: “Tôi vẫn chưa xem bản thảo của anh ta, anh ta còn chưa có độc giả mà.”

Caesar không có phản ứng, Daniau đã cắt ba điều xì gà.

Vào lúc này phải nói, gừng càng già càng cay, sau khi Lâm Được lái nhai một vòng lớn, Hoa Hồ tử vẫn mỉm cười, vô cùng hiền từ gật đầu: “Được, vậy bắt đầu thôi.”

Ông biểu hiện vô cùng bình tĩnh, chỉ có một điểm duy nhất thay đổi so với vừa rồi, chính là ông đã lấy ra một trái táo, sau đó bắt đầu vuốt ve tới lui như ve vuốt thiếu nữ.

Thi đấu buổi sáng, không có gì đáng nói. Hai bên đặt cược đều vô cùng khắc chế, không có ai cược all, mỗi lần số chip lớn nhất cũng không vượt qua năm trăm, đây cũng nằm trong dự liệu của mọi người.

Tuy thời gian thi đấu hạn chế, nhưng dù sao có thể duy trì bảy ngày. Trước trận đấu này, bọn họ đều không giao thủ qua, đối với đối phương đều xa lạ, một buổi sáng, thậm chí dùng hai ba ngày để thăm dò lẫn nhau cũng là chuyện hợp tình, đối đầu chân chính, chắc sẽ diễn ra vào hai ngày cuối cùng, thậm chí là buổi chiều cuối cùng!

Mười hai giờ trưa, cuộc đấu buổi sáng kết thúc, Hoa Hồ tử thắng hai trăm, thế là, các phương tiện truyền thông phân thành hai trận doanh.

Một mặt nói Hoa Hồ tử bảo đao chưa già, mặt khác lại nói Lâm Được là hắc mã mới xuất hiện__

Có thể đấu với Hoa Hồ tử cả buổi sáng chỉ thua hai trăm, ít nhất đã biểu hiện được y cũng không quá kém. Mà lời đồn bảo Daniau phát điên tự nhiên cũng không còn chính xác nữa.

Cuộc đấu vừa kết thúc, Lâm Được đã nhảy lên, hưng phấn đi tới chỗ Judy: “Cô Judy, bản thảo của tôi cô đã xem chưa?”

“... Vẫn chưa, vừa rồi tôi vẫn xem thi đấu.”

“Ô, trận đấu này có gì đáng xem chứ, cô nên xem bản thảo của tôi trước đi.”

Judy cười nói: “Anh Lâm, anh không đi nghỉ ngơi một chút sao, tôi cảm thấy tốt nhất anh nên đi ngủ một giấc, tôi thấy...”

“Hoàn toàn không cần, tôi hiện tại rất hưng phấn. Cô xem bản thảo của tôi trước, xem xong tôi với cô bàn kỹ.”

...

Khi Lâm Được cùng ăn cơm với Judy, vừa thảo luận bản thảo của mình, Hoa Hồ tử lại đang ngủ, ông không cảm thấy buổi sáng dùng tinh lực quá lớn, nhưng lại thấy mệt mỏi.

“Lẽ nào, ta thật sự già rồi?”

Khi nằm trên giường, ông nghĩ thế, nhưng lại cảm thấy mình đã nghĩ nhiều. Ông chưa từng bỏ qua rèn luyện, nhiều năm như thế, quản lý Hồng Môn tại Las Vegas, cũng không phải đang nghỉ ngơi, cường độ thi đấu này, căn bản sẽ không khiến ông cảm thấy mệt.

“Hay vì đã quá lâu không thi đấu rồi.”

Cuối cùng, ông cho ra kết luận như vậy.

Nhưng hai ngày sau đó, ông mỗi ngày lại cảm thấy mệt hơn, mỗi ngày đấu xong, đều không muốn thả lỏng, trực tiếp đi ngủ.

Trong giới cao thủ Las Vegas, có một phương pháp thả lỏng công khai, không phải xoa bóp không phải tắm cũng không phải ngủ, mà là chơi bài.

Khi bọn họ tiến hành thi đấu cường độ cao, mỗi ngày sau khi kết thúc đấu, đều sẽ tới bàn cược nhỏ chơi tiếp nửa tiếng.

Bàn cược giới hạn 15/20, không cần suy nghĩ không cần cân nhắc, chỉ đi theo cảm giác, loại thả lỏng này đối với họ thì có hiệu quả hơn ngủ.

Từ mấy chục năm trước, Hoa Hồ tử đã kiên trì phương pháp thả lỏng này, bất luận là tham gia cuộc đấu năm ngàn người, hay đấu với cao thủ khác, ông đều làm như thế, bao gồm năm đó khi đấu với Caesar, mỗi ngày ông cũng chơi nửa tiếng rồi mới nghỉ ngơi.

Nhưng hiện tại, ông càng lúc càng cảm thấy nửa tiếng này vô cùng khó chịu, mỗi lần đấu xong, ông đều chỉ nghĩ tới một chuyện, ngủ!

“Tiêu Nhiên, ta quả nhiên đã già rồi.” Ngày thứ tư, ông cuối cùng cũng cảm thán như thế với đồ đệ của mình trong lúc ăn cơm sáng.

Tiêu Nhiên kính phục nhìn ông: “Không, không phải do thầy, chủ yếu là Lâm Dực đó...”

“Đừng nhắc tới cậu ta!” Giọng của Hoa Hồ tử gần như bén ngót, đưa trong tay lập tức cầm lên bàn, ông trừng mắt nói: “Đừng nhắc tới người đó với ta! Đừng nói tên của cậu ta! Đừng khiến ta nhớ tới cậu ta!”

Tiêu Nhiên gạt đầu, qua một lúc, Hoa Hồ tử lại nói: “Người đó, tối mỗi ngày làm những gì?”

Tiêu Nhiên hơi ngạc nhiên, sau đó mới nói: “Lâm... ừm, mỗi ngày cậu ta đấu xong sẽ về phòng, cơm cũng gọi vào phòng ăn.”

“Về phòng? Không ra ngoài nữa?”

“Không.”

“Biết cậu ta làm gì không?”

“Chuyện này, chắc cậu ta viết bản thảo, thầy cũng biết đó, mỗi ngày cậu ta đều giao một phần bản thảo cho [Thời báo Las Vegas].”

Mặt Hoa Hồ tử xanh đi, mất một lúc ông mới nói: “Báo hôm nay tới rồi chứ? Lấy qua cho ta xem thử.”

Tiêu Nhiên đồng tình nhìn ông, kỳ thật hắn rất muốn nói, thầy bỏ đi, tự chịu tội như thế làm gì? Mỗi ngày thầy phải đối diện người đó bốn tiếng, có lúc phải sáu tiếng thậm chí nhiều hơn, khi không đối mặt cậu ta, thầy không nghỉ ngơi một chút, còn xem chuyên mục cậu ta viết làm gì? Thầy lại không phải người khác, người khác xem báo, là để tìm vui, thầy xem... là tự ngược!

Tuy nghĩ thế, nhưng hắn vẫn giao báo cho Hoa Hồ tử.

Cuộc đấu của Hoa Hồ tử và Lâm Dực rất thu hút, nhưng sau giai đoạn bùng nổ ban đầu, cũng lắng xuống. Cái này giống như thi đấu Olympic, có mấy người quan tâm vòng loại bán kết? Mọi người quan tâm nhất luôn luôn là chung kết, vĩnh viễn là khoảnh khắc quán quân ra đời.

Huống hồ cuộc đấu mấy hôm nay lại vô cùng nhạt nhẽo, hai bên đều không có hành động gì lớn, tuy bên ngoài đặt cược rất sôi nổi, nhưng hứng thú của khán giả đã chuyển sang hướng khác.

À, vẫn nằm trên cuộc đấu, nhưng, bọn họ đã từ bản thân cuộc đấu, di chuyển lên chuyên mục của Lâm Dực! Lâm Dực ngay lúc bắt đầu cuộc đấu đã tạo đề tài như thế, thế là hôm đó gần như tất cả báo chí đều lấy nó viết báo. Vì thế, cho dù những người vốn không xem [Thời báo Las Vegas], cũng do hiếu kỳ mà đi tìm một phần, lật tới chuyên mục của Lâm Dực, sau đó, trừ kẻ ủng hộ kiên định của Hoa Hồ tử, những người khác, cho dù đặt Hoa Hồ tử thắng, mỗi ngày cũng đều muốn xem chuyên mục của Lâm Dực.

“Tôi cảm thấy anh Lâm có thể làm tác giả, anh ta viết rất thú vị.”

“Mỗi ngày tôi đều chờ, khinh nhờn? Tại sao lại cho rằng đó là khinh nhờn? Cờ bạc vốn không phải là chuyện cao quý gì.”

“Không lịch sự, có lẽ đi, nhưng rất thú vị.”

..

[Thời báo Las Vegas] là báo miễn phí, nó áp dụng cách định giờ tung ra, dùng phương thức lấy phí quảng cáo để sinh tồn, mà mấy hôm nay, mỗi ngày nó đều lập tức bị giành sạch, Tiêu Nhiên nhất định phải phải người canh ở điểm tung hàng mới có thể tìm được một phần.

Hoa Hồ tử tìm tới chuyên mục của Lâm Dục, trên đó viết thế này: Thời gian trôi nhanh, trong chớp mắt đã qua ba ngày rồi, à, tôi không phải đang tuổi nước, mong đừng bảo tôi nói năng rỗng tuếch, tôi chỉ đang cảm thán sự tàn khốc của thời gian.

Điểm này, đã được thể hiện đặc biệt rõ ràng trên người đối thủ tôn kính của tôi, tôi cảm thấy ông ấy già hơn ba hôm trước nhiều, đây là lỗi giác của tôi sao? Bốn giờ chiều hôm nay, tôi đề xuất nghỉ ngơi, tôi cảm thấy ông ấy rất cần nghỉ ngơi.

Tôi nghe nói tối mỗi ngày ông ấy đều cần đi đánh bài nửa tiếng, tôi thực sự không thể nào hiểu nổi hành động này. Có người nói với tôi đây là để thả lỏng, được rồi, vậy cứ coi như thả lỏng đi, tôi hy vọng ông ấy có thể thả lỏng thoải mái. Hôm nay tôi không dám nói chuyện luôn, vì tôi sợ ảnh hưởng tới ông ấy thả lỏng.

Thật ra tôi vốn muốn trao đổi với ông ấy nhiều thêm vài câu, các bạn cũng biết, có thể gặp được một người biết nói tiếng Trung không dễ. À, đúng rồi, tôi còn muốn hỏi ông ấy, tôi nên xưng hô ông ấy thế nào mới tốt. Mọi người đều gọi ông ấy là Hoa Hồ tử, nhưng tôi cảm thấy như vậy không đủ lễ phép, các bạn biết đó, người TQ chúng tôi vô cùng chú trọng lễ phép.

Tôn già yêu trẻ là truyền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa chúng tôi, tôi thực không cách nào gọi một người tuổi tác còn lớn hơn cả cha tôi là Hoa Hồ tử, có lẽ, tôi nên gọi ông ấy là ông nội Hoa?

Tôi không biết ông ấy có xem [Thời báo Las Vegas] không, tôi cầu mong ông ấy sẽ xem, hơn nữa xem được chuyên mục của tôi, như thế, có lẽ ông ấy sẽ nói cho tôi biết vào lúc thi đấu.

Tôi thật hy vọng ông ấy có thể cho tôi biết, nếu không có rất nhiều chuyện, tôi đều không có cách nào nói với ông ấy. Bạn biết không, không có một xưng hô chính thức, tôi hơi ngại mở miệng, đây là sự hàm xúc của người phương đông chúng tôi.

Cô Judy cho tôi biết, có thể viết nhiều chữ hơn nữa trong chuyên mục, nhưng tôi cảm thấy, không nên viết quá nhiều thì tốt hơn, các bạn biết đó, văn tự là vô cùng thần thánh.

Đúng rồi, tôi nhận được thư của một vài độc giả, thực sự vô cùng cao hứng. Tại đây, tôi muốn đặc biệt cảm tạ cô Judy, cảm tạ thầy Vương chủ nhiệm tiểu học của tôi, cảm tạ cô Lý dạy ngữ văn lúc tôi học trung học, đương nhiên còn có các bạn dễ thương nhất!

Tôi đã quyết định, xây dựng một trang mạng, mời người đăng thứ tôi viết mỗi ngày lên, như thế, sẽ có thêm càng nhiều độc giả, nhìn thấy được bài văn của tôi!

Hoa Hồ tử ném tờ báo đi, Tiêu Nhiên cẩn thận nhìn ông.

“Con đang lo lắng cho ta, Tiêu Nhiên? Không cần lo lắng, ta sẽ không vì kiểu chọc giận trình độ này làm dao động, cậu ta muốn gọi ta là ông nội, vậy cứ cho cậu ta gọi, khi không có thêm một đứa cháu, ta có gì không vui? Nếu cậu ta cho rằng như vậy đã có thể chọc giận ta, ta sẽ cho cậu ta biết, sai lầm này không chuẩn mực cỡ nào!”

“Thật ra, thầy cũng không cần phải nghiêm túc như thế, chúng ta có hiệp nghị với cậu ta.” Tiêu Nhiên do dự mở miệng.

“Chỉ là hiệp nghị trên miệng.” Hoa Hồ tử nhìn hẩn một cái, “Đừng nói con ở bên ngoài lâu như thế, ngay cả điểm này cũng không hiểu. Tuy rằng hiệp nghị này chắc là ổn định, nhưng chúng ta không thể đặt tất cả tiền trên một hiệp nghị.”

Tiêu Nhiên không nói nữa, tuy từ bất cứ phương diện nào, Lâm Dục cũng đều tuân thủ hiệp nghị, nhưng bất cứ chuyện gì, đều không phải tuyệt đối.

Hoa Hồ tử liếc mắt nhìn tờ báo, ông sẽ cho người trẻ tuổi này biết, cái gì là chọc giận chân chính!

“Ta đã xem báo hôm nay, cũng xem chuyên mục của cậu rồi.” Hoa Hồ tử sờ táo, nhàn nhả nói: “Cậu muốn gọi ta ông nội Hoa...”

“Đúng vậy, tôi cảm thấy không gọi như thế thì không thể biểu đạt được sự tôn kính của tôi đối với ông, ông không biết, tôi tôn kính ông nội nhất, tuy tôi chưa từng gặp qua ông ấy, nhưng từ nhỏ, người nhà tôi đều nói rằng, ông nội tôi là người tốt, một người vô cùng tốt vô cùng tốt, ông ấy một lòng vì xưởng, xem xưởng như nhà, từng quên mình cứu hỏa khi công xưởng xảy ra tai nạn, tôi vẫn luôn tiếc nuối vì không được gặp mặt ông ấy, không được tiếp thu sự hun đúc của ông ấy, nhưng may là tôi còn có thể gọi rất nhiều người là ông nội, chẳng hạn ông nội Marx, ông nội Mao Trạch Đông, ông nội Đặng Tiểu Bình. Tôi cảm thấy ông đặc biệt hiền từ đặc biệt hòa ái đặc biệt giống ông nội.”

“... Vậy sao?”

Lâm Được dùng lực gật đầu: “Ông xem ông đã lớn tuổi như thế nhưng vẫn ra đánh bài với tôi, sao tôi có thể không tôn kính?”

Hoa Hồ tử nhắm mắt lại, ngừng nửa phút, nói với nhà cái: “Phát bài!”

Hôm nay là ngày thi đấu thứ tư, còn ba ngày nữa sẽ kết thúc, mỗi người đều cho rằng hôm nay sẽ trôi qua nhàm chán như ba hôm trước, nhưng bọn họ lập tức phát hiện mình đã sai rồi, ván đầu tiên của trận này, Hoa Hồ tử đã đẩy ra năm triệu!

53. Chương 53

Thời gian đấu định là bảy ngày, nhưng không phải nói nhất định phải kéo dài bảy ngày, nếu ngày đầu tiên đã có người nhận thua, thì tự nhiên cũng có thể kết thúc.

Năm triệu của Hoa Hồ tử vừa đưa ra, khán giả trên ghế lập tức sôi sục, các phóng viên tại đó lập tức truyền tin tức về, nơi này là Las Vegas, nơi này là thành phố cờ bạc, nơi này bất cứ tin tức liên quan tới cờ bạc nào đều là hợp pháp, đều sẽ có người quan tâm, đặc biệt là điểm cá cược, vì hấp dẫn khách hàng, nên mạng internet ti vi cùng khởi công, thế là gần như lập tức, toàn Las Vegas đều biết trận đấu này, đã đến hồi gay cấn!

“Hoa Hồ tử quá lỗ mãng.”

“Như vậy mới là cao thủ, tên TQ Lâm đó nhất định không ngờ tới!”

“Tôi cược Hoa Hồ tử đang cướp gà, bài đó cũng không mấy lớn!”

...

Khán giả trên ghế tại hiện trường xôn xao bàn tán, cái gì cũng có, nhưng đa số luận điểm đều là nói Hoa Hồ tử đang cướp gà, đang hù dọa Lâm Được. Hoa Hồ tử quả thật là đang cướp gà, trong tay ông cũng chỉ có một đôi 4, nhưng nếu nói là ông hù dọa Lâm Được, không bằng nói đang áp đảo Lâm Được.

Sau khi đẩy năm triệu ra, ông nhẹ vuốt quả táo, chậm rãi mở miệng: “Ta già rồi, năm đó ta có thể đấu với người khác ba mươi sáu ngày, hiện tại không tới sáu ngày đã cảm thấy mệt rồi, chúng ta cho ra kết quả vào ngày hôm nay đi.”

Lâm Được nhìn ông, rất nghiêm túc nói: “Ông nội Hoa, tôi rất tôn kính ông. Thật ra mấy hôm nay tôi cũng cảm thấy xấu hổ, ông nói ông đã hơn bảy mươi rồi... tôi đánh với ông, hình như đang ức hiếp ông, tuy từ nội tâm thì quả thật tôi tôn kính ông, tôi nói thật đó.”

“... Tôi biết.” Hoa Hồ tử gật đầu, đang chuẩn bị nói gì đó, Lâm Được lại nói: “Ông tin thì mừng, tôi quả thật tôn kính ông, nhưng tôi không thể đáp ứng yêu cầu của ông, ông biết đó, hiện tại tôi là tân khách của JA, tôi đại diện cho ngài Daniau, cho dù tôi có tôn kính ông, có xem ông là ông nội, cũng không thể hy sinh lợi nhuận của ngài Daniau phải không? Cho dù ông là ông nội ruột của tôi cũng không thể yêu cầu tôi như thế đúng không?”

“Đương nhiên ông nội của tôi cũng sẽ không yêu cầu tôi như thế, ông ấy một lòng vì công, một lòng vì nước, một lòng suy nghĩ cho người khác... đương nhiên, ông ấy là giai cấp nhân công, có hơi khác với giai cấp của ông.”

Nói tới đây y lại nhìn Hoa Hồ tử một cái, giống như đang nói, giai cấp khác nhau quả nhiên tư tưởng giác ngộ cũng khác nhau.

“... Lâm Được...”

“Tôi không thể bảo đảm sẽ phân thắng bại với ông vào hôm nay, tôi là một bài thủ chuyên nghiệp, tôi phải có tố chất chuyên nghiệp, tôi phải phụ trách mỗi đồng tiền mà tôi lấy được, cho nên tôi không thể bảo đảm bất cứ cái gì, nhưng tôi có thể cố gắng nỗ lực lớn nhất, để ông có thể nghỉ ngơi nhiều nhất... người chủ trì, tôi xin nghỉ ngơi một tiếng!”

Người chủ trì ngẩng ra nhìn y, Lâm Được chờ một chút, thấy hắn không phản ứng, tự động coi như đã đồng ý, khom người với Hoa Hồ tử: “Ông nội Hoa, ông có thể đi nghỉ ngơi một tiếng nữa, một tiếng sau, chúng ta tiếp tục.”

Nói xong, y đi về chỗ nghỉ ngơi của mình. Tuy là tạm dừng nghỉ ngơi, nhưng bọn họ không thể tùy tiện rời khỏi, dù sao bên ngoài phạm vi đấu có thể nhìn thấy bài riêng của họ, cho nên hai góc của phòng khách quý, có hai chiếc sofa rộng lớn, đặc biệt chuẩn bị cho họ.

Lâm Được ngồi lên sofa liền lật một quyển sổ nhỏ, hiện tại toàn bộ người của Las Vegas đều biết quyển sổ này để làm gì, hai ngày trước đã có phóng viên hỏi rồi.

“Cái này? Đương nhiên là sổ ghi chép, dùng làm gì sao, đương nhiên là dùng để ghi chép mọi việc, ừm... nói chính xác, là để ghi lại cảm giác của tôi mọi lúc, các bạn biết đó, có một vài cảm giác rất nhanh sẽ quên, nếu không ghi lại vậy tới tới khi tôi viết sẽ thiếu mất tư liệu sống.”

Quyển sổ nhỏ này, bọn họ thực sự đã quá quen mắt, thời gian nghỉ ngơi, Lâm Được từng lấy ra, khi ăn cơm cũng từng lấy ra, thậm chí khi đang chơi bài, y cũng lấy ra!

Hoa Hồ tử nhìn y úp trên sofa múa bút thành văn, quay đầu đi về khu nghỉ ngơi của mình, Tiêu Nhiên đi lại, nói: “Táo đã chuẩn bị xong rồi, còn yêu cầu gì không?”

Hoa Hồ tử nhìn hắn một cái, mở miệng: “Tiêu Nhiên.”

“Vâng.”

“Mấy hôm trước ủy khuất cho con rồi.”

Tiêu Nhiên ngẩng ra.

“Khó trách con sẽ thả cậu ta tới đây.”

Hoa Hồ tử vỗ vai hắn, ngồi lên sofa. Tiêu Nhiên lộ nụ cười khổ, trong lòng thì đang thở phào.

Lâm Được tới Mỹ, là một giao dịch giữa hắn và Lâm Được. Giao dịch này vốn không có vấn đề gì lớn, nhưng khi Daniau đưa ra kiến nghị đó, khi Lâm Được lọt vào tầm mắt của Hồng Môn, thì liền có một sơ hở.

Lâm Được là người thế nào, tại sao hắn phải buông tay? Nếu Lâm Được vốn không có mâu thuẫn với Daniau thì cũng thôi đi, dù sao tân khách cấp cao là vô tổ chức vô kỷ luật, vĩnh viễn không thể trông mong họ thường trú ở một nơi lâu dài.

Cao thủ như Lâm Được muốn tới Las Vegas... tuy có chút huênh hoang, nhưng cũng không tính là gì.

Nhưng, Lâm Được và Daniau có mâu thuẫn, ai cũng biết Daniau sẽ không bỏ qua cho Lâm Được, hắn còn để Lâm Được đi... từng thắng Daniau, còn là tân khách đỉnh cao từng lập chiến tích về mặt chức, người như thế mỗi sòng bài đều cần, tuyệt đối không hạ giá tới mức có thể hy sinh.

Đương nhiên, sau khi vấn đề này xuất hiện, hắn từng nghĩ tới thoái thác, nghĩ lý do, nhưng, Hoa Hồ tử vẫn không hỏi, những người khác của Hồng Môn cũng không hỏi, bọn họ biểu hiện giống như không nhìn thấy sơ hở này, nhưng cái này là không thể!

Có điều, cho dù hần có gấp, cũng không thể chủ động giải thích, còn phải biểu hiện vô cùng bình tĩnh, mà hiện tại, Hoa Hồ tử lại nói ra, hơn nữa ngay cả lý do cũng đã nghĩ thay cho hần!

Ánh mắt hần phức tạp nhìn Lâm Được, người này rốt cuộc thông minh cực điểm hay ngu hết thuốc chữa?

Lâm Được đương nhiên không biết Tiêu Nhiên đang nghiên cứu mình, y múa bút thành văn viết tới viết lui vào sổ, thỉnh thoảng còn thỉnh giáo Caesar, có lúc hỏi ngữ pháp, có lúc hỏi từ đơn, đương nhiên những cái này không tính là, Caesar thống hận nhất là Lâm Được còn muốn cùng hần giao lưu tâm đắc!

“Lạc Lạc, rốt cuộc anh có cảm tưởng gì vậy? Anh không thể không có cảm tưởng nha, đánh bài là anh mà, khi ông ấy đặt năm triệu, anh cảm thấy thế nào? Rất khốc? Rất chấn động? Rất tài ba? Anh chắc sẽ không khinh thường chứ, anh làm vậy là không đúng nha. Tuy năm triệu đối với anh không tính là gì, nhưng sao anh có thể khinh thường người già chứ? Phải biết...”

“Tôi không có cảm tưởng, tôi biết ông ta đang cướp gà, mục đích của ông ta là để cậu nhận thức được tình hình.” Cuối cùng chịu hết nổi, Caesar mở miệng giải thích.

“Tình hình gì?”

Tình hình gì? Là muốn cậu câm miệng! Caesar rất muốn gầm lên như thế, nhưng hần biết, nếu hần thật nói thế, tiếp theo sẽ là một đồng câu từ đợi hần___ Nào là tại sao ông ấy lại muốn tôi câm miệng, lẽ nào tôi tôn kính ông ấy là không đúng sao?

Lời như thế, hần không cần nghĩ cũng biết sẽ xuất hiện!

Nghĩ tới đây, Caesar đột nhiên có một loại bi ai, từ lúc nào hần đã quen thuộc cách thức tư duy này rồi?

“Vậy anh rốt cuộc có cảm giác gì? Lạc Lạc, đừng keo kiệt như thế chứ, anh phải biết kỹ thuật bắt nguồn từ cuộc sống, kỹ thuật không có cuộc sống luôn sẽ thiếu hụt. Người chân chính chơi bài là anh, anh không nói, tôi viết ra luôn sẽ hơi...”

“Vậy lần sau do cậu tới là được.”

“Hả?”

“Cậu không phải cảm thấy thiếu thụt sao? Lần sau cậu đấu với ông ta, không phải liền biết sao?”

“Ừm...” Lâm Được suy nghĩ một chút, “Cái này cũng là biện pháp, dù sao có anh, thua cũng không phải lo.”

...

Một tiếng trôi qua rất nhanh, Hoa Hồ tử cảm thấy mới đổi, mặt mỉm cười bước lên. Sắc mặt hồng nhuận, ánh mắt ông hữu thần, vẻ mặt ông khoan thai còn mang theo tự tin. Chòm râu màu trắng bạc, tóc trắng bạc, trang phục nhà Đường màu trắng, giống như nhân vật quyền uy khổng chế hắc bạch lưỡng đạo của Thượng Hải hồi cụu ba mươi năm (1618—1648). Người khác nhìn thấy, sẽ nghĩ tới mấy nhân vật thủ trưởng nào đó, ông già nào đó.

“Không thẹn là Hoa Hồ tử, hai ngày trước tôi xem bộ phim TQ, thần tiên trong đó chính là bộ dáng này.”

Có người khá yêu thích văn hóa TQ bàn luận bên dưới.

Mà so với thái độ thông dong tùy ý của ông, Lâm Được bên này rõ ràng là bộp chộp, khi nhân viên công tác nhắc nhở y đã tới thời gian, y mới nhảy khỏi sofa, sau đó gần như là chạy nhảy tới bàn, cảm giác ngả ngón này, khiến một vài khách chơi thâm niên đều nhú mày.

Đúng, trên bàn bài không yêu cầu nghiêm cẩn, càng không yêu cầu không phát một lời, trên thực tế có nhiều lúc, ngôn ngữ cũng là một thủ đoạn.

Kích thích, khiêu chiến, thậm chí tỏ ra yếu kém, khiến đối thủ tức giận, hiểu sai lệch đối thủ, những thứ này đều là thủ đoạn, nhưng nếu không thể bình tĩnh, nếu để lộ cảm xúc của mình ra, thì chính là sai sót, thậm chí có thể nói là dấu hiệu thất bại.

“Người này, chắc chỉ đang giả vờ.”

Khi mọi người nghỉ thể, Lâm Được đang dùng ánh mắt hứng thú nhìn chăm chăm Hoa Hồ tử, ánh mắt đó, giống như con sói thấy cừu...

“Ngài Lâm xin lên tiếng.”

Nhà cái ra chỉ thị, Lâm Được xin thời gian nghỉ ngơi, chứ không bỏ bài, Hoa Hồ tử đã đặt năm triệu, hiện tại cần y phải biểu thị.”

Y nhìn Hoa Hồ tử một cái, sau đó lại cúi đầu nhìn bài của mình. Một con 8 chuồn và một con 6 chuồn. Xem xong, y mỉm cười, sau đó bâng quơ đẩy ra năm triệu.

.... Sau hai giây yên tĩnh, toàn trường huyền não!

Đúng, năm triệu không tính là gì, cho dù hiện tại đang đấu cũng chỉ khiến mọi người hưng phấn. Nhưng, ai cũng không nghĩ tới y sẽ theo cược này!

À, theo cược không có gì kỳ quái, nhưng, trước đó y nói nhiều như thế, nói một đồng thứ ý nghĩa không phải là nói sẽ không theo cược sao? Không phải hôm nay sẽ không kết thúc thi đấu sao? Vậy hiện tại y đang làm gì? Còn không tới vòng Flop đã đặt năm triệu, như vậy không phải là muốn đấu sao?!

Hoa Hồ tử nhìn Lâm Được một cái, Lâm Được lộ ra hàm răng trắng với ông, miệng ông động động, vốn muốn nói gì đó, nhưng trước một giây phát ra thì lời lại nuốt về.

Ông không tổ thêm, nhà cái phát ba lá Flop: 4 chuồn, J cơ, K bích.

Trừ 4 chuồn, không có bài Lâm Được cần, nhưng lá bài này lại có tác dụng càng lớn với Hoa Hồ tử, hiện tại ông đã là xám chi.

Hoa Hồ tử nhìn Lâm Được một cái, vẫn chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt kích động và nụ cười sáng lạn. Ông bắt đầu vượt trái táo, bài của ông là đôi 4, hiện tại là xám chi, bài này không tồi, nhưng không phải rất tốt, hiện tại trên bàn đã có K và J, cũng có nghĩa là, xuất hiện khả năng ghép thành sảnh, đương nhiên, cò có khả năng ba con K hoặc ba con J.

Bài riêng đã được phát từ một tiếng trước, tại một tiếng trước, y đã chuẩn bị bỏ bài, nhưng hiện tại lại đẩy ra năm triệu, vậy thì, y đang cướp gà?

Không, không nên xuất hiện cướp gà như thế, cướp gà như vậy quá rõ ràng!

Có lẽ, y chuẩn bị phối hợp?

Trong hiệp nghị của họ, chỉ yêu cầu Lâm Được cuối cùng phải thua ông, mà không quy định thời gian, đương nhiên, cái này cũng không cách nào quy định.

Tuy rằng trên bàn đấu xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không kỳ quái, nhưng bọn họ cũng sẽ không để tất cả mọi người biết bọn họ đang diễn trò.

Trạng thái lý tưởng nhất, chính là sau khi đấu kịch liệt, sau khi không ngừng lên xuống, Lâm Được thua tại một ván trông có vẻ sắp thắng.

Đúng, ván đấu tốt nhất chính là, trong tay Lâm Được có bài lớn, chẳng hạn sảnh hoặc cù lũ, sau đó, thua cho tứ quý và vua thùng phá sảnh của ông.

Nghĩ tới đây, Hoa Hồ tử phủ định khả năng Lâm Được đang diễn trò____

Lâm Được chắc có thể đoán được ông đang cướp gà, cho dù không thể khẳng định, nhưng nếu thật sự muốn phối hợp diễn trò, cũng sẽ không làm vào ván này!

Vậy thì, y đây là tới thật?

Nghĩ tới đây, động tác vượt trái táo của Hoa Hồ tử càng thêm dục dằn, ông nhìn chăm chăm Lâm Được, quan sát mỗi một biểu tình của y, muốn tìm ra dấu vết trong đó.

Ánh mắt hưng phấn, khác với trước kia, vẻ mặt cấp thiết, khác với trước kia, thời gian dài như thế không mở miệng, khác với trước kia.

Đúng, đều không giống trước kia.

Cái này đại biểu điều gì?

Là có được bài tốt, hay đang cướp gà?

Nhà cái bắt đầu thúc giục.

“Không phải rất lý tưởng, xem ra tôi phải chuẩn bị bỏ bài rồi.” Hoa Hồ tử đặt táo xuống, nhẹ nhàng nói, sau đó, đẩy ra năm trăm.

So với năm triệu trước đó, cái này càng khiến người ta có cảm giác ông đã lấy được bài tốt. Trong poker Texas, cược all có xác suất rất lớn là cướp gà, ngược lại tăng thêm từng chút, thì giống với có bài lớn hơn.

Hiện tại trên bàn có K, J, điều này khiến người khác có lỗi giác rằng Hoa Hồ tử cầm được bài tốt, nhưng Lâm Dục thì nhìn cũng không nhìn, trực tiếp theo năm trăm.

Khi khán giả tại hiện trường còn chưa cảm thấy, các khách chơi cược vàng ngoài xem màn hình gần như muốn rút cầm.

Khả nhất, cách nhị, hoặc cách tam, tứ bình ngũ ổn lục bình an!

Đây là bài ca bắt đầu của poker Texas, ý nghĩ là, nếu có bài cùng chất cách một, cách hai, cách ba lá, cũng có thể tiếp tục xem thử, nhưng nếu là cách một, thì phải bốn người mới có thể theo cược, cách hai, phải năm người mới có thể theo cược, nếu cách ba, phải sáu người mới có thể theo cược.

Bài của Lâm Dục là 8 chuồn và 6 chuồn, trong cuộc đấu chỉ có hai người, bài thế này thật ra nên bỏ bài, nhưng không phải tất cả ván bài đều chơi theo nguyên tắc, nếu không cũng sẽ không có cách nói cướp gà. Nhưng, sau khi ba lá Flop xuất hiện, lại theo cược trong tình trạng không có cả một đôi? Như vậy quá liều mạng!

Đúng, hiện tại y có 4, 6, 8 chuồn, nếu vận may cực tốt, thậm chí y có thể phối ra thùng phá sảnh sau vòng lá Turn và River, nhưng xác suất này là rất nhỏ!

Trên màn hình đã hiện ra xác suất, tỷ lệ thắng của Hoa Hồ tử là 95.66%, mà Lâm Dục, không tới năm phần trăm!

“Lẽ nào, ván này sắp quyết định thắng thua?”

Tất cả mọi người đều có một cảm giác ngẩn ngơ, mà vào lúc này, lá Turn thứ tư được phát ra: Một con K rô!

54. Chương 54

Sau khi lá này xuất hiện, mọi người đặt cược đều thở dài. Nếu nói, trước đó Lâm Dục còn có khả năng tạo thùng phá sảnh hoặc sảnh, vậy sau khi con bài này xuất hiện, nói rõ đã không còn khả năng đó, mà đồng thời, nhìn từ bài trên bàn, xác suất của Hoa Hồ tử đã là một trăm phần trăm!

Đúng, một trăm phần trăm!

Hiện tại Hoa Hồ tử đã là cù lũ, mà Lâm Dục chỉ có một đôi K, bất luận lá River cuối cùng là con gì, y đều không có khả năng thắng.

Lúc này, điểm đặt cược lại điều chỉnh tỷ lệ chơi của hai người.

Mới bắt đầu, tỷ lệ chơi của Lâm Dục gấp mười Hoa Hồ tử, nhưng thông qua mài giũa mấy hôm nay, sự khác biệt của họ đã không còn lớn như thế, đương nhiên, tỷ lệ chơi của Lâm Dục vẫn cao hơn Hoa Hồ tử, dù sao mọi người vẫn xa lạ với y, mà hiện tại, tỉ lệ chơi lại điều chỉnh lần nữa, thậm chí vượt qua ban đầu, trở thành một chơi hai mươi, nhưng cho dù là vậy, vẫn có rất nhiều người mua cho Hoa Hồ tử.

Ván này hai người đều đã bỏ vào năm triệu năm trăm ngàn, một nửa số chip còn nhiều, tuy không thể nói như thế đã định được thắng thua, nhưng ván này tuyệt đối tuyệt đối là vô cùng quan trọng!

Hoa Hồ tử lần này cuốn hết hơn năm triệu, tỷ lệ thắng nhất định tăng cao!

“Hai triệu, TQ Lâm.”

Khi mọi người đều như ong vỡ tổ mua Hoa Hồ tử, giọng nói này rõ ràng nổi bật hơn cả, nhân viên công tác của điểm đặt cược ngạc nhiên nhìn hắn, người này, cũng là người TQ thì phải.

“Nhanh lên, thời gian sắp kết thúc rồi.”

Nhân viên công tác vội vàng kiểm tra tài khoản, xác định nhận khoản, sau đó đưa chứng từ ra. Mà lúc này, Hoa Hồ tử lại đẩy ra năm trăm, mà Lâm Dục cũng theo cược, nhà cái phát lá River thứ năm: J chuẩn.

Người đó nhận chứng từ, nhìn màn hình một cái, quay người đi, sau lưng lập tức vang lên tiếng bàn luận sôi nổi: “Người TQ này điên rồi à, hai triệu đặt cho TQ Lâm, ủng hộ đồng bào của mình cũng không cần phải ủng hộ như vậy.”

“Người này chắc mắc bệnh nan y rồi, trước khi chết, muốn tiêu sạch tiền.”

“Có lẽ người ta muốn cược một ván, tỉ lệ chọi hai mươi lần, thắng sẽ được bốn mươi triệu đó.”

“Cậu dám lấy hai triệu ra cược?”

Người đó lập tức yên lặng, khi tỉ lệ chọi rất lớn, sẽ có người ôm suy nghĩ có lẽ sẽ có kết quả bất ngờ nên đặt cược, nhưng dù thế nào, cũng sẽ không cược hai triệu.

“Người này nhất định là điên rồi.”

Cuối cùng, mọi người cho ra kết luận như thế, mà người bị nói thế đương nhiên không biết người khác nói mình thế nào, cũng không bận tâm, hắn ra khỏi điểm đặt cược, lập tức có người tới đón.

“Cậu hai.”

Trương Trí Công ngẩng đầu, cười: “Tốc độ không tồi đâu, nhanh như vậy đã tìm tới.”

Tiểu Lưu gần như sắp khóc: “Cậu hai, cậu...”

“Tôi thế nào, cậu cho rằng tôi định làm gì?”

“Ai biết cậu muốn làm gì chứ,” Tiểu Lưu thầm rửa trong lòng, “Cậu bán hết du thuyền nhà ở của mình, đột nhiên chạy tới đây, nếu có chuyện gì, cậu cả còn không tiêu diệt bọn họ sao!”

“Yên tâm đi, tôi tới để cược vòng ngoài, đợi thắng rồi, tôi sẽ về.”

Tiểu Lưu nhìn hắn, cược vòng ngoài cần phải chạy tới tận Mỹ để cược sao? Cược qua mạng không được sao? Trước kia cũng không thấy cậu để ý tới cược vòng ngoài.

Nhưng những lời này hắn đương nhiên không dám nói ra, bất kể Trương Trí Công có thật sự tới cược vòng ngoài không, chỉ cần qua vài ngày nữa hắn có thể thật sự trở về là tốt rồi.

Mà lúc này, Hoa Hồ tử đang nhìn chằm chằm bài chung trên bàn, đôi K, đôi J, 4 chuẩn, bài rất tốt, với ông là rất tốt, nhưng với đối thủ thì cũng rất tốt!

Hiện tại ông là cù lũ, nhưng Lâm Dục cũng có thể là cù lũ, nếu bài riêng của Lâm Dục là đôi K, đôi J, không, chỉ cần có một con K, một con J, ghép với bài trên bàn thì đã có thể thành cù lũ! Hơn nữa là cù lũ lớn hơn ông.

Ông lại nhìn Lâm Dục một cái, người kia nhe hàm răng trắng ra, rất hàm hậu, rất ngây thơ.

Ván này, hai người họ đều bỏ ra sáu triệu, ba ngày trước ông thắng được của Lâm Dục chừng một triệu, cũng có nghĩa là hiện tại trong tay ông còn có năm triệu, mà Lâm Dục chỉ còn lại ba triệu.

Nếu thắng ván này, ba ngày sau, ông chỉ cần kéo dài đã có thể thắng Lâm Được, nhưng, nếu ván này thua thì sao? Nếu ván này thua, vậy tương lai cũng sẽ giúp ông tẩy sạch hiềm nghi, nhưng điều kiện tiền đề là, Lâm Được tuyệt đối phải tuân thủ ước định!

Ông lại nhớ tới tư liệu về Lâm Được.

Thân thể đơn giản, nhưng đam mê kỹ thuật bài, chỉ là một công nhân thành phố nhỏ, lại có thể trùng hợp đánh bại Daniau... nhưng mà, cái này là thật sao?

Hoa Hồ tử híp mắt lại, poker Texas, cần phải đấu nhiều, cũng như cờ vây, nếu chỉ xem sách hướng dẫn, vĩnh viễn không thể thành cao thủ.

Vậy thì, người này trước đó đã đấu với ai ở đâu?

Nghĩ tới đây, Hoa Hồ tử giật mình, có phải nhầm vào ông không, âm mưu nhắm vào Hồng Môn của bọn họ?

Có lẽ Daniau không si mê thuật đánh bài như hần đã biểu hiện___ Cho dù hần trước kia là thế, nhưng sau khi ở trong tù mười hai năm, vẫn sẽ như thế sao? Có lẽ hần hiện tại để ý tới quyền thế hơn?

Hiện tại hần đang ở trên vị trí đó, nhưng luận thủ đoạn, luận uy tín, tuyệt đối không thể so sánh với Caesar, vì để mình ngồi vững chắc hơn, hần sẽ không khai đao với Hồng Môn sao?

Hoa Hồ tử sờ táo, càng nghĩ càng sợ.

Nhà cái bắt đầu nhắc ông đã tới giờ, ông nhìn Lâm Được một cái, đẩy một trăm ngàn ra, ông muốn xem thử, xem thử Lâm Được này rốt cuộc đang làm gì!

Lâm Được cũng đẩy ra một trăm ngàn, sau đó, lại đẩy thêm một trăm ngàn, đồng thời lại nhe hàm răng trắng ra. “Chuyện tốt phải thành đôi mà.”

Y là tới thật!

Con người Hoa Hồ tử nhanh chóng rút lại, cười: “Ừm, chuyện tốt thành đôi, vừa rồi cậu nói gì, không chuẩn bị kết thúc vào hôm nay? Được rồi, vậy chúng ta lại chơi thêm vài ngày đi.”

Nói xong, ông chòng bài lại, ném cho nhà cái.

Lâm Được ngậy người, chớp chớp mắt, nhìn nhân viên công tác giúp y thu chip, sau đó bắt đầu lải nhải với Caesar: “Lạc Lạc, tôi thắng rồi à?”

“... Thắng rồi.”

“Như vậy liền thắng?”

“Ông ta bỏ bài, thì là cậu thắng.”

“Nhưng sao tôi không có cảm giác thắng vậy, Lạc Lạc, lần sau anh đừng nhắc nhở cho tôi nữa, nếu không tôi không có cảm giác.”

“... Tôi không nhắc nhở.”

“Vừa rồi anh nói với tôi ông ấy đang cướp gà, nếu không phải anh nói thế, bài tạp như tôi sao dám theo hoài.”

Caesar không nói nữa, trong lòng thực cảm thấy oan uổng cho Hoa Hồ tử. Theo cách đánh chính quy, bài như Lâm Được sau vòng Flop thì không nên theo nữa, cho dù mạo hiểm, sau vòng Turn, tỷ lệ thắng của y đã nhỏ cực điểm, đi tới đây, nếu nói là so vận may, không bằng nói là so tâm lý hai bên.

Theo cược, thêm cược, Lâm Được biểu hiện quả thật có thể dùng xuất sắc để hình dung, hần nhìn thấy, trong lòng cũng có cảm giác an ủi và thành tựu, nhưng kết quả, người ta sẽ dĩ biểu hiện xuất sắc như thế, không phải vì phân tích chính xác, càng không phải vì thử gan, mà là vì một câu nói của hần!

Thông qua mắt Lâm Được, Caesar nhìn Hoa Hồ tử, có bất đắc dĩ vừa thương hại lại có đồng tình, nhưng phần lớn là xúc động muốn cười.

Hần cũng không biết đây có phải là vui trên họa người không, chỉ là cảm thấy rất vui, vô cùng vui.

Caesar rất vui, Lâm Được cũng rất vui, mà những người đặt cược thì đều muốn chửi bậy. Bài thắng trăm phần trăm, Hoa Hồ tử lại bỏ bài vào phút chót, lập tức mất đi một nửa số chip không nói, còn không ngừng bỏ bài, liên tiếp nhiều ván, nhìn bài riêng xong liền bỏ bài, nói rõ đang tiêu phí thời gian.

“Hoa Hồ tử quả nhiên đã già rồi.”

“Cậu thấy râu của ông ta đều trắng rồi, đương nhiên là già.”

“Thật mất mặt quá, không có một chút máu cược, tôi quá thất vọng với ông ta.”

“Ông ta không nên ra mặt!”

...

Bất kể cược vòng ngoài bình luận gì, Hoa Hồ tử vẫn đang bỏ bài, ông không phải từ bỏ thi đấu, mà ông cần phải triệt để nghiên cứu Lâm Được, ông cần dụng tâm lưu ý mỗi động tác của y.

Ông mỉm cười, ông cược mù, ông vuốt táo, dựa vào lưng ghế, nhàn nhã ghi nhớ mỗi biểu cảm của Lâm Được.

Ông đã bảy mươi, nhưng không có nghĩa là trí nhớ của ông bị lão hóa, ông đến giờ vẫn nhớ ván thứ ba mươi tám của cuộc chiến cùng Hoa A ba mươi năm trước, cũng vào ván đó, ông nắm được quy luật của Hoa A, cũng bắt đầu từ ván đó, ông chiếm thế chủ động!

Ván thứ nhất, ông bỏ bài, Lâm Được cười hi hi.

Ván thứ hai, ông bỏ bài, Lâm Được nhú mày.

Ván thứ ba, ông bỏ bài, Lâm Được trừng mắt.

Ván thứ tư, ông bỏ bài, Lâm Được đổi tư thế ngồi.

Ván thứ năm, ông bỏ bài, Lâm Được gõ hai cái xuống bàn.

Ván thứ sáu, ông bỏ bài, Lâm Được hít một hơi.

Ván thứ bảy...

Hoa Hồ tử không ngừng bỏ bài, nhưng càng lúc càng sợ hãi.

Lính mới! Chim non! Giả vờ! Tất cả biểu hiện đều giống như một con chim non mới bắt đầu tiếp xúc với poker Texas, tất cả biểu hiện, đều giống như người không biết kiềm nén, tất cả biểu hiện, đều chứng minh y hoảng rồi, y gấp rồi, y bắt đầu nóng nảy, y muốn thành tựu ngay.

Dưới tình trạng này, chỉ cần vận may của ông không quá tệ hại, một ván bài sẽ có thể hoàn toàn đánh bại người này, nhưng điều này là không thể!

Đây là một cạm bẫy!

Ông và người này đã đấu ba ngày, có lẽ vẫn chưa hoàn toàn nắm bắt quy luật của người này, có lẽ ông vẫn không nhìn thấu độ nông sâu của người này, nhưng có một điểm, là ông có thể khẳng định, đây là cao thủ, một cao thủ tuyệt đối. Bất luận y học poker Texas từ ai, bất luận y rốt cuộc là ai, điểm này, đều không cần nghi ngờ.

Ông thâm cười lạnh một tiếng: “Quả nhiên là người trẻ tuổi.”

Nếu nói ban đầu là giả vờ, giả ba bốn ngày, ông có lẽ sẽ có chút bán tín bán nghi, nhưng sau khi trải qua trận đấu ngày thứ tư, vẫn cho rằng dựa vào những ván giả vờ này có thể khiến ông mắc câu sao?

Ván thứ mười bốn, ông cầm được hai con bài lớn: Đôi A.

Nhìn bài riêng xong, ông dựa ra sau, thông dong nhìn Lâm Được.

Thấy ông lần này cuối cùng không bỏ bài, Lâm Được hai mắt phát sáng, sau đó y đã nói thế này trong chuyên mục của mình: “Mùi vị bị người ta liên tiếp bỏ bài tôi cuối cùng cũng cảm nhận được, sự cấp bách bức bối đó, tuy tôi tự nói với mình phải bình tĩnh, nhưng có rất nhiều thứ không phải bạn muốn thì có thể

làm được. À, tôi không để ý thắng thua, nhưng nói thế nào đây? Tôi để ý cảm giác khi đấu, tôi cuối cùng có cảm giác chân chính đấu với một người!”

Mà Hoa Hồ tử sau khi nhìn thấy bài văn này, cười lạnh hai tiếng, nói với Tiêu Nhiên: “Người này rất thú vị, trước mặt giả vờ là lính mới, sau lưng lại muốn chọc giận ta, cậu ta và ta đấu ba ngày, sau khi thắng của ta sáu triệu mới nói tìm được cảm giác thi đấu, cậu ta cho rằng ta là kẻ ngốc sao?”

Đương nhiên, những thứ này đều là về sau, lúc này, Hoa Hồ tử vẫn tùy ý thả nhiên tự tại, ông sờ táo, chậm rãi nói: “Tôi đã lâu lắm không liên tục bỏ nhiều ván bài như thế rồi.”

Lâm Được gật mạnh đầu: “Liên tục bỏ bài là không tốt.”

“Bài lần này của tôi không tệ, cậu nói thử xem, tôi có cần bỏ nữa không?”

Lâm Được ngạc nhiên, “Ông hỏi tôi?”

Hoa Hồ tử cười ha ha: “Cũng đúng, tôi không nên hỏi cậu.”

“Thật ra thì, tôi có một cảm tưởng, nếu ông thật hỏi tôi, tôi sẽ nói.”

“Cậu nói đi.”

“Căn cứ theo... ừm, căn cứ kinh nghiệm của tôi, poker Texas, chính là gan lớn thành công, gan nhỏ chờ chết. Cứ lấy ván này đi... không đúng, lấy ván vừa rồi chúng ta đều đặt sáu triệu nói đi. Thật ra tôi không có cả một đôi, nhưng tôi biết ông đang cướp gà, cho nên tôi vẫn cứ theo, ông thử nói xem nếu tôi không theo, thì làm gì có cơ hội thắng?”

Sắc mặt Hoa Hồ tử đông cứng, sau đó lập tức cười lớn, vừa cười vừa nói: “Đúng, cậu nói đúng, chính là phải lớn gan! Phải lớn gan!”

Ông cười lớn tiếng, cười vui vẻ, cười hiền hòa, nhưng trên cánh tay vẫn dịu dàng vuốt táo đã nổi đầy gân xanh.

Qua một lúc lâu, khi nhà cái nhắc nhở, ông mới dừng lại, ông ngẩng đầu lên, nhìn Lâm Được, lại cười vài tiếng, sau đó đưa bài cho nhà cái.

“Cậu rất thú vị.” Hoa Hồ tử mở miệng, “Lần đầu tiên tôi gặp người trẻ tuổi thú vị như cậu, tôi quyết định, muốn dốc sức chơi một lần với cậu.”

Lâm Được bắt đắc dĩ sờ sờ mũi, vô cùng tiếc nuối nói: “Ông nội Hoa à, nếu ông thật sự cảm thấy tôi thú vị, thì dốc sức đấu với tôi một ván đi, ông cứ bỏ bài hoài, tôi rất sốt ruột đó.”

Hoa Hồ tử cười ha ha: “Không gấp không gấp, cậu còn trẻ, cần mài giũa tính cách cho tốt.”

Lâm Được nghe vậy gật đầu, sau đó, đợi tới chiều lại tới phiên y bắt đầu bỏ bài, y nói với Caesar thế này: “Cảm giác bị bỏ bài, tôi đã hiểu rõ đầy đủ, hiện tại tôi cảm thấy tôi đã có thể cảm thụ cảm giác bỏ bài rồi.”

Thế là hôm nay, trừ ván đầu tiên là hai người đặt lớn ra, thì một trăm hai mươi ba ván tiếp theo, hai người đều dùng bỏ bài để kết thúc!

Dùng cách nói của phương tiện truyền thông là: “Đây cũng xem như đã sáng tạo một kỷ lục.”

Sau khi trận đấu hôm đó kết thúc, Lâm Được vẫn như bình thường, trở về phòng mình, mà Hoa Hồ tử sau khi thả lỏng, lại tìm Tiêu Nhiên: “Về tên Lâm Được đó, con còn có tư liệu nào không?”

Tiêu Nhiên nói hết những điều mình biết, Hoa Hồ tử nhú mày, những gì Tiêu Nhiên biết gần như giống những gì Hồng Môn tìm hiểu được, chẳng qua chỉ hơn có một vài tiểu tiết, ông ngẫm nghĩ, nói: “Mười năm nay, trên thế giới còn xuất hiện tân tú nào, đặc biệt là đã mất tích.”

“Theo như con biết, có ba người bị nói là mất tích, nhưng không phải thật sự mất tích, hai trong số đó đã chết rồi, còn một người Nhật duy nhất, thay hình đổi dạng, được sòng bài Lanca của Malaysia tiếp nhận.

“Chỉ có ba người này sao?”

“Có trình độ tương đối, chỉ có ba người này.”

Hoa Hồ tử lắc đầu: “Không đúng, không đấu qua nhiều ván, không ai có thể trở thành cao thủ, cho dù cậu ta là thiên tài cũng không thể, con tra tiếp đi, ta sẽ dẫn dò xuống, ba hôm nay, con có quyền hạn của ta, nhất định phải tra được người này rốt cuộc là ai, ngoài ra, băng ghi hình mấy hôm nay đều có chứ, con giúp ta phân tích một chút.”

Tiêu Nhiên sững sờ, Hoa Hồ tử vỗ vai hắn: “Cực khổ cho con, nhưng mắng lý luận này, con giỏi nhất.”

55. Chương 55

Khi Hoa Hồ tử và Tiêu Nhiên nói chuyện, Lâm Dực cũng bị Daniau gọi tới.

Tầng cao nhất của JA.

Diện tích mấy ngàn mét vuông không có ngăn cách, chỉ phân thành nhiều khu vực khác nhau.

Hồ bơi, bàn làm việc, giường nước rộng rãi, những thứ này đặt chung, bình thường sẽ khiến người ta có cảm giác ngạc nhiên, nhưng nơi này thì không vậy, một là diện tích quá lớn, hai cũng là vì màu sắc nhất thống.

Hai màu đen bạc, chỉ có một vài đồ đạc trang trí đồ vàng phối hợp, có thể nói là căn phòng tương đối nam tính, đương nhiên, phòng này cũng hơi lớn quá.

Cạnh hồ bơi, một chiếc bàn dài hình chữ nhật, Lâm Dực và Daniau ngồi đối diện hai đầu.

Lâm Dực nói với Caesar trong đầu: “Lạc Lạc à, anh xem Daniau có này có phải hơi biến thái không vậy, nơi tắm với ăn lại làm chung một chỗ.”

Caesar không nói gì, Daniau mở rượu vang, vừa rót vừa nói: “Rượu vang của nhà máy Bordeaux năm 1982, không biết hiện tại khẩu vị của anh có thay đổi gì không?”

Lâm Dực nhìn hắn, sau đó chậm rãi mở miệng: “Thật ra thì, Erguotou và Mao Đài của Bắc Kinh đối với tôi không có gì khác biệt, tuy là mùi hương khác biệt, nhưng tôi uống chỉ ra một vị thôi. Rượu Bordeaux này, tôi có từng nghe qua, nhưng thật ra anh có lấy rượu khác tới lừa tôi, tôi cũng không nhận ra.”

Daniau nhìn y một cái, giao ly cho y: “Tuy tôi sống ở đây, nhưng, thứ gì cũng không thay đổi, anh xem khoảng cách giữa cái bàn này và hồ nước vẫn là nửa mét, khăn tay tôi vẫn gác ở đó, còn có cây xương rồng trên bàn anh, tôi vẫn chăm sóc thay anh, nếu không cho dù là xương rồng, mười tháng không có người tưới nước thì vẫn không thể sống được.”

Lâm Dực chớp chớp mắt, hồ nghi mở miệng: “Ngài Daniau, có phải anh lẫn lộn gì không?”

Daniau nhấp miếng rượu, cười cười, sau đó chậm rãi mở miệng: “Anh biết không, mười hai năm trong tù, tôi vẫn luôn học về phương diện tâm lý, cũng có từng làm một số thực nghiệm, tôi phát hiện, tâm lý con người có thể nói là phức tạp, nhưng cũng có thể nói là đơn giản. Có lúc, một chuyện nhìn rất phức tạp, thật ra có thể chỉ là vì một động cơ đơn giản.”

Lâm Dực gật đầu: “Đúng đúng, giống như khi tôi tắm rửa thích xả nước, tại sao? Tuyệt đối không phải vì báo thù xã hội, lãng phí nơi ở, chính vì thoải mái. Nói thật ra thì, con người làm rất nhiều việc, cũng không phải vì thoải mái sao. Anh thử nói xem anh ăn cơm làm gì? Vì đói, đói thì không thoải mái, ăn rồi sẽ thoải mái. Tại sao ngủ? Vì buồn ngủ, buồn ngủ thì khó chịu, ngủ rồi sẽ thoải mái. Tại sao phải kiếm tiền, còn không phải vì khiến mình thoải mái thoải mái càng thoải mái hơn! Nguyên nhân này rất đơn giản. Dandan, người ta đều nói, đại học tốt nhất là nhà tù và quân đội, quả nhiên không sai, mười hai năm nay anh không lãng phí!”

Nói tới đây, y vỗ tay một cái, thấy Daniau sững sờ, lại nói: “Hai chúng ta quen thuộc như thế rồi, tôi nếu vẫn gọi anh là ngài Daniau thì xa lạ quá phải không? Ở đây chỉ có hai chúng ta, tôi sẽ gọi anh Dandan nha, hay là Auau? Ừm, Auau nghe không hay lắm, gọi Dandan hay hơn, anh có thể gọi tôi là tiểu Lâm, hoặc tiểu Dực, mẹ tôi vẫn gọi tôi như thế.”

Daniau trừng y, sau đó chậm rãi phun ra mấy chữ: “Cậu Lâm!”

“Tiểu Lâm!”

Daniau không để ý tới y, trực tiếp nói: “Có lúc con người ta làm sai chuyện, chưa chắc là do anh ta muốn làm, có lúc, khi một người nói hận một người, chưa chắc thật sự hận, cậu biết không?”

“Tôi biết chứ, chỉ là vô ý sai lầm thôi, lão tổ tông của chúng tôi đã từng nói qua. Cái gì nhỉ, Dandan, tôi cũng rất muốn nói chuyện với anh, nhưng anh biết đó, mỗi ngày tôi còn phải viết bản thảo, hôm nay tôi vẫn chưa viết xong, anh xem ba ngày nay tôi đều kiên trì viết, hôm nay sao bỏ được chứ? Như vậy là rất có lỗi với độc giả không phải sao? Bọn họ vẫn luôn chờ đợi tôi mà!”

Daniau nhìn cậu.

Lâm Được gãi đầu: “Tôi biết, anh cô đơn, muốn tìm người nói chuyện, nếu không thì thế này đi, đợi tôi về viết xong rồi sẽ tới tìm anh nói chuyện? Tâm sự suốt đêm không ngủ cũng được, tôi biết muốn nói chuyện mà lại không có người nói cùng thì buồn lắm. Trước kia tôi từng đọc một quyển sách, một nhân vật trong đó thường nói một câu thế này, ‘cô đơn như tuyết’, anh xem cô đơn sẽ giống như tuyết lạnh như băng, trắng xóa và không có màu sắc, rất khó chịu. TQ của tôi còn có một câu tục ngữ, là đỉnh cao không thẳng nổi cô lạnh, hiện tại anh vừa cô đơn vừa ở chỗ cao, tôi hiểu... tôi thật sự hiểu, nếu không thì thế này đi, anh đừng ở đây nữa, đổi phòng đi. A, vậy được không? Hai chúng ta dứt khoát chung phòng là được, như thế chúng ta vừa có thể nói chuyện, vừa không cô đơn nữa, tôi lại có thể viết bản thảo rồi.”

Y ngừng một lát, thấy Daniau không phản ứng, lại nói: “Thật ra nếu nói thì, tôi dọn qua cũng có thể, nhưng đổi chỗ tôi không biết còn có thể viết được nữa không, không thì, chúng ta thử xem? Nhưng chỗ của anh tuy lớn quá đáng, lại chỉ có một cái giường, tôi ngủ lại không thành thật... đương nhiên cái giường của anh cũng lớn quá đáng, nhưng hay là tôi ngủ dưới đất vậy, lát nữa tôi ôm hai cái chăn tới... Dandan? Dandan? Sao anh không nói gì?”

Y quay đầu lại, chân thành nhìn Daniau, Daniau cũng nhìn y, sau đó, đột nhiên cúi đầu xuống, lấy dao cắt miếng bít tết của mình, sức lực hung hãn đó, tư thế hung hãn đó, giống như đang giết heo.

Sau đó, Daniau không mở miệng nữa, Lâm Được ăn cũng rất nhanh, nhưng cho dù miệng đầy thịt bò cũng vẫn không thể nhét được cái miệng y, y vừa ăn, vừa nói: “Có người nói với tôi, ăn cơm tây phải chú trọng lễ nghĩa, nói thế nào nhỉ, điểm này tôi tuyệt đối đồng ý, nhưng ở đây chỉ có hai ta, hai ta còn phân ai với ai làm gì, chúng ta là sinh tử chi giao thì sao còn giả tạo được? Anh biết tôi cần phải tranh thủ thời gian, viết bản thảo khó lắm, thật sự là khó, tuy rằng hiện tại không giới hạn số từ, nhưng chúng ta cũng không thể rút nước đúng không, anh không biết, cô Judy yêu cầu rất nghiêm khắc, nhuận bút của tôi lại cao như thế, tuy rằng hiện tại tôi có thể tùy tiện cho qua, nhưng...”

Nói tới đây, y bị nghẹn, vội lấy rượu bên cạnh uống, sau đó nhấp nhấp môi: “Ừm, rượu này rất ngon, quả nhiên tốt hơn rượu Trường Thành, rót cho tôi thêm chút đi.”

Daniau ngừng nĩa, nhìn y.

“Ai ya, đừng tiếc chứ, anh xem dù sao cũng mở rồi, tôi nghe người ta nói, rượu vang này mở rồi là phải uống, tuy có thể để tiếp, nhưng không còn mới, anh muốn bỏ đó cho nó không còn mới à, hay là cho tôi uống đây? Nếu tôi nói...”

Daniau không đợi y nói xong, đã rót thêm cho y.

“Được được, cảm ơn, cảm ơn, đầy rồi đầy rồi, đừng rót nữa, đổ xuống đất thì uống lắm.”

“Lâm Được!” Daniau nghiêng răng nghiêng lợi.

Lâm Được ngẩng đầu, mù mờ nhìn hân.

“Cậu đang giả ngốc đi!”

Về mặt Lâm Được cứng lại, y đặt rượu xuống, thở dài: “Daniau, xin lỗi.”

Daniau nhìn y, vẻ mặt hần rất bình tĩnh, nhưng con mắt màu xám lam giống như được châm lửa, tay cầm rượu khẽ run. Hần muốn nói gì đó, nhưng một chữ cũng không thể phát ra, chỉ có thể dùng ánh mắt muốn ăn tươi nhìn người trước mặt.

Mái tóc đen, con mắt đen, hoàn toàn khác người đó, nhưng, nhưng!

“Là tôi sai.”

Lâm Được chậm rãi mở miệng, miệng Daniau giật giật, cuối cùng phun ra bốn chữ, “Không phải, là tôi...”

“Tôi biết anh cô đơn, tôi không nên làm lơ anh.”

Daniau nắm chặt tay, nghiêng răng thật chặt, hần cảm thấy có thứ gì muốn ra khỏi mắt, hần ngẩng đầu, muốn khắc chế bản thân.

Hần không thể mất mặt trước người này! Tuyệt đối không thể!

“Thế này đi, tôi không về nữa, trực tiếp ở lại chỗ anh trải thảm sàn là được.”

Thân thể Daniau đông cứng.

“Nhưng bản thảo tôi vẫn phải viết, cô Judy vẫn còn đợi tôi, không thể để phụ nữ chờ đợi đúng không?”

Daniau dờ dẫm tại đó.

Hiện tại hần có một loại xúc động, cầm súng... không, không đúng, súng vẫn chưa đủ, dùng dao, dao cũng không được, hần muốn dùng tay, xé người này ra từng chút, xé thành mảnh vụn!

“Dandan? Daniau? Ngài Daniau?”

“Đi!”

“Cái gì?”

“Cút đi cho tôi!”

Gần như lần đầu tiên trong đời, Daniau gầm lên, Lâm Được sững sờ, sau đó gãi mũi, đi ra ngoài.

Sau khi Lâm Được ra ngoài, không trực tiếp về phòng, mà đi tới nhà ăn, bưng một đĩa cơm chiên Indonesia về, sau đó vừa ăn vừa oán trách với Caesar Daniau không có phong độ.

“Nói là mời người ta ăn, lại không đợi người ta ăn xong. Cho dù không ăn no, cũng phải ăn lửng bụng chứ, hiện tại còn chưa được một nửa. Tôi không phải con gái, không cần giảm béo, tối còn phải viết bản thảo, không bổ sung đủ năng lượng sao mà được chứ.”

Y vừa ăn vừa lải nhải, sau khi ăn hết một đĩa cơm lớn, lại ăn hai trái táo, lúc này mới thở phào, sau đó có chút nghi hoặc mở miệng: “Lạc Lạc à, sao anh không nói với tôi sớm.”

Caesar trầm mặc một chút: “Xin lỗi.”

Thật ra hần nên sớm nói với Lâm Được về quan hệ giữa hần và Daniau. Nhưng hần và Daniau, nói đơn giản, thì cũng đơn giản, nói phức tạp, lại dính líu rất nhiều. Quan trọng nhất là, dính tới chuyện đời trước.

Hơn nữa, cho dù có nói ra quan hệ của hần và Daniau, thì cũng không có tác dụng gì. Tuy hiện tại xem ra Daniau đã nghi ngờ gì đó, nhưng tuyệt đối không thể để hần biết sự nghi ngờ của hần là thật, nếu không sau này Caesar có thể trở về thân thể mình thì còn tốt, nếu không thể trở về, vậy Lâm Được sẽ càng phiền phức hơn bây giờ, và càng nguy hiểm hơn.

Vì không biết làm sao mở miệng, vì có nói cũng vô dụng, cho nên hần vẫn luôn bảo trì trầm mặc, nhưng không nói rõ, lại là thiếu sót của hần.

“Anh nên cho tôi biết đó là phòng của anh từ sớm, tôi sẽ không nói câu đó rồi.”

Caesar nhất thời có chút chần chừ: “Nói gì?”

“Lạc Lạc à, thật ra phòng đó không tồi, rất tiện, không giống biến thái.”

...

Tuy Caesar đã quen với rất nhiều tình huống, nhưng độ công kích của câu này, vẫn khiến hắn choáng váng, nửa ngày không phản ứng được.

Hắn không nói gì, Lâm Dực nhớ nhung bản thảo của mình, quấy nhiễu hắn vài câu, rồi đi phấn đấu sáng tác.

Cuộc đấu ngày thứ năm, đối với đa số khán giả mà nói, chỉ có một chữ: .

Tuy là người ngoại quốc, bọn họ chưa chắc biết chữ này, nhưng tâm tình của họ, cảm giác của họ, có thể nói đã đạt được tinh túy của chữ này.

Hoa Hồ tử, cao thủ trong cao thủ.

Lâm Dực, một tân tú đột nhiên xuất hiện đại biểu cho Daniau.

Trong cuộc đấu ba ngày trước, hai người đều biểu hiện trình độ nên có phong cách nên có, dùng một câu nói khá tục là, cựa ra phong cách của họ.

Ngày thứ tư tuy chỉ có một ván bài tiến hành tới cuối, nhưng điểm cược đã vượt qua mười triệu đô la, tuyệt đối đủ hấp dẫn, còn hơn một trăm ván bỏ bài, cũng có thể nói là đề tài tám chuyện.

Nhưng ngày thứ năm thì sao? Ngày thứ năm tính là gì?

Dùng lời của khách chơi thâm niên, đó chính là phạm sai lầm mà lính mới có thể phạm, vào trong cuộc đấu hôm đó chúng ta đều có thể tìm được!

Cái gì mà mù quáng theo cược, vụng về cướp gà, tóm lại hôm nay bọn họ đều thấy. Không phải khinh thường chim non, ai cũng bắt đầu từ chim non, trên thực tế bọn họ còn thích chim non, chim non à, đó chính là cá trên bàn bài, đấu với loại người này, luôn có thể lĩnh hội cảm giác ưu việt, đồng thời còn thắng tiền.

Nhưng, tình hình gì thế này! Đây là trường hợp gì! Bọn họ ngày ngày đứng trước màn hình lớn, ngày ngày xem báo, ngày ngày thảo luận trong quán bar, ngày ngày chú tâm, chỉ để xem hai con chim non sao?

Không, có lẽ không đúng, Hoa Hồ tử biểu hiện không phải là chim non, nhưng ông còn đáng ghét hơn cả chim non!

Lâm Dực là chim non, biểu hiện vụng về đó, ngay cả khách chơi bình thường như họ cũng biết, Hoa Hồ tử ông không nhìn ra sao? Ông không nhìn ra được ý đang cướp gà sao? Ông không nhìn ra được thật ra ý không có bài tốt gì hay sao? Ông không nhìn ra được ý chính là một con cá sắp bị ăn sao?

Được rồi, một ván ông không nhìn ra, hai ván ông không nhìn ra, mấy chục ván ông vẫn không nhìn ra sao?

“Nếu là tôi, thì có thể thắng rồi!”

Có người vừa tiếp xúc với poker Texas đã cảm thán như thế.

“Cho nên cậu là gà thật!”

Câu này lập tức khiến người khác phản đối: “Hoa Hồ tử làm thế nhất định có nguyên nhân, hơn nữa tên TQ Lâm này biểu hiện cũng quá ngược đời, nhưng, cứ chớ, bọn họ không thể đối phương thức khác sao? Ông đây còn đang đợi nè, không phải muốn xem biểu diễn vụng về giả tạo như thế này!”

Đúng, đó là cách nhìn của hầu hết mọi người, Lâm Dực đang giở trò, đang giả vờ là một chim non, hành động này bị người ta chỉ trích nhiều nhất, thử nói xem đã đấu ba bốn ngày, tất cả mọi người đều biết mình là cao thủ rồi, còn giả vờ là gà thật gì nữa, không phải là làm chuyện vô ích sao?

Còn Hoa Hồ tử nữa, thử nói xem không thể lớn gan một chút, nghĩ đối sách sao? Có cần phải chơi cả ngày cùng ý vậy không? Trong những ván đấu của ông trước kia lẽ nào chưa từng gặp qua tình trạng này sao? Trước kia ông ứng phó thế nào, sao lần này biểu hiện lại yếu mềm như thế?

Hoa Hồ tử có cảm thấy cần thiết không không ai biết, nhưng Lâm Dực lại cảm thấy vô cùng cần thiết, sau đó trong chuyên mục của y, y nói thế này: “Hôm nay, tôi học được rất nhiều, chuyện trước kia cảm thấy rất

dễ dàng, khi thật sự làm, mới biết hóa ra cũng có khó khăn. Ở đây, tôi phải cảm ơn ông nội Hoa, ông vẫn luôn cùng tôi, nếu không có sự phối hợp của ông, có lẽ, tôi không thể kiên trì tiếp.”

Mà sau hôm nay, Lâm Được cũng lần đầu tiên đến bàn bài nhỏ để thả lỏng, đặt cược theo cảm giác, nửa tiếng sau, y nói với Caesar thế này: “Lạc Lạc à, tôi cảm thấy tôi đã có dáng của dân cờ bạc chuyên nghiệp rồi. Haizz, sự mục rữa của gia cấp tư sản quả nhiên lớn mạnh, anh nói xem một người ba đời lương dân như tôi, cũng bị nhiễm rồi. Lạc Lạc, anh phải phụ trách cho tôi nha.”

...

Cuộc đấu ngày thứ sáu không khác biệt gì lớn với hôm trước, biến hóa rõ ràng nhất vẫn là số chip, hai hôm nay, đều là Hoa Hồ tử thắng nhỏ, ngày thứ sáu kết thúc, số chip của ông đã biến thành bảy triệu, sau đó, cuối cùng cũng đến ngày thứ bảy.

56. Chương 56

Las Vegas, thành phố không ngủ.

Mỗi ngày ở đây đều huyền ảo, mỗi ngày đều thú vị, mỗi ngày đều kích thích, nhưng hôm nay, thành phố này rõ ràng càng thêm sôi sục.

Mấy hôm trước, rất nhiều người chọn xem màn hình lớn nhìn điểm cược, nhưng hôm nay phần lớn đều chọn tới hiện trường, dùng cách nói của họ là “Như vậy mới có cảm giác.”

Du khách, phóng viên, đài truyền hình, còn có khách chơi ngoại địa đều ùn về JA hôm nay, các phương tiện truyền thông đã nói thế này: “Thắng thua của trận đấu này chúng ta vẫn chưa biết, nhưng ít nhất có một điểm chúng ta đã có thể khẳng định, đó chính là JA thắng, không cần nghi ngờ, trận đấu này, không chỉ tạo nên gạch kinh doanh tốt hơn cho JA, mà còn nâng cao danh tiếng.”

Tuy nói thế, nhưng lại không có mấy nhà truyền thông không phải người tới, phải biết JA không chỉ là sòng bài, nó còn bao gồm nhà hàng, trung tâm nghỉ ngơi, tuy không phổ biến, nhưng cũng là trù, người nắm quyền tương lai của nó là ai, cũng là tiêu điểm, càng hưởng hô, sự sinh ra của người nắm quyền này, còn kích thích như thế.

Mà đài truyền hình tại đó cắt ghép đoạn ghi băng sáu ngày thành một đoạn ngắn, không ngừng phát sóng trên ti vi. Thế là, bất luận trước kia có biết chuyện này hay không, cho dù là người mới tới Las Vegas, vốn không biết chút gì, nhưng ngay lập tức đã có thể từ màn hình lớn được bố trí ở các nơi như sân bay, trạm xe, quảng trường xem được cuộc đấu của Lâm Được và Hoa Hồ tử.

Lâm Được âu phục, Hoa Hồ tử trang phục Đường.

Lâm Được tuần tú, Hoa Hồ tử phóng khoáng.

Lâm Được nhàn nhã băng quơ, Hoa Hồ tử tiêu sái như ý.

Phối hợp âm nhạc, bài poker không ngừng xuất hiện, chip xếp thành đống, số tiền cực lớn, làm người ta cho rằng đây là đang chiếu phim nhiều tập. Còn có du khách không biết chuyện đã cảm thán như sau: “Thành phố cờ bạc không hổ là thành phố cờ bạc, ngay cả ti vi cũng có cảm giác như thế. Nhưng hai người ngày đều là người phương đông... sao lại để hai người phương đông làm người phát ngôn hình tượng chứ.”

Mà sau khi hiểu rõ đây là cuộc đấu thật sự, còn cảm thán lao thẳng tới JA.

Núi người biển người, đây chính là tình trạng của JA hôm nay.

Tám giờ rưỡi sáng, Hoa Hồ tử tới nơi, ông vừa xuống xe, đèn chớp lóe sáng bùng lên, các phóng viên hưng phấn dồn lên, chỉ hận không thể nhét micro vào miệng ông.

Hoa Hồ tử mỉm cười phong độ, mặc người chụp hình, nhưng không trả lời bất cứ vấn đề nào.

Tám giờ bốn mươi, Lâm Được tới nơi, y ở trong JA, cho nên từ trên trực tiếp đi xuống, đồng thời cũng lóe đèn chớp, đồng thời cũng hỗn loạn và tranh giành đặt câu hỏi, đám người Carlos đưa y đi, khi sắp vào hội trường, y đột nhiên dừng lại.

“Cô Judy! Cô Judy!”

Y vừa gọi, vừa đi tới chỗ Judy.

“Anh Lâm!”

Lần đầu tiên trong sáu ngày trời, Judy cao hứng khi thấy y xuất hiện như thế, cô vừa chen khỏi đám người, vừa lớn tiếng nói: “Anh Lâm, tôi có vài vấn đề, muốn được anh trả lời, hôm nay là ngày đấu thứ bảy rồi, chúng tôi đều biết, hôm nay nhất định sẽ phân thắng bại, xét số tiền, hiện tại anh chiếm ưu thế. Nhưng hai ngày nay anh biểu hiện không ổn định, anh có nắm chắc trận đấu hôm nay không? Anh...”

“Cô Judy, đây là bản thảo của tôi. Xin lỗi, tối qua tôi không thể fax cho cô. Tôi bị tắc đề, cố suốt đêm, giờ mới nghĩ ra.”

“Anh Lâm, bản thảo chúng ta có thể đợi tới trưa hãy nói, tôi hiện tại muốn...”

“À, đúng rồi, đây có thể là bản thảo cuối cùng của tôi, nhờ giúp tôi chuyển nhuận bút vào tài khoản đó.”

“Anh Lâm! Anh Lâm!”

Judy gấp rút kêu y, nhưng Lâm Được đã quay người đi vào hội trường.

Chín giờ sáng, hai người ngồi lên vị trí, nhà cái vào chỗ, cuộc đấu bắt đầu.

Hai người hạ cược mù lớn nhỏ, nhà cái phát bài riêng.

Hoa Hồ tử nhìn bài của mình, một đôi J, loại bài không lớn không nhỏ. Ông đặt bài xuống, cười nhìn Lâm Được, không lập tức đặt cược.

“Thầy, con xin lỗi, con không thể cho thầy một quy luật thống nhất.” Tối qua, Tiêu Nhiên nói thế với ông.

“Sao vậy?”

“Con đã nghiên cứu tất cả cuộc đấu sáu ngày nay của Lâm Được, bao gồm cả với thầy, hai hôm nay, cậu ta đi thả lỏng trên bàn cược nhỏ, ngoài ra, con còn lấy được băng ghi hình cuộc đấu của cậu ta trong nước, bao gồm ván đấu với Daniau, và mấy lần cậu ta xuất thủ ở Hạo Nhiên sơn trang, con đã tạo ra ba khuôn mẫu số liệu, nhưng đáp án đều khác biệt rất xa. Lần đầu tiên, tỷ lệ của cậu ta là chín mươi phần trăm, lần thứ hai, tỷ lệ của cậu ta lại chỉ có sáu phần trăm, mà lần thứ ba lại là bốn mươi tám phần trăm.”

“Tình trạng này chỉ có thể nói rõ, tỷ lệ cậu ta thắng và thua đều rất lớn, hoàn toàn không có quy luật nào để nắm bắt.”

Đối với khuôn mẫu số liệu, Hoa Hồ tử không hiểu lắm, nhưng ông cũng biết, tình trạng này không bình thường.

Nhìn từ tỷ lệ, mỗi người đều có thể thua, mỗi người cũng đều có thể thắng. Điểm này, cao thủ và chim non không có gì khác biệt.

Cũng như đoán đồng tiền. Bạn ném một đồng tiền thì có tỷ lệ năm mươi phần trăm là mặt chữ, ném một trăm đồng tiền thì vẫn có năm mươi phần trăm tỷ lệ là mặt chữ, một ngàn đồng, mười ngàn đồng cũng đều vậy.

Mà cao thủ sở dĩ là cao thủ, đó chính là, cho dù bạn cầm được một mặt chữ, bạn vẫn có cách để người khác cảm thấy trong tay bạn là mặt số, hơn nữa có thể nhìn ra được trong tay đối thủ là gì.

Vì thế, nếu chỉ có hai người, không có bất cứ điều kiện thêm nào, bất luận là ai, tỷ lệ đều là một nửa, nhưng nếu cộng thêm đủ chuyện quá khứ, chẳng hạn so sánh Hoa Hồ tử và một khách chơi bình thường của Las Vegas, vậy thì kết quả nhất định là phần thắng của Hoa Hồ tử lớn hơn.

Mà nếu so sánh Hoa Hồ tử với Lâm Được, kết quả cho ra chắc là tương đương, cũng như bất cứ cuộc đấu của hai cao thủ nào.

Nhưng hiện tại, kết quả của ba lần đều cách biệt lớn như thế, vậy chỉ nói rõ một vấn đề.

“Cậu ta không có quy luật sao?” Hoa Hồ tử mở miệng.

“Nhìn từ chính thể, rất khó tìm được quy luật của cậu ta, nhưng con phát hiện, có lẽ có thể xem cậu ta là hai người. Thế thì, có thể tìm được quy luật.”

“Nghĩa là sao?”

“Nói riêng cuộc đấu ba ngày gần đây của cậu ta, tất cả mô phỏng đều thể hiện cậu ta là một lính mới. Mà bỏ nó ra, thống nhất quá khứ để mô phỏng, thì, cậu ta là một cao thủ.”

Hoa Hồ tử nhìn hần: “Tiêu Nhiên, đây là kết quả con nghiên cứu ba ngày?”

“Xin lỗi thầy, nhưng mấy hôm nay con có một suy đoán hoang đường. Suy đoán này không có bất cứ chứng cứ nào, nhưng, con cảm thấy rất có khả năng là thật.”

“Suy đoán gì?”

“Lâm Dục...” Hần chậm rãi nói, “Có thể là hai người.”

Hoa Hồ tử nhìn hần một lúc, nói: “Mắt của ta vẫn chưa mù.”

“Không phải, ý của con không phải nói cậu ta có anh em sinh đôi hay gì khác, mà là nói, có lẽ cậu ta là người có hai nhân cách, hơn nữa con phát hiện, ván đấu trước kia, một vài thói quen, rất giống Caesar.”

“Con nói cậu ta là Caesar?” Hoa Hồ tử cười, “Tiêu Nhiên, người khác không biết, con còn không biết sao, Caesar không mất tích.”

“Con không phải nói cậu ta chính là Caesar, mà là thói quen của cậu ta rất giống, hơn nữa, trong trận đấu với Daniau, cậu ta gần như chính là Caesar, nếu không phải vậy, Daniau sẽ không mất khống chế như thế. Thầy, chúng ta đều nghi ngờ thân phận của cậu ta, mà mục đích cậu ta tới Mỹ, cũng là vì gặp Caesar, con đang nghĩ, có phải cậu ta cố ý mô phỏng Caesar, vì thế, phân tách ra một nhân cách tương tự Caesar?”

“Caesar không phải dễ mô phỏng như thế.”

Tối qua ông đã nói thế, nhưng không phải là ông không để tâm chuyện này, ngược lại, ông vô cùng chú trọng, hơn nữa, sau khi phân tích, ông không thể không thừa nhận, Tiêu Nhiên nói rất có khả năng là thật.

Hai nhân cách, đối thủ như thế khó nắm bắt nhất.

Đúng, cờ bạc không có khác biệt quá lớn với bất cứ chuyện nào khác trên thế giới, quan trọng nhất, là phải làm tốt chính mình. Khi bạn đứng trên đỉnh cao, đối thủ là ai, đều không có khác biệt quá lớn, nhưng, đỉnh cao như thế không phải là thứ người bình thường có thể đạt tới.

Mà cho dù bạn đứng trên đỉnh cao, đối với đối thủ của mình, cũng phải hiểu biết, điều này giống như khi bạn ngồi vào một bàn bài xa lạ, xung quanh đều là người lạ, trong vòng nửa tiếng bạn nhất định phải phân tích ra ai là cá, ai là người ăn cá.

Nếu mục đích của bạn là thắng tiền, bạn không cần phải đối kháng với người ăn cá, thật ra các bạn có thể dùng chung một hồ.

Mà trong cuộc đấu chỉ có hai người, nắm bắt quy luật đối thủ, ông mới có khả năng che giấu bài riêng của mình tốt nhất, và tính ra bài của đối phương.

Hai nhân cách, nếu Lâm Dục này thật sự hai nhân cách, vậy thì, hiện tại người đấu với ông là ai?

Hay là nói, hai nhân cách này có thể thay thế lẫn nhau?

Hoa Hồ tử quyết định thử một lần.

Ông đặt một trăm.

Lâm Dục nhìn ông một cái, cũng đẩy ra một trăm. Y không cược thêm, nhà cái phát ba lá Flop: Q chuồn, 9 bích, 8 rô.

Hoa Hồ tử chậm rãi vuốt táo, nhìn từ bài hiện tại, ba lá đều có ích cho ông, nhưng nếu hai lá tiếp theo không ra 10, thì ba lá này vô dụng.

Ông nhìn Lâm Được, Lâm Được cũng nhìn mặt bàn, không cười ngốc với ông như hai ngày trước, cũng không băng quơ như ba ngày trước.

“Cậu ta hiện tại rốt cuộc là nhân cách nào?”

Hoa Hồ tử suy ngẫm, lại đẩy ra một trăm. Lâm Được không lập tức phản ứng, y đang thỉnh giáo Caesar, tối qua y thua mất hai trăm trên bàn cược mấy chục cents, chịu chút đả kích. Đã quấy rối Caesar một đêm, y nói thế này: “Tôi thua không sao, nhưng, tôi không thể thua cho giai cấp tư sản! Hoa Hồ tử đó dù sao vẫn là đồng bào, những tên nước ngoài này, chính là kẻ chưa tiến hóa hết, sao tôi có thể thua kẻ? À, xin lỗi Lạc Lạc, tôi không phải nói anh, tiếng TQ của anh nói rất tốt, lại có tên TQ, cho dù là kẻ, cũng là một con kẻ có tri thức có văn hóa có lý tưởng... đương nhiên, anh không phải kẻ.”

Đối với lý luận về kẻ này, Caesar trực tiếp xem như không nghe thấy.

“Lạc Lạc, ba lá bài này không có ích gì cho tôi đúng không. Tôi chỉ có một đôi 3, hiện tại không thể tạo thành thùng, cũng không thể tạo nên sảnh, anh muốn bỏ bài không?”

“Bài trên bàn, có thể tạo sảnh.”

“Ừm, ý của anh là bảo tôi cướp gà sao? Nhưng tôi có thể lừa ông nội Hoa không?” Y nói thế, ngẩng đầu lên, vuốt cằm cười cười nhìn Hoa Hồ tử.

Nhà cái bắt đầu thúc giục, Lâm Được giơ tay xin một phút tạm dừng.

“Ông nội Hoa, thật ra đây là không cho phép, nhưng tôi nghĩ, tôi phải nói với ông một tiếng, bài của tôi rất tệ, tôi quyết định cướp gà.”

“Vậy sao? Tất cả mọi người đều từng cướp gà.”

“Nếu đã vậy, tôi cũng không khách khí nữa, hai trăm.”

“Người trẻ tuổi khá tràn trề sinh lực, ta cũng chơi cùng cậu một ván vậy.”

Hoa Hồ tử lại đẩy ra một trăm, nhà cái phát lá Turn thứ tư: Một con 6 rô.

Là một con bài không có ích lợi gì cho cả hai người, nhưng lại tách rộng khoảng cách tạo sảnh. Ba lá bài trước, cần có 10, J để phối hợp, mà sau khi lá bài này xuất hiện, thì lại tăng thêm một con 7.

“Bài rất tốt đó.” Hoa Hồ tử cười.

“Vô ích với tôi.” Lâm Được lắc đầu, “Tôi không thể tạo sảnh, chỉ cần xám chi là được.”

“Vậy sao? Với tôi lại rất hữu ích đó.”

“Cho nên ván này tôi nghĩ tôi sắp thua rồi, nhưng tôi quyết định thua đến cùng. Ông nội Mao đã dạy chúng tôi, khi đã quyết tâm, không sợ hy sinh, tiêu diệt khó khăn, giành lấy thắng lợi! Tuy bài này của tôi hy vọng thắng lợi rất mong manh, nhưng một phần trăm khả năng, tôi cũng phải quyết tâm trăm phần trăm! Ông nội Hoa, ông đặt đi, ván này, tôi tuyệt đối theo tới cùng!”

Y nói một phen sục sôi chí khí, nói tới cuối, thậm chí còn phát tay phối hợp, người không biết, còn cho rằng y đang tiến hành diễn thuyết.

Sau chuyện, các phương tiện truyền thông của Las Vegas đã phiên dịch đoạn này như sau: Cho dù có chết, tôi cũng phải thắng.

Thế là câu này vừa nói ra, lập tức được các khách chơi xem là một câu nói cổ vũ lòng người nhất! Còn trở thành câu nói kinh điển nhất trong đời y.

Cũng không biết là đã quên rồi, hay đã tê liệt, nghe câu này, khoe môi Hoa Hồ tử co giật, đẩy ra ba trăm.

Lâm Được đang chuẩn bị theo, Caesar nói: “Nếu cậu thật sự muốn cướp gà, thì không chỉ theo.”

“Là nói tôi vẫn phải thêm cược sao?”

“Cậu phải làm cho ông ta không thể nắm bắt rốt cuộc là cậu thật sự cướp gà hay có bài lớn.”

“Hiểu rồi, vậy tôi phải thêm bao nhiêu đây?”

“Tôi từng nói với cậu rồi.”

“Anh từng nói với tôi sao?” Lâm Được nhớ lại độ lớn nhỏ về đặt cược mà Caesar từng nói với y, “Gấp đôi sao? Con số không lớn không nhỏ, một con số khiến ông ta không thể xác định là cướp gà hay đang câu cá... Lạc Lạc, anh thật xấu.”

Miệng thì nói thế, nhưng tay thì đã đẩy ra sáu trăm ngàn.

Mí mắt Hoa Hồ tử giật giật, cái hiện tại là nhân cách đã đấu với ông lúc đầu đi. Tay Hoa Hồ tử rời khỏi trái táo, đặt trên bàn, ông lại nhìn bài của mình một cái, một đôi J, vẫn có hy vọng tạo sảnh.

Nhưng người đối diện có thể đã là sảnh rồi.

Y nói mình đang trộm gà, nhưng lời này có thể tin tưởng sao? Sáu trăm, là một kiểu đặt kiểu cũ, có lẽ, ông nên bỏ ván này?

Ông xếp hai lá bài vào nhau, chuẩn bị ném cho nhà cái, mà lúc này, Lâm Được lại hơi động, có vẻ như y hơi khó chịu nên đổi tư thế.

Hoa Hồ tử ngừng lại, động tác đó, phản ứng đó, ông quá quen thuộc rồi, hai ngày vừa rồi, ông không biết đã thấy qua bao nhiêu lần!

Hiện tại là chim non!

Không, có lẽ vẫn là đang giả chim non?

Tay ông lại thu về, đặt lên trái táo, chậm rãi cười, Hoa Hồ tử ông đã đánh cược cả đời, lẽ nào còn không dám cược ván này sao?

“Theo ba trăm, lại thêm ba trăm!”

57. Chương 57

Lá River thứ năm: 7 cơ.

Người tại hiện trường đều hít ngược một hơi, những người có thể thấy được bài riêng từ màn hình lớn thì tìm đều vọt lên cổ họng.

Nhìn từ số bài này, Lâm Được không thể thắng. Nhưng poker Texas, trước giờ không chỉ nhìn mặt bài, cũng giống như ván ba ngày trước, mà hiện tại, gần như đang tái hiện ván đó!

“Đừng từ bỏ, Hoa Hồ tử, đừng từ bỏ, anh ta đang thua ông.”

Có người đặt cho Hoa Hồ tử làm bầm.

Mà người đặt cho Lâm Được càng lo lắng, hiện tại hy vọng duy nhất của họ chính là Hoa Hồ tử tự bỏ bài, nhưng, Hoa Hồ tử sẽ tự bỏ bài sao?

Có người nhắm mắt lại bắt đầu cầu nguyện, có người bắt đầu cầu khẩn tất cả thần linh.

“Bỏ bài đi, bỏ bài đi, ván bài này để xuất hiện sảnh như thế, bỏ bài đi.”

Hoa Hồ tử cũng đang suy nghĩ có nên bỏ bài không, nếu nói trước đó Lâm Được rất có khả năng là đang cướp gà, vậy hiện tại, có lẽ thật sự đã ghép được sảnh.

Ông chỉ có một đôi J, số chip cũng chỉ còn chưa tới năm trăm, đây là ván đầu tiên của hôm nay, nếu lại thua, tiếp theo sẽ khó xử.

Nhưng nếu Lâm Được thật sự đang cướp gà, vậy cho dù không cướp thêm, sau ván này, số chip của họ ít nhất cũng sẽ ngang bằng.

“Cậu nói, cậu đang cướp gà?” Ông sờ táo chậm rãi mở miệng.

“Phải.”

“Vậy hiện tại thì sao?”

“Vẫn đang cướp.”

Y nói vô cùng thành khẩn, Hoa Hồ tử nhìn y, chậm rãi cười nói: “Cậu có phải cảm thấy nói thế rồi, ta sẽ cho rằng cậu thật sự đang cướp gà, mà tiếp tục cướp lớn?”

Ông vừa nói vậy, những người quan sát màn hình lớn gần như cười xém chết, có người thậm chí còn la lên: “Anh ta thật sự đang cướp!”

“Nói thế nào đây? Có người nói tới tôi, chơi poker Texas thì không thể để người ta đoán được, tôi thật sự đang cướp hay có bài lớn. Nhưng nếu tôi vừa bắt đầu đã nói là cướp gà, thì ít nhất ván này, tôi cảm thấy, tôi nên thắng thắn với ông. Ông có muốn cướp lớn hay không không vấn đề gì, nhưng bài của tôi thật sự rất không tốt.”

Y nói, nhún nhún vai, sau đó giơ tay nói với nhà cái: “Tôi xin... ừm, kẹo que.”

Con người Hoa Hồ tử co rút.

Kẹo que!

Đúng, kẹo que không đại biểu cái gì, nhưng, trong tất cả cuộc đấu trước kia, y chỉ yêu cầu kẹo que một lần, đó chính là ván đấu với Daniau!

Khi ở Hạo Nhiên sơn trang, y chưa từng yêu cầu. Trong cuộc đấu mật chược tại Macao, y cũng chưa từng yêu cầu, trong sáu ngày đấu với ông, y cũng không yêu cầu.

Nhưng hôm nay, y xin kẹo que.

Kẹo que không phải gây ma pháp, cũng không phải chìa khóa vàng. Có thứ này và không có thứ này, đối với ván bàn không có bất cứ ảnh hưởng nào, nhưng, đối với người thì lại không giống vậy.

Ai cũng biết, nếu khi đấu, Daniau bắt đầu cắt xì gà, đại biểu hắn bắt đầu nghiêm túc.

Mà Lão Mạo tử người cùng với ông được phong là hoàng đế cả đời, thì trong tất cả trường hợp đều phải đội một cái nón cối.

Còn có [Thánh kinh] của Joseph, táo của ông, đều là thứ mà họ không thể tách rời.

Tách khỏi nó sẽ thế nào? Cũng sẽ không thế nào, nhưng, những thứ này đã trở thành một phần của thân thể họ, thậm chí trở thành một loại tín ngưỡng của họ.

Hoa Hồ tử biết, nếu trong tay ông không có táo, tim ông sẽ không ổn, phán đoán của ông sẽ rất khó khẳng định.

Đúng, táo chỉ đơn giản là táo. Nhưng có táo rồi, ông mới là Hoa Hồ tử chân chính!

Mà hiện tại, Lâm Được cần kẹo que, cái này cũng nói rõ, có lẽ sau khi có kẹo que người này sẽ càng đáng sợ!

Nhà cái bắt đầu nhắc nhở thời gian.

Tay Hoa Hồ tử rời khỏi táo, sau đó, đẩy tất cả chip của mình ra, cược all!

Hành động này khiến bầu không khí tại đó lập tức thay đổi, mà khán giả xem qua màn hình lớn, thì hưng phấn kêu thét: “Hoa Hồ tử, lợi hại, đúng là thế, TQ Lâm, theo đi! Theo đi! Theo đi!”

“Theo đi!”

Có người tại hiện trường cũng lầm bầm như thế. Hoa Hồ tử cược all, nếu Lâm Được thắng, vậy ván này sẽ quyết định thắng bại!

Mà cho dù Lâm Được có thua, dù sao số chip của y cũng nhiều hơn, còn có thể ngóc đầu dậy, cực all, cảnh tượng rất kích thích!

“Theo đi! Theo đi! Theo đi!”

Có lẽ bị người nói nhiều quá, Lâm Được thật sự theo, khi y đẩy số chip năm triệu vào pot, người cực vòng ngoài cho y gần như muốn ngất hết!

Một đôi 3 đã dám theo, lẽ nào y cho rằng bài của Hoa Hồ tử tạp hơn mình sao?

“Cậu hai, không thì hiện tại chúng ta đổi sang đặt cho Hoa Hồ tử, tôi còn có một chút tiền cậu cả cho.”

Trong khách sạn, tiểu Lưu mở miệng, bọn họ tuy không có mặt tại điểm đặt cực vòng ngoài, nhưng cũng có thể từ ti vi nhìn thấy bài riêng của hai người.

Lâm Được theo ván này, thì ít nhất sắp thua năm triệu, số lượng chip của hai người lập tức đảo ngược.

Đương nhiên, bọn họ cũng biết Lâm Được lợi hại. Nhưng, ở đây là Las Vegas, đối thủ của y là Hoa Hồ tử! Có lẽ trước kia họ không mấy hiểu rõ về Hoa Hồ tử, nhưng sau khi ở đây vài ngày, hoàn toàn có thể hiểu rõ, ông lão này là một đối thủ đáng sợ cỡ nào!

Cậu hai Trương không thiếu tiền, khi ở trong nước, hẳn cũng có thể chơi tất cả những thứ xa xỉ, nhưng bọn họ cũng biết, bản thân cậu hai không có bao nhiêu tiền, hai triệu đô la lần này, là bán nhà du thuyền của mình mới gom đủ.

Dù cho thua hết rồi, cậu hai cũng không cần phải lo nghĩ vì cuộc sống, nhưng nếu nghĩ tới tiểu Lâm thì, vô cùng đáng tiếc—— người trong lòng chạy rồi không nói, còn vì người trong lòng mất đi hai triệu đô la, chuyện này, cũng có hơi bi thảm quá!

Trương Trí Công không quay đầu, vẫn nhìn Lâm Được chằm chằm: “Cậu ta sẽ không thua.”

“Phải phải.”

Tiểu Lưu cũng không dám nói gì nữa, thấy sắp thua hơn năm triệu đô la rồi, còn nói là sẽ không thua... thật không biết phải nói sao nữa!

Trương Trí Công nói Lâm Được sẽ không thua, nhưng ván này, Lâm Được vẫn thua.

Hoa Hồ tử cực all, mà Lâm Được sau khi cực all theo ông, lại không có cực thêm gì, có nghĩa là, Hoa Hồ tử không có khả năng lại bỏ bài.

Mà Hoa Hồ tử không bỏ bài, Lâm Được chỉ có một đôi 3 sao có thể thắng được một đôi J của Hoa Hồ tử—— Trừ khi poker Texas đổi luật!

Lâm Được sau khi đẩy ra năm triệu, Hoa Hồ tử liền lật bài của mình lên. Lâm Được không lật bài, mà chỉ nhún vai, trực tiếp ném bài của mình cho nhà cái: “Tôi quả nhiên đã thua rồi.”

Y nói rất nhẹ nhàng, sau đó cầm cây kẹo que vừa đưa tới bỏ vào miệng, giống như vừa rồi thua không phải năm triệu, mà chỉ có năm mươi ngàn thậm chí là năm cents.

Sau ván đó, số chip của Hoa Hồ tử lên tới mười triệu ba trăm ngàn, lại lần nữa chiếm thế thượng phong, mà Lâm Được thì lại bắt đầu không ngừng bỏ bài.

“Không phải đi, hôm nay là ngày cuối cùng rồi, hai người họ đang chơi cái gì chứ.”

Khán giả bắt đầu cảm thán, trong lòng Hoa Hồ tử càng do dự.

Lâm Được này rốt cuộc đang làm gì? Ngày cuối cùng, vừa thua một ván lớn, nếu nói thật muốn kéo dài thời gian, thì cũng nên do ông kéo dài.

Hiện tại ông hoàn toàn có thể bỏ bài để chờ tới phút cuối, chỉ cần khi kết thúc cuộc đấu, nhiều hơn Lâm Được một đô la Mỹ, thì chính là ông thắng!

Đương nhiên, ông sẽ không làm như thế. Ông là Hoa Hồ tử, là Hoa Hồ tử được phong là hoàng đế suốt đời, ông không thể bỏ bài để chờ thắng lợi, nhưng, ông hoàn toàn có thể không theo cược lớn, hoàn toàn có thể kéo dài tới phút cuối.

Lẽ nào, y thật sự chuẩn bị thực hiện hiệp ước?

Con người Hoa Hồ tử co rút, bán tín bán nghi nhìn Lâm Được, nhưng, cách làm này quá mức rõ ràng rồi, sau này khó bảo đảm sẽ không bị người lật ra.

Ván hai mươi, Lâm Được cuối cùng ngừng bỏ bài.

Sau khi nhà cái phát bài riêng, y không nhìn, mà, lại lấy một thanh kẹo que ra: “Ông nội Hoa, tôi quyết định lần này chơi tới cùng, ông có dám theo không?”

Hoa Hồ tử nhìn bài riêng của mình, một con A bích, một con A cơ, hai con A!

Hoa Hồ tử buông bài xuống, cười cười: “Ván đầu tiên, cậu theo ta tới cùng, lần này, ta cũng phải thắp từng một lần không phải sao?”

Hai con A, bài thế này ông không thể bỏ, nếu bảo rằng khi ông thua ông có thể bỏ, trước hôm nay ông có thể bỏ, nhưng hôm nay, trong lúc ông đang thắng, ông không thể bỏ!

Lần này, là ván đấu cuối cùng của ông, sau này bất luận tình huống nào, ông cũng không xuất thủ nữa, ông sẽ không để người ta nói, ván bài cuối cùng của mình, là dựa vào kéo dài thời gian để thắng! Ông không thể để người ta nói, ông nhờ cách bỏ bài liên tục mà thắng một người ngay cả một vòng tay WSP cũng không có.

Hư danh.

Đúng, hư danh.

Nhưng vào vị trí của ông, vào tuổi tác của ông, trừ danh dự, thì không thể truy cầu quá nhiều.

Lâm Được cược, một trăm.

Một con số nhỏ, như muốn thăm dò. Hoa Hồ tử cũng theo một trăm. Đúng, ông để ý danh dự, nhưng, ông sẽ không vì danh dự mà từ bỏ thắng lợi trong tay, cho dù hiện tại bài của ông rất tốt, nhưng cũng không tất mao hiểm.

Nhà cái phát ba lá Flop: A chuồn, Q rô, và, Q chuồn.

Cù lũ!

Sau ba lá này, bài của Hoa Hồ tử, đã thành cù lũ, hơn nữa là cù lũ lớn nhất!

Tại điểm đặt cược, đã có người hoan hô.

Đúng, cù lũ không phải là bài lớn nhất, nhưng bài lớn hơn nó lại vô cùng vô cùng ít.

Thùng phá sảnh lớn hơn cù lũ, tứ quý cũng lớn hơn cù lũ. Nhưng bài của Lâm Được hiện tại không có tứ quý, y chỉ có một con K rô, một con J rô!

Đúng, trong tình trạng này, y vẫn có khả năng thắng, nhưng xác suất thắng là bao nhiêu? Máy tính đã cho ra đáp án: 0.20%!

Không chắm hai phần trăm!

Mà trong loại này, y có khả năng rất lớn vẫn phải cược, vì y gần như sắp ghép thành sảnh, sảnh lớn nhất.

Có người sẽ từ bỏ khi mình đã có AKQJ sao?

Đặc biệt là trong ván bài này, đặc biệt là gần như không có hy vọng, đặc biệt là khi còn hai lá bài chưa xuất hiện!

Một con 10, chỉ cần một con 10 là sẽ thành sảnh, tất cả mọi người đều muốn cược một phen!

Nhưng, cho dù xuất hiện sảnh, cũng vẫn thất bại, vì sảnh nhỏ hơn cù lũ! Thùng phá sảnh? Đương nhiên thùng phá sảnh cũng có khả năng, nhưng nhìn xác suất trên máy tính đi! Không chấm hai! Không chấm hai phần trăm!

Lâm Được quả nhiên đặt, lần này, y đẩy ra bốn trăm: “Bài của tôi không tồi, ông nội Hoa, tôi hy vọng ông có thể theo, đây có thể là cơ hội cuối cùng của tôi rồi.”

“Đối với người trẻ tuổi, ta vẫn luôn muốn cho họ cơ hội.” Hoa Hồ tử sờ táo mỉm cười, “Nhưng cậu phải biết, có lúc, cơ hội chưa chắc là cơ hội, rất có khả năng đó là cạm bẫy.”

Ông nói, rồi đẩy ra bốn trăm, lại thêm hai trăm.

“Bài hiện tại thật sự không tồi, hai con Q, một con A, cậu có thể là tứ quý, cũng có thể là cù lũ. Nhưng ta có thể bảo đảm, nhiều lắm cậu cũng chỉ có thể có ba con Q, mà không thể có ba con A, vì con A còn lại đều ở chỗ ta. Cho nên, nếu không phải là tứ quý, ta cảm thấy, cậu đừng nên theo nữa, hiện tại số chip của cậu còn chưa tới bốn triệu, nếu theo tiếp, sẽ nguy hiểm.”

“Ông nội Hoa nói là thật sao?”

“Ta sẽ không lừa người trẻ tuổi.”

“Nhưng poker Texas vốn chính là trò chơi lừa gạt.”

Hoa Hồ tử cười ha ha: “Cậu muốn nói vậy, ta cũng không còn cách nào, quả thật là thế. Được rồi, theo hay không, thì phải xem sự chọn lựa của cậu.”

Lâm Được cắn kẹo que rồi nhìn bàn, sau đó ngẩng đầu, vô cùng nghiêm túc nói: “Nếu ông nội Hoa nói là thật, vậy ông chính là có cù lũ ba con A, ông là cù lũ đúng không?”

“Ta nói phải, cậu tin không?”

Lâm Được chớp chớp mắt: “Tôi tin, nhưng tôi vẫn cảm thấy mình có thể thắng, tôi cảm thấy tôi có thể có thùng phá sảnh.”

Hoa Hồ tử cười, ở điểm đặt cược đã có người cười ra tiếng.

“Ông không tin? Vậy thì, có muốn cùng tôi đánh cược không?”

“Chúng ta không phải đang đánh cược đây sao?” Hoa Hồ tử chậm rãi cười, “Hay là cậu cảm thấy chúng ta cần phải cược thêm thứ khác ngoài tiền?”

“Ừm, trong phim ảnh bình thường, chúng tôi đều là cược ngón tay cược mạng, nhưng tôi cảm thấy như vậy tàn khốc quá, thế này, không bằng chúng ta cược kẹo que đi? Nếu tôi thua rồi, sau này sẽ không bao giờ ăn kẹo que nữa, như vậy đối với tôi mà nói là rất quan trọng, mà nếu ông thua rồi thì sao? Vậy thì, sau này không được cầm táo nữa, đương nhiên, ông vẫn có thể ăn ở nhà, chỉ là đừng đem nó lên bàn này nữa.”

Vừa nói xong, hiện trường lập tức xao động. Chỉ là không còn mang thứ gì đó lên bàn bài nữa, trông như chỉ là một yêu cầu vô cùng đơn giản, nhưng, đối với người đã có thói quen này thì nó quả thật đồng nghĩa với việc bọn họ phải từ bỏ tín ngưỡng của mình.

Hoa Hồ tử nhìn Lâm Được, Lâm Được không bận tâm cười cười.

Qua một lúc lâu, Hoa Hồ tử mới mở miệng: “Vụ cược này, thật ra không có tác dụng gì, ta không biết cậu có thật cần ăn kẹo que không, nhưng đồng thời, sau ván này, ta có thể sẽ không còn lên bàn bài nữa, cho nên, như vậy đối với chúng ta mà nói căn bản không tính là đặt cược!”

Ông vừa nói vừa quan sát vẻ mặt Lâm Được. Đúng, có cần kẹo que không người khác không biết, nhưng ông lại rõ ràng.

Trong cuộc đấu với Daniau, Lâm Được yêu cầu kẹo que.

Trong ngày cuối cùng hôm nay, Lâm Được lại yêu cầu kẹo que.

Có lẽ, hai lần đều là ngoài ý muốn đều là trùng hợp, thậm chí có thể là Lâm Được cố ý, nhưng Hoa Hồ tử tin, ít nhất, có khả năng rất lớn là thật.

Y bằng lòng cược kẹo que, lẽ nào, trong tay y có hai con Q? Xác suất này tuy không lớn, nhưng tuyệt không phải không có khả năng.

Ông nhìn Lâm Được, Lâm Được mỉm cười với ông, “Nói vậy ông nội Hoa không muốn cược kẹo que với tôi rồi, vậy ván này thì sao?”

Hoa Hồ tử cười sâu xa: “Ván này ta đã đặt cược rồi, hiện tại, tới phiên cậu!”

58. Chương 58

“Tôi đương nhiên phải theo rồi.”

Sau khi Lâm Được theo hai trăm, lại thêm một trăm.

Chiến thuật thêm dầu!

Con người Hoa Hồ tử co rút, mỗi lần cược này đều không lớn, nhưng cách thức không ngừng tăng chip, nhìn giống như thăm dò, đồng thời, giống như đang dẫn dụ.

Về mặt quân sự, phương pháp này bị khinh thường. Nhưng ở poker Texas, nó lại là thủ đoạn khiến một người khó nắm bắt nhất.

Đây là thật sự có bài lớn đang dẫn dụ đối thủ theo cược, hay đang thăm dò bài riêng của đối thủ?

Chiến thuật này, luôn khiến người ta hăm sâu vào hoàn cảnh khó cả đôi đường. Mà hiện tại, Hoa Hồ tử đang suy nghĩ không chỉ là ý đồ chân thật của Lâm Được, mà ông còn nghĩ, hiện tại người giao thủ với ông là ai?

Chim non? Nếu là con chim non đó, vậy thì, rất có thể lúc này trong tay Lâm Được thật sự có bài lớn.

Cao thủ? Nếu là nhân cách có thể đánh bại Daniau đó, vậy thì, lúc này bài trong tay Lâm Được có lẽ vô cùng nhỏ, y đang muốn dùng cách thức này để cướp gà, khiến ông không dám theo nữa.

“Ông nội Hoa, thật ra tôi không hy vọng ông theo tiếp, ván này bài của tôi thật rất tốt, tôi tin chắc, tôi nhất định là thùng phá sảnh.”

“Nhưng ít nhất hiện tại cậu không có.”

Hoa Hồ tử nói, cũng theo một trăm.

Nhà cái phát lá Turn thứ tư: A rô.

Tại điểm đặt cược là tiếng hoan hô bùng nổ, tứ quý A!

Tứ quý lớn nhất!

Muốn xuất hiện loại bài này thật sự cần vận may cực tốt, à, nó không phải là bài lớn nhất, nhưng so với bài lớn hơn, nó thật sự rất hiếm rất hiếm.

Hoa Hồ tử đồng thời cũng thở phào một hơi, đến lúc này rồi, trên cơ bản ông đã có thể yên tâm. Cho dù Lâm Được có tứ quý Q ông cũng không sợ.

Nhưng, là một người đã ngồi trên cái bàn này mấy chục năm, ông cũng biết, trên bàn cược này xuất hiện bất cứ chuyện nào cũng không hề kỳ lạ.

Hiện tại ông có loại bài có thể nói là vương của vạn vương, nhưng không phải đã có thắng lợi tuyệt đối. Nếu trong tay Lâm Được là KJ chuẩn hoặc rô, thì vẫn có khả năng tạo nên thùng phá sảnh.

Nghĩ tới đây, mí mắt ông giật giật, ông nhớ, trong ván đấu với Daniau, Lâm Được đối diện chính là nhờ vào lá River cuối cùng, trong xác suất 2.27% trúng được con 7 rô.

Hiện tại, còn có khả năng này không?

Có lẽ ông nên bỏ bài? Nhưng ông là tứ quý A, không ai lại bỏ bài khi có tứ quý A!

Ông đẩy ra một trăm.

Lâm Được cười đẩy ra hai trăm.

Hoa Hồ tử do dự, khi nhà cái nhắc nhở thời gian đã tới, ông giơ tay yêu cầu nghỉ ngơi.

Khán giả tại điểm đặt cược gần như nhảy dựng lên, cho dù hiện trường cũng xôn xao, hiện tại khi ván bài đã tiến hành tới giữa đường lại đột nhiên tạm dừng, không phải muốn người ta hồi hộp sao?

Hoa Hồ tử trở về khu nghỉ ngơi của mình, vừa ngồi lên sô pha, ông lập tức cảm thấy mệt mỏi trầm trọng.

“Thật sự già rồi.”

Ông thầm cảm thán thế.

Theo hay không theo, thêm cược hay không thêm cược, chẳng qua là một đề chọn lựa rất đơn giản, nếu vào hai mươi năm trước, ông căn bản sẽ không rầu rĩ vì vấn đề này.

Ông sẽ theo, ông không có lý do không theo, cho dù Lâm Được có khả năng tạo thùng phá sảnh thì lại thế nào? Đó chỉ là một khả năng, trong tình trạng đã có tứ quý A, tại sao ông không theo?

Ông không chỉ theo, mà còn theo lớn.

Nhưng hiện tại, ông không thể không cẩn thận suy nghĩ, ông không thể thua, không thể thua trong ván này, càng không thể thua năm phần trăm cổ phần của Hồng Môn.

Đương nhiên, ông cũng có thể kéo dài tới phút cuối, nhưng cái giá lại là danh dự cả đời ông, nó còn nghiêm trọng hơn cả thua ván này!

“Nếu không phải tứ quý A thì tốt rồi.”

Ông thầm nói thế, nếu không phải tứ quý A, ông sẽ có lý do không theo, ông sẽ có lý do từ bỏ.

“Tiêu Nhiên, con cảm thấy cậu ta có thể tạo thùng phá sảnh không?”

Ông không mở mắt, trực tiếp nói, Tiêu Nhiên trầm mặc một lúc: “Con không biết.”

“Nếu là con, con sẽ làm gì?”

“Con sẽ đặt cược lớn.”

Hoa Hồ tử mở mắt: “Làm vậy không giống phong cách của con.”

“Thầy, thầy từng nói với con, trừ vua thùng phá sảnh, trên bàn này, không có bài tất thắng, mà cho dù là vua thùng phá sảnh, khi chưa lật con bài cuối cùng, cũng không thể xác định thắng lợi!”

AKQJ10 bích, là bài lớn nhất trong poker Texas, nếu có năm lá bài này trong tay, thì bất luận bài của đối thủ là gì đều không trọng yếu.

Nhưng, thế giới này rất kỳ diệu, không lật bài thì không cách nào xác nhận thắng lợi, vì từng có một cao thủ, khi cầm được một ván bài lớn, bị người giết chết.

“Thầy, con nhát gan, trước giờ không dám cướp gà, nhưng khi có bài lớn, con cũng chưa từng từ bỏ.”

Hoa Hồ tử cười: “Đây quả thật cũng là chuyện con sẽ suy nghĩ.”

Khi nói câu này, mắt Hoa Hồ tử vẫn nhắm, nếu ông có thể nhìn thấy vẻ mặt của Tiêu Nhiên, có lẽ, ông sẽ không có suy nghĩ như vậy.

Lại ngồi lên chiếc bàn lần nữa, Hoa Hồ tử theo một trăm, sau đó, chậm rãi đẩy ra một triệu.

“Hiện tại cậu vẫn chưa có thùng phá sảnh, nhưng hiện tại của ta đã là tứ quý A, cậu tin không?”

“Tôi tin. Nhưng thùng phá sảnh không phải lớn hơn tứ quý A sao? Ừm, phải lớn hơn.”

“Đúng là lớn hơn, nhưng, có lẽ cậu vĩnh viễn không thể ghép thành.”

Lâm Được cầm thanh kẹo que chưa tháo giấy gói gỗ xuống: “Lạc Lạc, anh thật sự xác định con tiếp theo là 10 rô sao? Nếu không phải, tôi thấy chúng ta tám phần là sắp thua. Hay là, anh thật sự muốn thua? Tuy rằng Tiêu Nhiên bảo chúng ta thua, nhưng người này, lại cực cực gian xảo, hay là, anh và người này, có chuyện gì không thể không nói?”

...

“Lạc Lạc?”

“Tiếp đi.”

“Thật muốn tiếp?”

“Sẽ là thùng phá sảnh.”

“Sao anh dám khẳng định?”

“Tôi biết.”

“Lạc Lạc!” Lâm Được hưng phấn xém chút nhảy lên, “Anh có con mắt thấu thị thì nói sớm đi, anh nói anh có thể nhìn thấy bài tiếp theo là con gì, thì tôi còn lo lắng làm chi? Tiếp tiếp tiếp!”

Y lải nhải trong đầu, tay thì đã tự động đẩy tất cả số chip trước mặt ra.

Động tác này, bất luận là hiện trường hay xem bên ngoài, ngay cả Hoa Hồ tử đều kinh ngạc, đặc biệt là người xem bên ngoài thì xôn xao ầm ĩ, người này có phải đã điên rồi không, lẽ nào y thật sự cho rằng mình có thể ghép ra thùng phá sảnh, hoặc là y muốn ghép thùng?

Đúng, nhìn từ bài hiện tại, y rất có khả năng ghép ra thùng, nhưng nếu chỉ nhìn số bài này, cũng rất dễ tạo thành cù lũ.

Hai con A, hai con Q, chỉ cần trong tay Hoa Hồ tử có một con A hoặc Q, thì có thể áp đảo Lâm Được, là một cao thủ, lúc này cho dù không bỏ bài, cũng không tất yếu cược all, như vậy thật sự quá mạo hiểm!

“Cậu hai, cậu Lâm có phải có công năng đặc biệt biết được bài tiếp theo không, nếu không phải, làm vậy thật sự hơi mạo hiểm.”

Tiểu Lưu cà lăm nói, bọn họ vốn gọi Lâm Được là tiểu Lâm, nhưng sau đó nhìn ra tâm tư của Trương Trí Công, đặc biệt là Trương Trí Công lại mang Lâm Được chạy tới Macao, xưng hô này cũng theo đó thay đổi, Lâm Được sửa qua vài lần, thấy không tác dụng, cũng đành chấp nhận, lúc đó còn thích thú nói với Caesar: “Cảm giác được gọi là cậu quả nhiên không tồi.”

Trương Trí Công ừm một tiếng, không mở miệng.

Mà lúc này Caesar lại nói với Lâm Được: “Tôi không thấy được bài tiếp theo.”

“Vậy sao anh biết bài tiếp theo là gì?”

“Tôi biết.”

Hắn nói rất bình tĩnh, nhưng tự nhiên mang theo sức mạnh khiến người tin tưởng, Lâm Được suy nghĩ một lúc, sau đó mở miệng thăm dò: “Chuyện này, Lạc Lạc. Có một chuyện tôi có thể vẫn luôn hiểu lầm, cái này cái này, tôi cũng không phải cố ý, chủ yếu là giọng nói của anh... ừm, chủ yếu là cảm giác anh cho tôi khiến tôi có một loại lỗi giác, cũng là tôi sơ ý, tôi nên sớm hỏi anh.”

Caesar không nói gì, tuy hắn không hiểu Lâm Được đang nói cái gì, nhưng hắn đã biết, thứ càng không hiểu, càng không cần hỏi.

Nhưng Lâm Được cũng không cần hắn hỏi, trực tiếp nói: “Vậy Lạc Lạc, sau này tôi... nên gọi anh là em (gái), hay là chị?”

“... Tôi là nam.”

“Tôi biết tôi biết, linh hồn anh là nam, nhưng thân thể của anh là nữ... được rồi được rồi, tôi vẫn gọi anh là Lạc Lạc.”

“Thân thể của tôi cũng là nam!”

“Không phải chứ, nếu anh là nam, sao lại có trực giác được, trực giác chuẩn không phải đều là nữ sao?”

Caesar đã không biết phải nói gì, hấn chỉ trầm mặc, lại trầm mặc.

“Lạc Lạc, anh đã là nam rồi, vậy trực giác còn có thể chuẩn không?”

Caesar tiếp tục trầm mặc, Lâm Dục không đạt được đáp án vô cùng buồn bực, y cắn kẹo que, âm trầm nhìn Hoa Hồ tử: “Ông nội Hoa, không thì, ván này ông nhường cho tôi đi, tôi đột nhiên cảm thấy có lẽ tôi không thể ghép thành thùng phá sảnh rồi.”

Hoa Hồ tử cười ha ha: “Không ghép được thùng phá sảnh, thì không thể thắng được tứ quý A của ta rồi.”

“Chuyện này, vừa rồi tôi không phải đột nhiên thất thần một chút sao? Hiện tại nghĩ lại, tôi sai rồi, thật sự sai rồi, nếu không, ván này chúng ta cứ bỏ đi?”

Hoa Hồ tử nhìn y. Ông từng nhìn rất nhiều người, từng nghe rất nhiều lời, trực giác cho ông biết, Lâm Dục nói có khả năng là thật.

Nhưng kinh nghiệm lại cho ông biết, càng giống thật cỡ nào, thì càng có khả năng là giả.

Nếu bạn muốn lừa người khác, thì đầu tiên bạn phải làm được cái gì? Đúng, phải lừa được bản thân mình, chỉ có khi ngay cả mình cũng cho rằng mình nói là thật, mới dễ khiến người ta tin tưởng.

Thật thật giả giả, giả giả thật thật.

Ông nói mình có bốn con A, đây là thật. Nhưng mục đích của ông là để người ta cho rằng đó là giả.

Lâm Dục nói bài của mình không tốt, đây cũng có thể là thật, nhưng đồng thời, càng có khả năng là giả.

Nhưng, ông có bốn con A, mục đích của ông là khiến Lâm Dục cho rằng bài của ông không tốt, hiện tại, dường như ông đã làm được, Lâm Dục cực all.

Ván như thế này, nếu ông thắng, thì hoàn toàn kết thúc.

Lâm Dục nói bài của mình không tốt, có lẽ là thật, có lẽ là giả. Là thật, ván này chính là ông thắng, là giả thì...

Ông lại nhìn bàn một lần nữa, trong một bộ poker, xác suất của thùng phá sảnh lớn cỡ nào? Xác suất y chạm được lại lớn cỡ nào?

Đều là thắng, nhưng kéo dài để thắng, hay thắng triệt để, đối với ông, hoàn toàn khác nhau!

“Cậu nói bài của cậu không tốt?”

Lâm Dục gật đầu.

Hoa Hồ tử cười nói: “Vậy thì, là một tiền bối, có một chuyện ta phải nói với cậu, đó chính là, khi bài của cậu không tốt, thì đừng nghĩ tới cướp gà, cẩn thận, mới là phương pháp đánh bài chính xác.”

Nói xong, cũng đẩy ra số chip tương ứng.

“Làm đúng rồi, Hoa Hồ tử! Giải quyết anh ta! Ông làm vậy sẽ giải quyết anh ta rồi!”

Người tại điểm đặt cược hưng phấn kêu lên.

Nhà cái phát lá River thứ năm: 10 rô.

...

...

...

Từ huyền não tới tỉnh lặng chẳng qua chỉ chuyển biến trong một giây, sau khi trầm mặc hai giây, điểm đặt cược bắt đầu có tiếng hoan hô số lượng ít.

Thùng phá sảnh! Thùng phá sảnh! Tỷ lệ hai phần trăm! Thu hoạch gấp hai mươi lần! À, đúng, thi đấu vẫn chưa kết thúc, tiếp theo vẫn còn có gần một ngày, nhưng, nhưng, ngay cả tỷ lệ như thế cũng có thể đánh đổ, thì sẽ thua được sao? Vẫn có khả năng thua sao?

“Cậu Lâm nhất định có công năng đặc biệt, nhất định có!”

Đám người tiểu Lưu thất thần lắm lắm.

Trương Trí Công chậm rãi cười, hần cười có mấy phần hốt hoảng, càng thêm mấy phần bí ai.

Phong thái của người này, hần sớm đã biết, khi ở tỉnh, hần đã biết được khoảng cách của hai người, mà tại đây, lúc này, hần càng lĩnh hội sâu sắc.

Cùng một quốc gia, cùng một thành phố, cùng một khách sạn, nhưng, muốn đứng trước mặt người này, thì lại cần đi một con đường rất xa rất xa.

Mà tại hiện trường, Lâm Dục thì gần như muốn nhảy dựng lên, y vừa lải nhải với Caesar, vừa nghiêm túc nói với Hoa Hồ tử: “Làm được rồi, ông nội Hoa, thật sự làm được rồi, tôi vốn cho rằng không thể xuất hiện, nhưng hiện tại xem ra, vận may của tôi vẫn không tồi. Thùng phá sảnh, ông nội Hoa, nếu ông không bỏ bài, vậy chúng ta cược thêm một chút thế nào? Ở quê nhà tôi vẫn còn một căn nhà trị giá trăm triệu... tuy hiện tại nó không đáng trăm triệu, nhưng tương lai nhất định sẽ đáng!”

“Không sai, hiện tại cậu có thể ghép ra thùng phá sảnh.” Hoa Hồ tử nhìn bài trên bàn chậm rãi mở miệng, “Nhưng cậu biết xác suất này nhỏ cỡ nào không?”

“À, có lúc vận may luôn khó hiểu như thế.”

“Vậy sao? Để chúng ta xem thử rốt cuộc là cái gì.” Ông nói, rồi lật bài của mình lên, “Nhìn xem, tôi không nói dối.”

“Ông ngoại Hoa, tôi cũng không nói dối mà.” Lâm Dục cũng lật bài mình lên, “Thật tiếc là ông không cược thêm nhà với tôi.”

Hoa Hồ tử nhếch khóe môi, nhìn Lâm Dục: “Vẫn còn cơ hội.”

Vẫn còn cơ hội, Hoa Hồ tử đang nói, người đặt cược cho ông cũng nói. Còn cơ hội, còn cơ hội. Số chip của Lâm Dục lúc này là mười hai triệu, Hoa Hồ tử là tám triệu, trên cơ bản, chênh lệch không phải rất lớn, hai ván cược không quá lớn thì có thể thay đổi tình hình.

Nhưng, bọn họ lập tức phát hiện mình đã sai rồi.

Lâm Dục căn bản không tính cho Hoa Hồ tử gỡ vốn.

Hoa Hồ tử suy nghĩ tới danh vọng của mình, Lâm Dục là ai, thứ danh vọng này căn bản không lọt vào đầu của người như y.

Hôm cuối cùng, đã chiếm ưu thế, ai còn muốn thật sự đấu tới chết anh sống.

Ván đó vừa kết thúc, y xin nghỉ ngơi, ngày cuối cùng, trôi qua trong sự kéo dài không ngừng của y.

Cược mù cần suy nghĩ, mỗi lần đều phải qua đủ ba phút mới chậm rãi đẩy chip ra, sau khi bài riêng phát xong ngay cả nhìn cũng không nhìn, chờ đến thời gian liền bỏ bài.

Loại hành động này của y khiến sắc mặt Hoa Hồ tử càng lúc càng khó coi, càng khiến người cược vòng ngoài chửi um sùm. Nhưng sau đó, cũng có người giải thích cho y: “Cờ bạc là vì cái gì? Kích thích, là do chúng ta theo đuổi kích thích, nhưng mục đích của chúng ta không phải là muốn thắng sao? Vì thắng, chúng ta nói dối, chúng ta giả vờ, chúng ta làm tất cả những chuyện có thể làm, vậy thì, kéo dài thời gian có là gì đâu?”

Thật ra câu nói này tuy là giải thích cho Lâm Dục, nhưng kỳ thật vẫn có hơi oan uổng cho y, sau đó sẽ dĩ y không ngừng bỏ bài, là cảm thấy không tất yếu nữa, mà nguyên nhân lớn hơn là vì, y vẫn luôn truy hỏi Caesar làm sao làm được, mà dưới sự truy hỏi của y, Caesar không còn tinh lực nào để ý tới ván bài...

59. Chương 59

Khi thời gian trên đồng hồ điện tử trở về số không, hiện trường chìm vào yên lặng.

Có nhân viên công chứng tới kiểm số chip, thật ra không cần đếm, trên bảng điện tử vẫn luôn ghi rõ, nhưng vẫn có bốn nhân viên công chứng đến từng cái.

“Cuộc đấu này, bên thắng là Lâm Dược đại diện cho ngài Daniau!”

Sau khi xác minh hai lần, nhân viên công chứng bước ra tuyên bố.

Bốp!

Bốp bốp!

Bốp bốp bốp!

Tiếng vỗ tay rời rạc vang lên, đánh vỡ trầm mặc, sau đó là tiếng vỗ tay như sấm, Lâm Dược cười đứng lên phát tay.

Hoa Hồ tử cũng đứng lên, vẫn là bộ trang phục Đường màu trắng, vẫn là bộ râu màu bạc bông bông, vẫn là vẻ mặt tiêu sái như ý, ông chậm rãi bước qua, nói với Lâm Dược: “Cậu làm rất tốt.”

“Cảm ơn.”

“Dốc sức mà làm tốt đi.”

Hoa Hồ tử đặt tào trong tay vào tay Lâm Dược, sau đó chậm rãi bước xuống, chậm rãi đi ra ngoài.

Ông đi rất ổn, đi rất tự nhiên, bóng lưng đó, tạo cho người khác cảm giác vắng lặng.

Tiếng vỗ tay càng lớn hơn, tất cả mọi người đều đứng lên vỗ tay cho y, Lâm Dược cũng đang vỗ tay.

“Lạc Lạc, sao tôi cảm thấy mình đã làm một chuyện không phúc hậu cho lắm vậy.”

Caesar không nói gì, Tiêu Nhiên bước tới, lúc hai người đi ngang nhau, Tiêu Nhiên mở miệng: “Cậu Lâm, cậu vi phạm ước định.”

Lâm Dược sững sờ, tiếp theo nói: “Đây không phải là nguyện vọng của anh sao?”

Thân hình Tiêu Nhiên hơi cứng lại, sau đó, làm như không có chuyện gì bước đi.

Thắng làm vua thua làm giặc, tuy ở đây, Hồng Môn cũng không thể nói là giặc, nhưng lập tức ít đi năm phần trăm cổ phần, sau này sức nặng của lời nói, tự nhiên không thể so sánh với trước kia, quan trọng hơn là, Daniau lại có thêm tám phần trăm cổ phần, chỉ điểm này, đủ khiến danh vọng của hắn tăng mạnh, vị trí vốn không mấy ổn định giờ lập tức kiên cố.

Chuyện sau đó tự nhiên vẫn còn rất nhiều, nhưng nó đương nhiên không liên quan tới Lâm Dược.

Lúc chín giờ tối, Carlos gõ cửa phòng y.

“Lần này anh đại diện cho ai vậy?” Lâm Dược nhìn hắn, mở miệng.

“Ngài Daniau dặn tôi tới mời cậu.”

Lâm Dược nhìn hắn một cái, đi theo, Daniau đang đợi y trong xe.

“Tôi dẫn cậu tới một nơi.”

Lâm Dược nhún nhún vai, ngồi lên xe, xe lái ra khỏi nội thành, vào một tiểu khu biệt thự, rồi chạy vào một tòa trong đó.

Có một câu nói thế này, biệt thự chân chính không phải là một đường thẳng là tới, cho dù có thể làm thế, chủ nhân của nó cũng cố ý làm đường vòng vèo.

Tòa biệt thự này cũng thế, nhìn từ bên ngoài thì không thấy gì, sau khi vào, cửa hai vòng, mới dừng lại trước cửa. Trước cửa đã có hai hàng người giúp việc mặc áo trắng quần đen đợi ở đó. Đứng ở đầu, là một vị quản gia mặc âu phục màu đen.

Lâm Được xuống xe, nhìn trái, nhìn phải, sau đó sờ cằm lải nhải với Caesar: “Lạc Lạc, đây là nhà của anh sao?”

“Không phải.”

“À, vậy thì tốt, nhà này thật huênh hoang quá.”

Lúc này Daniau đã xuống xe, người giúp việc đứng sau cùng quần gia công lưng: “Hoan nghênh chủ nhân.”

Khóe miệng Lâm Được bắt đầu co giật: “Lạc Lạc, may là nhà này không phải của anh.”

Daniau quay đầu, nói với Lâm Được đang ngẩn người: “Theo tôi vào.”

Lâm Được theo hần vào, sau đó, thấy ngay một bức tranh sơn dầu cỡ lớn.

Phòng khách rất lớn, bức tranh đó, treo ở ngay khúc cua cầu thang, vị trí đó bình thường không đập vào mắt người khác trước tiên, nhưng Lâm Được vừa nhìn đã thấy bức tranh đó, thực sự là do bức tranh đó quá lớn, quả thật giống như Poster khổng lồ trên bảng quảng cáo.

Không chỉ lớn, hơn nữa có cảm giác tồn tại rất hút, chỉ cần thị lực không quá kém, thì có thể thấy được người trong tranh rõ ràng ngay từ trước cửa phòng khách.

Tóc vàng, mắt đen, làn da màu cổ đồng, cằm dưới lạnh cứng, đường nét như được dùng dao gọt ra, nhưng lạnh hơn nữa là đôi mắt đỏ, sâu trong con ngươi màu đen giống như có phím ánh nước, ánh mắt rất lạnh nhạt nhìn ra phương xa, giống như không để tâm bất cứ chuyện gì, không có gì đáng để chú ý.

Trừ lạnh nhạt, người này còn có cảm giác rất tiêu điều, nếu không phải mặc âu phục, thì sẽ khiến người ta liên tưởng đến tướng quân, nguyên soái gì đó.

Không cần nghi ngờ, mặt mũi của người này rất xuất sắc, nhưng khi nhìn hần, bạn rất khó chú ý tới dung mạo của hần, cho dù đứng đối diện bức tranh sơn dầu này, thứ mọi người lưu ý tới, cũng chỉ là đôi mắt đỏ, cảm giác đó.

Lâm Được nhìn chăm chăm bức tranh rất lâu, Daniau cũng không thúc giục y, ngược lại phát tay bảo người giúp việc và quản gia đều tránh đi.

“Daniau.” Không biết qua bao lâu, Lâm Được hoàn hồn: “Người này là thật sao?”

Daniau nhìn y, nhàn nhạt nói: “Tuy đây là tranh, nhưng cũng có người thật.”

“Chắc chắc, Daniau anh thật tài ba, nhân tài mà.” Lâm Được lắc đầu tán thưởng, “Anh tìm đâu ra người lợi hại như thế này vậy, bức tranh này, bức tranh này...”

“Nhà nghệ thuật cũng phải ăn cơm.”

Daniau nói rất hờ hững, Lâm Được cũng tán đồng, nói tiếp: “Bức tranh này bày ở đây, chính là môn thần tốt nhất rồi, ánh mắt này, quỷ nào cũng bị dọa chạy!”

Daniau nhìn y, sau đó nói: “Lâm Được, cậu tới đây làm gì?”

“Daniau, là anh kêu tôi tới mà.” Y gãi đầu, khó xử nói, “Không phải tôi tự muốn tới mà.”

“Cậu tới Mỹ, là để làm gì?” Hần hỏi một câu, sau đó không đợi Lâm Được trả lời, lại nói: “Cậu tới tìm anh ta. Nhưng tại sao cậu lại tới tìm anh ta chứ? Cậu đã đắc tội tôi, trước khi tới Mỹ cậu chắc đã biết hiện tại tôi làm gì, cậu phải biết sau khi tới đây, sẽ không có kết cục tốt, nhưng cậu vẫn tới. Cậu không phải đồ ngốc, nếu đã biết những điều này, tại sao cậu vẫn tới?”

Lâm Được nhún vai, sau đó tự động ngồi xuống sofa: “Được rồi, nếu nói tới cái này, thì tôi cũng hỏi một câu, nếu tôi đã đắc tội anh, vậy tại sao không không xử tôi đi? Ừm, hình như anh từng xử tôi rồi, nhưng, tôi vốn vẫn cho rằng anh sẽ chặt ngón tay tôi kia.”

Daniau nhìn y, đột nhiên cười: “Đâu chỉ chặt ngón tay cậu, tôi còn muốn băm cậu thành bã.”

“Vậy tại sao anh không làm thế?”

“Biết tại sao Hoa Hồ tử lại xuất sơn không? Vì tôi nói với ông ta, có thể cậu là một đồ đệ khác của Liễu Chi Kính. Ha ha ha ha, ông ta vẫn luôn muốn lấy được ‘lá bài cuối cùng’ đó, vẫn luôn muốn nắm được nhiều cổ phần của JA hơn, cho nên vừa nghe thấy có tin tức của Liễu Chi Kính thì ngay cả mặt mũi của mình cũng không bận tâm, ông ta cho rằng tôi cũng như thế, cho rằng tôi cũng quan tâm đến nó.”

“Cút chó!”

Hắn đột nhiên đá bàn trà bên cạnh, gầm rú như diên cuồng: “‘Lá bài cuối cùng’ gì chứ, JA gì chứ, chết hết đi! Poker Texas, chết đi! Cao thủ, chết đi! Anh biết không, tôi hận những thứ này! Tôi hận những thứ này! Chính chúng nó đã cướp mất anh, chính chúng nó!”

“Lạc Lạc, người này hình như không bình thường lắm.”

Lâm Dục vừa nói, vừa đứng lên chậm rãi lùi ra sau, nhưng y còn chưa đi được hai bước, cánh tay đã bị Daniau bắt lấy: “Tôi hận chúng, tôi hận chúng! Anh biết không, Caesar, tôi trước giờ chưa từng muốn làm cao thủ gì, tôi trước giờ chưa từng muốn thắng anh! Nhưng tôi không còn cách nào, nếu tôi không làm cao thủ, anh căn bản sẽ không nhìn tôi một cái, anh sẽ không nhìn bất cứ ai, trong mắt anh, chỉ có cao thủ, chỉ có những người có chiến tích trong poker Texas, anh mới chú ý tới!”

“Dandan, Daniau, ngài Daniau...”

Lâm Dục vừa nói, vừa lùi ra sau, nhưng tay y bị Daniau kéo, y lùi một bước, Daniau cũng theo một bước, tới cuối cùng y phát hiện nếu còn lùi nữa thì sẽ lùi tới vách tường, chỉ đành dừng lại.

“Ngài Daniau, anh nhận sai người rồi, anh tuyệt đối đã nhận lầm người. Anh xem, tôi, mắt đen tóc đen da vàng, người TQ, tôi không có tên tiếng Anh, càng chưa từng nghe qua Caesar.”

“Tôi không thể nhận sai. Caesar, tôi đã nhìn anh ba mươi năm, từ lúc tôi hai tuổi, tôi đã nhìn anh, từng hành động của anh, phong cách của anh, thói quen đánh bài của anh, tất cả tôi đều vô cùng vô cùng quen thuộc, tôi không thể nhận sai, tuyệt đối không thể. Cho dù hiện tại anh đã biến thành một người khác, tôi cũng không thể nhận sai.”

“Ngài Daniau, tôi hai mươi bảy sắp hai mươi tám, anh có thể xem chứng minh thư của tôi xem hộ chiếu của tôi, mà anh năm nay mới ba mươi hai, anh lại nói đã nhìn Caesar ba mươi năm, cái này, cho dù kiếp trước tôi là ngài Caesar, thì tuổi tác cũng không thích hợp mà, lẽ nào là không gian song song? Chuyện này tôi thấy chúng ta phải hỏi nhà khoa học nhà không gian học nhà vật lý học hoặc thầy ma pháp thì mới có thể cho ra kết luận...”

Miệng thì lải nhải tùm lum, trong đầu đã bắt đầu tính sổ với Caesar: “Lạc Lạc à, anh đã bị người ta nhận ra rồi, làm sao đây hả, hơn nữa, sao tôi cảm thấy tình cảm của người này dành cho anh có hơi kỳ lạ nhỉ? Anh rốt cuộc đã làm chuyện gì có lỗi với anh ta vậy...”

“Xin lỗi!”

Câu này không phải là do Caesar nói mà là Daniau nói, hắn kéo tay Lâm Dục, chậm rãi quỳ xuống, ôm chân y đau đớn khóc: “Xin lỗi, em biết sai rồi, em biết sai thật mà, mười hai năm trước... hai mươi năm trước em đã biết sai rồi, em không cố ý, em không hề cố ý, năm đó em mới mười hai tuổi, mới mười hai tuổi, em chỉ là không muốn để ông ta giành mất thân nhân duy nhất của em, người duy nhất em để tâm!”

“Anh, anh! Từ nhỏ em chỉ có anh, tuy em chưa từng gọi tên anh, em nói em hận anh, nhưng đó đều không phải là thật, em chưa từng nghĩ muốn giết Liễu Chi Kính, em chỉ muốn để ông ta rời khỏi, em không ngờ ông ta sẽ chết, đó là mấy bay gặp sự cố, sao em có thể nghĩ tới chuyện này, em từng tìm kiếm ông ta, em phải người trực vết, chỉ là không tìm được, có lẽ, có lẽ ông ta vẫn còn sống.”

Hắn vừa khóc vừa nói, Lâm Dục nhăn nhó mặt mày oán trách Caesar: “Lạc Lạc, cái gì đây hả, người này sao lại là em trai của anh vậy.”

“Cùng cha khác mẹ.”

“À, cho nên, chúng ta phải gìn giữ trung thành đối với hôn nhân, chúng ta phải cự tuyệt kẻ thứ ba, chúng ta phải... cái này, Caesar, anh có thể nghĩ cách khiến anh ta ngừng khóc không, anh xem một người đàn ông lại khóc như thế, khó coi lắm.”

“Nói với cậu ta, cậu là đồ đệ của Liễu Chi Kính.”

“Hả?”

“Cứ nói thế với cậu ta.”

Lâm Được bán tín bán nghi, nhưng vẫn mở miệng: “Ngài Daniau, anh nói không sai, Liễu... thầy quả thật chưa chết, tôi chính là do thầy dạy khi ở TQ.”

Daniau ngẩng đầu lên: “Không thể, ông ta chết rồi.”

Nói ông ta không chết là anh, nói ông ta chết cũng là anh...

Lâm Được trầm trợn ngược mắt, tiếp tục nói: “Nếu thầy chết rồi, lúc này tôi sẽ không ở đây, anh nên biết, tôi vốn chỉ là một người bình thường.”

“Ông ta chết rồi, mà hiện tại anh lại ở đây, vì anh là Caesar. Chiều đó, chỉ có Liễu Chi Kính và Caesar biết, chỉ có bọn họ mới có thể tùy ý hút được con bài River cần nhất trong tình trạng không có khả năng. Liễu Chi Kính chết rồi, có thể làm được điều này chỉ có Caesar, anh là Caesar! Anh là Caesar!”

Nói tới cuối, giọng hấn lại lớn hơn, Lâm Được phân tích thế nào, cũng cảm thấy lúc này tinh thần của tên này không bình thường lắm, chỉ nói: “Theo như tôi biết, ngài Caesar vẫn chưa chết, sao tôi có thể là Caesar chứ?”

“Tiêu Nhiên nói với anh sao?”

Lâm Được ưm một tiếng, không biết có nên đáp hay không.

“Tôi nên cảm tạ anh ta. Vì như vậy anh mới tới nhìn thân thể của anh không đúng sao? Anh tới xem, anh tới xem tôi đã bảo tồn anh ta rất tốt, một chút cũng không thay đổi.”

Daniau kéo Lâm Được lên lầu, Lâm Được không phản kháng gì, đi theo hấn, lên tới lầu hai, y mới biết bức tranh sơn dầu đó căn bản là chút lông thành, trong hành lang lầu hai, toàn bộ đều là ảnh của Caesar. Có âu phục, có trang phục ở nhà, có ngồi có đứng.

Tuy Lâm Được bị kéo đi tới, nhưng vẫn không quên thưởng thức, đồng thời còn quấy rối Caesar: “Lạc Lạc, nhìn không ra nha, anh cũng huỳnh hoang dã man, chụp nhiều hình như thế.”

Caesar không để ý tới câu này, ngừng một lúc: “Lâm Được.”

“Ừ?”

“Đi đi.”

“Cái gì?”

“Trở về.”

“Trở về? Không phải chứ, đã đi tới đây rồi, sắp sửa thấy được thân thể của anh rồi, anh muốn trở về?”

Đang nói, Daniau đã dừng lại, sau đó kéo Lâm Được nói: “Anh xem anh xem đi, em đã bảo tồn thân thể của anh rất tốt.”

Lâm Được ngẩng đầu lên, sau đó, thì thấy được Caesar bản người thật. Tóc vàng, mắt đen, làn da màu cổ đồng, chiếc cằm như dao gọt, mặc áo ngủ tơ tằm màu đen, ngồi trước cửa sổ.

Lâm Được sững sờ.

Đây là Caesar, đây là Caesar đúng không, nhưng xem ra, Caesar này... chắc là còn sống thì phải. Người chết không thể ngồi như thế được, người thực vật cũng không thể, vậy có nghĩa là, người này còn sống?

“... Lạc Lạc, người này là anh sao?”

“Thân thể đúng.”

“Vậy, vậy hiện tại là chuyện gì? Daniau hạ cổ trên người anh? Hạ chú? Chế thành cương thi? Biến thành ma cà rồng?... Vậy thôi, chúng ta về đi, thân thể này tôi thấy anh không lấy nổi rồi.”

“Giống như đúc, một chút cũng không thay đổi.” Đột nhiên một làn hơi nóng lướt qua lỗ tai y, thì ra Daniau không biết từ lúc nào đã vỗ lên vai y: “Mỗi ngày em đều tiêm cho anh ta, tìm người rèn luyện cho anh ta, mỗi ngày đều kiểm tra thể trọng của anh ta, một lạng cũng không thay đổi, một lạng cũng không có!”

“Ngài Daniau... vừa rồi anh không phải còn nói anh ta là anh trai của anh sao? Cái này...”

“Anh ta không phải! Vừa gặp anh ta tôi đã biết anh ta không phải. Những kẻ đáng cười kia vẫn nói anh bị kinh hải mới biến thành như thế. Những tên ngu xuẩn bạch si đó, anh vĩnh viễn cũng sẽ không bị dọa ngã!”

“... Ừm...”

“Anh có thể trở lại đúng không? Anh nhất định có thể trở lại đúng không? Không, anh không trở về cũng không sao. Thân thể em giúp anh bảo tồn, anh dùng thân thể hiện tại cũng được. Em trả JA cho anh, cái gì cũng đều cho anh, nhưng anh đừng tiếp tục giả vờ lừa gạt em nữa, anh đừng, đừng lừa em nữa...”

60. Chương 60

Gặp phải kẻ điên nên làm sao?

Tránh xa.

Lâm Được nhớ lúc nhỏ ở gần nhà y có một người điên, mỗi lần nhìn thấy, mẹ y đều kéo y đi thật nhanh, nếu có thể, hiện tại y cũng muốn đi, nhưng Daniau đang ở sát sau lưng y, còn kéo tay y.

“Em biết là anh, anh không thừa nhận em cũng biết là anh, khi ở TQ em đã biết rồi, hai ngày trước em đã biết. Tại sao anh không thừa nhận? Em sẽ không tổn thương anh, anh nghĩ đi, em có từng tổn thương anh sao? Không có phải không, cho dù là mười hai năm trước cũng không có, lần đó em không nổ súng đúng không? Thân thể của anh em giúp anh bảo tồn, anh có dùng hay không đều được, anh biến thành bộ dáng nào cũng được, nhưng anh đừng lừa em nữa, anh đừng lừa em nữa!”

Hắn cứ nói, rồi lại trở nên kích động, Lâm Được xoắn xuýt muốn chết. Tâm tình của y lúc này, nếu để đám người Carlos biết nhất định sẽ vô cùng an ủi___ Cậu cũng có hôm nay!

“Ngài Daniau, cái này...” Y chậm rãi mở miệng, “Tuy tôi không hiểu đồng chí Caesar lắm, nhưng tôi có thể khẳng định anh ta là một đồng chí tốt, một vị đồng chí tài ba, một vị đồng chí vô cùng vĩ đại, anh xem, chỉ từ cái tên chúng ta đã có thể biết anh ta vô cùng tài ba... Vừa nói tới Caesar, tôi lập tức nghĩ tới đại đế, rất tài ba.”

Daniau không phản ứng, y tiếp tục nói: “Mà tôi thì sao, tôi chỉ là một nhân vật nhỏ, chỉ nghe tên tôi, thì đã biết tôi là một nhân vật vô cùng vô cùng vô cùng... bình thường rồi. Anh nhìn thử vị đồng chí Caesar này, rồi nhìn thử tôi đi... không chỉ kém có một chút thôi đâu.”

Daniau vẫn không nói gì, Lâm Được thở dài: “Được rồi, tôi nghĩ, đồng chí Caesar sẽ không nói chuyện giống như tôi đi.”

Daniau cuối cùng cũng có phản ứng, hắn nhàn nhả cười: “Không sai, anh ấy sẽ không nói chuyện giống cậu, cậu vẫn không phải là anh ấy.”

Lâm Được thở phào một hơi, nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng còn chưa đợi y kịp phản ứng, đã nghe Caesar nói: “Nghe đầu về bên phải!”

Y phản ứng có điều kiện làm theo, nhưng đã muộn, cổ chợt đau, liền cảm thấy mắt bắt đầu tối đi, ý nghĩ cuối cùng là: “Mọi, không phải là đang quay phim chứ.”

Lâm Được được Caesar kêu tỉnh, y xoa đầu, chậm rãi ngồi dậy: “Lần thứ hai rồi đó, lần thứ hai rồi, Lạc Lạc, tại sao tôi luôn gặp mấy chuyện này thế, nhưng may là cái này không phải là phòng tối, còn có giường, có tivi, còn có...”

Lâm Được sững người.

Căn phòng này rất lớn, rất thoải mái, tuy y bị đánh ngất, nhưng không bị ném đại trên đất, ngược lại nằm trên một chiếc giường đôi rộng rãi.

Ánh đèn dịu hòa, vách tường trắng tuyết, trên vách còn có rèm cửa sổ, đúng, ở đó còn có một cánh cửa sổ to rộng, sáng rực, trước cửa sổ còn một người ngồi.

“Lạc Lạc, đó là anh đúng không?”

“Ừ.”

“Anh bây giờ... còn sống, hay là chết rồi?”

Caesar cũng không xác định được.

Lâm Được ngất rồi, hắn không thể nhìn thấy thứ bên ngoài nữa, chỉ biết Daniau kéo Lâm Được vào. Quá trình này không dài, sau khi Daniau ra ngoài, hắn liền bắt đầu gọi Lâm Được, mà trong lúc này, hắn cũng không nghe thấy Daniau nói chuyện với người khác.

Hiện tại người đó ngồi cạnh cửa sổ, nhìn dáng điệu, chắc là còn sống, nhưng Caesar lại biết rõ linh hồn của mình không ở đó, vậy thì, sao có thể tính là sống?

Mà nếu nói bên trong lại có linh hồn của người khác, vậy thì, cứ ngồi như thế, cũng hơi quái dị.

“Không thì, chúng ta đi xem thử?”

Lâm Được nói thế, rồi xuống khỏi giường, chậm rãi đi tới cửa sổ, khi còn hai bước, y dừng lại, người đó không có phản ứng.

Y lại bước thêm một bước, người đó vẫn không có phản ứng.

“Ê này, quấy rầy một chút.”

Y mở miệng, người đó vẫn không có phản ứng.

Lâm Được gãi mũi, sau đó nhìn quanh, cuối cùng, tìm được một cái điều khiển từ xa trên tủ đầu giường, y bước qua, cầm lấy, rồi lại bước về, đồng thời nói: “Lạc Lạc, tôi không phải cố ý khinh nhờn thân thể của anh, tôi chỉ muốn biết có còn sống hay không thôi.”

Nói rồi, y đã dùng điều khiển từ xa chọt người đó, lần này người đó cuối cùng cũng có phản ứng, hắn chậm rãi quay đầu, nhìn Lâm Được một cái, Lâm Được vội nở nụ cười, mà người đó lại không có phản ứng, lại chậm rãi quay đầu về.

Cả quá trình, chậm chạp mà máy móc.

“Lạc Lạc, khoa học kỹ thuật của Mỹ có phải rất phát đạt không?”

“... Cậu muốn nói gì?”

“Tôi đang nghĩ... có lẽ trong đầu anh đã bị khoét rỗng, hiện tại trong đó là một trình tự?”

Caesar không để ý tới y.

“Anh nói xem, nếu tôi hỏi anh ta một cộng một bằng mấy, anh ta có trả lời tôi không?”

Y sờ cằm, đáng vẻ rất muốn thử.

Caesar nói: “Chúng ta vẫn nên nghĩ làm sao ra ngoài thì hơn.”

“Hả, đây không phải là thân thể của anh sao? Anh không muốn trở về sao? Nếu chúng ta rời khỏi đây, sau này...”

“Hiện tại nhìn thấy rồi, cái khác sau này lại nói.”

“Ừ, cũng đúng, tôi thấy rời khỏi đây cũng không khó, ở đây không phải có cửa sổ sao?”

Y nói rồi kéo rèm cửa sổ lên, sau đó lập tức phát hiện cửa sổ đã bị khóa. Y nhìn lớp thủy tinh, rồi ngó điều khiển trong tay, suy nghĩ xem có thể đập thủng một cái không.

“Không đập được đâu, đây là kính chống đạn.”

“Thật sự có thể chống đạn? Đạn bình thường hay là đạn súng bắn tỉa? Đạn đum đum thì sao, phòng được không?”

Lâm Được ghì lên cửa sổ nghiêng cứ một lúc, cuối cùng cũng không nhìn ra được có gì khác biệt với thủy tinh bình thường.

Mà trừ cánh cửa sổ này ra, còn có một cánh cửa, nhưng cánh cửa đó cũng giống như cửa sổ.

“Lạc Lạc, tôi khẳng định xác định và nhất định phải cho anh biết, đứa em trai của anh có tật xấu, anh nói xem đang yên lành, làm cửa thủy tinh chống đạn làm chi? Thủy tinh này dù có kiên cố, thì có thể kiên cố như sắt thép sao? Cho dù có kiên cố hơn sắt thép, thì làm cái cửa thế này, còn gì ẩn mật nữa chứ, anh ta làm vậy là xâm phạm riêng tư của anh. À, đúng rồi, cửa này anh có thể mở không?”

Caesar còn chưa trả lời, giọng nói của Daniau đã vang lên: “Caesar, anh có thể làm những gì tôi hiểu rất rõ, nhưng, không có công cụ, anh không thể mở được.”

“Ngài Daniau, cả đời tôi chưa từng gặp qua ổ khóa nào cao cấp như thế, anh có cho tôi công cụ, tôi cũng không mở được.”

Lâm Được vừa nói, vừa nhìn xung quanh, sau đó cuối cùng nhờ Caesar nhắc nhở mới phát hiện được camera gắn trên nóc phòng.

Y phát phát tay, cười lộ răng, sau đó lại nhún vai: “Ngài Daniau, đây chính là cách anh đối đãi với công thần sao? Nếu tôi không nhớ sai, tôi vừa lập đại công cho anh mà. Vậy sao bây giờ anh lại nhốt tôi?”

Daniau không trả lời.

Lâm Được nói: “Được rồi được rồi, tôi đầu hàng tôi sợ rồi, vậy thì, anh muốn biết cái gì? Tung tích của thầy? Xin lỗi, điểm này tôi không cách nào cho anh biết, vì tôi cũng không biết. Nhưng tôi có thể cho anh biết tung tích của ‘lá bài cuối cùng’, tuy tôi đã hứa sẽ cho Tiêu Nhiên, nhưng nếu anh cần tôi cũng có thể cho anh trước. Nếu không thì, anh muốn biết chiêu đó làm sao làm được không? Tôi cũng có thể dạy anh, nhưng mà cần phải dạy trực tiếp, nhìn qua camera không thể nhìn rõ được. Ngài Daniau? Daniau? Dandan.”

“Ba mươi năm.”

Giọng nói vang lên sau lưng y, Lâm Được quay người lại, thì thấy Daniau đứng bên ngoài cửa thủy tinh, ánh mắt xa xăm, vẻ mặt ngẩn ngơ, như linh hồn sau lưng. Lâm Được nói với Caesar thế này: “Lạc Lạc, đứa em này của anh, không hóa trang cũng có thể đi diễn phim quý.”

Trong đầu nói bậy nói bạ, ngoài mặt thì cười tươi: “Ngài Daniau, xin chào, chúng ta lại gặp mặt rồi, vậy...”

“Hai tuổi.” Daniau không đợi y nói xong, trực tiếp mở miệng: “Khi tôi hai tuổi thì biết mình có một người anh, khi hai tuổi lần đầu tiên gặp được Caesar. Tôi vẫn luôn nhớ, hôm đó, anh ấy mặc âu phục, được ba dắt tay đi vào, sau đó, lại dắt tay đi ra.”

“Tôi vẫn luôn nhớ, anh không nhìn tôi lấy một cái, cho dù lão quỷ đó giới thiệu em với anh, anh cũng không nhìn em một cái. Em rất tức giận, anh biết không? Lúc đó em chỉ cảm thấy rất tức giận, em vẫn nhớ mãi cảm giác đó, em ghét cảm giác đó!”

Nói tới đây, hần lại trở nên kích động, Lâm Được mấy lần muốn chen vào, nhưng căn bản không được, Daniau cứ nói một lượt.

Logic của hần rõ ràng là rối loạn, có lúc dùng nhân xưng thứ ba, có lúc dùng nhân xưng thứ hai, có lúc đáng thương vô cùng, có lúc lại cuồng loạn nóng nảy.

Hần vẫn nói hoài, hần nói, sau đó mẹ hần chết, thế là Caesar lại lần nữa xuất hiện trước mặt hần, lúc đó hần đã sáu tuổi. Nhưng Caesar vẫn không để ý tới hần, thế là hần càng thêm căm hận.

Hắn không ngừng nói một vài chuyện cũ mèm từ năm nào tháng nào, gì mà hắn cùng với người giúp việc ăn hiếp Caesar, hắn tìm người tới trường vu khống Caesar.

Lâm Được nghe thấy cảm thán không ngừng, đúng là giống loài không phải do khỉ tiến hóa thì liền khác nhau, lúc y sáu tuổi, nhiều nhất chỉ biết kéo bím tóc của bạn nữ, lén trộm chút rượu của quán cơm đi bán. Thử xem người ta đi, lúc sáu tuổi, đã biết cái gì gọi là âm mưu cái gì là hãm hại rồi.

Y nghe nửa ngày, sờ cằm nói với Caesar: “Lạc Lạc à, tuy Dandan hiện tại... ừm, có hơi một chút gì đó, nhưng tôi vẫn phải phê bình anh, anh nói xem khi anh sáu tuổi đã học theo người ta làm mặt liệt, nếu lúc đó anh có chút tình thương anh em, hiện tại anh tuyệt đối sẽ không biến thành thế này.”

“Bên nhà mẹ cậu ta, có chứng hoang tưởng di truyền.”

“Hả, bệnh thần kinh di truyền? Nhưng anh cũng không thể vì thế mà không để ý tới anh ta chứ, dù nói thế nào, anh ta cũng là em trai của anh mà...”

“Khác mẹ.”

Lâm Được lập tức dừng lại, y dừng nửa ngày mới gật đầu: “Tôi hiểu, không phải là do một mẹ sinh ra, thì sẽ có một chút gì đó, tôi đối với đứa em hờ kia cũng không tới đâu. Ừm, hiện tại chúng ta làm sao?”

“Đợi.”

“Cái gì?”

“Cửa này tạm thời tôi không có cách mở ra, chỉ có thể đợi cơ hội.” Khi Caesar nói câu này, ngữ điệu vô cùng bình tĩnh, nhưng chỉ có hắn biết, khi nói ra câu này, gian nan cỡ nào. Chỉ là hắn cũng đích thật không có biện pháp.

Tuy hắn từng nghiên cứu cách trốn thoát, nhưng Daniau lại phòng vệ quá tốt. Cửa sổ chống đạn cũng thôi đi, xung quanh căn phòng còn có trang bị tia hồng ngoại, chỉ cần Lâm Được lại gần... đương nhiên, cũng sẽ không thể nào, chính là bên phòng giám sát có cảnh giới, cho nên, dù hắn muốn nghĩ cách xử lý camera, cũng không thể không kinh động người khác.

Mà trừ những thứ này ra, cửa sổ bị khóa, không chút khe hở, trừ khi Lâm Được mọc móng vuốt, nếu không, khả năng đào lỗ trên tường không mấy lớn. Mà cửa thì, khóa điện tử cũng thôi đi, còn phải cần có giọng nói, con người, vân tay của Daniau hợp lại mới có thể mở ra.

Cũng có nghĩa là, cho dù Lâm Được nghĩ cách bắt được Daniau, hắn không phối hợp, không lên tiếng, thì cũng vô dụng, huống hồ, trong phòng giám sát hai mươi bốn tiếng đều có người, hắn cũng rất khó làm được những thứ này.

Càng huống hồ, mỗi lần Daniau vào phòng, trước đó đều sẽ phun thuốc gây mê, phun đủ mười phút, sau đó dùng quạt thổi tan, rồi hắn mới xuất hiện.

Lâm Được cho dù có phổi tốt, cũng không tới mức có thể nín thở mười phút. Mà cho dù Caesar có thể giữ tỉnh táo, nhưng vào tình trạng này cũng không thể đánh thức Lâm Được. Cái này giống như một người nếu bị gãy tay, cho dù anh ta có muốn tự do hoạt động cánh tay đó, dù tâm lý có mạnh mẽ, sinh lý cũng không cho phép.

Còn về Daniau mỗi lần vào phòng làm gì, Lâm Được ban đầu không biết, sau đó thấy người kia luôn sạch sẽ, trên tóc còn tỏa ra hương thơm dầu gội thoang thoảng, cũng có thể nghĩ ra, vì thế, y còn đặc biệt tiến hành an ủi khuyên bảo cho Caesar: “Lạc Lạc à, điều này chứng minh, đồng chí Daniau rất có tình cảm anh em, anh xem anh ta chăm sóc anh tốt như thế. Hơn nữa anh là một người đàn ông, bị sờ mó khắp nơi, còn bị em trai của mình sờ mó, đây hoàn toàn là bình thường, là nên. Không phải cũng giống như anh sờ tôi sao, đúng, anh không dùng tay của mình sờ tôi, nhưng tôi không phải chính là anh sao. Tay của tôi thì chính là tay của anh, thân thể của tôi chính là thân thể của anh... ừm, hiện tại không chỉ anh sờ tôi rồi, về mặt ý nghĩa chính xác, tôi cũng sờ anh rồi.”

Caesar không để ý tới y, có lẽ vì an ủi hắn, hôm nay Lâm Được không lải nhải. Nhưng y không nói, cũng không thể cản Daniau không nói.

Từ sau khi y bị nhốt trong đây, Daniau mỗi ngày đều sẽ xuất hiện, cũng mỗi ngày sẽ hồi ức lại năm tháng quá khứ đã qua. Rõ ràng không có chuyện gì, nhưng từ miệng người ta nói ra, ngay cả ăn một cục chocolate cũng trở thành chuyện. Khi kể tới lúc mười bốn mười lăm tuổi, Lâm Được đã hiểu, Daniau không phải qua tìm y lại nhai, người này... đang muốn cải tạo y!

Mấy hôm nay, hần vẫn luôn nói về Caesar.

Bất luận là khi phong độ đường đường lịch sự văn nhã, hay là khi diên cuồng nóng nảy rõ ràng không bình thường, đều chỉ nói về Caesar.

Thói quen của Caesar, hành động của Caesar, Caesar thích ăn gì, không thích ăn gì, thích màu gì, không thích màu gì, khi nói chuyện có thói quen nào, khi nhìn người ta có ánh mắt nào, tóm lại là tất cả những gì về Caesar, đều bị hần lặp lại cả ngàn cả vạn lần.

Đến cuối cùng, Lâm Được đối với tất cả về Caesar đều có thể đọc thuộc lòng, xem chút ngay cả nằm mơ cũng mơ thấy ánh mắt lạnh lẽo của Caesar.

Hôm nay, Daniau lại xuất hiện, Lâm Được không đợi hần mở miệng đã nói: “Ngài Daniau, cho dù anh có nói với tôi bao nhiêu chuyện về Caesar, tôi cũng sẽ không biến thành anh ta.”

Daniau nhìn y, nói khẳng định: “Cậu sẽ.”

“Sẽ không, tôi nghe càng nhiều, càng cảm thấy mình không thể biến thành như thế, Caesar đại đế, đó là sự tồn tại như đế vương, tôi thì sao, chỉ là một cọng cỏ, anh nói tôi làm sao thay đổi? Đương nhiên, cũng có cọng cỏ biến thành hoàng đế, nhưng ít nhất cũng cần mười mấy hai chục năm... hai chục năm, thời gian có phải hơi dài không?”

“Cậu sẽ biến thành anh ấy.” Giống như không nghe thấy lời của y, Daniau lại nói: “Cậu và anh ấy ở chung một phòng, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh ấy. Phong cách đánh bài của cậu giống anh ấy, hiện tại, chỉ cần thay đổi từng chút, chỉ cần bình thường cũng giống anh ấy, cậu sẽ là anh ấy.”

61. Chương 61

Cho dù Daniau khẳng định Lâm Được chính là Caesar, nhưng dù sao hai người khác biệt quá nhiều. Ngoại hình thì không nói làm gì, nhưng cái miệng đó của Lâm Được, thì cho dù Caesar có chuyển thể đầu thai mười lần cũng chưa chắc có thể thay đổi.

Vì thế, bất luận trong lòng Daniau khẳng định thế nào, cũng vẫn có nghi ngờ, chính vì nghi ngờ, lần trước mới để Lâm Được tránh né cho qua.

Nhưng hiện tại, Daniau rõ ràng không chuẩn bị tiếp tục nghe y nói bậy nói bạ, hần cho rằng y là Caesar, thì y phải biến thành Caesar!

Thế là Lâm Được sau một lần hôn mê tỉnh lại phát hiện, cả căn phòng đều dán đầy hình của Caesar. Hình chụp gần chụp xa chụp thẳng chụp ngang chụp một mình chụp chung với cảnh, hình nghiêng hình trực diện, tóm lại bất luận là ở góc độ nào vị trí nào, đều có thể nhìn thấy Caesar.

Cho dù y nằm trên giường, trên trần nhà cũng có một Caesar còn lớn hơn cả người thật nhìn xuống.

“Cái này còn lợi hại hơn cả phòng tối nữa.” Lâm Được nói với Caesar như thế, “Muốn khiến một người hận một người, cách tốt nhất là gì? Dán hình của anh ta đó, ngày ngày nhìn, dù có yêu cũng biến thành hận thôi. Daniau này rất cuộc muốn tôi biến thành anh, hay muốn tôi hận anh vậy.”

Caesar không để ý tới y.

Y lại nói: “Nhưng thôi đi, Lạc Lạc, tôi càng nhìn, càng cảm thấy, tướng mạo của anh không giống thật. Nói thật nha, anh có từng phẫu thuật chỉnh hình không, đừng lúng túng mà, hiện tại phẫu thuật chỉnh hình rất lưu hành. Ai ai ai với ai ai ai nghe nói đều từng phẫu thuật, anh có phẫu thuật cũng không sao.”

Caesar vẫn không để ý tới y, Lâm Được nhìn hình, có chút bực bội.

Vì vấn đề hình, Lâm Được thực sự rầu rĩ hai ba ngày, nhưng sau đó sự rầu rĩ này bị y gả đi.

Chuyện là, hiện tại đãi ngộ của y tốt hơn lúc trong phòng tối nhiều. Mỗi ngày muốn ăn gì thì có cái đó, trong phòng còn trang bị phòng tắm, khi buồn bực, còn có thể xem phim.

Đối với cuộc sống này, Lâm Được cũng biết đủ, nếu trong phòng chỉ có những thứ này, y cũng có thể tự vui vẻ. Tuy ảnh chụp khắp phòng cũng khiến y có chút hậm hực, nhưng, y giỏi nhất chính là hóa hậm hực thành vui vẻ.

Nhưng trong phòng này còn có một người, tuy linh hồn người đó chắc đang ở trong đầu y, nhưng ít nhất, vẫn có một thân thể không phải.

Ban đầu, xuất phát từ sự tôn kính với sự vật chưa biết, Lâm Được và thân thể của Caesar ở yên vô sự, dù sao Caesar này cũng luôn ngồi ở bên cửa sổ không nói tiếng nào, có thể một ngày hai mươi bốn tiếng không biến hóa chút gì, nếu không lưu tâm, thì cũng không có gì khác biệt với một bức tượng nặn.

Cứ thế qua vài ngày, đặc biệt là trong phòng còn dán kín ảnh của Caesar, Lâm Được cảm thấy phải tìm hiểu chút chuyện làm, thế là y nói với Caesar: “Lạc Lạc, chúng ta hiện tại là thiên thời địa lợi nhân hòa. Anh xem chúng ta tiếp xúc với thân thể của anh gần như thế, nếu không nghiên cứu tỉ mỉ, thì cũng thật có lỗi với cơ hội này. Hơn nữa nói không chừng nghiên cứu kỹ rồi, thì có thể nghiên cứu cho anh trở về.”

Đối với cách nói nghiên cứu để mình có thể trở về, Caesar tuyệt đối không tin tưởng, nhưng hắn không có quyền chi phối thân thể này, cho nên cũng chỉ có thể nhìn Lâm Được bước từng bước tiếp cận thân thể của mình, sau đó, từ kéo kéo tay, nhéo nhéo mũi ban đầu, đến sau đó phát triển thành sờ mó toàn thân.

Đúng, chính là sờ mó toàn thân, từ đầu tới chân, trừ bộ vị riêng tư đó ra, Lâm Được không bỏ qua một chỗ nào, hơn nữa y không chỉ sờ, còn nhìn, nhìn từng tác từng tác, chỉ còn thiếu cầm cái kính lúp nghiên cứu từng chút một.

Hành động này, nếu để người không thuần khiết nhìn thấy, đó là dâm loạn, để người sắc tình nhìn thấy chính là quấy rối, để người biến thái nhìn thấy chính là luyện thi.

Nhưng Lâm Được lại nói với Caesar thế này: “Tôi đang nghiên cứu, nghiên cứu rất nghiêm túc. Lạc Lạc, anh là Caesar, anh lại ở trong đầu tôi, vậy thì người này là cái gì chứ? Người này tuy ngây dại si ngốc điên loạn, nhưng rõ ràng, là còn sống. Chúng ta giả dụ linh hồn có tồn tại, vậy thì, anh trong đầu tôi mới là Caesar. Vậy nếu anh đang ở trong đầu tôi, thì người này làm sao còn sống được?”

“Chúng ta giả dụ linh hồn không tồn tại, vậy thì anh là ai? Anh là một luồng ý thức xuyên qua vũ trụ, hay là, nhân cách thứ hai do tôi buồn khổ? Nhưng, Lạc Lạc à, tại sao trong cả trăm triệu người, tôi chỉ phát triển ra mỗi nhân cách của anh thế này? Vấn đề này không phải càng quan trọng càng cần dùng tinh thần của nhà khoa học để nghiên cứu kỹ lưỡng, mạnh dạn tìm tòi, cân nhắc thận trọng sao... Lạc Lạc? Lạc Lạc? Sao anh không nói gì?”

Caesar nói gì đây?

Đối với trạng thái câm nín này, hắn đã vô cùng quen thuộc. Mà đồng thời, hắn cũng vô cùng kỳ quái thân thể mình bị gì.

Linh hồn của hắn đang ở chỗ Lâm Được, vậy thì, tại sao thân thể này vẫn có thể động? Hay là phản ứng kích thích?

Hắn không có một chút ấn tượng nào tại sao mình lại trở thành như thế. Đầu mối duy nhất chính là, Daniau từng nói, hắn biến thành như thế, có người cho rằng hắn bị dọa sợ mà ra.

Cũng có nghĩa là, chắc đã từng xảy ra chuyện gì. Nhưng trên người hắn không bị thương. Lâm Được gần như đã kiểm tra mỗi một tác da thịt của hắn, quả thật không bị thương.

Đương nhiên, có lẽ là vì Daniau đã từng phẫu thuật cho thân thể này. Nhưng nếu thật sự là vết thương vô cùng nghiêm trọng, thì cho dù có phẫu thuật cũng không cách nào hoàn toàn biến mất.

Cũng có nghĩa là, ít nhất, hắn không bị thương rất nghiêm trọng, mà hiện tại, trạng thái của hắn, là trong thân thể vẫn còn một tia ý thức tồn tại sao?

Hắn cảm thấy điều này có khả năng nhất, nhưng Lâm Được rõ ràng không nghĩ vậy, sau khi nghiên cứu thân thể Caesar một lượt, y nói: “Lạc Lạc, tôi có thể nói một cách chắc chắn đảm bảo, thân thể của anh, là thật, nhưng, linh kiện bên trong chắc đã bị đổi rồi. Vì để xác nhận điểm này, tôi cảm thấy nên kiểm tra tỉ mỉ hơn nữa. Nhưng nếu làm vậy tôi cảm thấy không hay cho lắm, nếu không thì vậy đi, tôi đề nghị với Daniau, sau này, công việc làm sạch sẽ do tôi lo, cũng bớt được cho anh ta mỗi lần vào đây phải phóng khí gây mê. Anh nói một tiếng đi, anh muốn tôi giúp anh tắm rửa, hay muốn để Daniau giúp anh tắm rửa?”

Tuy rất nhiều lần, Caesar đều có xúc động muốn bóp chết Lâm Được, nhưng lần này, xúc động này đặc biệt cường liệt. Nhưng không cần hắn ra tay, đã có một người còn bị kích thích hơn.

Khi Lâm Được bắt đầu nghiên cứu Caesar, Daniau tuy không vui, nhưng cũng có thể nhịn. Tuy thật ra hắn không thể chịu đựng, nhưng hắn nói với mình, hai người đều là Caesar, một là thân thể của Caesar, một là linh hồn Caesar, hiện tại linh hồn của Caesar muốn xem xét thân thể mình, hắn nhất định phải nhẫn nhịn.

Hắn tự nói với mình đây là phát triển không tệ, hắn để họ ở chung một phòng, không phải vì muốn họ gần gũi một chút sao?

Khi tiếp xúc gần với thân thể của mình, có lẽ, Caesar sẽ trở về trong thân thể của mình?

Cũng chính vì khả năng này khiến hắn nhẫn nhịn Lâm Được, cho dù hắn gần như đập nát tất cả mọi thứ trong phòng giám sát, hắn cũng không đi ngăn cản, đồng thời hai ngày nay đều không đi tìm Lâm Được kể về Caesar____hắn sợ mình sẽ không nhịn nổi.

Nhưng khi hắn phát hiện, Lâm Được đang muốn kéo quần lót của Caesar xuống, hắn không thể nhịn nổi nữa.

Thật ra suy nghĩ của Lâm Được vô cùng đơn giản, y chỉ nghĩ xem thử trên người Caesar rốt cuộc có động dao động kéo động xiên gì không, y chỉ vô cùng hiếu kỳ, thân thể một người sao lại biến thành thế này.

Hơn nữa, trong suy nghĩ của y, bản thân, chính là Caesar, cùng đạo lý đó, của Caesar, đương nhiên cũng là của y!

Y nhìn thân thể của mình, thì cũng giống như khóa thân soi gương, tuy không thể nói là quang vinh vĩ đại, nhưng cũng không tính là gì, ai chưa từng soi gương chứ?

Nhưng Daniau rõ ràng không cách nào tán đồng suy nghĩ này, cho dù hắn liên tục nói với mình Lâm Được chính là Caesar, hắn cũng không thể khống chế.

Hắn vừa ra khỏi phòng giám sát, chuông cảnh báo đột nhiên vang lên.

“Có người xâm nhập, ngài Daniau, xin lập tức rời khỏi đây với tôi.”

Carlos dẫn người từ ngoài lao vào.

“Ai cho các người vào!”

“Chúng tôi biết làm vậy là trái quy tắc, nhưng ngài Daniau, xin lập tức theo tôi rời khỏi đây.”

Hắn vừa nói vừa chạy lại kéo Daniau, Daniau đẩy hắn ra, thở dốc nói: “Các người đi theo tôi!”

Hắn nói xong, quay người lên lầu, đám người Carlos chờ ra, rồi cũng đi theo. Tuy bọn họ là vệ sĩ của Daniau, nhưng chưa từng bước vào căn biệt thự này, vừa rồi tình hình khẩn cấp, cũng không thể nghĩ nhiều, lúc này thấy nhiều tấm ảnh về Caesar như thế, đều có cảm giác kỳ quái.

Chuông cảnh báo vang lên chói tai, tiếp theo là ngọn lửa bốc lên ngập trời.

Lửa lớn là một loại tín hiệu, nhưng vào thời gian nhất định, nó là đồng loa tốt nhất, khói mù lan tràn có thể che giấu rất nhiều thứ.

Ánh lửa này Caesar và Lâm Được đương nhiên cũng thấy. Lâm Được không nghiên cứu nữa, giúp thân thể Caesar mặc quần áo lại, rồi dùng đệm giường quần hai người vào nhau, y vừa quần vừa lải nhải: “Nếu có cơ hội, hai chúng ta cùng lao ra ngoài, nếu không có cơ hội, hai chúng ta cứ coi như sinh tử không rời.”

Khi Daniau tới, y vừa quần xong.

“Tôi nghĩ, cậu đã biết tình trạng hiện tại, cậu sẽ không tìm phiền phức đúng không?”

Sau khi lên tới nơi, Daniau không lập tức mở cửa, ngược lại nhìn Lâm Được nói, Lâm Được bắt đầu dĩ sử tay: “Tôi biết, anh yên tâm đi.”

Daniau gạt đầu, lúc này mới bắt đầu mở cửa.

Vân tay, con người, âm thanh, mật mã, khi cửa mở ra, bên ngoài đã thấp thoáng vang lên tiếng súng, mà cùng lúc khi cửa mở ra, lưng Daniau bị hai khẩu súng đồng thời kê vào.

Thân thể hắn lập tức đông cứng, sau đó lại thả lỏng: “Các người muốn gì?”

“Chúng tôi chỉ cần anh mở cánh cửa này thôi.” Carlos nói xong, lại nói với Lâm Được: “Ngài Jones bảo tôi chuyển lời tới cậu, bất luận cậu có được dấu hiệu đó từ đâu, cũng bất luận cậu muốn làm gì, tình mà ngài ấy thiếu ngài Caesar, coi như đã trả xong. Đây là thứ cậu cần, chúc cậu may mắn.”

Hắn nói xong ném qua một cái túi, Lâm Được đón lấy, do dự một chút, vẫn nói: “Thứ tôi và ngài Jones hẹn, hình như không phải cái này.”

“Đó không phải thứ tôi có thể lo, tôi chỉ làm việc theo lệnh.” Hắn ngừng một lúc, lại nói: “Nếu tôi là cậu, tôi sẽ lập tức rời khỏi đây, chuyện tiếp theo, cậu đã không thể làm gì rồi.”

Lâm Được do dự một chút, đi xuống cầu thang, vừa đi vừa nói: “Lạc Lạc à, anh tính sai rồi, Jones đó rõ ràng chuẩn bị giở thủ đoạn đen tối.”

“Đã tốt hơn dự liệu của tôi rồi.”

“Vậy mà còn tốt hơn?”

Caesar không nói nữa. Hắn để Lâm Được đến điều tra, đương nhiên không phải không chút chuẩn bị. Nhưng hắn không có thân thể, những gì có thể lợi dụng, chỉ có tiền.

Nhưng tiền có thể làm gì? Đúng, tiền có thể làm rất nhiều chuyện. Nhưng nếu đối thủ của bạn cũng có tiền như bạn thì sao?

Hắn có thể bảo Lâm Được tìm lính đánh thuê, có thể bảo Lâm Được thu mua nhân viên quan trọng, nhưng như thế, chỉ tạo thêm càng nhiều nguy hiểm, hơn nữa mục đích của hắn là điều tra, không phải muốn gây loạn ở Las Vegas. Lâm Được cần, cũng chỉ là một tầng bảo vệ.

Hắn và Jones từng có giao ước, đó chính là nếu hắn cần, hy vọng Jones có thể giúp hắn một lần trong khả năng cho phép.

Mà hiện tại, Jones đã thực hiện giao ước, tuy không giống với yêu cầu hắn đã viết trong bức thư đó, nhưng cũng không tính là kết quả xấu nhất.

“Anh lừa tôi.”

Daniau mở miệng, Lâm Được không dừng lại.

“Anh lại lừa tôi!” Daniau gào lên, “Mười hai năm trước anh lừa tôi, mười hai năm sau anh lại lừa tôi! Anh chỉ cần thừa nhận với tôi! Chỉ cần nói với tôi anh là anh, tôi sẽ thả anh ra! Tôi chưa từng nghĩ sẽ nhốt anh! Tại sao anh phải tìm người khác? Tại sao anh phải tìm người khác?”

Lâm Được quay đầu lại, y muốn nói gì đó, lại phát hiện mình nói gì cũng vô dụng, chỉ đành thở dài: “Sau này anh sống cho tốt đó.”

Daniau đột nhiên cười quái dị.

“Mười hai năm trước, tôi chỉ muốn anh thừa nhận tôi. Mười hai năm sau, tôi chỉ muốn, anh có thể ở nơi tôi nhìn thấy được, mà hiện tại, tôi chỉ muốn anh ở bên cạnh tôi, vĩnh viễn.”

Hắn nói xong, đột nhiên đánh mạnh vào ngực mình, đám người Carlos lập tức nằm úp xuống, nhờ Caesar nhắc nhở Lâm Được mới biết phải nằm xuống.

“Lạc Lạc, hai chúng ta nói không chừng thật sự phải chết cùng ngày cùng tháng cùng năm rồi.”

“Lạc Lạc, anh là quỷ rồi, phải mang tôi theo đó...”

“Lạc Lạc...”

...

Trong lay động kịch liệt, Lâm Được mơ hồ nghĩ, y cảm thấy hình như Caesar đã đáp ứng mình, nhưng lại giống như không cho y bất cứ câu trả lời nào.

Y lơ mơ có cảm giác, lại lơ mơ không có cảm giác, y cũng không biết mình đang ở trạng thái nào, y ảm ảm cảm thấy có người ở bên, nhưng lại cảm thấy mình rất cô độc.

“Mẹ...”

Dường như y đang gọi, mà khi vừa kêu lên, là dao đón khoét tim. Hôm đó, y thấy mẹ mình qua đời, nhìn những bác sĩ y tá đó đi ra, y đứng đó, nhìn nơi mẹ từng nằm.

Y rất khó chịu, rất đau, rất sợ. Nhưng không ai để ý tới y, y đã gọi điện cho ba từ sớm, nhưng không thấy trả lời.

Y gọi liên tục nhiều lần, không thấy trả lời.

Cho nên y chỉ có thể đứng đó, đứng đó mãi.

Y có khóc không? Y không biết. Y chỉ biết từ sau lúc đó y không còn khóc nữa, từ đó về sau, dường như y cũng không còn khó chịu nữa.

Y luôn cười, luôn biết cười, luôn có thể để mình cười.

Nhưng, tại sao hiện tại y lại khó chịu như thế? Khó chịu... dường như không thể chịu nổi?

Y hốt hoảng, không biết mình đang gặp chuyện gì, chỉ ảm ảm, cảm thấy có người đang sờ mặt y. Động tác rất nhẹ nhàng, rất thoải mái, thế là, y lại cảm thấy không còn khó chịu như thế nữa.

Nhưng, cho dù trong trạng thái thoải mái này, y cũng cảm thấy dường như mình đã thiếu mất cái gì. Là cái gì nhỉ?

“Đợi cậu tỉnh lại rồi, cậu sẽ phát hiện, tất cả đã kết thúc rồi.”

Dường như có người nói với y như vậy, giọng nói đó rất xa lạ, nhưng lại rất quen thuộc, giống như trước kia ngày ngày có thể nghe thấy.

Y có thể ngày ngày nghe thấy giọng nói của ai chứ? Nghĩ thế, hai từ, buột miệng thoát ra___

62. Chương 62

“Ông đây rất phiền muộn.”

Lâm Được cắn táo ngồi trên sân thượng bệnh viện lâm bầm.

Bầu trời Las Vegas không tồi, có lẽ vì xung quanh là sa mạc, có lẽ vì xung quanh không có công xưởng nào, tóm lại, bầu trời có thể nói là trong vắt, tuy không khí nóng bức, nhưng đối với những người bước ra từ trong phòng điều hòa mà nói, cảm giác nóng này, thật ra là một cảm giác thoải mái lười biếng.

Nhưng Lâm Được lúc này không có cảm giác đó, một là quần áo trên người y cũng hơi nhiều quá, hai là, cũng do tâm tình của y hiếm khi nào khó chịu thế này.

“Ông thích công việc tản khách, có ăn có uống còn có tiền lương, dựa vào cái gì không cho ông làm nữa?”

Đây chính là nguyên nhân y buồn bực, tuy không có hợp đồng chính thức, nhưng từ khi y tới Mỹ, trừ thời gian bị Daniau nhốt ra, thì vẫn luôn hưởng thụ đãi ngộ của tản khách cấp cao.

Kết quả sau một lần y bị thương, lập tức có một người vẽ mặt nghiêm túc nói với y, đãi ngộ này bị xóa bỏ.

“Ngài Caesar rất cảm tạ tất cả những gì cậu làm cho JA, nhưng ngài ấy cho rằng hiện tại cậu đã không thích hợp với công việc tản khách rồi. Đây là ngài Caesar bảo tôi chuyển lại cho cậu, hy vọng sau này cậu mọi chuyện thuận lợi.”

Thứ được chuyển là một tờ chi phiếu, mười triệu đô la Mỹ.

Vì quá mức kinh ngạc, lúc đó y chỉ kịp hỏi một câu: “Lạc... ừm, Caesar vẫn khỏe chứ?”

“Ngài Caesar đương nhiên vẫn khỏe.”

Người đó nói xong, thì rời khỏi, lúc đó y vẫn không thể xuống giường, cũng không cách nào đuổi theo hỏi tận tường, mà từ đó về sau, thì không còn người nào của JA xuất hiện nữa.

Vụ nổ đó, y cũng coi như may mắn. Tuy xương cốt bị gãy vài khúc, chân phải cũng gãy, nhưng đều không phải là thương tổn vĩnh viễn, y dưỡng bệnh hai ba tháng, cũng đã có thể hoạt động tự do.

Y ở tại bệnh viện, cũng không có ai tới đòi viện phí, cũng không ai tới quấy rầy y. Y ở phòng riêng, không có gì khác biệt với phòng bộ trong nhà hàng, giường bệnh lớn như giường hai người, có máy tính có ti vi, có nhà vệ sinh riêng, còn có một đám y tá trẻ tuổi xinh đẹp.

Trước đó y nổi trội vượt bậc, tuy sau đó đột nhiên biến mất, nhưng mọi người cũng không lập tức quên lãng. Một đám y tá thường xuyên mượn cơ hội công việc tới tìm y nói chuyện, ngưỡng mộ nhìn y.

Nhưng y lại càng ngày càng buồn bực, không thể nào phát tiết với những y tá đó, chỉ có thể leo lên sân thượng ngắm trời xanh.

“Lạc Lạc, anh nói thử xem, tôi không bị gãy tay, chân cũng khỏi rồi, tại sao không để tôi làm tản khách nữa chứ?” Ăn táo xong, y lại lầm bầm, mà lần này, đã không còn người trả lời y nữa.

Không có âm thanh, không có một chút dao động nào, y biết, người trong đầu mình, đã biến mất rồi.

Y lại ngồi một lát, sau đó chậm rãi đứng lên, chậm rãi xuống lầu, khi đi ngang qua quầy phục vụ của tầng này, y dừng lại, tìm y tá mượn điện thoại. Y tá đó rõ ràng cũng biết y, lập tức đồng ý.

Trí nhớ của y khá tốt, tuy đã mấy tháng không bấm con số này, nhưng vẫn không nhớ sai.

“Thời báo Las Vegas sao? Làm phiền cho tôi gặp cô Judy.”

“Judy? Cô ấy đã từ chức rồi.”

“Từ chức, tại sao?”

“Có lẽ là sắp kết hôn, tôi cũng không rõ lắm.”

“Vậy có cách nào liên lạc với cô ấy không?”

“Tôi không rõ lắm, tôi mới tới thôi.”

Bên đó nói xong, thì cúp máy, Lâm Dục chậm rãi gác điện thoại.

Y tá cho y mượn điện thoại thấy rõ tâm tình y không tốt, vội hỏi có chuyện gì, vội vã hỏi có cần giúp đỡ không.

“Không cần đâu, chỉ là muốn tìm một người, mà tìm không được thôi.”

“Bạn gái sao?”

Lâm Dục cười cười.

“À, đừng để ý, tìm không được người này, thì sẽ có người khác thôi.”

Y tá đó vừa nói vừa chớp mắt, Lâm Được cười lớn hơn: “Nếu tôi chỉ muốn tìm người này thì sao?”

“Vây cũng không sao, hiện tại không tìm được, rồi cũng có một ngày có thể tìm được.” Y tá rõ ràng có chút nhụt chí, nhưng vẫn cố vũ: “Anh ưu tú như thế, cô ấy nhất định sẽ biết được chỗ tốt của anh.”

“Đúng đúng, người ưu tú như tôi rất khó tìm được.” Lâm Được xoa cằm, cười he he, quay sang nói với y tá: “Emma, cảm ơn cô, hôm nay cô thật xinh đẹp.”

Nói xong, y phát tay, đi về phòng bệnh của mình, Emma nói với theo: “Hê, nếu anh thật sự không tìm được, có thể trở lại tìm tôi, trước ba mươi lăm tuổi tôi sẽ đợi anh.”

“Được, nếu đến ba mươi lăm tuổi tôi vẫn không tìm được anh ta, sẽ trở về tìm cô.”

Bóng dáng y biến mất, Emma lúc này mới phản ứng lại: “Vừa rồi anh ấy dùng là ‘anh ta’ chứ không phải là ‘cô ta’ đi, mình nghe lầm sao, hay anh ấy nói nhầm?”

Tầng cao nhất JA, Carlos đang báo cáo với Caesar. Hắn không hiểu lắm, tại sao bất luận là Daniau hay Caesar đều để ý Lâm Được như vậy, nhưng đây không phải vấn đề hắn nên quan tâm.

Hắn cầm tư liệu, nhưng không cần nhìn, những thứ đó hắn vẫn nhớ rõ.

“Cậu Lâm xuất viện vào chín giờ năm mươi phút sáng hôm nay, đón taxi trực tiếp tới sân bay, cậu ta dùng cơm trưa tại sân bay, sau đó ngồi chuyến bay hai giờ ba mươi chiều. Vé máy bay của cậu Lâm đã đặt từ một tuần trước, đích đến là thủ đô Kuala Lumpur của Malaysia.”

Hắn nói xong, Caesar không lập tức lên tiếng, qua một lúc hắn mới nghe thấy giọng nói lạnh lẽo vô cùng quen thuộc trước kia: “Tiếp tục theo dõi.”

“Vâng.”

Đã không còn chuyện gì rồi, nhưng không có dặn dò, hắn cũng không thể rời khỏi, chỉ có thể đứng đó, mắt rũ xuống, ánh mắt không dám liếc loạn.

Tại JA, không phải mỗi người đều có thể lên tầng lầu này, trước kia, hắn chưa từng lên. Theo như hắn biết, trước hắn, chỉ có một mình Lâm Được được mời lên đây, nhưng đó là khi Daniau còn ở đây.

Hắn biết, có thể được mời lên tầng lầu này, là vinh hạnh của hắn, nhưng đồng thời, cũng là áp lực lớn.

“Vết thương của cậu thế nào rồi, khỏe hẳn rồi?”

“Vâng, đã hoàn toàn không còn vấn đề rồi.”

Vụ nổ đó, hắn đứng khá gần Daniau, nhưng phản ứng nhanh, lại có mặc áo chống đạn, đương nhiên quan trọng nhất là, mục tiêu của Daniau không phải họ, ngay trước lúc nổ, hắn lao tới chỗ Lâm Được, cũng vì vậy, Carlos không bị chấn động trực tiếp nhất.

Đương nhiên, vận may của hắn cũng cực tốt, hắn có hai thủ hạ, một bị nổ chết, còn một người, vĩnh viễn mất chân phải.

Mà hắn, chỉ bị chút ngoại thương, chỉ nằm viện một tháng rồi có thể ra, hiện tại đã qua lâu như thế, ngay cả sẹo cũng mờ đi.

“Trong thời gian tôi không có ở đây, cậu làm rất tốt.”

Caesar lại nói, hắn lập tức đáp: “Đó là việc phải làm.”

Hắn nói rất thản nhiên, nhưng hắn quả thật nghĩ vậy.

Là người phụ trách bảo toàn JA, hắn cũng là đối tượng mà rất nhiều thế lực lôi kéo. Khi Caesar còn ở đây, những người khác đều thăm dò một chút, thấy hắn không dao động cũng liền thôi. Bọn họ đều biết không có khả năng, Caesar sẽ không để một người không trung thành đứng trên vị trí đó.

Mà khi Daniau đi mất, tất cả mọi người đều hành động.

Người Hồng Môn lôi kéo hắn, dùng tiền và quan hệ___hắn có một nửa huyết thống TQ.

Jones lôi kéo hẳn, dùng càng nhiều tiền hơn.

Tất cả mọi người đều cho rằng hẳn đã bị bọn họ lôi kéo, ngay cả Daniau cũng cho rằng hẳn trung với mình. Hẳn quả thật trung với Daniau, sau khi Caesar gặp chuyện, chính là hẳn phụ trách đưa Daniau ra khỏi tù, cũng là hẳn và mấy giám đốc khác cùng luật sư gấp rút đẩy Daniau lên vị trí này.

Lần gặp mặt của Lâm Dực và Hoa Hồ tử đó, cũng là sau khi Daniau đồng ý, hẳn mới liên lạc.

Nếu bức thư đó của Lâm Dực không xuất hiện, hẳn cũng sẽ luôn nghe lệnh Daniau.

Nhưng, sở dĩ hẳn nghe lệnh Daniau, cũng chẳng qua là vì dấn dò ban đầu của Caesar mà thôi. Không thể nói là quá trung thành, chẳng qua là thói quen, sau khi hẳn được Caesar mang ra khỏi cuộc sống chợ đen, một vài thứ đã trở thành thói quen.

Caesar nhìn hẳn một cái, cũng không nói gì, Caesar biết Carlos cần cái gì, cũng biết hẳn không cần cái gì.

“Cậu ra ngoài đi, bên Malaysia, nếu không có chuyện gì, mỗi tuần báo cáo một lần.”

“Vâng.”

Carlos đi ra ngoài, lại bị gọi lại.

“Để báo cáo lại.”

Trên mặt Carlos có chút kinh ngạc, nhưng lập tức che giấu, hẳn đặt báo cáo lên bàn Caesar, sau đó quay người ra ngoài.

Sau khi cửa đóng lại, Caesar chần chờ một lúc mới cầm báo cáo lên, thứ bên trong giống như những gì Carlos đã nói, nhưng hẳn vẫn xem từng chữ.

Khi đang xem, trên mặt hẳn không có chút dao động nào, giống như đang xem một bản báo cáo tùy ý, xem xong, về mặt hẳn vẫn không có biến hóa gì.

Đặt báo cáo vào giá sách, hẳn tiếp tục làm việc, tuy đã qua ba tháng, nhưng vì trước đó quá loạn, một vài chuyện hẳn cũng không thể lập tức ra tay.

“Lạc Lạc Lạc Lạc, anh nói thử xem đây là tại sao chứ? Tại sao chứ? Ý của từ này không phải là giám sát sao? Tại sao dùng ở chỗ này thì lại là kiểm tra? Tuy rằng giám sát và kiểm tra về mặt ý nghĩa nào đó thì có điểm tương đồng, nhưng nói thật thì vẫn có khác biệt rất lớn. Tại sao phải dùng như thế? Nếu dùng vậy có tạo ấn tượng không tốt cho người khác không, rốt cuộc là...”

“Cứ dùng như thế đi, không tại sao cả.”

Sau khi lên tiếng, hẳn mới biết mình lại một lần nữa vô thức trả lời, bút của hẳn hơi dừng lại, sau đó lại tiếp tục.

Hẳn không ngẩng đầu, không hỏi, càng không đứng lên kiểm tra. Hẳn biết, người đó đã ở một quốc gia khác rồi, hẳn biết, người đó sẽ không còn làm phiền hẳn nữa.

Hẳn biết hết.

“Ngày 8 tháng 10, cậu Lâm trọ lại Vân Đỉnh sơn trang.”

“Ngày 15 tháng 10, cậu Lâm lại thua mười ngàn Ringgit (đơn vị tiền Malaysia), bảy ngày nay, cậu Lâm đã thua bảy mươi ngàn.”

“Ngày 30 tháng 10, cậu Lâm tìm được một công việc tại câu lạc bộ đêm.”

“Cậu Lâm mỗi tuần sẽ tới Vân Đỉnh sơn trang đánh bài một ngày.”

“Ngày 11 tháng 12, cậu Lâm đấu bài với người khác trên bàn cược mù ½ Ringgit, thua một trăm bốn mươi lăm Ringgit.”

“Ngày 6 tháng 1, cậu Lâm được thăng làm trưởng kíp tại câu lạc bộ đêm, mỗi tháng tiền lương là tám trăm Ringgit, tiền bo đại khái nằm khoảng từ năm trăm tới bảy trăm Ringgit.”

“Ngày 14 tháng 1, cậu Lâm đấu bài với người khác trên bàn cược mù 4/8, thua mất sáu mươi tám Ringgit.”

...

Báo cáo đều đặn xuất hiện trên bàn của hắn mỗi tuần một lần, mà khi có thay đổi đặc biệt gì, thì hôm đó sẽ có thêm một phần.

Thật ra cũng không có biến hóa gì đặc biệt, chẳng qua Lâm Được tìm được công việc, Lâm Được gây chút phiền phức, nhưng đã xử lý rồi, thật sự không tính là chuyện gì lớn, nhưng Carlos mỗi lần đều sẽ giao lên, hắn cũng không nói gì nhiều, thế là hôm nay, trên bàn của hắn lại có thêm một phần báo cáo: “Lâm Được gặp được Trương Trí Công tại Vân Đỉnh sơn trang, hai người nói chuyện vui vẻ, cùng ăn cơm trưa, cùng lên đường về Kuala Lumpur.”

Caesar nhìn chằm chằm bản báo cáo nửa ngày, mà thực tế, cuộc nói chuyện của Lâm Được và Trương Trí Công thực sự không thể nói là vui vẻ.

Đụng phải Trương Trí Công tại Vân Đỉnh, Lâm Được có chút bất ngờ, nhưng vẫn hưng phấn nhiệt liệt chào hỏi: “Cậu hai trùng hợp thật, nhưng mà, ừm, không thể nói là trùng hợp, sông bài ở đây cũng rất nổi tiếng, cậu hay hôm nay có gặp may không?”

“Tôi không tới đánh bài.”

“À, vậy thì tới chơi thôi sao, cậu xem nơi này ấm áp như mùa xuân, chúng ta mặc áo mỏng cũng không sao, đúng là chỗ thích hợp để tránh rét.”

“Tôi tới tìm cậu.”

“Cậu hai thật là thần thông quảng đại.”

“Cùng ăn cơm đi.”

“Được thôi.”

Lâm Được không từ chối, trong quá trình ăn cơm, y cũng có gì đáp đó, thuận tiện còn hỏi Trương Trí Công đám người tiểu Lưu giờ ra sao, còn biểu đạt lời hỏi thăm của mình. Nhưng vừa ăn cơm xong, y lại trở về sông bài, mà trong bốn tiếng sau đó, đều không để ý tới Trương Trí Công nữa.

Cho tới sáu giờ chiều, y đứng giờ đứng lên, sau khi đổi chip, thì ra khỏi sông bài.

“Cùng đi ăn cơm tối đi.”

Lâm Được gãi đầu: “Được rồi, cậu hai mời khách, tôi đương nhiên không có ý kiến.”

Trương Trí Công lần này không chơi trò tiểu tư sản, ngược lại tìm một tiệm cơm TQ ở phố người Hoa, đặt bốn món lạnh bốn món nóng, cuối cùng lại gọi hai lồng sủi cảo.

“Biết tại sao tôi gọi sủi cảo không?”

Lâm Được cười nói: “Cậu hai, nói thế nào, ở đây cũng là một trong những điểm tập trung của người Hoa chúng ta, sắp sang năm mới rồi.”

“Không phải sắp sang năm mới, mà đã qua năm mới rồi, hôm nay là giao thừa.”

“À, năm mới vui vẻ.”

Lâm Được giơ ly với hắn, Trương Trí Công cũng uống, sau đó nói: “Lâm Được, tại sao cậu không trở về.”

“Cậu hai là muốn tôi về TQ sao?”

“Là vì tôi sao? Cậu sợ tôi sẽ lại nhốt cậu? Nếu tôi nói tôi không làm vậy, cậu có tin không?”

“Tôi tin.”

Trương Trí Công đột nhiên phiền muộn, hắn vốn chuẩn bị một đồng tử ngũ cảm khải súc sôi, chuẩn bị làm sao thuyết phục Lâm Được, ai biết đột nhiên lại bị dội một câu như vậy, khiến hắn bị đá kích. Nhưng hắn lập tức điều chỉnh lại: “Vậy tại sao cậu không về nước?”

Lâm Được nghiêng đầu: “Tại sao tôi phải về nước?”

“Cậu, đó là nhà cậu, cậu không phải nói cậu yêu nhà nhất sao? Nơi đó có nhà của cậu, có tất cả những gì cậu quen thuộc, còn có... còn có ba cậu. Ba cậu gần đây tốt lắm, làm ăn không tồi, cũng rất ít khi uống rượu, nhưng, cậu không phải nên về thăm ông ấy sao?”

“Cảm ơn cậu hai.” Lâm Được cười rồi lại cụng với hắn một ly, “Cảm ơn cậu hai đã thay tôi chăm sóc ông ấy.”

Trương Trí Công rầu rĩ uống một ly, sau đó nói: “Cũng không phải tôi chăm sóc ông ấy, ông ấy có đủ vốn, đương nhiên có người muốn hợp tác với ông ấy, không có tôi, cũng có người khác.”

“Ồ, nói thế, sau này tôi không cần gởi tiền cho ông ấy nữa.”

Lâm Được nghĩ nghĩ, cười tươi như nhật được tiện nghi lớn. Trương Trí Công nhìn y, khoe miệng hơi động, muốn nói gì đó, nhưng hắn cũng cảm thấy lời mình muốn nói thật sự quá chua, không dễ thốt ra.

“Cậu hai, cậu không nhìn ra sao? Tôi và quá khứ, đã không còn giống nhau nữa.”

63. Chương 63

Lâm Được đã khác trước, điểm này, Trương Trí Công cũng cảm giác được, trước kia, mỗi lần hắn gặp Lâm Được, đều có xúc động muốn đập đồ, cho dù sau đó đã động tâm, cũng thường cảm thấy người này quá vô tâm vô phế. Nhưng lần này gặp mặt, tuy Lâm Được vẫn cao hứng chào hỏi hắn, thỉnh thoảng lộ hàm răng chiêu bài, nhưng không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy trong nụ cười này, so với quá khứ đã có thêm thứ gì đó.

“Có lẽ không phải nhiều thêm thứ gì đó, mà là, không còn che giấu nữa?” Nghĩ tới những gì Lâm Được từng nói với hắn lúc ở tầng cao nhất của Sharon, hắn lại nghĩ thế.

“Tôi không cảm thấy cậu có gì khác trước kia.” Khi nói câu này, trong lòng hắn có một chút vui sướng, nghĩ rằng Lâm Được không còn che giấu trước mặt mình nữa, hắn liền cảm thấy hắn đã lại gần y một bước.

“Cậu hai à.” Lâm Được thở dài, buông đũa xuống, đưa tay ra, lật qua lật lại hai cái: “Hôm nay tôi một ngày thua ba mươi Ringgit, đây không phải là lần đầu tiên, khi bắt đầu, tôi thậm chí đã thua tới mười ngàn, mà hôm nay, tôi ngồi bàn cược mù 5/10 Ringgit, bàn cược mù lớn nhất của Văn Đình là 100/200 Ringgit, đa số những người ăn cá, đều ở trên bàn này, người có chút trình độ, ít nhất cũng chơi trên bàn 50/100 Ringgit, mà tôi, chơi trên bàn 5/10 Ringgit mà còn thua, đương nhiên, đã tiến bộ hơn lúc bắt đầu rồi, nhưng, tôi vẫn thua.”

“Vậy thì sao?”

“Cậu hai, cậu cảm thấy nếu Hoa Hồ tử tới đây thì sẽ thua sao? Daniau tới sẽ thua sao? Cho dù thỉnh thoảng thua một ván, cũng sẽ không thua hoài đúng không? Mà tôi, đã từng đấu với hai người đó, hơn nữa đều thắng, cậu cảm thấy, tôi nên thua sao?”

Trong lòng ầm ầm đã đoán được gì đó, nhưng Trương Trí Công vẫn nói: “Cậu muốn nói gì?”

“Cậu hai, tôi không diễn trò, tôi thật sự thua. Nói thế nào đây?” Y nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó mới nói: “Sau vụ nổ đó, tôi không còn là người ăn cá nữa, mà trở thành một con cá bị ăn, tôi vốn cho rằng, có lẽ tôi có thể tự mình trở thành người ăn cá, nhưng sự thật đã chứng minh, không có chuyện may mắn như thế. Cho nên tới hiện tại, tôi vẫn chỉ là một con cá bị ăn.”

“Vậy có quan hệ gì? Tôi...”

“Cậu hai, tôi đã không phải là Lâm Được mà cậu quen biết nữa, tôi không còn có thể tùy ý lấy được lá bài mình muốn nữa, tôi không thể đánh bại những cao thủ đó nữa, đừng nói những cao thủ đó, cho dù là một con cá chép nói không chừng cũng có thể nuốt chửng tôi.”

Y nói, rồi đứng lên, vỗ vai Trương Trí Công: “Người cậu thích, đã không còn tồn tại nữa.”

Nói xong, y ra ngoài, Trương Trí Công nhìn theo bóng lưng y, mở miệng, lại không thể thốt một chữ. Mới vừa rồi, hần muốn nói, hần thích là người tên Lâm Được này, sẽ không có quan hệ gì với chơi poker Texas.

Nhưng, từ khi bọn họ quen biết nhau, poker Texas, mặt chược, cò bạc, đã xâu chuỗi từ đầu tới cuối. Hần rốt cuộc thích Lâm Được chỗ nào?

Đúng, thích một người không có lý do, tại sao thích căn bản không quan trọng. Nhưng, hần cũng biết mình thích tư thế của Lâm Được trên bàn bài. Thích sự tự tin không bận tâm đó, thích cảm giác khổng chế có thể nắm chắc mọi thứ trong tay.

Bình thường Lâm Được chọc tức người, dễ thương, mà Lâm Được lúc đó thì là chói mắt.

Nếu Lâm Được không còn chói mắt như thế nữa...

Trong nhất thời, Trương Trí Công mê mang, vốn là khẳng định, lại có chút không xác định.

Mà khi cậu hai Trương khổ não suy nghĩ, Lâm Được lại ở đầu đường mua một sâu trứng cá, vừa ăn, vừa thầm nói: “Thật ra, cũng thật có lỗi với cậu hai, luôn lừa cậu ấy, nhưng... ừm, mình cũng không tính là nói dối đi, mình đương nhiên không có nói dối!”

Tự khẳng định một lượt, Lâm Được ném suy nghĩ này sang một bên, xác định đường, đón xe công cộng, rồi trở về nơi ở của mình.

Một tháng lương của y, chỉ hơn một ngàn Ringgit, đổi sang nhân dân tệ thì khoảng ba ngàn, số tiền này tại thành phố nhỏ trong nước thì vẫn là tầm tạm, tại Kuala Lumpur thì có hơi túng thiếu. Nhưng may là y cũng không phải một người có nhiều yêu cầu, năm trăm Ringgit cùng người khác thuê chung nhà hai phòng, ba trăm Ringgit dùng để ăn cơm, tiền còn lại thì đều bị y tiêu ở sòng bài.

Sống ở đây đã hơn nửa năm, y chưa từng mua thêm thứ gì cho phòng ở, ngược lại chủ nhà phúc hậu, không chỉ đổi giường cho y, còn đổi điều hòa, tuy rằng điều hòa này là hàng second hand, nhưng so với cái trước đó chỉ biết thổi gió không thể điều hòa thì tốt hơn nhiều.

Cũng vì cái điều hòa này, bạn chung nhà của y thường xuyên chạy tới phòng y cọ mát, đương nhiên cũng tự động giúp y gánh vác một phần tiền điện.

Kuala Lumpur không có mùa đông, tuy rằng hiện tại là tháng hai, nhiệt độ cũng là 30 độ. Khi y về, bạn chung nhà của y lại nằm trong phòng y, dù sao trong phòng y cũng không có đồ gì quý giá, vì thế cũng không để ý hành động xâm lấn này.

“Cậu về rồi? Ông già đó hôm nay lại đổi tivi cho cậu, đó, chính là cái đó, bà tôi, nếu không phải cậu và ông già đó cách tuổi quá lớn, tôi thật hoài nghi cậu là con riêng của ông.”

Bạn chung nhà của y, tên Cao Bằng, nằm ườn trên giường, híp mắt nói. Hần và Lâm Được cũng coi như là nửa đồng hương, mẹ hần và Lâm Được cùng một tỉnh, hần ra đời ở Sơn Đông, sau đó đi học và làm việc ở Bắc Kinh, sau này, thì bị tổng tới đây.

Lương của hần cao hơn Lâm Được, nhưng hần tiêu xài nhiều hơn Lâm Được, vì thế cũng như Lâm Được tháng nào hết tháng nấy. Với việc đồ của Lâm Được tại sao luôn tốt hơn mình, hần đã hơi tê liệt rồi, vốn có từng kháng nghị với chủ nhà. Nhưng bị một câu của chủ nhà chặn lại: “Khi ký hợp đồng, phòng của cậu chỉ có những thứ đó!”

Đương nhiên, hần cũng từng lăm bằm tại sao luôn cho Lâm Được không cho hần, nhưng chủ nhà người ta vẫn chỉ dùng một câu: “Tôi tự nguyện thì đổi cho cậu ta!”

Hần còn có thể nói gì? Chủ nhà người ta tự nguyện, chủ nhà người ta nhìn Lâm Được thuận mắt hơn hần. Nhưng tuy đã tê liệt, thỉnh thoảng, hần vẫn phải châm vài câu, cũng coi như tìm lại cảm giác quân bình ỉnh.

Hần không biết, thật ra chủ nhà còn buồn bực hơn hần.

Thử nói xem một người gốc Hoa sinh sống tại đất lạ như ông kiếm được vài căn nhà dễ dàng lắm sao? Ông đem một căn trong đó cho thuê, thì phạm luật gì? Đắc tội thần tiên nào? Chẳng qua là ột đồng bào TQ trông sạch sẽ thuê nhà, ai biết chiều hôm đó đã rước tới hai người trông càng trắng trắng sạch sạch, một

người rất hòa nhã nói với ông, rất cảm ơn ông đã chăm sóc cho Lâm Được, người còn lại thì hòa nhã nói với ông, bảo ông tiếp tục cố gắng.

Hai người này đều rất hòa nhã, chỉ là ông rất không cẩn thận nhìn thấy, mấy kẻ trước kia luôn tìm ông thu phí bảo kê bị bọn ông lên gọi là lũ chân chó đang đứng dưới lầu nhà ông, càng không cẩn thận nhìn thấy, lũ chân chó đó rất chân chó nịnh bợ một người, mà người đó càng chân chó nịnh bợ hai người này.

Mà hai người này, đối với lũ nịnh bợ kia căn bản không để ý tới, một trong hai người trước khi lên xe, vỗ vỗ vai người được chân chó nịnh bợ, người đó lập tức cảm động toàn thân run rẩy.

Nhìn một màn này, chủ nhà quả thật xém bị dọa chết, ông chẳng qua là một lão bách tính bình thường, kiếm một chút tiền, sao cho thuê phòng, cũng có thể cho nhân vật chỉ xuất hiện trong truyền thuyết này thuê chứ.

Mà khiến ông đau đầu hơn nữa là, người đó bảo ông chăm sóc Lâm Được, còn muốn ông cẩn thận chăm sóc, cũng có nghĩa là, không thể để Lâm Được phát hiện.

Từ đó về sau, ông chìm vào suy tư đau đớn, phải thêm đồ cho Lâm Được, nhưng không thể để y cảm thấy quá mức nhiệt tình, phải tính toán ngày tháng, phải sử dụng thứ chuẩn bị đưa cho y một thời gian trước, nếu tất yếu, thì còn phải dùng dao cứa vài cái.

Tuy rằng, vì ông làm không tồi, thường xuyên có thể nhận được phần thưởng không nhỏ, nhưng cuộc sống lo lắng ngày đêm này khiến chủ nhà cảm thấy, ông vẫn nên thành thật kiếm chút tiền của mình là được.

“Vị tổ tông này cũng trợ được nửa năm rồi, chắc cũng sắp đi rồi.”

Chủ nhà nghĩ thế, nhưng ông không ngờ, Lâm Được không chỉ không đi liền, ngược lại ở rồi ở, ở đủ hai năm.

Hai năm này, trong phòng của Lâm Được có thêm một cái máy tính đã qua sử dụng, PSP đã qua sử dụng, bàn sách đã qua sử dụng, trong nhà bếp có thêm máy xay sinh tố đã qua sử dụng, lò viba đã qua sử dụng, lò nướng đã qua sử dụng. Mà y, cũng từ một trưởng kíp nhỏ bình thường, trở thành giám đốc khâu, tiền lương từ hơn một ngàn trước kia, lên tới hơn tám ngàn, cộng thêm tiền thưởng phong bì, bình quân mỗi tháng cũng sắp xỉ có mười ngàn Ringgit.

Đối với cuộc sống này, Lâm Được rất thỏa mãn, thường xuyên tự khen mình: “Bầm tay tính toán, hiện tại tôi cũng đã là cấp lãnh đạo tinh anh biết bốn ngôn ngữ, nếu cộng thêm phương ngôn tại Cúc thành của chúng tôi, thì là năm ngôn ngữ rồi, sau này tôi làm phiên dịch cũng không vấn đề.”

Cao Bằng luôn khinh thường câu này của y: “Cậu xem có người Malaysia gốc Hoa nào không biết?”

Con nít Hoa kiều Malaysia, bình thường sẽ biết nói ngôn ngữ trường học, trong học tập nói tiếng phổ thông và tiếng Quảng, mà vì sống tại Malaysia, vì thế tiếng Malaysia cũng không vấn đề. Mà Malaysia lại là một quốc gia du lịch, vì thế người ở đây bình thường đều biết nói tiếng Anh, tiếng Anh gần như là ngôn ngữ thứ hai ở đây. Có một vài người lợi hại, thậm chí có thể nói tiếng Tamil.

Cũng chính vì thế, một người vốn không biết một câu Malaysia như Lâm Được, mới có thể tìm được công việc ở câu lạc bộ đêm. Nhưng tuy từng chịu đả kích, Lâm Được lại tự cảm thấy không tồi. Mỗi ngày khi đi làm, học ngôn ngữ, mỗi tuần đúng giờ tới Vân Đình một lần.

Sau khi thăng chức lên giám đốc, thì mỗi tháng đúng giờ sẽ inh một bữa cơm ngon, có lúc sẽ mời Cao Bằng, có lúc cùng đồng nghiệp trong câu lạc bộ đêm, có lúc chỉ có một mình.

Đối với cách sống này của y, Cao Bằng ban đầu không biểu đạt thái độ, sau đó dường như có hơi ngứa mắt: “Lâm Được, cậu rốt cuộc muốn làm gì vậy? Lẽ nào cậu muốn làm ở câu lạc bộ đêm cả đời sao? Được thôi, cho dù cậu thật muốn vậy, vậy cậu cũng phải có một mục tiêu chứ.”

“Tôi có mục tiêu.”

“Mục tiêu gì? Trở thành thần bài? Vậy cậu cần phải luyện tập rất nhiều.”

“Cậu sai rồi, trở thành thần bài quan trọng nhất không phải là luyện tập, mà là linh ngộ, thứ này vừa huyền vừa ảo, vừa kỳ vừa diệu, nếu cậu không vượt qua cảnh giới đó, thì rất khó hiểu rõ. Cái này giống như cá

vĩnh viễn không thể hiểu chim, chim vĩnh viễn không thể hiểu lạc đà, lạc đà vĩnh viễn không hiểu mèo, mèo vĩnh viễn không hiểu kiến, kiến vĩnh viễn không hiểu người, người vĩnh viễn không hiểu...”

Sau khi trải qua một chuỗi hiểu và không hiểu, Lâm Được cuối cùng lại nói: “Nhưng mục tiêu của tôi không phải là trở thành thần bài, công việc đó tuy không tồi, nhưng cũng không dễ chơi.”

“... Vậy cậu muốn làm gì?”

“Tôi hiện tại đang làm đó.”

“Cái gì, câu lạc bộ đêm?”

Lâm Được cười rồi nói: “Cao Bằng, cậu cảm thấy cuộc sống hiện tại của tôi thế nào?”

“Thế nào... rất tiêu dao, nhưng...”

“Đúng rồi, đây chính là mục tiêu của tôi, tôi hy vọng cuộc sống của mình có thể tiêu dao khoái lạc, hiện tại nếu tôi đã đạt được, thì còn mục tiêu gì nữa.”

Cao Bằng hoàn toàn không biết nói gì nữa, hắn chỉ có thể nhìn Lâm Được, nhẩn nhẩn xúc động phun máu, liên tục nhắc nhở mình vì muốn sớm ngày kiếm đủ một triệu, vì sớm ngày về nước, vì vợ đẹp, nhẩn nại, nhẩn nại, tiếp tục nhẩn nại!

Có vẻ Lâm Được thật sự chuẩn bị sống cuộc sống tự tại tiêu dao, hiện tại tiền lương của y nhiều, còn mua inh một cái ghế mát xa, tối mỗi ngày vừa xem báo Cao Bằng mua, vừa hưởng thụ mát xa.

Mà hôm nay, trên báo y thấy một tin tức: “Sharon thành công đổ bộ Las Vegas, chủ tịch hội đồng quản trị nghi là do Hồng Môn làm tân đương gia.”

Đăng tin này, là một tờ báo nhỏ, thường tìm chút tin giật gân, toàn là tin nửa thật nửa giả như con riêng của mình tinh nào đó bao nhiêu tuổi rồi, cuộc sống cá nhân bí ẩn của một doanh nhân nào đó, nội dung bao quát rộng rãi, trên đến người ngoài hành tinh, dưới tới tôn giáo nhỏ, từ Mỹ tới TQ, hễ là có nội dung để đào bới, đều sẽ bị nó dùng tới.

Còn về tính chân thật sao...

Đa số người mua tờ báo này, đều chỉ xem nó như tạp chí truyện kỳ.

Lâm Được xem tờ báo hai lượt, sau đó đứng lên mở máy tính.

Mà khi Lâm Được tìm kiếm tin tức về Las Vegas, Caesar cũng đang xem báo cáo về Lâm Được.

“Ngày 20 tháng 3, cậu Lâm tới Vân Đỉnh, trên bàn cược mù 100/200 Ringgit, thua một trăm Ringgit.”

“Ngày 27 tháng 3, cậu Lâm tới Vân Đỉnh, trên bàn cược mù 100/200 Ringgit, thua một trăm Ringgit.”

“Ngày 3 tháng 4, cậu Lâm tới Vân Đỉnh, trên bàn cược 100/200 Ringgit, thua một trăm Ringgit.”

...

Từ ngày 20 tháng 3 tới ngày 25 tháng 6, báo cáo thường quy không có bất cứ biến hóa nào, đều là Lâm Được thua một trăm Ringgit tại Vân Đỉnh.

Nếu nói một lần hai lần vẫn là trùng hợp, vậy thì nhiều lần như thế chính là cố ý. Mà sự cố ý này, không phải người bình thường có thể đạt được.

Đúng, thua tiền rất dễ, nhưng nếu mỗi lần đều thua khéo như thế, thì tuyệt đối không dễ dàng, đặc biệt là ở sòng bài chính quy như Vân Đỉnh, thì tuyệt đối không thiếu kẻ chuyên ăn cá, có lẽ chưa chắc là cao thủ, nhưng tuyệt đối không phải là kẻ xoàng xĩnh bình thường.

Nhìn những báo cáo này, Caesar có chút bất đắc dĩ, lắc lắc đầu, lúc này, điện thoại trên bàn vang lên, hắn nhẩn nghe, bên trong là giọng Carlos: “Vừa rồi nhận được tin, cậu Lâm đặt vé thứ năm tuần sau tới Las Vegas.”

“... Biết rồi.”

Tháng bảy, nước Mỹ.

Nước Mỹ tháng bảy có gì? Ngày độc lập? À, đúng, ngày độc lập, chẳng qua đó chỉ là chuyện của người Mỹ. Đối với người ngoài nước Mỹ thì, nước Mỹ vào tháng bảy, quan trọng nhất vẫn là ở Las Vegas, WSP, thi đấu poker thế giới! Ngày tiệc poker mỗi năm một lần. Bất kể bạn có phải là con bạc không, chỉ cần bạn cảm thấy hứng thú với poker Texas, không, chỉ cần bạn cảm thấy hứng thú với poker, thì vào tháng này, cũng không thể bỏ qua.

Bắt đầu từ tháng sáu, điện thoại đặt phòng tại các khách sạn lớn tại Las Vegas vang lên không ngừng, chuyến bay tới lui đều tăng cao. Du khách như tơ, con bạc cuồng nhiệt.

Hôm nay, Lâm Được ra khỏi sân bay, híp mắt nhìn bầu trời, sau đó tràn đầy khí khái vẫy tay: “Tôi, Lâm Được, trở về rồi!”

64. Chương 64

Las Vegas, xa hoa đồi trụy, nguy nga lộng lẫy, dùng từ nào để hình dung đều không quá mức, nơi này tràn đầy tiền mặt, châu báu, chi phiếu, đồ cổ.

Nhưng cho dù có giàu có xa hoa, cũng chỉ như tiệm cầm đồ bên cạnh trung tâm giải trí, tại đây, cũng vẫn còn tồn tại những góc tối đủ loại.

Đương nhiên, quán trọ Lâm Được ở hiện tại không tính là âm u, nhưng cũng cách ánh sáng một đoạn. Một phòng lớn, mười chiếc giường đơn, một chiếc ba mươi đô la, đặc biệt chuẩn bị cho con bạc sa sút.

Tới đây trọ, bình thường đều là con bạc sắp bước vào đường cùng lại không cam lòng từ bỏ, bọn họ không biết đã trải qua bao nhiêu ngày trong sông bài, sau đó, khi đã sắp tới cực hạn, thì sẽ tới đây trọ một đêm, sau đó, thì lại như phát điên lao về sông bài.

Loại người này, bình thường là da xám xịt hai mắt đỏ bừng, vẻ mặt luôn có loại hưng phấn bệnh hoạn.

Trong những người này, Lâm Được là người trắng trắng nõn nõn, vẻ mặt còn có chút ngượng ngùng của thanh niên phương đông, quả thật giống như con dê lọt vào bầy sói, sau khi y ở được một tuần, ngay cả bà chủ quán trọ cũng không nhìn được nói: “Tuyệt, cậu thật sự không thích hợp sống ở đây.”

Đối với cái chữ “Được” của Lâm Được, bà chủ phát âm thế nào cũng không chuẩn, cuối cùng dùng “Tuyệt” thay thế.

“À, cô Susan thân yêu, tôi cảm thấy ở đây rất tốt, giường đơn sạch sẽ, còn có chỗ tắm rửa, tôi đã rất thỏa mãn rồi.”

“Cậu hoàn toàn có thể tới khách sạn thanh niên.”

“Nhưng nó cách sông bài quá xa, đối với tôi thì không thuận tiện.”

Lời này lập tức làm cả một đồng người giật mình ngã ngửa, bà chủ Susan thì gần như thét lên: “Tuyệt, cậu cũng tới đánh bài sao, thật không thể tin nổi, cậu nhìn những người xung quanh mình đi, nên tránh xa cờ bạc! Tránh xa cờ bạc!”

Cô nói thế lập tức khiến rất nhiều người bất mãn, một người đầu trọc thô giọng nói: “Hê, Susan, cô đang đuổi chúng tôi sao?”

“Ít chen mồm vào đi, Peter, đám người xấu các cậu thì không tính, tôi không thể nhìn Tuyệt cũng trở thành các cậu! Nghe tôi đi, người TQ, lập tức thu dọn hành lý về nước đi, cậu tới đây cũng một tuần rồi, những gì nên thấy cũng đã thấy, nên chơi cũng đã chơi, hiện tại, là lúc đi rồi. Nơi này rất tốt, rất kích thích, nhưng cuộc sống tương lai của cậu vẫn còn dài.”

“Chuyện này, tôi vẫn chưa thể đi ngay, nếu không tôi sẽ tổn thất lớn.”

“Tất cả mọi người ở đây đều nghĩ vậy, thế là sẽ biến thành như thế, về đi! Lập tức đi khỏi đây!”

Lần này không có người phản bác nữa, đúng, tất cả mọi người đều nghĩ thế, thua mười đô, không cam tâm, muốn lấy lại, kết quả lại thua hai mươi, bốn mươi, tám mươi, sau đó, thì thua sạch cả đời mình vào đó.

“Susan thân yêu, tôi đã đóng mười một ngàn đô la, nếu hiện tại tôi đi về, thì cái gì cũng không còn nữa.”

“Cậu báo danh tham gia WSP rồi?”

“Đúng.”

Trầm mặc vài giây, sau đó là tiếng cười âm ỉ, tên đầu trọc vừa rồi còn vừa cười vừa la: “Mau tới xem mau tới xem, ở đây lập tức sẽ có người đoạt được vòng tay!”

Câu này lập tức được phụ họa: “Peter, nói rất hay, vì câu này tao mời mày một ly!”

“Cao thủ! Cao thủ!”

...

Ngay cả Susan cũng cười theo, Lâm Dục không hiểu sở cảm: “Rất buồn cười sao?”

Susan vỗ vai y: “Không buồn cười, mỗi người đều có mơ ước như thế, nhưng nó chỉ là mơ ước, đúng, mấy năm nay có vài người đoạt được vòng tay đều khá trẻ tuổi, nhưng chúng ta đều biết, đó chẳng qua là mảnh bịp bợm của đài truyền hình, năm ngoái, năm trước, năm trước nữa, trừ lần lộ mặt đó ra, bọn họ còn có động tác nào đâu? Không có, cao thủ vẫn là những người đó.”

“Susan, cô nói vậy là không đúng, có thể lấy được vòng tay một lần là được rồi, tiền thưởng năm ngoái tôi nhớ là ba mươi tám triệu sáu trăm bảy mươi ngàn, năm nay nghe nói càng cao. Người TQ, cổ lên, hơn mười triệu đô la đang vẫy tay với cậu đó!”

Đầu trọc lớn tiếng nói, tuy là cổ vũ, nhưng giọng điệu đó, nghe thế nào cũng thấy giống chế nhạo.

Đây quả thật cũng là chế nhạo.

Đúng, WSP rất thu hút, mỗi năm đều có người từ mọi nơi tới tham gia, còn có vô số người tới tham quan.

Nhưng, đối với những con bạc bọn họ thì, nó chỉ giống như một show biểu diễn.

Đa số mọi người, chỉ cần đóng một số phí ngất ngưỡng, cảm thụ chút không khí. Cuộc đấu năm ngàn người, có lúc, thậm chí có thể lên tới mười ngàn, hai mươi ngàn, mà có thể chân chính cầm tiền thì có bao nhiêu người?

Năm mươi người hàng đầu!

Cũng có nghĩa là chỉ khi vào được năm mươi hạng đầu, mới có thể không lỗ vốn, cho dù là năm ngàn đối năm mươi, thì cũng là tỷ lệ một phần trăm, thậm chí không bằng đi cược bàn xoay!

Trình độ?

À, rất nhiều người đều cho rằng mình có trình độ, nhưng, có thể đấu tới cuối cùng, luôn luôn là những cao thủ và những tân khách của sông bài lớn, người bình thường... đương nhiên cũng có, nhưng thực sự quá ít.

Mà nếu muốn lấy thêm vòng tay, thì phải vào mười hạng đầu.

Đương nhiên, mỗi năm luôn có một hai người bình thường vào được số hạng này, nhưng, đó chẳng qua là mỗi câu, hấp dẫn càng nhiều người bình thường năm tới có thể tới báo danh.

Nếu có tiền, thì trả số tiền phí đó coi như chơi trò chơi, nhưng Lâm Dục, đã nghèo tới mức phải trọ ở quán trọ thể này, còn vọng tưởng muốn vòng tay, quán quân?

Dùng cách nói của đầu trọc là: “Còn không bằng đi chơi máy chơi bài, như vậy có hy vọng hơn!”

Nhưng bất kể có bao nhiêu người không xem trọng, trận đấu hôm đó, Lâm Dục vẫn lục ra được một bộ âu phục đã lâu không mặc, thắt thêm cả vạt, đánh bóng giày da.

Bộ đồ này, là năm đó Trương Trí Công chuẩn bị cho y, tuy đã qua hai năm, nhưng là nhãn hiệu thế giới, chất lượng có thể bảo đảm, huống hồ bộ đồ này, trong hai năm vừa rồi y cũng rất ít có cơ hội mặc, vì vậy vẫn giữ được độ mới tám phần.

Vì thế, khi y mặc âu phục xuất hiện trong đại sảnh, lập tức kinh ngạc tất cả mọi người, đầu trọc_ người vừa giao du trong sòng bài, vừa dùng tiền bồi thường lao động trả phí trọ, bình thường thích đùa với y cũng không nói nên lời.

Y đi tới trước mặt bà chủ, mỉm cười rướn người qua: “Susan thân yêu, hôm nay tôi phải đi tham gia thi đấu, có thể chúc phúc cho tôi một chút không?”

Mặt Susan lập tức đỏ lên, cô ấp úng nói: “Chúc phúc, chúc phúc gì...”

Ánh mắt Lâm Dục đảo một vòng trên mặt cô, sau đó rút cây bút nguyên tử cô vừa dùng ra khỏi tay cô: “Cái này đi, tôi tin đây sẽ là cây bút may mắn của tôi.”

Bút nguyên tử giá rẻ kẹp ở cổ áo âu phục, Lâm Dục bước ra. Mà y vừa đi, trong phòng lập tức vang lên tiếng huýt sáo, còn có người gọi tên Susan. Chẳng qua lần này đầu trọc Peter không la hét, có người hỏi, hần nghĩ nghĩ rồi nói: “Tao cảm thấy cậu ta rất quen, tụi bây có ấn tượng không?”

“Mau, mau xem tivi! Nói không chừng thằng nhóc đó sẽ xuất hiện!”

Tivi vẫn luôn mở, tuy trong số bọn họ đa số đều khinh thường không thèm xem WSP, nhưng chuyện lớn một năm một lần, bọn họ cũng không chịu bỏ qua. Nhưng vẫn chưa tới giờ phát sóng, thi đấu phải tới chín giờ mới bắt đầu, đợi tới chín giờ, bọn họ cũng không thể tìm được Lâm Dục.

Lần này người tham gia đấu nhiều hơn năm trước, phía quan chức thông báo là ba mươi sáu ngàn năm trăm người, một bàn mười người thì cần tới hơn ba ngàn bàn, lần này cử hành ở trung tâm giải trí JA, tạm thời phải làm trống hai nhà ăn mới miễn cưỡng đặt được tất cả các bàn.

Nhiều bàn như thế, đa phần ống kính đều quay về phía các cao thủ.

Đúng, cho dù là cao thủ, nếu tới tham gia cuộc đấu này, cũng phải bắt đầu từ đầu. Cái này cũng là lý do tại sao rất nhiều người đều từng lấy được vòng tay, nhưng lại không phải mỗi người từng lấy được vòng tay đều có thể trở thành cao thủ.

Lấy được một vòng tay, đương nhiên, vận may và kỹ thuật của bạn đều không tồi, nhưng, bạn có thể lấy được hai cái sao? Không nói điều thứ hai, bạn có thể lần thứ hai vào được năm mươi hạng đầu sao?

Cao thủ có thể, gần như mỗi cao thủ đều từng lấy được từ hai vòng tay trở lên, hơn nữa ít nhất có bốn lần vào được năm mươi hạng đầu.

Đến hiện tại, được công nhận là cao thủ chỉ có bốn mươi ba người, trước mắt còn hoạt động trên cái bàn này thì cũng có ba mươi chín người, mà lần này có ba mươi người tham gia WSP, vì thế máy quay phần nhiều là tập trung ở những bàn của họ.

Ba mươi cao thủ, rồi giới thiệu đối thủ của họ, thời gian cũng tới, vì thế, tuy Susan tập trung tinh thần để xem, cũng không thể tìm được Lâm Dục.

Đợi tới chiều, một vài bàn đã bị dọn xuống.

Khác với mặt chược, poker Texas, khi chơi thật thì rất nhanh. Người tại hiện trường, mỗi người đều có sổ chip một ngàn đô la, thua hết rời bàn.

Tuy mỗi bàn đều chỉ có cược mù 10/20 đô la, nhưng lại có thể cược all, vì thế, rất có thể chỉ cần một ván, đã thua sạch rồi.

Mà ở đây, trừ thời gian nghỉ ngơi giữa trưa, rời khỏi bàn cũng đại biểu nhận thua. Nếu một bàn ít đi năm người, vậy thì bàn này sẽ bị dọn ra, mà người trên bàn đó sẽ phân tới những bàn khác.

Đợi tới chiều, đám người Susan cuối cùng cũng nhìn thấy Lâm Dục, đương nhiên không phải là do Lâm Dục có biểu hiện đột xuất gì, mà là, y đã bị phân lên bàn có cao thủ.

“Ngựa hoang Jones, haizz, cậu bạn nhỏ của chúng ta lần này sắp gặp xui rồi!”

Đầu trục cất giọng kỳ cục nói, câu này lập tức dẫn tới sự tấn công bút nguyên tử của Susan, nhưng cô cũng không nói gì.

Đúng, bị phân lên bàn có cao thủ vốn đã xui xẻo rồi, mà gặp phải Jones, thì không phải là xui xẻo bình thường.

Jones được gọi là Ngựa hoang, nhưng nếu nói về mặt hình tượng, hắn vẫn còn cách ngựa hoang một khoảng khá xa.

Vì lại có người mới gia nhập vào bàn của hắn, camera đặc biệt đặc tả, trên tivi hiển thị một gương mặt có thể dùng tinh xảo để hình dung.

Làn da bóng màu lúa mạch, con mắt màu xanh, sống mũi rất thẳng, môi mỏng, còn mang theo chút màu hồng, dưới khóe môi bên phải có đeo một chiếc nhẫn kim cương, lấp lánh phát sáng theo từng động tác, lời nói của hắn.

Con mắt hẹp dài, chân mày rất đậm, mái tóc xoăn dài tới vai. Chiếc áo hắn mặc, không thể nói là trang phục Đường hay là áo bào dài màu trắng kiểu Nhật, nhưng trên áo lại dùng đường chỉ thêu màu vàng đen đan xen tạo thành từng đóa hoa lớn.

Hắn ăn mặc như thế, dùng cách nói của một phóng viên chính là: “Mỗi lần thấy Jones, tôi đều cho rằng cậu ta thích hợp làm model của giới thời trang hơn.”

Jones là tân tú mới xuất hiện tám năm trước, hắn lần đầu tiên đã lấy được vòng tay, nhưng lúc đó không có ai để ý tới hắn, vì kích thích, vì mảnh khóe, mỗi năm đều sẽ có một hai người may mắn như thế. Nhưng vào năm thứ hai, Jones lại lần nữa lọt vào năm mươi hạng đầu. Năm thứ ba, hắn lấy được thứ hạng hai mươi sáu, năm thứ tư, hắn lấy được vòng tay thứ hai.

Đến lúc này, hắn mới chân chính lọt vào mắt mọi người, mà từ đó về sau, mỗi năm hắn đều có thể lọt vào năm mươi hạng đầu.

Mà năm ngoái, hắn cuối cùng cũng được kết nạp, trở thành cao thủ.

Kỹ thuật của hắn không cần nói, nhưng làm người thì vẫn luôn có một chút vấn đề. Đương nhiên, tính cách của rất nhiều cao thủ đều rất cổ quái, nhưng rất ít ai sẽ như ngựa hoang đứt dây cương giống hắn.

Trong mấy vụ ồn ào, chúng ta có thể gặp người này. Trong việc mâu thuẫn ồn tới tận cục cảnh sát, cũng ta cũng có thể gặp người này, trong các nơi đua xe, cá ngựa luôn luôn có bóng dáng người này, thậm chí hắn còn đích thân xuống đấu bò.

À, nước Mỹ tự do phát đạt, bất kể bạn muốn làm gì, đừng cản trở việc của người khác là được, bạn là cao thủ, có tiền, muốn loạn giao muốn làm gì cũng có thể, nhưng bạn nhất định phải làm ồn tới cả thế giới đều biết sao?

Với Jones thì dường như là phải, giống như sợ bị người ta quên mất, vị “cao thủ tinh xảo nhất” này mỗi năm đều phải tạo ra một hai tin tức mang tính bùng nổ.

Mà trên bàn bài, vị này càng khắc nghiệt sắc bén, đối với người bình thường, những cao thủ khác đều rất có phong độ, cho dù thắng sạch đối thủ, cũng sẽ biểu hiện rất phong độ, ít nhất cũng sẽ hờ hững. Chỉ có vị này, đừng nói hờ hững, bất kể người có chút trình độ hay là chim non trong chim non, gặp phải hắn, đều có thể bị hắn chế nhạo tới mức hận không thể đào một cái lỗ để tự chôn.

Lâm Được là thanh niên phương đông ngược ngùng, dịu hòa như thế, gặp phải vị này, cũng khó trách người của toàn quán trọ đều ai thán cho y.

Quả nhiên, Lâm Được vừa ngồi xuống, Jones đã nhắm ống pháo vào y: “Người phương đông?”

“Phải.”

“Tôi ghét nhất là người phương đông, dơ bẩn hạ lưu bỉ ổi vô sỉ, nhìn thấy mấy người thì đã khiến tôi nghĩ tới cứt chó!”

Lâm Được ngẩng đầu nhìn hắn, Jones cao ngạo liếc y một cái.

“Cậu thật đáng thương.” Lâm Được mở miệng, dáng vẻ đồng tình sâu sắc, “Không ngờ lại có quá khứ bi thảm như thế, cái này thật sự là không may, có lẽ cậu nên lập tức rời khỏi cái bàn này mà đến nhà thờ cầu nguyện, ừm, không biết Las Vegas có nhà thờ không, nếu không được thì cậu có thể đến chùa, cái này thì tôi có thể dẫn đường cho cậu, tại phố người Hoa của chúng tôi, trong nhà của rất nhiều người đều thờ cúng Bồ tát, cũng không cần phải chuẩn bị gì, chỉ cần tắm rửa sạch sẽ, ăn mặc sạch sẽ chút, thì có thể lễ phật rồi.”

“Người TQ chúng tôi lòng dạ rộng rãi, phật của chúng tôi cũng vĩ đại từ bi, tin tôi đi, ngài ấy tuyệt đối sẽ không vì cậu là người phương tây mà khinh bỉ cậu, hành động vô văn hóa hạ lưu dơ bẩn này ở chỗ chúng tôi tuyệt đối không có. Cậu nên đi bái lạy Bồ tát vài lần, năm sau lại tới, tôi tin rằng vận may của cậu sẽ tốt hơn một chút.”

Nói tới đây, y còn gật đầu thật mạnh: “Tin tôi đi, bái lạy Bồ tát rồi, sau này cậu sẽ không dẫm phải cứt chó nữa, cho dù thỉnh thoảng có dẫm phải, ít nhất cũng không thường xuyên, cho dù là thường xuyên, cũng tuyệt đối sẽ không sinh ra suy nghĩ ngông cuồng nữa, cho dù có suy nghĩ ngông cuồng, cũng tuyệt đối sẽ không phát triển theo hướng bệnh tâm thần, cho dù có thật phát triển theo hướng đó, cũng tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm tính mạng, cho dù thật sự không may qua đời, ừm, không cần bi thương, Bồ tát của chúng tôi sẽ mở đường luân hồi cho cậu, đợi kiếp sau, tôi có thể bảo đảm, cậu nhiều nhất sẽ biến thành chó, chứ tuyệt đối sẽ không biến thành cứt chó.”

65. Chương 65

Jones đang sững sờ, người trên bàn cũng đều sững sờ.

Khi Lâm Được nói hai đoạn trước, bọn họ còn chưa hiểu lắm, nhưng nghe tới đoạn sau cùng, thì cho dù có trí khôn cũng biết y đang nói cái gì.

Jones là cao thủ, trong thế giới poker Texas lại là đại danh đỉnh đỉnh, lúc này trên bàn bài, gần như không có người không biết tới hắn___ cho dù ban đầu không biết, nhưng hai ngày nay xem tivi cũng đã biết rồi.

Trong nhất thời, cả bàn chìm vào sự trầm mặc quái dị.

Mà khác với sự trầm mặc của bàn này, lúc này trong tivi giọng nói của người dẫn chương trình lại là hưng phấn: “WSP năm nay có bao nhiêu cao thủ tham gia? Đúng, là ba mươi vị, ba mươi vị mà chúng ta quen thuộc, nhưng, còn có một vị mà chúng ta không quen thuộc! Thử nhìn xem đây là ai? Đây là ai?” Camera đặc tả Lâm Được, đầu trọc chột nhảy dựng lên: “Tôi nhớ ra rồi, tôi nhớ ra cậu ta là ai rồi!”

“Được, Lâm! Lâm của chúng ta! Không nhớ ra sao? Không có ấn tượng sao? À, thực là quá tệ, vậy thì, tôi sẽ gợi ý một chút ọi người, Hoa Hồ tử! Hai năm trước!”

Sau câu nói này, rất nhiều người trước tivi, đều nhảy dựng lên giống như đầu trọc.

Cũng giống như đa số người phương tây trong mắt người TQ thì đều giống như nhau, thì đa số người TQ, trong mắt người phương tây cũng không có bao nhiêu khác biệt, nhưng bọn họ đều nhớ Hoa Hồ tử, nhớ trang phục Đường của ông, càng nhớ thất bại hai năm trước của ông.

Trong poker Texas người phương đông có thành tích không nhiều, người TQ càng ít, Hoa Hồ tử vẫn luôn là lá cờ đầu, mà hai năm trước, lá cờ này đã gãy, nhưng người đánh gãy lá cờ này là một người TQ khác, sau khi Hoa Hồ tử thất bại, còn giao trái táo trong tay cho Lâm Được, đây thậm chí được các phương tiện truyền thông nói là một sự chuyển giao!

Lúc đó, tất cả mọi người đều cho rằng lại một cao thủ nữa sắp xuất hiện, tuy cao thủ này chưa từng tham gia WSP, chưa từng có một vòng tay nào, nhưng y đã thắng Hoa Hồ tử! Như vậy còn có trọng lượng hơn cả vòng tay.

Nhưng từ đó về sau, Lâm Được liền biến mất, tất cả mọi người đều không tìm được y. Ban đầu còn có báo nhỏ suy đoán n lần, mà sau ba tháng, mọi người đều quên dần chuyện này.

Đúng, trận đấu đó rất kinh điển, trận đấu đó rất quan trọng, nhưng tại Las Vegas, mỗi ngày đều có những truyền kỳ ra đời. Một người nào đó lặn lội trong sông bài nhiều năm, khi sắp nghèo chết đói nhiên lại trúng giải nhất, một triệu phú nào đó trong một đêm thua hết toàn bộ gia sản.

Có lẽ không bằng khiêu chiến cao thủ, có lẽ không đủ kích thích, nhưng đối với người bình thường, tin tức như thế có cảm giác thân thiết hơn.

Mà hiện tại, Lâm Được lại lần nữa xuất hiện, còn là trong cuộc đấu thể này, còn cùng một cao thủ ngồi chung bàn, các khán giả lập tức hưng phấn.

“Mau, tới điểm đặt cược, mua anh ta! Mua anh ta!”

Người lạnh lẽo đã cầm tiền lao đi, mỗi điểm đặt cược đều bắt đầu đặt cược vòng ngoài.

Vào năm mươi hạng đầu, vào mười hạng đầu, quán quân.

Thứ bậc khác nhau, người khác nhau, tỷ lệ cũng sẽ khác nhau. Lâm Được là số 16362, vốn không có bất cứ khác biệt nào với tuyển thủ tham gia đấu khác, tỷ lệ cược cũng lớn, đương nhiên, người đặt cho y, cũng ít.

Nhưng hiện tại, y chính là con hắc mã đột nhiên xuất hiện đó! Hơn nữa còn là một hắc mã có bảo đảm! (*Hắc mã: Ý chỉ người tài vượt bậc)

Nhưng phản ứng của điểm đặt cược cũng không chậm, bên kia vừa mới chuyển ống kính sang Lâm Được, bên này đã điều chỉnh tỷ lệ cược.

Bên này người chen chúc chật ních, bên kia bầu không khí trên bàn vẫn trầm nặng.

“Người phương đông, anh vừa nói gì?”

Jones cuối cùng cũng mở miệng, khác với những người khác tưởng tượng, hắn không lập tức nhảy dựng lên, mà dùng một giọng điệu, thậm chí có thể nói là hòa nhã để hỏi.

Lâm Được dùng giọng nói còn hòa nhã hơn để nói: “Tôi chỉ đưa ra đề nghị thôi. Đề nghị này, rất nhiều người TQ đều sẽ đưa ra, ai bảo chúng tôi là dân tộc thiện lương nhất chứ, tôi thật không tính làm gì cả.”

Y nói, rồi cười ngượng ngùng, ra vẻ cậu cũng không cần quá cảm kích.

“Rất tốt, người TQ đúng không, anh sẽ hối hận, tôi bảo đảm anh sẽ hối hận.”

“Sao tôi lại hối hận chứ? Giúp người khác là để làm vui, có thể giúp đỡ cậu, tôi chỉ cảm thấy vui vẻ. Người phương tây các cậu nói là tiếp nhận vui vẻ từng ngày, người phương đông chúng tôi nói, đừng nghĩ việc thiện nhỏ mà không làm. Câu này có nghĩa là dù việc thiện có nhỏ bé cũng nên làm, người phương đông chúng tôi còn có một câu, là nước chảy đá mòn, mà ý của câu này là, cho dù sức mạnh có nhỏ, tích lũy lâu dài, cũng có thể làm được việc không thể tin nổi.”

“Sự giúp đỡ của tôi đối với cậu tuy không lớn, nhưng cũng là một giọt nước, nước như thế hội tụ nhiều rồi, cũng có thể làm mòn đá, cũng có thể nâng cao cảnh giới của riêng tôi, đồng thời, có thể tạo nên tác dụng như dòng lũ. Việc chuyển giao diễn ra thế nào? Chính là một người ảnh hưởng tới hai người, hai người ảnh hưởng tới bốn người, bốn người ảnh hưởng tới tám người...”

“Nhà cái, chúng tôi đã đặt hết rồi, ông phát bài đi.”

Sau khi tính toán một chuỗi số, Lâm Được vút lại một câu với nhà cái đã chờ người, sau đó lại quay qua Jones: “Khi cậu hiểu được chỗ tốt của Bồ tát chúng tôi, nhất định sẽ tuyên truyền với bạn bè người thân của mình đúng không? Cái này giống như cậu mua một bình nước ngon, tất nhiên cậu sẽ giới thiệu nhân hiệu đó cho bạn bè của mình đúng không? Tuy Bồ tát không phải là bình nước, nhưng đạo lý thì giống nhau... kìa, thời gian của cậu hết rồi, vẫn muốn theo cược sao? Hay là cậu chuẩn bị bỏ bài?”

Sau khi y tuôn một tràn, cảm giác của Jones... hắn không có cảm giác gì, cảm giác duy nhất của hắn chính là chờ người, chờ người, tiếp tục chờ người. Đờ ra tới mức hắn sắp hết giờ cũng không phát giác, vẫn nhờ Lâm Được nhắc nhở hắn mới biết đặt cược.

Nhà cái không nhắc nhở? À, nhà cái cũng đang trong mù mờ.

Jones ném chip như khúc gỗ, Lâm Được tiếp tục lắc nhai.

Trong tivi, mọi người không nghe được âm thanh trên bàn, các khán giả chỉ thấy bầu không khí trên bàn rất thân thiện, tiếp xúc chậm rãi, mà đám người trong phòng giám sát, gần như cười điên rồi.

“A a, tôi đã biết cậu Lâm sẽ không để chúng ta thất vọng mà, chính là như thế, Lâm! Giải quyết Ngựa hoang đi! Giải quyết! Giải quyết!”

Trong rất nhiều màn hình ở phòng giám sát, có một màn hình đặc biệt quay bàn của Lâm Được, một đồng người bu lại đó xem, không chỉ có phòng giám sát, bộ phận bảo vệ, bộ phận quan hệ xã hội, gần như mỗi bộ phận, đều có hai ba đại biểu.

Khi mọi người đang hưng phấn, đột nhiên cảm thấy một làn hơi lạnh, giám đốc quan hệ xã hội miễn cảm nhất, quay đầu lại trước tiên, thì thấy Caesar đang đứng sau lưng bọn họ.

Bầu không khí lập tức từ nóng rực biến thành lạnh lẽo, một đám người hận không thể vùi đầu xuống đất. Không phải chứ, sao lại trùng hợp như thế? Mới ngày đầu tiên thôi mà, đại đế sao lại xuống quan sát rồi? Hẳn quan sát cái gì chứ, trong phòng làm việc của hắn không phải cũng có màn hình giám sát sao?

“Các cậu làm?”

Caesar mở miệng, mọi người nhìn nhau, nhìn nhau, chủ nhiệm của phòng giám sát biết mình không chạy thoát trách nhiệm được, đứng ra: “Chuyện này, bàn cậu Lâm vốn ngồi đã tan, sau đó, thì tới đây...”

Đúng, bàn không tới năm người sẽ bị dọn ra, nhưng Lâm Được lại bị phân tới bàn này, không phải là do y nhân phẩm quá tốt, mà là có người thấy Ngựa hoang chướng mắt.

Ngựa hoang từ khi xuất hiện, thì đặc tội không ít người, nhưng vì thân phận cao thủ của hắn cộng thêm bối cảnh thần bí... Dù sao nghe nói hắn có hậu đãi rất vững, điểm này, cũng được mọi người thừa nhận, với tính cách cầu kính của hắn, và những chuyện đã làm, nếu không có bối cảnh, thì không biết đã bị người chặt khúc ném xuống biển từ đời nào.

Mà mọi người làm việc tại JA cũng tức giận Jones không ít, tuy Jones đối với họ cũng chỉ chế nhạo vài câu, châm chọc vài câu, khi không cáo trạng, khiêu nại phàn nàn, nắm mấy chuyện lông gà vỏ tỏi không buông, nhưng chuyện tích lũy tới nay, thì chính là oán niệm khổng lồ.

Chỉ là tuy có oán niệm, mọi người tại JA cũng không thể làm gì Jones, những gì có thể làm, cũng chỉ là thâm rù rì sau lưng vài câu, lắc nhai cắn nhai.

Cho tới lần này, cho tới khi họ phát hiện Lâm Được!

Lâm Được là ai, khán giả bình thường có lẽ đã quên y, nhưng trên dưới JA, đặc biệt là mấy chủ quản, thì đều khắc cốt ghi tâm.

Tuy vì một vài động tĩnh như có như không của cấp trên, bọn họ không dám công khai thân phận của Lâm Được, nhưng động tay một chút thì vẫn có thể làm được.

Thế là, khi phân người, Lâm Được liền bị phân tới bàn của Jones, sau đó, bọn họ cuối cùng cũng đợi được giây phút lòng người vui vẻ!

Tuy đã trút được giận, nhưng lúc này thấy Caesar xuất hiện ở đây, tim mọi người lại treo lên, bọn họ sắp xếp Lâm Được lên bàn của Jones, Lâm Được đó, nhất định sẽ bị chú ý, chuyện này... có lẽ không đúng với ý của cấp trên?

“Mày là thứ TQ tạt chúng!”

Vừa rồi mọi người cùng cười đùa thì không mấy rõ ràng, lúc này vừa yên tĩnh, giọng nói của Jones lập tức giống như được phóng lớn gấp bội.

Mà cùng lúc, bầu không khí trong phòng giám sát càng lạnh. Mọi người tại đây đều mặc niệm cho Jones, à, Ngựa hoang thật xui xẻo, không chỉ gặp phải Lâm, còn khiến đại đế nghe được câu nói này, ai cũng biết, đại đế là con lai có một nửa huyết thống TQ!

“Cậu nói sai rồi, cậu không nên thêm vào trước chữ tạp chủng tiền tổ từ TQ, có một câu thế này, đàn ông tới từ sao hỏa, phụ nữ tới từ sao thủy, về mặt ý nghĩa, tất cả mọi người đều là sản vật lai giống của sao hỏa và sao thủy. À, nói tới lai giống, thì không thể không nhắc tới một người, đó chính là nhà khoa học, nhà thực vật học vĩ đại của TQ chúng tôi, ông Viên Long Bình, ông Viên...”

Từ sao hỏa sao thủy tới hạt gạo lúa mì, sau khi quay một vòng, Lâm Được lại lần nữa điểm rõ chủ đề: “Cho nên nói, tất cả người bình thường, người được một nam một nữ sinh ra đều là lai giống mà ra, hoàn toàn có thể gọi là tạp chủng, chỉ có những người không bình thường, không thường quy, có vấn đề, mới là thuần chủng. Giữa tạp chủng và tạp chủng, thì không có quốc gia không có giới tính không có thân phận không có nhân trung... à, cậu Jones, mạo muội hỏi một chút, cậu là thuần chủng, hay là tạp chủng?”

Câm nín, câm nín hoàn toàn...

Từ khi Lâm Được mở miệng, cả bàn, trừ y ra đều chìm vào trầm mặc, bất kể là tuyển thủ khác hay là nhà cái, đều giống như bị trúng lời nguyền, hoặc là đã biến thành con rối do Lâm Được giật dây.

Lâm Được nói nhà cái phát bài, nhà cái liền phát bài.

Lâm Được nói tuyển thủ số mấy, nên tới anh đặt cược, vị đó liền đặt cược.

Trong mắt người ngoài, bàn này chậm rãi, nghiêm túc, mỗi người đều cân nhắc đến lúc cuối mới đặt cược, ngay cả động tác của nhà cái cũng mang theo vẻ thần thánh.

Mà mọi người trong phòng giám sát, thì đang đau khổ nín cười.

À, một chuỗi hùng biện của Lâm Được đối với họ, đương nhiên là đau đớn, nhưng nghĩ tới đã đâm được Jones mà bọn họ luôn căm ghét...

Tuy lúc này không nhìn thấy cảnh tượng đó, nhưng mỗi người đều có thể tự động triển khai liên tưởng phong phú.

Vừa nghĩ tới vẻ mặt của Jones lúc này, bọn họ đều nhin không được muốn cười, nhưng đau ở chỗ Caesar đang ở đây. Thế là mọi người khó chịu, không biết làm sao...

Mà lúc này, bọn họ lại nghe thấy giọng nói của Lâm Được: “Ba con 3, không phải bài rất lớn, nhưng hình như, tôi thắng rồi thì phải.”

“Phụt!”

Một nhân viên trong phòng giám sát hét nhin nổi phát ta tiếng, hần vừa bật cười liền cảm thấy không đúng, cực kỳ cẩn thận ngừng đầu, sau đó lập tức sững sờ.

Nghe thấy tiếng cười này, những người khác ngay cả thở mạnh cũng không dám, nhưng khiến bọn họ ngạc nhiên là, không lập tức nghe thấy tiếng nói lạnh lẽo trong dự liệu, qua một lúc, mới nghe được giọng nói khá ôn hòa nằm ngoài dự liệu: “Xem kỹ đi.”

Giọng nói này không tính là lạnh nhạt, tuyệt đối không thể nói là thân thiết, nhưng, tuyệt đối không phải là lạnh lẽo, mà sau khi nói câu này, Caesar quay người ra ngoài.

Hần vừa ra ngoài, mọi người trong phòng đều thở phào một hơi, sau đó đều quan tâm đến người vừa rồi cười ra tiếng: “David, cậu rất tuyệt, quá giỏi!”

“Trước mặt đại đế cũng dám cười, chúng tôi sùng bái cậu!”

...

David ngẩn người, mất một lúc mới lên tiếng: “Vừa rồi hình như tôi thấy đại đế cười.”

Mấy giây trầm mặc, sau đó là khinh bỉ đồng thanh: “Cậu mù đầu rồi, bị dọa choáng váng rồi, đại đế mà cười, chuyện đó còn khó tin hơn cả mặt trời mọc từ hướng tây!”

David gãi đầu, hần cũng cảm thấy đó là ảo giác, nhưng, vừa rồi có vẻ hần thật sự thấy đại đế cười mà.

Mà lúc này, cái bàn đó của Lâm Được lại bị dọn ra, từ khi Lâm Được gia nhập tới khi bàn bị dọn ra, không qua ba vắn, sau đó có một phóng viên đã bình luận đặc biệt: “Không cần nghi ngờ, vận may là rất quan

trọng trong poker Texas, tại WSP càng quan trọng. Vận may của người trên bàn này đều không tốt lắm, bị phân tới bàn có hai cao thủ, đây thật là... chỉ có thể trách vận mệnh!”

Mà đối với chuyện này, các nhân viên của JA nói thế này: “Đúng, vận may của cả bàn này đều không tốt, đừng phải Ngựa hoang cũng thôi đi, bọn họ còn đừng phải Lâm! À, thật ra nói tới cùng, vẫn là Ngựa hoang sai, ai bảo cậu ta khiêu chiến với Lâm? Nhưng Lâm thật sự quá lợi hại, tôi cảm thấy cậu ta không cần đánh bài, chỉ nói thôi cũng có thể nói chết người khác!”

Câu này tuy có chút khoa trương, nhưng cũng không chênh sự thật bao nhiêu.

Theo lẽ thường, một bàn mười người không mấy khả năng chỉ ba ván đã đào thải được năm người, đặc biệt là vòng loại của vòng loại thế này, đa số đều là người bình thường tới thử vận may, mà suy nghĩ của người bình thường cũng đều rất thực tế, đó chính là càng kéo dài bao lâu, càng kì kèo thời gian dài ra, có thể qua được bao nhiêu thì qua bấy nhiêu, cho dù có muốn cướp gà cũng không thể liều như thế.

Sở dĩ xuất hiện tình trạng này, là vì tất cả mọi người đều bị Lâm Được làm mù đầu, bài không nên theo cũng theo, khi nên bỏ bài, bị y nhắc nhở, cũng cực luôn, đợi khi tỉnh táo lại, phát hiện chip của mình đã hết rồi.

Không quá ba ván, năm người đã bị đào thải. Nhưng đối với năm người bị đào thải này, thì là xui xẻo, mà đối với mấy người còn lại, tuyệt đối là may mắn!”

Trừ Ngựa hoang, ba người còn lại, vừa nghe nói đổi bàn, lập tức nhảy tót lên, một ông mập năm mươi tuổi trong đó, biểu hiện linh hoạt không chút phù hợp với tuổi tác thân thể.

Ngựa hoang cũng đứng lên, sắc mặt hẩn xanh lét nhìn Lâm Được: “Tôi đã nhớ kỹ anh, tôi nhất định sẽ cho anh hối hận.”

66. Chương 66

Làm sao để hình dung cảnh tượng lúc này đây?

Giữa những bàn đấu chỉ chít, thanh niên phương tây ăn mặc tràn đầy âm vị phương đông và một thanh niên phương đông mặc âu phục bốn mắt nhìn nhau, một người mắt nổi lửa, một người mỉm cười.

Sau đó thanh niên phương đông chậm rãi lại gần thanh niên phương tây, y nghiêng người tới, dịu dàng nói một câu bên tai thanh niên phương tây, sau đó, thanh niên phương tây đỏ mặt.

Câu nói đó quả thật quá nhỏ, bọn họ lại đã ra khỏi bàn đấu, ngay cả người trong phòng giám sát cũng không nghe được là nói cái gì, chỉ là nhìn màn này, cảm đều rớt hết.

Cảnh này, cảnh này cũng quá mờ ám rồi!

Mà cảnh này, lại bị camera bắt được, ngay lập tức trình lên trước khán giả xem tivi, thế là lúc này, vô số phụ nữ thét lên, vô số đàn ông kinh ngạc.

Cái này, cái này ái muội quá, khiến người ta suy nghĩ xa vời, quá, quá duy mỹ!

Nhưng nếu bọn họ nghe được Lâm Được nói gì, tuyệt đối sẽ không nghĩ như thế.

“Cung hầu đại giá.”

Nói xong, Lâm Được chỉnh lại âu phục, đi tới bàn được phân ình.

Vì Lâm Được vừa mới nổi bật, lúc này camera phân rất nhiều thời gian cho y, dù sao những cao thủ khác đã quá quen thuộc rồi, mà đối với Lâm Được, bọn họ chỉ có một ván đấu.

Đài truyền hình lập tức tìm chuyên gia tới phân tích, nhưng người đó cũng không bình luận gì quá kinh điển, đầu tiên là vì không xuất hiện ván đấu nào quá đặc sắc, hai là, cách xuất bài của Lâm Dực hình như cũng rất bình thường.

Tuy có chút thất vọng, nhưng mọi người cũng không kỳ quái.

Loạn quyền đánh chết sư phụ, nước Mỹ tuy không có câu này, nhưng cũng có câu tương tự. Tại nơi đây nhóc chim non, cẩn thận là quan trọng nhất, nếu ngay ngày đầu tiên đã bị đào thải, thì cũng thật là oan uổng.

Tuy không xuất hiện ván bài kinh người, nhưng số chip của Lâm Dực thì không ngừng tăng thêm, khi ngày đầu tiên kết thúc, y đã có tám ngàn đô la, đây là một con số không lớn không nhỏ.

Sáu giờ chiều, cuộc đấu ngày đầu tiên chính thức kết thúc, hôm nay, đào thải năm ngàn người.

Vừa ra khỏi JA, Lâm Dực đã bị vây lấy, các phóng viên điên cuồng đưa ra đủ câu hỏi với y.

“Hai năm nay anh làm gì?”

“Hôm nay anh và Ngựa hoang đấu với nhau, cảm giác thế nào?”

“Mục tiêu của anh là gì? Một vòng tay, hay quán quân?”

“Nghe nói anh là người kế nhiệm của Hoa Hồ tử, hai năm nay anh có ở cùng Hoa Hồ tử không?”

...

Lâm Dực vừa đi, vừa tùy tiện ứng phó: “Hai năm vừa rồi? Tôi sinh sống đó. Ngựa hoang? Rất tốt, đồng chí ngựa hoang là một đồng chí tốt. Vòng tay? Không biết có cái thích hợp với cổ tay tôi không? À, tôi đã rất lâu không gặp ông nội Hoa rồi, hy vọng thân thể ông ấy khỏe mạnh trường thọ sống lâu trăm tuổi ngày nào cũng khỏe mạnh...”

“Anh Lâm, tại sao anh tới đây?”

Khi y sắp tới bến xe bus, một giọng nói chói lói vang lên.

Lâm Dực ngừng một lát, quay đầu lại nhìn, phóng viên đó vì không chen được lên phía trước mà liều mạng hét to, y mỉm cười: “Tôi tới vì một người.”

Khi nói câu này, ánh mắt y xa thẳm, giọng nói thấp trầm, trong vẻ mặt còn mang theo ưu thương nhàn nhạt, giống như đang thủ thỉ với người yêu.

Mấy nữ phóng viên đều hơi thất thần, mà Lâm Dực nói xong thì đi, càng đi càng nhanh, vừa đúng lúc nhảy lên chiếc xe sắp chạy đi. Tuy không thể tiếp tục đi theo, nhưng các phóng viên cũng không nuối tiếc, WSP, trước giờ là cuộc chiến kéo dài, bọn họ có nhiều cơ hội, huống hồ hôm nay bọn họ cũng đã thu hoạch đủ rồi.

Thế là ngày hôm sau thậm chí là tối hôm đó, đã có hơn n tờ báo lấy câu đó của Lâm Dực viết bài.

Cờ bạc, thi đấu, tình yêu.

Vừa duy mỹ vừa kích thích.

Có vài tòa soạn thậm chí dứt khoát liên hệ câu nói này với cảnh tượng mà camera bắt được, ảnh cộng thêm chữ, tự động diễn dịch ra một câu chuyện cũ rích của một đôi thanh niên phương đông phương tây.

Ngay cả một vài nhân viên của JA cũng đều nghĩ, có phải bọn họ trong lúc vô tình đã ghép ra một đôi không, chỉ có Carlos, sau khi nhìn thấy bài báo này, xém chút bị nước miếng nghẹn chết.

À, hẳn không phải là vì Lâm Dực và Ngựa hoang, mà là vì câu nói đó của Lâm Dực.

“Tôi tới vì một người.”

Nếu hẳn không đoán sai, người đó... chắc là, đại khái, có thể, chính là người mà hắn nghĩ tới.

Nghĩ tới sự quan tâm của người đó đối với Lâm Được hai năm nay... Carlos đột nhiên có một cảm giác tương lai không phải rất tốt đẹp.

Nhưng đây đều là về sau, lúc này Lâm Được đương nhiên không biết một câu nói của mình đã tạo nên bao nhiêu hiểu lầm, sau khi ngồi trên xe công cộng đi vài vòng, y trở về quán trọ.

Cũng như lúc y đi, khi y về, cũng khiến bầu không khí trong quán thay đổi, nhưng sự thay đổi này hoàn toàn không giống lúc sáng.

Lúc sáng là thân thiết chế giễu, mà hiện tại, là tôn kính xa cách.

Lâm Được gãi đầu, đang định nói gì, Susan đã mở miệng: “Cậu Lâm, có một người đang đợi cậu.”

Lâm Được ngẩn ra, rồi thấy Lưu Yên Nhiên.

Giống trước kia, Lưu Yên Nhiên vẫn mặc quần dài, nhìn thấy y, liền dụi mắt thuốc đứng lên.

“Thế nào, cùng ăn một bữa cơm chứ.”

Lưu Yên Nhiên mở miệng nói, Lâm Được cười cười: “Được.”

Tuy cảm thấy trọ ở đây cũng rất thoải mái, nhưng nhìn vẻ mặt của đám người Susan, y cũng biết, mình không còn thích hợp trọ ở đây nữa, Lâm Được thu dọn hành lý, thanh toán tiền phòng, trước khi đi, nói với Susan: “Cảm ơn bút nguyên tử của cô, tôi sẽ giữ gìn cẩn thận.”

Người phụ nữ Mỹ này, vẫn luôn rất chăm sóc y, khi nói câu này, y hoàn toàn không nghĩ tới, từ đó về sau, quán trọ của Susan, trừ cơm và phòng trọ ra, còn cung cấp bút nguyên tử, mỗi con bạc tới đây, đều muốn mua một cây bút nguyên tử.

Cũng vì chuyện này, khi ngoại hiệu của Lâm Được còn chưa cố định, bút nguyên tử cũng là một trong những cách xưng hô của y.

Lâm Được và Lưu Yên Nhiên ăn cơm ở bên ngoài, khi sắp chia tay, Lưu Yên Nhiên nói: “Thật không muốn tới Sharon sao, ngài Tiêu đã chuẩn bị sẵn phòng cho cậu rồi.”

Hiếm khi trên mặt Lâm Được lộ ra chút lúng túng, y ho một tiếng: “Chuyện này, không làm phiền ngài Tiêu.”

Lưu Yên Nhiên như cười như không nhìn y, Lâm Được bắt đầu trình bày, nào là cọng cỏ như y thể này vẫn thích hợp ở quán trọ nhỏ hơn, nào là vẫn là phòng do mình tìm được sẽ có cảm giác thân thiết hơn, nào là y vẫn luôn rất cảm kích Tiêu Nhiên luôn chăm sóc mình. Lưu Yên Nhiên cũng không ngắt lời, đợi khi y nói đủ rồi mới nói: “Ngài Tiêu vẫn còn muốn tôi nói, nếu cậu thật sự không muốn đi, anh ta cũng không miễn cưỡng, anh ta bảo tôi tiện thể nhắc cậu một câu, Jones đó... bối cảnh bí ẩn, sau này cậu, phải cẩn thận chút.”

Lâm Được gãi đầu, bất đắc dĩ nói: “Xã hội hiện tại, quả nhiên không thể dễ dàng đắc tội người khác, tùy tiện một người, đều có bối cảnh, chẳng qua bỏ đi, tôi nghĩ thi đấu chưa kết thúc, cậu ta cũng sẽ không tìm tôi gây phiền toái, còn khi kết thúc rồi thì... lúc đó hãy nói.”

WPS luôn kéo dài, ngày thứ hai, thì có tòa soạn tìm Lâm Được viết chuyên mục, nhưng cho dù những tòa soạn đó có ra giá trên trời, Lâm Được cũng không tiếp nhận, y nói thế này: “Tôi phải chuyên tâm thi đấu.”

Mà nguyên nhân thật sự sao?

Tại khách sạn thanh niên, Lâm Được vừa ăn mì ăn liền vừa lăm bầm: “Ông đây hiện tại khẩu ngữ đã không tồi rồi, nhưng viết văn bản thì cũng không có gì khác biệt trước kia, khi ở Kuala Lumpur, ông thật sự nên dụng tâm học tiếng Anh, mà đừng chỉ lo tới tiếng Malaysia. Các người bảo ông viết chuyên mục, sao không nhắc tới chuyện phiên dịch chứ.”

Những phương tiện truyền thông đó đương nhiên không biết mình đã sai trên mặt ngôn ngữ, còn sôi nổi suy đoán có phải vì đã rời khỏi bàn bài hai năm, trình độ của Lâm Được đã không còn như trước... Năm đó khi anh ta đấu với Hoa Hô tử còn có thể một ngày viết một bản, hiện tại anh ta lại nói muốn chuyên tâm gì đó, ai tin chứ.

Nhưng nghi vấn về trình độ của y, khi thời gian trôi qua, càng lúc càng ít. Tuy không có xuất hiện cảnh tượng kinh điển nào, nhưng mỗi ngày đều có thu hoạch, số chip của y cũng tăng thêm mỗi ngày, đã có phóng viên nói thế này: “Nếu Được lấy được một vòng tay, tôi tin anh ta sẽ lập tức được kết nạp là cao thủ, anh ta là khác biệt.”

Đúng, cao thủ cần có vòng tay, cao thủ phải có thành tích, nhưng làm sao mới có thể tính là cao thủ chân chính? Là cần phải được các cao thủ khác kết nạp, chỉ có được quần thể thừa nhận, mới coi như chân chính bước qua bậc cửa đó.

Thi đấu tiến hành đã mười bốn ngày, cuối cùng, vào ngày thứ mười lăm, chỉ còn lại một trăm người. Một trăm người này, mỗi người đều có khả năng lọt vào năm mươi hạng đầu, nhưng mỗi người cũng đều có khả năng bị loại bỏ.

Chỉ cần vào năm mươi hạng đầu, cho dù là hạng năm mươi, cũng có thể được hưởng tiền thưởng một trăm hai mươi đô la, mà sau đó, mỗi lần lên một hạng, thì gần như là tăng gấp đôi.

Cuộc đấu hai ngày trước, tốc độ đào thải rất nhanh. Mà sau khi đào thải hai mươi ngàn người, tốc độ liền chậm lại, vào được một ngàn người, quả thật có thể dùng từ ngữ để hình dung.

Bàn lớn mười người, nhìn thì rất đã ghiền, nhưng mỗi người đều có hai phút suy nghĩ và một phút xin tạm dừng, cho nên, nếu cố tình cộng thêm trùng hợp, cho dù là một vòng đặt cược, cũng có thể kéo dài nửa tiếng.

Ban đầu, còn có người nóng nảy, mà sau khi còn năm trăm người, tất cả mọi người đều trầm tĩnh.

Năm mươi hạng đầu, không chỉ là tiền thưởng, mà nhiều hơn là vinh dự.

“Các bạn khán giả, xin chào, tôi là Ike, rất vui vì lại được gặp các bạn. Hôm nay là ngày thi đấu thứ mười lăm, bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ tiến vào cuộc đào thải chân chính, năm ngày, vào bốn ngày đầu, chúng ta phải đào thải chín mươi tuyển thủ, sau đó vào ngày cuối cùng quán quân của chúng ta sẽ ra đời!”

“Nếu nói trước đó vẫn là dự trù bán kết, thì bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ tiến vào chuẩn chung kết, hiện tại là chín giờ đúng, bắt đầu từ giờ phút này đến khi tám mươi thứ hạng đầu ra đời, cuộc đấu của chúng ta sẽ không dừng lại.”

Ike vừa mở miệng đã bắt đầu làm nổi bật bầu không khí khẩn trương, nhưng lập tức bị người cộng tác của mình là Andy phá hoại: “Nhưng Ike, anh nói thế, sẽ khiến tôi hiểu lầm, nếu tôi muốn đi nhà vệ sinh thì sao?”

“Đương nhiên, cứ mỗi bốn tiếng sẽ có một tiếng nghỉ ngơi, để mọi người xử lý chuyện cá nhân. Cho nên, các bằng hữu có lòng muốn hướng tới WSP tuyệt đối đừng lo lắng. Được rồi, chúng ta xem thử lúc này trên bàn còn mấy cao thủ?”

“Trên bàn số một chúng ta thấy Vịt con xấu xí và Vua sư tử, trên bàn số hai có Dã thú và Người khổng lồ, bàn số ba... bàn số năm, nhìn thử xem chúng ta thấy ai, trên bàn số tám chúng ta lại lần nữa nhìn thấy Ngựa hoang... còn có Được tới từ TQ, ngoại hiệu của Được vẫn chưa được định, có người gọi anh ta là Kẹo que, có người gọi anh ta là Bút nguyên tử, hiện tại, chúng ta cứ gọi anh ta là Được đi, tôi tin, đợi khi anh ta thành cao thủ, chúng ta sẽ biết anh gọi là gì.”

“Ike, tôi cảm thấy anh hơi lạc quan quá rồi, vì Được của chúng ta lại lần nữa ngồi chung bàn với Ngựa hoang, đừng quên ngày thi đấu đầu tiên bọn họ đã kết thù rồi.”

“Thì có là gì? Chúng ta xem thử số chip của Được, một trăm hai mươi lăm ngàn đô la!” Nói tới đây, hần huyết sáo một cái, “Thành tích không tồi, tôi thấy rất nhiều người thậm chí còn chưa tới mười ngàn.”

Tuy nói là đã vào một trăm hạng đầu, nhưng có rất nhiều người, trong cuộc đấu trước đó đã thua rất nhiều, đương nhiên, cũng có người thắng rất nhiều, chẳng hạn Ngựa hoang, số chip trước mặt hần chính là hai trăm.

Ngựa hoang miệng tiện, đứt dây, tính toán chi li, làm người chán ghét, nhưng cách đánh bài của hần, lại có thể nói là vững chắc. Ngoại hiệu ngựa hoang này là hình dung con người hần, chứ không phải hình dung

cách đánh bài của hắn, tuy có lúc hắn cũng có hơi ẩu một chút, nhưng hầu như mỗi cao thủ đều từng làm thế.

Lần này Lâm Được lại được phân lên cùng một bàn với Ngựa hoang, hoàn toàn là trùng hợp, cuộc đấu tiến hành tới nay, còn lại hai mươi cao thủ, mười bàn, mỗi bàn đều có một cao thủ, thậm chí có bàn là ba cao thủ.

“Số chip của Ngựa hoang nhiều hơn Lâm Được, hơn nữa, hắn ở cánh trên của Được.”

Trong poker Texas, vị trí cũng rất chú trọng. Nói tóm lại, dealer là vị trí có lợi nhất, vì hắn có thể đợi tất cả mọi người đều đặt cược xong mới cược, như vậy hắn có cơ hội quan sát. Nhưng dealer là luân phiên, cho nên, cũng không cần xét chuyện có công bằng hay không.

Mà nếu hai người có thù, trong cuộc đấu nhiều người, cánh trên sẽ chiếm lợi hơn cánh dưới, vì hắn có thể tăng số chip, đặc biệt là lúc này, số chip của Ngựa hoang lại nhiều hơn Lâm Được, thì càng có vốn hơn.

Hôm nay Ngựa hoang mặc áo bào dài thuần trắng... nói chính xác hơn một chút, thì căn bản là một miếng vải dài màu trắng, không tìm thấy dây lưng, không tìm thấy nút áo dây kéo, chỉ là quần trên người như thế, trên cổ có đeo một chiếc vòng cổ dày rộng, rất có phong cách người Hy Lạp cổ.

Nhìn thấy Lâm Được, hắn cười cười, không nói gì, Lâm Được cũng cười cười, đồng dạng không nói gì. Về mặt hai người, trong mắt người khác đều có mùi vị tất cả không cần phải nói.

Sau khi phát bài, Ngựa hoang nói: “Tôi không ngờ anh sẽ đi tới đây.”

“Như nhau như nhau.”

“Hoa Hồ tử già rồi, ông ta căn bản không nên ra mặt, anh có thể thắng ông ta, hoàn toàn là may mắn.”

Lâm Được đang chuẩn bị đặt cược lại thu tay về, quay đầu nhìn Ngựa hoang, Jones lộ ra nụ cười đắc ý.

Lâm Được lại cười, sau đó, y chân thành tha thiết phun ra hai chữ: “Cảm ơn.”

“Anh nói gì?”

“Tôi đang cảm tạ cậu.”

“Cảm tạ tôi chế nhạo anh?”

“Không phải cậu đang khen tôi sao?” Lâm Được sờ cằm cười hê hê vài tiếng, “Tôi đắc ý nhất, chính là vận may của mình.”

“Giỏi lắm.” Jones gật đầu: “Giỏi lắm, rất nhanh, anh sẽ biết vận may của anh tệ cỡ nào.”

Từ khi Ngựa hoang xuất hiện tám năm trước, tuy có chuyện không vừa lòng, nhưng rất ít có chuyện không thể giải quyết, đặc biệt là trên bàn đấu. Hắn tin vào tay mình, tin vào vận may của mình, càng tin vào người đã dạy hắn thuật đánh bài.

Đúng, Lâm Được đã thắng Hoa Hồ tử, nhưng vậy thì sao chứ? Hoa Hồ tử là của thời đại trước rồi, mà người dạy hắn thuật đánh bài, lại gần như đã đứng trên đỉnh cao của thời đại mới.

Thật ra hắn có thủ đoạn thu thập Lâm Được, nhưng, hắn thích sỉ nhục y trên bàn đấu hơn!

67. Chương 67

“Các bạn khán giả, xin chào, trải qua bốn tiếng tàn sát, đã có bốn tuyển thủ bị đào thải khỏi cuộc chơi, trong đó bao gồm Hoa hồ điệp Dungca xếp hàng thứ hai mươi một thế giới, đây quả thật là một lần may mắn đảo ngược, Dungca phạm sai lầm cũng vì anh ta quá tin tưởng vào vận may của mình.”

“Trên bàn đấu mười người, nếu có ba con J, bất cứ ai cũng sẽ theo tới cùng, cho nên tuyệt đối không phải là sai lầm của Dunga, chỉ là anh ta không may mắn gặp phải ba con Q.”

Ike nói vào micro, bên ngoài máy quay cũng là một vòng than thở, đúng, đây chính là vận may, gặp phải bài oan gia thế này, ai cũng hết biện pháp.

Nhưng, cũng chính do những nhân tố không xác định này, mới tạo thành ma lực của poker Texas.

Bốn tiếng kết thúc, còn lại chín mươi sáu người, nhân viên công tác tại hiện trường tiến hành phong bài, tất cả tuyển thủ đứng lên.

Bọn họ có nhà ăn ăn cơm nghỉ ngơi đặc biệt, toàn bộ quá trình đều có camera giám sát, để bảo đảm sẽ không có nhân viên công tác tiết lộ bài riêng.

Ike và Andy lải nhải về số chip của các tuyển thủ, dự đoán ai sẽ vào được năm mươi hạng đầu, ai sẽ ra khỏi cuộc đấu tiếp theo.

Lúc này, số chip của Lâm Được là một trăm bốn mươi ngàn, Ngựa hoang là hai trăm năm mươi ngàn.

Hai người ngồi chung một bàn, cũng đồng thời đứng lên, đồng thời đi tới nhà ăn.

Khi sắp vào nhà ăn, Ngựa hoang liếc mắt nhìn Lâm Được một cái, Lâm Được lập tức đứng lại, sau đó tay trái dán lên ngực phải, thân trên hơi cong, bước lùi nửa bước, làm một tư thế mời tiêu chuẩn.

Mặt Ngựa hoang lập tức cứng đờ, hẳn muốn nói gì đó, nhưng nhin nhin, rồi không nói ra.

“À, Ngựa hoang chính là như thế, cậu đừng để ý.”

Lâm Được ngẩng đầu, cười cười với người đó.

“Làm quen chút đi.” Người tới đưa tay, “Tôi là Bauer, bọn họ gọi tôi là Vua sư tử, cậu cũng có thể gọi tôi như thế.”

“Lâm Được, bọn họ đặt cho tôi rất nhiều ngoại hiệu, tôi cũng không biết nên giới thiệu cái nào, anh cứ tùy tiện gọi.”

Bauer cười, hẳn là một người đàn ông có thể hình hùng vĩ, nếu vào hai mươi năm trước, cũng có thể nói là một người đàn ông rất đẹp trai, bờ vai rộng, thân hình cao to, còn một mái tóc vàng lấp lánh, cũng chính vì mái tóc vàng này, hẳn mới được gọi là Vua sư tử.

Đương nhiên, trừ nó ra, cũng vì tính cách của mình, trước kia, hẳn thậm chí có ngoại hiệu là “Người tốt”, không kỳ cục như những cao thủ khác, hẳn luôn biểu đạt thiện ý với người mới.

Đương nhiên, nếu trên bàn đấu cũng xem hẳn là “Người tốt”, thì cảnh ngộ sẽ trở nên vô cùng thê thảm.

“Tôi tin, đợi cuộc đấu lần này kết thúc, cậu sẽ có ngoại hiệu cố định, ngoại hiệu trước kia của tôi cũng rất nhiều.”

Đây là một tín hiệu tiếp nhận, biểu rõ hẳn nguyện ý tiếp nhận Lâm Được trở thành cao thủ, mà với nhân duyên của hẳn trong số cao thủ, rất có thể sẽ khiến một đám người bằng lòng kết nạp Lâm Được.

Tuy Lâm Được không hiểu rõ quy tắc ngầm bên trong, nhưng cũng biết người này đang biểu đạt thiện ý với mình, vì thế y cười cười nói: “Cảm ơn.”

“Không cần cảm ơn tôi, đây là do cậu tự thắng được. Người phương đông trong poker Texas quá ít, chúng tôi đang rất cần dòng máu mới. Từ khi cậu thắng Hoa Hồ tử, chúng tôi vẫn luôn đợi cậu thay thế vị trí của ông ta, ở phương đông, chúng tôi cũng cần một lá cờ.”

Lâm Được sững người, Vua sư tử vỗ vỗ vai y bước qua: “Đương nhiên, phải cần cậu lấy được một vòng tay.”

Tuy nói hiện tại vẫn chưa thể phân chia, nhưng đối với một trăm tuyển thủ, JA đương nhiên cũng sẽ không keo kiệt, trên chiếc bàn dài bày đủ món ăn, vì có một tuyển thủ Ấn Độ, còn đặc biệt chuẩn bị chuẩn bị cà ri và cơm thập cẩm.

Đương nhiên, thức ăn TQ cũng không ít.

Lâm Được cầm nĩa, xiên hai con tôm hùm vào đĩa của mình, sau đó lại lấy một lồng bánh bao, hai miếng thịt bò.

Tuy cao thủ bình thường đều kỳ cục, nhưng ở đây có camera, sẽ bị ghi hình lại thậm chí phát sóng, ai ai cũng khá tự kiềm chế, cho dù sức ăn có lớn, cũng vẫn áp dụng phương thức lấy nhiều lần, kiểu như Lâm Được, chắt một đồng vào trong đĩa của mình... thực không nhiều.

Đối với lừm nguýt của người xung quanh, Lâm Được đương nhiên không cảm thấy, tìm một nơi hẻo lánh, rồi bưng đĩa qua.

Đang ăn vui vẻ, Ngựa hoang bưng một ly rượu tới: “Anh không cảm thấy mất mặt sao?”

Lâm Được ngẩng đầu: “Cậu cũng muốn ăn tôm hùm? Tôi thấy không có ai ăn mới lấy, nếu không thì một nửa này tôi vẫn chưa động, chia cho cậu.”

Khóe miệng Ngựa hoang co giật: “Lâm Được, đừng giả ngốc với tôi.”

Lâm Được đang cố gắng ăn tôm hùm, vừa ăn vừa nói: “Cậu rút cuộc có cần hay không, không cần thì tôi ăn hết đó, tôi nếu đã đụng vào rồi, thì không tiện cho cậu nữa. Tuy tôi có thể bảo đảm sức khỏe của mình, nhưng chuyện này rất khó nói. Cậu nên biết, có lúc hai loại khuẩn có ích ghép với nhau có thể biến thành khuẩn gây hại. Hai thứ vốn đều bổ dưỡng, ghép lại, có thể rất độc.”

“Tôi rất khỏe mạnh, cậu chắc cũng khỏe mạnh, vốn hai chúng ta thì không sao, nhưng khuẩn có ích thực sự quá nhiều, nghe nói có... ừm, có vài tỷ hay vài chục tỷ đó...”

Nói tới đây, y nghĩ nghĩ, đang định mở miệng tiếp, Ngựa hoang đã vội nói: “Tôi thấy Vua sư tử đã tìm anh, nhưng anh đừng cho rằng, có Vua sư tử ủng hộ thì anh nhất định có thể trở thành cao thủ.”

“Cậu thật không ăn? Vậy tôi ăn đó.”

Tay Jones nổi đầy gân xanh, hần nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi biết anh muốn lấy vòng tay đó, nhưng tôi dám đánh cược anh không vào được cả năm mươi hạng đầu.”

Lâm Được không để ý tới hần, hần đợi một chút, tiếp tục nói: “Cược với tôi đi, trong bốn tiếng tiếp theo chúng ta phân thắng bại, nếu anh thắng, tôi cũng ủng hộ anh, nếu anh thua...”

Y dừng lại, hạ giọng, lại gần tai Lâm Được nói: “Sau này đừng để tôi thấy anh nữa!”

Lâm Được cuối cùng cũng dừng cắt tôm, y ngẩng đầu lên, chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm Ngựa hoang một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng: “Có chuyện này, cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Anh muốn làm gì?”

“Không có gì, chỉ là có hơi hiếu kỳ.”

“Có gì đáng hiếu kỳ?”

Nói xong câu này, Ngựa hoang liền hơi hối hận, hần ần ần biết, không thể nói quá nhiều với Lâm Được, nhưng hần lại không nhận nổi.

Mà kèm với không nhận nổi, còn có không cam lòng. Trước nay, đều là hần chọc tức người khác, trước nay, đều là hần nói người khác, trước nay, đều là hần khiến người khác khó chịu, dựa vào cái gì với Lâm Được thì không được?

“Tôi chỉ cảm thấy kỳ lạ, năm nay ít nhất cậu cũng đã hai mươi rồi đi, không đúng, người khác nói cậu xuất hiện vào tám năm trước, vậy thì ít nhất cũng đã hai mươi sáu, trước mười tám tuổi thì không thể vào sòng bài, ít nhất không thể tham gia thi đấu đúng không, được rồi, chúng ta cứ coi như cậu hai mươi sáu đi. Oa, cậu đã hai mươi sáu rồi!”

“Anh đã hai mươi chín rồi!” Giọng nói của Ngựa hoang lúc này đã không còn là nghiêng răng nghiêng lợi, mà là điệu bộ giống như muốn ăn thịt, muốn gặm xương.

Không chỉ là điệu bộ, mà lúc này hần quả thật có suy nghĩ này!

Tất cả những lời Lâm Được nói trước kia, cộng lại cũng không so nổi với câu hỏi này. Hắn hai mươi sáu, hắn ba mươi sáu bốn mươi sáu năm mươi sáu thì có liên quan quái gì tới Lâm Được! Y mắc cái gì mà lại kinh ngạc, giật mình, giống như không thể tin nổi như thế!

“Đúng, tôi đã hai mươi chín rồi, chắc là lớn hơn cậu, đó là nếu cậu thật mới hai mươi sáu. Nhưng cậu đã hai mươi sáu rồi, tại sao còn ấu trĩ như thế.”

“Tôi ấu trĩ?”

“Đúng, thắng rồi thì sao, thua rồi thế nào, trừ phim truyền hình loại ba, cũng chỉ có khi tôi học tiểu học mới gặp chuyện này, cậu xem cậu đã hai mươi sáu rồi, sao lại giống y đứa sáu tuổi? Nhưng vẫn cũng tốt, nghe nói giữ trái tim trẻ thơ có thể sống rất lâu, tôi tin cậu nhất định sẽ trường thọ trăm tuổi.”

Nói rồi, y vỗ vỗ vai Ngựa hoang, Ngựa hoang đang trong kinh ngạc, không để ý, liền bị y dùng cánh tay đầy dầu mỡ, còn dính thịt tôm vỗ lên người.

Lập tức, thứ đè nén đã lâu không thể khống chế được nữa, con mắt màu xanh bích bắt đầu biến đỏ, hắn trừng Lâm Được, hai tay chậm rãi nâng lên.

Hắn phải giết người này!

Xét nát y, moi tim y, bóp nát từng miếng thịt của y, hắn muốn...

“Hai ngài đây có chuyện gì sao?”

Vì bất hòa của Ngựa hoang và Lâm Được, tuy rằng sự bất hòa này bị các phương tiện truyền thông sau đó phủ lên một màu phấn hồng, nhưng khi Ngựa hoang tới tìm Lâm Được, bảo vệ vẫn lập tức chú ý sang đây.

Lúc này thấy tình hình không đúng, lập tức đi qua.

“Chuyện? Không có, không có chuyện gì, nhưng có lẽ, Ngựa hoang uống say rồi?”

Bảo vệ đó sững người, nhìn Jones hai mắt đỏ bừng, vừa ra hiệu với đồng nghiệp của mình, vừa thăm dò: “Ngài Jones?”

Jones giật mình, hoàn hồn lại, mắt chậm rãi khôi phục bình thường.

“Ngài Jones, ngài không sao chứ?”

“Không có, tôi không sao.” Giọng của hắn vẫn bình thường, sau đó, rất bình tĩnh nhìn Lâm Được: “Tôi hy vọng anh cũng sẽ không sao.”

“A, cảm ơn.”

Jones không để ý tới y nữa, quay người đi.

“Vậy thì, không quấy rầy ngài Lâm dùng cơm.”

Bảo vệ đó gạt đầu, cũng định đi, nhưng lại bị Lâm Được kêu lại: “Peter, tôi nhớ anh là Peter đúng không?”

Peter lập tức xanh mặt.

“Sao vậy, anh có gì không thoải mái sao?”

“Không, không có gì, tôi rất khỏe, cậu Lâm, xin hỏi cậu có gì dặn dò?”

“À, thật ra tôi cũng không có gì, chỉ là muốn anh giúp tôi hỏi thăm Carlos một chút, tôi hy vọng anh ta vẫn khỏe.”

“Vâng, tôi nhất định chuyển lời thay cậu.”

Ngay sau đó, Carlos đã nhận được lời thăm hỏi này, lúc đó sắc mặt của hắn... à, sắc mặt của hắn đương nhiên cũng bình thường, chỉ là hắn bắt đầu suy ngẫm, hai mươi tám tuổi, nói không chừng cũng là tuổi tốt để nghỉ hưu rồi.

Một tiếng sau, cuộc đấu lại bắt đầu.

Lần này trong bốn tiếng, lại đào thải sáu người, nhiệm vụ hôm nay coi như đã hoàn thành một nửa, nhưng theo tốc độ này, muốn đào thải tiếp mười người, thì có khả năng còn cần bảy tám tiếng.

Thi đấu mười sáu tiếng, chính giữa nghỉ ngơi bốn tiếng, sau đó, thời gian mà họ có thể chân chính thả lỏng chỉ có bốn tiếng!

Mà tới hôm sau, lại cũng đấu như thế.

Tuy không rõ ràng, nhưng tốc độ của mỗi bàn đều bắt đầu tăng nhanh, mỗi người đều muốn có thêm một chút thời gian nghỉ ngơi, nếu không cho dù qua được hôm nay, cũng có thể không qua được ngày mai.

Nhưng, đương nhiên là mình không bị đào thải ngay mới được.

Vào tiếng thứ mười ba, bàn của Lâm Dực và Ngựa hoang chỉ còn lại sáu người, cũng có nghĩa là, đào thải thêm một người nữa, bàn của họ sẽ bị dọn ra.

Lúc này, số chip của Lâm Dực là hai trăm mười ngàn, mà Ngựa hoang, thì là bốn trăm tám mươi ngàn.

Lâm Dực là dealer, hai người cánh dưới của y cược mù lớn nhỏ, nhà cái phát bài.

Bài riêng của Lâm Dực là một đôi 10, bài riêng của Ngựa hoang lại là JQ bích, bài của hai người không tính là lớn, nhưng trên bàn bài sáu người, cũng không tính là nhỏ.

Người cánh dưới của Lâm Dực nhìn bài riêng, sau đó bỏ bài. Người thứ hai là một phụ nữ da đen, nếu chỉ nhìn từ bề ngoài, thì cô càng giống một bà chủ gia đình, nhưng poker Texas, xuất hiện bất cứ ai cũng rất bình thường, năm nay còn có một cao thủ kiểm sát thủ.

Người phụ nữ da đen này nhìn rất hàm hậu, chơi bài thì lại vô cùng hung mãnh, số chip của bốn người bị đào thải trên bàn số tám, ít nhất có một nửa bị cô lấy hết, vì thế, Ike và Andy còn đang bình luận không chừng cô chính là hắc mã của năm nay.

“Tại sao lại không chứ? Chúng ta có quán quân trẻ tuổi, có quán quân mỹ nữ, hiện tại có thêm một quán quân trên châu đen, cũng vô cùng thích hợp... câu đó nói thế nào nhỉ, Andy?”

“Tôi nghĩ cậu muốn nói là tình hình quốc gia.”

“Đúng, chính là tình hình quốc gia.”

Khi hai bình luận viên đang đối đáp nhau, người phụ nữ được gọi là trên châu đen đẩy ra một trăm đô la.

Vào lúc này, tuyệt đối là cược lớn. Ika huyết sáo.

Hai người cánh dưới của người phụ nữ da đen trực tiếp bỏ bài, một trăm, xấp xỉ một nửa số chip của họ, mạo hiểm cỡ này không đáng.

Tới phiên Ngựa hoang, hần nhìn Lâm Dực, đẩy ra một trăm, lại đẩy thêm một ngàn.

Ike huyết sáo càng vang.

Từ khi trên châu đen đẩy ra một trăm, ống kính không di chuyển nữa, đến chỗ Lâm Dực, thì mỗi vẻ mặt động tác của y đều không bỏ qua.

Lâm Dực nhìn bài riêng của mình, sau đó chắp hai lá vào nhau, gõ gõ lên bàn, khi mọi người cho rằng y sắp bỏ bài, y cũng đẩy ra một trăm, một trăm cộng một ngàn!

“A a, xem chúng ta thấy gì đây, chúng ta thấy gì đây?” Giọng của Ike trở nên kích động, “Ngựa hoang, Dực, trên châu đen, một cao thủ, một người sắp trở thành cao thủ, một người mới có triển vọng làm quán quân năm nay nhất, một trăm, mỗi người một trăm, đúng, con số này không lớn, chúng ta đã xem nhiều ván đấu mấy triệu mấy chục triệu, nhưng phải biết rằng lúc này số chip của họ đều không nhiều! Đặc biệt là Dực, anh ta chỉ có hai trăm mười ngàn, một trăm này, là một nửa số chip của anh ta, nếu ván này anh ta thua, thì rất có khả năng anh ta vô duyên với vòng tay năm nay!”

“Chúng ta thậm chí có thể nói, đây là một ván liên quan đến vận mệnh, vì chúng ta không biết năm sau sẽ thế nào. Có lẽ năm sau anh ta có thể lấy được vòng tay, nhưng năm sau anh ta còn được kết nạp không?”

“Tôi nghĩ năm sau vẫn không có vấn đề.” Cộng sự của hắn giống như trời sinh đã đối địch với hắn, Andy biểu đạt ý kiến bất đồng, “Bọn họ đã đợi anh ta hai năm, không để ý đợi thêm một năm, bọn họ cần một cao thủ phương đông, mọi người chúng ta đều cần.”

“Andy, cậu nói vậy, sẽ khiến người ta hiểu lầm cao thủ sẽ bị tưới nước. Cho dù chúng ta có cần thị trường phương đông, cũng không thể buông lỏng yêu cầu đối với cao thủ.”

“Đương nhiên rồi.”

Khi hai bình luận viên bàn luận về tương lai của Lâm Dục, trên châu đen cũng theo cược thêm một ngàn, nhà cái phát ba lá Flop.

68. Chương 68

Q cơ, 10 rô, 9 rô.

Trước khi ba lá này xuất hiện, bài của trên châu đen lớn nhất, cô có một con A rô và một con J rô, mà sau khi ba lá này được phát ra, bài của Lâm Dục là lớn nhất.

Lúc này, y đã có xấp xỉ, tỷ lệ chiếm tới năm mươi sáu phần trăm.

Trên châu đen đặt cược, lúc này bài của cô cũng không tồi, nếu lại có thêm một con K, thì cô sẽ có sảnh, mà nếu xuất hiện một con rô, cô sẽ có thùng.

Cô đẩy ra hai mươi ngàn, rõ ràng, cô đang câu cá.

Ngựa hoang nhìn bàn bài, nhìn Lâm Dục, mở miệng: “Từ khi tôi xuất hiện, có rất nhiều tin tức về tôi, nhưng, anh nên biết, tôi chưa từng nói dối, ít nhất trên bàn bài là thế, hiện tại bài của tôi vô cùng kém, tôi chỉ có một đôi, anh nói thử xem, tôi có nên tiếp tục theo không?”

Lâm Dục gãi mũi: “Cậu hỏi tôi?”

“Đúng, tôi muốn nghe thử ý kiến của anh.”

“Nếu cậu thật sự muốn biết ý kiến của tôi, vậy thì, ý kiến của tôi chính là đừng mạo hiểm.” Lâm Dục nhún vai, “Theo phương thức xuất bài chính xác, lời của Joseph, luôn có đạo lý.”

“Đúng, lời của Joseph đương nhiên chính xác, chỉ là tôi muốn thử vận may của mình. Hiện tại, anh có đồng ý tiếp nhận đề nghị vừa rồi của tôi không?”

Lâm Dục nhìn hắn, sau đó nghiêm túc nói: “Có chuyện này, Jones, tôi cảm thấy tương mạo của cậu cũng được, cho dù sau này vẫn phải gặp cậu, cũng không phải là vấn đề khó thể chịu đựng đâu.”

Ngựa hoang quay mặt đi, nhà cái bắt đầu nhắc nhở, hắn đẩy ra hai mươi ngàn.

“À, quyết định này không phải rất thông minh, nhưng nếu tôi ở vào vị trí đó của cậu, cũng sẽ làm như thế.” Y đẩy chip ra, Ike lập tức nói. Lúc này tỷ lệ của Ngựa hoang chỉ có 1.33%, đúng, chỉ cần một con K, hắn có thể tạo sảnh, nhưng sảnh của hắn thì không thể so với trên châu đen. Còn tạo xấp xỉ?

Nếu tiếp theo lại ra một con Q, thì bài của Lâm Dục sẽ là cù lũ, cách duy nhất hắn có thể thắng, chính là trong hai lá bài tiếp theo, không chỉ phải xuất hiện một con Q, mà còn phải xuất hiện một con J hoặc một con Q nữa, như vậy hắn mới có thể tạo bài cù lũ lớn hơn hoặc tứ quý để thắng hai người.

Đây chính là poker Texas, bài của bạn rất tốt, nhưng, rất đáng tiếc, vẫn chưa đủ tốt.

Sau khi hắn đặt cược, Lâm Dục cũng theo hai mươi ngàn, y không thêm cược, nhà cái phát lá Turn thứ tư: Q rô.

Ike hưng phấn gần như muốn hét lên, bài oan gia!

Đúng, đây là ba nhà bài oan gia!

Lá bài này xuất hiện, Ngựa hoang có xám chi, trâu châu đen có thùng, mà Lâm Được thì có cù lũ!

Xám chi đã tính là bài không nhỏ, rất nhiều người có bài như thế sẽ theo thử, phong cách đánh bài của Ngựa hoang tuy vững chắc, nhưng tuyệt đối không phải chưa từng mạo hiểm.

Mà trâu châu đen có thùng, với phong cách tham gia đấu của cô lần này, cô tuyệt đối sẽ cược lớn, sau đó chính là Lâm Được, cù lũ, thậm chí có thể gọi là bài vương của vạn vương, mà hiển nhiên, bài của y cũng là bài lớn nhất trong ba người!

Trâu châu đen đẩy ra ba mươi ngàn, rõ ràng, cô vẫn đang câu cá. Cô không biết, màn hình lớn hiển thị, với bàn này, cô đã không còn tỷ lệ thắng nữa.

Đúng, tuy cô là thùng, nhưng thùng nhỏ hơn cù lũ.

Ngựa hoang cũng theo ba mươi ngàn, sau đó, lại thêm ba ngàn, tuy nhìn từ số bài này, bài của hắn là nhỏ nhất, nhưng vào lúc này, hắn lại có tỷ lệ càng hơn vừa rồi, chỉ cần hắn có thêm một con J, thì có thể tạo thành cù lũ lớn hơn, mà nếu có thêm một con Q, hắn thậm chí tạo được tứ quý.

Nhưng tỷ lệ này cũng không lớn, nếu chỉ có ba người, hắn còn có tỷ lệ 14.29%, nhưng, ban đầu bàn này là do sáu người chơi, mà rất không may mắn ở chỗ, một trong số đó đã có một con J, mà trong tay trâu châu đen cũng có một con J, cũng có nghĩa là, lúc này chỉ còn lại một con J.

Mà lúc này, Q cũng đã xuất hiện ba con rồi.

Trong vòng River cuối cùng, một là hắn phải lấy được con J cuối cùng, hai là hắn phải lấy được con Q sau chốt để tạo thành tứ quý, nếu không chính là thua.

“A, Ngựa hoang Ngựa hoang, người tiếp theo bị đào thải, có thể chính là Ngựa hoang của chúng ta!”

Ike nói giọng bi thương, nhưng giọng điệu đó lại rất cao. Khi hắn nói câu đó, phòng làm việc của chủ tịch JA cũng có người nói lời giống vậy.

“Loại bài này, thật sự khiến người ta không biết làm sao.”

Tiêu Nhiên uống cà phê lắc đầu, ngẩng lên lại phát hiện chân mày Caesar khẽ nhíu, hắn sững người, trong trí nhớ của hắn, Caesar rất ít khi để lộ biểu cảm ra ngoài.

“Sao thế, anh cảm thấy cậu ta có thể lấy được con J hoặc Q sao?”

“Không phải không có khả năng.”

Caesar nói bình thản, giọng nói vẫn không nhấp nhô như trước, khiến Tiêu Nhiên cho rằng mình vừa rồi đã nhìn lầm, nghĩ lại, hắn cho rằng mình chính là nhìn lầm. Cho dù Caesar không tán đồng lời của hắn, cũng không cần phải nhăn mày, dù sao ai thắng ai thua đều...

Cũng không đúng, Caesar, chắc là có quan hệ gì với Lâm Được đi. Có lẽ Lâm Được là sư đệ của hắn? Chỉ là, cho dù là sư đệ, Caesar đúng ra cũng sẽ không để ý, hai năm nay cũng không thấy hắn để ý tới Lâm Được.

Khi hắn đang nghĩ thế, Lâm Được đã theo ba mươi ba ngàn, trâu châu đen thêm cược, Ngựa hoang lại thêm cược, Lâm Được theo cược, trâu châu đen lại lần nữa thêm cược.

“Sáu mươi ngàn! Sáu mươi ngàn! Đã là sáu mươi ngàn rồi!”

Cộng thêm số chip trước đó, ván này đã lên tới năm trăm ngàn.

Sau đó, tới vòng thứ tư, trâu châu đen đẩy ra ba trăm ngàn! Lúc này số chip của Ngựa hoang và Lâm Được đều không tới ba trăm ngàn, nếu muốn theo, thì phải cược all.

Một ván định sống chết, nếu tiếp theo là bất cứ lá bài nào ngoài QJ, thì chính là Ngựa hoang phải rời cuộc đấu, nếu là QJ, thì là Lâm Được phải rời cuộc đấu!

Ngựa hoang sờ sờ cầm, chiếc nhẫn đeo trên miệng của hắn cũng lắc lư theo động tác, sau đó, hắn đẩy tất cả số chip của mình ra.

“Ngựa hoang theo rồi! Anh ta đã cược all!” Ike hưng phấn kêu lên, “Lâm, hiện tại là tới Lâm rồi, anh ta có cù lũ, anh ta không có lý do không theo, chúng ta lập tức sẽ chứng kiến...”

Tiếng hô khan giọng ngừng bật tại đây, Lâm Được bỏ bài rồi.

Đúng, y bỏ bài, khi đã có cù lũ, y bỏ bài, khi đang có tỷ lệ gần như là chín mươi phần trăm, y lại bỏ bài!

Giờ phút này, trước máy quay có bao nhiêu người thở dài, ngay cả Tiêu Nhiên xem chút nữa cũng phun cà phê trong miệng ra.

“Cậu ta đang làm gì thế?”

Giống như có tâm linh thương thông với hắn, Ike cũng hỏi ra vấn đề giống vậy___ Anh ta đang làm gì! Lâm Được đang làm gì?!

Cù lũ đó, khi đã cầm được bài cù lũ tại sao không liêu một phen?

Sợ thùng phá sảnh?

Bài này muốn hình thành thùng phá sảnh cũng cực khó đó.

Tiêu Nhiên sững sờ, Ike sững sờ, trước máy quay có rất nhiều người sững sờ, ngay cả trên châu đen và Ngựa hoang cùng bàn cũng sững sờ.

Lâm Được đã theo nhiều ván như thế, bọn họ đều cho rằng lần này y cũng tiếp tục theo, sao y có thể không theo? Theo tới bây giờ, số chip của y chỉ còn hơn bốn mươi ngàn, cầm số chip đó tiếp tục thì đấu? Haizz, vậy còn không bằng hiện tại dứt khoát thua sạch luôn.

Lâm Được bỏ bài, Ngựa hoang cược all, trên châu đen cũng không thể lại thêm cược.

Nhà cái phát lá River thứ năm: Một con Q chuồn.

“Trời ạ!” Trong máy quay là tiếng kêu kinh ngạc, “Anh ta làm được, tứ quý! Tứ quý! Anh ta lấy được con Q cuối cùng! Con Q cuối cùng!”

Ike kêu kinh ngạc, chỉ cần không phải người đặt Ngựa hoang thua đều đang hưng phấn, cược all, sau đó lấy được lá bài cuối cùng, đây chính là cảnh mà người ta thích xem nhất.

Bạn có bài lớn, nhưng tôi có bài lớn hơn, cho rằng sắp thua, lại có đường đảo ngược, đây chính là poker Texas!

Hai người lật bài riêng, sau khi thấy bài riêng của Ngựa hoang, trên châu đen bắt đầu dĩ lắc đầu, chẳng qua may là cô vốn có nhiều chip hơn, ván này thua rồi, vẫn còn hai ba trăm ngàn.

Vì thế, ván đấu tiếp tục.

Sau ván này, Ngựa hoang trở thành người có chip nhiều nhất bàn, từ hơn bốn trăm ngàn, biến thành hơn một triệu, nhưng sắc mặt hắn, thì thật sự không giống như vừa thắng tiền.

Trong hơn hai tiếng sau đó, không còn xuất hiện ván bài kiểu đó nữa, số chip của Lâm Được tuy ít, nhưng lại đứng vững không ngã, chưa từng đặt all, nhưng thỉnh thoảng, cũng thắng một hai ván nhỏ, vì thế, trong hai tiếng này, người thứ năm rời khỏi bàn không phải là y.

Bàn này bị dọn ra ngoài, Lâm Được thản nhiên đứng lên: “Cùng một bàn với cậu rất thú vị, tôi đã chứng kiến con Q cuối cùng, à, sau khi về, tôi cũng có thứ để lòe với người ta.”

Ngựa hoang lạnh lùng nhìn y: “Vậy sao?”

“Đúng, phải biết lúc đó tôi là cù lũ đó, khi có cù lũ lại bỏ bài, tôi còn có chút đau lòng, nhưng mà, tôi cuối cùng đã đứng rồi, a a, tôi lại có thể tiếp tục đi tiếp, hiện tại tôi đã vào được chín mươi hạng đầu rồi đúng không? Cậu xem, năm mươi hạng đầu tôi cũng không có vấn đề rồi.”

“Lúc này tôi ngược lại hy vọng anh có thể vào năm mươi hạng đầu, hy vọng lần sau, anh sẽ không nhát gan chạy trốn.”

Lâm Được đã chuẩn bị đi rồi, nghe câu này lại thu chân về: “Trong poker Texas, bỏ bài là nhát gan sao? Người trẻ tuổi, xem ra cậu còn cần phải rèn luyện.”

Nói xong, phất tay, để lại cho Ngựa hoang một bóng lưng tiêu sái.

“Lâm của chúng ta bị phân tới bàn số một, à, vận may không phải tệ lắm, trước mắt trên bàn này chỉ có Vịt con xấu xí và Vua sư tử.”

Trong cuộc đấu thế này, càng về sau, càng khó khăn, tuy rằng cũng có cao thủ bị đào thải không ngừng, nhưng so với người khác, tỷ lệ cao thủ phải rời cuộc luôn thấp. Vì thế khi người tham gia còn tám mươi hai, cao thủ đã chiếm mười sáu người.

Khi Lâm Được gia nhập, Vua sư tử cười với y, mà cô gái đối diện hắt lại liếc y một cái.

“Đây là Vịt con xấu xí Helen, cậu gọi cô ấy là Vịt con xấu xí được rồi.”

Vua sư tử thân thiện nói, mà Vịt con xấu xí thì lạnh lẽo mở miệng: “Anh ta không có tư cách gọi tôi như thế, còn phải để tôi xem bài của anh ta trước.”

“À, quên nói một câu, Vịt con xấu xí của chúng tôi luôn lấy thực lực làm đầu, nếu thực lực của cậu giống đại đế, thậm chí có tư cách làm khách sau màn của cậu ta.”

Vua sư tử nói rồi cười ha ha. Mọi người trong phòng giám sát cũng cười nhẹ ái muội, mà Tiêu Nhiên, thì xém chút bị nghẹn chết.

“Lần trước tôi đã nói rồi, năm nay chắc nên đặt ngoại hiệu cho người này là Miệng rộng, so với Vua sư tử, tuyệt đối phù hợp hơn!”

Caesar không nói gì, nếu lúc này Tiêu Nhiên không bận trộm vui quan sát tỉ mỉ, thì sẽ phát hiện mặt hân hiện lên một chút lúng túng không tự nhiên.

Mà lúc này, Helen lại nói: “Như vậy anh ta cũng phải có thực lực.”

Tuy ngoại hiệu là Vịt con xấu xí, nhưng thật ra, cũng như tên của cô, con người cô, cũng là một người đẹp hiếm thấy.

Mái tóc xoắn màu nâu lượn sóng, con mắt lớn màu nâu sáng rực, không phải da đen, mà là làn da màu lúa mạch khỏe mạnh, da thịt trơn mịn, môi hồng, tuy trong cuộc đấu này, lại mặc lễ phục đêm, lộ ra xương quai xanh thon thả và lồng ngực nguy nga.

Khỏe mạnh, xinh đẹp lại lạnh lẽo, tuyệt đối là giới nữ lý tưởng trong lòng đàn ông.

Cô được gọi là Vịt con xấu xí, là vì năm đó cô nói mình trước kia là một con vịt xấu xí.

Vì câu nói này, vẫn có người đoán cô chắc từng phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng mọi người càng muốn tin rằng cô từ một con vịt xấu xí biến thành thiên nga.

Nói tóm lại, chơi poker Texas thiếu giới nữ, chơi giỏi càng ít, trở thành cao thủ thì ít lại càng ít.

Vịt con xấu xí là cao thủ còn là người đẹp, vì thế, cho dù trong số cao thủ, cô cũng rất được nuông chiều. Đối với những cao thủ khác, cho dù là đối với Vua sư tử, cô cũng không có bao nhiêu độ ẩm, chỉ là, tất cả mọi người đều có thể nhìn ra được cô đối xử với Caesar khác biệt.

Nam chưa lấy, nữ chưa gả, giữa hai người thật sự phát sinh những gì, cũng không có ai ý kiến, mà theo như người ta quan sát, giữa hai người, trước kia chắc thật sự có chút gì đó. Cho nên người có tư cách lâu năm như Vua sư tử, thích lấy chuyện này ra nói đùa.

Mà bất kể ai đùa thế nào, hai đương sự đều không chút động đậy, cũng không biết là ngầm thừa nhận, hay là khinh thường.

Hiện tại Vua sư tử nói đùa như thế, chẳng qua là muốn hóa giải sự lạnh nhạt của Vịt con xấu xí, không ngờ Vịt con xấu xí lại nói một câu càng lạnh nhạt.

Hắn đang định nói tiếp, Lâm Dực đã nói: “Đại đế, là nói Caesar sao?”

“Còn có thể là đại đế nào? Đương nhiên là cậu ta rồi, à à, lúc này không chừng cậu ta đang nhìn chúng ta đây, nhưng không phải sợ, cậu ta đã dám làm rồi, đương nhiên cũng không sợ chúng ta nói, nhưng mà Lâm, đừng quên bài của cậu, đừng vì nghe tin tai tiếng, mà bị đào thải.”

Hắn vừa nói xong, đột nhiên nghe một tiếng ‘rầm’, thì ra, trên bàn khác, đã có người bị đào thải rồi.

Nghe tiếng vang này, tất cả mọi người đều thở phào, bất kể thế nào, ngày đầu tiên, coi như đã trôi qua. Bài hôm nay không cần phong tiếp, bất luận lúc này cục diện bài thế nào, ván này cũng không tính nữa. Mọi người cầm sổ chip của mình về, đợi ngày mai lại bắt đầu.

Vua sư tử vừa đứng lên, vừa nói với Lâm Dực: “Cậu trọ ở phòng nào? Cùng đi ăn cơm đi, tuy rằng rất mệt, nhưng cơm cũng phải ăn.”

“Tôi không trọ ở đây.”

Vua sư tử sững người, “Dực rồi, nhưng tôi khuyên cậu, vẫn nên trọ ở đây thì tốt hơn, có thể nghỉ ngơi nhiều hơn một chút, hiện tại cậu đã vào tám mươi hạng đầu rồi, đi yêu cầu bọn họ, cho dù đã hết phòng, cũng sẽ tìm cho cậu một nơi.”

Lâm Dực gật đầu, mắt nhìn chằm chằm Vịt con xấu xí, Vua sư tử cười: “Người trẻ tuổi, nếu muốn theo đuổi vị này, không nói có thể đuổi kịp đại đế không, ít nhất, cậu cũng phải có một vòng tay.”

Lâm Dực chớp chớp mắt, hỏi: “Cô ấy thật sự là bạn gái của Caesar?”

Vua sư tử cười càng lớn tiếng, “Vấn đề này sao, cậu nên đi hỏi hai người họ, nếu họ bằng lòng cho cậu biết.”

Bọn họ đang nói chuyện, một nhân viên công tác bước qua: “Cậu Lâm đúng không? Trước mắt cậu là tuyển thủ duy nhất không trọ lại JA, vì công bằng, chúng tôi đặc biệt chuẩn bị phòng cho cậu, đương nhiên là miễn phí, nếu cậu không có dị nghị gì, đây là thẻ phòng của cậu.”

Vua sư tử đảo mắt nhìn thẻ phòng: “Xem ra đại đế cũng xem trọng cậu, cho cậu phòng ở không tồi đâu.”

69. Chương 69

“Thẻ này là đại đế cho?”

Lâm Dực nhìn thẻ phòng nhân viên đưa mình, vô cùng hiếu kỳ làm sao Vua sư tử nhìn ra được sự khác biệt của thẻ này.

“Tấm thẻ này màu xanh, ở đây có một bông hoa, bên này là kiểu chữ của JA là phòng tổng thống lầu ba mươi hai, gần như là tầng lầu cao nhất, tầng cao nhất của JA luôn là cấm địa của đại đế, cho nên tầng ba mươi hai coi như cao nhất, mà tại JA, tầng lầu càng cao, phòng càng tốt, phòng của cậu có thể nói là tốt nhất.”

“Chắc lộn rồi đi, phòng càng tốt không phải nên càng thấp sao? Vạn nhất rủi có hỏa hạn thì cũng dễ chạy.”

Vua sư tử nhìn y, trợn mắt ghen hòng.

Lâm Dực tiếp tục nói: “Nhưng sao anh có thể xác định cái này nhất định là do đại đế cho tôi.”

“Vào lúc này, JA không có phòng dư trống, trừ đại đế, ai có thể cho cậu một căn phòng miễn phí tốt như thế.”

“Ra vậy, vậy tôi không thể lấy.” Lâm Dực muốn trả thẻ phòng lại, nhưng nhân viên công tác đó thấy y nhận rồi liền đi, y nhìn trái ngó phải đúng lúc thấy Vịt con xấu xí, vội đi qua.

“Cái này cho cô.”

Vịt con xấu xí không hiểu gì nhìn y.

“Đây là đại đế... ừm, đại đế cho tôi, hiện tại cho cô.”

“Anh muốn làm gì?”

“Cô không phải là bạn gái của anh ta sao?”

Vịt con xấu xí tiếp tục trừng mắt, Lâm Được chớp chớp mắt: “Không tiện sao? Vậy thì thôi, tôi bảo người khác giúp tôi giao trả.”

Lúc này, bọn họ đều chưa rời khỏi đại sảnh, mà camera vẫn còn đang làm việc, tuy đài truyền hình không còn quay phim nữa, nhưng một đám người trong phòng làm việc thì đều thấy, đương nhiên, Tiêu Nhiên và Caesar cũng đều thấy.

Nhìn màn màn, Tiêu Nhiên cười muốn ngã, nhưng nghĩ tới mặt mũi của Caesar, chỉ đành vừa cười vừa nói: “Lâm Được này, thật là người kỳ lạ.”

Caesar nhìn hẩn một cái, chậm rãi mở miệng: “Muốn trò chuyện với cậu ta không?”

Tiêu Nhiên lập tức lắc đầu như trống bỏi: “Lâm Được này, anh nhìn người khác nói chuyện với cậu ta thì vui vẻ, nhưng đích thân nói chuyện với cậu ta, thì là tìm ngược. Đại đế, cho dù anh muốn mời chào cậu ta, bảo cấp dưới nói chuyện là được rồi, đừng đích thân ra trận, nhưng mà, có lẽ anh sẽ khác?”

Caesar không để ý tới hẩn, vẫn mặt liệt không chút cảm xúc, trong đầu thì hiện ra bảy chữ: “Không có bất cứ khác biệt nào.”

Ăn cơm cùng Vua sư tử, Lâm Được ra khỏi JA, vừa ra ngoài, một chiếc xe đã đậu bên cạnh y, Trương Trí Công ló đầu ra ngoài: “Tôi đưa cậu về.”

Lâm Được nhún vai, ngồi lên xe: “Cậu hai tới hồi nào?”

“Nửa năm trước đã tới rồi.”

Thấy Lâm Được kinh ngạc nhìn mình, hẩn lại nói: “Tôi tới cùng Tiêu Nhiên, Sharon hiện tại, có cổ phần của chúng tôi.”

Hẩn nói, rồi lấy một bộ bài đưa cho Lâm Được: “Tôi biết cậu quen thả lỏng thế này.”

Lâm Được mở ra, lấy poker bên trong lật tới lui để chơi, từ lúc ở Malaysia, y đã có thói quen chơi poker để thả lỏng, đây cũng là lý do tại sao vừa rồi y không cùng những người khác tới sòng bài thả lỏng.

“Cậu hai.” Y vừa chơi poker, vừa nói: “Cậu như vậy sẽ khiến tôi hiểu lầm.”

“Cậu không hiểu lầm.” Trương Trí Công lái xe, không quay đầu, nhưng giọng nói vững chắc, nghiêm túc, “Hai năm trước, cậu hỏi tôi rốt cuộc thích cậu ở chỗ nào, lúc đó tôi không biết phải trả lời thế nào, vì ngay cả tôi cũng không rõ, tôi chỉ biết tôi thích cậu.”

“Tôi trước kia...”

Hẩn dừng một chút, vẫn nói: “Hình như rất khốn kiếp, hơn nữa, vẫn luôn làm chuyện có lỗi với cậu. Cậu bị tôi đụng, bị tôi đánh, bị tôi gây thương tích, bị tôi nhốt, tôi còn nói thích cậu, tôi vẫn cho rằng tôi có thể thích cậu, tôi thậm chí cho rằng cậu không để ý.”

“Nếu ở Macao, cậu không nói với tôi những điều đó, tôi thậm chí đã quên hết mọi chuyện trước kia. Mà cho dù sau này tôi cũng sẽ không nghĩ tới, dựa vào cái gì thích cậu. Cho tới hai năm trước, tôi mới ý thức được mình khốn kiếp cỡ nào. Hai năm nay, tôi thay đổi nhiều, ít nhất không còn khốn kiếp nữa.”

“Điều này tôi tin.” Không đợi hẩn nói xong, Lâm Được chen vào: “Cậu có thể biết mình là khốn kiếp, thì đã tiến bộ hơn xưa rồi, nhưng cậu hai... tôi chỉ muốn hỏi cậu, cậu có phải từng phái người theo dõi tôi không, nếu không sao biết được thói quen này của tôi?”

...

Trương Trí Công cầm nín, nửa năm trước hắn đã tới, một tháng trước thì biết Lâm Dực cũng đến Las Vegas, nhưng hắn vẫn không tìm Lâm Dực, hắn biết Lâm Dực tới làm gì, cho nên hắn nhìn.

Một tháng này, hắn nhìn Lâm Dực thi đấu, xem báo viết về y, nhưng không xuất hiện trước mặt y, vì hắn sợ y phân tâm_____

Tuy nếu nhìn từ tình hình trước kia, Lâm Dực sẽ không phân tâm, nhưng hiện tại hắn đã biết, một vài người nhìn như chỉ biết cười, không phải không biết khóc. Một vài người nhìn vô tâm vô phách, không phải không bị tổn thương.

Hôm nay hắn xuất hiện, cũng chỉ là muốn để Lâm Dực có thể về nghỉ ngơi sớm, thêm một chút thời gian nghỉ ngơi. Hắn chưa từng nghĩ muốn bày tỏ.

Chỉ là khi Lâm Dực nhắc tới, hắn mới cảm thấy có lẽ, có thể bộc bạch một chút. Mà hiện tại, hắn cuối cùng cũng biết, lần sau có tìm Lâm Dực bộc bạch... ít nhất tuyệt đối không thể lái xe!

“Bỏ đi, tôi cũng không có gì ẩn mật, cậu hai muốn theo dõi cũng không sao, dù sao chuyện này cậu cũng không phải làm lần đầu, tôi cũng quen rồi.”

Cái gì gọi là sát muối lên vết thương? Cái gì gọi là nhẹ nhàng ném đá? Cái gì là thờ ơ bắn tên?

Rõ ràng là nói như đang an ủi, nhưng Trương Trí Công nghe, thì còn khó chịu hơn cả bị chửi.

Hắn hít một hơi: “Tôi ở Malaysia tìm được chút quan hệ, nhưng không phải theo dõi, tôi chỉ là sợ, vạn nhất cậu gặp chuyện, tôi không tới kịp. Tôi không phải người theo dõi cậu hai mươi bốn giờ, chỉ tìm người thông báo vài tiếng, nếu cậu gặp chuyện, tôi có thể biết ngay. Cuộc sống của cậu tại Malaysia, tôi không rõ lắm, thói quen này của cậu...”

Hắn nói tới đây, có chút lúng túng, nhưng vẫn nói: “Là sau khi cậu tới đây, tôi từng theo dõi cậu vài lần, cho nên mới biết.”

Lâm Dực gạt đầu, vỗ vai hắn: “Cậu hai, sau này đừng chơi trò theo dõi nữa, cậu muốn gặp tôi, bất cứ lúc nào cũng có thể, bất kể nói sao, ở đây hai chúng ta cũng là đồng hương. Cậu đó nói thế nào nhỉ? Đồng hương gặp đồng hương, hai mắt đong đầy nước.”

Trương Trí Công giật giật khóe môi, đang định nói tiếp, thì xe đã tới khách sạn của Lâm Dực, hắn cảm thấy hiện tại cũng không phải lúc thích hợp để nói chuyện, chỉ đành thở dài đậu xe trước khách sạn.

Lâm Dực cảm ơn rồi xuống xe.

Trương Trí Công cũng xuống theo, hắn tựa lên cửa, gọi Lâm Dực đang định vào khách sạn: “Tám giờ rưỡi sáng mai tôi tới đón cậu.”

“Hả?” Lâm Dực sững người, thấy hắn kiên trì, thế là gật đầu: “Được, cảm ơn.”

“Tôi sẽ mang cơm sáng tới, cậu có thể ăn trên đường.”

“Được, tôi biết rồi, có thể ngủ nướng rồi.”

Lâm Dực vẫy tay rồi đi, Trương Trí Công đợi y vào khách sạn rồi cũng lên xe chạy về, hai người ai cũng không lưu ý có người đang ghi chép lại hành tung của họ.

Mà bản ghi chép này giống tất cả những bản trước kia, đều được đặt trên bàn Caesar.

Còn về vẻ mặt của Caesar sau khi xem bản báo cáo này sao, hắn không có biểu cảm gì, chỉ là khi phê ý kiến lên văn kiện, dùng sức quá mạnh mà rách rách hơn mười trang giấy, làm gãy luôn đầu bút.

Ngày hôm sau, cuộc đấu tiếp tục, mà lúc này, ngay lúc khai cuộc, cược mù lớn nhỏ đã tăng tới 500/1000.

Lúc này số chip của Lâm Dực là bảy mươi hai ngàn, là ít nhất trên bàn này. Vịt con xấu xí nhiều nhất, có một triệu ba trăm tám mươi ngàn, Vua sư tử có chín mươi sáu ngàn, so với hai vị này, một chuẩn cao thủ như Lâm Dực quả thật không đáng xem. Andy trước giờ luôn giỏi tạt nước lạnh nói trong tivi thế này: “Lâm vượt qua bàn đấu có Ngựa hoang, nhưng trên bàn đó chỉ có Ngựa hoang, mà hiện tại, anh ta phải đối mặt với hai cao thủ, tôi thấy tương lai của anh ta không mấy tươi sáng.”

“Vừa khéo ngược lại, tôi lại thấy tương lai anh ta rất tươi sáng, đừng quên ván đấu của anh ta với Ngựa hoang, đúng, anh ta thua hơn nửa số chip, nhưng cuối cùng không bị đào thải. Andy muốn cược không?”

“Tôi không muốn cược với cậu, nhưng tôi vẫn giữ ý kiến của mình.”

Bốn tiếng sau chuyện, không biết rốt cuộc Ike nói đúng hay Andy nói đúng. Lâm Dục vẫn không bị đào thải, nhưng tương lai của y vẫn không mấy tốt đẹp.

Một trăm năm mươi tám ngàn đô la, đây là số chip hiện tại của y, so với bốn tiếng trước thì có tăng thêm, nhưng hiện tại cược mù lớn nhỏ đã biến thành 700/1400 rồi. Một trăm năm mươi ngàn, vào lúc này, không tính là nhiều. Nhưng so với hai vị bị đào thải, còn có Vịt con xấu xí, thành quả của y vẫn là không tồi.

Bốn tiếng trước, Vịt con xấu xí có hơn một triệu, mà hiện tại, cô chỉ còn hơn ba mươi ngàn, một lần cướp gà không thành, tạo nên kết quả này.

Ike và Andy lại bắt đầu suy đoán, có lẽ Vịt con xấu xí là cao thủ tiếp theo bị đào thải.

Mà bất kể bọn họ nói gì, thời gian nghỉ ngơi đã tới. Lâm Dục và Vua sư tử cùng vào nhà ăn. Vua sư tử không hổ với danh hiệu Miệng rộng đã có năm đó, không ngừng giới thiệu với Lâm Dục các vị cao thủ khác, nhưng có lẽ là vì có tiền lệ của Vịt con xấu xí, có lẽ vì không muốn quấy rầy các tuyển thủ lúc này đều cố gắng nghỉ ngơi thả lỏng, hẳn chỉ thấp giọng thuyết giải với Lâm Dục.

Đây là ai ai ai, tại sao lại có ngoại hiệu này, đó là ai ai ai, tại sao lại gọi như thế. Lâm Dục vừa nhét đồ ăn vào miệng, vừa gật đầu, trong lúc đó còn phát ra một hai câu cảm thán.

Máy quay trong phòng ăn, thậm chí còn nghiêm mật hơn đại sảnh, ánh mắt mọi người trong phòng giám sát đều không dám rời khỏi màn hình, mọi người nhìn chăm chăm, kết quả càng nhìn càng có cảm giác kỳ cục.

“Là lỗi giác của tôi sao?” Cuối cùng có một người mở miệng, “Sao tôi cảm thấy hôm nay cậu Lâm khác lắm vậy.”

Câu này lập tức được mọi người tán đồng: “Đúng đó, không giống lắm.”

“Quả thật như biến thành người khác vậy.”

“Tôi biết rồi, cậu Lâm hôm nay, không nói chuyện!”

Hôm nay Lâm Dục đương nhiên không phải không nói chuyện, nhưng y nói... thật sự quá ít! Trên bàn đấu còn không rõ ràng, dù sao bàn đấu, cũng không phải nơi nói chuyện. Nhưng trong nhà ăn, đặc biệt là ở cùng với Vua sư tử, Lâm Dục cũng không nói... cũng không đặc biệt nói, như vậy quá, quá bất thường!

Mọi người quay mặt nhìn nhau, cũng không cho ra được kết luận chính xác, cuối cùng chỉ đành tiếc nuối tổng kết: “Vận may của Vua sư tử thật tốt.”

Mà lúc này, người vừa rồi còn lăm bầm đột nhiên thét lên chói tai.

“David, cậu làm gì vậy?”

“Có người tiết lộ bài riêng?”

“Đại, đại...”

David chỉ màn hình, ngón tay run rẩy.

“Cao thủ làm sao? Cao thủ nào?”

“Đại đế!” David cuối cùng cũng phun ra câu này: “Đại đế đến nhà ăn!”

Đầu mọi người đều chen tới trước màn hình mà David đang xem, quả nhiên là Caesar.

Đây là JA, cuộc thi đấu lần này là do JA chủ tổ chức, đại đế là chủ tịch hội đồng quản trị kiêm chủ tịch, hẳn muốn xuất hiện tại nhà ăn, hoàn toàn không có bất cứ vấn đề nào.

Nhưng, như vậy thực không giống với phong cách của hắn trước kia.

Theo tác phong của đại đế, đúng ra phải đợi sau khi năm mươi hạng đầu xuất hiện mới ra mặt, hoặc dứt khoát đợi tới mười chủ nhân của vòng tay ra đời mới lộ mặt___ trên thực tế, cho dù hắn chỉ xuất hiện khi quân quân ra đời cũng không có ai cảm thấy kinh ngạc.

Huênh hoang?

Đúng, chính là huênh hoang. Nếu là bất cứ sòng bài nào, chủ tịch đều không dám huênh hoang như thế. Nhưng đại đế không chỉ là chủ tịch, cũng không chỉ là chủ tịch hội đồng quản trị, mà trong thế giới poker Texas, hắn đứng trên đỉnh cao nhất. Hắn muốn huênh hoang, bất luận cao thủ nào cũng không có ý kiến.

Đây là hắn phải có.

Trong thế giới bóng đá, Pelé cho dù ngồi trên xe lăn, dù là ngôi sao bóng đá hiện thời đối diện ông cũng phải nể núp trung thực.

Trong thế giới bóng rổ, Jordan cho dù không đứng nổi nữa, hoàng đế James gặp ông cũng phải ngoan ngoãn.

Trong thế giới poker Texas, đại đế chính là Pelé chính là Jordan, hướng hồ, Pelé Jordan đều không thể chạy nữa, mà đại đế, ít nhất hắn vẫn có thể đánh poker ba mươi năm nữa.

Vì thế thấy hắn, mọi người tuy kinh ngạc, nhưng cũng hưng phấn nhiệt liệt, những cao thủ đang ăn hoặc chộp mắt đều xôn xao đi tới chào hỏi.

Vua sư tử kéo Lâm Dục định qua, Lâm Dục lắc đầu: “Tôi không đi đâu.”

“Cậu chắc sẽ không cho rằng cậu ta chỉ là minh tinh bình thường chứ, à, tên này rất đẹp trai, nhưng bất cứ hãng phim nào cũng không mời cậu ta nổi. Đi thôi, tôi giới thiệu cho cậu một chút, đừng thấy cậu ta rất lạnh, thật ra rất biết quý củ, chỉ cần cậu cũng biết quý củ của cậu ta, thì sẽ không có bất cứ vấn đề nào.”

Lâm Dục nói: “Tôi nghĩ rồi, đợi tôi lấy được một chiếc vòng tay rồi mới gặp mặt anh ta.”

Vua sư tử sững sờ, vỗ vai y: “Tốt, tôi cũng đợi cậu.”

Nói xong, hắn đi tới chào hỏi Caesar: “Ha ha, đại đế, tôi cho rằng cậu định làm ổ luôn trên tầng cao nhất rồi chứ.”

“Tôi trước giờ không làm việc trên tầng cao nhất, Vua sư tử.”

Vua sư tử cười he he: “Lúc nào đó để tôi lên tầng cao nhất của cậu tham quan đi, chúng tôi luôn suy đoán cậu nuôi cái gì ở đó? Một mỹ nữ? Hay là một đám? À, Vịt con xấu xí, đây tuyệt đối chỉ là suy đoán của chúng tôi.”

Vịt con xấu xí bưng rượu qua, đưa cho Caesar một ly: “Đã lâu không gặp.”

Caesar cụng ly với cô: “Đã lâu không gặp.”

“Anh vẫn như trước kia.”

“Cô cũng vậy.”

Vịt con xấu xí ai oán nhìn hắn, Vua sư tử tuy bình thường nói năng thẳng băng, lúc này cũng không dám nói bậy, ha ha vài cái, thì lại đi về bàn, những người khác cũng biết điều, nhao nhao quay đầu giả vờ ngắm chậu hoa, ly rượu, mâm đồ ăn, sô pha...

Còn bọn họ có dùng khoe mắt liếc trộm không... thì, cũng khó nói.

Ngược lại mọi người trong phòng giám sát cũng có chút khó xử, phần tiếp theo, bọn họ còn cần xem nữa không.

“Xem, tại sao không xem, đại đế lại không thật sự làm gì với Vịt con xấu xí, chúng ta đang làm việc!”

“Đúng, chúng ta đang làm việc!”

Khi mọi người nói thế, thì thấy Caesar và Vịt con xấu xí đi tới góc tường.

70. Chương 70

Mọi người ở phòng giám sát, thấy Caesar và Vịt con xấu xí đi tới đó, dòng máu nhiều chuyện của mọi người sôi sục tới cực điểm. À, hóng chuyện không có gì, hóng chuyện bọn họ không lạ gì, nước Mỹ chúng ta chú trọng riêng tư cá nhân, nước Mỹ chúng ta chú trọng tự do, nhưng đây là chuyện của đại đế.

Biết rõ Caesar và Vịt con xấu xí cho dù thật sự muốn làm gì, cũng sẽ không làm vào trường hợp này, nhưng mọi người vẫn tập trung tinh thần nhìn chăm chăm, nhìn chăm chăm.

Sau đó, bọn họ thấy Vịt con xấu xí khóc.

Tâm tình của mọi người lúc này, một câu nói của David đại biểu được hết___ “Tại sao ở đó không có mic!”

Đúng, ở đó không có mic, trên người nhân viên công tác không mang mic, nhưng lúc này, có nhân viên công tác nào dám tới?

Cho nên, mọi người ở phòng giám sát, thấy Caesar và Vịt con xấu xí thấp giọng nói chuyện, nhìn Vịt con xấu xí quay mặt vào tường lau nước mắt, chỉ gấp tới vò đầu bứt tai.

Bọn họ gấp, người trong nhà ăn cũng gấp.

Người của phòng giám sát có thể thấy Vịt con xấu xí đang khóc, nhưng người trong nhà ăn thấy được, chính là một kiểu khác.

Vịt con xấu xí đứng bên trong, Caesar đứng bên ngoài, hai người rất gần, Caesar rõ ràng đang nói chuyện với Vịt con xấu xí, cảnh tượng này, trong mắt người ngoài, chính là ái muội không thể ái muội hơn.

Vua sư tử nói với Lâm Được thế này: “Xem ra chuyện của hai người này sắp thành rồi, cũng đúng, đã dây dưa mấy năm, bọn họ không gấp tôi cũng gấp.”

Lâm Được nhìn Vua sư tử một cái, Vua sư tử nói: “Người trẻ tuổi, cậu cũng qua tuổi rồi, tôi biết suy nghĩ của các cậu, nhưng, nghe tôi đi, khi còn trẻ có thể chơi, nhưng tới tuổi rồi vẫn phải kết hôn. Kết hôn có lẽ không còn tự do nữa, nhưng cậu sẽ có thêm càng nhiều thứ, đặc biệt đối với chúng ta mà nói, một gia đình ổn định vô cùng quan trọng.”

“Tôi sẽ không kết hôn.”

Vua sư tử cười: “Hai mươi năm trước tôi cũng từng nói thế.”

Thời gian nghỉ ngơi sắp kết thúc, Caesar cuối cùng tách khỏi Vịt con xấu xí, hần không lập tức ra ngoài, mà lại đi tới chào hỏi Vua sư tử, sau đó nói với Lâm Được: “Cậu Lâm tối qua không nhận thẻ phòng, là có yêu cầu đặc biệt với phòng ở sao?”

Lâm Được chớp chớp mắt: “Chủ yếu là phòng tối qua quá tốt.”

“Vậy sao?” Caesar nhìn y một cái, “Nếu đã thế, tôi sẽ chuẩn bị phòng khác cho cậu Lâm, hy vọng lần này cậu Lâm có thể tiếp nhận.”

Nói xong, cũng không đợi Lâm Được trả lời, đã quay người đi.

Thi đấu tiếp tục, bốn tiếng sau đó, lại có sáu tuyển thủ bị đào thải, lúc này, tại sảnh chỉ còn lại sáu mươi sáu người.

Cũng có nghĩa là, chỉ cần đào thải thêm sáu người, cuộc đấu hôm nay sẽ kết thúc.

Trên bàn của Lâm Được còn bảy người, lúc này số chip của y vẫn không phải rất nhiều, hai trăm năm mươi ngàn, trên bàn 1000/2000 thì có hơi ít, nhưng nói tóm lại, y vẫn luôn tăng. Lúc này số chip của Vua sư tử nhiều hơn y một chút, bốn trăm ba mươi ngàn, mà Vịt con xấu xí thì vẫn chỉ có bảy mươi ngàn.

Dùng số chip hơn ba mươi ngàn chống qua bốn tiếng, được Ike và Andy nói là công lực của cao thủ, nhưng đáng tiếc là, từ đó về sau, cô không còn bắt được một con cá lớn nào.

Vua sư tử làm dealer, Lâm Được ngồi cánh trên của Vua sư tử, tại ván này, vị trí này tương đối tốt.

Hai người cánh dưới của Vua sư tử cược mù lớn nhỏ, nhà cái phát bài riêng.

Vua sư tử nhìn bài riêng của mình, có chút tiếc nuối lắc đầu, nhưng vẫn đẩy ra một ngàn: “Nếu đã ngồi ở vị trí dealer, cũng phải xem bài.”

Chip một ngàn không lớn, tất cả mọi người đều theo, cũng không cược thêm.

Nhà cái phát ba lá Flop: 3 chuồn, 7 chuồn, 6 rô.

Ba lá không lớn, Ika nói vào máy quay: “Lần này Vua sư tử chỉ sợ thật sự phải thất vọng rồi.”

Câu này của hắn, là phù hợp với cái lắc đầu của Vua sư tử, bài riêng của Vua sư tử là A bích và J bích, trên bàn bài bảy người, tuyệt đối có thể coi là bài tốt, tuy cách tới ba, nhưng nếu đã cách ba, trên bàn sáu người đã có thể vào xem, lúc này bảy người, đối với hắn mà nói, là tương đối có lợi.

Ban đầu hắn vừa lắc đầu vừa tiếc nuối, đương nhiên là đang làm trò. Nhưng sau ba lá bài Flop này, thì hắn thật sự phải tiếc nuối.

Không có lá nào hắn có thể dùng.

Nhưng đối với Lâm Được và Vịt con xấu xí thì lại khác.

Bài riêng của Lâm Được và A chuồn và 2 chuồn, lúc này trên bàn đã ra thêm hai con chuồn, y chỉ cần có thêm một con chuồn thì có thể tạo ra thùng.

Mà bài riêng của Vịt con xấu xí thì là 8, 9 rô, nhìn với bài trên bàn, cô có hy vọng rất lớn sẽ tạo ra sảnh, nhưng cũng có hy vọng nhất định có thể tạo ra thùng.

Đương nhiên, có lẽ cô không thể tạo ra cái gì, nhưng nhìn từ tỷ lệ, hai người đều lớn hơn Vua sư tử.

Ván này tuy bài không tốt, Vua sư tử vẫn đẩy ra mười ngàn, hai người cánh dưới của ông bỏ bài, đấu tới bây giờ, mỗi người đều vô cùng cẩn thận, trừ khi nắm chắc nhất định, hoặc chip khá phong phú, nếu không thì không dám tùy tiện mạo hiểm.

Người số năm thứ ba theo, sau đó tới phiên Vịt con xấu xí, cô dùng một chút, cũng thêm mười ngàn, sau đó, lại thêm hai ngàn, người cánh dưới của cô bỏ bài, tới phiên Lâm Được, y không suy nghĩ, trực tiếp đẩy ra mười hai ngàn.

“Bài này rất thú vị, nếu đã theo rồi, vậy tôi cũng theo. Hai ngàn, lại thêm hai ngàn.”

Số năm cũng theo, khiến Lâm Được và Vua sư tử đều nhìn hắn một cái, trong thế giới poker Texas, chỉ biết theo cược, bình thường đều bị gọi là cá, mà có thể đi tới đây, lại có mấy con cá? Cho dù phải, cũng là một con cá có thể ăn cá, chẳng qua đối với người này, bọn họ đều xa lạ.

Vịt con xấu xí không nhìn hắn, trực tiếp theo, Lâm Được cũng theo.

Không ai thêm cược, nhà cái phát lá Turn thứ tư: Một con 5 rô.

“Sảnh rồi!”

Ike kích động kêu to trong tivi: “Vịt con xấu xí đã có sảnh rồi!”

56789, tuy không cùng chất, nhưng cũng coi như là bài không nhỏ.

Nhìn từ bài hiện tại, bất luận là Vua sư tử Lâm Được hay số 5, đều không có phần thắng lớn bằng cô, Lâm Được và số 5, còn có tỷ lệ nhất định, mà Vua sư tử, nếu chỉ nhìn từ mặt bài, thì không có cơ hội nào.

Nhưng cho dù như thế, hắn vẫn đẩy ra hai mươi ngàn: “Không tới con bài cuối cùng, bạn vĩnh viễn không biết ai thắng ai thua.”

Lúc hắn đẩy chip vẫn cười ha ha, ra vẻ có bài không tồi. Số 5 đó nhìn bài của mình, rồi nhìn Vịt con xấu xí, sau đó gấp hai lá vào nhau, bỏ bài.

Ike đứng trước máy quay nói: “A, lại một người bị Vua sư tử gạt, tôi thật muốn nói với tất cả tuyển thủ, đừng cho rằng sư tử thì không biết nói dối, đừng cho rằng anh ta nhìn có vẻ là người tốt, thì thật sự là người tốt, có lẽ anh ta thật sự vậy, nhưng tuyệt đối không phải trên bàn đấu. Xem đi, vẫn là Vịt con xấu xí hiểu anh ta.”

Vịt con xấu xí không chỉ theo cược, hơn nữa lại thêm năm ngàn.

Lâm Được cũng theo.

Vua sư tử không lập tức hành động, đợi khi thời gian sắp hết, hắn mới chồng hai lá bài lên nhau: “Được rồi, ván này tôi bỏ bài.”

Lúc này, trên bàn chỉ còn lại Vịt con xấu xí và Lâm Được.

“Tôi từng nói muốn xem thử bài của anh, cho tới hiện tại, anh chơi cũng không tồi.” Vịt con xấu xí mở miệng, cô không ngừng vuốt vòng ngọc của mình, về cái vòng này, còn có một cách nói mờ ám___ Vòng này là do Caesar tặng, cho nên cô vẫn đeo trên người, vừa là vật may mắn vừa là vật định tình.

Lâm Được nhìn vòng của cô một cái, về cái này, Vua sư tử trong lúc nghỉ ngơi đã từng nói với y rồi.

“Cảm ơn, vòng của cô, rất đẹp, tôi rất hiếm khi thấy trên tay người phương tây.”

“Cái này sao, là một người bạn tặng, anh ấy có huyết thống phương đông.”

Nghe câu này, người trong phòng giám sát kích động muốn hét lên, ngay cả Vua sư tử cũng mở miệng: “Vịt con xấu xí, như vậy coi như là thừa nhận rồi sao? Trước đó đại để nói gì với cô? Chắc không phải là cầu hôn với cô chứ.”

Vịt con xấu xí không để ý tới hắn, quay sang Lâm Được: “Để tôi xem thử, anh có thể làm được đến mức nào.”

Cô nói rồi đẩy hết toàn bộ số chip ra.

“Cược all!”

Ike kêu lớn, bất kể lúc nào, cược all luôn kích động lòng người, đây chính là úp rổ trong bóng rổ, sút gôn trong bóng đá!

“Cược all, Vịt con xấu xí cược all rồi, hiện tại, đã đến lúc người TQ của chúng ta đưa ra quyết định rồi! Anh ta vẫn có cơ hội, còn có cơ hội vô cùng lớn, chỉ cần có một con chuồn nữa, chỉ cần tiếp theo có một con chuồn anh ta sẽ có thể loại bỏ một cao thủ rồi! Cơ hội thế này không nhiều!”

“Tôi đánh cược...”

Lời của Ike chưa nói xong, Lâm Được đã chồng hai lá bài vào nhau, mỉm cười với Vịt con xấu xí: “Vòng rất đẹp.”

Sau đó, y bỏ bài.

Câu nói của Ike nghẹn trong họng, xem nghẹn chết, lúc này hắn thật muốn gầm lên oán niệm.

Tại sao chứ!

Tại sao phải bỏ bài chứ! Trước đó trong ván với tran châu đen anh bỏ bài rồi, được thôi, sau đó đã chứng minh anh làm đúng, trong tình trạng đó chúng tôi cũng có thể lý giải, dù sao, anh đã cần mạo hiểm, tuy lấy được cù lũ, nhưng cũng có mạo hiểm.

Nhưng hiện tại, anh mạo hiểm gì?

Vịt con xấu xí chỉ có bảy mươi ngàn, anh chỉ cần lấy ra bảy mươi ngàn, thua, anh vẫn còn ngồi trên cái bàn này, mà thắng, anh sẽ có thể loại bỏ một cao thủ!

Yêu người đẹp không yêu tiền, cũng không phải yêu như thế này, lúc này Ike gần như muốn gầm lên với Lâm Được: “Đừng cho rằng anh nhường cô ta, cô ta sẽ nhận tình!”

Mà lúc này, Vịt con xấu xí cũng nói thế này: “Anh làm vậy, là đang nhường tôi sao?”

“Sao có thể, tôi chỉ cảm thấy hiện tại thực sự không thích hợp mạo hiểm.”

Vịt con xấu xí nhìn y một cái, không nói gì nữa, vẩn đầu tiếp tục.

Một tiếng rưỡi sau đó, sáu mươi hạng đầu cuối cùng cũng ra đời, cuộc đấu ngày thứ hai kết thúc.

“Hôm nay sớm hơn một chút.” Vua sư tử đứng lên khỏi bàn, hoạt động cổ nói: “Hôm qua khi Charlotte xoa bóp cho tôi tôi đã ngủ mất. Cậu thì sao? Tối qua vội về vậy, cũng là do có người đang đợi đi.”

Lâm Được nhún vai: “Cũng có thể coi là vậy.”

“Vậy hôm nay cô ấy vẫn đợi cậu chứ?”

“Tôi không biết. Nhưng tôi nghĩ, có lẽ sẽ đợi.” Nhớ sáng nay Trương Trí Công quả nhiên mang cơm sáng tới tìm y, y có chút khó xử gãi đầu.

Vua sư tử lộ ra vẻ mặt ta hiểu rõ, sau đó vỗ vai y: “Tin tôi đi, một cô gái bằng lòng chờ đợi cậu tuyệt đối là một cô gái tốt, đừng bỏ lỡ.”

Hai người đang nói, nhân viên công tác hôm qua liền cầm thẻ phòng qua, Lâm Được nhận lấy, nhân viên công tác đó cũng không lập tức đi, mà nói: “Phòng bộ thương vụ, nằm trên lầu hai mươi mốt, một sảnh một phòng một nhà vệ sinh, cậu Lâm thỏa mãn chứ?”

Lâm Được ngăn ra: “Được rồi, vậy tôi ở.”

“Vậy thì, chúc cậu Lâm vui vẻ.”

Nhân viên công tác nói xong thì đi, Vua sư tử lại mang về mặt anh em tốt đề nghị: “Có thể bảo người bạn của cậu cùng vào đây, tuy rằng hiện tại rất mệt, nhưng có lúc, làm chút chuyện, sẽ khiến chúng ta càng thoải mái.”

Lâm Được nhìn hẩn một cái, không nói gì, tới quầy phục vụ mượn điện thoại, bấm số di động của Trương Trí Công, nói rõ hôm nay mình không về khách sạn kia, không cần đợi.

Trương Trí Công ở bên kia cũng không nói gì, chỉ dặn dò y nghỉ ngơi cẩn thận, khi sắp cúp máy lại nói: “Nếu cậu không ngủ được, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện cho tôi.”

“Gọi điện cho cậu làm gì?” Lâm Được không hiểu lắm, “Cậu lại không biết xoa bóp cho tôi.”

Trương Trí Công nuốt nước miếng, đang suy nghĩ có cần khoe khoang mãnh liệt rằng mình đã cùng với nhân sĩ tàn tật học qua kỹ thuật về mặt này, thì bên kia Lâm Được đã cúp máy.

Nhìn di động, cậu hai Trương bực mình vỗ một cái: “Cho mày nghĩ nhiều, ày chậm chạp!”

Sau đó hẩn tự an ủi, đây cũng là tiến bộ, nói không chừng ngày mai, ngày mai hẩn sẽ có cơ hội.

Đây thật là hẩn nghĩ nhiều, Lâm Được sơ dĩ nói câu đó, chẳng qua là nhớ tới câu Vua sư tử nói vừa rồi mà thôi.

Lâm Được và Vua sư tử cùng ăn cơm, hai người họ tuy quen biết không bao lâu, nhưng khi ở cùng thì coi như hợp ý. Đối với Lâm Được, chỉ cần biểu đạt đủ thiện ý với y, y liền có thể cùng người ta ở chung thật tốt. Mà đối với Vua sư tử, thì đây đã là lệ thường.

Mỗi khi gặp một người mới có triển vọng bước vào hàng ngũ của họ, hẩn đều như vậy, vì thế, có người bình luận về hẩn thể này: “Thích làm thầy người.”

Ăn cơm xong, Lâm Được cầm thẻ phòng tìm tới phòng của mình, vừa quẹt thẻ, đã nghe thấy bên trong có âm thanh.

“Cậu không đi nhầm phòng.”

Bên trong truyền ra một giọng nói khá lạnh lẽo, Lâm Được gãi đầu, đi vào.

Phòng rất tối, ánh sáng duy nhất tới từ tivi, âm thanh trong tivi cũng không lớn, hơn nữa còn có hơi tạp. Lâm Được đi qua, phát hiện bên trong đang chiếu lại ván vừa rồi.

“Ván này, cậu có cơ hội tạo thù, tại sao không theo?” Người trước tivi ấn nút ngừng, mở miệng.

“Chỉ là có cơ hội, không phải nhất định, chuyện này...” Lâm Dực nói, ngừng một chút mới tiếp, “Lẽ nào anh là vì chuyện này mà đích thân chạy tới đây?”

Caesar nhìn y một cái, Lâm Dực lại nói: “Không ai nói với tôi không thể làm như thế cả. Không thể trộm bài không thể gian lận không thể bắt tay với người khác để đánh, nhưng không ai nói với tôi ngay cả bỏ bài cũng không thể. Trong [Thánh kinh poker] không có, trong [Hệ thống siêu việt] không có, khi tôi chơi bài ở Malaysia không có, trước kia khi chơi bài cũng không có, chưa từng có.”

“Không ai nói với tôi thì sao tôi biết được chứ? Nếu nói với tôi rồi tôi nhất định biết, nếu tôi biết rồi... nhưng khi nên bỏ bài cũng phải bỏ bài thôi mà, cũng không phải là gì, sao có thể không cho bỏ bài chứ? Như vậy quá vô lý rồi. Cho dù anh là chủ tịch hội đồng quản trị của JA, là đại đế, cũng không thể bắt kẻ nhân quyền, không phải nói nước Mỹ là quốc gia đề cao nhân quyền nhất sao? Các anh nói...”

Y từ bỏ bài liên hệ tới tình hình quốc gia, lại từ tình hình quốc gia liên hệ tới pháp luật, sau đó tổng kết: “Người ta đều có thể bỏ, tôi đương nhiên là cũng có thể bỏ, hơn nữa anh xem Vịt con xấu xí đã là sành rồi, như vậy càng chứng minh tôi đã làm đúng.”

Caesar vẫn không nói gì, đợi khi y nói tới đây mới chậm rãi mở miệng: “Nói xong chưa?”

71. Chương 71

Về mặt Caesar vẫn bình tĩnh, giọng nói của Caesar cũng bình tĩnh, đương nhiên, hắn luôn bình tĩnh, nhưng khi hắn bình tĩnh nhìn bạn, bình tĩnh hỏi bạn, trong số mười người, thì có tám người sợ hãi, hai người còn lại tính ra cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Mọi người đều biết, hiệu suất của JA luôn rất cao, thật ra, đó cũng không phải có bí quyết gì, mà là từ trên xuống dưới đều không dám kéo dài, nếu không khiến đại đế chú ý tới, thì thật sự là... ba đời bất hạnh.

Sự quyết đoán này, lúc này ngay cả Lâm Dực cũng cảm thấy được, y chớp chớp mắt, cẩn thận mở miệng: “Thật có thể nói?”

Khóe miệng Caesar giật một cái: “Cậu nói đi.”

“VẬY, TÔI NÓI THẬT ĐÓ.”

“... Nói đi.”

“VẬY THÌ, ANH KHỎE KHÔNG?”

Caesar không nói gì, Lâm Dực đợi một hồi, ngẩng đầu nhìn xung quanh, sau đó lại gằn, y càng đi càng gằn, càng đi càng gằn, gằn tới mức cả hai đều có thể cảm giác được hơi thở của đối phương.

Caesar đứng đó không động, về mặt hắn vẫn bình tĩnh, ánh mắt cũng không có bất cứ thay đổi gì, nhưng ngón út của hắn, khi Lâm Dực nhắc chân, thò đầu qua, đã không tự chủ run một cái.

Lâm Dực kề vào tai hắn thấp giọng nói: “Nơi này có phải không tiện nói chuyện? Nếu không thì tôi ra ngoài trước, mười lăm phút sau anh lại ra, hai chúng ta gặp nhau ở góc đường?”

Y nói nhanh, giọng lại thấp, Caesar ban đầu chỉ cảm thấy được một làn gió nóng.

“Anh không tiện ra ngoài? VẬY, nếu không hai chúng ta hẹn gặp ở nhà vệ sinh nam trong nhà ăn đi? Vẫn không được? VẬY, nhà vệ sinh nữ?”

“Cái gì?”

“Vậy nhà vệ sinh nữ đi, cứ quyết định vậy đi, nhà cơm tây lâu hai, anh đừng đi sai chỗ, vậy, anh đi trước đi, tôi cũng phải hóa trang một chút, tốt nhất anh cũng nên chỉnh đốn lại một chút. Tuy hai chúng ta không có ý đồ đặc biệt gì, cũng không phải đi nhìn trộm, nhưng chuyện này nếu để người ta biết, thì không tốt lắm.”

Caesar cuối cùng cũng hiểu, hần không tự chủ mà rằng một chút: “Cậu muốn nói gì, cứ nói ở đây cũng được!”

“Nói ở đây được không?”

“Có thể!”

“Thật chứ?”

“Thật!”

“Xi, anh nói sớm đi chứ!” Lâm Được thở phào một hơi, vừa lùi ra sau vừa hoạt động thân thể, “Nửa ngày không nói một câu nào, tôi còn cho rằng ở đây có camera. Chỉ kém một chút, kém một chút thôi, tôi đã phạm sai lầm về đạo đức rồi, anh nói Lâm Được tôi hiện tại cũng là một nhân sĩ nho nhỏ nổi tiếng, nói sao cũng đã là tân tú vào tám mươi hạng đầu, nếu như tin xấu nhìn trộm nhà vệ sinh nữ truyền ra thì sao mà được.”

Caesar nhìn y, hít một hơi, chậm rãi mở miệng: “Cậu muốn nói gì.”

“Tôi không phải đã nói rồi sao?”

Caesar không nói.

“Ừa, lẽ nào tôi chưa nói? Nhưng tôi thật sự đã nói rồi mà, tôi nhớ rõ rõ ràng ràng tôi đã nói rồi mà. Sao tôi có thể chưa nói chứ? Được rồi, tôi nói lại một lần nữa, anh khỏe không?”

Caesar vẫn không nói gì.

“Nè, anh luôn phản ứng thế này, khỏe hay không khỏe, nói một câu đi.”

“... Tôi rất khỏe.”

“À, vậy thì được rồi, vậy tôi có thể yên tâm về nhà rồi, ai, nói ra thì, tôi cũng đã hai năm không về rồi, không biết nhà của tôi đã ra sao rồi. Cây nho nhà tôi không biết đã chết hay chưa, chắc chưa đâu, cây nho đó, tôi trước kia chưa từng chăm sóc nó, kết quả nó cũng sống khỏe mạnh nhiều năm như thế, nếu muốn đặt tên cho nó, thì phải gọi là cây kiên cường. Chính là nho hai năm nay không biết tiện nghi cho ai, nhưng cũng không sao cả, nho năm nay tôi sẽ hái hết, một chùm cũng không để lại cho đám nhóc đó!”

Y lải nhải cả một đồng, qua một lúc lâu, Caesar mới mở miệng nói: “Cậu tới đây, chỉ là muốn xem tôi khỏe hay không sao?”

Lâm Được chớp chớp mắt, sau đó ngẩng đầu lên, mở miệng thăm dò: “... Lạc Lạc?”

Caesar không phản ứng, không phủ nhận, tự nhiên cũng không thừa nhận, nhưng như vậy đối với Lâm Được cũng đủ rồi, y hưng phấn nhiệt liệt nói: “Xem ra anh chính là Lạc Lạc rồi, tôi đã nói mà, mấy thứ trên tivi là không thể tin, mất ký ức gì đó, chuyện mất ký ức làm gì dễ xảy ra như thế chứ? Sớm biết anh không mất ký ức, tôi phải cố sức như thế làm gì chứ, một cuộc điện thoại không phải giải quyết vấn đề rồi sao? Lạc Lạc à, chuyện này cũng tại anh, anh xem nếu anh sớm lộ mặt một chút, đừng chơi trò mất tích, tôi cũng sẽ không hiểu lầm rồi?”

“Anh thì tốt lắm, vừa cho chi phiếu, vừa không lộ mặt, tôi đương nhiên sẽ nghĩ anh có phải đã mất trí nhớ rồi không. Lạc Lạc à, chơi mất trí nhớ không phải chơi như vậy, anh xem tivi, mấy người mất trí nhớ, không phải nam chính thì là nữ chính, mà hề mất trí nhớ thì nhất định sẽ phát triển tình yêu mới. Nếu anh phát triển tình yêu mới thì tôi không có ý kiến, nhưng tôi lại không phải là tình nhân cũ của anh, anh mất trí nhớ với tôi làm gì chứ. Anh nói xem anh sợ tôi cái gì chứ? Là sợ tôi kêu anh Lạc Lạc? Ai ya, không phải chỉ là một kiểu xưng hô sao? Nếu anh không muốn nghe, tôi cũng có thể gọi anh là Bình Bình, Caecae, Sarsar, nếu còn không được, Đại Đại, Đế Đế cũng đều không có vấn đề gì, người khác không biết, anh còn không biết sao? Người như tôi, rất hiền hòa, làm sao cũng được...”

“Lâm Được!”

Caesar cuối cùng hết nhin nổi, gầm lên, cắt ngang chuỗi lải nhải của y, Lâm Được sững sờ: “Làm gì?”

“Cậu tới, vì cái gì?”

Lâm Được nhìn hấn, ánh mắt càng lúc càng tràn đầy đồng tình: “Lạc Lạc, anh như vậy là không được đâu, anh nói xem những lời tôi vừa mới nói anh liền quên rồi, đây là dấu hiệu ngu ngốc. Người ta nói mặt chược có thể trị ngu ngốc, nếu không, sau này anh đừng chơi poker nữa, chuyển sang chơi mặt chược đi. Tôi tới đây làm gì? Tôi vừa rồi không phải đã nói rồi sao? Tôi đã nói hai lần rồi!”

Lâm Được đưa hai ngón tay ra, xem chút đã chọt lên mặt Caesar, Caesar bắt lấy tay y, gần như nghiền răng nghiền lợi: “Tôi hỏi cậu, cậu tới Mỹ tới Las Vegas, tới tham gia WSP, là vì cái gì?”

Lâm Được còn muốn lặp lại, nhưng thấy sắc mặt hấn không tốt, vì thế hậm hực nói: “Được rồi, tôi nói lần thứ ba, tôi tới xem anh có khỏe hay không.”

“Tôi xem tôi có khỏe không?”

“Đúng vậy, anh nói đi, vừa là linh hồn thoát xác, vừa gặp vụ nổ, bên dưới lại có đứa em như Dandan, bên trên có lão hồ ly như ông nội Hoa, bên trái có tiểu hồ ly Tiêu Nhiên, bên phải có hồ ly Do Thái Jones, anh bị mấy hồ ly đó bao vây, như vậy muốn sống cũng thật không dễ, tôi đương nhiên phải lo lắng. Dù nói thế nào, anh cũng từng dùng chung một thân thể với tôi. Tuy rằng hai chúng ta không phải anh em, nhưng lại như anh em. Tuy anh có một nửa huyết thống của khỉ khác, nhưng tôi biết anh có một trái tim TQ, tôi sẽ không ghét bỏ anh.”

Y nói rất thành khẩn, rất chân thành, rất lý lẽ hùng hồn, rất thản nhiên. Caesar nhìn y, cũng không biết nên tức nên bực, nên cao hứng hay nên bi ai.

Lâm Được rất dài dòng, bất luận lúc nào ở đâu y cũng có thể nhờ cái miệng này mà chọc tức người, nhưng hấn từng trải qua hai mươi bốn tiếng đồng hồ cùng y liên hệ chặt chẽ thì hấn biết, Lâm Được bình thường, thật ra cũng không phải rất dài dòng——

Đương nhiên, không phải rất này, là so sánh với khi y chân chính dài dòng.

Khi y ở chung với bạn làm công, khi ở chung với những người ở Hạo Nhiên sơn trang, Lâm Được trên cơ bản vẫn bình thường.

Mà chỉ có khi người khác chọc y, khi hoàn cảnh khẩn trương, Lâm Được mới biến mình thành một vũ khí hình người.

Hấn không biết đây là y cố ý, hay là một hành động vô thức, nhưng hấn biết, sau khi tới Mỹ, lực sát thương của vũ khí Lâm Được này càng lúc càng lớn.

Y không cao hứng, y không vui vẻ, tuy y luôn cười, nhưng đối với Caesar, cuộc sống xa hoa đồi trụy tại Mỹ đối với Lâm Được thì còn lâu mới bằng Cúc thành, ăn một tô mì năm tệ, uống một chai bia hai tệ còn vui vẻ hơn.

Vì thế, hấn buông tay.

Tuy biết buông tay không gặp mặt cả một lần thì rất thảm hại, nhưng hấn vẫn chọn tránh né không gặp.

Sau đó Lâm Được tới Malaysia, vào bàn bài, liên tục luyện tập kỹ thuật của mình, tuy hấn có chút bất đắc dĩ, nhưng nhiều hơn là cao hứng.

Lâm Được không có hứng thú với cờ bạc, đối với poker cũng chưa chắc yêu thích gì, nhưng vẫn kiên trì bền bỉ luyện tập như thế, tại sao?

Caesar biết tư duy của Lâm Được khác với người thường, nhưng bất kể nghĩ thế nào, đều cảm thấy Lâm Được là vì mình.

Mà chuyện sau đó giống như cũng chứng minh suy luận của hấn, Lâm Được tới Las Vegas rồi, tham gia WSP, một đường qua ải trăm tướng đi tới nay.

Caesar nhìn, tuy ngoài mặt không có biểu hiện, nhưng trong lòng là vui sướng, còn từng chút tăng thêm. Đương nhiên, khi thấy Trương Trí Công xuất hiện, thấy hai người thân mật không khoảng cách, hắn cũng có tức giận. Nhưng cao hứng vẫn chiếm phần nhiều. Mà hiện tại, Lâm Được nói thế nào?

“Tôi chính là tới xem anh có khỏe hay không!”

Vẫn là vì hắn, nhưng so với hắn nghĩ, so với hắn nhận định, thì kém mười vạn tám ngàn dặm! Lâm Được, Lâm Được từ đầu tới cuối không có ý về mặt đó!

Mặt hắn chốc xanh chốc trắng, Lâm Được nhìn hắn cũng cảm thấy không bình thường: “Lạc Lạc, anh có phải cảm thấy khó chịu không?”

Caesar trầm y một cái, Lâm Được đáp trả bằng ánh mắt quan tâm thành khẩn. Ánh mắt đó trong vắt, quan tâm thẳng thắn, Caesar trong thoáng chốc giống như nhìn thấy Trương Trí Công cười lớn với hắn____ “Cho anh trước kia vui sướng khi người gặp họa, hiện tại biết khổ của tôi chưa!”

“Lạc Lạc? Lạc Lạc?”

“Cậu, nghỉ ngơi đi.” Caesar thu liễm cảm xúc, miễn cưỡng mở miệng, “Ngày mai tiếp tục nỗ lực.”

“Anh không nói tôi cũng sẽ tiếp tục nỗ lực, tôi đã đi đến bước này rồi, đương nhiên phải vào được năm mươi hạng đầu lấy tiền thưởng. Nhưng mà Lạc Lạc, hai chúng ta thương lượng được không, anh xem hiện tại tôi với Vịt con xấu xí cùng một bàn, tôi biết vợ bạn không thể chộc, với quan hệ của hai chúng ta, tôi tuyệt đối cũng sẽ không ức hiếp cô ấy. Nhưng nếu tôi vạn nhất vì chiều cổ cô ấy mà thua... anh cũng phải cho tôi chút gì đó chứ.”

Caesar nhìn y, qua một lúc lâu mới mở miệng: “Trên bàn đấu, không cha con.”

“Ý của anh là nói tôi không cần lưu tình đúng không? Vậy tôi có chút áy náy. Anh xem lần đầu tiên tôi gặp mặt chị dâu tương lai...”

“Cô ta không phải chị dâu của cậu!”

“Hả?”

“Cô ta không phải bạn gái của tôi! Hiện tại không phải nữa!”

“A, hai người chia tay rồi? Tôi thấy cô ấy rất tốt đó, tướng mạo cũng xinh đẹp, tính cách... tuy có hơi cao ngạo, nhưng cũng rất xứng với anh đó. Đối với con gái, có lúc cũng phải nhường nhịn đồ dành, anh xem anh lớn như thế rồi, muốn tìm một bà xã thích hợp cũng không dễ gì...”

“Cậu nghỉ ngơi đi, ngày mai tôi bảo người đưa cơm sáng cho cậu.”

Không đợi y nói xong, Caesar đã bước nhanh ra ngoài, Lâm Được đuổi không kịp, chỉ kịp nói với cánh cửa đóng lại một câu: “Tôi không mệt mà, hai chúng ta khó khăn lắm mới gặp mặt một lần, nên nói chuyện nhiều một chút chứ.”

Tuy nói không mệt, nhưng tắm xong, Lâm Được vẫn lên giường sớm, vừa ngủ một cái là tới sáng hôm sau mới thức.

Y bên này đánh răng, bên kia đã có xe đẩy đưa cơm tới: Lòng bánh bao, cháo, dưa leo gọt, hột vịt muối, còn có hai trái quýt đã lột sẵn.

Lâm Được ăn ngon lành, sau đó thỏa mãn gật đầu: “Cái tên Lạc Lạc đó, quả nhiên không mất trí nhớ.”

Địa điểm thi đấu ở tại JA, hôm nay y không cần phải đi đường, ăn cơm sáng xong, lại tắm một cái, sau đó mới nhàn nhả tới đại sảnh, Vua sư tử đã tới rồi, hai người chào hỏi xong, nói chuyện vài câu, cuộc đấu đã bắt đầu.

Caesar nhìn thời gian, rồi buông bút xuống, mở màn hình, bên này vừa bắt đầu, bên kia đã có giọng nói của thư ký truyền tới: “Ngài Tiêu tới.”

“Cho cậu ta vào.”

Tiêu Nhiên thay Hoa Hồ tử kiểm soát bên Hồng Môn, tự nhiên cũng có quyền lên tiếng của hai mươi phần trăm cổ phần, hẳn cũng coi như là một trong những thành viên quản trị của JA, tối đây, cũng là vì xem cuộc đấu lần này, dù sao hôm nay sẽ sinh ra năm mươi hạng đầu, không có lý nào không để hẳn vào.

Mà Tiêu Nhiên vừa vào, Caesar liền hồi hận, Tiêu Nhiên không phải tới một mình, hẳn còn mang theo một người____ Trương Trí Công.

“Tôi giới thiệu một chút, cậu đây là Trương Trí Công, cậu hai nhà họ Trương, cũng là một trong những cổ đông lớn của Sharon chúng tôi.” Nói xong, lại nói với Trương Trí Công, “Cậu hai, vị này là Caesar đại đế.”

“Tôi đương nhiên biết, đại đế vẫn luôn là thần tượng của tôi.”

Caesar giơ tay, ngoài cười trong không cười nói: “Khách khí.”

“Tiếng Hoa của đại đế thật tốt, khi Tiêu Nhiên nói với tôi tôi còn không tin, xem ra thật sự là người tài không gì không thể làm.”

Câu này Trương Trí Công trước kia sẽ không nói, hiện tại thì đã sớm học được cách nịnh bợ không dấu vết, nhưng Caesar nghe thì ngay cả chân mày cũng không nâng lên một cái.

Loại lạnh nhạt này, Tiêu Nhiên sớm đã quen thuộc, Trương Trí Công cũng từng nghe qua, vì thế hai người cũng không để ý, mà không biết, lúc này Caesar đầu chỉ là lạnh nhạt thôi.

Thấy không khí có chút cứng ngắt, Tiêu Nhiên lại nói: “Đại đế, cậu hai này của chúng tôi cũng là một người si tình, từ mấy năm trước đã thích một người tham gia đấu lần này, theo đuổi vài năm, gần đây mới có chút nẩy nở, đại đế xem nơi này anh là địa chủ, có thể cho chút thuận tiện không?”

Caesar nhìn hẳn một cái: “Cậu hai thích người nào?”

Trương Trí Công cười nói: “Đại đế gọi tên tôi là được rồi, người tôi thích đại đế nhất định có ấn tượng, chính là người TQ duy nhất hiện tại, Lâm Dục.”

Caesar không nói gì, Trương Trí Công lại nói: “Đúng, cậu ta và tôi đều là đàn ông, nhưng tôi thích cậu ta.”

Hắn nói rất bình tĩnh, nhưng cực kỳ khẳng định, giống như đây là một chuyện hết sức tự nhiên, khi nói câu này, còn mang theo sự tự tin cùng thành khẩn, khiến người ta không khỏi nẩy sinh hảo cảm, hoàn toàn khác với sự lỗ mãng huênh hoang tự đắc hai năm trước.

Caesar giật giật, không tiếp lời đối phương, bảo thư ký đưa cà phê.

Thư ký đưa cà phê tới, Caesar chỉnh nửa màn hình nhắm vào bàn số hai, Trương Trí Công cảm kích cảm ơn, chỉ cảm thấy đại đế trong truyền thuyết này cũng là mặt lạnh tâm nóng, vì thế sau bốn tiếng, hẳn mở miệng: “Đại đế, không biết tôi có thể xuống nói chuyện với Lâm Dục không? Tôi tuyệt đối sẽ không tiết lộ bài riêng, ừm, ván của họ cũng đã kết thúc rồi, tôi cũng không thể tiết lộ.”

“Vô cùng xin lỗi, nhưng đáng tiếc cậu không phải là nhân viên của JA.”

Tuy Trương Trí Công là cổ đông của Sharon, tuy Tiêu Nhiên là cổ đông của JA, nhưng Trương Trí Công quả thật không có quan hệ trực tiếp với JA, về mặt này, Tiêu Nhiên cũng không cách nào giúp hẳn.

Trương Trí Công có chút nhụt chí, Caesar lại nói: “Cậu muốn nói gì, tôi có thể giúp cậu chuyển lời.”

72. Chương 72

Thật ra Trương Trí Công nhất thời cũng không nghĩ tới muốn nói gì với Lâm Dục, hơn nữa có vài lời, hẳn tự nói với Lâm Dục cũng thôi đi, để người chuyển lời, luôn rất khó nói, vì thế chần chờ một lát, nói: “Hồi cậu ấy có thời gian không, tôi muốn cùng cậu ấy ăn cơm tối.”

Caesar gật đầu, quay sang Tiêu Nhiên: “Cậu có muốn xuống xem thử không?”

Tiêu Nhiên là cổ đông của JA, tự nhiên là có thể, nhưng Tiêu Nhiên không muốn xuống, tuy rằng xuống đó có rất nhiều cao thủ, nhưng không hẳn phải liên hệ tình cảm vào lúc này, bọn họ muốn lôi kéo đại đế, nhưng lúc này chưa chắc muốn nói chuyện với hắn, hơn nữa, Trương Trí Công còn ở đây, người là hắn dẫn tới, cũng không thể bỏ mặc không lo.

Vì thế hắn lắc đầu: “Tôi không đi.”

Caesar đương nhiên cũng không miễn cưỡng, vì thế, tất cả mọi người đều thấy, liên tục hai ngày, vào thời gian nghỉ ngơi, đại đế xuất hiện ở nhà ăn.

Mọi người trong nhà ăn thăm thì bàn tán, người trong phòng giám sát thì càng bùng nổ: “Đại đế quả nhiên không hổ là đại đế, ngay cả nơi yêu đương cũng khác biệt.”

“Thời gian cũng càng khác người!”

Caesar xuất hiện tại nhà ăn là vì ai? Đương nhiên là vì Vịt con xấu xí rồi, tuy rằng hôm qua Vịt con xấu xí khóc, nhưng hôm nay nói không chừng là sắp cười, tình yêu mà, chính là như thế.

Nhìn vẻ mặt của Vịt con xấu xí lúc này đi? Chính là thoáng chớp sáng lạn! Tuy cô giả vờ lạnh nhạt quay mặt đi, nhưng bọn họ có thể thấy rõ ràng, cô đang vui.

Đúng, Vịt con xấu xí quả thật đang vui, tuy rằng hôm qua, khi cô thăm dò muốn hẹn gặp, Caesar nói với cô hy vọng sau này là bạn bè, tuy cô biết Caesar vẫn luôn nói một không hai, nhưng luôn có ngoại lệ không phải sao?

Trừ cô, Caesar còn có thể tìm ai chứ?

Cô lẽ nào không phải là người thích hợp nhất hay sao?

Caesar đi tới chỗ cô, ánh mắt tất cả mọi người đều chuyển đến khắc này, ngay cả phóng viên vây quanh cũng cảm thán: “Chúng ta thật không nên ngừng phát sóng, tôi tin, chuyện xảy ra lúc này càng nóng hơn!”

Hắn chắc chắn phải thất vọng, tất cả mọi người chắc chắn phải thất vọng, Caesar đi tới chỗ Vịt con xấu xí, sau đó, đi ngang qua cô, tới chỗ Vua sư tử và Lâm Dược đang nói chuyện.

Vua sư tử ngây người, lập tức nhận ra Caesar là tới tìm hắn: “Có chuyện gì sao, đại đế?”

“Không có. Tôi là tới tìm...” Caesar dừng một lát, giơ tay ra, “Cậu Lâm.”

Lâm Dược chớp chớp mắt nhìn Caesar, lại nhìn chằm chằm tay hắn nửa ngày, cho tới khi Vua sư tử hận không thể kéo tay y nắm tay Caesar, mới chịu thò tay ra.

“Đại... đại đế tìm tôi?”

“Đúng, nếu tối nay cậu có thời gian, chúng ta có thể cùng ăn một bữa cơm không.”

Lâm Dược gãi đầu: “Được thôi, vậy cùng ăn một bữa cơm vậy.”

Caesar gật đầu, chào hỏi với Vua sư tử rồi đi, nhưng vừa quay người, lại xoay lại, giúp Lâm Dược chỉnh lại cà vạt, rồi mới thật sự đi.

Hắn làm rất tự nhiên, Lâm Dược cũng không có cảm giác gì quá lớn___ trước kia Caesar cũng thường xuyên nhắc y mấy chuyện về quần áo, tuy rằng trước kia chỉ là nhắc nhở, hiện tại đích thân động tay, nhưng cũng không có gì khác biệt, hai bọn họ từng dùng chung một thân thể, cà vạt có là gì.

Mà từ đại đế tới phòng giám sát bao gồm hai người Trương Tiêu trong phòng làm việc của hắn đều xem ngả ngửa.

Caesar đó, đại đế đó, lạnh nhạt đó, hiện tại giúp người ta chỉnh cà vạt? Hai người này, rốt cuộc có quan hệ gì!

Trong số này, người nghĩ mãi vẫn không hiểu nhất là Vua sư tử, hắn rõ ràng nghe Caesar gọi Lâm Dược là cậu, rõ ràng không quen, sao đột nhiên lại thân mật tới mức chỉnh cà vạt? Nếu là người khác thì còn dễ giải thích, nhưng đó là Caesar đó Caesar đó.

“Tôi quen biết cậu ta nhiều năm như thế, cậu ta cũng chưa từng chỉnh cà vạt cho tôi, ngay cả cổ áo cũng chưa từng!” Vua sư tử lăm bằm xong, thì kéo Lâm Được, nhất định đòi y phải cho hắn biết vừa rồi Caesar dùng ngôn ngữ hắn không hiểu nói gì với y.

Mà lúc này, cảm thấy không tốt nhất chính là Trương Trí Công, cà vạt có thể tùy tiện chỉnh sao? Tuy rằng động tác này vô cùng bình thường vô cùng phổ thông, ngay cả da thịt cũng chưa chạm tới một chút, nhưng, sự thân mật trong đó, không khác gì hôn.

Vì thế khi Caesar vừa về tới phòng làm việc, hắn liền nhện không được hỏi: “Đại đế, anh có quen biết Lâm Được sao?”

“Đúng.”

“Vậy tôi có thể biết anh và cậu ấy có quan hệ gì không?”

Ngay cả Tiêu Nhiên cũng đồng tai lên, Caesar không lập tức trả lời, uống cà phê xong mới nói: “Quan hệ của tôi và cậu ta... nói ra thì, cậu ta là hậu bối của tôi, hay là đồng môn? Ừm, còn có một chút cái khác, tóm lại vô cùng phức tạp, nhất thời không thể giải thích rõ.”

Thuật đánh bài của Lâm Được tuy nói là tự mình luyện tập, nhưng lại được khai sáng ban đầu ở chỗ hắn, một vài thủ đoạn, phán đoán, cũng là học với hắn, nói từ góc độ này, cũng coi như là đệ tử của hắn, nhưng hắn tuyệt đối không hứng thú với chuyện thu Lâm Được làm đồ đệ, nói vậy bọn họ càng giống đồng môn hơn, mà còn về cái khác, thì đương nhiên là chuyện không cần nói với người ngoài.

Nhưng câu này vào tai Tiêu Nhiên và Trương Trí Công thì lại khác, đặc biệt là Tiêu Nhiên, vốn còn nghi ngờ Lâm Được là sư đệ của Caesar, hiện tại liền cảm thấy đã được chứng thực.

Sắc mặt Trương Trí Công cũng tốt hơn một chút.

Caesar lại nói: “Cậu ta đồng ý tối cùng ăn cơm.”

Trương Trí Công càng cao hứng, tuy trong lòng có chút nghi hoặc, nhưng sự sùng bái đối với Caesar, lại che mất nghi ngờ đó, vội cảm tạ liên tục.

Mà bốn tiếng sau đó, năm mươi thứ hạng đầu cuối cùng cũng ra đời, lúc này số chip của Lâm Được chỉ còn lại tám mươi bảy ngàn đô la, nhưng y cũng đã vào được năm mươi hạng đầu.

Mà cuộc thi hôm nay, cũng kết thúc khi năm mươi hạng đầu ra đời, trước sau không quá tám tiếng, là ngày ngắn nhất trong ba ngày. Dùng cách nói của người chủ trì là, cho các cá lớn tiếp theo được hòa hoãn, dù sao sau đó, chính là một cuộc đấu ở cấp bậc khác.

Vào được năm mươi hạng đầu, cũng có nghĩa là được tiền thưởng, nhưng phương tiện truyền thông đối với tương lai của Lâm Được thì không xem trọng lắm, lúc này cuộc mùa đã lên tới 1500/3000, tám mươi bảy ngàn của y, thực sự quá ít.

Nhưng Lâm Được lại không có cảm giác gì, vẫn cao hứng phấn khởi, y nói với Vua sư tử: “Hạng năm mươi đã có thể lấy được chín mươi ngàn đô la Mỹ đúng không? Đối sang nhân dân tệ cũng là hơn năm trăm, đủ rồi, tôi trở về mua một chiếc taxi, đóng bảo hiểm xã hội, nửa đời sau không còn lo âu nữa.”

Vua sư tử trợn mắt ghen hòng nhìn y, không biết y đang nói đùa hay nói thật, nửa ngày mới nói: “Được, cậu không phải muốn lấy vòng tay sao?”

“Ừm, vốn là muốn, nhưng hiện tại không có vòng tay cũng có thể đạt được mục đích rồi, có lẽ cũng không sao cả.”

Hai người đang nói chuyện, Trương Trí Công đã đi tới, Vua sư tử thấy y có bạn, cũng liền đi tìm bà xã của mình.

“Ồ, cậu hai, thật trùng hợp.”

Trương Trí Công ngây ra, có chút khó hiểu. Lúc này Caesar và Tiêu Nhiên cũng đi tới, cậu hai Trương vội đi gặp người trong lòng, cho nên vừa thấy trận đấu kết thúc liền xuống, Caesar thì thu dọn một chút, rồi cùng Tiêu Nhiên qua.

Caesar đi tới nói: “Hiện tại mới năm giờ, tuy còn hơi sớm, nhưng chúng ta có thể đi uống chút đồ, ừm, nhân viên pha chế ở lầu bốn có kỹ thuật không tồi.”

Tiêu Nhiên và Trương Trí Công quay mặt nhìn nhau, Lâm Dục gật đầu không phản đối, thế là một hàng bốn người đi uống một ly.

Thấy Caesar, nhân viên pha chế tự nhiên dốc sức, rượu pha ra ngay cả Lâm Dục cũng khen, Trương Trí Công và Tiêu Nhiên đương nhiên càng cảm thấy rất ngon, trừ rất ngon ra, bọn họ còn cảm thấy khó ở. Đặc biệt là cậu hai Trương, hẳn muốn đơn độc ăn cơm với Lâm Dục, hiện tại có thêm hai người thế này là sao?

Tuy rằng có thể ăn cơm với Caesar cũng là một vinh hạnh, nhưng vinh hạnh này có thể đổi sang lúc khác không, hẳn còn muốn ăn cơm với Lâm Dục, uống chút rượu, sau đó nói một chút... chẳng hạn phương diện mát xa? Tồi qua hẳn lại bổ sung thêm chút tri thức về mặt này, tự thấy hiện tại đã rất không tồi, nhất định có thể khiến Lâm Dục toàn thân tâm đều được thả lỏng.

“Mình không có nghĩ cái gì không nên nghĩ cả.”

Cậu hai Trương tự hỏi mình, tuy hẳn nghĩ tới mát xa, nhưng tuyệt đối không có nghĩ tới cái khác, hẳn đã chuẩn bị trường kỳ kháng chiến rồi, tuyệt đối sẽ không làm chuyện không nên làm vào lúc này. Hẳn nghĩ thế nào, cũng cảm thấy không nên tạo nghiệt nữa.

Mà Tiêu Nhiên cũng vô cùng nghi hoặc, cho dù Lâm Dục là sư đệ của Caesar, với tính tình của đại đế sao lại quan tâm như thế tới một sư đệ không có giao tình? Hơn nữa đại đế nhìn thế nào cũng không giống như cố ý làm bóng đèn.

Lâm Dục cũng có chút khó hiểu, Lạc Lạc tìm y ăn cơm không phải có chuyện muốn nói với y sao? Kẹp hai người này ở giữa, bọn họ nói gì?

Nhưng y trước giờ luôn nghĩ thoáng, nghĩ không thông, cũng không phí té bào não, uống rượu, lại ăn cơm, cảm thấy thời gian đã xấp xỉ, thì biểu đạt muốn về phòng.

Trương Trí Công cũng vội đứng lên: “Tôi đưa cậu.”

“Cậu hai, tôi có phòng ở đây.”

“Tôi đưa cậu về phòng.”

“Ngày mai cậu phải thi đấu, cuộc đấu ngày mai rất khác, hôm nay phải hoàn toàn thả lỏng.” Caesar cũng đứng lên.

“Tôi biết, tôi trở về sẽ thả lỏng.”

“Chơi poker sao? Thật ra có một cách khiến người thả lỏng hơn, cậu có thể thử tắm Thổ Nhĩ Kỳ.”

Một câu nói phân tán phiền muộn của cậu hai Trương cả tối, nếu nói hối hận, hai năm nay hẳn hối hận rất nhiều, mà một chuyện trong đó cũng thường xuyên hiện lên trong đầu hẳn, năm đó, năm đó, Lâm Dục ngày ngày đi tắm hẳn cũng không theo vào lần nào!

Thử nói xem năm đó hẳn có cơ hội tốt cỡ nào chứ, một đồng cơ hội, kết quả đều bị hẳn lãng phí, tuy sau đó hẳn còn ngủ cùng phòng với Lâm Dục, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là nhìn thấy y mặc quần lót đi qua lại, trước giờ không có cơ hội thấy xx.

Thế là nghe câu này, đầu hẳn lập tức nổi lên vui vẻ dị thường: “Đúng đúng, tắm Thổ Nhĩ Kỳ cũng rất thả lỏng.”

Lâm Dục có chút hoài nghi, nhưng y thì có thể có thể không, dù sao y trở về cũng phải tắm, đi tắm Thổ Nhĩ Kỳ cũng không có gì.

Thế là một hàng bốn người lại đến lầu sáu, Tiêu Nhiên vốn không muốn đi, nhưng một câu “cùng đi đi” của Caesar khiến hẳn cũng đi theo, thật ra hẳn cảm thấy Caesar có chút kỳ quặc, anh nếu không muốn thấy người ta hai kẻ thân thân mật mật, tự động tránh ra không phải được rồi sao? Dẫn theo tôi làm chi? Hay là anh sợ trình tiết của sư đệ anh sẽ mất tại đây, nhất định muốn ở cạnh giám sát?

Mà sau khi lên lầu sáu hấn cho rằng mình đã hiểu suy nghĩ của Caesar, Trương Trí Công cũng cho rằng mình đã hiểu, còn vội nhận định chắc chắn Caesar là người tốt.

“Hai phòng bao hai người.”

Caesar yêu cầu như thế, sau đó, đợi khi bọn họ thay quần áo, cầm thẻ đeo, tới phòng của mình, Tiêu Nhiên và Trương Trí Công đều ngẩn ra.

“Anh là 609?”

“Cậu cũng là 609?”

...

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, sau đó Trương Trí Công quay lại muốn đi tìm quầy phục vụ.

“Có nhầm lẫn không? Là phòng bao hai người, phương thức phân chia sai rồi? Sai chỗ nào? Chủ tịch hội đồng quản trị ở phòng nào? Xin lỗi, vấn đề này tôi không thể trả lời.”

Cô gái ở quầy phục vụ mắt xanh tóc vàng, dùng nụ cười ngọt ngào xua Trương Trí Công tức giận bừa bồng đi.

“Có vấn đề.” Cậu hai Trương nằm trong phòng nói với Tiêu Nhiên, “Ở đây tuyệt đối có vấn đề.”

Tiêu Nhiên cũng cảm thấy không đúng, nhưng hấn nghĩ không ra không đúng ở đâu. Nếu Lâm Dục là một tuyệt thế mỹ nữ hấn còn có thể hiểu, nếu Lâm Dục là tuyệt thế mỹ nam hấn cũng có thể hiểu, nhưng... Lâm Dục tuy tướng mạo không tồi, nhưng cũng chỉ là trên tiêu chuẩn, nếu nói tuyệt thế, thì còn cách xa.

Caesar muốn tìm người, dạng nào không được, có nhất định phải là Lâm Dục không? Đặc biệt là khi hấn đã nghe qua Trương Trí Công thích Lâm Dục.

“Tình trạng hiện tại, ngược lại giống như hai người này trước đó có tình cũ.”

Hấn nghĩ thế, lại cảm thấy không đúng, về Lâm Dục, hấn đã điều tra rất rõ.

Hai dấu chấm hỏi tiếp tục đeo trên đầu hai người, mà trong một phòng khác, Lâm Dục cũng hỏi: “Lạc Lạc à, hôm nay anh rất lạ.”

“Lạ chỗ nào?”

Lâm Dục múc nước lạnh tưới lên người mình, lắc đầu: “Dù sao chính là lạ.”

Caesar trầm mặc một chút, nói: “Trương Trí Công vẫn thích cậu.”

“Ừ.”

“Cậu nghĩ thế nào?”

“Cậu ta thích đó là chuyện của cậu ta, tôi cũng không thể khiến cậu ta không thích. Tình cảm của con người tuyệt đối không thể miễn cưỡng. Chẳng hạn tôi thích ăn bánh bao lồng, bánh bao lồng đó tuyệt đối không thích bị ăn. Nhưng nó không thích là chuyện của nó, tôi thích là chuyện của tôi. Nó có quyền lợi không thích, tôi cũng có quyền lợi thích. Ừa, sao tôi cảm thấy kỳ cục vậy? À, đúng rồi, bánh bao lồng không thể phản kháng, tôi lại có thể phản kháng. Ô, tóm lại chính là ý này, Lạc Lạc, anh hỏi cái này làm gì?”

“Nếu cậu không thể phản kháng thì sao?”

“Sao tôi lại không thể phản kháng chứ?”

“Nếu có một tình huống là cậu không thể phản kháng thì sao?”

Lâm Dục ngẫm nghĩ, mở miệng: “Có một câu thế này, cuộc sống giống như cưỡng bức, nếu bạn không thể phản kháng, thì cứ hưởng thụ đi. Nghĩ vậy thì, thật ra cậu hai cũng không tồi, đối với tôi cũng rất tốt, nếu không thể phản kháng... Lạc Lạc, anh lại gần tôi như thế làm gì?”

Caesar không nói gì, từng chút một tiếp cận y, Lâm Dục cảm gáo, từng chút một lùi lại. Phòng hai người này tuy là kiểu sang trọng, nhưng dù sao chỉ là phòng hai người, cho nên rất nhanh, y đã lui tới tường.

“Lâm Được.”

“Ừ.”

“Có một chuyện, tôi cảm thấy phải nói rõ với cậu.”

“Anh nói đi. Lạc Lạc, không phải anh nói ở đây không có camera sao?”

Khóe miệng Caesar giật giật, không để ý tới ý, cúi đầu xuống, hần suy nghĩ một ngày một đêm, cuối cùng cho ra kết luận.

Nếu hần buông tay, vậy thì Trương Trí Công tuyệt đối sẽ nhân cơ hội vọt vào, hiện tại Trương Trí Công đã khác trước, nếu nói Trương Trí Công trước kia đối với Lâm Được chỉ là một thiếu gia nhà giàu, thì hiện tại, đã biến thành một người biết quan tâm biết trách nhiệm, miễn cưỡng cũng coi như người đàn ông không tồi.

Với sự hiểu biết của hần về Lâm Được, Trương Trí Công như thế, chỉ cần dùng đúng cách, không ngừng quần lấy Lâm Được, Lâm Được rất có thể sẽ nửa cự nửa chịu, chưa chắc sẽ thích bao nhiêu, nhưng sẽ quen.

Mà tình huống này, hần tuyệt đối không thể chấp nhận. Nếu để Lâm Được quen với người khác, còn không bằng khiến Lâm Được quen hần, mà hần cũng biết, nếu không nói rõ, để Lâm Được hiểu rõ tâm ý của hần, thì hần có đợi đến ngày tận thế cũng chưa chắc đợi được.

“Lâm Được...”

73. Chương 73

Caesar càng lại càng gần, Lâm Được nhìn hần, mắt càng trừng càng lớn, sau đó___

Áu!

Đây không phải một tiếng kêu thảm thiết, là hai tiếng!

Lâm Được và Caesar đồng thời kêu lên.

Khi Lâm Được lùi ra sau, trong tay y cầm một cái gáo, một gáo nước rất nhỏ, tác dụng của gáo này, chính là nước lạnh đổ lên người. Một nóng một lạnh, cộng thêm mát xa, chính là hàm nghĩa của tắm Thổ Nhĩ Kỳ.

Y cầm cái gáo này lùi tới bờ tường, khi Caesar lại gần sát, liền không tự giác ụp gáo lên chân, mà vừa rồi, y nhắc chân lên.

Thực sự không thể trách y, người ta luôn nói ấn tượng đầu tiên là sâu sắc nhất. Vào ngày nào đó của hai năm trước, y cũng gặp tình huống tương tự, hôm đó, y cũng dựa lên tường, hôm đó, cũng có người từ từ lại gần, hôm đó, cũng có người chậm rãi cúi đầu xuống như thế, mà hôm đó, y nhắc chân lên..

Khác với hôm đó là, lúc này trên chân y còn ụp một cái gáo, thế là hai người đều bị chút thương.

Gáo nhỏ như thế, Lâm Được cong chân, phần bị kẹp chảy máu, mà Caesar___

Caesar hiện tại tin rằng trên đời này thật sự có báo ứng, hần cong lưng, trừng Lâm Được, vì có cái gáo đó cản trở, sức lực của Lâm Được không hoàn toàn phát huy, cho nên hiện tại hần không thể thâm như Trương Trí Công lúc đó. Nhưng bộ vị đó, hần vừa rồi lại đang ở trong cảm xúc kích động, một cú này, hần tuyệt đối cũng không dễ chịu.

Lâm Được nhìn gáo trong tay, lại nhìn Caesar, cẩn thận mở miệng: “Lạc Lạc, anh không sao chứ.”

Caesar trừng y, phun ra từ kẽ răng: “Cậu nói xem?”

“Cái này, tôi không phải cố ý, không thì, tôi gọi bác sĩ cho anh?”

Y nói, rồi định đi ra ngoài, Caesar kéo y lại, nghiêng rằng nghiêng lợi: “Có một câu, tôi phải nói rõ với cậu!”

“Lạc Lạc, tôi cảm thấy anh vẫn nên tìm bác sĩ xem trước thì quan trọng hơn, anh xem anh mới hơn ba mươi tuổi thôi, vạn nhất sau này có gì đó, anh lại sắp kết hôn...”

“Cậu câm miệng, nghe tôi nói!”

Lâm Được hơi động miệng, còn muốn nói gì đó, nhưng thấy hấn vẻ mặt đau đớn, gân xanh giật giật, hai mắt đỏ bừng, trán đổ mồ hôi, do dự một chút cũng nhường cho hấn.

“Cậu nghe đây, Lâm Được, tôi thích cậu!”

Câu này, nếu bảo là bày tỏ tình ý với người yêu, không bằng nói là tuyên chiến với thù nhân, sự hung hãn ác liệt và hối tiếc trong đó, quả thật giống như một người biết thù địch sinh tử của mình đột nhiên chết trong tay người khác.

Mi chết rồi, chết hay lắm, nhưng tại sao mi lại chết như thế___

Tôi thích cậu, thật khốn kiếp, sao tôi lại thích cậu!

Mùi vị trong đó, rất tương đồng.

Lâm Được chớp chớp mắt: “Lạc Lạc, anh thật nhảm chán, anh xem chúng ta đã là quen hệ gì rồi, còn nói mấy thứ này có ý nghĩa gì? Của tôi chính là của anh, hai chúng ta từ đầu...”

“Cậu câm miệng!”

“Lạc Lạc, tôi thấy anh thật sự phải mời bác sĩ, tôi thấy mặt anh...”

Y còn chưa nói xong, đã bị Caesar kéo vào lòng, sau đó hung ác ấn lên môi y.

Đây là một nụ hôn, nhưng càng giống như giác đấu. Thân mật gì ngọt ngào gì câu hồn gì, hoàn toàn không tìm được trong nụ hôn này.

Mút liếm quần quít, ở đây đều không có, ở đây nhiều lắm chỉ có kéo xé và cắn xé.

Người mình thương ở trong lòng, lần đầu tiên thân mật hôn, Caesar nửa điểm cũng không cảm thấy vui sướng___

Hấn cũng vui không nổi, tuy Lâm Được không phản kháng, nhưng thái độ mặc hấn khí thế kiêu hùng, tôi vẫn hiên ngang bất động đó thật sự là đã kích Caesar.

Qua một lúc lâu, Caesar buông y ra, trừng mắt: “Cậu hiểu chưa!”

Lâm Được sờ sờ môi mình, sau đó lắc đầu: “Lạc Lạc, tôi từng nói miệng tôi chính là của anh, nhưng tôi cảm thấy anh làm động tác này vẫn không mấy thích hợp, anh nghĩ xem anh đã sắp kết hôn với Vịt con xấu xí rồi...”

“Tôi không định kết hôn với cô ta!”

“Vậy anh muốn kết hôn với ai? Bất kể anh muốn kết hôn với ai, động tác này...”

“Với cậu!” Caesar nghiêng rằng nghiêng lợi, đặc biệt có một xúc động, muốn ăn sạch Lâm Được. Đúng, Lâm Được không bình thường, nhưng từ lúc nào y không bình thường tới ngu rồi?

“À, nói thế, tôi không có hiểu lầm chứ, anh là có ý đó với tôi?”

Caesar trừng mắt.

“Thì ra là thế à, anh sớm nói rõ không phải tôi sẽ hiểu sao, vừa rồi tôi còn cho rằng, anh đột nhiên bị lệch dây thần kinh.”

Caesar hiện tại ngay cả sức lực ngửa cổ hú dài cũng không có, hấn chỉ nhìn chăm chăm Lâm Được: “Cậu có ý gì?”

“Tôi có ý gì? Cái này, tôi phải suy nghĩ, thật ra thì, Lạc Lạc, cuộc sống không có anh tôi có hơi cô đơn, anh xem hai ta ban đầu tốt biết bao, khi ở phòng tối, ngày ngày nói chuyện, đột nhiên không còn anh nữa, luôn

cảm thấy có chút lạc lõng. Nhưng nếu anh là ý đó, tôi cảm thấy có hơi không thích hợp. Tôi cảm thấy hai ta làm anh em làm bằng hữu đều rất tốt, nhưng nếu làm vợ chồng, anh xem của anh đều là của tôi, của tôi cũng đều là của anh rồi. Người khác nói, sờ tay bà xã, thì giống như tay trái sờ tay phải, giờ tôi sờ tay anh, cùng sờ tay tôi đều như nhau, sao tôi lại hơi cảm thấy có chút loạn luân vậy...”

Y lắc nhai cắn nhai không ngừng, bên kia khí áp của Caesar càng lúc càng thấp, nếu trong phim hoạt hình, thì chính là một làn khí đen bao trùm toàn thân, khủng bố lan tràn cả căn phòng, khí áp này quá mức to lớn, ngay cả Lâm Dục cũng cảm giác được, đến sau đó, y gãi đầu: “Vậy thì, tôi phải suy nghĩ, tôi phải suy nghĩ kỹ.”

Lâm Dục và Caesar ở trong phòng đó suốt ba tiếng, vào một tiếng cuối cùng, hai người đều đau đớn, sau đó Caesar dịu lại, giúp Lâm Dục kiểm tra chân, phun chút thuốc, sau đó chỉ huy y nằm trên “đá da bụng” mát xa.

Trong lúc đó Lâm Dục mấy lần biểu đạt quan tâm đối với thân thể của hắn, bị hắn dùng ánh mắt hung ác trừng lại, Lâm Dục vô cùng buồn bực, y nói thế này: “Lạc Lạc, tôi vẫn cảm thấy khi anh ở trong đầu tôi tốt hơn, lúc đó anh dịu dàng hơn bây giờ nhiều.”

Mà câu nói này, đối lấy Caesar hung ác ẩn một cái lên đùi y, ẩn tới mức y đi đường cũng có chút không linh hoạt, đương nhiên, vì trên đầu gối bị thương, sau khi mặc quần, y đi đường vốn đã phải cẩn thận, lại thêm một cú này, tăng thêm chút vấn đề.

Y tự mình không có cảm giác gì, chỉ nghĩ tẩm Thổ Nhĩ Kỳ này về sau bớt tẩm là hơn, cho dù muốn tẩm, cũng tuyệt đối không thể tẩm cùng với Caesar, cho dù tẩm cùng với Caesar, cũng tuyệt đối không thể để hắn mát xa, tuy rằng được ẩn đến toàn thân đều thoải mái, nhưng thỉnh thoảng lại ẩn mạnh vài cái, cũng thực khiến người ăn không tiêu.

Đúng, trong cảm giác của Lâm Dục, chính là mình vì chấn thương mà khó khăn, nhưng rơi vào mắt Trương Trí Công và Tiêu Nhiên đã ngồi xổm ở lầu sáu ba tiếng, thì chính là một dáng điệu khác.

Lâm Dục sắc mặt đỏ bừng___ đó là do bị hơi nóng xông.

Về mặt khó chịu___ đó là do bị kích thích.

Tư thế đi đường kỳ cục___ đó là do chân bị thương.

Miệng có hơi rách___ điểm này, thật sự là bị Caesar cắn.

Tuy rằng chân chân thật thật, chỉ là bị Caesar cắn một cái, nhưng những nhân tố này ghép lại với nhau, lại phối thêm về mặt tuy rằng bình tĩnh nhưng tuyệt đối là thỏa mãn của Caesar___ đây tuyệt đối là giả!

Vậy thì còn gì không giống nữa.

Mà khi Trương Trí Công nhìn thấy, Caesar còn vô cùng thân thiết dịu Lâm Dục: “Cậu cẩn thận chút, đừng để chảy máu nữa.”

Nói xong, hắn ngẩng đầu lên, giống như mới phát hiện ra bộ dáng của Trương Trí Công và Tiêu Nhiên: “Thật trùng hợp, các cậu cũng vừa kết thúc sao?”

Về mặt của Tiêu Nhiên và Trương Trí Công lúc này sao, Tiêu Nhiên còn tốt, chỉ là không tin, kinh ngạc, hoài nghi. Mà Trương Trí Công, gương mặt đỏ đã đen tới mức có thể sánh với nhọ nồi.

Lâm Dục ngẩng đầu lên, cũng chào hỏi: “Cậu hai, các cậu cũng mới kết thúc?”

Ngay cả chào hỏi cũng như nhau!

Trương Trí Công nhìn nhìn Lâm Dục, lại nhìn nhìn Caesar, sau đó hắn chậm rãi mở miệng: “Đại để, tôi nghĩ, anh nên cho tôi một lời giải thích.”

Caesar gật đầu: “Nếu cậu cần, chẳng qua để tôi đưa Lâm Dục về trước đã, cậu ấy bị thương.”

Lâm Dục vốn muốn nói mình hoàn toàn có thể trở về, nhưng lời lên tới môi, lại nuốt về, chỉ cười cười với Trương Trí Công, nụ cười này, rơi vào mắt Trương Trí Công thì chính là một mũi tên xuyên tim.

Caesar nửa diu nửa ôm đem Lâm Dục về phòng, trên đường gặp nhân viên công tác người sau còn run sợ hơn người trước, tuy lúc đó không phản ứng, nhưng sau đó thì lữ lượt thì nhau dụi mắt.

Mà hai đương sự, một người làm như không có ai, một người thì không để ý, nhưng sau khi về phòng, Lâm Dục nói với Caesar thế này: “Lạc Lạc à, tôi đã diễn kịch cùng anh rồi, nhưng mà đây là vì cậu hai, anh xem cậu hai bây giờ cũng là người đàn ông không tồi rồi, nếu đánh với tôi cũng quá lãng phí, tôi...”

Y chưa nói xong, đã bị Caesar lấy gối bịt miệng: “Cậu nghỉ ngơi đi, sáng mai tôi tới gọi cậu, cùng cậu ăn sáng!”

Lời nói ầm ập, nhưng giọng điệu đó, vẫn là hung ác lạnh băng.

Nói xong, không đợi Lâm Dục có cơ hội mở miệng nữa, hắn quay người đi ra ngoài, tới phòng làm việc của mình, quả nhiên, Tiêu Nhiên và Trương Trí Công đang đứng bên ngoài đợi hắn.

Tiêu Nhiên cảm thấy mình rất vô tội rất đáng thương rất xui xẻo.

Thử nói xem hắn có làm gì đâu chứ, hai năm trước, hắn chỉ biết cậu hai Trương thích Lâm Dục, lần đó, hắn còn phá hoại tình cảm của người ta___ tuy rằng Lâm Dục tự động chạy đi, nhưng nói ra cũng có trách nhiệm của hắn.

Được thôi, không có kích thích thì không có trưởng thành, cậu hai Trương bị kích thích nên trưởng thành, cho dù là chuyện tốt, nhưng sau đó thì sao? Sau đó người ta vẫn tình cũ không quên, thật ra hắn vẫn luôn cảm thấy đầu óc của Trương Trí Công có vấn đề, Lâm Dục à, đó là một người ở chung sẽ khiến người ta bùng đầu, người này còn cứng đầu muốn nhào tới, còn thích luôn, còn muốn cả đời, không phải là tự tìm ngược sao?

Nhưng dù sao đây là chuyện của người khác, không có quan hệ gì với hắn, mà là người hợp tác, chỗ nào có thể giúp đỡ hắn cũng nên giúp một tay.

Nhưng chỉ là dẫn hắn tới chỗ của Caesar, chẳng qua là muốn tiện quan sát___

Thật ra trên tivi cũng có thể xem, chỉ là ở đây thì toàn phương vị hơn tivi, nếu hắn biết chuyện sẽ phát triển thành thế này, thì có cho hắn một triệu, mười triệu hắn cũng sẽ không làm chuyện này!

Nhưng, ngược lại cho hắn một trăm triệu, hắn cũng không nghĩ tới Caesar lại nhìn trúng Lâm Dục! Hơn nữa phát triển nhanh đến vậy, mới chỉ có không bao lâu mà thôi, ăn một bữa cơm, hai người, đã làm xong chuyện rồi?

Tiêu Nhiên cảm thấy cả hôm nay hắn đều đang nằm mơ.

“Có quan hệ gì tới mày chứ?”

Hắn tự hỏi, nghĩ thế nào cũng cảm thấy không có quan hệ với mình, mặc kệ là tình yêu tay ba hay tay tư, mặc kệ bọn họ tại sao lại thích một kẻ phi nhân loại như Lâm Dục, dù sao lại không phải là hắn thích, tại sao hắn phải dính vào?

Hắn không nghĩ nữa, hắn một chút cũng không muốn nghĩ, nhưng Trương Trí Công là do hắn dẫn tới, vấn đề cũng xuất hiện sau khi hắn dẫn người tới, nói thế nào, hắn cũng không thể bỏ mặc.

Vì thế, tuy một triệu lần không muốn, lúc này hắn cũng cùng Trương Trí Công đợi ở đây.

Trương Trí Công vừa thấy Caesar, ánh mắt đó giống như sư tử đang trong thời kỳ động dục lại bị đoạt đi phối ngẫu.

Caesar cũng không để ý tới hắn, gọi nhân viên trực ban rót cà phê xong, mở miệng: “Thật ra tôi không cho rằng tôi cần phải giải thích gì với cậu, theo như tôi biết, cậu và Lâm Dục không có bất cứ quan hệ nào, nhiều nhất, các cậu cũng chỉ có quan hệ chủ thuê làm mướn. Mà trong thời gian đó, cậu và cậu ấy ở chung cũng không vui vẻ.”

Trương Trí Công nghiêng răng nghiêng lợi: “Đúng, anh nói không sai, nhưng tôi sẽ bù vào, hơn nữa, tôi thật tâm với cậu ấy, ngay bây giờ tôi có thể cùng cậu ấy đến sở đăng ký!”

“Tôi đương nhiên cũng là thật lòng.”

“Hai mươi bốn tiếng là thật lòng?”

Caesar nhìn hẩn chậm rãi cười: “Thật ra tôi không tất yếu phải nói với cậu, nhưng thấy cậu thật lòng như thế, tôi sẽ trả lời cậu, trên đời này có một từ, là vừa gặp đã yêu.”

Ầm!

Tiêu Nhiên chỉ cảm thấy đỉnh đầu có sét đánh, ngay cả Trương Trí Công cũng hoài nghi lỗi tai mình xảy ra vấn đề, làm sao cũng không tin nổi từ này nói ra từ miệng Caesar.

“Được rồi, những gì có thể trả lời tôi đã trả lời rồi, nếu cậu cần, hoan nghênh ngày mai tới đây quan sát cuộc đấu, nhưng về vấn đề này, tôi chỉ giải thích một lần, ngày mai cậu có hỏi tôi, tôi cũng sẽ không trả lời.”

Caesar nói rồi đứng lên, ra về đuổi khách.

“Tôi sẽ không từ bỏ! Tôi sẽ không từ bỏ như thế!”

Caesar không để tâm nhìn Trương Trí Công một cái, không trả lời.

Bảy giờ rưỡi sáng hôm sau, Caesar cầm thẻ phụ đào Lâm Dực ra khỏi giường, nhân lúc Lâm Dực vào nhà vệ sinh, hẩn ném hết quần áo trước kia của y vào túi rác rồi vứt ra ngoài cửa.

Lâm Dực rửa mặt đánh răng xong, thì thấy Caesar đang lật báo, trên giường là một bộ trang phục thanh nhàn màu trắng.

“Chân cậu bị thương, hôm nay mặc cái này đi.”

“Như vậy liệu có khiến tôi trở nên không lịch sự không? Lạc Lạc, tôi cũng chú ý tới hình tượng, tuy rằng hôm nay có thể tôi sẽ bị loại, nhưng TQ chúng tôi có một câu, là tuy bại mà vinh, tôi đã vào được năm mươi hạng đầu, cho dù bị loại, cũng là kiêu ngạo vinh quang, vì thể hiện sự kiêu ngạo này, tôi nhất định phải mặc trang phục lịch sự ra mặt, nói thế, tôi thật ra nên đổi sang trang phục Đường hay trang phục Trung Sơn?”

Caesar trầm ngâm rằng: “Ngày mai tôi sẽ chuẩn bị trang phục Đường cho cậu.”

“Thật sao? Lạc Lạc anh thật tốt, vậy, tôi phải đưa anh bao nhiêu tiền?”

“Không cần.”

“Nhất định phải cần. Lạc Lạc, tuy quan hệ của chúng ta tốt, nhưng anh em ruột cũng phải tính rõ, tôi ăn một bữa của anh không vấn đề, nhưng chuyện tiền bạc nhất định phải phân rõ. Nếu không, hôm nay tôi lấy của anh một bộ đồ, ngày mai lấy của anh một đôi vợ, qua ngày mai lấy của anh một cái quần lót... đương nhiên, tôi sẽ không lấy quần lót của anh, tôi chỉ là nói, cứ tăng thêm từng chút một, thì không thể được. Lạc Lạc Lạc Lạc, tôi nói anh có nghe không vậy?”

Caesar hít sâu một hơi, thật muốn hỏi y, lúc đầu sao cậu lại dùng của Trương Trí Công. Nhưng hẩn biết, lúc này nếu biện luận, thì sẽ nói hoài không hết.

Vì thế, hẩn đặt báo xuống, dùng giọng nói cố gắng hòa nhã nói: “Đến giờ rồi, cậu mặc đồ đi, chúng ta đi ăn sáng.”

Lâm Dực nhìn đồng hồ, quả nhiên đã tám giờ, về chuyện quần áo, trở về nói sau.

Y thay đồ, cùng Caesar đến nhà ăn, sau đó đụng phải Vịt con xấu xí, chưa đi được hai bước, lại đụng phải Trương Trí Công.

74. Chương 74

Tình hình hiện tại phải nói thế nào đây? Nếu là trong truyện tranh, chính là mắt và mắt bắn điện.

Trương Trí Công tràn đầy tình tứ nhìn Lâm Được, trong lúc đó còn dùng ánh mắt bình tĩnh, nhưng bao hàm châm chích lạnh lẽo liếc trộm Caesar.

Vịt con xấu xí tràn đầy tình tứ nhìn Caesar, trong lúc đó còn dùng ánh mắt nghi hoặc khinh thường liếc Lâm Được và Trương Trí Công.

Caesar thản nhiên bất động, vẫn giữ bộ mặt liệt muôn thuở.

Lâm Được cười tươi, lộ ra hàm răng trắng chiêu bài.

Hai người đều làm như không thấy sự lạnh nhạt khinh thường.

Mở miệng đầu tiên là Lâm Được: “Cậu hai, xin chào, Vịt con xấu xí, trùng hợp vậy.”

Vịt con xấu xí gật đầu, không nói gì, Trương Trí Công cười đáp: “Chào, tôi nhớ cậu thích ăn bánh bao, vừa rồi tôi thấy ở đây cũng có, còn có sủi cảo tôm, cậu còn muốn ăn gì, tôi lấy giúp cậu.”

“Sủi cảo tôm thì một lồng, bánh bao thì không cần lấy, sáng sớm ăn nhiều dầu mỡ không tốt.” Mở miệng là Caesar, hắn gật đầu với Trương Trí Công, “Cháo bí đỏ ở đây không tồi, cũng thích hợp cho Lâm Được, cậu giúp cậu ấy lấy một chén, ngoài ra thêm một phần kem chocolate.”

Gương mặt Trương Trí Công cứng lại, nói: “Lượng ăn của Lâm Được tôi rõ nhất, một lồng sủi cảo không đủ cho cậu ấy nhét kẽ răng.”

“Bốn tiếng đồng hồ sau là họ có thể ăn, trong lúc thi đấu cũng có thể thêm bánh ngọt, với cậu ấy như thế là đủ rồi, ăn quá nhiều ảnh hưởng suy nghĩ.” Nói rồi nhăn mày, dùng giọng hơi bất mãn tiếp: “Cậu không phải cũng từng tham gia WPS sao? Sao ngay cả điểm này cũng không biết?”

Cậu hai Trương bức bối muốn nội thương. Hắn trọ ở Sharon, sáng sớm sáu giờ đã phải chạy qua đây cản người, ăn một phần cơm sáng hết hai tiếng mới thấy Lâm Được, kết quả vừa thấy Lâm Được cũng thấy luôn Caesar, vốn dĩ như vậy đã đủ hậm hực, vừa định biểu đạt mình hiểu Lâm Được cỡ nào, lại bị Caesar giáo huấn phủ đầu, mà Caesar nói lại có lý, trong lĩnh vực này, lại là chuyên gia hàng đầu, hắn ngay cả sức phản bác cũng không có.

Cuối cùng chỉ đành nói: “Lâm Được, trời nóng, tôi cảm thấy nên ăn cháo đậu xanh vẫn hơn.”

“Cháo đậu xanh thanh nhiệt đương nhiên không tồi, nhưng hiện tại cậu ấy không thích hợp, cậu vẫn lấy cho cậu ấy cháo bí đỏ đi.”

Sắc mặt Trương Trí Công lại đen đi một phần.

Cháo đậu xanh, thanh nhiệt giải độc phòng nắng điều hòa, hạ mỡ máu chống mỡ cứng bảo vệ gan, có thể nói là loại cháo sức khỏe kinh tế hàng đầu, nhưng có vài loại người không thích hợp ăn, chẳng hạn người thể hư hàn, người tính khí hư hàn và người bị tiêu chảy...

Lâm Được nhìn thể nào cũng không giống thể hư, dạ dày chắc cũng khỏe mạnh, khả năng duy nhất chính là tiêu chảy, nhưng tại sao y đang yên lành lại tiêu chảy?

Tối qua khi ăn cơm còn không có bất cứ vấn đề nào, sao tối sáng nay lại có vấn đề?

Trương Trí Công mài tê cả răng, muốn che quai hàm hít hơi, Lâm Được bên kia thì xấu hổ cười cười___ Đây tuyệt đối là nhân tố tâm lý của cậu hai Trương.

“Tôi ăn cháo bí đỏ được rồi.”

Răng cửa răng hàm răng khôn của cậu hai Trương đều có vấn đề, nếu đổi lại là hai năm trước đổi lại đang ở Cúc thành, hắn đã muốn phát tay áo đi kiểm tra xem Lâm Được rốt cuộc có phải thật sự có vấn đề không, mà hiện tại, hắn chỉ có thể hít từng hơi, sau đó bạnh khóe miệng: “Tôi đi lấy cho cậu, bánh kem cậu muốn dùng kèm trái cây hay kèm thạch?”

Lâm Được nói muốn kèm trái cây, Trương Trí Công đi. Nãy giờ ba người vẫn dùng tiếng Trung nói chuyện, Vịt con xấu xí cũng không biết họ đang nói gì, thấy Caesar và cậu hai Trương nói chuyện kiểu không xong, nên nhìn Trương Trí Công thêm vài cái.

Cô vốn vẫn luôn ở phòng mình ăn cơm, sở dĩ hôm nay qua đây, là vì tối qua sau khi cô đi Spa, nghe thấy nhân viên của JA đang bàn tán đại để cùng một người đàn ông TQ thế nào thế nào.

Đối với lời đồn này, cô vốn không để ý, rất lâu trước đó, cô đã biết Caesar từng có quan hệ với rất nhiều người, nam nữ đều có, nhưng cô chưa từng để ý, cô tin cuối cùng người đứng bên cạnh Caesar nhất định là cô.

Cô thậm chí cảm thấy mình và Caesar đã đạt được một loại ăn ý ngầm, khi bọn họ muốn một gia đình, muốn kết hôn, thì sẽ tìm tới nhau____

Còn ai thích hợp hơn cô chứ? Còn ai xứng đứng bên cạnh Caesar chứ, đồng dạng, trừ Caesar, có người đàn ông nào có thể đứng bên cạnh cô chứ?

Trước kia cô luôn nghĩ thế, nhưng hai năm nay, Caesar đều không chủ động đi tìm cô, không chỉ cô, theo cô biết, bao gồm rất nhiều người trước kia đều không nhận được điện thoại của Caesar.

Cô bắt đầu sợ hãi, khi một người đàn ông đoạn tuyệt phong lưu quá khứ, thì đó gần như chỉ có một khả năng, người đó thật lòng yêu một người rồi.

Để tâm nghe ngóng, lưu tâm quan sát, cô lại tìm không được người đó là ai, thế là lại nghĩ tới khả năng mình hiểu sai.

Lần này tới thi đấu, cô cũng từng gọi điện cho Caesar mấy lần, từ trong điện thoại không nghe ra được cái gì, đối với ám thị của cô, Caesar cũng chỉ thờ ơ cho qua.

Là cao thủ, cô cũng có kiêu ngạo. Mà là phụ nữ, cô cũng biết quá bức bách chỉ khiến đàn ông chạy mất.

Cho nên cô trầm mặc, chỉ là khi Caesar lần đầu tiên xuất hiện trong nhà ăn WPS, cô không thể nhẫn nại được nữa.

“Anh muốn tối nay em mặc đồ gì?”

Đây là một lời trêu chọc to gan hàm súc, bình thường, Caesar chỉ cần cho một màu nào đó, bọn họ coi như đã hẹn ngầm, nhưng lần này, Caesar sau khi trầm mặc một chút, thì lại nói: “Vấn đề này tôi đã không thích hợp trả lời nữa, hy vọng quan hệ của chúng ta có thể trở về lúc đầu.”

Lúc đầu? Lúc đầu là quan hệ gì? Không phải tình lữ, mà là người quen bình thường, đúng, chỉ là người quen, thậm chí ngay cả bạn cũng không phải!

Đại để, đây là người đàn ông cô cho rằng nhất định sẽ trở thành chồng cô nhưng lại đi yêu người khác rồi!

Vì thế, sau khi nghe thấy mấy nhân viên bàn tán, cô tới nhà ăn, cô không biết mình tới làm gì, trừ biết đối phương là một người đàn ông TQ ra cô không có bất cứ tin tức nào, cô không biết người đó có phải cũng ở trong JA không, không biết người đó có phải sẽ tới nhà ăn ăn cơm không, nhà ăn nhiều như thế, cô càng không biết người đó sẽ tới đâu.

Nhưng cô vẫn tới, cô chẳng qua là, chẳng qua là muốn làm chút gì đó.

Ban đầu, cô cho rằng là Lâm Dục, mà hiện tại, cô lại hoài nghi có phải là Trương Trí Công?

Ánh mắt cô qua lại giữa ba người đàn ông. TQ Lâm này tới cùng đại để, mà người này lại luôn nói chuyện với đại để, đại để luôn lạnh nhạt, tại sao lại nói nhiều như thế với người này?

Thấy Trương Trí Công đi tới bàn, cô cũng theo: “Anh là người TQ sao?”

Trương Trí Công đang hậm hực, không quan tâm phong độ quý ông, không hảo khí nói: “Đúng, có gì sao?”

“Vừa rồi anh nói gì với anh ấy?”

“Không liên quan tới cô.”

Vịt con xấu xí có bao giờ bị người ta lạnh nhạt như thế, huống hồ lúc này tâm trạng của cô không tốt hơn cậu hai Trương bao nhiêu, lập tức lạnh lẽo nói: “Anh tới từ TQ, có lẽ không biết quan hệ của tôi và anh ấy.”

Trương Trí Công cuối cùng quay đầu lại: “Cô và anh ta có quan hệ gì?”

“Rất nhiều người đều cho rằng chúng tôi sắp kết hôn rồi.” Cô sờ vòng tay của mình nói: “Đây cũng là anh ấy tặng tôi, TQ các anh nói thế nào? Tín vật định tình, đây chính là tín vật định tình của chúng tôi.”

Cậu hai Trương nhìn Vịt con xấu xí, lại nhìn vòng ngọc đỏ, cổ nhin dục vọng muốn chửi tục, nghiêng rằng nói: “Vậy hai người sao không đi kết hôn đi? Ngay cả người đàn ông của mình cũng không quản được, còn ở đây nói nhảm với tôi làm gì.”

Nói xong, đặt mâm sủi cảo tôm vừa đưa ra lên mâm, bưng đi, Vịt con xấu xí nhìn bóng lưng hắn, tùy tiện cầm một mâm đồ, đi theo tới chỗ ngồi.

Vịt con xấu xí hiện tại tuy tức giận vô cùng, nhưng cô cũng không định gây chuyện ở đây, như vậy chỉ khiến Caesar càng ghét cô, cho nên cô đi tới chỗ Lâm Dục, ngay cả cơ cũng đã nghĩ xong, hỏi cảm giác của y hôm nay thế nào? Biểu đạt một chút tán thưởng với thuật đánh bài của y. Nếu Caesar đã tiếp nhận người mới này, cô cũng không có lý do cự tuyệt.

Cô vừa tới bàn, đã thấy Caesar gấp một cái sủi cảo đặt vào đĩa Lâm Dục.

Lần đầu tiên trong đời, mắt Vịt con xấu xí trừng đến muốn lột tròng.

Đại đế, đại đế vẫn luôn lạnh nhạt, tuy sẽ phong độ kéo ghế cho phụ nữ, tuy sẽ hào phóng quẹt thẻ cho tình nhân, tuy sẽ có lòng tặng quà vào sinh nhật, nhưng từ bao giờ, từ bao giờ lại gấp đồ ăn cho người ta!

Keng__

Rầm!

Không phải là khay trong tay Vịt con xấu xí, tuy tay cô đang run rẩy, nhưng khay của cô vẫn chưa rớt xuống đất, phát ra những âm thanh đó là người khác, bốn người, Vịt con xấu xí Lâm Dục và Trương Trí Công cũng thôi, Vịt con xấu xí còn có thể thu hút mấy ánh mắt, nhưng mọi người nhìn nhiều thêm vài lần rồi cũng thôi, nhưng cộng thêm Caesar thì không giống vậy.

Caesar rất ít khi xuất hiện ở nhà ăn, ngay cả nhân viên của JA cũng không gặp được hắn mấy lần ở chỗ này, lúc này hắn và Vịt con xấu xí cùng xuất hiện, bất kể có cảm thấy hứng thú với chuyện người hay không cũng đều hiếu kỳ. Kết quả bọn họ không đợi được cảnh Caesar và Vịt con xấu xí mở ám, mà lại đợi được Caesar gấp đồ ăn cho Lâm Dục.

Mấy người vốn đang vừa ăn vừa nhìn trộm, một người trong đó liền run rẩy, làm rớt khay, nhân viên đang đẩy xe đồ ăn sang bên này, tay bị trượt liền tông vào bàn kế đó.

Lâm Dục đang chuẩn bị đựng đũa, nghe thấy tiếng liền ngẩng đầu, Caesar lại nói: “Ăn của cậu đi.”

Miệng nói thế, lại gấp cho y cái sủi cảo tôm khác, mắt thì nhìn Trương Trí Công, tay trái lại cầm chén cháo bí đỏ bưng tới trước mặt mình.

“Đó là cho Lâm Dục.”

“Tôi biết.”

Trương Trí Công gần như muốn thổ huyết, đây là ai vậy, đây là Caesar sao? Không phải ai cũng bảo người này lạnh mặt lạnh tâm lạnh gan sao? Không phải ai cũng nói người này ngang ngược tung hoành, tập hợp của kẻ bá đạo ngang ngược chính là đây sao.

Caesar thì không suy nghĩ tới chuyện khí thế bá đạo hay con rùa gì. Hắn trước kia từng muốn buông tay, như vậy Lâm Dục muốn làm thế nào cũng tùy y, hiện tại nếu hắn đã quyết định phải thu nạp Lâm Dục, thì đương nhiên phải giết hết tất cả những nhân tố bất lợi.

JA không phải được tạo dựng vào khí thế bá đạo ngang ngược, hắn có thể có địa vị hiện tại không có quan hệ gì với khí thế bá đạo ngang ngược.

Mượn thế mà lên, phân hóa tiếp thu, dùng tất cả thủ đoạn khiến đối phương suy yếu làm mình lớn mạnh, hắn đi được tới hiện tại, dùng là mưu kế, sử là thủ đoạn. Hai bên hắc bạch đều có đạo qua, quang minh chính đại có thể giải quyết thì giải quyết quang minh chính đại, không giải quyết được, hắn cũng không để ý dùng một chút thủ đoạn không mấy trong sáng.

Trùng một cái đã khiến bên địch sợ hãi, khí thế bá đạo ngang ngược vừa tỏa ra đã khiến đàn em bái lạy, đó là tiểu thuyết truyện tranh.

Đúng, hiện tại hắn trùng một cái quả thật có lực uy hiếp, nhưng cường độ đó xây dựng trên lịch sử quá khứ của hắn, nếu lúc này hắn chỉ là một người bình thường, trùng một cái được gì?

Trương Trí Công có tính uy hiếp, nếu đổi lại người khác, hắn đã sớm thi triển thủ đoạn ném người này ra khỏi Mỹ, lúc này Trương Trí Công còn có thể tới JA, chẳng qua là do hắn còn niệm chút tình cũ trước kia, nhưng cũng chỉ thể thôi, muốn hắn cho cơ hội khác, thì tuyệt đối không thể.

Thấy Lâm Được ăn xong hai cái sủi cỏ tôm, hắn đưa cháo qua, sau đó vẫy tay bảo nhân viên phục vụ đưa cà phê.

“Đại đế à, bụng rỗng uống cà phê không tốt.” Lâm Được miệng đầy cháo nói: “Cháo bí đỏ này không tệ, nếu không anh cũng dùng một chén đi?”

Caesar quay đầu, hơi mỉm cười, sau đó chậm rãi nói được, một chữ nói rung động tâm can, tình ý miên man, người tới đưa cà phê tuy không hiểu tiếng Trung, cũng bị giật mình nhảy dựng, xem chút ngay cả cà phê cũng làm đổ.

Một bữa cơm, trừ Lâm Được thực sự ăn chút đồ, Caesar ăn chén cháo bí đỏ ra, Trương Trí Công và Vịt con xấu xí đều cơm không dính răng, Trương Trí Công còn tốt, khi đợi Lâm Được đã ăn chút đồ, Vịt con xấu xí thì bụng rỗng lên bàn đầu.

Mà đương nhiên, về nội dung bữa cơm này, cũng nhanh chóng lan truyền trên dưới JA, khi hai người lên bàn đầu, ngay cả Vua sư tử cũng bắt đầu dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá Lâm Được.

Nhưng người nước ngoài chính là tốt ở điểm này, cho dù trong lòng nghi hoặc, nhưng chuyện riêng tư của người ta, bình thường cũng không tùy tiện thăm dò, Vua sư tử mấy lần mở miệng, cuối cùng vẫn không hỏi.

Mà phòng giám sát thì đang bùng nổ, một đồng người kéo hai nhân viên làm ở nhà ăn bức hỏi: “Là người này? Cậu xác định là người này? Người TQ tướng mạo đều giống nhau, cậu xác định không nhìn lầm? Nhìn kỹ lại đi, nhất định phải nhìn cho kỹ.”

Hai người đó tỉ mỉ nhìn tới nhìn lui, sau đó thề thốt nói mình không nhìn lầm, phòng giám sát liền kêu lên thăm thiết_____

Nhìn Lâm Được đầu lười với Hoa Hồ tử rất thú vị, nhìn Lâm Được thu thập Ngựa hoang cũng rất đã nghiên, nhưng nếu Lâm Được đó, Lâm Được đó trở thành người trong lòng của ông chủ nhà mình, cuộc sống như thế làm sao mà qua.

Trong đó, người biểu hiện thâm nhất, chính là giám đốc quan hệ xã hội, hắn không ngừng lặp lại năm chữ: “Sao có thể như vậy?”

Hắn không biết, vào giờ phút này không phải chỉ có mình hắn, rất nhiều người nghe được tin này đều nghĩ thế, ngay cả Vịt con xấu xí tận mắt chứng kiến cả câu chuyện, lúc này cũng không dám tin.

Mà Lâm Được lúc này, cũng rất đau khổ, đương nhiên, y đau khổ không phải những chuyện trên, y đau khổ là, làm sao chịu qua hôm nay.

Chip không tới chín mươi ngàn, nếu ở trên bàn mười người, không ngừng bỏ bài, còn có thể kéo dài một chút, nhưng hiện tại bàn chỉ có bảy người, mà cuộc mùa thì cứ hai tiếng lại tăng, mà lúc này trên bàn, chip của y cũng là ít nhất.

“Hơn nữa nếu không ngừng bỏ bài, cho dù kéo dài tới ngày mai, cũng không vینگ quang gì.”

Sau khi bỏ ba ván, y vực tinh thần, nhìn bài trong tay, 10 bích, J bích, rất bình thường.

Lâm Được đối diện với dealer số 4, y đẩy năm mươi ngàn ra, hiện tại số chip của y còn sáu trăm ngàn, năm mươi ngàn, chỉ là thử một chút.

Số 5 cánh dưới của y và Vịt con xấu xí đều đã bỏ bài, Lâm Được ngẫm nghĩ, đẩy ra năm mươi ngàn, Vua sư tử bỏ bài.

Nhà cái phát ba lá Flop: K cơ, 10 cơ, 9 cơ.”

Số 4 bỏ bài, cánh dưới của hắn cũng bỏ bài, tới phiên Lâm Được, y thở dài, đẩy tất cả chip ra.

“Cược all!” Giọng của Ike lại vang lên hưng phấn, “Được tới từ TQ cược all! A, trời ạ, hiện tại anh ta chỉ có một con 10! Có lẽ anh ta muốn sảnh, nhưng đối thủ của anh ta đã có xám chi rồi!”

75. Chương 75

Hiện tại trên bàn còn lại số 6 và Lâm Được.

Cuộc đấu tới giờ, người có thể lưu lại đều có một chút danh tiếng, người trước kia hoàn toàn không có tiếng tăm gì không nhiều, mà số 6 này lại là một trong số đó. Người này tới từ Anh, tuy từ thời thiếu niên đã bắt đầu chơi bài, nhưng vẫn chỉ chơi vài ván với người thân bạn bè, rất ít khi vào sòng bài.

Năm nay hắn vừa tốt nghiệp đại học, vì không tìm được công việc thích hợp, tâm tình buồn bực đã chạy tới Mỹ nghỉ phép, đúng lúc gặp WPS, hắn nhất thời kích động báo danh, sau đó lại một đường qua ải trăm tướng đi được tới đây.

Khi phương tiện truyền thông phỏng vấn hắn có tuyệt chiêu gì, hắn chỉ nói một câu: “Vận may của tôi rất tốt.”

Đúng, vận may của hắn quả thật không tồi, ngay từ đầu trên bàn của hắn vẫn không gặp phải cao thủ gì, sau đó số bàn ít dần, hắn cũng có thể lưu lại, nhưng nếu nói hắn toàn dựa vào vận may, thì cũng không đúng.

Vận may đương nhiên có, nhưng còn có một phần là vì hắn vẫn luôn đánh bài theo phương pháp chính xác, chưa từng mạo hiểm, chưa từng cướp gà, nếu không nắm chắc trên sáu mươi phần trăm thì tuyệt không cược. Sự cẩn trọng này, cộng thêm vận may, hắn vào được năm mươi hạng đầu, còn được phóng viên gọi là “số 6 may mắn” — Có lẽ có nhân viên công tác của JA vì hứng thú mà đã sắp xếp một chút, có lẽ thật sự là trùng hợp, hắn ngồi qua ba mươi tám bàn, thì hết hai mươi hai bàn đều là số 6.

Mà hiện tại, hắn ngồi trên vị trí số 6, lật bài riêng của mình, thật ra vừa rồi hắn đã nhìn qua rồi, nhưng cho dù là thế, khi thi đấu, người ta luôn không kim được liên tục nhìn bài riêng của mình.

Một đôi 9, cộng với con 9 cơ trên bàn thì có thể ra xám chi, đây cũng tính là bài không tồi, theo cách đánh bài chính xác, hắn nên theo.

Nhưng, nghĩ tới lời đồn nghe được sáng nay, hắn lại chần chờ.

Cho dù hắn không thể tính là người trong giới bài, nhưng danh hiệu của Caesar cũng như sấm bên tai, quả thật chính là truyền kỳ trong poker Texas, khi hắn vừa mới tiếp xúc với poker Texas, thì đã bắt đầu nghe đồn về Caesar. Nhiều năm nay, Caesar không chỉ là thần tượng của hắn, mà còn là một ngọn núi cao chỉ có thể kính ngưỡng.

Mà người này, là người tình của Caesar, tuy rằng có lẽ đó chỉ là tin đồn, nhưng tối qua trong nhà ăn, hắn quả thật chính mắt thấy Caesar giúp người TQ này chinh cả vạt.

Nghĩ tới đây, hắn nhìn Lâm Được một cái, Lâm Được thờ ơ vuốt cằm, mắt híp lại, chú ý tới ánh mắt của hắn, liền quay đầu mỉm cười với hắn.

Nụ cười này chỉ là chào hỏi đơn thuần, mà trong mắt số 6, thì chính là âm mưu thâm sâu, cũng chính là đang đợi hắn nhảy hố!

“Hiện tại mình còn một trăm ba mươi ngàn, nếu không theo ván này, có lẽ còn có thể kiên trì tới kết thúc hôm nay, nhưng nếu theo, thì không thể nắm chắc.”

Là một lính mới, số 6 tuy hy vọng mình cũng có thể đạt được vòng tay, nhưng phần nhiều là hấn nghĩ có thể kéo dài ngày nào hay ngày đó, như vậy tương lai có kể lại cũng rất nở mặt.

Đã hết thời gian, nhà cái nhắc nhở. Hấn lại nhìn hai con 9 của mình, thật sự là bài rất tốt.

“Không cần quá lo lắng.” Lâm Được chân thành mở miệng, “Bài của tôi rất tệ, cậu chỉ cần không phải tệ lắm, thì có thể thắng.”

Số 6 nghi ngờ nhìn y, Lâm Được lại nói: “Tuy nhìn từ mặt bài thì tôi cũng có thể tạo nên thùng hoặc sảnh, nhưng vận may này không nhiều, cậu có xám chi đúng không? Nếu có thì nên dừng cảm theo, ít nhất cậu có tám mươi phần trăm thắng.”

“Tôi bỏ bài.” Số 6 gấp hai lá bài lại rồi ném cho nhà cái, sau đó có chút đắc ý nói với Lâm Được: “Tôi có thể đi tới nay, có vận may, còn có rất nhiều nhân tố, mà trong rất nhiều nhân tố này, có một nhân tố là, tôi chưa từng đối đầu với cao thủ.”

Lâm Được chớp chớp mắt, tràn đầy khó hiểu: “Tôi trở thành cao thủ hồi nào?”

Nói xong y nhìn Vua sư tử, Vua sư tử ho một tiếng, tránh né ánh mắt y, đúng, Lâm Được không tính là cao thủ, trước khi y chưa lấy được một vòng tay thì không thể nói là cao thủ, nhưng đó là trước hôm nay. Mà từ sau hôm nay——

“Chỉ là nở mặt đại đế, mình cũng bằng lòng kết nạp cậu ta.” Vua sư tử thầm nói: “Đương nhiên, tiền đề là lời đồn đó phải là thật.”

Mà khi Lâm Được biểu thị nghi ngờ với thân phận của mình, bên kia Ike đã bùng nổ vào máy quay: “À, anh ta đã bỏ bài, khi trong tay có xám chi anh ta lại bỏ bài, Lâm tới từ TQ của chúng ta, vào lúc sắp phải rời cuộc đấu, lại hòa hoãn được, à, đợi đã, bên phía chúng tôi có một tin mới nhất... ời thượng đế, đây là tin do ai đưa tới? Biên tập! Biên tập! Chắc không phải anh muốn tôi công bố tin tức này ở đây chứ, trời ạ, nếu là giả, tôi sẽ bị phanh thây ném vào biển, cho dù là thật, tôi cũng bị ném đi đứt cá mập!”

“Rốt cuộc là tin gì? Nếu cậu thật sự lo lắng thì để tôi.”

“À, sao tôi có thể đẩy nguy hiểm cho cậu? Được rồi, để tôi nói. Mời máy quay tập trung vào Được của chúng ta, đúng, chính là vị tới từ TQ mà tôi vừa mới nói, đặc tả cho tôi, tốt, cứ giữ yên như thế. Các vị khác giả, xin nhìn kỹ. À, không phải gian lận, không không không, không có liên quan gì tới gian lận. Tôi muốn nói là, vị này, chúng ta có lúc sẽ gọi anh ta là Bút nguyên tử, có lúc sẽ gọi anh ta là Kẹo que, có lúc dứt khoát gọi tên, thật ra, anh ta còn có một thân phận, đó chính là... người yêu của đại đế.”

Năm chữ cuối cùng, hấn nói rất nhẹ rất nhanh rất bình tĩnh, nói xong câu này, hấn liền chuyển đề tài sang chỗ khác, nhưng sau khi trầm mặc nửa phút, cả Las Vegas thậm chí là cả nước Mỹ đều sôi sục.

Mọi người lũ lượt gọi điện thoại, đăng tin nhắn trên mạng, có người kích động thậm chí bắt đầu tấn công mạng của đài truyền hình.

“Đây là nói dối, tôi không tin!”

“Ike, tôi vẫn luôn rất tán thưởng phong cách bình luận của anh, nhưng tôi thật sự không dám khen trò đùa ác ý hôm nay!”

“Xin nói từng câu có trách nhiệm vì chính các anh!”

“Đây là thật sao? Đây là thật sao?”

...

Không tới nửa tiếng, tỷ lệ truy nhập vào WSP liên tục tăng lên, tuy rằng rất nhiều người gọi điện thoại tới chỉ trích, nhưng lại có càng nhiều người muốn xem thử người yêu nam giới của đại đế rốt cuộc ra làm sao.

Đúng, ai có người yêu, ai với ai thành đôi đều không phải là vấn đề mới mẻ gì, tin tai tiếng của Caesar đại đế chúng ta trước kia cũng từng nghe qua, chẳng hạn cùng với mình tình đang nổi tiếng nào đó, chẳng hạn với model nào đó, thậm chí còn từng đồn là với vị cao thủ nào đó.

Nhưng người yêu nam giới, thì vẫn là lần đầu tiên lộ ra, lẽ nào đại để là đồng tính luyến ái? A, thượng đế, thật điên cuồng!

Mà lúc này, Trương Trí Công trong khách sạn Sharon gần như muốn đập nát tivi. Hai tay hấn run rẩy, răng kêu ken két, hai mắt đỏ bừng.

Khoa trương thanh thế! Người này đang khoa trương thanh thế!

Từ hành động ở nhà ăn sáng nay, đến tivi bây giờ, đều là người đó an bài! Nếu không có sự đồng ý của người đó, thì đoạn này căn bản không thể xuất hiện trong tivi!

Người đó, chính là muốn tạo nên một sự thật đã định!

Người đó, chính là muốn khiến tất cả mọi người đều cho rằng Lâm Dục là của anh ta!

Người đó, không cho hấn, cho Lâm Dục một chút khe hở nào!

Đối với rất nhiều danh nhân, đồng tính luyến ái là dơ bẩn, mà đối với người đó, căn bản không sao hết, trong hoàn cảnh của hấn, đồng tính luyến ái song tính luyến chỉ là chuyện không thể bình thường hơn, mình tinh có lẽ còn sợ tin xấu, mà là một cao thủ đứng trên đỉnh cao hấn có gì phải sợ?

Những cao thủ khác sẽ không để ý, những con bạc tới JA đánh bài càng không để ý. Cổ đông? Nhân viên? Càng không thể!

Mà khi tất cả mọi người đều cho rằng Lâm Dục là người yêu của hấn, Lâm Dục còn có thể làm gì? Trương Trí Công hấn còn có thể làm gì?

Đúng, hấn vẫn sẽ tranh, hấn sẽ không từ bỏ, mà Lâm Dục thì sao?

Trước kia, hấn không hiểu Lâm Dục, cho dù đến bây giờ, hấn cũng không thể nói hoàn toàn đã hiểu, nhưng hấn biết, Lâm Dục trên một trình độ nhất định thì là một người rất tùy tiện, không phải là tùy tiện trong cuộc sống cá nhân của y, mà là y dường như có thể thích ứng với mọi hoàn cảnh.

Không đối kháng với hoàn cảnh, mà bất luận ở trong hoàn cảnh nào, y luôn có thể tìm được một vị trí thích hợp với mình, sau đó vui vẻ thoải mái ở lại.

Trong hai năm kia, hấn không ngừng suy nghĩ, nếu lúc đầu hấn không dẫn Lâm Dục tới Macao, nếu lúc đầu hấn không để Lâm Dục bay khỏi tay hấn, thì trải qua hai năm nay, Lâm Dục... có lẽ cũng đã thích ứng rồi.

Có lẽ chưa chắc yêu hấn, nhưng chắc cũng nguyện ý sống cùng hấn, đối với hấn mà nói, như vậy cũng đủ rồi, trong mấy chục năm tương lai, bọn họ có thể bồi dưỡng tình cảm.

Mà hiện tại, Caesar đã tạo ra hoàn cảnh khiến Lâm Dục quen thuộc!

Vào giờ khắc này, Trương Trí Công có một cảm giác gần như tuyệt vọng. Sự tuyệt vọng này không chỉ tới từ thủ đoạn của Caesar, mà còn tới từ thái độ của Caesar.

Caesar nghiêm túc!

Hơn nữa tuyệt đối nghiêm túc nhất định phải đạt được!

Vào lúc này, hấn thậm chí biết, tối hôm qua Caesar còn một câu chưa nói___ “Tôi cũng có thể lập tức đến sở đăng ký cùng cậu ấy đăng ký.”

Nếu không phải ôm ý định cả đời này không phải người này thì không được, Caesar hà tất phải tạo thanh thế như vậy?

Trương Trí Công biết, so với hai năm trước, hấn đã tiến bộ hơn rất nhiều, thậm chí ngay cả anh hấn cũng nói hấn “cứ như hai người”, nhưng bất luận hấn tiến bộ bao nhiêu, cũng không thể nào so sánh với Caesar, đặc biệt là ở đây còn là Mỹ, còn là Las Vegas.

Ở đây, cho dù là Tiêu Nhiên, cũng chỉ là một con cá nhỏ vừa mới tự bảo vệ được mình, mà hấn, chẳng qua là một con cá còn nhỏ hơn nữa, thậm chí là tôm tép. Caesar đối phó hấn, có lẽ chỉ cần động ngón út.

“Cậu hai.”

Lần này Mạc Khải theo hấn tới thấy hấn có vẻ không bình thường liền mở miệng, hấn chậm rãi quay đầu, mở miệng: “Tôi không hiểu. Trước kia bọn họ chưa từng gặp mặt nữa đúng không? Trước kia bọn họ còn không quen biết đúng không? Vừa gặp đã yêu, chuyện này sao có thể là thật? Cho dù có, sao có thể xảy ra ở họ?”

Mạc Khải cũng không biết làm sao trả lời, hấn cũng không tin, nhưng, sự thật dường như lại xác định như thế.

“Nhất định có nguyên nhân gì đó, nhất định có nguyên nhân gì đó mà chúng ta không biết.” Trương Trí Công ôm đầu, “Nhất định có, tôi không tin vừa gặp đã yêu, tôi không tin chỉ mới một ngày đã có thể có tình cảm như thế!”

Mạc Khải nhìn hấn, qua một lúc lâu, đợi hấn bình tĩnh lại mới mở miệng: “Cậu hai, chúng ta trở về đi, chuyện ở đây, cũng không cần chúng ta nữa rồi.”

“Không, tôi không về! Tôi cố gắng đã hai năm, không phải tới để từ bỏ! Mạc Khải, tôi sai rồi, trước kia tôi sai rồi, tôi sai rất nhiều, nhưng mà, hiện tại tôi đã thay đổi rồi mà, tôi thật sự thay đổi, lẽ nào tôi thay đổi cũng không được sao?”

Hấn trừng mắt, vẻ mặt như một đứa trẻ mê mụ, Mạc Khải lại cảm nín. Hai năm nay, hấn tận mắt thấy Trương Trí Công cố gắng, nhìn hấn từ một công tử bột biến thành tinh anh từng chút một, nhìn hấn học tập từng chút một, nhìn hấn tiến bộ.

Hai năm nay, hấn không nghỉ ngơi không chơi bời. Lần WPS này hấn không tham gia, không phải vì hấn không muốn, mà là trong hai năm nay, hấn hầu như không lên bàn bài.

“Hai mươi tuổi không thành danh thủ quốc gia, thì cả đời vô vọng. Cờ vậy là thế, thật ra cờ bạc cũng như thế. Tôi đã đánh hơn mười năm, cũng không trở thành cao thủ, sau này cho dù có tiến bộ, cũng có hạn. Bài thủ tốt nhất, chưa chắc là ông chủ tốt nhất.”

Trương Trí Công đã từng nói như thế, nhưng Mạc Khải biết, poker Texas, đối với hấn mà nói không chỉ là yêu thích đơn giản như vậy, là sở thích, nhưng còn có thứ khác.

Một người qua hai mươi tuổi, luôn hy vọng có một kỹ thuật một sự nghiệp có thể ỷ lại, đây là một loại tâm lý của con người, cho dù cậu hai Trương không cần phải lo ăn lo mặc, nhưng nếu không có thứ gì để chống đỡ, hấn cũng sẽ trống rỗng cũng sẽ mờ mịt.

Mà poker Texas, chính là cây cột của Trương Trí Công, là sự kiêu ngạo của hấn. Có thể nói trong hai năm nay, hấn đã bỏ xuống thứ duy nhất hấn có trước kia.

Mạc Khải biết, lúc này nên nghĩ cách mang Trương Trí Công về, nhưng hấn càng biết, nếu làm vậy, Trương Trí Công nhất định sẽ lưu lại tiếc nuối cả đời.

“Cậu hai, tôi sẽ không miễn cưỡng cậu, nhưng tôi sẽ báo chuyện này cho cậu cả, mà hiện tại, tôi cần cậu đáp ứng tôi một yêu cầu.”

Trương Trí Công chớp mắt, như đột nhiên hoàn hồn, sau đó nghiêng răng nói: “Tôi biết, tôi sẽ không lỗ mắng, tôi sẽ bảo vệ tốt bản thân, chỉ cần tôi không quá giới hạn, nể tình Tiêu Nhiên, người đó chắc sẽ không làm gì tôi.”

Hấn nói thế, thật ra trong lòng cũng không cho rằng Tiêu Nhiên có bao nhiêu mặt mũi, càng không cho rằng Tiêu Nhiên sẽ vì hấn mà đối đầu với Caesar, nhưng nếu hiện tại hấn vẫn yên lành, vậy thì, cũng có nghĩa là Caesar bằng lòng tiếp nhận cạnh tranh công bằng với hấn.

Lâm Dục trên bàn đấu đương nhiên không biết bên ngoài đã nghiêng trời lệch đất, sau khi xác định số 6 thật sự bỏ bài, y vô cùng khó hiểu lật bài riêng của mình, rất vô tội nói: “Tôi còn cho rằng có thể về ngủ một giấc, nhưng mà tốt thôi, tiền thêm một hạng, cũng có thêm chút tiền thưởng.”

Người cả bàn đều khinh bỉ nhìn y, ngay cả nhà cái cũng nhin không được trề môi, được rồi, thắng thì thắng rồi, không cần chọc tức người khác đi, anh còn thiếu tiền thưởng? Có để người khác sống không chứ.

Vì người toàn bàn đã bỏ bài, số chip của Lâm Được lại lên tới hai trăm, trên bàn này cuối cùng cũng không tính là nhỏ nhất, cuộc đấu tiếp tục.

Vì số chip lại phong phú, Lâm Được cũng vực tinh thần, bốn tiếng sau đó, tuy không thắng lớn, nhưng cũng không thua lớn, giúp y chịu được tới thời gian nghỉ ngơi giữa trưa.

Y xoa vai cùng Vua sư tử vào nhà ăn, Vua sư tử hiếm khi không lái nhải, chỉ là không ngừng dùng ánh mắt dị thường đánh giá y, số lần nhiều, ngay cả Lâm Được cũng cảm giác được.

“Vua sư tử, anh có gì muốn nói với tôi sao?”

Vua sư tử nhin nhin, cuối cùng quyết định vẫn hỏi____ Hắn thật sự quá hiếu kỳ, vừa rồi ở trên bàn cũng không cách nào chuyên tâm.

“Chuyện này____”

Hắn vừa định nói, đã có nhân viên của JA bưng một cái khay tới, sắc mặt kỳ cục nói: “Cậu Lâm, đây là chủ tịch hội đồng quản trị cho cậu.”

76. Chương 76

“Chủ tịch hội đồng quản trị? À, đúng... ừm, cho tôi, thứ gì vậy?” Lâm Được sững người, rồi mới hiểu chủ tịch hội đồng quản trị là Caesar.

Nhân viên đó mở nắp lên, chỉ thấy trên cái khay màu bạc là một cái tô cỡ vừa để trắng hoa xanh lam, ở trên là sợi mì dài được cuộn tròn, lại phủ thêm bí đao, thịt cừu, hoa bí, bên cạnh còn có một cái đĩa cũng là xanh trắng đang xen, đặt hai cục bỏ viên lớn bằng trái bóng bàn.

Nhân viên công tác co giật miệng một chút, mới tiếp tục nói: “Đây là chủ tịch năm phút trước đã dặn nhà bếp làm, ngài ấy nói đây là món cậu thích nhất.”

Lâm Được nhận khay rồi gật đầu: “Không sai không sai, mì sợi phải ăn vào lúc này mới ngon nhất, nhưng tốt nhất là phải có thêm ớt và tỏi, tỏi thì thôi, nhưng ớt đâu?”

Khóe miệng nhân viên càng giật, nhưng hắn vẫn trung thực thực hiện chức trách của mình: “Chủ tịch nói ớt là vật tính kích thích, ăn nhiều không tốt, càng không thích hợp ăn vào lúc này.”

Lâm Được đảo mắt trắng, thấp giọng lầm bầm: “Anh ta nghiên cứu cũng nhiều ghê, trước kia cũng không thấy anh ta dài dòng như vậy, khó trách người ta nói nhân viên và cấp trên khác nhau, đánh rắm cũng không vang, quả nhiên người ta một khi lên cấp trên rồi thì sẽ thay đổi.”

Giọng y tuy không lớn, nhưng nhân viên công tác lại ở ngay bên cạnh, sao không nghe được? Hắn miễn cưỡng khống chế miệng mình đừng giật dữ quá, cố gắng bình tĩnh cong lưng đi xuống.

Lâm Được bưng khay, tìm chỗ ngồi, đồng thời quay lại nói với Vua sư tử: “Đúng rồi, vừa rồi anh muốn hỏi gì?”

Vua sư tử nhìn y một cái, chậm rãi lắc đầu: “Không có, tôi không muốn hỏi gì cả.”

“À, vậy mì sợi này anh có muốn ném thử không? Đây là đặc sản quê hương tôi, thịt cừu này nóng, bí đao thì mát, phối với nhau là thích hợp nhất, còn có hoa bí, nhai đã lắm, ừm, nhưng không biết trình độ ở đây thế nào. Giờ tôi vẫn chưa đụng đũa, có muốn chia cho anh một nửa không?”

Nói ra thì Vua sư tử cũng có mấy phần hứng thú, nhưng nghĩ tới tô mì này là Caesar đặc biệt dặn làm cho Lâm Được, liền cảm thấy nếu mình thật sự ăn, chỉ sợ sẽ có phiền phức. Vì thế hắn lắc đầu, đi tìm inh một miếng bánh.

Nếu hẳn đã không muốn, Lâm Được cũng không miễn cưỡng, gấp mì cùng hoa bí lên ăn, cảm giác vị cũng được. Tuy y nghĩ loại mì này thích hợp ăn ở sạp bên đường hơn, nhưng lúc này cũng không thể yêu cầu quá nhiều.

Y đang ăn, đột nhiên cảm thấy trước mặt có người ngồi, ngẩng đầu lên, không phải Vua sư tử, mà là Vịt con xấu xí.

Y dừng người, Vịt con xấu xí mở miệng trước: “Sáng hôm nay, tôi còn không dám tin, nhưng hiện tại, tôi không thể không tin.”

Lâm Được nuốt hết mì trong miệng: “Cái gì?”

“Tôi vẫn luôn cảm thấy tình cảm đối với anh ấy là có thể có có thể không, nhưng hiện tại tôi biết mình đã sai rồi, không phải tình cảm đối với anh ấy có thể có có thể không, mà là, anh ấy vẫn không gặp được người có thể khiến anh ấy nghiêm túc. Chỉ là, anh chính là người đó sao?”

Lâm Được gãi đầu, không nói gì, Vịt con xấu xí lại nói: “Trước kia, tôi vẫn cho rằng anh ấy sẽ lấy tôi, anh ấy có lẽ không yêu tôi, nhưng tôi nghĩ anh ấy sẽ lấy tôi, vì tôi là người hiểu anh ấy nhất. Ít nhất, là người phụ nữ hiểu anh ấy nhất, mà tôi, cũng vẫn luôn đợi anh ấy lấy tôi.”

Nói tới đây, cô tự cười nhạo một cái: “Từ nhỏ, tôi đã cho rằng mình là đặc biệt, tôi xem thường bất cứ ai, luôn cho rằng mình là thông minh nhất, tôi học giỏi, xinh đẹp, làm gì cũng thành công. Khi mười bốn tuổi, tôi mê đam poker Texas, học ba tháng, tôi có thể dùng tiền mình thắng được tự mua quần áo. Tôi vẫn luôn kiêu ngạo, tôi vẫn cho rằng bất luận là đàn ông hay phụ nữ đều không thể nào xứng phối với tôi.”

“Cho nên ban đầu, tôi không yêu anh ấy, tôi chỉ cho rằng cuối cùng có một người đàn ông có thể xứng với tôi, đúng, chỉ là như thế, tôi vẫn cho rằng là vậy. Cho tới vừa rồi, tôi mới biết, thì ra tôi sớm đã yêu anh ấy.”

Cô nói tới đây, cúi đầu, che mặt mình: “Thật đáng cười đúng không? Nếu tôi biết sớm, có lẽ, tôi sẽ càng cố gắng, có lẽ, tôi đã kết hôn với anh ấy rồi, có lẽ, chúng tôi đã có con rồi, nhưng tôi không có, cho nên, tôi đã mất anh ấy rồi đúng không?”

Từ khi Vịt con xấu xí đi tới chỗ này, ánh mắt mọi người trong nhà ăn đều hội về đó, trong phòng giám sát thì càng bùng nổ, adrenalin* của mọi người đều tăng mạnh, hưng phấn tới mức muốn kêu gào. (*Một loại hormone)

Đối đầu rồi! Đối đầu rồi! Đối đầu rồi!

Vịt con xấu xí và Lâm Được đối đầu rồi! Tân hoan và cự ái đối đầu rồi! Một người là bạn gái đã quần quít năm năm, một người là người yêu nam kỳ tích như chớp giật vừa gặp đã yêu.

Sao hỏa đụng trái đất, máy bay đụng tòa nhà Empire State, Bush và Bin Laden mặt đối mặt đó mặt đối mặt!

Tất cả mọi người đều ảo tưởng sẽ xuất hiện tình tiết cũ rích nào đó, nhưng khiến bọn họ tiếc nuối là không có võ bàn, không có tát, thậm chí không cãi nhau, cả quá trình chỉ thấy miệng Vịt con xấu xí động, miệng Lâm Được cũng động, nhưng phần nhiều là do ăn mì.

Trong cả quá trình Vịt con xấu xí nói, y ăn xong một tô mì còn thêm hai cục bò viên, đồng thời còn gọi nhân viên lại rót nước!

“Tôi rất nghi ngờ Vịt con xấu xí đang nói gì, tại sao cậu ta còn có thể ăn?”

Có người lầm bầm như thế, mà hiện tại, bọn họ cuối cùng cũng thấy được thứ có hơi máu chó, Vịt con xấu xí che mặt, là đang khóc đi, nhất định là đổ mắt rồi.

“Các cậu nói xem, Vịt con xấu xí có phải đang cầu xin cậu Lâm không?”

Có người sờ cằm nói thế, bọn họ đã là lần thứ N thống hận trong nhà ăn không có mic.

Nhưng Vịt con xấu xí lúc này không phải đang cầu xin Lâm Được, cô chỉ chậm rãi nói tình cảm của mình, chậm rãi nói nỗi ân hận của mình.

“Thật kỳ lạ, tôi lại đi nói với anh những thứ này, anh cứ xem như đây chỉ là một cô gái không được như ý lắm nhải đi.” Nói xong, cô cầm khăn giấy lau mắt, sau đó đứng lên, đi tới bàn cơm, cầm một phần salad.

Khi cô bắt đầu nói tình cảm của mình, Lâm Được không nói gì, đợi cô nói xong, Lâm Được cũng không nói gì. Trong thời gian còn lại, y dựa lên sofa, chống cằm, mắt nửa híp, giống như đang nghỉ ngơi.

Khi thời gian nghỉ ngơi sắp kết thúc, mọi người lũ lượt ra khỏi nhà ăn, Lâm Được cũng đứng lên, y gần như là người cuối cùng ra khỏi nhà ăn, nhưng sau lưng y vẫn còn một người.

“Tôi đã nghĩ tại sao anh có thể khoa trương như thế, thì ra sau lưng là đại đế.” Ngựa hoang gần như dán vào lưng y nói.

Lâm Được nhìn hẩn một cái, ngáp dài, không nói gì đi thẳng, Ngựa hoang sững sờ, tức giận muốn phun máu.

Cuộc đấu buổi chiều, Lâm Được quả thật thuận buồm xuôi gió, chip không ngừng tăng thêm, bài lớn không ngừng chạy vào tay y, cho dù thỉnh thoảng có bài nhỏ, cũng có thể cướp gà thành công, dùng cách nói của Ike là: “Có lẽ, tất cả những người có liên quan với đại đế, đều có thể hưởng vận may?”

Câu này tuy có hơi mơ hồ, nhưng Caesar quả thật ảnh hưởng tới cái bàn này cũng là sự thật.

Nghé con không sợ cọp, thật ra không phải không sợ, mà là ghé con chưa biết sự lợi hại của cọp, còn không biết sự đáng sợ ở bên ngoài, mà khi con ghé đã trải qua, đụng phải đầu, chịu đủ thiệt, đương nhiên sẽ thay đổi.

Một chim non, đối với chuyện đối phương có phải là cao thủ hay không có thể không để ý, rất nhiều chim non đều cho rằng mình là thần bài tái thế, nhưng một khi đã trải nghiệm, người đã đến trình độ nhất định, sẽ biết sự đáng sợ của cao thủ.

Trên bàn này, cho dù là số 6 may mắn, cũng không thể nói là chim non hoàn toàn, mỗi người đều biết sự lợi hại của cao thủ, mà những cao thủ đó, thì càng biết rõ sự đáng sợ của Caesar.

À, phải, bọn họ biết Caesar có vẻ vừa mới quen biết Lâm Được_____

Tuy không sao tin nổi lời này, nhưng cho dù là thật đi, cho dù Lâm Được chưa từng được Caesar chỉ điểm gì, nhưng, y là người trong lòng của đại đế, hơn nữa xem khí thế, thì không phải là chỉ ở trong lòng bình thường.

À, đúng đúng, đây là bàn đấu, cho dù Caesar tự tới, chúng ta cũng phải nhanh chóng chém rớt y_____ Nếu có thể, càng không cần để ý người yêu gì.

Những thứ này, tất cả mọi người đều có thể nghĩ tới, bọn họ cũng thật sự chuẩn bị làm vậy, nhưng khi họ đối diện với Lâm Được luôn sẽ nghĩ, đây là người tình của đại đế.

Vua sư tử và Vịt con xấu xí còn được, mà bốn người khác thì không được, bọn họ không phải cố ý muốn nhường Lâm Được, bọn họ cũng không thể làm thế, nhưng trong vô thức, khi cảm thấy ván bài này không nắm chắc, khi theo cược và bỏ bài đều có thể, bọn họ càng nghiêng về hướng bỏ bài hơn.

Cái này không phải chuyên nhắm vào Lâm Được, một đồng người, khi đối mặt với cao thủ, đều sẽ phản ứng như thế, mà Lâm Được, thì lại vì Caesar mà được hưởng sự đãi ngộ cao thủ sớm hơn.

Thế là lại bốn tiếng trôi qua, số chip của Lâm Được lần đầu tiên lên tới một triệu.

Lúc này, trên bàn của họ còn vẫn là bảy người, nhưng hai trong số đó là mới gia nhập, trong đại sảnh còn lại ba mươi hai người, cũng có nghĩa là, nếu đào thải thêm hai người, cuộc đấu hôm nay sẽ kết thúc.

Lúc này, số chip của Lâm Được là một triệu ba trăm ngàn, Vịt con xấu xí là một triệu một trăm, Vua sư tử nhiều nhất, một triệu sáu trăm ngàn, số 6 may mắn vẫn còn trên bàn, nhưng lúc này hẩn chỉ còn mười ngàn đáng thương, ba người còn lại, nhiều nhất là tám mươi ngàn, ít nhất là bốn mươi ngàn.

Vịt con xấu xí là dealer, cánh dưới của cô cược mù, nhà cái phát bài riêng.

Sau khi phát bài riêng, giọng của Ike liền hưng phấn: “Ồ, hai con A, chúng ta đã bao nhiêu ván không thấy được hai con A rồi? trên bàn bài bảy người, Vịt con xấu xí chỉ dựa vào hai con A cũng có thể quyết thắng.”

Một đôi không lớn, nhưng bảy người, cũng có thể nói là bài không nhỏ, Vịt con xấu xí đẩy ra một trăm, số 6 trực tiếp bỏ bài, hắn chỉ cầm hai lá bài tạp, bài như thế hắn tuyệt đối sẽ không theo, đối với hành động của hắn, Ike nói thế này: “Rất thông minh, nhưng anh còn có thể bỏ bao nhiêu ván chứ? Trong hai người phải rời khỏi cuộc tiếp theo có số 6 may mắn của chúng ta không?”

Lúc này cuộc mù đã là 2100/4200 rồi, nếu nói là mấy tiếng trước, tám mươi ngàn của Lâm Được rất nguy hiểm, thì lúc này mười ngàn của số 6 càng nguy hiểm.

Vua sư tử thêm cược tới một trăm năm mươi ngàn, người chỉ có chip bốn trăm ngàn cũng bỏ bài, Vịt con xấu xí thêm cược tới hai trăm, số 4 có tám trăm ngàn nhìn bài của mình xong, cũng bỏ bài.

Sau đó, vào tới vòng lá Flop chỉ còn lại Vịt con xấu xí Vua sư tử Lâm Được và số 3 chỉ có bảy mươi hai ngàn.

Mà lúc này, tiền trong pot đã lên tới hơn tám trăm.

Nhà cái phát ba lá Flop: K rô, 9 rô và K chuồn.

Khi ba lá bài này vừa xuất hiện, mắt số 3 nhanh chóng chớp vài cái, ba lá này, đối với hắn gần như không có tác dụng gì.

Vịt con xấu xí đặt cược, cô đẩy ra bốn trăm, số 3 bỏ bài, Vua sư tử suy nghĩ. Hắn có một đôi J, với bài hiện tại, cũng coi như không tồi, nhưng, vẫn không đủ tốt.

Nghĩ tới đây, Vua sư tử có chút buồn cười, khi nào mới có bài nhất định tốt chứ? Trừ khi là vua thùng phá sảnh.

Hắn cười rồi cũng đẩy ra bốn trăm, sau đó, lại thêm mười ngàn.

Lâm Được theo cược, Vịt con xấu xí nhìn y một cái, lại nhìn Vua sư tử, ném ra mười ngàn, sau đó, lại thêm năm ngàn.

Vua sư tử theo cược, nhưng lần này, hắn không thêm cược, Lâm Được cũng không thêm, nhà cái phát lá Turn thứ tư: K bích.

“Bài oan gia!”

Vào lúc này, Ike luôn hô lớn hô nhỏ, bài oan gia, Vua sư tử lúc này là cù lũ ba con K một đôi J, mà Vịt con xấu xí thì là cù lũ ba con K một đôi A. Cù lũ là bài rất lớn, khi bạn có cù lũ gần như không ai sẽ nghĩ tới bỏ bài, mà vận mệnh lại luôn tàn khốc như thế.

Vịt con xấu xí nhìn mặt bài, sau đó chậm rãi đẩy tất cả số chip của mình ra: Cược all!

“Vịt con xấu xí cược all rồi, hiện tại chúng ta phải chờ xem Vua sư tử, Vua sư tử sẽ theo chứ? Nếu là tôi nhất định sẽ theo, nhưng... a, Vua sư tử không hổ là Vua sư tử, anh ta bỏ bài rồi!”

Đúng, vào lúc này, Vua sư tử bỏ bài, tuy lúc này bài của hắn không tồi, nhưng sau khi suy nghĩ, hắn vẫn bỏ bài, hắn không biết đối thủ của hắn có bài gì, nhưng kinh nghiệm lâu dài và trực giác cho hắn biết, ván bài này, vẫn đừng mạo hiểm là hơn.

Vua sư tử bỏ bài rồi, hiện tại chỉ còn lại Lâm Được, nhìn từ mặt bài, bài của y không tốt lắm, bài riêng của y là một con 10 rô và J chuồn, có hy vọng tạo sảnh, nhưng cũng chỉ là hy vọng, hơn nữa cho dù là sảnh, cũng không lớn hơn cù lũ.

Lâm Được nhìn bài, sau đó cầm hai trăm, khi mọi người cho rằng y sắp theo cược, y lại chồng hai lá bài vào nhau.

“Anh ta muốn bỏ bài? Vào lúc này đó tuyệt đối là một chọn lựa thông minh!”

Lâm Được cầm hai lá bài đó, nhưng không lập tức ném cho nhà cái, mà nhìn Vua sư tử, lại nhìn Vịt con xấu xí, sau đó, y cười cười, đây là một nụ cười rất tùy ý, mang theo cảm giác thờ ơ không sao cả, sau đó, y đặt hai lá bài cạnh nhau, sau đó, đẩy sang một bên.

Y muốn theo cược!

“Lẽ nào vì hôm nay anh ta vẫn luôn may mắn, cho nên anh ta cho rằng ván này vẫn có thể thuận buồm xuôi gió sao? A, thật ra lúc này anh ta đã thua rồi, bài lớn nhất của anh ta chỉ là sảnh, nhưng sảnh tuyệt đối không thể nào thắng cù lũ!”

Ike la khản giọng, điệu bộ cứ như muốn trực tiếp nhảy tới trước mặt Lâm Dực lắc y một trận.

Tất cả mọi người đều biết y muốn theo cược, nhà cái đã chuẩn bị sẵn, mà lúc này, đột nhiên lại vang lên một tiếng đình, thì đấu kết thúc!

Có hai bàn đã đồng thời đào thải ra một tuyển thủ, sau đó, trận đấu hôm nay kết thúc. Vịt con xấu xí sững sờ, Lâm Dực thì cũng giống như vô cùng kinh ngạc, nhưng quy tắc chính là quy tắc, vì y không bỏ bài cũng không theo cược, cũng vì cuộc đấu hôm nay đã kết thúc, cho nên, lúc này số tiền tám trăm ngàn trong pot trước khi Vịt con xấu xí cược all sẽ được chia đều cho hai người.

“Vận may, thật sự là vận may quá lợi hại.”

Ike liên tục cảm thán trong tivi, mà Caesar nhìn thấy một màn này, thì lại hí hóp mắt: “Quả nhiên là vẫn chưa đủ sao?”

Thấp giọng nói một câu, hần đứng lên, đi ra ngoài, thế là lại lần nữa, Lâm Dực vừa ra khỏi đại sảnh, liền đụng phải Caesar: “Có thể cùng tôi tới một chỗ không?”

77. Chương 77

Dưới ánh mắt lom lom của mọi người, Caesar dẫn Lâm Dực đi.

Hai người vừa đi, cả đại sảnh liền bùng nổ, tuyển thủ tham gia thi đấu, phóng viên, khách quý, ai nấy đều nhảy lên, những cao thủ và một vài khách quý ổn trọng đều không hứng thú với hóng chuyện, nhưng đây là về Caesar.

Chơi chơi cũng thôi đi, nhưng nếu Caesar thật sự nghiêm túc, thật sự có một nửa rồi, thì cũng có quan hệ trực tiếp với bọn họ.

Quan hệ gì? Thử xem tình cảnh khi một nửa khác của hoàng thất vương tử các nước ra đời thì sẽ biết. Hoàng tử đó cũng chỉ là nhân vật tượng trưng bình thường, mà Caesar, lại là nhân vật thực quyền chân chính.

Giao lưu nghe ngóng, bên ngoài bình tĩnh nhưng thật ra lỗ tai đã động lên, bắt tiên quá hải, gọi là náo nhiệt vô cùng.

Mà lúc này, Caesar đã cùng Lâm Dực đi vào thang máy tham quan.

“Hiện tại, có hai chỗ, một chỗ cách ba con đường, một chỗ là tầng cao nhất, cậu chọn cái nào? Nếu cái đầu, chúng ta đi xuống, cái thứ hai, chúng ta đi lên.”

“Trời tối rồi, chúng ta đừng ra ngoài là hơn, lên trên đi.”

Caesar nhìn y một cái, tiếp theo ấn nút tầng cao nhất, tiếp theo lại nhập vào một chuỗi mật mã, tuy có ấn nút lên tầng cao nhất, nhưng nếu không biết mật mã, thì bình thường cũng không vào được.

“1128, sau này cậu tới tìm tôi cũng tiện một chút.”

Lâm Dực chớp mắt: “Đang bình thường tôi tìm anh làm gì chứ, cho dù có cần, tôi tìm phục vụ cũng được rồi, tìm anh không phải làm lỡ chuyện sao?”

Caesar giật giật khóe môi, không để ý tới y.

Lên tầng cao nhất, lần này Lâm Dực không phát biểu ý kiến với căn phòng, chỉ ngồi xồm bên cạnh hồ bơi vừa nghỉ hoặc: “Anh thật sự ngày ngày bơi trong này?”

“Cậu muốn thử?”

“Không cần đâu, nước chỗ này không biết đã để bao nhiêu ngày rồi.”

“Ai nói với cậu nước ở đây tôi để rất lâu?”

Lâm Được ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn hấn: “Lạc Lạc, nước này anh thay mỗi ngày sao? Sao anh có thể lãng phí như thế chứ. Hiện tại tài nguyên nước quý giá bao nhiêu anh biết không? Hiện tại có bao nhiêu người không uống được nước tự nhiên anh biết không? Hiện tại có bao nhiêu người uống nước bị ô nhiễm anh biết không? Hiện tại...”

Nghe y không ngừng biết không ở đó, Caesar nhin hết nổi: “Cách ba con đường là chỗ nào cậu biết không?”

Lâm Được chớp chớp mắt, sau đó chậm rãi phun ra hai chữ: “Trái đất.”

...

Caesar nhìn y, y nhìn Caesar.

Ánh mắt Caesar thâm trầm đè nén còn ẩn ẩn mang theo căm hận, ánh mắt Lâm Được trong sáng thẳng thắn còn mang theo thành khẩn: “Tuy phạm vi này hơi lớn, nhưng tôi nói chính xác.”

Caesar đột nhiên cười, hấn đỡ trán, nhún nhún vai. Cười một hồi hấn lắc đầu, sau đó nói: “Las Vegas, thành phố cờ bạc, thành phố tự sát, trừ nó ra, nơi này còn có một cái tên, là thành phố kết hôn.”

Hấn nói xong đi tới chỗ Lâm Được, cũng học theo y ngồi xồm xuống, sau đó, rất dịu dàng rất ôn hòa mở miệng: “Cậu từng nói của cậu chính là của tôi đúng không? Mặt của cậu chính là mặt của tôi, thân thể của cậu chính là thân thể của tôi, vậy thì người cậu, đương nhiên cũng chính là người tôi. Hiện tại chúng ta tới đó kết hôn được không, tám giờ sáng tới mười hai giờ đêm ở đó đều làm việc.”

Sắc mặt Lâm Được hiếm khi thay đổi, y nhìn Caesar, qua một hồi mới mở miệng nói: “Tuy của tôi chính là của anh, nhưng hai chúng ta cũng không thể kết hôn đâu. Anh nói xem của tôi chính là của anh, hai chúng ta còn kết hôn làm gì chứ. Mình kết hôn với chính mình thì có ý nghĩa gì. Đó là tự luyện là biến thái đó Lạc Lạc à, Hy Lạp cổ có vị thần tên Narcissus gì đó yêu bản thân mình, kết quả ngày ngày nhìn bóng tự thương, cuối cùng cứ thế nhìn tới chết. Anh xem hai chúng ta nếu rơi vào cảnh ngộ đó, cũng khó tránh oan uổng quá mức.”

“Còn nữa, của tôi chính là của anh, của anh chính là của tôi, cái này cái này, hai chúng ta bên nhau hình như cũng không có cảm giác gì đúng không. Anh xem Khổng phu tử còn nói gì mà thích đẹp là bản tính con người, như vậy không có cảm giác thì không có lợi cho phát triển thân thể tâm hồn. Vợ chồng bình thường còn chú trọng hài hòa, hai người đàn ông đương nhiên càng quan trọng, anh xem hai chúng ta ngày ngày tay phải sờ tay trái...”

Y còn chưa nói xong, tay phải của Caesar đã sờ lên mặt y, mà tay trái thì kẹp ở eo y.

Lâm Được ngẩn ra, tay Caesar men dần xuống, sau lưng, sóng lưng sau đó chính là___ không đợi hấn mò tới mông, Lâm Được đã bắt tay hấn lại: “Lạc Lạc, anh làm gì?”

“Có phải tay trái sờ tay phải không, chúng ta thử không phải liền biết sao.”

“Không cần thử tôi cũng biết.”

“Vậy sao?”

Tay trái của Caesar không động, mà tay phải thì men theo mặt y trượt xuống: “Chuyện này, vẫn cần phải thử.”

Vì muốn săn sóc chân của Lâm Được, cho nên hôm nay khi Caesar phối đồ cho y đã chọn trang phục rộng rãi thoải mái, đồ nhàn nhã tương đương với quần thể dục, mà thân trên, thì lại là áo chữ T khá ôm người, lúc này tay của Caesar trượt xuống liền cảm thấy không tiện, đặc biệt là lúc này tư thế của họ cũng khó khăn, nhưng Caesar không cưỡng cầu, tay qua lại ở xương quai xanh, từ tốn vẽ vòng.

Mắt Lâm Được càng trừng càng lớn, khi phát hiện tay Caesar cách lớp quần men xuống dưới, y đứng bật dậy, đồng thời còn kéo tay Caesar đẩy ra ngoài, Caesar cũng đã sớm chuẩn bị, trở tay kéo tay y lại.

Động tác của hai người đều nhanh chóng, đều dứt khoát, nhưng bọn họ đều quên, lúc này, hai người đang ngồi xồm ở cạnh hồ bơi. Lâm Được vì đứng lên, hơi chiếm được chút địa lợi, Caesar rút xuống trước y một

bước, nhưng dù thân thể đang rớt xuống, Caesar cũng kéo chặt lấy y, vì thế hai người một trước một sau rớt xuống nước.

Vùng vẫy, ngo nguậy.

Vừa xuống nước, Lâm Dực đã muốn chạy, nhưng lại bị Caesar quán chặt.

Lâm Dực biết bơi, mùa hè, y cũng có thể bơi tới lui trong hồ bơi dài một ngàn mét tại Cúc thành, nhưng nói tới cùng thì y cũng chỉ có thể khiến mình nổi được trong nước, khi sóng yên gió lặng, có thể ngâm trong hồ nhỏ ao nhỏ.

Nếu nói tốc độ kỹ thuật gì đó, thì tuyệt đối rất bình thường.

Mà Caesar là ai chứ, đương nhiên, nếu hấn muốn tham gia Olympic, thì chắc chưa đủ, nhưng người ta ngay cả trong phòng ngủ cũng có hồ bơi, thì kỹ thuật là ngày ngày luyện tập, hơn nữa người ta còn có tiểu đảo ở Thái Bình Dương, ở Maldives còn có biệt thự, vậy chính là thỉnh thoảng sẽ chiến đấu trong biển lớn sóng lớn.

Vậy thì so ra, Lâm Dực và hấn căn bản không nằm cùng đẳng cấp, càng huống hồ Caesar còn đang chiếm địa lợi.

Không bao lâu, Lâm Dực đã bị cố định trên vách hồ, trèo lên cũng không được, trượt xuống cũng không xong, chỉ có thể trừng mắt, không ngừng nhả bọt khí.

Caesar nhìn y, mỉm cười, sau đó, hôn lên.

Lâm Dực muốn trốn, nhưng trong nước thì có thể trốn đi đâu? Vì thế tránh né vài cái, vẫn bị Caesar hôn được, nhưng cũng chỉ là môi chạm môi, Lâm Dực không mở miệng, Caesar cũng không miễn cưỡng, chỉ chậm rãi lê nhẹ bên môi y.

Tâm tình của Lâm Dực lúc này sao, thật sự không có tâm tình gì cả, hiện tại y chỉ suy nghĩ phải làm sao để được hít một hơi không khí tươi mới.

Lại nhả ra một bọt khí, không khí trong miệng Lâm Dực cuối cùng cũng phóng hết ra, y liều mạng muốn ngoi lên, muốn lộ đầu, nhưng lại bị Caesar ấn chặt ở đó.

Mắt Lâm Dực càng trừng càng lớn, cuối cùng nhịn hết nổi mở miệng, nhưng vừa mở miệng, đầu lưỡi của Caesar liền thò vào.

Lâm Dực hít thở khó khăn, lần này cũng không phản kháng nữa, ngược lại liều mạng hít lấy, chỉ là hít tới hít lui, trừ đầu lưỡi với nước cũng không hít được cái gì, hai người đều rơi xuống nước bất ngờ, khả năng nín thở của Caesar mạnh hơn y chứ không phải có chuẩn bị trước.

Nhưng đối với hành động này của y, Caesar vẫn hoan nhênh, vừa quán lấy môi y, vừa thả lỏng cằm cổ với Lâm Dực, tay bắt đầu trượt xuống.

Lâm Dực vẫn luôn đợi cơ hội này, vừa có cảm giác, lập tức giãy dựa ngoi lên, cuối cùng cũng lộ đầu lên được.

Vừa ra khỏi mặt nước, Caesar cũng rời khỏi môi y, để y có thể hít thở.

“Lạc Lạc.” Lâm Dực vừa thở dốc, vừa nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi không phải sứa! Người ta có năng lực sống trong nước còn tôi thì không có, cho dù anh có thể dùng da để hít thở, tôi...”

Lại một lần, y dừng ở đó, vì tay của Caesar đã tới được chỗ đó của y. Vừa rồi, Caesar còn cho rằng hôm nay chọn bộ đồ này cho y là thất sách, nhưng hiện tại, hấn cảm thấy quá mức chính xác, cái quần rộng rãi không có dây lưng, tay có thể tự do đút vào, không chút cản trở cầm được nơi yếu hại.

“Lạc Lạc...”

“Chúng ta xem thử có phải là tay trái sờ tay phải không.”

Hấn nói rồi bắt đầu hoạt động có quy luật, Lâm Dực vừa rồi gần như nghẹn chết, tay chân còn mềm nhũn, lúc này lại bị hấn cầm chỗ yếu hại, càng không còn sức.

Là một thanh niên bình thường, dự vọng của Lâm Dực không phải rất cường liệt, nhưng không phải không có, Caesar lại thành thạo khéo léo linh hoạt, tuy là ở trong nước, nhưng căn phòng này quanh năm ẩm áp, Lâm Dực vừa rồi bị giầy vò nửa ngày, thân thể đã thích ứng với nhiệt độ trong nước, lại bị kích thích như thế, rất nhanh liền phản ứng.

“Lạc Lạc...”

“Cậu xem, cũng không phải là tay trái sờ tay phải.”

“Ông là một tên đàn ông bình thường, đương nhiên có phản ứng, tôi tự sờ cũng có phản ứng mà!”

“Phải không, vậy cậu tự sờ được rồi.”

Caesar nhướng mắt, tay dùng lực, người trong lòng mắt càng lúc càng phủ sương, mặt càng lúc càng đỏ, nhin không được lại hôn lên.

Người yêu đang ở trong lòng, lúc này lại đang ở trạng thái đó, Caesar cũng không nhin được trở nên kích động, cánh tay trái vốn giam cầm Lâm Dực cũng buông ra, sờ lưng y.

Tuy Lâm Dực biểu hiện rất sáng khoái rất cởi mở, nhưng dù sao vẫn là một xử nam, dưới sự trêu chọc thành thạo của Caesar không bao lâu đã trầm mê, cảm thấy thân thể y càng lúc càng mềm, Caesar cũng càng tùy ý, tay ở phía sau đã đi tới giữa chân y, khi hần chuẩn bị tiến thêm một bước, đột nhiên đầu lưỡi đau nhói, sau đó là bên má phải cảm thấy một cú đánh mạnh.

Hần hoàn toàn không có chuẩn bị, lại đang trong lúc tình dục bùng bùng, hai phát đá kích, thân thể thì cũng chỉ thứ yếu, quan trọng hơn là tâm lý.

Nhân lúc hần lơ là, Lâm Dực nắm tay vịn bên cạnh, vội lặn lê chạy lên bờ.

Nhưng y vừa rồi cũng bị trêu chọc tới ranh giới bùng phát, tay chân vẫn còn mềm nhũn, tốc độ cũng không nhanh tới đâu, không bao lâu đã bị Caesar tóm được.

“Lạc Lạc, anh làm vậy là không đúng!”

“Cậu không phải đã nói thân thể của cậu chính là của tôi sao? Tôi dùng thân thể của mình, có gì không đúng?”

Trên mặt Caesar có vết bầm, gương nanh múa vuốt nói, nếu đổi lại lúc khác, Lâm Dực còn có thể nói thêm vài câu, nhưng hiện tại y chỉ cảm thấy đầu óc trắng xóa, mắt thấy Caesar lại muốn lao tới, vội nói: “Được rồi, của anh chính là của tôi, của tôi chính là của anh. Nếu đã vậy, thì để tôi dùng thân thể của mình là được rồi.”

Caesar nhìn y, Lâm Dực lại nói: “Anh sờ qua rồi, cảm thấy.... cũng không tồi, vậy thì cũng nên để tôi sờ nữa, Lạc Lạc, anh không thể không công bằng đâu.”

“Được thôi, cậu tự làm đi.”

Lâm Dực nhìn hần.

“Tới đi.”

Lâm Dực tiếp tục nhìn hần, qua một lúc, tay chậm rãi đặt lên chỗ bụng dưới, sau đó, lại dừng lại: “Lạc Lạc, nếu không, chúng ta bỏ đi, tôi chịu thiệt chút, cũng không cần anh trả lại.”

“Nếu cậu kiên trì, tôi cũng không phản đối.”

Lâm Dực trước vui sau giật mình, cân nhắc một chút, cảm thấy vẫn tự sờ vài cái tốt hơn.

“Không sao, lại không phải chưa từng sờ qua, trước kia mình cũng sờ rất nhiều lần rồi.”

Nghĩ thế, tay y lớn gan đặt lên, cách quần sờ lấy, trên quần tây ẩm ướt lập tức lộ ra hình dáng.

Lần này không đợi Caesar nói, Lâm Dực đã giúp hần cởi quần, dùng tất cả kỹ xảo của mình để ma sát, đồng thời miệng còn khen: “Lạc Lạc, hình dạng của anh thật không tồi, vừa to vừa cứng, chỉ là có hơi đen, nhưng phụ nữ nhất định thích.”

Caesar nhìn y, chậm rãi nói: “Cậu cũng sẽ thích.”

Giọng hần thấp khàn, mang theo hơi thở dốc, khi nói, còn sờ lên tóc Lâm Được, Lâm Được giật mình, dục vọng vốn không hoàn toàn bình lặng lại ngóc lên.

“Tôi thấy cậu cũng cần.”

Chút biến hóa này đương nhiên không thể thoát khỏi mắt Caesar, hần nói rồi búng chỗ đó một cái, Lâm Được hừ một tiếng, tay động càng nhanh thêm.

Caesar nắm chỗ yếu hại của y, nhắm mắt lại, chậm rãi nói: “Lâm Được, có phải cậu nghĩ rằng để tôi bắn ra rồi thì hôm nay coi như xong? Vốn dĩ hôm nay tôi cũng không muốn động vào cậu, ngày mai cậu còn phải thi đấu.”

“Đúng đó đúng đó, ngày mai tôi còn phải thi đấu, thi đấu rất cực khổ, cần thể lực cần trí lực, Lạc Lạc, hôm nay chúng ta coi như xong đi.”

“Chẳng qua nếu cậu không để ý vòng tay, tôi nghĩ cũng không sao cả, tiền thưởng hạng ba mươi cũng không ít.”

“Tôi để ý mà.” Giọng của Lâm Được như khóc thét, “Vòng tay đó làm bằng vàng, bán cũng đáng không ít tiền.”

“Vậy sao? Vậy ván cuối cùng đó tại sao cậu định theo?”

Khi nói câu này, giọng hần vẫn còn mang theo vị tình dục nồng đậm biếng nhác, đột nhiên phun ra câu như thế, Lâm Được lập tức sững sờ, tay cũng dừng lại.

Caesar mở mắt, quay người dè y xuống dưới: “Cậu biết Vịt con xấu xí cầm được bài lớn đúng không? Cậu biết mình tám phần sắp thua đúng không?”

Lâm Được cười gượng, vốn muốn nói tôi không biết, sau đó nghĩ lại, vẫn thành thật đáp: “Cái đó, cô ấy cũng không dễ dàng, người ta đều nói tình trường không như ý, sông bài đặc ý, cô ấy đã không như ý về tình trường, cũng phải cho cô ấy được đặc ý tại sông bài chứ.”

“Vậy sao, vậy sau khi thua rồi cậu chuẩn bị làm gì, lén lút chuồn đi đúng không?”

Lâm Được cứng người, sau đó lại lập tức nói: “Sao tôi lại chuồn đi chứ? Tôi là về nhà mà, nhà tôi còn có ba, có câu cha mẹ còn không được đi xa, tôi đã ra ngoài được hai năm rồi, cũng phải về thăm.”

“Trở về thăm, vậy còn quay lại không?”

“Còn chứ, tôi nhất định sẽ quay lại, tôi bảo đảm, tôi tuyệt đối tuyệt đối sẽ quay lại được không.”

Caesar không nói gì, qua nửa ngày, chậm rãi cười, hần nằm úp trên người Lâm Được, Lâm Được có thể cảm giác được rõ ràng lồng ngực hần chấn động.

Là đang cười, nhưng lại cho người ta một cảm giác rất bi ai.

Y liếm liếm môi, lặp lại lần nữa: “Tôi nhất định sẽ quay lại.”

“Vậy à, tôi tin, nhưng là mười năm sau hay là hai mươi năm sau chứ? Hay là phải đợi tôi chết rồi? Lâm Được, cậu muốn rời khỏi tôi như thế sao?”

78. Chương 78

Trầm mặc.

Lâm Được nằm úp dưới đất, Caesar nằm trên người y.

Lâm Được không nói gì, Caesar cũng không nói gì.

Hai người đều đang thở dốc.

Caesar cúi đầu, từ góc độ của hắn, có thể thấy được lông mày của Lâm Dực, thấy lông mày thon dài của y nửa ngày cũng không động, hiển nhiên đang ngăn người, hơi mềm lòng, định nói gì đó, Lâm Dực đột nhiên mở miệng: “Lạc Lạc, tôi rất buồn.”

“... Tôi biết, hai năm trước tôi không nên...”

Caesar chưa xót, đang muốn áp ủ cảm xúc bộc bạch một lần, lại nghe Lâm Dực rên rỉ: “Anh sắp đề chết tôi rồi.”

...

“Lạc Lạc à, tôi nhớ trước kia anh cũng không có nặng như thế, hai năm trước, tôi không phải còn có thể ôm anh được sao? Sao hai năm không gặp, anh cái gì cũng không đổi, nhưng lại mập lên nhiều thế. Cái này à, tuy đàn ông không nên chú trọng dung mạo, nhưng phát phì đối với thân thể không tốt, anh xem anh...”

Còn chưa nói xong, đã cảm thấy trời đất đảo lộn, Caesar vác y lên vai, ném lên giường.

Nằm trên giường, Lâm Dực giãy đạp vài cái rồi không tránh nữa, hoạt động tay chân một chút, dựa lên đầu giường, nhìn Caesar.

Lúc này toàn thân y đều ướp nhẹp, quần áo cũng dán sát lên người, quần áo màu trắng, nệm giường màu đen, trắng đen giao nhau, tóc còn đang nhỏ nước.

Caesar nhìn y, y ngáp một cái rồi cởi áo chữ T ra, để trần thân trên: “Được rồi, Lạc Lạc, anh muốn làm gì thì cứ tới đi, dù sao của tôi chính là của anh, anh muốn lấy thứ của anh, tôi cũng không có ý kiến.”

Caesar cởi quần áo của mình, cởi áo sơ mi, rút dây lưng, đập giày ra, chậm rãi cởi quần tây xuống.

Hắn làm đầu vào đấy, Lâm Dực vẫn luôn nhìn hắn, cũng không động, cho tới khi hắn chỉ còn lại một cái quần lót, Lâm Dực cũng chỉ nhướng mắt một chút, vẫn không có động tĩnh.

Caesar tới bên giường, y vẫn không có động tĩnh.

Caesar tới bên cạnh y, y vẫn không có phản ứng.

Tay Caesar đặt lên chân y, da thịt y căng lại, nhưng lập tức lại thả lỏng.

Caesar chậm rãi cởi quần y, quần dài, quần lót, sau khi thân thể trống trơn, Lâm Dực cũng chỉ tách chân ra rộng hơn một chút, bày vẽ mặc người ngắt hái.

Caesar nhìn y một cái, sau đó cúi đầu, ngậm lấy chỗ yếu hại của y.

Về mặt Lâm Dực cuối cùng cũng có biến hóa, y trừng to mắt, muốn giãy dụa, nhưng lại bị Caesar ấn lại: “Cậu không phải đã nói, mặc tôi làm sao?”

Caesar nhả thứ của y ra, dùng tay vuốt lấy, Lâm Dực không nói gì, Caesar lại cúi đầu ngậm lấy.

Lần đầu tiên còn được, lúc này thứ đó đã nửa mềm nửa cứng, hắn lại chưa từng làm qua, thực sự không sao quen nổi. Nhưng đều là đàn ông, hơn nữa trước kia hắn được người làm cho không ít, đương nhiên biết phải làm sao mới có thể khiến người ta thoải mái, quả nhiên không qua bao lâu, Lâm Dực liền không thể nén nổi tiếng thở dốc.

“Lạc Lạc...”

Cảm thấy mình sắp không áp chế nổi, Lâm Dực đẩy mạnh hắn ra.

“Tôi, tôi sắp ra rồi...”

Caesar nhướng mắt nhìn y một cái, nhưng không nhả thứ đó ra.

Về dung mạo của Caesar, người khác nhau có kiến giải khác nhau, đa phần mọi người đương nhiên đều khen một tiếng đẹp, nhưng cũng không tránh được có khúc xương trong quả trứng.

Nhưng cho dù nói không đẹp, cũng không thể không thừa nhận, hẳn là đàn ông tuyệt đối, mà lúc này, hẳn lại ngậm thứ của Lâm Được, mắt mang ý lạnh, sự tương phản kịch liệt này, càng khiến người ta bị kích thích dị thường, Lâm Được không nhin nổi nữa, eo tê đi, rồi cứ thế bắn ra.

Y trước giờ chưa từng chơi dao thật sướng thật với người khác, khi ở Malaysia, cũng thỉnh thoảng tự mò, sau khi tới Mỹ, vì đủ nguyên nhân như thi đấu vân vân mà ngay cả sờ cũng không có, lúc này lại kích thích như thế, lần này bắn ra thật không ít, đợt trước chưa xong, đợt sau lại lên, bắn liên ba bốn lần, mới hoàn toàn rứt lại, Caesar từ đầu tới cuối vẫn ngậm lấy.

Nhưng cũng vì thật sự quá nhiều, một ít tinh dịch trượt xuống khoe miệng.

Lâm Được nhìn hẳn, chớp chớp mắt, sau đó chậm rãi lật người lại, ngoan ngoãn nằm sấp ở đó.

Caesar nhìn y, đánh lên mông y một cái, Lâm Được cứng người, muốn nói gì đó, lại nhin xuống.

“Bốp!”

Lại đánh một cái, chỉ là lần này đổi vị trí.

Lâm Được cắn răng, vẫn nhin xuống.

Nhưng Caesar lại giống như đánh phát ghen, lại đánh thêm một cái.

Lâm Được cuối cùng nhin hết nổi, cong người nhảy lên: “Anh muốn làm gì liền làm, ông đây...”

Y muốn nói gì đó, nhưng thấy Caesar ngậm miệng, khoe miệng còn mang theo vết trắng, kết quả không nói được gì.

Caesar không nói gì, nhưng trong mắt lại mang ý cười, Lâm Được mài răng, quyết tâm, cúi xuống, muốn ngậm lấy thứ của Caesar.

Nhưng còn chưa đợi y lại gần, Caesar đã vác y lên vai, mang vào phòng tắm.

Mở công tắc, nước nóng lập tức từ vòi sen xối xuống, Lâm Được chùi mặt: “Lạc Lạc, anh làm gì vậy?”

Caesar phun thứ trong miệng ra, như cười như không nhìn y một cái, nửa lời còn lại của Lâm Được kẹt ở cổ họng không phun ra được.

“Không phải cậu nói tôi muốn làm gì thì làm sao?”

Caesar nói rồi hôn y, Lâm Được vốn muốn nhúc nhích, nhưng cảm thấy được vị tanh nồng trong miệng hẳn, liền thành thật lại.

Hôn, ve vuốt, bôi sữa tắm, xối nước.

Mỗi lần Lâm Được cho rằng Caesar sắp làm chút gì đó, lại phát hiện hẳn chỉ đang tắm rửa ỉnh, chỉ là trong những động tác này tràn đầy mờ ám.

Không biết qua bao lâu, Caesar đóng vòi nước, ném cho y một cái khăn, mình cũng tự lấy một cái, vừa lau vừa đi ra ngoài.

Lâm Được nhìn bóng lưng hẳn ngậy người nửa ngày, vẫn không hiểu rõ hẳn đang làm gì.

Qua một lúc y cũng lau khô người, rồi đi ra, Caesar đã mặc áo ngủ dựa trên giường xem báo.

Thấy y ra, cũng không ngẩng đầu, chỉ mở miệng nói: “Qua ngủ đi.”

Lâm Được ngược mắt lên, thành thật không khách khí nằm xuống, y cũng không để ý ngủ lơ, nhưng lật tới lật lui ngủ không được, cuối cùng ôm gối trong tay.

Caesar biết thói quen ngủ của y, đẩy gối của mình sang một nửa, Lâm Được cũng không đẩy gối lại.

Qua một lúc, Caesar ném báo, tắt đèn, cũng nằm xuống.

Phòng quá lớn, cho dù biết là đang trong phòng, cũng có cảm giác trống trải, Lâm Được đợi nửa ngày, thấy Caesar không động tĩnh, cẩn thận mở miệng: “Lạc Lạc, anh ngủ rồi sao?”

Không trả lời, Lâm Được lại nói: “Ngủ thiệt rồi?”

Caesar lật người, ôm y vào lòng: “Ngày mai cậu còn có cuộc đấu, hôm nay thế này thôi.”

Câu này nói rất đơn giản, ý lại vô cùng rõ ràng. Lâm Được ngừng một lát, lại nói: “Thật ra, Lạc Lạc, hôm nay tôi có thể giúp anh, anh không cần ngại, như vậy không tốt cho thân thể.”

“Cậu có thể giúp tôi vào ngày mai.”

“Hiện tại tôi cũng có thể.”

Caesar ôm y không nhúc nhích, qua một lúc, Lâm Được lại nói: “Lạc Lạc...”

“Lâm Được, cậu đừng quá đáng!”

“Không phải, Lạc Lạc, tôi chỉ muốn hỏi nệm giường của anh đã đổi chưa, tuy là giường nước...”

“Tôi đổi rồi!”

Nói tới cuối, đã nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tôi không phải chỉ hỏi thôi sao, giường của anh chỉ có một màu...”

Có lẽ là cảm thấy được cơn giận đang dần dâng lên, Lâm Được chỉ nói nửa câu, rồi yên lặng.

Caesar mài răng vài cái, cuối cùng vẫn nhịn xuống, chỉ là nhịn tới xém nội thương. Lâm Được dù sao đã ra một lần, hắn vẫn luôn ngại, tuy hiện tại hắn đã nén qua, nhưng lửa tà vẫn làm ố trong lòng.

Nếu có thể, hắn tuyệt đối muốn ăn sạch Lâm Được từ da tới xương, nhưng hắn biết, nếu làm thế, thì ưu thế tích lũy vừa rồi sẽ không còn nữa.

Đối với Lâm Được, để y thiếu nợ, so với đem y ăn, càng hữu dụng.

Hắn tự khuyên mình như thế, cố gắng khắc chế, nhưng trong lòng thì đang gầm gừ: “Sớm muộn cũng có một ngày, phải đòi lại hết!”

Tối nay, hai người ngủ đều không ngon lắm, Lâm Được thì có tâm sự cộng thêm tư thế xa lạ___ Y chưa từng bị ai ôm.

Caesar thì là dục hỏa khó tiêu, tóm lại sáng hôm sau thức dậy, hai người đều mang hai vòng mắt đen thui. Bộ dáng này, nếu để người khác thấy, thì đương nhiên là tràn đầy mờ ám tràn đầy tưởng tượng, đặc biệt là hai người còn cùng tới nhà ăn, tôi gấp cho cậu, cậu nhường canh cho tôi, để người khác nhìn thấy, quả thật là vợ chồng mới cưới.

Tối giờ, Caesar lại đưa Lâm Được tới sảnh đấu, thấy hắn dụ dằng giúp Lâm Được chỉnh cổ áo, một đám người đều muốn ngã ngựa.

“Sao tôi lại cảm thấy đại để giống người vợ Nhật Bản vậy.”

Trong phòng giám sát, David sờ cằm nói, lời vừa nói ra, đã bị mọi người vây đánh, nhưng tuy áp chế được ngôn luận của hắn, thật ra trong lòng mọi người đều có cảm giác giống vậy___ Nhìn thế nào, cũng thấy đại để rất ân cần, đây, đây nhất định là đã sai chỗ nào rồi.

Ba mươi người, bốn bàn, cho dù đang ở trong đại sảnh, cũng trở nên rất trống trải, tối qua một bàn đã bị dọn ra, hôm nay sắp xếp lại, có hai người, được phân lên bàn có Lâm Được, một trong số đó, là Ngựa hoang.

Ngựa hoang hôm nay, hiếm khi mặc chính trang, âu phục giày da còn thất cà vạt, hắn ngồi cánh dưới của Lâm Được, sau khi vào chỗ, hắn chào Vua sư tử và Vịt con xấu xí, sau đó nói với Lâm Được: “Tối qua tôi vẫn luôn cầu nguyện, hy vọng có thể được phân tới cùng bàn với anh, hiện tại quả nhiên như nguyện.”

“Thượng đế thật yêu cậu.” Lâm Được ngồi đó, không quay đầu, “Chắc rất nhanh sẽ triệu cậu về.”

“Cứ giữ miệng thỏa thích đi, lập tức anh sẽ được cùng Ike đi làm tiết mục, rất nhanh, tôi bảo đảm, ngày mai, có lẽ ngay hôm nay, sau khi anh bị đào thải, những phóng viên đó sẽ cho anh thời gian nói.”

“Muốn đánh cược không?” Lâm Được quay đầu, “Tôi nhất định sẽ không bị đào thải.”

“Anh sẽ bị loại, hơn nữa, anh sẽ bị tôi đào thải!”

“Vậy cứ cược một ván đi, nếu cậu thắng, tôi sẽ chạy lôa thể, từ đây tới trung tâm thương mại Avenues, nếu tôi thắng, thì đổi thành cậu chạy lôa thể, cũng từ đây tới trung tâm mua sắm thương mại Avenues.”

Trung tâm mua sắm thương mại Avenues cách đây bốn con đường, là trung tâm thương mại lớn nhất Las Vegas, lưu lượng người... đương nhiên cũng cực lớn.

Ngựa hoang bên này còn chưa trả lời, trong phòng giám sát đã bùng nổ.

À, chạy lôa thể không hiểm, chạy lôa thể không có gì, đàn ông nước Mỹ đối với cái này đã sớm thích ứng, rất nhiều đại học ở Nam Mỹ còn có truyền thống này, Nam Mỹ còn có rất nhiều bãi biển lôa thể, ở Nam Mỹ còn có đủ loại biểu diễn, các phụ nữ mỹ miều đều không mặc áo trên, hai người đàn ông chạy lôa thể, quá bình thường!

Nhưng, đây là Lâm Được và Ngựa hoang!

Ngựa hoang là Ngựa hoang, thường xuyên tạo tai tiếng, nhưng hẳn dù sao cũng là cao thủ, chạy lôa thể quanh Las Vegas... trừ bị điên, mọi người cũng không nghĩ ra được từ hình dung nào khác.

Nhưng nếu chỉ là Ngựa hoang thì cũng thôi đi, hẳn muốn làm gì cứ làm, đối với họ nhiều nhất cũng chỉ là thêm chút tin tức, thêm chút náo nhiệt, nhưng còn có một Lâm Được, còn có một Lâm Được đó!”

“... Đại để hào phóng như thế sao?”

Câu lầm bầm này, đã nói rõ tiếng lòng của mọi người.

Caesar hiển nhiên không có hào phóng như thế, nghe được câu nói của Lâm Được, hẳn bóp nát điều khiển.

Những người khác trên bàn cũng ngẩn ra nhìn hai người, chạy lôa thể, quá chấn động rồi đi.

“Được thôi.” Ngựa hoang mở miệng, “Dù sao xấu mặt cũng là anh.”

“Cái này phải cược xong mới biết.”

Lâm Được nhàn nhạt nói, không nhìn vào mắt hắn, Ngựa hoang phóng điện xẹt xẹt.

Ván đấu bắt đầu.

Cuộc thi WPS vào năm ngày cuối cùng mới kích thích nhất, nhưng sự kích thích này phần nhiều tới từ số chip, cuộc đấu tiến hành tới nay, cược mù đã biến thành 2500/5000, một ván cược trên mấy triệu, đều rất bình thường, nhưng đồng thời, mọi người cũng đều thêm cẩn thận.

Khán giả trước tivi, luôn có thể thấy được những pha đặc sắc, hoặc là cướp gà, hoặc gặp bài oan gia, hoặc có người bị loại.

Nhưng đó là thành quả biên tập sắp xếp, ống kính đối tới lui trên bốn bài, nhưng thật ra bình quân khi tới mỗi bàn, đều có chút đơn điệu.

Phần lớn thời gian, ván đấu chỉ tiến hành tới vòng Flop, có lúc, thậm chí sau khi phát bài riêng, người trên bàn đã bỏ bài toàn bộ.

Nhưng cho dù như thế, trải qua hai tiếng, vẫn có một người bị loại ra, số 6 may mắn, vào một lần hắn cho rằng đã cầm được bài lớn đã tiến hành cược all____ Số chip của hắn quả thật quá ít, cũng không thể không cược all, nhưng rất đáng tiếc, đối thủ còn có bài lớn hơn hắn.

“Số 6 may mắn của chúng ta cuối cùng đã kết thúc hành trình may mắn của anh ta, hạng ba mươi! Hạng ba mươi! Chúng ta hãy chúc mừng anh ta!”

Ike bưng bưng cảm xúc trong tivi, tại hiện trường có nhân viên công tác hướng dẫn hắn ra ngoài, khi hắn rời khỏi sảnh, toàn trường vỗ tay vì hắn, bất luận là may mắn hay gì khác, có thể đi tới đây, đều không dễ dàng.

Mà sau khi biểu đạt tôn trọng, cuộc đấu tiếp tục.

Hai tiếng hai mươi tám phút, loại bỏ người hạng hai mươi chín.

Ba tiếng lẻ tám phút, loại bỏ hạng hai mươi tám.

Ba tiếng mười hai phút, hạng hai mươi bảy cũng rời cuộc đấu.

Trong bốn tiếng sau đó, vào nhà ăn, chỉ còn hai mươi lăm người.

Năm tiếng, sáu tiếng, bảy tiếng... khi được chín tiếng, Lâm Được vẫn ngồi trên bàn, mà lúc này, trong đại sảnh chỉ còn mười ba người.

Sắc mặt Ngựa hoang bắt đầu khó coi, lúc này số chip của hắn là hơn năm triệu, ba mươi ngàn người tham gia đấu, tổng cộng hơn ba mươi triệu, bình quân khi còn mười ba người, thì mỗi người xấp xỉ cỡ ba triệu, hắn gần như là gấp đôi, nhưng, Lâm Được vẫn còn trên bàn đấu, hơn nữa, số chip của y vẫn còn hai triệu!

Đương nhiên, số chip không tính cái gì, nếu điều kiện cho phép, cho dù bốn triệu, cũng có thể thua sạch trong một ván. Nhưng Lâm Được sẽ nhập cuộc sao? Vào lúc này, y chỉ cần không làm gì, chỉ dựa vào kéo dài, nói không chừng cũng có thể kéo tới ngày mai.

“Lẽ nào mình phải chạy lõa thể sao?”

Nói ra thì hắn không để ý có lõa thể hay không, nhưng thua cho Lâm Được thì hắn không thể nào chấp nhận, mà khiến hắn không thể chấp nhận hơn là, hắn không thể nắm bắt được Lâm Được. Mấy hôm trước, hắn còn không có cảm giác này, lúc đó Lâm Được đánh bài tuy cũng không tồi, nhưng cảm giác chỉ là không tồi, miễn cưỡng một chút thì cũng chính là có thiên phú, nhưng hắn tin chỉ vậy thì không cách nào so sánh với hắn. Mà hôm nay, hắn lại có cảm giác nhìn không thấu.

Lại một ván bắt đầu, nhà cái phát bài riêng.

Ngựa hoang nhìn bài riêng, quyết định sẽ thử ván này.

79. Chương 79: Chương 79

Tại thế giới này, chúng ta trải qua rất nhiều thời đại, thời đại nguyên thủy, thời đại nô lệ, thời đại phong kiến, nhưng, có lẽ chúng ta còn có thể phân chia thế này, thời đại hơi nước, thời đại điện máy, mà hiện tại, chúng ta là thời đại mạng internet!

Thời đại mạng internet thể hiện điển hình nhất ở đâu? Chính là, chúng ta có quyền ngôn luận, tuy có đủ giới hạn, nhưng so với quá khứ, đã khác biệt rất lớn.

À, sơ dĩ trọng điểm miêu tả cái này, là vì, sau khi trải qua mười ba tiếng đồng hồ, tin Lâm Được muốn cùng Ngựa hoang chạy lõa thể cuối cùng xuất hiện trên mạng!

Tốc độ này có thể nói là nhanh, nhưng cũng có thể nói là chậm.

Vốn dĩ tin tức thú vị thế này, thì phải ngay lập tức bị tung ra, từ điểm này mà nói, là chậm.

Mà nói nhanh, là suy nghĩ tới Caesar___ Tin hắn và Lâm Được là người yêu là do hắn thả ra, mà cái này, chắc hắn sẽ không thả ra.

Caesar không thả ra, chỉ là cũng không thể hoàn toàn phong kín, cái này cũng không thể phong kín. Tuy rằng khán giả trước tivi không nghe được cuộc nói chuyện trên bàn, nhưng biên tập tại hiện trường thì có thể, nhân viên trong phòng giám sát cũng có thể.

Quan trọng nhất là, trên bàn đều là nhân chứng, tuy hắn cũng có thể ra mặt can thiệp, nhưng là người trong vòng này, hắn không thể hủy bỏ phá bỏ nguyên tắc đánh bài.

Bọn họ có thể thua tán gia bại sản, có thể bị một người vô danh tiểu tốt đánh bại, có thể hút thuốc phiện có thể loạn giao có thể làm tất cả những chuyện vượt giới hạn, nhưng có một điểm, bọn họ tuyệt đối phải tuân thủ___ Chấp nhận cược chấp nhận thua!

Nếu đã ngồi lên cái bàn này, thì phải có chuẩn bị này. Không thể sau khi thua rồi, thì lật lọng thất hứa, cho dù ước định đó không có kẻ thứ ba biết, là một cao thủ, cũng phải có phong độ lòng dạ đi thực hiện.

Lão Mạo tử trước kia, từng thua tới tán gia bại sản, không thể không bắt đầu trở lại từ bàn cược nhỏ nhất. Nhưng cho dù là vậy, ông vẫn lấy tiền thắng được mỗi ngày đi trả nợ, chỉ giữ lại tiền vốn cơ bản nhất để cược vào hôm sau, và vài cents vừa đủ mua bánh mì khô.

Cho nên, cho dù hiện tại hần tức tới mức hận không thể nhốt Lâm Dực vào phòng, cột trên giường, bịt kín miệng, nhưng nếu Lâm Dực thật sự thua, những gì hần có thể làm, cũng chỉ là nghĩ cách đóng kín bốn con đường đó, mà không thể ngăn cản y chạy lôa thể.

Tin tức này sau mười ba tiếng mới truyền ra, cũng coi như là mọi người đều suy nghĩ tới tin mới hôm qua. Nếu đây là cuộc đấu kiểu đóng kín, tin này chỉ sợ sẽ không truyền ra ngoài. Nhưng vòng ngoài cuộc đấu còn có khán giả, tại hiện trường còn có phương tiện truyền thông, tuy theo quy định bọn họ không thể tiếp xúc với tuyển thủ, nhưng không thể ngăn Ngựa hoang và Lâm Dực nói lớn.

Ngựa hoang là ý đồ muốn Lâm Dực làm trò hề, mà Lâm Dực thì hoàn toàn không để ý, cho nên hai người không có kỵ, liền để tin tức một trong số họ sắp sửa chạy lôa thể gây huyên náo ra ngoài, mà sau khi truyền vào tai người thường, cuối cùng có người lớn gan đã đăng tin này lên mạng.

Tin tức này xuất hiện không tới năm phút, số lượng truy cập liên tục tăng nhanh, bài viết theo sau cũng tăng mạnh theo nhiều cách, đồng thời, tin tức này còn được các trang diễn đàn lớn chuyển tải.

“Tôi không tin, cái này là giả.”

“Có phải giả hay không, ngày mai chúng ta sẽ biết.”

“Tôi hy vọng là Ngựa hoang chạy lôa thể, anh ta rất đẹp trai!”

“Tôi càng muốn nhìn người TQ đó, nghe nói anh ta là người yêu của đại đế, như vậy càng thú vị, ha ha ha.”

...

Sau khi tin tức này hoàn toàn truyền ra, đài truyền hình cũng không che giấu nữa, Ike khàn giọng nói vào tivi: “Đây có lẽ là ván cược sáng tạo nhất chúng ta từng thấy, các vị khán giả, tất cả những người yêu thích poker Texas trên toàn thế giới, Las Vegas năm nay rất đặc biệt, nếu bạn đã tới, xin đừng rời khỏi, nếu bạn không ở đây, thì mau tới đi, bạn có thể thấy được một vị cao thủ chạy lôa thể!”

Có lẽ cổ kỵ Caesar, có lẽ là thấy Ngựa hoang chướng mắt, tóm lại giọng điệu của Ike thiên về Lâm Dực. Mà sau khi tivi công bố tin tức này, bài viết trên mạng cũng bay ngập trời. Thậm chí còn có trang mạng để tỷ lệ bỏ phiếu ủng hộ: Bạn hy vọng thấy vị nào chạy lôa thể?

Điểm đặt cược cũng không chịu lạc hậu, lập tức đưa ra tỷ lệ. Gần như trong thoáng chốc, dường như toàn thế giới đều bắt đầu bàn luận vấn đề này.

Mà hai người trong cuộc đấu đó đương nhiên không biết cho dù biết, cũng không để ý.

Lúc này, cuộc đấu đã tiến vào vòng Flop, ba lá bài chung trên bàn là: J chuồn, J rô và 5 rô.

Ba người vào tới vào Flop này: Vịt con xấu xí, Lâm Dực và Ngựa hoang.

Trong ba người, Ngựa hoang bài lớn nhất, AK bích. Vịt con xấu xí là Q cơ và 10 chuồn, Lâm Dực nhỏ nhất, 7, 8 chuồn.

Vịt con xấu xí bỏ bài, Ngựa hoang đẩy ra năm trăm, Lâm Dực theo cược.

Nhà cái phát lá Turn: Q chuồn.

Lá bài này đối với hai người đều vô dụng, nếu tiếp theo là con 10, Ngựa hoang có thể tạo sảnh, nếu là chuồn, Lâm Dực sẽ là thùng.

Mà nếu đều không phải, vậy thì thêm một con A bích thì Ngựa hoang thắng.

Ngựa hoang lại đẩy ra năm trăm, Lâm Dực theo cược.

Nhà cái phát là River cuối cùng: 9 chuồn.

Nếu đang trên mạng, thì kết cục lúc này đã định rồi, mà trên bàn đấu thực tế, lúc này, bài thủ còn có thể cược một lần nữa, Ngựa hoang nhú mày, đẩy ra hai trăm, Lâm Được theo cược.

Hành động này khiến các khán giả đặt cược cho y trước tivi rên lên tiếc nuối, lúc này y đã là thùng rồi, tuyệt đối lớn hơn Ngựa hoang, chỉ đơn giản theo cược, thật sự lãng phí cơ hội quá tốt!

“Lâm Được này, rốt cuộc có biết chơi bài không.”

Có người cảm thán như thế, mà sau khi lật bài, Ngựa hoang cũng đồng dạng nghi hoặc.

Hắn nhìn chằm chằm bài của Lâm Được, thùng, tuy không phải là thùng rất lớn, tuy không phải là thùng phá sảnh, nhưng đã không phải là bài nhỏ, mà trong cả quá trình, sao y chỉ theo cược? Đây là chuyện lính mới chim non mới làm.

Cho dù một triệu lần chướng mắt Lâm Được, Ngựa hoang cũng sẽ không thật sự cho rằng Lâm Được là chim non.

“Vậy là, anh ta là muốn kéo dài. Anh ta muốn kéo dài qua hôm nay, cho nên, cho dù cầm được bài lớn cũng không mạo hiểm.”

Nghĩ thế, Ngựa hoang bất giác có chút bực bội. Chỉ còn lại ba người, có lẽ cần ba tiếng nữa mới có thể loại bỏ ba người còn lại đi, nhưng càng có thể chỉ cần ba phút!

“Thật là cách đánh không tồi.” Hắn huyết sáo, “Xem ra sáng nay tôi nói sai rồi, theo cách đánh rùa rút đầu của anh, có lẽ thật sự có thể rút tới ngày mai.”

Lâm Được nhìn hắn, đột nhiên cười: “Thật ra chạy lôa thể rất tốt, nghe nói chạy lôa thể có ích cho sức khỏe. Cậu xem, ngủ không mặc đồ tốt hơn mặc đồ. Cũng như thế, chạy bộ không mặc đồ, đương nhiên cũng tốt hơn mặc đồ. Nếu không phải quốc gia của chúng tôi khá để ý chuyện này, thật ra tôi rất muốn chạy lôa thể.”

Y nói đầy sâu xa, giọng điệu thân thiết quan tâm, dáng điệu đó giống như đang an ủi một người vừa gặp xui gì đó. Nếu đổi lại thời điểm khác bối cảnh khác, nói không chừng còn khiến người ta cho rằng hai người họ là bạn bè.

“Vậy sao?” Ngựa hoang giật giật khóe môi, ngoài cười trong không cười nói: “Vậy tôi phải kiên trì giữ vững rồi.”

Lâm Được nhìn hắn một cái, chậm rãi nói: “Cậu quên rồi, tôi luôn sẽ kiên trì lâu hơn cậu.”

Câu này vừa nói ra, Vua sư tử đang uống nước lập tức phun ra, những người khác cũng vẻ mặt kỳ quặc, mọi người trong phòng giám sát cũng bắt đầu liên tưởng phong phú.

Ban đầu, Ngựa hoang chướng mắt Lâm Được? Tại sao, đúng, chỗ ngồi là bọn họ an bài, nhưng chuyện khiêu chiến có thể Ngựa hoang tự làm, hơn nữa sau đó hắn còn liên tục tìm Lâm Được gây phiền phức, trong đó, lẽ nào chỉ là vì một chút xung đột?

Có lẽ... đại khái... nói không chừng...

À, đúng đúng, Lâm Được và Ngựa hoang trước kia dường như không có quan hệ, nhưng, trước kia Lâm Được và đại đế cũng hình như không có quan hệ!

Ngay cả đại đế cũng vậy, cho dù là Ngựa hoang thì sao... cũng có khả năng thôi.

Nghĩ tới giữa Lâm Được Ngựa hoang và Caesar có chuyện không thể nói, mọi người chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân đều bắt đầu hưng phấn.

Vì ngục nước của Vua sư tử, mặt bàn cần chỉnh lý, ván bài vừa rồi cũng không tính điểm, may là mới phát bài riêng, còn chưa bắt đầu đặt cược, cho nên vấn đề cũng không lớn.

Nhân viên công tác thu dọn bàn, nhà cái đổi bộ poker phát lại.

Vua sư tử làm dealer, bài riêng của hắn ván này không tồi, AJ bích, trên bàn sáu người, cho dù là chim non, bài này cũng có thể vào vòng Flop.

Hắn đẩy ra một trăm, hai người bỏ bài, Vịt con xấu xí theo cược, Lâm Được cũng theo, bài của y lần này tương đối tốt, A rô, K chuồn. Ngựa hoang theo một trăm, lại thêm hai mươi ngàn, hắn có một đôi 9, không lớn, nhưng nếu chỉ so hai lá, hắn lớn nhất.

Vua sư tử theo cược, Lâm Được theo cược, Vịt con xấu xí nhún nhún vai, cũng theo, thật ra bài của cô không lớn, chỉ có một đôi 3, nhưng đã tới lúc này, cô đương nhiên muốn nhìn bài vòng Flop.

Nhà cái phát ba lá Flop: 9 rô, 10 rô, và J chuồn.

Vua sư tử lại đẩy ra một trăm.

Trong poker Texas, đối với lính mới mà nói, nếu trong tay bạn chỉ có một đôi nhỏ, nếu sau vòng Flop bạn vẫn không thể có xám chi hoặc hai đôi, thì có thể bỏ bài.

Vịt con xấu xí đương nhiên không phải lính mới, nhưng hiện tại trong pot còn chưa tới sáu trăm, cũng không đáng cho cô mạo hiểm, vì thế, cô nhìn bài riêng, rồi bỏ bài.

Ngựa hoang theo cược, hắn hiện tại có xám chi, vì thế sau khi đẩy ra một trăm, lại thêm mười ngàn, Lâm Được tiếp tục theo. Vua sư tử do dự, trước mắt hắn chỉ có một đôi J, tuy vẫn có hy vọng xuất hiện sảnh, xám chi thậm chí là tứ quý, nhưng bài đó trước mắt hy vọng không lớn.

Nhưng nếu chỉ khi cầm bài nắm chắc phần thắng mới theo cược, thì cũng không cần đánh poker Texas, lúc này thêm cược chẳng qua là một trăm, hắn lại có ba triệu, hoàn toàn có thể theo tiếp.

Không ai thêm cược, nhà cái phát lá bài Turn thứ tư, một con 8 rô.

Sau lá bài này, Vua sư tử đã hoàn toàn không có khả năng thắng, mà Lâm Được tuy có khả năng ghép ra thùng, nhưng tỷ lệ cũng chỉ có hai mươi sáu phần trăm, hiện tại chiếm ưu thế vẫn là Ngựa hoang.

Vua sư tử bỏ bài, lúc này, hắn cũng chỉ có một đôi vừa, mà tiền trong pot tuyệt đối không đạt được năm phần tiền của hắn, khi không định cướp gà, thì không tất yếu phải theo.

Tới phiên Ngựa hoang, bài của hắn không tồi, có ba con 9, nhưng bài trên bàn càng không tồi, rất có thể cho ra sảnh, càng có thể tạo ra thùng phá sảnh.

Hắn lại đẩy ra một trăm.

Lâm Được không lập tức theo cược, mà dừng lại, hoạt động cổ: “Vừa rồi cậu nói tôi là rùa đúng không? Tôi cho cậu hay, nói vậy với đàn ông TQ chúng tôi, là một sự sỉ nhục rất nghiêm trọng! Cậu không chỉ đang sỉ nhục tôi, còn đang sỉ nhục tôn nghiêm của đàn ông, mà để chứng minh tôi không phải là rùa, tôi nhất định phải làm chút gì đó!”

Y đột nhiên nói thế, người trên bàn đều ngẩn ra, mà khiến bọn họ kinh ngạc hơn là, y đẩy tất cả số chip ra: Cược all!

Khi đã sắp có khả năng vào được mười hạng cuối cùng, khi chỉ cần tiếp tục kiên trì thêm vài tiếng thì có thể thắng Ngựa hoang, y lại cược all!

Ike hận không thể ăn luôn micro la lớn: “Thượng đế! Thượng đế! Quả thật điên cuồng! Có lẽ vừa rồi tôi đã sai rồi, có lẽ chúng ta không phải sắp thấy được một cao thủ chạy lôa thế! A, thượng đế, tôi thật không biết phải nói sao nữa. Anh ta có cơ hội tạo thùng anh ta cũng có cơ hội tạo sảnh, nhưng thượng đế, anh ta vẫn chưa có, hiện tại trong tay anh ta chỉ có một con A rô! Mà anh ta lại cược all! Tôi thậm chí nghi ngờ anh ta có phải, có phải cố ý muốn thua không!”

Câu nói này đương nhiên là do quá kinh ngạc mà thốt lên, cho dù là fans của Ngựa hoang, cũng sẽ không cho rằng Lâm Được cố ý muốn thua.

WPS mà, tuy rằng ba mươi hạng đầu cũng đã có phần thưởng không ít, nhưng trước mười hạng đầu và sau mười hạng đầu là cách trời đất, càng hưởng hô, vào được mười hạng đầu rồi thì sẽ có vòng tay vàng đại biểu thân phận, vòng tay này cũng giống như nhẫn của NBA, tuy rằng không phải nói có vòng tay thì đều là cao

thủ, nhưng cao thủ thì tuyệt đối phải có vòng tay, vòng tay nhiều ít, thậm chí còn quan hệ tới thứ hạng của cao thủ.

Càng quan trọng hơn là, còn có vụ cược đó!

Chạy lôa thể, cho dù là người hào phóng thể nào cũng không muốn mất mặt như thế!

Không thể, y tuyệt đối không thể cố ý thua!

Đây là cách nhìn đại chúng, phổ biến, mà là người biết rõ sự tình... ừm, cho dù là người đối với Lâm Được có một chút hiểu biết nhận thức, thì sẽ có suy nghĩ khác.

Chẳng hạn cậu hai Trương, chẳng hạn Caesar.

Cậu hai Trương nghĩ rất nhiều, hẳn một chốc nghĩ có lợi ình một chốc lại nghĩ bất lợi ình. Mà Caesar thì đang nghĩ, có phải mình đã áp bách quá ác, Lâm Được, đang biểu đạt phản kháng với mình sao?

Mà bất kể là đại chúng phổ thông hay là cậu hai Trương hoặc Caesar, đều chỉ là nghĩ vậy khi đã biết bài riêng, mà Ngựa hoang, đương nhiên lại có suy nghĩ khác.

Khi Lâm Được cược all, hẳn đầu tiên là vui mừng, đây là cơ hội! Cơ hội hiếm có! Hẳn có thể dựa vào ván này, đào thải Lâm Được.

Nhưng, có thể dễ dàng như thế sao?

Lúc này hẳn chỉ có ba con 9, đây không phải bài rất lớn, Lâm Được chỉ cần có sảnh, thì có thể thắng hẳn, mà lúc này, theo bài trên bàn, rất dễ tạo ra sảnh.

Nhưng, cũng có thể là y đang cướp gà?

Ván trước, khi y đã cầm được thùng, cũng không thêm cược, mà hiện tại khi lá River thứ năm còn chưa xuất hiện lại cược all, tại sao, lẽ nào y cầm được thùng phá sảnh?

Hắn nhìn Lâm Được, Lâm Được sờ sờ cằm, đột nhiên giơ tay, yêu cầu nhân viên: “Có thể cho tôi mấy thanh kẹo qua không?”

Con người Ngựa hoang co rút, kẹo que!

Hai năm trước, trận đấu ở TQ đại lục xuất hiện kẹo que.

Hai năm trước, trong trận đấu để tranh đoạt JA xuất hiện kẹo que.

Mà hiện tại, kẹo que này cuối cùng cũng xuất hiện!

Khi Lâm Được yêu cầu kẹo que, không chỉ là Ngựa hoang, ngay cả Vua sư tử và Vịt con xấu xí cũng có chút dao động, chỉ có Caesar cười, hẳn lắc đầu, thấp giọng mắng: “Tên khốn này.”

80. Chương 80

Trong bất cứ cuộc đấu poker chính thức nào, đều có quy định giống nhau. Không thể tự mang theo đồ ăn, không thể mang theo đồ uống ình, không thể mang di động cũng như các sản phẩm điện tử, tốt nhất, trừ bộ đồ trên người, không mang theo gì nữa, nhưng ngoài những quy định này ra còn có một câu, đó chính là trừ vật may mắn.

Rất nhiều tuyển thủ đều có vật may mắn của mình, khi có và không có vật may mắn này thì quả thật chính là hai dáng vẻ. Rõ ràng nhất, chính là Daniau, chỉ có khi hắn lấy xì gà ra mới đại biểu hắn nghiêm túc, mà nếu hắn lịch sự nho nhã, hai tay trống không ngồi đó, thì chỉ chứng minh, hắn chỉ đang chơi với bạn, trình độ của bạn còn không đáng cho hắn nghiêm túc.

Trong mấy năm hắn tung hoành, thậm chí có người còn coi bức được hắn lấy xì gà ra là vinh hạnh!

Tuy cùng đánh đã mấy ngày trời, nhưng đối với Lâm Được, bọn họ hiểu biết cũng không nhiều, cao thủ giỏi nắm bắt đặc điểm của đối thủ, sau khi chơi vài ván, thì có thể thâm nắm rõ, nhưng đây chỉ là đại khái, hoặc nói chỉ hữu dụng với người bình thường.

Đối với một cao thủ khác, bất luận là cao thủ nào cũng không thể nói mình có thể thắng chắc, cho dù là Caesar, khi đấu với người khác, cũng không phải chỉ thắng không thua.

Thắng rất nhiều, thua thì ít, thắng lớn, thua nhỏ, nói tới cùng, cao thủ có thể làm được, cũng chỉ như thế.

Mà hiểu biết đối với một cao thủ khác, thậm chí còn xây dựng trên ván đấu nhiều lần thậm chí nhiều năm, mà Lâm Được, đối với bọn họ hoàn toàn là một người mới.

Cho dù là Vua sư tử và Vịt con xấu xí cũng không thể nói hoàn toàn nắm được phong cách bài của y, nhưng có một điểm, vẫn luôn treo trong lòng họ, tuy bọn họ đều không nói, nhưng thậm chí đã có bóng râm, đó chính là Lâm Được từ đầu tới cuối không cần kẹ que.

Kẹ que, Bút nguyên tử, vì nên dùng ngoại hiệu nào, phương tiện truyền thông thậm chí còn từng tranh luận, mà trong cuộc đấu lần này, y vẫn không yêu cầu kẹ que.

Nếu nói ban đầu không có cũng thôi, nhưng, sau khi vào năm mươi hạng đầu cũng không có... thậm chí khiến Vua sư tử cho rằng kẹ que chỉ là tâm huyết dâng trào nhất thời của y, mà hiện tại, y cuối cùng cũng yêu cầu kẹ que.

“Lẽ nào, cho tới bây giờ, cậu ta mới bắt đầu nghiêm túc sao?”

Trong nhất thời, Vua sư tử cũng có cảm giác kỳ quặc. Trước giờ, hần đều nguyện ý kết nạp dùi dất lính mới, nhưng lính mới này lợi hại như thế, quả thật, quả thật giống như Daniau năm đó.

Nhưng Daniau cũng không như cậu ta, vào năm mươi hạng đầu rồi mà vẫn không lấy xì gà ra, lẽ nào, cậu ta còn lợi hại hơn cả Daniau?

Nhớ lại hai năm trước y từng đánh bại Hoa Hồ tử, cảm giác quái dị của Vua sư tử càng mãnh liệt.

Nhưng, cảm giác của Ngựa hoang còn kịch liệt hơn Vua sư tử.

Vua sư tử không biết, hần thì biết, Lâm Được từng đấu với Daniau một ván, trong trận đó, Lâm Được từng giữa chừng yêu cầu kẹ que.

“Lẽ nào, mình sắp thua rồi sao?”

Trong nhất thời, Ngựa hoang có một suy nghĩ không thể chống lại, hần miễn cưỡng đè nén sợ hãi, lại lần nữa lật bài riêng của mình lên.

Ba con 9.

Trong thế giới poker Texas, bài dưới xám chỉ chỉ có bài tạp, một đôi và hai đôi. Mà ba con 9, trong xám chỉ, cũng không tính là rất lớn.

Hiện tại trong mặt bài, nhỏ nhất là 8.

Hai con 9 đều ở trong tay hần, Lâm Được thì không thể lại có xám chỉ 9, nhưng rất có thể là 10 hoặc J.

Mà hiện tại, con River thứ năm vẫn chưa xuất hiện, con bài cuối cùng này sẽ là gì? Nếu là 9, vậy thì hần sẽ có tứ quý, gần như thắng chắc, nhưng nếu không phải...

Nhà cái bắt đầu thúc giục, mà lúc này, kẹ que của Lâm Được đã tới, trong JA vốn có một cửa hàng, cho nên kẹ que tới cũng nhanh.

Ngựa hoang giơ tay yêu cầu tạm dừng, Lâm Được nhìn kẹ que trên khay, trước chọn một cái vị ô mai bỏ vào miệng.

“Cần tôi cho cậu chút ý kiến không?”

Y ngậm kẹ que, mở miệng không rõ.

Ngựa hoang không để ý tới y, vẫn nhìn chăm chăm bài trên bàn phân tích, Lâm Dực nhún vai: “Nếu tôi là cậu, tôi sẽ theo, thắng rồi, tôi sẽ phải đi chạy lõa thể, thua rồi, cậu cũng chẳng qua là tổn thất một chút chip, còn có thể tiếp tục tới. Thế nào, cược một ván đi.”

Ngựa hoang vẫn không nói gì, những gì Lâm Dực nói hẳn đã có nghĩ tới, nhưng khi bị Lâm Dực nói thế, hẳn lại cảm thấy đây nhất định là một cạm bẫy!

Nhưng, cho dù là cạm bẫy thì sao? Mất đi mấy triệu, cho dù không thể cầm được vòng tay lần này, nhưng nếu có thể đào thải Lâm Dực...

Hắn ngẩng đầu lên, thì thấy Lâm Dực ngồi đó cầm kẹo que liếm rồi liếm, thấy hắn, liền nhe hàm răng trắng chiếu bài, Ngựa hoang lập tức tê da đầu.

“Có người có thể thắng chắc không? Có.”

Năm đó, khi hắn tự cho rằng thuật đánh bài đã có thành tựu, từng hỏi người đó vấn đề này, người đó nhẹ nhàng trả lời hắn như thế.

“Thứ nhất, cậu đừng cược, chỉ cần đừng cược, tự nhiên sẽ không thua.”

“Vậy có ý gì? Huống hồ, cho dù không ngồi lên bàn này, chỉ cần sống, cũng là đang thua.”

Hắn tự cho rằng đặc ý nói ra câu này, còn truy vấn thứ hai là gì.

“Thứ hai... người TQ đối với người có thể thắng chắc này có một cách xưng hô, nghe nói loại người đó là sẽ không thua.”

“Người nào?”

“Bọn họ gọi là ‘thiên ngoại phi tiên’.”

Khi nói câu này, vẻ mặt người đó là đau lòng lạc lõng, vì thế hắn cũng không truy hỏi nữa. Nhưng, hắn nhớ kỹ bốn chữ đó, sau đó tìm cơ hội hỏi, mới biết nó đại biểu cái gì, khi đó chỉ cảm thấy hoang đường, thậm chí còn cho rằng người đó đang trêu đùa mình.

Cho tới rất lâu rất lâu về sau, hắn mới biết, thì ra, là thật.

Thì ra trên thế giới này thật sự có thứ không thể tin nổi như vậy, thì ra người đó, đã từng thua như thế, hơn nữa, thua rồi, thua mãi!

“Tôi bỏ bài.”

Hắn nghe thấy giọng mình, khó hiểu, không có thống hận không có phần nộ, chỉ là thần nhiên.

“Tôi thua rồi.” Hắn nhìn Lâm Dực rồi lại nói, “Nhưng tôi sẽ thắng anh! Rồi có một ngày, tôi sẽ thắng anh.”

“Thật ra, cậu chỉ cần theo tiếp thì tôi sẽ thua rồi.” Lâm Dực chậm rãi nói: “Hiện tại tôi không có cả một đôi.”

Y nói xong, lật bài của mình ra, Ngựa hoang đảo mắt, mí mắt hắn giật giật nhưng không tức giận, ngược lại rất ôn hòa cười cười: “Nhưng lá bài tiếp theo, rất có thể anh sẽ có thùng.”

Khi nói câu này hẳn rất thành khẩn, trong lòng trống rỗng. Hắn thật sự cho là vậy, vào lúc này, hắn cuối cùng chân chính nhìn thẳng Lâm Dực, thậm chí, hắn đã đặt Lâm Dực ở vị trí trên mình, cho dù hắn hận người này, nhưng hắn đã biết, người này hẳn phải dụng tâm đối đãi, hắn không thể vì ghét người này, liền khinh thường y.

Nghe hắn nói thế, Lâm Dực ngậy người, y sờ mũi không nói gì, trong lòng thì nghĩ: “Khó trách có câu cáo mượn oai hùm, Lạc Lạc thật giỏi.”

“Các bạn khán giả, hiện tại chúng ta có thể xác định, sắp sửa được xem một cao thủ chạy lõa thể! Chỉ là chúng ta không biết cảnh chạy lõa thể này, sẽ tiến hành lúc nào!”

Ike kích động kêu lên, hắn nói cũng không sai, sau khi lại được thêm sáu trăm, Lâm Dực chỉ cần cẩn thận thận trọng, không theo cược lớn, hoàn toàn có thể qua được ba bốn tiếng, mà sau khi qua ba bốn tiếng, mười hạng đầu, cũng đã ra đời.

Kết quả cũng đích thật là vậy, trong cuộc đấu tiếp theo, Lâm Dực lại biến thành như chim non theo cược bỏ bài, đụng phải thêm cược trên năm trăm, liền bỏ bài, sau hai tiếng năm mươi lăm phút, mười hạng đầu cuối cùng cũng ra đời!

Vào giờ phút này, tất cả những người còn ở lại đây đều trở thành anh hùng, ánh đèn chiếu lên từng người trong số họ, Ike không chê phiền giới thiệu tên, tuổi tác và giản lược cá nhân của từng người, mà trong lúc giới thiệu tất cả mọi người, thì hắn giới thiệu Ngựa hoang và Lâm Dực là nhiều nhất, ngay cả một hắc mã mới xuất hiện lần này cũng bị hắn xem nhẹ.

Lâm Dực cũng thôi, trọng điểm là Ngựa hoang: “Hiện tại tôi muốn biết nhất chính là Ngựa hoang sẽ thực hiện cá cược khi nào, tôi tin rất nhiều người đều có suy nghĩ giống tôi.”

Dường như biết sự cấp bách của họ, Ngựa hoang nhìn Lâm Dực nói: “Anh muốn tôi chạy lửa thể lúc nào?”

Lâm Dực gãi đầu: “Lúc nào thì cậu tiện?”

“Một tiếng sau, tôi ở trước cửa đợi anh.” Ngựa hoang nhìn y nói.

Lâm Dực có chút khó xử nói: “Cậu tự chạy là được rồi, trên người cậu có gì thì tôi đều có, cũng không có gì đáng xem... được rồi được rồi, tôi đi xem.”

Ngựa hoang hít một hơi: “Lâm Dực, tôi thua rồi, tôi cũng thừa nhận anh lợi hại hơn tôi, nhưng cho dù tôi đã thua, cũng sẽ không để anh sỉ nhục tôi, tôi đợi anh, anh tới rồi, tôi sẽ chạy!”

Hắn nói xong, liền quay người đi, Lâm Dực thở dài, rất muốn nói, thật ra cậu không chạy, tôi cũng không thể làm gì cậu mà.

“Thật là, lẽ nào chạy lửa thể này thật sự tốt với thân thể, nếu không cậu ta tích cực như thế làm gì chứ.”

Vua sư tử đang ở bên cạnh y, nghe thấy câu này khóe môi không khỏi co giật, hắn do dự một chút, vẫn mở miệng: “Kẹo que, Ngựa hoang tuy có rất nhiều tật xấu, nhưng cậu ta vẫn là cao thủ, kiểu ngạo của cao thủ, cậu ta vẫn phải có.”

“À...” Lâm Dực gật đầu, “Đúng rồi, anh gọi tôi là gì?”

Vua sư tử cười: “Kẹo que, tôi nghĩ, bắt đầu từ hôm nay, đây sẽ là ngoại hiệu cả đời của cậu.”

Bị gọi là gì, Lâm Dực cũng không để ý, sau khi ra khỏi đại sảnh, y không cùng Vua sư tử tới nhà ăn, mà trở về phòng mình, y muốn tắm rửa, như vậy mới có tinh thần đi xem Ngựa hoang chạy lửa thể, như vậy cũng là tôn trọng với Ngựa hoang.

Kết quả vừa về phòng, đã phát hiện trong phòng mình lại có một người.

“Lạc Lạc, sao lại là anh?”

Caesar nhìn y một cái: “Cậu còn nghĩ là ai?”

Lâm Dực chớp chớp mắt: “Đương nhiên là nhân viên phục vụ rồi, hôm qua khi tôi ra ngoài cũng không treo biển, không biết nhân viên phục vụ có dọn phòng không nữa.”

Caesar hừ lạnh một tiếng, trở tay ấn y lên tường: “Vụ cược của cậu, thật tốt đó, nắm chắc mình có thể thắng như thế sao?”

“Lạc Lạc, còn không phải có anh sao, cái khác không biết, mượn chút vinh quang cũng được mà.”

“Mượn vinh quang? Nếu Ngựa hoang không mắc lừa thì sao?”

Lâm Dực ngừng một lát, sau đó ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn mắt Caesar: “Lạc Lạc, tôi nghĩ rồi, chạy lửa thể cũng là có ích cho sức khỏe.”

Caesar nhìn y, Lâm Được bày vẻ thắng thắn thành thật, Caesar nhìn một lát, cười gác lên đầu y, dịu giọng nói: “Lâm Được, nếu cậu thật sự muốn, hiện tại cũng có thể đi chạy lôa thể, cậu xem thử đi, tôi có vì nó mà từ bỏ cậu không. Hiện tại lại không phải là TQ cổ đại, cậu lại không phải là hoàng hoa đại khuê nữ, cho dù chạy lôa một lần, cũng không tổn thương gì.”

Giọng hần thấp trầm, tình ý miên man, Lâm Được chỉ cười gượng, liên mồm nói: “Đúng đúng, tôi đã nghĩ cho dù có thua cũng không có gì quá to tát.”

“Nhưng tại sao cậu không thật sự thua chứ? Nếu cậu thua thật, tối nay chúng ta cũng không cần ra ngoài.”

Câu này, so với vừa rồi càng dịu dàng càng thấp trầm càng thâm tình, sắc mặt Lâm Được cứng lại: “Cái này, tôi còn phải đi tắm, dù sao là Ngựa hoang chạy lôa thể, tôi cũng phải long trọng chút.”

Caesar cười, buông y ra, nhìn y đi vào phòng tắm. Cửa vừa đóng lại, nụ cười trên mặt hần liền biến mất. Đối với hần, Lâm Được không phải không dứt khoát, cũng không phải không có tình ý với hần, tại sao luôn trăm phương ngàn kế muốn tránh né hần?

Nghĩ tới câu nói “Tôi chỉ tới thăm anh” của Lâm Được, sắc mặt hần càng đen, lẽ nào Lâm Được thật sự chỉ tới thăm hần? Đúng, câu này, cũng khiến hần rất cảm động, vì y lo lắng cho hần, cho nên khổ luyện thuật bài, vì lo lắng cho hần, cho nên tới Mỹ, cũng vì lo lắng cho hần, mà tham gia WPS.

Hần từ nhỏ đã mạnh, không ai xem hần là kẻ yếu, chỉ có Lâm Được, vì lo lắng cho hần, cho nên tới thăm hần——

Hần rất cảm động, nhưng, hần muốn không chỉ là tới thăm!

Hần lo suy nghĩ, Lâm Được đã bước ra khỏi phòng tắm, y chỉ đơn giản vào xối một chút, thân trên để trần, bên dưới quần khăn tắm.

“Ừa, quần áo của tôi sao khác hết vậy?” Y mở tủ áo, phát hiện đều là quần áo xa lạ.

“Tôi giúp cậu đổi.” Caesar nhẹ nhàng nói.

“Tại sao?”

“Lẽ nào cậu còn muốn mặc quần lót báo hoa?”

“Tại sao không thể mặc? Tôi cảm thấy rất tốt, ban đầu có hơi chật, nhưng mặc hai năm...”

“Mau thay đồ đi, tới giờ rồi.”

Quả thật đã sắp tới giờ! Ngựa hoang tuy không lớn tiếng tuyên bố, nhưng chuyện này còn cần hần tuyên bố? Vừa biết hần chuẩn bị hôm nay sẽ thực hiện lời hứa, toàn bộ các phương tiện truyền thông của Las Vegas đều bùng nổ, còn có từ thành phố khác liên mạng chạy tới, cái gì, không tới kịp? Bọn họ ngồi trực thăng! Cho dù không tới được từ đầu, cũng có thể tới được vào phút cuối!

Quảng trường thương mại Avenues thì núi người biển người, giống như chỉ trong đột nhiên, người của Las Vegas đều từ dưới đất chui lên, trên tuyến đường Ngựa hoang chạy còn giăng đầy camera.

Cuộc đấu mỗi ngày đều là bắt đầu từ chín giờ sáng, cuộc đấu hôm nay tiến hành gần mười sáu tiếng, cho nên, hiện tại đã là hừng đông.

Nếu đổi sang một thành phố khác, chỉ sợ ngay cả Hồng Kông thành phố không có đêm tối, lúc này, cũng có cảm giác tịch mịch. Nhưng tại Las Vegas, đây chính là thời gian náo nhiệt nhất, à, đương nhiên, náo nhiệt trước kia là trong sòng bài, mà hiện tại, náo nhiệt này lại chuyển ra bên ngoài!

Có thể kéo các con bạc tạm thời rời khỏi bàn, từ điểm này thôi, Ngựa hoang đã rất có lực hiệu triệu.

Trước cửa JA cũng kín tầng trong tầng ngoài, bảo vệ, cảnh sát cũng canh giữ nghiêm ngặt, Ngựa hoang đứng trước cửa, trên người hần, bọc một tầng vải trắng.

Ngựa hoang lúc này, tháo đi tất cả phục sức, trong ánh đèn chiếu, chiếc cầm nhọn cùng con mắt xanh lục, tạo cảm giác yếu đuối, hần mím môi đứng đó, vẻ mặt lạnh lẽo mà cao ngạo. Dừng câu nói của các du khách nữ xung quanh chính là: “Anh ấy giống như một vương tử gặp nạn.”

Hắn quả thật cũng là vương tử, vào lúc này, fans của hắn còn đang giờ biển ủng hộ hắn: “Ngựa hoang, cố lên, anh là nhanh nhất!”

81. Chương 81

“Các bạn khán giả, hoan nghênh trở lại đài 3W. Đúng, chúng tôi vừa rồi đang phát sóng quảng cáo, hơn nữa là quảng cáo ngoài kế hoạch, Johann quả thật sắp sững điên rồi, vào hai giờ sáng lại đi phát quảng cáo, đây quả là một ngày thần kỳ! À, đừng tức giận đừng đổi đài, phải biết, tuy bạn có thể xem được tiết mục tiếp theo trong rất nhiều đài, nhưng, chỉ có 3W bạn mới có thể xem được phần đầu! Mới có thể xem được hoàn chỉnh!”

Giọng của Ike hưng phấn tới mức run rẩy, hắn từng thuyết minh rất nhiều cuộc đấu, đây là lần đầu tiên thuyết minh về chạy đua thể.

“Hiện tại, bạn đang nhìn thấy chính là Ngựa hoang Jones, đúng, anh ta vẫn đang bọc một miếng vải trắng, nhưng chúng ta đều tin, dưới miếng vải trắng này anh ta không mặc cái gì cả! Hiện tại còn năm phút nữa sẽ tới thời gian anh ta đã nói, mà anh ta đã đứng đây gần mười phút rồi. Anh ta đang đợi ai chứ? Nhân viên công tác của JA? Đại đế? Hay là Kẹo que mới phong của chúng ta? Có lẽ, anh ta không đợi ai cả, chỉ đợi tới giờ, anh ta sẽ bắt đầu chạy?”

Lúc này, Lâm Dục và Caesar xuất hiện, vì hai người nắm tay nhau, phóng viên lại một trận điên cuồng. Quyền phát sóng của WPS đã cho 3W, nhưng những phương tiện truyền thông khác cũng có thể vấy lại chụp ảnh phóng vấn, trong ánh đèn chiếu, Lâm Dục tới trước mặt Ngựa hoang: “Cậu thật muốn chạy?”

“Tôi thua rồi.”

Lâm Dục gãi đầu: “Cái này, có thể không tính.”

“Thua chính là thua.” Ngựa hoang nhìn y, ánh mắt kiên định, “Tôi đã thua, thì sẽ chấp nhận, nhưng rồi có một ngày, tôi sẽ thắng lại, tôi sẽ thắng lại tất cả!”

Hắn nói rồi, kéo tấm vải trắng ra, hiện trường kêu thét lên. Ike la tới khản giọng vào tivi: “Không có! Cái gì cũng không có! Trừ một đôi giày thể thao, anh ta không mặc cái gì nữa!”

Ừm, tất cả mọi người đều thấy được, Ngựa hoang quả thật ở trần truồng.

Con người đều có một tâm lý chung, nếu thấy có người khác làm gì, vậy thì sẽ không tự chủ làm theo. Chẳng hạn khi người khác vượt đèn đỏ, vậy thì số người thành thật đợi đèn xanh sẽ ít, đồng dạng, nếu lúc này là bãi biển hở thể, tất cả mọi người đều trần truồng, vậy thì cũng không sao hết, nhưng vào lúc này, chỉ có một mình Ngựa hoang trần truồng, cảm giác này...

Ngay cả người khác đều lúng túng thay hắn, nhưng hắn lại giống như không cảm thấy gì, hắn nhìn Lâm Dục một cái, sau đó thật sự chạy ra ngoài.

Lâm Dục nhìn bóng lưng hắn, sờ cằm: “Sao tôi cảm thấy, cậu ta đã hiểu lầm gì rồi?”

Y thì suy nghĩ, nhưng tiêu điểm của mọi người sớm đã di chuyển rồi.

Phải nói cảnh chạy đua này thế nào đây?

Chính là một đường kêu thét, một đường phát cờ, một đường chiếu sáng, cộng thêm, còn có tiếng ù ù của trực thăng... Đây là đang tiến hành chụp trên không.

Sau đó đoạn video này lưu truyền vào nước, dân mạng TQ đều xôn xao cảm thán: “Người Mỹ thật có tiền, ngay cả một cảnh chạy đua thể cũng thanh thế hùng hậu đến vậy.”

Câu này lập tức gọi tới lời phê bình gay gắt: “Nếu mà ở trong nước, thì càng hùng hậu hơn, chỉ cần có thể chạy, có thể cho phép đài truyền hình phát sóng.”

À, hiện tại TQ cũng đã mở cửa rồi, nghe nói ở phân xưởng nào đó của thành phố nào đó có làm quảng cáo, vào mùa đông, cũng triệu tập chạy lửa thể, nghe nói mỗi người chạy lửa thể được cho hai mươi ngàn tệ, nhưng phần nhiều chỉ tìm được chút tin tức trên mạng, chưa từng thấy tivi chiếu qua.

Chạy, chạy.

Từ JA đến Avenues có bốn con đường, cho dù chọn đoạn đường ngắn nhất, cũng phải năm km. Ngựa hoang tuổi trẻ khỏe mạnh, tốc độ cũng không chậm, nhưng hẳn dù sao cũng không phải là tuyển thủ chuyên nghiệp___ Cho dù có chuyên nghiệp, năm km cũng cần một thời gian nhất định.

Trong thời gian này, mọi người không thể chỉ nhìn hấn chạy, cũng như trong cuộc đấu, mọi người cũng không thể chỉ nhìn thi đấu khô khan, lúc này, cũng cần có chuyện gia bình luận.

Các đài truyền hình, đều sử dụng phép thần thông, tuy là sáng sớm, mọi người cũng từ toàn quốc và các nơi trên thế giới đào ra họa sĩ chuyên phác thảo cơ thể con người. Pháp y đã giải phẫu qua n thi thể. Nhà tâm lý học quanh năm chú ý chạy lửa thể. Ngoài ra còn có nhà thiết kế trang phục, quán quân chạy đường dài, model vân vân và vân vân.

Nhưng nếu nói đặc sắc nhất thì vẫn là 3W, bọn họ liên kết với Anh, tìm được vua chạy lửa thể đỉnh đỉnh đại danh Mark Roberts, vị chạy lửa thể chuyên nghiệp đã chạy lửa thể qua ba trăm nơi này thông qua mạng internet, từ Anh biểu đạt tán thưởng cao độ với hành động của Ngựa hoang.

“Cậu ta chạy rất tốt, rất khỏe mạnh, tôi thật muốn tới Mỹ, nếu tôi nhận được tin này sớm hơn, tôi nhất định sẽ chạy tới, vậy tôi cũng có thể cùng chạy với cậu ta, có lẽ, tôi nên suy nghĩ ngày này năm sau sẽ tới Las Vegas, nói không chừng tôi có thể gặp được một ván cược như thế. Cái gì, có cảm tưởng gì? Đó chính là, tôi rất ngưỡng mộ cậu ta, cậu ta có thể tự do chạy toàn quá trình, mà tôi, luôn bị cảnh sát bắt.”

Tại sao Ngựa hoang có thể chạy tự do? Tại sao không có cảnh sát tới can thiệp?

Thật ra, về vấn đề có nên can thiệp hay không, cảnh sát ở đó cũng vô cùng rầu rĩ, sau khi cân nhắc liên tục, cục trưởng cục cảnh sát quyết định để mặc.

Ông không có lý do can thiệp.

Trước Ngựa hoang, đã có rất nhiều sinh viên cử hành chạy lửa thể thể này, hưởng hồ, Ngựa hoang không giống Roberts chạy lửa thể trên sân bóng, hơn nữa, đây còn là một vụ cược. Cục trưởng cục cảnh sát vô cùng rõ ràng sự nghiêm túc của các cao thủ đối với thực hiện cược, nếu ông can thiệp vào lần này, sau này chưa chắc không có phiền phức.

Thế là, Ngựa hoang không gặp trở ngại chạy trên đường đêm Las Vegas, mỗi đài truyền hình đều tiến hành chụp mọi góc độ với hấn, mọi người chụp mặt hấn chụp thân trên của hấn chụp thân dưới của hấn, thậm chí còn chụp giữa hai chân khi hấn nhấc chân lên, đương nhiên, đối với một vài vị trí đặc biệt, còn đặc biệt chụp lớn.

Sau màn chạy này, rất nhiều nữ giới biểu thị nếu có thể, họ nguyện ý có quan hệ với hấn, công tử ăn chơi còn phong hấn là vị vua gợi cảm của thời đại mới.

Dùng câu nói của một nhà bình luận sau đó là: “Trải qua màn chạy này, Ngựa hoang sau này cho dù có thua tán gia bại sản, cũng không cần lo lắng sẽ đói bụng, vì cậu ta có thể đi trên con đường thời trang.”

Ngựa hoang vẫn đang chạy.

Ánh mắt hấn kiên định, vẻ mặt trầm ổn, như đang tiến hành một sự nghiệp vĩ đại nào đó.

Các đài truyền hình vốn đang chế nhạo hấn, nhưng dần dà, các âm thanh cũng dần nhỏ xuống, ngay cả Ike cũng cảm thán: “Tôi cảm thấy hôm nay Ngựa hoang đặc biệt khác biệt, giống như đã biến thành người khác, có câu thất bại khiến bạn thành công, Ngựa hoang hôm nay, cuối cùng cũng trưởng thành rồi, nếu trước kia anh ta là một chú ngựa con, thì hiện tại, cuối cùng cũng trở thành một con ngựa thành niên.”

Câu nói này, lập tức khiến dân mạng ồn ào ngập trời.

“Đây vẫn là chế nhạo, trong tình trạng này anh ta vẫn còn chế nhạo Ngựa hoang của chúng ta!”

“Đây là khen ngợi, từ ngựa con thành ngựa lớn, không phải khen thì là gì?”

“Khốn kiếp, có kiểu khen như vậy sao? Mà đi chạy một mình, tao cũng sẽ khen mà như vậy được không?”

“Cho dù tao chạy, cũng không thể thành ngựa lớn, cái tên này là đi kèm.”

“Tôi không tán đồng lời vừa rồi của Ike, nhưng nói thật, tên của Ngựa hoang thật sự đặt quá hay, đây là lần đầu tiên tôi thấy ngoại hiệu thích hợp thế này.”

...

Nói tốt cũng có, nói xấu cũng có, tán thưởng cũng có, chế nhạo cũng có, mà khi càng lại gần trung tâm Avenues, bầu không khí càng nóng lên, đương nhiên, loại không khí này đa phần là do các phóng viên tạo ra, bọn họ dồn đẩy muốn tìm một góc tốt nhất, vị trí tốt nhất.

Nhưng trước cửa trung tâm thương mại Avenues vẫn còn trống, Vua sư tử và Vịt con xấu xí đứng ở đó, tuy không có quy định, nhưng là hai cao thủ cùng ngồi trên bàn, bọn họ có nghĩa vụ tới chứng kiến.

Trừ họ ra, còn có Lâm Được, y vừa mới tới, tuy tinh lực của các phóng viên phần lớn đều đặt lên người Ngựa hoang, nhưng đối với cao thủ vừa thăng cấp như y mọi người cũng rất hứng thú. Tuy rằng hiện tại y vẫn chưa chính thức trở thành cao thủ, nhưng nếu y đã chắc chắn lấy được vòng tay, được người thừa nhận, thì cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Lâm Được chen khỏi vòng người đuổi tới, Ngựa hoang đã chạy tới đầu đường, trong tay hắn cầm một chai nước, đây là một phóng viên cung cấp, trên người còn dính một vài cánh hoa, đây rõ ràng là fans nữ tung.

Khi thấy hắn chạy tới, đám người liên hoan hô: “Cố lên, sắp tới rồi!”

“Kiên trì lên Ngựa hoang, anh là tuyệt nhất!”

“Em yêu anh em yêu anh em yêu anh!”

... Cũng không biết là đang yêu hắn cái gì.

Một trăm mét, năm mươi mét, mười mét, tám mét... hắn cuối cùng cũng tới trước cửa trung tâm, ánh sáng đèn tụ lại, các phóng viên điên cuồng đưa micro, ồn ào đưa ra đủ vấn đề, nếu không phải có bảo vệ ngăn cản, bọn họ đã hận không thể nhào lên ăn sống Ngựa hoang!

Đối với tất cả, Ngựa hoang không chú ý, hắn ném chai nước trong tay, hai tay chống lên đầu gối, thở dốc, sau đó chậm rãi đứng lên, nhìn Lâm Được trên bậc thềm.

An tĩnh.

Trừ tiếng bấm máy, tất cả âm thanh đều biến mất, khi Ngựa hoang nhìn Lâm Được, các phóng viên đang điên cuồng cũng chậm rãi ngừng đặt câu hỏi, fans đang hoan hô cũng yên lặng.

Ngựa hoang nhìn Lâm Được, Lâm Được nhìn Ngựa hoang.

Ánh mắt Ngựa hoang bình tĩnh kiên nghị, ánh mắt Lâm Được dịu dàng bất đắc dĩ.

Sau đó, cảnh nhìn nhau này được các diễn đàn chuyển tải, thậm chí còn được người ta đặt một cái tên kinh người: “Giao tình thế kỷ”. Theo như tác giả nói thì, nó giống như ánh mắt thế kỷ quần quýt, nhưng sau khi bị người ta mở rộng nghĩa... thì lại hoàn toàn thay đổi bản chất.

Lúc này, Ngựa hoang trừ một đôi giày ra, không còn một mảnh vải, làn da màu lúa mạch do phơi nắng trên biển, toàn thân trên dưới, chỉ có một chỗ là màu trắng, ồm, trong đen mang trắng.

Mà Lâm Được, vì tôn trọng, vào ngày nóng thế này cũng mặc âu phục ra ngoài. Quần áo năm đó Trương Trí Công chuẩn bị cho y đều có vị tao nhã. Mà hiện tại Caesar chuẩn bị cho y thì thiên hướng ổn trọng.

Âu phục màu đen, cà vạt màu lam đậm, sơ mi màu trắng, giày da bóng sáng, mặc thế này tham gia tiệc quốc gia cũng không vấn đề.

Hai người nhìn nhau, sau đó, Lâm Được động trước, y bước từng bước xuống thềm, đi tới trước mặt Ngựa hoang.

“Tôi chạy xong rồi.” Ngựa hoang mở miệng.

“Tôi thấy rồi.” Lâm Được trả lời.

“Rồi có một ngày, tôi cũng sẽ bắt anh chạy như thế một lần.”

“Ừm, được.” Lâm Được cười, sau đó cưỡi âu phục xuống, phủ lên người Ngựa hoang.

Yên tĩnh.

Nếu nói vừa rồi còn có thể nghe thấy tiếng bấm máy, thì lúc này, âm thanh gì cũng không có, trong trời đất, dường như chỉ còn lại hai người Ngựa hoang và Lâm Được.

Về mặt Ngựa hoang cũng chờ đi trong một thoáng, giống như không ngờ Lâm Được sẽ làm chuyện như thế, nói lời như thế.

“Tôi đợi cậu.”

Nói xong, Lâm Được quay người đi, mà theo động tác của y, sự trầm mặc cuối cùng bị phá vỡ. Giống như xe chở dầu phát nổ, tiếng huyền não trong nhất thời chấn động ngập trời, các phóng viên hưng phấn muốn ngất.

Thượng đế! Trời cao! Bọn họ đã thấy gì?!

Đồng tính luyến? A, đồng tính luyến không làm gì, đồng tính luyến chạy lửa thể cũng không có gì, đồng tính luyến tay ba càng không có gì, quan trọng là, đây là một cuộc tình đồng tính tay ba giữa các cao thủ!!

Caesar, Jones, Lâm Được!

Đại đế, Ngựa hoang, Kẹo que!

Ba người đàn ông, ba phong cách, một cuộc tình!

Chạy giữa đêm khuya, cưỡi âu phục, còn có tuyên bố của đại đế với bên ngoài, thượng đế! Tuy tất cả đều mờ mờ ảo ảo, tuy không có cảnh tượng kích tình nào, nhưng chỉ nghĩ thôi, cũng khiến mọi người hưng phấn toàn thân run rẩy.

Đương nhiên, cũng chỉ là hưng phấn, Vua sư tử và Vịt con xấu xí không có nửa điểm kích động, hai người đều sững sờ, ánh mắt mang theo cổ quái.

“Sao tôi cảm thấy, tôi từ người đánh poker biến thành diễn viên?”

Vua sư tử không tự giác lẩm bẩm, Vịt con xấu xí không nói gì, nhưng trong lòng thật ra cũng cảm giác như vậy.

Còn cả Ngựa hoang cũng không hưng phấn, hần chờ dẫn đứng đó, cho tới khi bóng lưng Lâm Được biến mất mới phản ứng lại.

Tối nay, đã định là không ngủ, đặc biệt là các phương tiện truyền thông, bọn họ tăng ca thêm giờ nhanh soạn tin mới, hưng phấn gọi điện cho các hãng quảng cáo: “Chúng tôi có tin rất tuyệt, ngày mai nhất định sẽ bán, đúng đúng, chính là cái đó, có thể thêm tuần san cho ngài, nhưng phí quảng cáo...”

Phí quảng cáo đương nhiên là giá trên trời, nhưng hầu như không có công ty nào cự tuyệt, tin thế này, cho dù có thể xem được trên mạng, mọi người cũng hy vọng có thể biết các tin bên lề, đặc biệt là, các phương tiện truyền thông lớn còn có một vài bức ảnh quý giá.

Thế là ngày hôm sau, chỉ cần bạn ở Mỹ, chỉ cần bạn ở nơi có người, thì bạn sẽ thấy được ảnh của Ngựa hoang, còn có một vài tờ báo nhỏ, đã lấy hần viết bài: Bạn tưởng tượng anh ta chạy thế nào? Sau ảnh chụp cực lớn, là một loại thuyết minh đặc biệt.

Đương nhiên, một vài tờ báo chính quy vẫn khá hàm hồ, bọn họ che giấu vị trí quan trọng, nhưng che kiểu này, trừ khiến người ta càng thêm hiếu kỳ ra thì hầu như không có tác dụng gì.

Các trang mạng lớn lũ lượt bình luận Ngựa hoang là người đàn ông hoàn mỹ nhất, còn về hoàn mỹ rốt cuộc ở phương diện nào, thì mỗi người một ý.

Đương nhiên, trừ Ngựa hoang ra, ảnh của Lâm Dực cũng rất nổi bật, nếu nói trước kia sự hiểu biết của mọi người đối với y chỉ giới hạn ở Hoa Hồ tử, thì qua màn chạy này, đó chính là toàn góc độ.

Màn y phủ áo cho Ngựa hoang còn được rất nhiều tòa soạn chuyển tải, còn có một tờ báo làm bối cảnh nổi bật cho họ. Trong bóng tối thâm trầm, bóng dáng Caesar to lớn vô cùng.

Nhà bình luận nói thế này: “Trước kia, chúng ta luôn có thể thấy được hai nam một nữ, hoặc hai nữ một nam, mà hiện tại, chúng ta cuối cùng cũng thấy được ba nam!

Còn về ba nam này làm gì, hần không nói, nhưng mọi người đều rõ.

Thật ra, lực xuyên thấu của phương tiện truyền thông vẫn chưa đủ, nếu bọn họ có thể tỉ mỉ hơn chút nỗ lực hơn chút, lấy tinh thần theo dõi vương phi Diana năm đó, thì bọn họ sẽ biết, không phải ba nam, mà là bốn nam!

82. Chương 82

Sáng sớm.

Trải qua một đêm huyền ảo, Las Vegas cuối cùng cũng yên tĩnh lại, có lẽ tại các sòng bài lớn, quán bar vẫn huyền ảo, nhưng trên đường, gần như đã không thấy người đi đường, thỉnh thoảng có một chiếc xe hơi chạy qua, chỉ càng hiện rõ sự yên tĩnh.

Khi trời朦胧 lung sáng, Ngựa hoang tới bệnh viện, đi cầu thang chuyên dụng tới tầng lầu đặc biệt, đi qua hành lang, tới phòng bệnh cuối cùng. Có hai bảo vệ canh ở đó, nhìn thấy hần, hai người đều ngẩn ra, sau đó lại làm như không thấy mà quay đầu đi.

Hần mở cửa, chậm rãi đi vào, sau đó khóa cửa.

Đứng bên cửa một lúc lâu hần mới đi tới giường bệnh.

“Tôi thua rồi.” Hần đứng trước giường, mắt nhìn vách tường, giống như căn bản không dám nhìn xuống nói tiếp, “Nếu tôi theo bài, có lẽ có thể thắng, nhưng, đó là đánh cược vận may, không phải là kỹ thuật bài.”

Hần nhớ lại cảm giác lúc đó, hần cảm thấy cường liệt rằng mình sẽ thua, tuy hần biết, nếu theo cược có lẽ có thể thắng, nhưng, sẽ như chim non ký thác tất cả hy vọng lên vận may.

Thắng như thế, hần tuyệt đối không cần, cho nên, hần thà mất mặt chạy lỗ thối, cũng không muốn thắng như thế.

“Tôi cuối cùng cũng biết cảnh giới mà anh nói, trước kia tôi không tin, mà hôm nay, tôi cuối cùng cũng biết nó là gì.” Nói tới đây, hần cười, “Có lẽ hiện tại tôi vẫn chưa đạt tới cảnh giới đó, nhưng, tôi sẽ làm được, ngày mai tôi sẽ làm tốt hơn.”

Nói xong, hần không nói nữa, đứng yên một lúc, cho tới khi ngoài cửa sổ rọi vào càng lúc càng nhiều tia sáng, khi chiếu sáng cả căn phòng, hần mới cười lần nữa, lần đầu tiên cúi đầu sau khi bước vào phòng này: “Anh đã ngủ đủ lâu rồi, lúc nào mới tỉnh chứ?”

Hần nói xong, liền hôn lên gương mặt lờ mờ trông vô cùng đáng sợ một cái: “Mau thức dậy đi, nếu còn không thức dậy, anh sẽ càng xấu.”

Hần lại cười, sau đó, đứng lên, không quay đầu lại ra ngoài.

Cùng lúc này, Lâm Dực đang ăn cơm với Caesar, lần này bọn họ không ở nhà ăn, mà là trong phòng Caesar.

Trên bàn cơm cạnh hồ bơi, Caesar và Lâm Dực ngồi đối diện, cơm sáng rất phong phú, bầu không khí đè nén. Sắc mặt Caesar bình tĩnh, vẻ mặt Lâm Dực thì vô tội.

Hai người đều không nói gì, ăn xong phần cơm sáng của mình, khi ra ngoài, Lâm Được mới nói: “Lạc Lạc, sau này chúng ta vẫn tới nhà ăn ăn đi, tuy rằng truyền thống TQ chú trọng ăn cơm không nói chuyện, nhưng như vậy quá an tĩnh, đối với thân thể cũng không tốt, nên biết...”

Y chưa nói xong, Caesar đã hung tợn trừng y một cái, Lâm Được sờ mũi, nuốt lời còn lại vào bụng, đổi giọng: “Được rồi được rồi, anh thích yên tĩnh, vậy chúng ta cứ yên tĩnh, sau này tôi cũng ít nói. Nhưng tôi không nói, anh có cô đơn không vậy.”

Khóe miệng Caesar co giật, mở miệng: “Hôm nay là ngày cuối cùng rồi.”

“A, tôi biết.”

“Ngựa hoang cũng vẫn còn trên bàn.”

“Ừm ừm, cậu ta không thua.”

Caesar trừng y, nói từng chữ: “Thi đấu cho tốt, đừng đáp ứng cược bảy bại, đừng đưa ra cược bảy bại!”

“Ồ, nói vậy là cho dù cậu ta yêu cầu chạy lôa thể, tôi cũng không thể đáp ứng cậu ta sao? Nhưng hôm qua tôi, không đúng, là hôm nay, hôm nay tôi đã đáp ứng cậu ta rằng sẽ đợi cậu ta, người không thể nói rồi không giữ lời. Được rồi được rồi, hôm nay cho dù cậu ta đưa ra, tôi cũng sẽ đổi sang lúc khác cược. Lạc Lạc, anh đừng để ý, chạy lôa thể cũng không có gì, hôm qua tôi thấy rồi, nhiều lắm cũng chỉ vậy, hơn nữa mọi người đối với lần đầu tiên luôn khá chú ý, đến lần thứ hai mọi người sẽ không để tâm nữa. Cho dù tôi có chạy, cũng sẽ không... đương nhiên, nếu có thể, tôi cũng không muốn chạy, nói thể nào thì, tôi cũng là người TQ truyền thống mà, chạy lôa thể sao, vẫn không thích hợp với tôi.”

Caesar hít một hơi, thầm nói với mình, tất cả đợi qua hôm nay rồi nói.

Hai người xuống lầu, Lâm Được đang định vào đại sảnh, lại nghe có người gọi mình sau lưng. Y quay đầu lại, thấy một thiếu nữ tóc vàng cầm một bó hoa lớn đi tới chỗ y.

Đó là một thiếu nữ vô cùng dễ thương, cột tóc đuôi ngựa, ăn mặc vô cùng mát mẻ, đôi mắt to màu lam, da như sữa bò, rất giống trong phim hoạt hình.

“Anh Lâm, anh Lâm đúng không?”

Chữ “Lâm” cô phát âm không phải rất chuẩn, Lâm Được gật đầu nói phải, Caesar nhìn thiếu nữ đó một cái, nhưng không nói gì, ngược lại lùi ra sau một bước, hẳn biết, Lâm Được tuyệt đối sẽ không xảy ra vướng mắc gì với phụ nữ, ai biết thiếu nữ đó lại mở miệng nói: “Chào anh, tôi làm ở tiệm hoa Vui Vẻ, bó hoa này, là một vị họ Trương tặng anh, anh ta chúc anh may mắn! Xin anh ký tên vào đây.”

Cô nói rồi nhét bó hoa vào lòng Lâm Được, đồng thời lấy ra một tấm cạc. Lâm Được nhìn hoa trong tay, lại nhìn thiếu nữ, thiếu nữ mỉm cười có hơi khẩn trương: “Nếu có thể, còn phải phiền anh cho điểm tôi, cái này liên quan tới tiền thưởng của tôi, tiệm hoa Vui Vẻ của chúng tôi rất chú trọng phục vụ, cái này rất quan trọng với tôi.”

Nói tới cuối, giọng đã có mấy phần run rẩy, Lâm Được gãi đầu, cuối cùng cầm bút, ký tên lên tấm cạc, còn cho cô năm điểm, thiếu nữ liên tục cảm ơn, sau đó cầm tấm cạc đi.

“Tôi trước giờ chưa từng nghe qua tiệm hoa Vui Vẻ!” Caesar lại đi tới, thấp giọng nói.

“Ừm, xem ra tôi không nghĩ sai, tôi đã nói mà, làm gì có nhân viên tiệm hoa nào xinh đẹp như thế chứ.”

Caesar nhìn y, Lâm Được quay lưng lại, nhỏ giọng lầm bầm: “Nhưng là ký tên mà, nếu tôi không ký, cô ấy nhất định sẽ khóc.”

Nói rồi, nhét hoa cho hắn: “Cái này, anh giữ giúp tôi, hoa này rất đẹp, anh muốn tặng hay bán đều được, nhưng đừng làm dập đó.”

Nói xong, phất tay, tiêu sái vào đại sảnh, Caesar cầm bó hoa, sắc mặt âm trầm như mực đen, giỗi lắm, tên Trương Trí Công cũng bắt đầu lợi dụng nhược điểm của Lâm Được rồi. Nếu hôm nay đổi thành Trương Trí Công tặng, Lâm Được tuyệt đối sẽ không nhận bó hoa này, nhưng hắn tìm một cô gái___ Lâm Được chính là không thể cự tuyệt phụ nữ!

Hắn đứng trước đại sảnh, hơi thở trên người giống như đại ma vương đang phóng độc khí, ai thấy cũng rét run, không dám lại gần, ngay cả Vua sư tử cũng cảm thấy khí áp không đúng, tựa lên quầy, hôm nay hắn tới thi đấu, không tất yếu chưa vào sân đấu đã tiêu hao hết tinh lực.

Tuy là đứng từ xa quan sát, Vua sư tử lại không ngừng cảm thán: “Nhìn đi, người này yêu một lần thì liền thay đổi, mong là Ngựa hoang đã vào trước, nếu bây giờ mà đụng phải, thì tệ cỡ nào chứ. Nhưng đều ở trong cái vòng này, sau này cũng khó tránh khỏi gặp mặt, đến lúc đó... đại đế thì không nói rồi, Ngựa hoang cũng không khiến người khác lo lắng, chỉ không biết Kẹo que có thể dẹp yên họ không.”

Hắn thì ở đây lo lắng cho quan hệ của ba người, còn Caesar thì đã quay người, tiện tay nhét bó hoa đỏ vào lòng Carlos đúng lúc đi ngang, Carlos đột nhiên nhận được món quà như thế, sắc mặt lập tức đại biến, hắn kinh ngạc muốn nói gì đó, Caesar đã đi vào thang máy.

Carlos ôm bó hoa khóc không ra nước mắt: “Ông chủ ơi, cho dù anh bị Lâm Dục chọc tức điên rồi, cũng đừng tìm tôi làm bia đỡ đạn chứ, hoa này, tôi không dám nhận đâu.”

Bên này Carlos ôm hoa lo sợ bất an, bên kia Lâm Dục đã ngồi vào bàn, lúc này, trên bàn đã có sáu người, Ngựa hoang ngồi đối diện y.

Vào ngày cuối cùng, chỉ còn lại mười người, vì thế, tất cả mọi người đều được xếp trên cùng một bàn, còn về chỗ ngồi thì bốc thăm, mỗi người sau khi vào bàn, sẽ ấn máy, cho ra số nào, thì sẽ ngồi ở vị trí đó, Lâm Dục là số 3, mà Ngựa hoang là số 7.

Ngựa hoang hôm nay mặc trang phục vận động màu trắng, không đeo bông tai cũng không đeo nhẫn môi, quy củ ngồi đó giống như một cậu em hàng xóm.

Hắn ngồi thẳng băng, hai tay để trên bàn, nhìn Lâm Dục vào chỗ, còn gật đầu với y, không có một chút tức giận phẫn nộ, giống như quan hệ của hai người trước kia vô cùng tốt vô cùng hài hòa.

Lâm Dục cũng gật đầu với hắn, sau đó mở miệng: “Đã ăn sáng rồi chứ?”

Ngựa hoang chờ người, sau đó nói: “Uống cà phê rồi.”

“Chỉ uống một ly cà phê? Vậy không tốt, có hại dạ dày, hơn nữa cơm sáng nhất định phải ăn kỹ lưỡng. TQ chúng tôi có câu thể này, sáng ăn ngon, trưa ăn no, tối ăn ít, bữa ăn sáng là quan trọng nhất, đặc biệt là hôm nay lại tiêu hao rất nhiều trí não, phải ăn nhiều hơn nữa, nhưng hiện tại cậu đã ngồi vào rồi, cũng không tiện ăn cơm nữa, thế này, tôi giúp cậu gọi một ly sữa, rồi thêm một miếng bánh kem được không, cậu thích vị nào, sữa có thêm đường không?”

Ngựa hoang còn chưa đáp, người trong phòng giám sát đã muốn đụng tường. Hai ngày trước, đại đế gấp đồ ăn cho Lâm Dục, hiện tại, Lâm Dục bận rộn vì Ngựa hoang, ba người này... rốt cuộc có quan hệ gì.

Ngựa hoang gật mí mắt, không cự tuyệt, Lâm Dục liền thật sự gọi nhân viên tới đưa sữa và bánh kem, trong cuộc thi đấu, không thể tự mang đồ ăn, nhưng chút điểm tâm thì có thể để phía tổ chức chuẩn bị thay, hướng hồ hiện tại còn chưa chính thức bắt đầu.

Nhân viên đó nghe xong thì đi, chỉ là cả quá trình gương mặt đều co rút.

Bánh kem và sữa rất nhanh được bưng lên, Ngựa hoang nho nhã ăn, ăn xong dùng khăn giấy lau tay, sau đó lịch sự cảm ơn.

“Chỉ giúp một chút thôi.” Lâm Dục phát tay, lại nói, “Một miếng bánh kem đương nhiên không đủ, chẳng qua lót dạ trước, sau này bữa sáng phải nhớ ăn, nếu không có hại cho thân thể.”

Y nói rất ôn hòa, giống như quan tâm bạn bè bình thường, nhưng khóe miệng những người chung bàn đã bắt đầu co giật, đặc biệt là mấy người hôm qua cũng ngồi chung bàn thì cả gương mặt đều biến hình, tối qua hai người còn là sinh tử oan gia, sao trải qua một màn chạy lôa thế, lại tốt lên rồi? Hai người này, rốt cuộc tới để thi đấu, hay tới để phát triển tình cảm chứ.

“Không phải mình không rõ, mà là thế giới này biến hóa quá nhanh.”

Vài người tới từ quốc gia khác nhau, khu vực khác nhau không hẹn mà cùng suy nghĩ như thế, tuy lời không giống, nhưng ý nghĩa đó thì lại y khuôn.

Chín giờ sáng, tất cả mọi người đến đủ, cuộc đấu chín thức bắt đầu.

Lâm Được, Vua sư tử, Dã thú, Ngựa hoang, Người khổng lồ, Vịt con xấu xí, trăn châu đen, trong bảy người này, trừ Lâm Được và trăn châu đen ra thì đều là cao thủ.

Mà ba người còn lại, tuy không phải cao thủ, nhưng cũng có thể nói là chuẩn cao thủ, bọn họ đều có kinh nghiệm phong phú, có thành tích trên ba lần vào được năm mươi hạng đầu, cũng đều là bài thủ chuyên nghiệp. Thứ bọn họ thiếu hụt, chính là một trường hợp một đối một đánh bại một cao thủ. Về mặt này, Lâm Được có ưu thế hơn họ, nhưng nếu xét từ mặt kinh nghiệm và trải nghiệm thì Lâm Được lại rất ít ỏi.

Đương nhiên, ít ỏi nhất vẫn là trăn châu đen, nhưng người có mắt đều biết, nếu không có gì ngoài ý muốn, cô sẽ là quán quân năm nay.

À, poker Texas không cách nào gian dối, nhưng đi tới bước này, vài cao thủ lại sẽ hạ thủ lưu tình với cô, đây cũng coi như là bí mật công khai, dù sao khán giả cần là trò hay, mà sự phát triển của poker Texas không phải do mấy cao thủ là có thể tạo ra, để càng nhiều người gia nhập vào trò chơi này mới có thể lâu dài.

Đương nhiên, nếu cô thua trong tay người khác, thì cũng hết cách. Thật ra Lâm Được vốn cũng được đãi ngộ giống vậy, nhưng vì y đã từng thắng Hoa Hồ tử, lại gây chuyện xôn xao với đại đế và Ngựa hoang, về độ chú ý mà nói đương nhiên không tồi, nhưng nếu nói tính kích thích thì vẫn thiếu.

“Hôm nay, chúng ta cuối cùng cũng đợi được tới hôm nay!” Giọng của Ike vô cùng có tính kích động vang lên, trải qua nhiều ngày bình luận, đặc biệt là la hét tới qua, giọng hắn đã hơi khàn, nhưng vẫn rất có lực chấn động, “Hôm nay, chúng ta có thể thấy được tân quán quân ra đời! Hôm nay, chúng ta có thể thấy được chủ của mười hai triệu năm trăm ngàn đô la Mỹ! Cũng vào hôm nay, có lẽ chúng ta còn có thể xem được kích thích như hôm qua!”

Câu cuối cùng, hắn la muốn bể họng. Mà cũng gần như ngay lúc hắn la xong, đã có người gọi điện tới đài truyền hình: “Có ý gì? Có ý gì? Là nói hôm nay còn chạy lửa thể sao?”

...

Sau đó, Ike đã nói trong chuyên mục của mình thế này: “Chúng ta đều thích xem WPS, vì nó rất khốc rất kích thích, nhưng, nếu có thi đấu chạy lửa thể, chẳng phải thu nhập sẽ càng cao?”

Đương nhiên, có cử hành thi đấu chạy lửa thể không, đó là chuyện sau này, người trên bàn đã bắt đầu cực mù.

Bắt đầu từ hiện tại, cực mù mỗi tiếng sẽ tăng một lần, mỗi lần tăng gấp đôi, hiện tại cực mù là 3000/6000, mà bốn tiếng sau, thì sẽ biến thành hai mươi bốn ngàn! Đó cũng là vì lúc này hầu như số chip của mọi người đều vô cùng phong phú, nếu muốn kéo dài, không biết sẽ kéo dài tới lúc nào.

Mà một nguyên nhân khác lại là, lúc này chỉ còn lại một bàn, camera không thể qua lại giữa nhiều bàn như trước, mà muốn khán giả giữ được hưng phấn trong cuộc đấu kéo dài, thì cần phải có đủ kích thích, mà tiền, đương nhiên là thủ đoạn tốt nhất.

Trận đấu bắt đầu, nhà cái phát bài riêng, tuy giọng của Ike vô cùng kích động, nhưng ai cũng biết, vào một tiếng đầu tiên, bọn họ sẽ không thấy kết quả gì.

Mà tình huống cũng đúng thế, vào một tiếng đầu, mười người vô cùng cẩn thận, không ai cực lớn, gần như vào tới vòng Flop thì kết thúc, nhưng cho dù là vậy, vào tiếng thứ hai Người khổng lồ đã bị loại ra, cái này cũng hết cách, vì số chip của hắn thật sự quá ít, khi mà cực mù cứ tăng gấp hai như thế, hắn không thể không sớm lấy thêm càng nhiều chip, chỉ đáng tiếc kết quả là có người có bài lớn hơn hắn.

Sau khi ra khỏi cuộc đấu trong tiếng vỗ tay, cuộc đấu tiếp tục. Lúc hai tiếng bốn mươi lăm phút, Lâm Được cầm một lá bài lớn, hai con A, mà ván này, y là dealer.

“Năm mươi ngàn.”

Y ném chip ra, Dã thú ở cánh dưới của y trực tiếp bỏ bài, Vua sư tử theo bài, trăn châu đen theo bài, Ngựa hoang cũng theo, hai người cánh dưới của hắn bỏ bài, Vịt con xấu xí cũng bỏ.

Bốn người vào vòng Flop, nhà cái phát ba lá Flop.

83. Chương 83

“Các bạn khán giả, hiện tại có bốn người vào vòng Flop, trước mắt người ít tiền nhất là Vua sư tử. Trong ván này, chúng ta có thấy được một vị cao thủ rời khỏi cuộc đấu nữa không?” Ike phát biểu cảm tưởng, không chút để ý có đắc tội với fans của Vua sư tử hay không, đương nhiên, Vua sư tử đã qua bốn mươi, lại có lá gan to, cũng không có bao nhiêu fans, ít nhất không có fans thiếu nữ điên cuồng.

“A, bài chung ra rồi, hiện tại chúng ta hãy xem bài chung là gì, 10 chuồn, 10 rô, 9 chuồn, vận may của Vua sư tử không tồi, anh ta có cơ hội tạo thùng, thậm chí thùng phá sảnh, nhưng trước mắt phần thắng lớn nhất vẫn là Kẹo que, anh ta có hai con A!”

Lúc này, bài của Vua sư tử là K chuồn và Q chuồn, nhìn từ mặt bài, chỉ cần xuất hiện thêm một con J, hẳn có thể tạo thành sảnh, nếu xuất hiện một con J chuồn, hẳn sẽ có thùng phá sảnh.

Nhưng trong tay trần châu đen cánh dưới của hắn đã cầm hai con J, J rô và J bích, cũng có nghĩa là, khả năng tạo sảnh của hắn ít đi một nửa.

Tiếp đó là Ngựa hoang, phải nói bài của hắn là nhỏ nhất, hai con 6, nhưng nếu xét tỷ lệ, hắn có tỷ lệ lớn hơn trần châu đen một chút.

Tỷ lệ thắng của trần châu đen là 7.8%, mà của hắn là 8.17%. Xuất hiện tình trạng thế này, cũng là vì Vua sư tử cần J hơn cô, bất luận là một con J hay là hai con J.

Đây chính là poker Texas, bài của bạn có lẽ càng lớn, nhưng tỷ lệ thắng của bạn lại càng nhỏ.

Lâm Được đặt cược, y trực tiếp đẩy ra hai trăm, Vua sư tử do dự một chút, theo. Trần châu đen cũng theo hai trăm, lại thêm một trăm. Người phụ nữ da đen này theo cách đánh ầu đã ghi vào lòng người, lần này cô không tính là ầu, bài của cô quả thật không tồi, chỉ là rất đáng tiếc, cô không biết trừ khi Lâm Được hoặc Vua sư tử bỏ bài, nếu không cô gần như không có khả năng thắng.

Nếu tiếp theo xuất hiện một con J cơ, thì cô có thể tạo thành cù lũ, tuy Vua sư tử cũng có thể tạo sảnh, nhưng cù lũ lớn hơn sảnh.

Nhưng nếu là một con J chuồn, vậy Vua sư tử sẽ là thùng phá sảnh! Hơn nữa gần như là thùng phá sảnh lớn nhất, trên bàn bài này là thắng chắc!

Vì thế, hy vọng duy nhất của cô, chính là một con J cơ, hơn nữa chỉ có thể là một con J cơ.

Mà nếu không xuất hiện J, xuất hiện bài tạp khác, ngoài con 6, thì chính là hai con A của Lâm Được thắng, mà nếu là con 6, thì Ngựa hoang thắng.

Cho nên ba lá Flop này, giống như là cố ý dàn cục cho trần châu đen. Ngay cả Ike cũng cảm thán: “Đáng tiếc quá, quá đáng tiếc, nếu tiếp theo xuất hiện một con J chuồn, trần châu đen của chúng ta có lẽ phải rời khỏi cuộc đấu rồi.”

Trần châu đen đã có ba con J, tạo thành cù lũ đương nhiên sẽ theo đến cùng. Nhưng hậu quả cuối cùng lại là người khác có bài lớn hơn.

Khi Ike đang cảm thán, Lâm Được đã đẩy ra tới năm trăm, y có hai con A, đương nhiên phải không ngừng tăng số chip.

Tới phiên trần châu đen, cô lại thêm một trăm nữa.

Sau đó là Ngựa hoang, hắn nhìn bài của mình, rồi lại nhìn Lâm Được: “Ván này thôi vậy, tôi đợi anh ở ván sau.”

Lâm Được cười cười, không đáp lời, sau đó lần này, y cuối cùng không thêm cược.

Khi trong pot đã lên tới hai triệu, ba người vào vòng Turn.

Nhà cái phát lá Turn thứ tư: A chuồn!

“Kẹo que! Kẹo que! Anh ta đã có cù lũ ba con A!” Ike kích động kêu lên, nếu chỉ có ba con A thì không thể nói rất lớn, một bài sảnh nhỏ nhất cũng có thể đánh bại, nhưng trên bàn còn có hai con 10, đây chính là cù lũ. Hơn nữa, người ta luôn có cảm giác đặc biệt với A, mà sau lá bài này, tỷ lệ thắng của Lâm Được đạt tới chín mươi bảy phần trăm!

Quan trọng hơn là, đây là một con chuẩn!

Hiện tại, Vua sư tử đã có thùng! Trong poker Texas, thùng là bài không tồi, bình thường lấy được bài thế này tuyển thủ sẽ theo cược, nhưng, Lâm Được đang có cù lũ đề hăn.

Quả nhiên, Vua sư tử theo cược, hăn đặt ba trăm, lại thêm một trăm, trước mắt hăn còn lại một triệu năm trăm, là số chip ít nhất trong ba người đã vào vòng Flop.

Trần châu đen do dự một chút, cuối cùng bỏ bài, hành động này được Ike tán thưởng là hành động thông minh nhất, vì xét từ tỷ lệ, cô đã không có hy vọng thắng nữa.

Tới phiên Lâm Được, y thêm một trăm, sau đó, đẩy tất cả số chip ra.

“Cược all!” Ike kêu lớn, “Chúng ta cuối cùng lại nhìn thấy cược all, Kẹo que quá cấp bách rồi, anh ta muốn loại bỏ Vua sư tử, nhưng cách đặt cược này có lẽ sẽ khiến Vua sư tử thoái lui, đương nhiên cũng có thể không. Hiện tại Vua sư tử chọn lựa thế nào đây?”

Vua sư tử rất khó chọn lựa, Lâm Được cầm được bài lớn, đây là có thể khẳng định, nhưng, cầm được bài thế nào chứ?

Trong số bài lúc này, y có thể tạo tạo cù lũ ba con 9, cũng có thể là cù lũ ba con A, nhưng đều chỉ là khả năng, mà hăn, hiện tại đã có thùng, hơn nữa, còn có khả năng tạo thùng phá sảnh.”

Hăn nhìn Lâm Được, Lâm Được ngồi đó cười cười: “Tôi đã lấy được bài lớn, Vua sư tử, bài rất lớn rất lớn, anh nên bỏ bài thôi.”

“Vậy sao?” Vua sư tử hút thuốc, hăn rất ít khi hút thuốc, nhưng hút thuốc không phải là tiêu chí của hăn, trước kia hăn là một cây thuốc, sau đó vì nhân tố sức khỏe mà bị bức cai, chẳng qua lúc cần, hăn vẫn hút vài điếu, “Cậu có cù lũ ba con A?”

“Nếu tôi nói phải, anh tin sao?”

Vua sư tử cười: “Tôi càng muốn tin cậu là thùng, hoặc, tứ quý 10?”

Lâm Được nhướng mắt: “Có lẽ có thể là cái sau, cho nên tôi nói không cần anh theo.”

“Cậu không phải tứ quý 10!” Vua sư tử khẳng định, hăn hít một hơi thuốc: “Tôi đã ở trên bàn này hai mươi năm rồi, tôi có thể khẳng định cậu không có tứ quý 10, có lẽ là thùng, có lẽ là cù lũ, nhưng không thể là tứ quý 10! Cậu cược hết, số chip của cậu không hơn tôi quá nhiều, nếu ván này cậu thua, thì người phải ra khỏi cuộc đấu tiếp theo rất có thể là cậu.”

Số chip của Lâm Được nhiều hơn Vua sư tử một chút, nhưng cũng không tới hai trăm, nếu thua ván này, thì cũng không khác gì phải rời cuộc đấu.

“Có thể nếu tôi thắng rồi, thì, anh nhất định phải rời cuộc đấu.”

“Cậu muốn loại bỏ tôi?” Vua sư tử cười ha ha, “Cậu đã loại bỏ Hoa Hồ tử, lại muốn loại bỏ tôi?”

“Không, tôi muốn ra khỏi cuộc đấu, vậy anh có chịu cho tôi cơ hội này không?”

Vua sư tử nhìn y chằm chằm một lúc, khi nhà cái thúc giục, hăn dụi tắt thuốc: “Được, tôi cho cậu cơ hội này!”

Hăn nói rồi cũng đẩy số chip trước mặt ra!

Điểm đặt cược sôi sục, tuy phần thắng của Lâm Được đã chiếm chín mươi tám phần trăm, nhưng vẫn có người tin Vua sư tử có thể lấy được con J chuẩn duy nhất đó.

Tên người, bóng cây, Vua sư tử cũng đã từng sáng tạo không ít kỳ tích trên bàn này, fans của hắn trông mong hắn còn có thể tiếp tục sáng tạo kỳ tích, nhưng phần lớn vẫn tin hắn sẽ là người tiếp theo rời khỏi cuộc đấu.

Con J chuẩn duy nhất, một phần bốn mươi lăm khả năng.

“Kẹo que! Kẹo que! Sau khi cách hai năm, chúng ta lại sắp thấy Kẹo que đào thải một cao thủ, lần này là...”

Giọng của Ike ngừng lại, J chuẩn!

Lá River thứ năm là J chuẩn!

“Trời ạ, anh ta có được rồi...”

Ike nói như rên rỉ, những khách chơi cược cho Vua sư tử lúc chót lập tức vui điên cuồng.

“J chuẩn, cậu cảm thấy lá bài này hữu dụng với cậu chứ?”

Lâm Được nhìn mặt bài: “Có lẽ hữu dụng, có lẽ anh có thể tạo thùng phá sảnh, tôi hy vọng anh là thùng phá sảnh, vì nếu không phải, rất có thể chính là tôi thắng.”

Y nói, rồi lật bài riêng của mình lên.

“Quả thật là cù lũ ba con A, cậu không nói dối, nhưng, tôi quả thật cũng là thùng phá sảnh.” Vua sư tử cũng lật bài mình lên, “Vận may của tôi không tồi, lấy được con River cần nhất.”

“Ừm, thật vậy, tôi thua rồi, người thua nên đi xuống.”

Y nói rồi đứng lên, Vua sư tử ngạc nhiên: “Cậu vẫn còn chip.”

Tuy không tới hai trăm, nhưng ít nhất, còn có thể giúp y ngồi lại.

“Vậy sao?” Lâm Được lại ngồi xuống, “Tôi còn cho là thua sạch rồi chứ, vậy, nhà cái làm phiền anh nhanh lên, tôi đang gấp.”

Mọi người trong phòng giám sát xem ghen ghét, cậu ta gấp! Lúc này cậu ta lại nói cậu ta gấp!

Đây là mê hoặc, cậu ta nhất định cố ý nói thế, chính là muốn khiến người cùng bàn có lỗi giác rằng cậu ta đang gấp rút, đúng, nhất định là thế! Kẹo que tuy nói chuyện chèn hòng, nhưng thực lực vẫn có.

Mọi người trong phòng giám sát tìm lý do cho y, ngay cả người cùng bàn cũng cho là vậy. Nhưng sự việc phát triển lại hoàn toàn ngược lại.

Tất cả vận may của Lâm Được có vẻ đã dùng hết trong ván vừa rồi, ván tiếp theo bài riêng của y chỉ còn một con 7 chuẩn và một con 3 bích, nhưng chính là bài tạp như thế, y vẫn cược all, mà kết quả, chính là ván tiếp theo y bị loại khỏi cuộc đấu.

Khi y đứng lên, mọi người trong phòng giám sát có một cảm giác ngẩn ngơ, ngay cả người cùng bàn cũng cảm thấy không hiểu nổi.

Đúng, ván này y thua rất thảm, đúng, không tới hai trăm ở lại trên bàn này quả thật không nổi, nhưng, nhưng, nhưng cũng quá nhanh rồi.

Ngựa hoang có vẻ như không thể tiếp nhận nhất, khi Lâm Được sắp rời khỏi bàn, hắn đột nhiên mở miệng: “Anh muốn làm gì?”

Lâm Được vô cùng xin lỗi quay người, “Xin lỗi, tôi vốn nói sẽ đợi cậu, nhưng hiện tại không được rồi, cậu cứ từ từ trước, tôi còn một cuộc hẹn.”

Nói xong, y phất tay, quay người đi, người trên bàn kinh ngạc nhìn y, Ngựa hoang thì hận không thể nuốt y vào bụng.

Ánh mắt Vua sư tử qua lại giữa hai người một lát, sau đó cúi đầu nhìn tay mình, mấy quan hệ này quá phức tạp, hắn cứ xem như không biết là hơn.

Lâm Được nói có hẹn thật sự là có, sáng nay trên tấm cạc của cô gái đó còn có một hàng chữ, là Trương Trí Công viết, nói là sẽ đợi y ở đầu đường JA.

Lâm Được không muốn tới, y cũng không muốn lại thế nào với Trương Trí Công, nhưng nếu y đã cho điểm trên tấm cạc đó, thì cũng phải ứng phó một chút.

Y đi rất nhanh, khi Caesar từ thang máy đi xuống, y đã đi mất rồi.

“Cậu hai.” Vừa ra khỏi JA, chưa đi được hai bước, đã thấy Trương Trí Công.

“Tôi cho rằng phải đợi tới tối, chẳng qua hiện tại vừa đúng lúc.” Trương Trí Công nhìn đồng hồ, “Chúng ta đi thôi.”

Lâm Được ngăn người, Trương Trí Công nói: “Đi theo tôi, sẽ có kinh ngạc.”

Lâm Được ngẫm nghĩ, cũng lên xe, qua một lúc, y mở miệng: “Cậu hai, con đường này, hình như tới sân bay.”

“Chính là sân bay.”

“Cái này, cậu hai, tôi không có cầm giấy tờ.”

Giọng nói có vẻ tiếc nuối, Trương Trí Công nhìn y một cái: “Không cần giấy tờ.”

Lần này tới phiên Lâm Được nhìn hấn. Nếu nói Trương Trí Công có thể không cần giấy tờ mang y ra khỏi nước y còn tin, nhưng còn có thể không cần giấy tờ mang y khỏi Mỹ sao? Hay là, bọn họ không ra khỏi Mỹ? Nhưng, nếu đáp máy bay, thì cũng cần phải có giấy tờ.

Lâm Được và Trương Trí Công đi tới sân bay. Caesar sau khi nhận được tin tức thì sắc mặt vô hạn tiếp cận trời đêm.

Hấn từng nghĩ qua Lâm Được muốn tránh né, thái độ của Lâm Được vẫn luôn mơ hồ, nhưng hiện tại Lâm Được lại chơi trò chạy trốn với hấn? Còn muốn chạy cùng Trương Trí Công?

“Phong tỏa sân bay, trong một tiếng, chỉ cho phép vào, không cho phép ra.” Hấn vừa nói, vừa đi ra ngoài, “Giám sát Sharon, giám sát tất cả đường đi của Hồng Môn, thông báo cục cảnh sát, giám sát phổ người Hoa.”

Carlos đi theo sau hấn ghi lại, tuy cảm thấy làm vậy sẽ dẫn tới nhiều phiền phức, sân bay còn dễ nói, mượn có thời tiết không tốt trong thời gian ngắn luôn được, nhưng giám sát phổ người Hoa, hiện tại thế lực của người Hoa càng lúc càng lớn...

Tuy có lo lắng, nhưng hấn không dám nói gì, thực ra là vì, hiện tại khí áp của Caesar quá mức khủng bố.

Khi Caesar đi ra ngoài, càng lúc càng có nhiều vệ sĩ hiện thân, bốn người một xe bắt đầu đi, dẫn tới các phóng viên không ngừng chụp ảnh.

“Đây là chuyện gì? JA xảy ra vấn đề sao?”

“Có phải nhân vật lớn nào sắp tới không? Quán quân còn cần mấy tiếng nữa mới ra đời mà.”

...

Mọi người thì thầm bàn tán, vài người lớn gan muốn thử theo dõi, lập tức bị cản lại.

“Chúng tôi có quyền phỏng vấn!”

“Chúng tôi có quyền được biết!”

Bọn họ kháng nghị, nhưng căn bản không ai để ý tới họ.

Xe hơi chạy trên đường, Caesar nhắm mắt như đang nghỉ ngơi, nhưng khóe môi mím chặt cùng sắc mặt âm trầm lại giống như đang chuẩn bị quyết đấu.

Thật ra đều không phải, hấn tự nhiên không phải nghỉ ngơi, nhưng cũng không nghĩ tới đấu với ai, kiểu như Trương Trí Công hấn không đặt vào mắt, hấn đang nghĩ tới Lâm Được.

Ban đầu, hấn đối với Lâm Dực thậm chí là căm hận. Cái kẻ lải nhải, rút gân như thế, không chịu nghe lời như thế như thế!

Nhưng sau đó thì sao? Từ lúc nào đã bắt đầu thay đổi?

Đại khái, cũng chính là khi Lâm Dực bắt đầu nhắc tới mẹ mình, sự thương cảm, hoài niệm, tự trách đó. Thế là lại cảm thấy người này tuy đáng bực, nhưng cũng không phải đáng hận.

Không phải đáng thương, hấn chưa từng thương hại ai.

Thân thể đáng thương? Hấn cũng chưa tới mười tuổi đã mất mẹ, hơn nữa vẫn luôn bị nuôi như con riêng.

Hoàn cảnh đáng thương? Đó là do tự y không muốn thay đổi!

Hấn một tay sáng lập JA, cho nên, hấn chưa từng đồng tình với những người sống khốn khổ, với hấn, đó đều là do đương sự không đủ cố gắng.

Rốt cuộc là từ lúc nào cảm thấy tên đó cũng không tồi chứ? Đại khái là, khi Trương Trí Công bẻ gãy ngón tay y, y còn có thể cười đưa tay với cậu hai đó.

Nhưng cho dù lúc đó cũng chỉ cảm thấy tên này thú vị, là một nhân vật. Tiếp theo, chính là bọn họ cùng bị nhốt trong phòng tối.

Một tháng đó, thế giới của Lâm Dực chỉ có hấn, mà thế giới của hấn, kỳ thật cũng chỉ có Lâm Dực.

Nhưng lúc đó, hấn không cho rằng mình thích Lâm Dực, cho tới khi Trương Trí Công ấn Lâm Dực lên tường, cho tới khi miệng Trương Trí Công càng lúc càng gần...

84. Chương 84

Rõ ràng là mang lòng xem chuyện cười, nhưng khắc cuối cùng, hấn lên tiếng ngăn cản.

Nhưng lúc đó, hấn vẫn không cho rằng mình thích Lâm Dực. Thật ra nếu bảo hấn không phát giác, không bằng nói hấn không muốn thừa nhận, vì hướng đó, thật sự quá tối tăm không ánh sáng.

Người như Lâm Dực, là đồng nghiệp của y, không có gì, chỉ cần bạn tìm đúng cách, có thể ở chung với y rất vui vẻ, còn có thể chiếm chút tiện nghi.

Làm bạn của y, cũng rất tốt, chỉ cần y xem mình là bạn, thì chính là giao tình cả đời, người này thật sự có thể liều mạng cùng bạn.

Là người thân của y, sẽ rất hạnh phúc, cho dù bạn có lỗi với y, nhưng chỉ cần còn có quan hệ huyết thống, y sẽ không bỏ mặc bạn.

Nhưng bạn muốn làm người yêu của y, thì không phải xui xẻo đã đủ hình dung. Nếu bạn là nữ, thì còn tốt một chút, người này trời sinh đối với giới nữ đã có một sự hiệp nghĩa dịu dàng. Nhưng nếu ngược lại, thì phải có sẵn giác ngộ vác dao vượt biển lửa, quan trọng hơn là, chưa chắc có tác dụng!

Trong quá trình này, bất cứ lúc nào bạn cũng có thể bị tức chết, ghen chết, buồn bực chết, mà vì bạn yêu người này, bạn không thể thật sự làm gì y, cho dù bạn ghen tới nội thương, cũng phải nhịn.

Cho nên hấn vẫn kiên định tự lừa mình dối người.

Khiến hấn cảm thấy không chỗ giấu thân nữa, là vụ nổ đó.

Ngay khi rơi xuống đất, Lâm Dực cần nhàn hấn, nhưng vẫn bảo vệ thân thể hấn, nói là cùng làm quý, lại tự thừa nhận toàn bộ trọng lượng và lực bắn.

Lúc đó, thân thể hấn gần như chỉ là một cái vỏ rỗng, mặc ai cũng không biết hấn có thể trở về hay không, nhưng Lâm Dực lại bảo vệ cái vỏ rỗng đó.

Vì thế, sau vụ nổ, hắn có thể hồi phục rất nhanh, mà Lâm Được, thì nằm trong bệnh viện mấy tháng.

Khi Lâm Được hôn mê, hắn từng tới thăm. Nằm trên cái gối màu trắng sạch sẽ, môi màu nhạt, sắc mặt tái nhợt có hơi trong suốt.

Lần đầu tiên, hắn có cảm giác thương tiếc một người, tuy biết người này sau khi tỉnh lại, tuyệt đối có thể chọc tức chết người, nhưng vẫn cảm thấy người này nên được bảo vệ tốt, nên được sống cuộc sống mình muốn.

“Lạc Lạc à, đợi chuyện bên đó xong rồi, nếu anh vẫn không về được, thì cùng tôi du lịch thế giới. Hai chúng ta tới Thái lan xem pê đê, tới Ai Cập xem kim tự tháp, tới Châu Phi xem sư tử. Đợi qua hai ba năm, chuyện bên phía cậu hai nhạt rồi, anh và tôi về nhà, tôi nhớ mì sợi nhà chúng ta, còn có xôi thịt cừu còn cả bánh bao kem đậu phộng súp cay canh thịt cừu cá chiên kem hoa hồng, a a a a, tại sao ở đây không có thứ nào hợp khẩu vị.”

Khi nói tới Thái Lan Châu Phi, giọng điệu của y hoàn toàn không có tình cảm như về sau, cách nói này nếu bảo thật sự muốn đi xem, không bằng nói chính là vì tránh Trương Trí Công.

Đó chính là cuộc sống mà Lâm Được muốn, trong thành phố của mình, sống mơ hồ, nhưng lại tự do tự tại, nhưng, hắn không cách nào bầu bạn.

Cả đời hắn, đã không thể nào rời khỏi cái bàn này, hắn có thể thua, có thể thua hết gia sản, có thể thua hết JA, nhưng hắn không thể rời khỏi cái bàn này, không phải thật sự không cách nào cắt đứt, mà là, chỉ cần hắn rời khỏi, thì sẽ là tai họa ngập đầu.

Hắn thua không quan hệ, trong một ván đấu thua tất cả những cao thủ khác, trong đó, rất nhiều đều là kẻ thù, nhưng, chỉ cần hắn không rời khỏi cái bàn này thì không vấn đề, vì hắn còn đấu, còn có thể đứng lên nữa. Nếu lúc này ra tay với hắn, thì sẽ trở thành kẻ địch của tất cả cao thủ.

Nhưng nếu đột nhiên rời khỏi, thì đại biểu đã thoát ly khỏi vòng này, vậy thì, có thể thoát khỏi báo thù không, phải xem bản lĩnh của mình.

Hoa Hồ từ lúc trước có thể lui xuống, là vì ông có cả Hồng Môn làm hậu thuẫn, cái này là do trăm năm kinh doanh mà nên, cho dù JA của hắn có thể đè ép Hồng Môn, nhưng về phương diện này thì không thể sánh bằng.

Hắn tuyệt đối không thể cùng Lâm Được sống cuộc sống năm tẻ một bát mì, hai mươi tẻ một xôi thịt cừu. Cho nên, hắn buông tay.

Nhưng Lâm Được bị hắn buông tay lại không thoát khỏi vòng này. Từng lần ngồi vào cái bàn đó, từng chút tiến bộ, cuối cùng, sau khi thấy tin về Tiêu Nhiên thì đặt vé máy bay.

Lâm Được nói rất mơ hồ, nhưng hắn cũng có thể tưởng tượng được, y sợ hắn chịu thiệt từ Tiêu Nhiên.

Y tới, tham gia thi đấu, đứng trước mặt hắn, nhẹ nhàng nói tới để thăm hắn, quả thật, câu nói này chọc hắn tức co giật, nhưng có lẽ, Lâm Được thật sự chỉ là tới để thăm hắn.

Y lo lắng cho hắn, nhưng không biết có thể làm gì, điều duy nhất y có thể làm, chính là lấy được vòng tay, trở thành cao thủ. Y cũng biết, cho dù trở thành cao thủ, cũng chỉ giúp được cho hắn rất hữu hạn, nhưng, y lại cố gắng làm từng chút.

Cũng vì thế, cho dù thái độ của Lâm Được vẫn luôn mơ hồ, hắn lại yên tâm, hắn tin cho dù Lâm Được muốn chạy, cũng sẽ cho hắn một lời, mà hôm nay, y thật sự chạy? Hơn nữa còn ở trước mặt hắn, nhận hoa coi như hẹn, trước mặt hắn, đi với Trương Trí Công?

Giỏi lắm, vô cùng giỏi, lần này hắn sẽ không lưu tình nữa, hắn đã quyết định sẽ lưu Lâm Được lại bên mình, hắn vốn muốn chậm rãi, cho Lâm Được quá trình thích ứng, nhưng hiện tại xem ra không cần nữa.

Hắn trầm mặc, không khí cả xe cũng bị xương mù đen lớn vón, Carlos ngồi ở ghế trước thậm chí cảm thấy ngột thở, hắn cảm thấy mình rất xui xẻo, hắn đã chuẩn bị sẽ chịu đựng Lâm Được rồi mà___

Gần đây hắn đã xem Đại hoạt tây du mấy lần, cảm thấy mình đã có sức đề kháng, ít nhất, Lâm Được có lỗi nhai, cũng không tới mức khiến người nghe treo cổ.

Nhưng hiện tại hấn cảm thấy mình sai rồi, Lâm Được trừ lỗi nhải, y còn biết cái khác!

Mà lúc này, Lâm Được và Trương Trí Công đã tới sân bay, vừa vào, đã nghe thông báo đang nói, vì nhân tố thời tiết, chuyến bay nào đó tạm thời không thể cất cánh.

“Hê, thú vị thật, đây là một chuyến tới Châu Á, một chuyến bay tới Châu Á, lại vì thời tiết mà không thể cất cánh?” Lâm Được sờ cằm, cười nói, “Hay là gần đây thời tiết không tốt, cho nên không thể cất cánh?”

Trương Trí Công đang chuẩn bị đáp, bên kia lại thông báo, chuyến bay nào đó sắp hạ cánh.

Lâm Được ngẩn ra, Trương Trí Công vui mừng, gọi Lâm Được đi cùng hấn qua đó.

“Cậu hai, chúng ta tới làm gì vậy?”

“Đón người.”

“Cậu cả tới sao?”

Trương Trí Công quay lại nhìn y cười: “Cậu chờ một lát sẽ biết.”

Lúc này, cả sân bay đều hỗn loạn, có người đang hỏi ở quầy phục vụ, có người gọi điện thoại kiểm tra, con người luôn là thế, vào bất cứ lúc nào cũng có thể lãng phí, nhưng độc nhất không thể lãng phí trên công cụ giao thông, đợi xe, đợi máy bay, đều khiến người ta không thể chịu nổi, tiêu phí ngoài kế hoạch thế này, còn làm loạn trình tự của họ.

Tiếng người sôi sục, ồn ào hỗn loạn, Trương Trí Công và Lâm Được cũng không có lưu ý sau lưng.

Caesar vừa tới sân bay, lập tức có người chỉ hướng cho hấn, vừa thấy bên đó là cửa ra, sắc mặt Caesar lập tức càng khó coi.

Cửa vào đã dừng, liền muốn đi từ cửa ra sao? Trương Trí Công này thật tiến bộ, không ngờ lại lạng lẹ có lối đi như thế ở Las Vegas, hay là Tiêu Nhiên chuẩn bị cho hấn?

Nghĩ tới đây, hấn hít mắt lại, mở miệng: “Tiêu Nhiên đang ở đâu?”

“Ở phòng làm việc của mình, không có gì khác thường, năm phút trước bảo thư ký giúp hấn pha cà phê.”

Carlos vừa trả lời, vừa cảnh giác lưu ý bốn phía, ba năm trước, Caesar gặp chuyện ngoài ý muốn, tuy rằng không phải là sai lầm của hấn, nhưng hấn quyết không cho phép lại xuất hiện chuyện như thế.

Một hàng ba mươi người, trừ Caesar ra, một đám âu phục đen cả vạt đen, bước đi chỉnh tề, gương mặt nghiêm túc, ánh mắt lạnh lẽo, khi bọn họ đi ngang qua, tiếng huyền não lập tức yên tĩnh.

Tỷ lệ xuất hiện của Caesar không cao, nhưng đây là Las Vegas, hướng hồ, hấn vừa có bức hình thật lớn làm bối cảnh, cho nên, rất nhiều người sau khi kinh ngạc, liền nhận ra hấn

“Đó là đại đế.”

“Là Caesar của JA!”

“Đi đón thành viên quan trọng thì phải.”

“Vị quan trọng nào sắp tới?”

...

Mọi người ở sau lưng xôn xao bàn tán.

“Tất cả lối vào đã bị vây chặt, cửa ra bắt đầu thả người, đã hoàn toàn phong tỏa.”

Carlos sau khi nhận được báo cáo thì thấp giọng nói với Caesar, Caesar gật đầu.

Trong phim ảnh, chúng ta thường xuyên có thể thấy cảnh tượng này, khi một hàng người mặc âu phục đen đi ngang, mọi người luôn sẽ không tự chủ lùi lượt nhường đường, tình trạng lúc này chính là như thế.

Đại sảnh, khu vực thứ năm, khu vực thứ tư, khu vực thứ ba...

Caesar tới chỗ đón khách xuống máy bay, sau đó, hắn vừa nhìn đã thấy Lâm Dục, lại nhìn, thì thấy Trương Trí Công và Mạc Khải sau lưng hắn.

Đối với Mạc Khải, Caesar vẫn có ấn tượng, một người rất trầm ổn, có năng lực có trung thành, chỉ đáng tiếc nước của nhà họ Trương quá cạn.

Sau đó, hắn nhìn thấy một người, sau đó, về mặt hắn cứng lại.

Bọn họ một đường khí thế hùng hậu như vậy, chỉ riêng khí áp đã đủ khiến người ta chói mắt, Lâm Dục tuy lúc này đang kinh ngạc, nhưng cũng cảm giác được, vừa quay đầu, thì thấy được Caesar như hạc trong bầy gà.

Lâm Dục chớp chớp mắt, gỡ đầu, sau đó vẫy tay: “Anh cũng tới đón người sao?”

Ánh mắt Caesar lạnh lẽo, gương mặt cứng nhắc, khóe môi mím lại như lưỡi dao, nhưng thật ra trong lòng đã co giật tới sắp phun máu.

“A, đây là ba tôi, tôi không ngờ ông sẽ tới hôm nay, ừm, cũng coi như một sự kinh ngạc.”

Lâm Dục giới thiệu, đẩy Lâm Kiến Thiết ra trước mặt.

Caesar đưa tay ra, rất lạnh nhạt, nhưng, rất khách khí nói: “Chào bác.”

Lâm Kiến Thiết mơ mơ hồ hồ đưa tay ra, trong lòng thì run rẩy, ai vậy, sau lưng theo một đám như thế, đừng là xã hội đen gì nha, sao Lâm Dục lại biết người thế này. Cậu hai Trương đã đủ lợi hại rồi, vị này, rõ ràng còn lợi hại hơn cậu cả cộng cậu hai.

Lâm Kiến Thiết kinh ngạc, còn có sợ hãi, nếu có thể, ông thật không muốn bắt tay Caesar, dứt khoát xem như chưa từng gặp tốt hơn, nhưng lúc này ông lại không dám không bắt, run rẩy sợ hãi bắt xong, áp a áp ứng chào hỏi.

Lâm Kiến Thiết xoắn xuýt, ông không biết, Caesar thật ra còn xoắn xuýt hơn ông, xoắn xuýt tới muốn phun máu.

Muốn đưa Lâm Dục về, hắn căn bản không cần đích thân tới, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, sẽ có người tới đón Lâm Dục và Trương Trí Công lại đưa tới trước mặt hắn, sở dĩ hắn phô trương thanh thế như vậy, chính là muốn triệt để bóp chết đường lui của Lâm Dục___ Tuy hắn đã sớm làm như thế rồi, nhưng lần này, hắn muốn để Lâm Dục hiểu, y đã không còn đường khác.

Hắn khí thế bừng bừng tới bắt người, trên đường đã nghĩ tới N phương án, làm nửa ngày, Lâm Dục lại là tới đón Lâm Kiến Thiết!

Nội tâm của Caesar lúc này à, bảo méo mó rối loạn hình dung là còn nhẹ, nhưng người ta đã nhìn được rồi, không chỉ nhìn, còn rất phong độ gạt đầu với Trương Trí Công.

Nhưng tuy hắn giả vờ rất đẹp, Trương Trí Công lại không ngốc, lại không rút gân như Lâm Dục, vừa thấy dáng điệu này còn có gì mà không hiểu nữa, càng hưởng hồ, hắn lên mời Lâm Kiến Thiết tới, ngay cả Lâm Dục cũng không biết, cũng không hấn là không có ý muốn xem trò cười.

Vì thế, khi Caesar gạt đầu với hấn, hấn cũng cười sáng lạn: “Đại để cũng tới đón người sao? Nhưng ở đây toàn là chuyến bay Châu Á, tôi không biết Châu Á còn có ai có thể kinh động đại để đích thân tới nghênh đón.”

“Sao lại không có, với quan hệ của tôi và Lâm Dục, biết bác tới, đương nhiên cũng phải tới nghênh tiếp.”

Trương Trí Công giật mình, hấn không truy hỏi quan hệ gì, ngược lại nói: “Tôi nhớ đại để năm nay đã ba mươi lăm rồi, chú Lâm mới chỉ qua năm mươi ba, đại để gọi là bác có hơi quá rồi, đừng nói bác, gọi là anh, cũng có thể nữa.”

“Thật ra cậu và Lâm Dục cũng đều nên gọi tôi là anh đi.” Nói xong, Caesar không để ý tới hấn, quay người nói với Lâm Kiến Thiết, “Bác vẫn chưa đặt khách sạn đi, hôm nay JA chúng con tổ chức trao thưởng WPS, bác cũng có thể tới xem.”

Lâm Kiến Thiết còn chưa phản ứng lại, Trương Trí Công bên kia đã muốn chen mồm vào, nhưng Caesar làm gì cho hắn cơ hội, nháy mắt một cái, bên kia Carlos dẫn người tới kẹp ông vào chính giữa.

Mời người, xách túi, hơn mười người kẹp một, đương nhiên là lôi kéo. Khi Trương Trí Công đón Lâm Dực, bên cạnh không dẫn theo người, nhưng hắn không nghĩ tới Lâm Dực sẽ tới nhanh như thế, cho nên trước đó đã an bài Mạc Khải tới đón người, vì thế bên cạnh hắn cũng chỉ có vài người, nhưng mấy người này, bất luận khí thế nhân số đều không thể nào so sánh với bên Caesar, càng huống hồ ở đây hắn cũng không thể thật sự ra tay, vì thế chỉ đành mở mắt trôn trôn nhìn Lâm Kiến Thiết bị Caesar dẫn đi.

Lâm Kiến Thiết đi rồi, Lâm Dực đương nhiên cũng phải theo, nói thế nào thì y cũng không thể bỏ mặc ba mình không lo, vội vàng chào hỏi với Trương Trí Công, rồi đuổi theo.

Caesar thì không vội đi, thấy Lâm Dực đi xa rồi, mới chậm rãi mở miệng: “Cậu hai thật có lòng, nhưng nếu cậu có thể dẫn mẹ cậu ấy tới, thì mới là thủ đoạn giỏi.”

Trương Trí Công đen mặt, đáp: “Thủ đoạn thế nào cũng không thể sánh bằng đại đế, vừa rồi Lâm Dực còn kỳ quái tại sao chỉ có thể vào không thể ra, anh nói xem tôi có nên giải thích với cậu ấy không.”

Caesar nhìn hắn một cái: “Cậu hai cho rằng cậu ấy là đồ ngốc sao? Nếu cậu thật sự nghĩ vậy, thì cho dù không có tôi, cả đời này cậu cũng không có hy vọng.”

Nói xong, không để ý tới hắn nữa, bước nhanh đi.

Đả kích Trương Trí Công xong, tâm tình Caesar tốt hơn một chút, sau đó hắn lập tức phát hiện mình sai rồi. Lâm Dực không phải ngốc, nhưng y rút gân, y mà đã rút gân, thì phương thức tư duy không đi trên quỹ đạo của người bình thường!

“Lạc Lạc, anh thật sự tới đón ba tôi sao? Sao anh không sớm nói với tôi hôm nay ông ấy tới, vừa rồi tôi còn cho là cậu hai muốn dẫn tôi chạy trốn.”

85. Chương 85

‘Tìm kiếm khắp thiên hạ’ là một trang mạng không nổi cũng không chìm, tuy có cái tên rất độc, nhưng nó còn lâu mới chân chính tìm khắp thiên hạ.

Nhưng trang mạng này mấy hôm nay thực sự nổi từ nước Mỹ tới thế giới, số lượng truy cập liên tục tăng, có một thời gian thậm chí xém chút làm tê liệt máy chủ, sở dĩ như thế, hoàn toàn là vì một bức ảnh, nói chính xác hơn, là một chùm ảnh.

Bức đầu tiên, lấy Caesar làm trung tâm.

Đại sảnh sân bay ồn ào náo nhiệt, xung quanh Caesar, là đám người áo đen tỏa ra sát khí.

Bức thứ hai, lấy Lâm Kiến Thiết làm trung tâm.

Chẳng qua trọng điểm lại là Caesar và Trương Trí Công, hai người bốn mắt nhìn nhau, tia lửa tung tóe, mà một góc bên cạnh, cái đầu Lâm Dực bị dùng đường đỏ khoanh lại.

Bức thứ ba, lấy Lâm Dực làm trung tâm.

Địa điểm đã chuyển tới JA, đại hội trao thưởng cho người từ hạng hai tới hạng chín, người trao thưởng là một trong những đại cổ đông của JA là Jones và một vị quan chức chính phủ, phần thưởng là một chiếc vòng tay vàng và một tờ chi phiếu với con số không nhỏ.

Trong ảnh, Lâm Dực đang đưa tay để Jones đeo vòng ỳnh, Caesar và Trương Trí Công, một người quyền thế cao đứng trên vị trí chủ tổ chức, một người phong độ ưu nhã đứng ở chỗ khách quý, nhưng ánh mắt hai người đều đang tập trung vào Lâm Dực. Trong ảnh, đường kẻ màu xanh nổi bật đặc biệt đánh dấu.

Bức thứ tư, với trôn châu đen là trung tâm.

Người phụ nữ da đen này thật sự lấy được quán quân WPS kỳ này, trên ảnh, Caesar đang trao thưởng cho cô. Tuy là hấn đang đeo vương miện cho trần châu đen, nhưng nhìn từ phương diện nào, cũng thấy hấn càng giống vương giả hơn. Mà trong bức ảnh này, Lâm Dực đứng bên trái Lâm Kiến Thiết, Trương Trí Công đứng bên phải Lâm Kiến Thiết, hai người đang nói chuyện, mà ánh mắt Caesar thì xuyên qua thời không, bắn tới!

Trong video sau đó, chúng ta có thể thấy được, ánh mắt này ẩn mật hàm súc, trong thời gian đó, hấn sẽ nói chuyện với trần châu đen, hoặc nói chuyện với quan chức bên cạnh, hoặc nhìn xuống dưới, trên cơ bản, là không có nhìn về phía Lâm Dực.

Nhưng chỉ một ánh mắt, đã bị bắt được.

À, một cái nhìn rất bình thường, nhưng trải qua phân tích so sánh chúng ta có thể thấy, ánh mắt này, tuyệt đối không giống ánh mắt bình thường, ánh mắt này, tuyệt đối khác với ánh mắt vừa rồi, ánh mắt này, tuyệt đối tuyệt đối là đặc biệt. Nếu ánh mắt trước đó là lãnh khốc bình tĩnh nghiêm túc, thì ánh mắt này chính là nóng cháy vạn vạn nghiêm khắc, chính là lửa trong nước, tuyết trong lửa, cái gì, sao chúng ta có thể từ một ánh mắt mà nhìn ra được nhiều thứ như thế?

À, nếu chúng ta có thể từ một động tác khoác áo, đã dẫn ra một mớ, thì chúng ta tại sao không thể từ một ánh mắt mà dẫn ra một mớ?

Càng hướng hồ, ánh mắt này, còn đặc biệt bị đường đen chỉ ra!

Bức thứ năm, mấy người cùng tới nhà ăn, khiến chúng ta vô cùng tiếc nuối là, không có ảnh trong nhà ăn, nhưng chúng ta cũng có thể phán đoán được từ bức ảnh thứ sáu!

Trung tâm bức thứ sáu là Trương Trí Công.

Lúc này, mặt cậu hai Trương đỏ bừng, thân thể không vững, rõ ràng đã uống nhiều, một nhân viên JA dìu hấn, mà đối lập rõ ràng với hấn là gương mặt trắng như tuyết của Caesar.

Ánh mắt đại đế vẫn lạnh lẽo, sắc mặt đại đế vẫn bình tĩnh, tâm tình đại đế thế nào chúng ta không biết, nhưng theo như nhiều người suy đoán, chắc tương đối tốt.

Sau đó còn bức thứ bảy là chụp trước thang máy, bức thứ tám, hình Trương Trí Công rời khỏi, bức thứ chín là hình khoác áo mà mọi người đều đã rất quen thuộc, chỉ là lần này, dưới thân hình khổng lồ của Caesar, lại có một góc để lại cho Trương Trí Công.

Bức thứ mười, là một đồng hồ hỗn độn, không phải trắng cũng không phải đen, nói là xám đi, lại có chút không giống, bức ảnh đó mờ mờ như khi thiên địa chưa sinh ra, sau đó, trong một đồng hồ hỗn độn xuất hiện một chùm ảnh chụp, cuối cùng, cũng chỉ có duy nhất một câu: Ngựa hoang đang ở đâu?

...

Câu này được người ta gọi là câu kinh điển, dùng bình luận xác đáng nhất chính là: Nếu không có câu này, thì chùm ảnh kia quá bình thường, nhiều lắm, bọn họ cũng chỉ có thể tưởng tượng một chút mờ ám, nhưng thêm câu đó, thì hoàn toàn khác, đây chính là 3+1 điển hình, cho chúng ta càng nhiều chọn lựa!

Không cần nói, tiêu đề này vừa ra, cậu hai Trương lập tức bị chú ý, bất kể nói sao hấn dù gì cũng từng tham gia WPS, cũng vào được năm mươi hạng đầu, hiện tại cũng là một trong những cổ động của Sharon, tin tức để lại không ít, rất nhanh những vấn đề trọng đại trong cuộc sống của hấn đều bị tung ra.

Thế là tiếp theo, tin tức này bị fans của Caesar cho nổ tung!

“Đại đế là ai? Các người kéo anh ấy và Ngựa hoang lên cùng một đường thẳng thì cũng thôi, hiện tại lại kéo một vô danh tiểu tốt lên? Cho dù lùi mười ngàn bước, đại đế thật sự thích Kẹo que rồi, cũng sẽ không để người TQ này tùy ý như thế! Không ném gã vào biển đã tốt rồi, còn để gã vào JA? Đây rõ ràng là kẻ ghen tỵ đang sỉ nhục đại đế của chúng ta! Đại đế không phải những minh tinh hạng ba, đừng bàn chuyện riêng của anh ấy!”

Fans của Caesar là hung hãn, nhưng trong dòng người mênh mông vẫn bị chìm ngập, những người khác thật ra cũng không có ý kiến gì với Caesar, hoặc nên nói là cố ý làm gì làm gì hấn, nhưng, chỉ là tám chuyện thôi

mà!

Năm đó Diana gần như được cả thế giới tôn trọng, nhưng vẫn bị các phóng viên truy theo gà bay chó sủa, cuối cùng còn xảy ra tai nạn xe cộ.

Phóng viên tại sao lại có thể truy theo vương phi Diana? Đương nhiên do còn có người muốn xem! Những người muốn xem chưa chắc không tôn trọng vương phi, nhưng tại sao còn muốn xem chuyện đời tư của bà?

Vì hóng chuyện, đã ăn sâu vào trong bản chất của chúng ta!

Bên dưới là một bình luận phản bác lại fans của Caesar: “Đây là sỉ nhục sao? Người TQ đó bắt luận từ phương diện nào cũng đều không tồi. Càng huống hồ chúng ta chỉ đang nói đây là một khả năng, mà không phải nói nhất định sẽ như thế, có lẽ đại để không thích ai cả, ai biết chứ, mấy năm trước không phải còn nói anh ta và Vịt con xấu xí có gì sao? Hơn nữa Vịt con xấu xí không phải cũng có người yêu khác sao?”

“Tại sao nếu là Vịt con xấu xí thì không sao, mà là Kẹo que thì không được? Đây là kỳ thị đồng tính luyện ái sao? Thật ra, nếu nói thật, ai cũng đồn đại để và Kẹo que có gì đó, nhưng nếu chỉ nhìn từ ảnh chụp, tôi lại cảm thấy đại để và người TQ đó có gì đấy. Các bạn xem đi, ánh mắt đại để nhìn người TQ đó nóng bỏng biết bao.”

Bình luận này lập tức được khen ngợi.

“Đại để và người TQ đó, Kẹo que và Ngựa hoang, vừa đúng hai đôi!”

“Ủng hộ Kẹo que và Ngựa hoang!”

“Tôi cũng ủng hộ, nhưng Ngựa hoang rốt cuộc đi đâu rồi, còn nữa, ông chú người TQ luôn xuất hiện đó là ai.”

Rất nhanh, thân phận của Lâm Kiến Thiết cũng lộ ra, thế là còn có phóng viên phỏng vấn ông, Lâm Kiến Thiết ra đời vào thập niên năm mươi, cả cuộc sống học tập gần như đều trôi qua trong điều hành lên án, ngay cả hai mươi sáu chữ cái tiếng Anh cũng không biết hết, càng đừng nói là nói chuyện.

Cho nên dù những phóng viên đó nhiệt tình như lửa, cũng chỉ nhận được đáp trả lạnh như băng. Đương nhiên, Lâm Dục ở bên cạnh ông, tiếng Anh của Lâm Dục, ít nhất từ khẩu ngữ thì rất tốt. Nhưng cũng phải là Lâm Dục nguyện ý phiên dịch mới được. Có lúc y rất nguyện ý, nhưng luôn xuất hiện vấn đề.

Chẳng hạn nếu phóng viên hỏi “Ông có cách nhìn thế nào về tin đồn trước mắt?”

Vậy thì vào trong miệng y liền thành, “Bọn họ hỏi ba, ba bình luận thế nào về tin đồn đời tư của Obama?”

Nếu phóng viên hỏi là “Ông có phản đối tình cảm của Kẹo que không?”

Thì vào miệng Lâm Dục sẽ thành “Bọn họ hỏi ba, có phản đối tự do yêu đương không?”

Lâm Kiến Thiết rất mù mờ, thật ra, sau khi tới Mỹ ông vẫn luôn mù mờ.

Hai năm nay, ông sống không tồi, tốt lắm.

Nếu nói trước kia, ông chỉ là một người làm ăn khá có tiền ở Cúc thành, thì hiện tại, ở Cúc thành một câu nói của ông đã rất có trọng lượng.

Trước kia ông vì một mảnh đất mà phải cầu bà nội lạy ông nội, mà hiện tại, người ta tặng tới tận tay, người như lão năm Vương gặp ông, từ xa đã phải gọi là anh hai.

Hai năm trước, ông cố gắng hơn nửa đời, cũng chỉ kiếm được mấy triệu, còn là đã tính luôn cả nhà cả xe, mà hai năm nay, ông đã có tới hai ba mươi triệu.

Hai ba mươi triệu, tại thành phố lớn không tính là gì, nhưng tại Cúc thành, thì đã rất lớn, hơn nữa trên trên dưới dưới đều biết, phía trên ông có người che chở, cho nên làm gì cũng đều để ông được thuận lợi.

Lâm Kiến Thiết không phải một người rất có dã tâm, có thành tựu trước mắt ông đã cảm thấy không tồi, thậm chí, có lúc ông còn hơi mơ hồ sợ hãi.

Ông biết sở dĩ mình thuận lợi như thế là vì anh em nhà họ Trương, mà sở dĩ anh em nhà họ Trương chiều cố ông như thế, là vì Lâm Được.

Mà Lâm Được, tuy ông không hiểu lắm đứa con này, nhưng cũng chưa từng thấy y có năng lực đặc biệt nào, học lực cũng không cao, tại sao lại được anh em nhà họ Trương ưu đãi?

Khi đêm khuya yên tĩnh, Lâm Kiến Thiết càng nghĩ càng sợ, sợ Lâm Được ở bên ngoài có phải đã làm chuyện gì nguy hiểm, hơn nữa Lâm Được đi là hai ba năm, tuy rằng thỉnh thoảng sẽ gọi điện thoại về, thường xuyên gửi tiền về, nhưng ông càng sợ!

Cho nên khi Trương Trí Công gọi ông tới, ông lập tức đồng ý.

Ông mắc nợ Lâm Được, mắc nợ mẹ Lâm Được, nhưng ông sẽ bù lại. Hiện tại ông kiếm tiền, tương lai sẽ lưu lại một ít cho con nhỏ, nhưng ít nhất cũng để lại cho Lâm Được một nửa!

Ông đã nghĩ sẵn rồi, ông tới, là tìm cơ hội khuyên Lâm Được về, nếu có gì khó xử, ông cũng sẽ toàn lực giúp đỡ!

Tiền của ông không nhiều, nhưng cũng không ít, nếu thật không được, thì lại đi cầu người khác, hiện tại ông cũng có một vài người quen rồi. Đương nhiên, người quen của ông đều không thể so sánh với anh em nhà họ Trương, nhưng Lâm Được vì bọn họ bán mạng hai ba năm, cuối cùng còn có thể chọi cứng sao?

Ông biết hiện tại họ đã không thể hoàn toàn thoát ly khỏi anh em nhà họ Trương, nhưng chắc vẫn có thể về sống cuộc sống bình an.

Ông đã nghĩ rất kỹ, kết quả vừa thấy Caesar đã ngóc ra.

Ông tự cho rằng hai năm nay cũng đã thấy nhiều trường hợp lớn, gặp thị trường, lãnh đạo tỉnh cũng từng gặp, thời gian trước vì một mẫu đất còn cùng ăn cơm với một phú hào siêu cấp trong nước, tên của người đó nghe nói là trên bảng xếp hạng trong nước cũng có thể thấy.

Nhưng tất cả những nhân vật lớn mà ông từng gặp nếu so với người này, ngay cả có gom góp mang vác thêm bao nhiêu cũng không sánh nổi! Nhìn xe của thủ hạ người ta là một kiểu chạy băng băng, còn là đồ lấp rập của Đức, đừng nói cái khác, chỉ cảm xúc của chỗ ngồi thôi cũng khác.

Lại nhìn sự nghiệp của người ta đi, ông chủ một sông bài!

Đương nhiên, những thứ này đều là của người ta, không liên quan tới ông, nhưng ông chủ này, nhìn thế nào, cũng rất xem trọng con trai nhà mình.

Cái người tên Carlos đó nói gì?

“Biết bác tới, ông chủ của chúng tôi đặc biệt tới đón.”

Đã năm phút trôi qua, Lâm Kiến Thiết vẫn cho rằng là mình nghe lầm, nhưng nếu nghe lầm, thì làm sao giải thích người đó thật tới đón ông?

Sau đó, ông thấy con trai nhà mình lên bục nhận thưởng, đối với WPS gì đó ông không biết, ngay cả poker Texas cũng chỉ thoáng nghe qua, nhưng Trương Trí Công nói thế này: “Lâm Được bạn tới đón bác, cho nên chỉ lấy được hạng chín, thành tích của cậu ấy vốn sẽ tốt hơn nữa. Nhưng vào mười hạng đầu rồi thì đã có vòng tay, năm nay người tham gia thi đấu nhiều, phí phát sóng cũng cao, hạng chín, đại khái cũng có chừng một triệu năm trăm ngàn, có lẽ còn cao hơn nữa? Lát nữa bác nhìn chỉ phiếu của cậu ấy sẽ biết thôi.”

Lúc này, vì quá kinh ngạc, ông hỏi một vấn đề rất ngốc: “Một triệu năm trăm ngàn... đô la Mỹ?”

“Đương nhiên, ở đây là Mỹ mà.”

Tới nay, Lâm Kiến Thiết biết mình đã nghĩ sai hết rồi, bất kể rốt cuộc Lâm Được làm gì, một chút tiền của ông đối với Lâm Được hiện tại không có ích gì.

Một triệu năm trăm ngàn... cho dù hiện tại tiền đô tụt giá, cũng xấp xỉ hơn mười triệu nhân dân tệ rồi, hiện tại số tiền mặt ông có thể lấy ra cũng không nhiều như thế, mà cái này, chỉ là Lâm Được thắng một trận đấu có được! Hơn nữa theo cách nói của cậu hai Trương, y vốn còn có thể thắng nhiều hơn?

Một tuần sau đó, Lâm Kiến Thiết càng mơ hồ, ông đi đâu cũng có thể thấy tin tức về Lâm Dục, những chữ tiếng Anh đó ông không biết, nhưng ảnh của Lâm Dục thì ông cũng phải nhận ra chứ!

Cho dù Lâm Dục bình luận những tờ báo này là: “Chỉ làm rộn thôi.”

Nhưng ông cũng biết, con mình đã thành nhân vật lớn rồi!

Đương nhiên là nhân vật lớn, nhìn người tên Caesar đó đi, thái độ nói chuyện với y cũng khác biệt, đối với người khác thì mặt lạnh như băng, đối với Lâm Dục thì sao? Cho dù không thể nói là gió xuân mưa rào rích, nhưng ít nhất cũng dịu dàng hơn rất nhiều, hơn nữa đối với ông cũng rất tôn kính.

Còn có cậu hai Trương, đối với Lâm Dục, quả thật là ton hót, khi ở Cúc thành ông cho rằng anh em nhà họ Trương đối tốt với ông là vì nể tình Lâm Dục đã bán mạng cho họ, hiện tại ông biết không phải, Lâm Dục, con trai của mình đã leo lên được vị trí ngang bằng họ, thậm chí còn vượt hơn!

Lâm Kiến Thiết không biết phải nói cái gì, ông cảm thấy tất cả quả thật giống như nằm mơ, cho dù nằm mơ, cũng không hoang đường như thế.

Lâm Kiến Thiết ở lại Mỹ một tuần, tuy ông vốn định ở lại ba tháng, nhưng Hồ Ái Bình gọi điện cho ông nói Lâm Hàm bệnh, đối với đứa con nhỏ này ông vẫn luôn thương yêu, tuy nghe thì không phải nghiêm trọng, nhưng ông vẫn quyết định về nước trước.

Đương nhiên, cũng là vì ông cảm thấy mình ở đây quá khó xử. Trương Trí Công cũng thôi đi, ngay cả vị Caesar đó cũng ngày ngày tới cùng ông đi tham quan, ông thực sự cảm thấy gánh không nổi.

Cho dù Caesar rất tôn kính rất tốt rất chăm sóc ông, nhưng có một người như thế ở bên cạnh, ông thật sự ăn không vô, uống cũng không nổi, cảm giác cứ như yết kiến hoàng đế vậy đó.

Nghe ông muốn đi, Trương Trí Công cố sức phản đối, nói ông mới tới Mỹ, ngay cả Las Vegas còn chưa tham quan xong, ngay cả vườn quốc gia Yellowstone cũng chưa đi, tuyệt đối không nên về.

Nhưng cho dù vậy, Lâm Kiến Thiết vẫn cố chấp muốn về, trước khi đi, ông kéo Lâm Dục nói: “Hiện tại con đã thành công rồi, ba cũng không giúp được con, cũng không có kiến nghị gì, nhưng đối với Caesar đó, ba cảm thấy con vẫn nên cẩn thận chút, nhân vật lớn kiểu đó... TQ chúng ta có một câu nói, tặng lễ người tất có yêu cầu, nói không chừng cậu ta đối với con có tâm tư gì đó, đến lúc đó con phải nhanh trí một chút, đừng ngốc nghếch bán mình đi.”

86. Chương 86

Khác với Trương Trí Công, Caesar hận không thể khiến Lâm Kiến Thiết sớm về___ Nếu có thể, hẳn càng hy vọng người này căn bản đừng tới!

Lâm Dục vốn là gương cờ biểu rõ muốn giữ khoảng cách với Trương Trí Công, kết quả ông vừa tới, lập tức khác liền. Đương nhiên đây không phải là vì Lâm Kiến Thiết tới thì Lâm Dục có tâm tư khác với Trương Trí Công. Mà là nếu chỉ có Trương Trí Công, Lâm Dục căn bản sẽ không đi gặp hắn. Mà hiện tại hay lắm, có Lâm Kiến Thiết, Trương Trí Công ngày ngày chạy tới nói muốn thăm “bác Lâm”, hẳn tới, Lâm Kiến Thiết đương nhiên phải gặp hắn.

Mà Lâm Dục đối với người cha này tuy không mấy thân, tại Cúc thành, có thể nói một năm không gặp một lần cũng bình thường, nhưng ba y tới Mỹ, đất lạ người không quen, cũng không thể bỏ mặc không lo, thế là cũng ngày ngày đi cùng.

Trương Trí Công ngày ngày tới gặp Lâm Kiến Thiết, Lâm Dục ngày ngày ở cùng Lâm Kiến Thiết, thế là, hai người vốn không nên xuất hiện chung cứ thế ngày ngày gặp mặt.

Ngày ngày cùng ăn sáng, ăn trưa không nói, còn cùng ăn tối, Trương Trí Công chỉ kém không ôm chần nệm vào phòng cha con họ trải xuống ngủ!

Đương nhiên, trong quá trình hai người gặp mặt hần cũng thỉnh thoảng tham gia, nhưng hần là Lâm Kiến Thiết dù sao cũng không thân, cho dù hần có muốn tạo quan hệ tốt với Lâm Kiến Thiết, thì Lâm Kiến Thiết đó cũng luôn tránh hần. Hơn nữa hần cũng không thể giống như Trương Trí Công, nói hai câu, liền vỗ lên vai Lâm Được một cái, nói chuyện một hồi, lại ôm vai Lâm Được, vỗ ngực thể hiện quan hệ với Lâm Được tốt cỡ nào.

Những cái này không phải hần không thể làm được, mà là hần làm cũng không ra sao. Thế là một tuần nay, hần mở mắt trăn trăn nhìn Trương Trí Công vỗ tay Lâm Được hai trăm tám mươi ba lần, ôm vai một trăm sáu mươi bốn lần, liên đới còn vỗ đầu sáu lần, chạm ly bốn mươi hai lần, gấp đồ ăn ba mươi tám lần, nói “cháu và Lâm Được...” tám mươi sáu lần, đồng thời, còn khiêu chiến với hần N lần.

Ở đây, chúng ta phải biện bạch cho đồng chí Trương Trí Công một câu. Cậu hai tuy không thể nói là thiên tài, nhưng hần cũng không phải ngốc, hơn nữa cũng không bị rút gân. Có thể im hơi chấm dứt cũng thôi, cần gì phải tới Las Vegas khiêu chiến với Caesar? Chỉ là bốn người ở cùng, cho dù là hai người cố tránh nhau, ánh mắt cũng có lúc đụng chạm, thế là, lần ngẫu nhiên đụng chạm, sẽ bị Caesar cho là đang khiêu khích.

Caesar vẫn bình tĩnh phong độ, nhìn từ bề ngoài bọn họ không nhìn ra một chút dị thường nào, nhưng mà nội tâm thì đã có thể dùng dây gai để hình dung.

Cho nên vừa nghe Lâm Kiến Thiết muốn về, hần tuy vẻ ngoài nói mấy lời khách sáo “Bác không ở lại vài ngày đi”, quay mặt đi đã bảo người đi đặt vé.

Điều động nhân lực tiền Lâm Kiến Thiết đi, cậu hai Trương ủ rũ như mất mẹ, mắt long lanh nhìn Lâm Được, như chó con bị vứt bỏ.

Lâm Được gãi đầu, mở miệng: “Cậu hai, hiện tại cậu cũng là một người không tồi...”

“Đừng!” Y chưa nói xong, đã bị cậu hai Trương ngắt lời, “Tôi hiện tại còn có chút chuyện, tâm tình cũng không tốt, cậu đợi tôi hòa hoãn lại hãy nói.”

Hần vừa nói vừa lùi lại, không đợi Lâm Được trả lời, đã quay người đi, tốc độ đó giống như chạy trốn.

Lâm Được có chút bất đắc dĩ quay đầu nói với Caesar: “Cậu ta chạy cái gì, tôi đang chuẩn bị khen cậu ta.”

Caesar có chút đồng tình nhìn bóng lưng Trương Trí Công, miệng phun ra hai chữ: “Đi thôi.”

Nói rồi, không đợi y mở miệng, đã kéo cổ tay y ra ngoài, Lâm Được vừa đi vừa nói: “Anh đừng kéo tôi, tôi biết đi mà, nè nè...”

Cứ thế lên xe.

Lần này dù sao cũng chỉ là tiền người, Caesar cũng không thể lần nào cũng mang theo mấy chục người tới, nhưng dù vậy trước sau cũng có bốn chiếc xe, hần và Lâm Được ngồi chiếc thứ hai.

Chiếc đầu tiên đi trước, Carlos khởi động xe. Thật ra hần không phụ trách lái xe, nhưng hần biết hôm nay Caesar không giống trước kia, vì đề phòng vạn nhất, hần đuổi tài xế lên xe khác, tự mình điều khiển.

“Tốt xấu gì, mình cũng có sức đề kháng.”

Hần nghĩ thế, sau đó thì nghe thấy giọng Lâm Được vang lên sau lưng: “Lạc Lạc, tại sao hiện tại anh lại trở nên bạo lực như thế chứ?”

Lúc này, Carlos vẫn chưa phản ứng lại được, sau đó, hần lại nghe Lâm Được nói: “Lạc Lạc, tôi thật hoài niệm trước kia, lúc đó anh tốt hơn nhiều.”

“Câm miệng!”

Tay Carlos run lên, vô lăng chệch đi, chiếc xe trực tiếp lao về cột đèn đường, cũng may lúc này tốc độ không tính là nhanh, hần phản ứng cũng nhanh, trực tiếp đạp thắng xe, nhưng cho dù là vậy, cũng tạo thành tình trạng xe sau hút đuôi.

Ba chiếc xe tông vào nhau.

Đột nhiên xảy ra tình trạng này, người của xe đầu tiên còn cho là có vấn đề, vội vã nhảy xuống xe bày thế, còn có người tới gõ cửa kính xe Carlos.

Carlos nhìn phía trước, ánh mắt đờ đẫn, chết cũng không dám quay đầu___ “Mình nghe lầm, mình nhất định là nghe lầm rồi!”

Một thời gian rất dài sau đó, Carlos đều không dám nhìn Caesar, mỗi lần gặp mặt, đều cúi đầu rũ mắt, ánh mắt tiêu chuẩn nhìn gót chân mình.

Là tâm phúc của Caesar, hẳn biết ông chủ của mình còn có một tên tiếng Trung, nhưng mà Lạc Lạc... đó là tên gì chứ!

Trừ vụ tai nạn nhỏ này, hành trình trở về cũng coi như thuận lợi, suốt đường Lâm Dục cũng không nói gì nữa, trở về JA, Caesar kéo y lên tầng cao nhất, y cũng ngoan ngoãn không phản kháng.

Vừa vào phòng, Lâm Dục đã xin lỗi: “Xin lỗi, Lạc Lạc, tôi không nên tùy tiện gọi anh, tôi sai rồi, phí sửa xe tôi sẽ trả.”

Caesar ôn hòa nhìn y một cái: “Mấy hôm nay cậu cũng mệt rồi, ở đây nghỉ ngơi đi.”

Hắn nói rất thân thiết, giọng ấm áp, Lâm Dục liền cảm thấy được một cỗ rét lạnh, y rùng mình: “Lạc Lạc, anh đừng dọa tôi, tôi thừa nhận tôi sai rồi, nhưng quan hệ của hai chúng ta thế này. Của tôi chính là của anh...”

Lần này không đợi y cường điệu lặp lại hai người một thể, Caesar đã ngắt lời: “Tôi biết, quan hệ của hai ta thế này, cậu không cần nói nữa, tôi còn có chút việc, cậu nghỉ ngơi trước, lát nữa tôi tới xem cậu.”

Nói xong, sờ đầu y, đi ra ngoài, từ đầu tới cuối hẳn đều dịu dàng thân thiết, nhưng vừa ra ngoài, hắn liền khóa cửa.

Lâm Dục sờ cảm nhìn chăm chăm cửa nửa ngày, cuối cùng đi tắm, rồi thật sự leo lên giường.

Bảy ngày nay, y thật sự cũng mệt rồi, tuy Lâm Kiến Thiết là ba y, nhưng quan hệ cha con của họ vẫn không tới đâu, đặc biệt là sau khi y mười tuổi, thì gần như không còn ăn cơm chung, lần này bảy ngày liền cùng ăn cùng ngủ, y thật sự có hơi không quen. Hơn nữa Lâm Kiến Thiết còn luôn luôn ra vẻ cha hiền, khiến y rất khó chịu.

Lúc này tắm rửa xong, nằm trên giường nước thoải mái, ôm gối, không bao lâu đã ngủ.

Khi Caesar trở về, thì thấy y đang nằm trên gối của mình, trong ngực còn ôm một cái, mặt nghiêng sang một bên, khoe môi còn dính một chút nước dãi, đáng ngủ ngọt ngào không lo âu.

Tim Caesar mềm xuống, gỡ khóc gỡ cười lắc đầu, đặt đồ lên bàn, rồi mới lắc Lâm Dục.

Lâm Dục đang ngủ ngon, bị đánh thức có chút bực bội, nhưng thấy Caesar vẻ mặt dịu dàng, cũng không dám nói nhiều.

“Qua ăn cơm.”

“Ăn à, tôi không đói.”

“Cũng phải ăn chút gì đó.”

Lâm Dục tới trước bàn ăn, phía trên có bốn cái khay, hai khay lạnh, hai món nóng. Khay lạnh đậu phộng rang, dưa leo trứng muối. Khay nóng là cải xanh xào thịt, su su xào.

Vô cùng bình dân vô cùng đại chúng, những món thế này, ở Mỹ cũng rất hiếm thấy, càng đừng nói xuất hiện ở JA, xuất hiện ở căn phòng thế này trên bàn thế này. Những thứ này giống như món ăn chỉ xuất hiện ở chợ đêm bên đường tại Cúc thành, trừ nó ra, trên bàn còn có hai cái chén, một bình Erguotou.

Lâm Dục liếc nhìn bàn, lại nhìn Lâm Dục.

“Tôi bảo bọn họ làm mì sợi cho cậu, lát nữa sẽ đưa tới.” Caesar nói, mở Erguotou, rót cho y nửa chén, “Ăn đi, không phải đều là món cậu thích sao?”

Lâm Được nuốt nuốt nước miếng, “Lạc Lạc, tôi cảm thấy anh đây là đang đưa tiễn tôi.”

“Đưa tiễn cái gì, cậu lại không đi đâu.” Caesar liếc y một cái, chậm rãi nói: “Cậu chuẩn bị đi sao?”

Lâm Được không đáp, cười gượng hai tiếng, chuyển miệng nói: “Lạc Lạc, tôi nhớ ở chỗ anh có rượu Cheval Blanc, đừng tiếc không dùng nó chứ, sao lại lấy Cheval Blanc ra xua tôi.”

“Không phải cậu thích cái này sao?”

“Là thích nhất, nhưng giờ không phải nên đổi vị sao? Thật là, hai năm nay tôi không uống thứ này rồi, từ lượng nhỏ rồi, tính ra chống không nổi.”

“Món ăn này không hợp với rượu đó, nếu không ngày mai cậu uống được không?”

“Hợp! Không còn gì hợp hơn! Cho dù không hợp tôi cũng không để ý, tôi muốn uống bây giờ!”

Caesar cười cười, đứng lên, vừa lấy rượu vừa nói: “Lâm Được, chắc không phải cậu cho là tôi vốn chuẩn bị chuốc say cậu đó chứ.”

“Sao có thể, cho dù anh không chuốc say tôi tôi cũng không phản kháng được, tôi đánh không lại anh.”

Caesar nhìn y một cái: “Lần đầu tiên tôi phát hiện cậu có logic rõ như thế.”

Lâm Được hiếm khi không đáp trả, cúi đầu gấp một miếng thịt, y gấp đồ như gió, liên tục nhét vào miệng, chỉ là khi Caesar muốn cụng ly với y, lúc đó mới dừng lại, nhưng mỗi lần nhiều lắm cũng chỉ uống nửa hớp, so sánh thì Caesar uống nhiều hơn y một chút.

Cứ nửa hớp rồi nửa hớp, khi uống nửa hớp thứ tư, Lâm Được đột nhiên cảm thấy có chút choáng, y dừng đũa, cố gắng mở to mắt, thì thấy Caesar cầm ly rượu cười nhìn mình.

“Lạc Lạc, đầu tôi choáng, anh giúp tôi gọi bác sĩ đi.”

“Không cần, cậu rất khỏe.”

Lâm Được giãy dụa, tuy y choáng, nhưng vẫn có năng lực suy nghĩ, chỉ là khá chậm, y chậm rãi suy nghĩ, nghĩ một lúc lâu mới phản ứng lại được: “Lạc Lạc, anh bỏ thuốc vào đồ ăn?”

“Đúng vậy.”

Lâm Được càng choáng, y cố sức rất lâu mới nói ra: “Tại, tại sao?”

Caesar đứng lên, ngồi xuống cạnh y: “Lâm Được, cậu nói xem thiếu nợ có phải nên trả không?”

Lâm Được mù mờ gật đầu.

“Vậy nếu thiếu tình, thì cũng phải trả chứ.”

Lâm Được hiện tại tuy choáng váng, nhưng cũng biết câu này không thể tùy tiện trả lời, chỉ là Caesar cũng không cần y trả lời, hắn đứng lên, vác y lên vai rồi đi tới giường.

“Nếu đã thiếu tình lại thiếu nợ, vậy thì càng phải trả.”

Ném y lên giường, Caesar hoạt động cổ tay một chút, cho ra kết luận.

Tối hôm nay, Lâm Được từ đầu tới cuối ở trong trạng thái choáng đầu, Caesar bỏ thuốc y nhưng chỉ khiến y choáng, chứ không khiến y ngất.

Cho nên y vẫn mơ mơ hồ hồ biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ là khi muốn phản kháng, thì tay chân lại mềm nhũn, động không được, cái này, không chỉ là do thuốc mê, mà có hơn một nửa nguyên nhân, là vì Caesar đang động tay chân với y.

Tuy đã bỏ thuốc, nhưng Caesar lại không dự định dùng cường, hắn cởi quần áo Lâm Được từng chút một, từ cổ họng tới bụng dưới, men theo quỹ đạo liếm mát, miệng thì bận rộn, hai tay cũng không rảnh rỗi, hoặc là ma sát bộ vị trọng yếu đó, hoặc là quét cam du mở rộng hậu huyệt.

Bộ vị đó của Lâm Dực trước giờ chưa ai động qua, một ngón tay vào thì có cảm giác kỳ lạ, Caesar cũng không vội, đụng chạm vài cái, rồi lại đi an ủi phía trước của y, vuốt nắn hai viên cầu, khiến Lâm Dực thoải mái rồi, lại mò tới mặt sau.

Cứ thế liên tục nhiều lần, khiến Lâm Dực lên không được xuống không xong, khó chịu một bên hừ hừ, một bên muốn tự an ủi mình, nhưng còn chưa động tới chỗ đó, đã bị nắm lấy.

“Muốn sao?” Caesar cắn tai y thăm thềm.

Lâm Dực hừ hai tiếng.

“Muốn gì?”

Lâm Dực mở mắt, mê hoặc một lúc, phun ra một chữ: “Cút!”

Caesar cười, tay thì càng tăng thêm kỹ xảo, thứ trong tay càng lúc càng cứng, nhưng chung quy không thể bùng phát.

“Để tôi vào, tôi sẽ cho cậu ra.”

Lâm Dực không để ý tới hấn, Caesar tiếp tục trêu chọc, hậu huyết đã được mở rộng mềm mại, vì bôi trơn, nên có thể chứa hai ngón tay rồi.

Caesar thỉnh thoảng dùng thứ cứng rắn của mình ma sát vài cái, nhưng lại không thật sự tiến vào, ngược lại không ngừng dụ dỗ Lâm Dực: “Để tôi vào, sẽ cho cậu thoải mái. Để tôi vào, tôi sẽ cho cậu ra, để tôi vào...”

Lâm Dực cảm thấy chuyện này không thể đáp ứng, nhưng y khó chịu cực độ, lại bị giọng nói như tẩy não đó nói miết làm cho có chút bức bối, cuối cùng khi sắp tới ranh giới thì nhịn không được nói: “Anh, mẹ nó anh lải nhải cái gì! Muốn vào thì vào đi!”

Caesar cũng đã ở ranh giới nhần nại, nghe câu này, lập tức nâng eo tiến vào.

Tuy đã làm trơn rất tốt, nhưng hai ngón tay và thứ đó vẫn có khoảng cách rất lớn, đau đớn từ thân dưới truyền tới, Lâm Dực lập tức tỉnh táo vài phần.

Y mở mắt, cùng Caesar bốn mắt nhìn nhau.

Caesar cười, cúi đầu hôn y, thân dưới thì vẫn không chút khách khí tiến thẳng vào trong.

Lâm Dực vừa đau vừa có chút mơ hồ, mở miệng liền cắn, miệng Caesar đau nhói, nhưng không rút về, ngược lại thò lưỡi vào trong quần lấy, thân dưới vẫn đang chậm rãi nhưng kiên định tiến vào trong.

Rất đau.

Lâm Dực đau, thật ra hấn cũng không thoải mái tới đâu, nhưng hấn biết lúc này tuyệt đối không thể lùi lại, nếu lúc này không nhanh chóng giải quyết dứt điểm Lâm Dực, thì lần sau muốn dụ y mắc câu cũng không dễ, nếu nói trước kia hấn còn có nhần nại chậm rãi tiến, thì hiện tại đã không còn nữa.

Hấn một bên tiến vào, một tay còn đưa ra an ủi phía trước của Lâm Dực, nơi đó vì đau đớn mà đã héo rũ xuống.

Sau khi tiến vào toàn bộ, hấn dừng lại, để Lâm Dực thích ứng với sự tồn tại của mình, qua một lúc sau, cảm thấy người dưới thân không còn căng chặt thế nữa, hấn thử động một chút, đầu lưỡi lại lập tức đau nhói.

Hấn ngẩng đầu lên, thì thấy Lâm Dực đang khí thế bùng bùng trừng hấn.

Hấn cười, thân dưới lại đỉnh một cái.

Lâm Dực hừ một tiếng.

“Một lát sẽ không đau nữa.”

“Khốn kiếp, anh cho rằng ông đây là xử nữ sao.” Vì quá đau, đầu óc y cũng đã tỉnh táo mấy phần, chỉ là cảm giác dị thường ở mặt sau thực khiến y không thoải mái nổi, “Anh nhanh lên đi, cho dù có khai bao xử nữ cũng không giống như anh vậy đâu.”

“Cậu từng khai bao xử nữ sao?” Caesar nói, ngậm đầu ngực trái của y, “Hơn nữa xử nam luôn khó khai bao hơn xử nữ.”

Nói xong, không cho y cơ hội mở miệng nữa, thân dưới nhanh chóng đâm rút, đồng thời tay cũng nhanh chóng di động, Lâm Được chỉ cảm thấy vừa khó chịu vừa thoải mái, đồng thời, trước ngực còn có một cảm giác tê dại chưa từng có. Đầu óc giống như càng thêm choáng váng.

87. Chương 87

Lâm Được mơ hồ choáng váng, bị Caesar bày tới, lật lui. Ban đầu đầu óc y mòng mòng, sau đó là tay chân mềm nhũn.

Không biết qua bao lâu, Caesar cuối cùng cũng dừng lại.

Lâm Được nằm úp trên giường, Caesar từ sau lưng ôm y, ngón tay không ngừng trượt tới trượt lui trên người y, đồng thời không ngừng hôn lỗ tai y, rướn người qua cấn mũi y.

Lâm Được vẫn không động tĩnh, mắt nửa khép, sắc mặt có chút tái nhợt, chân mày thỉnh thoảng run một cái, trông có vài phần đáng thương.

Caesar dừng lại, kiểm tra một phen, xác định không bị thương, mới nói: “Tôi biết cậu không thoải mái, tôi vốn muốn để từ từ, nhưng... ừm, ngày mai đi đăng ký đi.”

Lâm Được cuối cùng cũng có hành động, y chậm rãi mở mắt ra, con mắt động vài cái, sau đó mới mở miệng: “Tôi nhớ ba tôi rồi.”

Tuy Caesar quả thật không xem trọng gì Lâm Kiến Thiết, nhưng hiện tại hắn đã đem Lâm Được ăn sạch sẽ cả da lẫn xương, ác cảm đối với Lâm Kiến Thiết, cũng giảm đi không ít, hắn hôn mặt Lâm Được: “Nếu cậu thật nhớ ông ấy, thì lại mời ông ấy qua đây, hoặc đợi khi nào có thời gian, chúng ta cùng trở về.”

Lâm Được giống như không nghe thấy, tự nói: “Ông già đó không phải người tốt gì, nhưng vẫn có vài lời nói rất đúng, ông ấy bảo tôi cẩn thận anh, tôi không để ý, quả là không nghe lời cha mẹ, chịu thiệt ngay trước mắt.”

Nói tới cuối, giọng đã rất có tình cảm, còn mang theo run rẩy, giống như bị oan khuất rất lớn, Caesar cứng người, tay dùng sức, hận không thể siết gãy eo y.

Lâm Được vẫn tiếp tục nói: “Lạc Lạc, anh nói xem tôi không cẩn thận bán mình một lần cũng đủ rồi, cũng không thể bán hoài chứ, còn nữa, chuyện này thỉnh thoảng làm chút cũng được, nhưng ngày ngày làm, thì sẽ bị hư thận, Lạc Lạc anh cũng đã lớn như thế rồi, ừm...”

Lời phía sau y chưa nói ra, Caesar đã đỉnh người, lại vùi vào trong, Lâm Được bị đỉnh như thế, nhất thời nói không nên lời, qua vài cái, y đang chuẩn bị mở miệng, Caesar đã cấn môi y, y ngược mắt lên, thì thấy con mắt màu đen có dấu vết chuyển đỏ.

“Lạc Lạc quả nhiên đã trở nên bạo lực rồi.”

Y nghĩ thế, chỉ cảm thấy mặt sau đỉnh càng lúc càng hung hãn.

Mà khi Lâm Được và Caesar lật tới lật lui, Trương Trí Công đang ngồi trong một quán bar uống rượu. Thất tình thì uống rượu, hắn cũng cảm thấy mình thật bất lực, nhưng, hắn đã không nghĩ ra được cách nào khác nữa.

Trước giờ chưa từng như hôm nay, khiến hắn tuyệt vọng như thế.

Cả tuần nay hắn cùng Lâm Được quan hệ thân mật, nhưng hắn biết, cũng chỉ vậy thôi, nếu đối diện với cái ôm của hắn, Lâm Được có nửa điểm không thoải mái, thì có lẽ hắn còn có hy vọng, nhưng không có, Lâm Được vô cùng thản nhiên, sự thản nhiên này khiến hắn biết, nhiều nhất, hắn cũng chỉ là bạn bè anh em mà thôi.

Tại sao không được? Lẽ nào chỉ có thể như vậy sao?

Tại Las Vegas, Trương Trí Công hiện tại cũng tính là nhân vật nổi tiếng, cộng thêm hắn gần đây thường xuyên cùng Lâm Được Caesar xuất hiện, vì thế cũng rất được chú ý.

Hắn ở đây uống rượu lúc nửa đêm, không biết sao bị người chụp được, thế là sang hôm sau, lại có một đồng tin tức nhiều chuyện. Mọi người lại liên tưởng phong phú về tình yêu N tay này, nhưng trong những liên tưởng này, chúng ta vẫn thỉnh thoảng có thể thấy một câu: “Ngựa hoang đang ở đâu?!”

Câu này đã được đưa ra một tuần rồi, từ sau trận đấu đó, mọi người không thấy Ngựa hoang nữa. Trong lúc tin tức đang nóng hổi nhất cũng không có, khi tin xấu của hắn bị lộ cũng không thấy, thậm chí ngay cả nghi thức phát thưởng cũng không thấy.

Càng không thấy, mọi người càng hiếu kỳ, càng có nhiều cách nghĩ, đến hiện tại, ngay cả tin kiểu giết vì tình cũng xuất hiện.

Đương nhiên, Ngựa hoang không bị giết, càng không bị nhốt bị khóa, hắn sống rất khỏe, lúc này, hắn đang chân trần tản bộ trên bãi biển tư nhân của mình.

Nước biển xanh lam, bãi cát màu trắng bạc.

Hạt cát mịn màng như phấn xoa của trẻ sơ sinh, bãi cát thế này đương nhiên là nhân tạo, tất cả hạt cát đều vận chuyển từ đảo Boracay của Philippines qua đây.

Vì để duy trì cảm giác mịn màng, bãi cát mỗi năm đều phải đổi một lần, phí dụng tuyệt đối có thể khiến người bình thường tiêu xài cả đời.

Xa xỉ như thế, là thứ trước kia hắn chưa từng nghĩ tới. Hai mươi năm trước, hắn chẳng qua là một kẻ móc túi của khu dân nghèo, mười lăm năm trước, hắn vẫn là một kẻ móc túi, chẳng qua là từ móc túi nhỏ, biến thành móc túi lớn.

Tất cả những gì hắn có được hôm nay, đều là người đó cho, mà người đó, lại sắp biến mất rồi.

“Cơ năng suy kiệt, nếu còn không tỉnh lại, chỉ sợ, không qua nổi một tháng nữa. Không phải vấn đề máy móc, cũng không phải do thuốc, vô cùng xin lỗi, tôi thật sự đã cố hết khả năng.”

Một tuần nay, câu nói này không ngừng vang lên trong đầu hắn. Đầu tiên là chấn động, lại là mê mang, đến giờ, ngược lại có chút nghi ngờ.

Thật sao? Người đó thật sự sắp rời khỏi hắn sao? Nhưng, sao có thể chứ? Có lẽ, là hắn nghe lầm rồi? Có lẽ, chỉ là một giấc mơ? Có lẽ sau khi tỉnh mộng, hắn vẫn là kẻ móc túi ở khu dân nghèo, kẻ móc túi nằm ở cục cảnh sát?

Một cơn sóng ập bờ, lại một đợt sóng đẩy vào. Nước biển phủ qua chân hắn, hắn hoàn hồn.

“Bất kể thế nào, tôi cũng phải cho anh như nguyện.”

Nhìn mặt biển, hắn thấp giọng nói.

Tân hôn yến oanh, trong màn phù dung ấm áp, quân vương từ đó bắt tảo triều...

Tuy từ khác nhau, chữ khác nhau, nhưng ý nghĩ thì đều giống nhau! Đương nhiên, người bình thường thì không thể nào so sánh với hoàng đế, không thể nói là thật sự từ đó về sau ngày ngày ủ trong chăn. Nhưng hai người có quan hệ rồi, chỉ cần không thù không oán, còn có chút hảo cảm với nhau, luôn sẽ có chút thân mật.

Nhưng Caesar không có.

À, hẳn ngược lại không phải thân đế vương, ngay cả điểm này đều không giống người thường. Mà cho dù hẳn muốn thân mật, cũng không thể thân mật một mình.

Lâm Được chạy rồi.

Tuy cả tối bị hẳn lật qua lật lại, giày vò tới mức tay cũng không nhấc nổi, nhưng sáng hôm sau, Lâm Được vẫn dùng nghị lực mà năm đó dùng để khiêng bao cát ở công trường mà trèo xuống giường, sau đó gian nan trở về phòng mình.

Quá trình y chạy Caesar đương nhiên biết, nhưng cũng không ngăn cản, hẳn biết phải cho Lâm Được một thời gian hòa hoãn, cho nên hẳn vẫn nằm trên giường một lúc nữa rồi mới dậy, vốn định tới phòng làm việc của mình, nhưng khi rửa mặt lại phát hiện, nếu không muốn trở thành chủ đề bàn tán, hẳn vẫn nên tránh người tốt hơn—Lâm Được cắn lên miệng hẳn ba phát, môi trên một phát, môi dưới hai phát, nhìn cực kỳ giống một động vật tai dài nào đó.

Soi gương nửa ngày, hẳn bắt đắc dĩ lắc đầu, nghĩ nếu mỗi lần thân mật đều thế này, cũng không hay cho lắm.

Hẳn lại nhìn sau lưng mình, quả nhiên cũng là từng vết máu, nhưng đối với những thứ này hẳn không để ý, hẳn thà mấy vết trên mặt cũng đều dịch xuống người, nhưng hẳn cũng có chút nghi hoặc, Lâm Được không có móng tay, những vết tích này làm sao mà cào ra được?

Nhưng tuy bị thương nhiều chỗ, tâm tình của Caesar lại rất tốt, hơn nữa cực kỳ tốt, khi ăn cơm, hẳn thậm chí lên mạng lướt xem tin về mình và Lâm Được, nhìn màn khoác áo đỏ cũng không còn cảm thấy chướng mắt nữa.

Tâm tình tốt đẹp này duy trì tới chạng vạng, Carlos báo với hẳn: “Cậu Lâm ra ngoài rồi.”

Caesar nhìn đồng hồ, năm giờ bốn mươi sáu phút, Lâm Được thức dậy từ lúc mười giờ hai mươi phút, hẳn nhớ lúc đó y đi đường còn có chút khó khăn.

“Quả nhiên nên làm nhiều thêm vài lần.” Nghĩ thế, miệng chỉ nói: “Biết rồi.”

Hẳn không cần nói gì khác, Carlos đương nhiên sẽ phái người theo Lâm Được, không chỉ là sợ Lâm Được chạy mất, mà cũng là để phòng bất ngờ.

Bình thường cao thủ tại Las Vegas sẽ không có nguy hiểm gì, tuy thành phố này tràn đầy tội ác, nhưng sẽ không tùy tiện có người dám chọc tới cao thủ, vì như vậy sẽ phải đối diện sự thảo phạt của tất cả cao thủ. Mà Lâm Được vì có quan hệ với hẳn, cho nên có chút đặc biệt.

Nhưng nói thật ra thì, Caesar không phải quá lo lắng, vì cho dù có người muốn động tới Lâm Được, cũng sẽ suy nghĩ tới sự tồn tại của hẳn.

Bắt cóc người quan trọng của đối phương, đây là một thủ đoạn chỉ có kẻ hạ lưu mới làm. Nhưng thủ đoạn này không thể dễ sử dụng, nguyên nhân, rất đơn giản, vì nó đồng thời cũng phải đối diện với cơn giận của đối phương.

Vì thế, tuy có khả năng có người sẽ vì đả kích hẳn mà động tới Lâm Được, nhưng khả năng này không lớn.

Caesar nghĩ thế, Carlos cũng nghĩ thế, nhưng hai tiếng sau, bọn họ phát hiện mình đều đã sai rồi, Lâm Được, thật sự không thấy nữa!

Mười chín giờ ba mươi tám phút, Robert thấy Lâm Được lần cuối cùng, lúc đó Lâm Được đang cúi sấp ở Lance Burton xem ảo thuật, hai tiếng này, một tiếng đầu y tùy tiện đi dạo, không ngừng bắt xe taxi, có lúc tùy tiện đi vài bước, sau đó thì đi tới nhà hát này, y dừng lại một chút ở trước chỗ mua vé, rồi mới mua vé vào.

Mua nước suối bồng ngô ở cửa hàng, sau đó mới tìm vị trí của mình, chỗ ngồi của y không tệ, ở hàng thứ ba. Robert và Peter chẳng qua trẻ năm phút, chỉ có thể mua hàng thứ sáu.

Lúc mười chín giờ, ảo thuật bắt đầu, mười chín giờ ba mươi tám phút thì có một cảnh, là ảo thuật sư ở trên tìm khán giả phối hợp, người ở mấy hàng đầu đều điên cuồng giơ tay, sau đó thấy ảo thuật sư chọn một người, người đó ngồi ở hàng thứ tư.

Vì thế, khi hắn đi ra ngoài, ánh mắt của Robert bị cản mắt trong mấy giây, sau đó thì không thấy Lâm Được nữa.

Mới đầu, Robert và Perter đều không để ý lắm, vì Lâm Được vẫn luôn cúi sấp ở đó, lại thêm ánh sáng ở nhà hát rất tối, cho nên bọn họ không lập tức ý thức được Lâm Được không còn ngồi đó, bọn họ chỉ cho rằng y có lẽ cúi đầu quá thấp, hoặc là nằm nghiêng người?

Qua năm phút nữa không thấy Lâm Được, bọn họ mới kinh hoảng, nhưng lúc này bọn họ vẫn không dám lập tức xác nhận, mà trước tiên thử quan sát, sau đó vào phút thứ bảy, Robert bước ra, chạy tới hàng thứ ba nhìn, phút thứ tám bọn họ mới có thể xác nhận, Lâm Được, quả thật không còn ở vị trí của mình nữa.

Quá trình sự việc rất đơn giản, trong quá trình này, bọn họ không thấy có nhân vật khả nghi nào. Đương nhiên, khi vị khán giả đó được chọn lên sân khấu, có một trận hỗn loạn, cho nên, cho nên, bọn họ cũng không thể khẳng định Lâm Được rút cuộc tự mình đi hay bị người bắt đi.

Bọn họ không thể khẳng định, nhưng Caesar thì lại tuyệt đối có thể khẳng định, Lâm Được tuyệt đối không phải tự mình đi!

Cả quá trình nhìn có vẻ như không được sắp đặt gì, nhưng sự trùng hợp này Lâm Được không làm được, huống hồ, hắn có thể khẳng định, cho dù Lâm Được có thể đi, cũng không chạy được, vậy thì sao y có thể trong vòng mấy giây thoát khỏi tầm mắt của Robert và Peter?

Bị bắt đi, vậy thì, ai bắt?

“Lưu ý tất cả lối đi, tìm người khán giả được mời lên sân khấu đó, ảo thuật sư biểu diễn, nhân viên bán vé và tất cả những người tiếp xúc với cậu ta.”

Hắn buông báo cáo, trầm giọng nói.

Carlos vâng xong lại nói: “Cần thông báo cảnh sát điều tra không?”

Caesar lắc đầu: “Giám sát tất cả điện thoại gọi tới, cho dù chỉ một giây, cũng phải ghi lại.”

“Vâng.”

Caesar tin rằng đây là một vụ uy hiếp, hắn tin người uy hiếp Lâm Được nhất định sẽ gọi điện cho hắn. Lâm Được là ai? Cho dù từng thắng Hoa Hồ tử, cho dù lấy được vòng tay lần này, y tại Las Vegas cũng chỉ như một tờ giấy trắng.

Người duy nhất có mâu thuẫn, có lẽ chính là Ngựa hoang.

Nhưng tên Ngựa hoang này, quả thật có đủ tật xấu, nhưng cũng tuyệt đối là chấp nhận cược chấp nhận thua, bị Lâm Được làm cho chạy lôa thể, hắn chỉ nghĩ biện pháp cũng khiến Lâm Được chạy lôa thể một lần, mà không phải làm cái khác.

Vậy thì, bắt cóc Lâm Được, mục đích duy nhất, cũng chính là tìm hắn để đưa yêu cầu. Caesar nghĩ thế, nhưng, ngày đầu tiên không có, ngày thứ hai không có, ngày thứ ba vẫn không có!

Không ai đưa yêu cầu, tuy có rất nhiều cuộc điện thoại gọi tới, nhưng đều không phải là cái mà hắn đợi! Hắn bắt đầu hoang mang, bắt đầu hoài nghi Lâm Được có phải thật sự chạy rồi, nhưng, cho dù chạy, cũng phải có nơi để chạy chứ. Nhưng Lâm Được có thể chạy đi đâu?

...

“Rốt cuộc mình đang ở đâu đây?”

Lâm Được nhìn trần nhà xa hoa có chút mờ mờ, trong ấn tượng của y, một phút trước y còn đang xem ảo thuật, mà một phút sau, y lại chạy lên giường, hơn nữa còn bị công.”

“Lạc Lạc sẽ không làm chuyện này đi, cậu hai chắc cũng sẽ không làm.”

Sau khi suy nghĩ một chút, cảm thấy Caesar tuy sẽ bỏ thuốc y, nhưng sẽ không bắt trói. Trương Trí Công trước mắt xem ra cũng sẽ không làm loại chuyện này, nhưng, y lại không thể nắm chắc.

Lúc này, cửa mở, Ngựa hoang Jones bưng một ly sữa vào: “Tôi nghĩ anh cũng nên tỉnh rồi, thế nào, Kẹo que, có chỗ nào không thoải mái không?”

“Có, mông tôi rất không thoải mái, cậu có lẽ không biết, nhưng nó vừa bị thương, cái này, cậu có thể để tôi nằm sấp lại không? Vừa rồi ở nhà hát tôi cũng muốn nằm sấp rồi, chỉ là chỗ đó không có giường. Cậu muốn khóa tôi cũng không sao, nhưng có thể nào đổi tư thế không, thật là, rất đau.”

Ngựa hoang nhìn y một cái, đặt sữa lên đầu giường: “Tôi phát hiện anh rất giỏi giả ngốc, nhưng vô dụng thôi. Lâm Được, trước kia anh giả ngốc thành công, là do người khác hạ thủ lưu tình với anh, nhưng tôi sẽ không.”

Lâm Được thở dài: “Được rồi, tuy có chút mất mặt, nhưng cũng không thể không nói thật, tôi không phải mông đau, là hậu môn đau, hậu môn đó cậu biết không, chính là chỗ xài mỗi lần bài tiết đó. Gần đây tôi ngày ngày ăn bậy với ba tôi, lại không nghỉ ngơi tốt, trước đó thì đấu lại có áp lực, giờ thì bị trĩ rồi. Đều là đàn ông. Mười người thì có chín người bị trĩ, cậu nên hiểu nỗi đau của tôi chứ. Không hiểu? Không hiểu cũng không sao, cậu sớm muộn cũng sẽ hiểu thôi, thật đó, khi tôi còn trẻ, cũng rất khó hiểu, nhưng hiện tại tôi đã biết rồi. Là đàn ông, thì không chạy thoát được ả này, xem như cậu vì sớm muộn gì cũng sẽ trở thành bạn bệnh của tôi, để tôi nằm sấp được không.”

Ngựa hoang cười lạnh nhìn y, Lâm Được cực kỳ bị thương: “Ngay cả chút mặt mũi này cậu cũng không cho tôi? Được rồi, tôi quả thật bị công rồi.”

88. Chương 88

Phòng ngủ xa hoa, giường lớn xa hoa, còng tay trói buộc.

Thanh niên mặc đồ thanh nhàn màu trắng mặt bị phẫn, trong đôi mắt thống khổ, thậm chí còn mang theo ánh nước___

Đương nhiên, có lẽ là do ánh đèn.

Thanh niên đứng bên giường tà ác quyến rũ, gương mặt co rút, trong đôi mắt thống khổ, mang theo ngọn lửa không thể diễn tả___

Đương nhiên, có lẽ là do nệm giường phản chiếu.

Bất luận từ phương diện nào, tình cảnh này đều mờ ám, ngay cả vấn đề họ thảo luận cũng mang theo gian tình vô hạn, liên tưởng đến lời đồn trước đó của họ, mỗi người đều có thể cho ra kết luận chính xác. Nhưng, có một câu rất hay, chân lý luôn luôn không nằm trong tay số đông!

Ít nhất, trong lòng Ngựa hoang, không có một chút gì để cho người yy.

Tay cầm khay run rẩy một chút, nhìn Lâm Được chằm chằm, chậm rãi mở miệng: “Tôi không cảm thấy hứng thú với cuộc sống riêng của anh.”

“Tôi biết, tôi cũng không có sở thích khỏa thân, đây cũng không phải chuyện vinh dự gì, thật ra tôi cũng không muốn nói. Không phải tôi chỉ muốn cậu giúp tôi đổi hướng sao? Thật đó, nằm trên giường thế này tuy thoải mái hơn ngồi một chút, nhưng cũng rất khó chịu. Để tôi nằm sấp đi, cậu muốn làm gì cũng tiện.”

Y nói rất đương nhiên, mặt Ngựa hoang lập tức xanh đi: “Anh cho rằng tôi muốn làm gì với anh? Anh cho rằng tôi bắt cóc anh là muốn làm gì? Anh cho rằng tôi có suy nghĩ gì với anh sao?”

Câu cuối cùng gần như là nói từ kẽ răng.

Đúng, có lẽ Lâm Được tưởng mạo không tồi, có lẽ Lâm Được quả thật là người yêu của Caesar, có lẽ người có tâm lý biến thái cảm thấy được làm Lâm Được sẽ có khoái cảm dị thường, nhưng tuyệt đối không bao gồm hẳn! Từ đầu tới cuối, hẳn đều thấy Lâm Được chương mất!

Nếu không phải, nếu không phải vì người đó, hẳn cơ hồ không muốn nhìn thấy người này ở bất cứ đâu trừ lúc đầu!

Hắn không hận Lâm Được, nhưng hắn chán ghét người này!

Bạn sẽ hận một đồng cứt chó sao? Không, nhưng đồng cứt chó này sẽ khiến bạn khó chịu hơn cả hận!

Mà nghe thử câu này đi, muốn nói cái gì? Hắn yêu đồng cứt chó này?

Mẹ nó, cứt chó!

Lâm Được chớp chớp mắt: “Cậu không phải muốn chụp hình lõa thể của tôi để tung lên mạng sao? Thật ra, tôi cảm thấy chụp mặt sau hiệu quả hơn một chút.”

“Tôi làm quái gì phải chụp hình lõa thể của anh!”

“Không phải?”

“Không phải.”

Lâm Được mù mờ nhìn hắn: “Vậy cậu tìm tôi tới làm gì?”

Ngựa hoang nhìn y một lúc lâu, thở dốc, mở miệng: “Sao anh làm được?”

“Cái gì?”

“Lâm Được, tôi nói rồi đừng giả ngốc trước mặt tôi, anh cảm thấy tôi đang đùa sao?”

Hắn nói rồi cười, ấn công tắc trên tường, giường lập tức đứng lên. Lâm Được cuối cùng không cần lo lắng móng của mình nữa, nhưng tư thế này càng khó chịu.

Cổ tay cổ chân của y bị khóa chặt trên giường, đóng rất chặt, chân không chạm tới đất, trọng lượng thân thể toàn bộ dồn tới cổ chân, không bao lâu đã bị rách da, còn đứt thịt chảy máu.

Lâm Được hừ một tiếng, Ngựa hoang cười nói: “Hiện tại, yêu cầu của anh được thỏa mãn rồi.”

“Tôi cảm thấy, vẫn không thỏa mãn, không thì, cho tôi nằm lại đi, thật ra nằm cũng rất thoải mái.”

Ngựa hoang không để ý tới y, mở miệng: “Biết không? Jesu là bị ghim chết trên giá chữ thập, anh không cảm thấy rất kỳ quái sao?”

Lâm Được phối hợp gật đầu: “Tôi vẫn nghĩ không thông tại sao ba ngày sau ông ta sống lại, sống lại không phải là ma cà rồng sao?”

Ngựa hoang cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: “Tôi từng đặc biệt nghiên cứu, ông ta được đóng bốn cái đinh, rất nhẹ đúng không? Ít nhất không mất một cánh tay hay cẳng chân nào, ngay cả ngón tay cũng không mất, nhưng ông ta vẫn bị đóng chết. Biết tại sao không?”

“Cái này, không phải vấn đề mất cái gì, cậu nghĩ đi, đinh mắt vệ sinh cỡ nào chứ, bị đóng hoài, bạch huyết cầu không thể...”

“Anh thật sự rất kiên cường, Lâm Được.” Y còn chưa triển khai thảo luận về huyết dịch và vi khuẩn, đã bị Ngựa hoang cắt ngang, “Nhưng tôi cũng thật sự rất hiếu kỳ sự kiên cường của anh có thể chống đỡ tới lúc nào? Tôi biết TQ các anh có một hình phạt là nhốt lồng đứng. Một người, không bị bất cứ tổn thương nào, nhưng lại đứng tới chết. Hiện tại...”

Hắn lùi lại hai bước, dường như đang thưởng thức Lâm Được lúc này, sau đó mới nói: “Hiện tại anh vẫn không bị đóng đinh, cũng không bị đặt trong lồng, nhưng, anh có thể kiên trì bao lâu đây?”

Lâm Được ngẫm nghĩ, nói: “Jesu kiên trì được bao lâu? Tôi cảm thấy tôi có thể lâu hơn ông ta một chút, dù sao tôi sinh ở TQ mới trưởng thành dưới cờ đỏ, từ nhỏ dinh dưỡng phong phú, lại trải qua lao động thể lực đầy đủ, nói thể nào thì tổ chức cơ thể cũng tốt hơn ông ta một chút. Hơn nữa, có lẽ từ góc độ cường tráng, TQ chúng tôi không thể so sánh với người phương tây các anh, nhưng từ góc độ nhẫn nại thì, chúng tôi tuyệt đối kiên cường hơn, cậu đừng không tin, cái này có lịch sử lâu dài, tôi nhớ...”

Không đợi y nói xong, Ngựa hoang đã lấy sữa trên đầu giường: “Tôi vốn nghĩ có lẽ anh cần cái này, nhưng hiện tại xem ra không cần.”

Hắn nói xong quay người đi, Lâm Dực ở sau lưng hắn lăm lăm: “Thật ra tôi cần, nhưng nếu uống rồi, tôi nói không chừng sẽ lại muốn bài tiết. Quần trời quần đất, không quần được phân rắm, cho dù tôi không muốn, nhưng cũng không thể không chế...”

Giọng y không lớn, nhưng vẫn lọt vào tai Ngựa hoang không sót một chữ, hắn bước nhanh thêm, thân hình hắn từ đầu tới cuối vẫn ổn định, sữa trong tay hầu như không lay động, nhưng cuối cùng khi đóng cửa vẫn lộ ra nội tâm không ổn định.

Hắn đi rồi, Lâm Dực cũng không tiếp tục đề tài vừa rồi, y nhắm chán đảo mắt trắng, trừng trừng nhà nghiên cứu hồi lâu, sau đó hồi hận mở miệng: “Sớm biết, mình đừng yêu cầu nằm sấp, con người quả nhiên quá tham lam.”

Mà khi y hồi tưởng lại tư vị nằm ngửa, Caesar và Trương Trí Công đang nói chuyện.

Nghe Caesar muốn tìm hắn, hắn còn cho rằng muốn cảnh cáo hắn, vì thế khi tới, Trương Trí Công đã chuẩn bị sẵn, ai biết câu đầu tiên khi gặp của Caesar là Lâm Dực mất tích, trước mắt không rõ tung tích.

Nghe câu này xong, hắn đầu tiên là vui sướng, nghĩ có lẽ Lâm Dực đã chạy rồi. Nhưng sau đó hắn lập tức phản ứng thấy không đúng, ở nơi khác có thể có khả năng, nhưng tại Las Vegas, Lâm Dực sao có thể thoát khỏi bàn tay Caesar?”

“Thành phố này, chủ yếu có thể lực ba phía.” Caesar cũng không để ý tới phản ứng của hắn, nói thẳng, “Một bên là JA chúng tôi, một bên là tập đoàn Dodge, còn một bên là Hồng Môn, chắc cậu cũng biết, chúng tôi không chỉ là đối địch, đương nhiên, chúng tôi là đối thủ, nhưng không hoàn toàn là kẻ địch.”

Trương Trí Công gật đầu, điểm này hắn biết. Chẳng hạn Hồng Môn đồng thời lại có đầu tư ở JA, mà cổ đông quan trọng của tập đoàn Dodge là Jones lại có đầu tư ở JA, đồng thời, Caesar cũng có cổ phần của mình trong hai sản nghiệp này.

“Anh muốn tôi lưu ý Hồng Môn?”

“Nói chính xác là tôi muốn cậu lưu ý Tiêu Nhiên.”

Chân mày Trương Trí Công nhăn lại: “Anh nghi ngờ Tiêu Nhiên? Không thể, anh ta sẽ không làm như vậy.”

“Cậu rất tin tưởng cậu ta.”

“Không phải tin tưởng, mà tôi hiểu anh ta. Anh ta chỉ theo đuổi lợi nhuận, chuyện này, hoàn toàn...” Nói tới đây, hắn dừng lại, đương nhiên, nếu Lâm Dực chỉ là Lâm Dực, bắt cóc y không có lợi ích gì, nhưng sau lưng y còn có Caesar.

Có lẽ trong đó có mắc mứu lợi ích mà hắn không biết?

“Xem ra cậu cũng nghĩ tới rồi. Tôi biết nhà họ Trương các cậu và Tiêu Nhiên có quan hệ không tồi. Nhưng cậu nên biết cậu ta là một người đặt lợi ích lên hàng đầu. Ba năm trước cậu từng bị bắt cóc với Lâm Dực, cậu cho rằng đó là do ai làm?”

Mày Trương Trí Công giật giật: “Anh đang ám thị tôi là Tiêu Nhiên sao?”

“Không phải ám thị, là minh thị, tôi có thể nói chắc chắn với cậu, chính là cậu ta.”

Trương Trí Công hồ nghi nhìn Caesar.

Nhà họ Trương bọn họ và Tiêu Nhiên vẫn luôn hợp tác, mấy năm nay còn hợp tác vui vẻ, đương nhiên, chỉ là hợp tác, bọn họ đều phòng bị đối phương, nhưng muốn hắn lập tức tin tưởng chuyện này chính là Tiêu Nhiên làm, hắn cũng không cách nào tiếp nhận.

Nhưng chỉ là mặt tình cảm.

Từ lý trí mà nói, chuyện đó, thật rất có khả năng chính là Tiêu Nhiên làm. Lúc đó Châu Hải còn ở trong tay Tiêu Nhiên, nhưng Quảng Châu vẫn luôn nằm trong tay nhà họ Trương bọn họ.

Quảng Châu và Châu Hải, cách rất gần, bọn họ giúp đỡ lẫn nhau, nhưng cũng cảnh giác lẫn nhau. Nếu lúc đó bọn họ thua Ngụy lão lục, để duy trì cục diện chính giữa, nhất định phải rút tiền vốn nhân thủ ở khu vực ven biển...

Trương Trí Công càng nghĩ càng thấy có khả năng này.

Không, có lẽ chưa chắc, bọn họ không nhất định phải thua Ngụy lão lục, Lưu Yên Nhiên chính là do Mèo mập mời từ Macao tới.

Tuy lúc đó Lưu Yên Nhiên vẫn chưa phải là tân khách của Sharon, nhưng giữa bọn họ chưa hẳn không có hiệp nghị gì.

Hắn tự phụ mình có kỹ thuật trong poker Texas, nhưng đối diện Lưu Yên Nhiên, hắn thật sự có thể thắng sao?

Trong lòng càng lúc càng hoài nghi, nhưng vẫn nói: “Anh ta không cần phải làm như thế, lúc đó Ngụy lão lục đã mời Daniau.”

“Cậu không tin tôi cũng không còn cách nào, nhưng tôi muốn nói là, Ngụy lão lục sau đó mới mời được Daniau. Chuyện này không liên quan tới tôi, tôi cũng chỉ là ngẫu nhiên biết được, tôi cũng sẽ không cho cậu xem chứng cứ, cậu cứ coi như tôi nói không phải thật là được.”

Hắn nói rất lạnh nhạt rất thản nhiên, cứ như hắn thật sự chỉ vô tình biết được, sau đó vì tình trạng hiện tại đặc biệt mới nói ra. Thật ra chuyện này căn bản là do hắn tra ra. Nói thế nào, hắn cũng bị bắt cóc một lần, tuy rằng hắn là tai bay vạ gió, ngay cả Lâm Được cũng là bị liên lụy, nhưng hắn cũng phải biết là do ai làm, cũng phải chờ lúc thích hợp đòi lại thiệt thòi này.

Ai biết tra tới cuối lại tra ra Tiêu Nhiên, tuy có chút kinh ngạc, nhưng chuyện này tạm gác qua một bên. Hắn chưa từng nghĩ sẽ làm gì anh em nhà họ Trương, nhưng, cũng tuyệt đối sẽ không ra tay thay họ báo thù hoặc diệt họa. Dù sao đều đang ở Las Vegas, hắn có là cơ hội, cũng chính vì tình trạng bây giờ đặc biệt, hắn mới lật chuyện này ra.

Trương Trí Công nhìn Caesar.

Lần bắt cóc đó, vẫn luôn là cây gai giữa anh em bọn họ. Vụ bắt cóc đó tuy lỗ mãng, nhưng thành công. Hơn nữa, bọn họ vẫn không tìm được là do ai làm.

Bọn họ cũng không phải chưa từng hoài nghi Tiêu Nhiên, nhưng hợp tác giữa họ vẫn luôn thuận lợi, mà đồng thời, bọn họ lại có quá nhiều địch thủ thù nhân. Tiêu Nhiên, có thể nói là không đáng nghi nhất trong đó. Nhưng lúc này do Caesar nói ra, thì lại trở thành đáng nghi nhất.

Trương Trí Công trầm than thở, hắn biết mình dễ dàng tin tưởng lời nói này, là vì đó là Caesar. Tuy hiện tại là tình địch, nhưng đối với vị này, từ nội tâm hắn vẫn luôn tôn kính.

Hơn nữa, vào lúc này Caesar cũng sẽ không lừa gạt hắn.

Nhưng khi hắn nghĩ thế, lại ần ần có một chút nghi hoặc. Có lẽ Caesar thật sự đang lừa hắn. Chẳng qua không phải hiện tại, mà từ nửa tháng trước đã bắt đầu?

Nghĩ tới đây, hắn đột nhiên cảm thấy lưng phát lạnh.

Caesar nhìn hắn một cái: “Cậu tự xem rồi làm đi, tôi chỉ nói với cậu một tiếng, cậu không nguyện ý, tôi cũng không miễn cưỡng.”

Trương Trí Công gật đầu: “Tôi sẽ suy nghĩ.”

Trương Trí Công đi rồi, mặt nạ lạnh lẽo của Caesar cũng có hơi nứt ra.

Ba ngày rồi, từ hôm qua hắn đã bắt đầu lên mạng lọc tất cả những nơi khả nghi ra, nhưng không có bất cứ dấu vết nào.

Không có điện thoại, không có yêu cầu.

Hắn biết, đây là một ván cờ, có lẽ đối thủ đang dùng cách này để gây áp lực cho hắn, nhưng hắn vẫn không thể không thừa nhận, đối phương thành công rồi.

Hắn rất sợ.

Lần đầu tiên hắn cảm thấy sợ hãi như thế.

Hắn thậm chí muốn công bố tin tức, có yêu cầu gì cứ nói đi, có yêu cầu gì tôi cũng đáp ứng, cho dù mẹ nó muốn tao lao vào nhà trắng!

Nhưng hắn không thể nói, hắn không chỉ không thể nói, còn phải giả vờ bình tĩnh, giả vờ lạnh nhạt.

Hắn còn phải bức mình thật sự bình tĩnh để suy nghĩ.

Rốt cuộc là ai? Rốt cuộc đang ở đâu? Rốt cuộc tại sao?

Khi Caesar không ngừng hỏi như thế, Lâm Dục cũng đang hỏi Ngựa hoang.

Bị khóa ba ngày, tuy tinh thần ư rũ, cổ tay và cổ chân đều máu thịt hỗn độn, nhưng xem ra, y vẫn có thể kiên trì vài ngày.

Nhưng sự kiên trì này không phải thật sự do tố chất thân thể của y tốt, mà là Ngựa hoang không ngừng tiêm cho y một liều dinh dưỡng.

Nhưng cho dù là vậy, y cũng không còn hoạt bát như lúc đầu, nói chuyện cũng yếu ớt uể oải.

“Ngựa hoang à, cậu cũng phải cho tôi một lý do chứ, lẽ nào cậu bắt tôi tới đây, chỉ vì thấy tôi chóng mặt sao?”

Khóa y ba ngày vẫn không hỏi được cái gì, Ngựa hoang cũng có chút khó chịu. Đồng thời hắn còn lo lắng. Hắn hành động ẩn mật, nhưng sở dĩ Caesar không phát hiện được, chẳng qua là vì Caesar không nghĩ tới, nếu một khi để Caesar nghĩ tới, thì rất nhanh sẽ tìm tới đây.

Hắn không sợ bị Caesar tìm được, hắn thậm chí không sợ thủ đoạn báo thù của Caesar, hắn chỉ sợ cái gì cũng không thể hỏi ra.

“Anh quả thật khiến tôi rất bất ngờ, Lâm Dục, có lẽ anh cảm thấy hiện tại quá thoải mái rồi? Anh muốn một chút thứ khác không?”

Lâm Dục nhìn hắn một lúc, chậm rãi mở miệng: “Cậu cảm thấy tôi có thể lên thiên đường không?”

Ngựa hoang cười lạnh: “Xem ra anh thật quyết tâm che giấu tới cùng, nhưng mà, anh cảm thấy mình có thể lên thiên đường sao? Nếu tôi ở địa ngục, anh cũng phải cùng tôi xuống đó.”

“Đúng đó, cậu nói xem cả thiên đàng tôi cũng không thể lên được, càng không có cách nào so sánh với Jesu đúng không, cậu nói xem chuyện mà người ta cũng chịu không nổi, tôi có thể chịu nổi sao?”

“Anh chịu không nổi sao? Nếu đã chịu không nổi, thì nói đi. Tôi có thể bảo đảm, sau khi xong chuyện tôi tuyệt đối sẽ thả anh đi, tôi còn có thể bảo đảm sau này tuyệt đối không sử dụng cái đó... đương nhiên, có lẽ tôi cần bản không có cơ hội sử dụng rồi. Anh không cần lo lắng tôi lừa anh, tôi đã từng làm rất nhiều chuyện không ra sao, nhưng là một cao thủ, tôi cũng nói lời giữ lời.”

Lâm Dục nhìn hắn, qua một lúc lâu mới mở miệng trong sự trông đợi của Ngựa hoang: “Ngựa hoang, tướng mạo cậu rất đẹp. Nếu có thể thay đổi tất xấu, cũng là một đối tượng không tồi. Nhưng, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, cho dù cậu bức tôi, cho dù cậu nguyện ý cùng tôi tới địa ngục, tôi cũng không thể lừa cậu.”

89. Chương 89

Ngựa hoang nhìn Lâm Được.

Lâm Được nhìn Ngựa hoang.

Tĩnh lặng, tĩnh lặng.

Lâm Được vô cùng vô tội, Ngựa hoang... Ngựa hoang lúc này chỉ có một cảm giác__

Đầu của Caesar có vấn đề rồi, nếu không sao lại đi thích một người thế này chứ?!

Suy nghĩ này vừa hiện ra, hần lập tức lại áp xuống, không thể bị Lâm Được lừa! Tên này đang giả ngốc, anh ta nhất định đang giả ngốc!

Hần hít một hơi, nói từng chữ: “Lâm Được, tôi hỏi anh tại sao có thể luôn lấy được con bài mà mình muốn! Tôi hỏi anh tại sao biết lá bài River cuối cùng là con gì!”

Lâm Được chớp chớp mắt, sau đó thở dài thườn thượt.

“Thì ra cậu hỏi là cái này sao, dọa chết tôi rồi, tôi còn cho rằng cậu cũng thích tôi chứ, tôi hiện tại chỉ sợ cái này, cậu nói xem con người không thể quá ưu tú, quá ưu tú thì sẽ có phiền não. Cậu nói xem thần nữ hữu ý, tương vương vô tâm... a__”

Ngựa hoang quát một roi lên người y: “Bắt đầu từ giờ, anh còn nói một câu vô ích, tôi sẽ quát anh một roi, anh có thể thử xem chịu được bao nhiêu roi.”

Lâm Được nghe thấy hít hơi, bị khóa ba ngày, y đối với đau đớn đã có hơi tê liệt, nhưng roi này lại đau đến run rẩy, một sợi roi mềm rất mảnh, lại có gai chi chít, một roi quát lên, máu thịt bê bết.

Thấy y không ngừng run rẩy, Ngựa hoang thỏa mãn hiệu quả này: “Hiện tại, anh có thể nói rồi chứ.”

Lâm Được không nói gì, thấy hần giơ roi lên vội nói: “Là cậu bảo tôi đừng nói lời vô ích mà.”

“Vậy thì nói vài thứ không vô ích đi.”

Nói rồi, lại huơ một roi, lần này Lâm Được có chuẩn bị, nhện không kêu lên, nhưng run rẩy càng lợi hại.

“Làm sao lấy được lá cuối cùng?” Y run run rẩy rẩy nói, “Nếu tôi biết, còn thua trong cuộc đấu sao?”

“Nói vậy anh vẫn không chịu nói rồi?”

“Tôi thật sự không biết mà__”

Lâm Được kéo dài giọng, trong giọng nói mang theo oan uổng nồng đậm, nhưng Ngựa hoang chỉ cười lạnh quát roi thứ ba. Hần bắt Lâm Được về, nhưng ban đầu hần cũng không nghĩ sẽ làm quá khó coi, chẳng qua hiện tại... dù sao hần cũng không nghĩ rằng sau này có thể chạy thoát, vậy thì, bất luận thủ đoạn nào hần cũng phải thử!

Thế là trong hai tiếng tiếp theo, hai người không ngừng trải qua quá trình truy vấn bằng roi và trả lời. Sau hai tiếng, Ngựa hoang cuối cùng dừng tay, lúc này, Lâm Được chỉ còn thoi thóp một hơi. Từ ngực tới đùi, trên người chẳng chịt từng vết roi.

Đánh đến lúc cuối, Ngựa hoang cũng có chút nghi hoặc, lẽ nào anh ta thật sự không biết sao? Nhưng, sao có thể? Ván đấu với Hoa Hồ tử đó, nếu không phải anh ta lấy được con bài mình muốn, sao có thể thắng?

Hơn nữa, tại cuộc đấu lần này, hần cũng đích thân trải qua cảm giác đó.

Anh ta nhất định biết!

Ngựa hoang kiên định tin tưởng.

“Vậy có biện pháp nào có thể khiến Lâm Được mở miệng không?”

Ba ngày vừa rồi đã chứng minh, cực hình không tác dụng, vậy thì, còn biện pháp nào nữa?

Ngựa hoang suy tính, nhìn chăm chăm Lâm Được, qua một lúc lâu, hần ném roi đi, bước tới một bước, quỳ xuống.

Lâm Được đang choáng váng, nghe âm thanh, mở miệng theo phản xạ: “Tôi thật sự không biết...”

“Tôi xin anh!”

Lâm Được chậm rãi mở mắt, sau đó, thì thấy Ngựa hoang hai tay đặt trên đất, đầu để lên tay, quỳ trước mặt mình.

“Xem ra ông đây thật sự sắp không được rồi, ngay cả ảo giác cũng xuất hiện...”

Y lăm bầm, Ngựa hoang hơi động người, không ngẩng đầu lên, trực tiếp nói: “Tôi cầu xin anh cho tôi biết, suốt đời anh ấy, chỉ có một nguyện vọng này, hiện tại anh ấy sắp chết rồi, bất luận thế nào tôi cũng phải giúp anh ấy thỏa mãn.”

Lâm Được không nói gì, Ngựa hoang ngẩng đầu lên: “Anh còn nhớ Daniau không?”

“À... anh ta vẫn khỏe chứ?”

“Khỏe? Anh ấy lấp bom trên người, làm sao có thể khỏe?”

Lâm Được muốn nói, bom không thể dễ dàng lấp trên người, nhưng lúc này cổ họng y khô khốc, nhất thời cũng không nói được quá nhiều, chỉ ừm một tiếng.

“Anh ấy vừa ra đời đã là con cưng, anh biết gia tộc Dodge không? Tôi có thể cho anh biết, đó là một gia tộc khổng lồ có lịch sử hơn cả Hồng Môn, có tài phú hơn cả JA, anh ấy vốn sống như hoàng tử, anh ấy vốn nên được nắm giữ tất cả như đế vương. Anh ấy vốn nên giống như Caesar, không, anh ấy phải càng khiến người ta kính sợ hơn Caesar, càng khiến người ta sợ hãi, nhưng những thứ đó anh ấy đều từ bỏ.”

“À...”

Lâm Được à một tiếng, tiếp theo nên nói gì? Đầu óc đã hơi trì độn chậm rãi vận chuyển, Daniau là công tước xứ Windsor thời nay? Vì tình yêu mà từ bỏ tất cả? Nhưng người anh ta yêu còn lợi dụng anh ta? Vứt bỏ anh ta?

Nhưng không nghe nói Lạc Lạc thật sự có gì với anh ta mà.

Y đang suy nghĩ, lại nghe Ngựa hoang nói: “Nguyện vọng duy nhất của anh ấy chính là có chiến tích trong poker Texas. Anh biết không? Người có thân phận như anh ấy tuyệt đối không thể trở thành con bạc chuyên nghiệp. Nhưng, anh ấy thà từ bỏ tất cả quyền lợi của nhà Dodge, còn bước vào cánh cửa này. Anh ấy đã thành công! Anh ấy gần như sắp thành công rồi! Nếu không có Caesar nhất định anh ấy sẽ thành công!”

“Mà sở dĩ Caesar có thể thắng anh ấy, cũng chẳng qua là vì một bước cuối cùng, chỉ kém một bước, nếu anh ấy có thể lấy được con bài cuối cùng, người thắng tuyệt đối là anh ấy chứ không phải Caesar! Lấy được con bài muốn nhất, anh ấy nói đó là ‘thiên ngoại phi tiên’, tôi bất kể nó gọi là gì, tóm lại anh ấy muốn học chiêu đó, tôi phải giúp anh ấy làm được.”

Hần nhìn Lâm Được chăm chăm, nói từng chữ: “Tôi có thể thề tại đây, chỉ cần anh cho tôi biết làm sao làm được, tôi có thể thỏa mãn bất cứ nguyện vọng nào của anh, chỉ cần tôi có, anh đều có thể lấy đi. Tôi có ba căn biệt thự, một bãi biển tư nhân, tài khoản chừng chín mươi triệu đô la Mỹ, còn có cổ phần nhất định tại một vài xí nghiệp. Những thứ này tôi đều có thể cho anh toàn bộ. Nếu anh cảm thấy không hết giận, cũng có thể khóa tôi ba ngày, bốn ngày, thậm chí trực tiếp giết tôi!”

Lâm Được nhìn hần, một lúc lâu, cuối cùng mở miệng: “Tôi, tôi muốn suy nghĩ...”

Ngựa hoang miễn cưỡng nhẫn nại cuồng hỉ trong lòng: “Được, anh cứ suy nghĩ.”

Vì kích lệ y, hần còn để giường bằng lại, cởi còng tay, hiện tại hần cũng không sợ Lâm Được làm gì, Lâm Được cũng không thể làm gì.

Bị khóa ba ngày, y thậm chí đã không có cách nào dựa vào sức lực của mình mà thu tay lại.

Ngựa hoang vốn cũng muốn cõng chân cho y, nhưng ba ngày nay, đã dính lại với máu thịt, nếu đột nhiên mở ra, Lâm Được còn phải chịu nỗi khổ cắt thịt.

“Sau khi anh cho tôi biết, tôi sẽ mời bác sĩ tới, anh cần suy nghĩ bao lâu?”

“Hai...” Lâm Được nhìn sắc mặt của hắn, hai ngày trong miệng đổi thành hai tiếng.

Ngựa hoang gật đầu, hai tiếng, hắn còn đợi được. Chẳng qua cho dù là vậy, hắn vẫn đi ra ngoài, gọi một cuộc điện thoại: “Tôi cần sự giúp đỡ của anh.”

“Ân tình tôi đã trả hết rồi.”

Bên kia truyền tới giọng nói lạnh nhạt, hắn làm như không nghe thấy nói tiếp: “Tôi cần sự giúp đỡ của anh!”

“Được thôi, lần cuối cùng, cậu muốn gì?”

“Thuốc tự khai và chuyên gia thôi miên.”

Bên kia truyền tới tiếng cười lớn: “Nếu cái đó hữu ích, tất cả luật sư đều sắp thất nghiệp rồi, ừm, cũng không đúng, chắc là luật sư án hình sự vẫn có thể hành nghề.”

“Tôi biết, tôi chỉ chuẩn bị.”

Trong tiểu thuyết phim ảnh tác dụng của thuốc tự khai và chuyên gia thôi miên được khuếch đại vô hạn, nhưng nó chỉ là một kỹ thuật khoa trương. Nếu thật có tác dụng, còn cần luật sư làm gì? Chỉ cần thôi miên phạm nhân, hoặc cho hắn uống một viên thuốc tự khai không phải vấn đề nào cũng được giải quyết hết rồi sao?

Ngay cả thẩm phán cũng không cần dùng nữa, thậm chí bồi thẩm đoàn cũng không cần. Phương diện công chính có mạng có phương tiện truyền thông giám sát là đủ, bảo đảm không có án oan án sai.

Những thứ đó có tác dụng, nhưng tác dụng chỉ giống như một viên thuốc màu xanh. Có lẽ có tác dụng, nhưng hiệu quả, thì rất khó bảo đảm.

Hơn nữa, dựa vào thứ ngoại lực này, cho dù nói ra, cũng chưa chắc hoàn chỉnh. Có lẽ một vụ án, cho dù chỉ là những đoạn rời rạc cũng đủ. Nhưng hắn cần, nhất định phải hoàn chỉnh!

Cũng chính vì thế, hắn mới không chuẩn bị những thứ này từ đầu, hắn không ngờ Lâm Được sẽ kiên trì tới giờ.

“Xem ra hiện tại cậu vẫn chưa có được thứ mình muốn, tôi phải nhắc nhở cậu, nhanh lên một chút.”

Ngựa hoang không để ý tới hắn, trực tiếp nói: “Tôi muốn có được thứ tôi cần trong hôm nay.”

“Tôi không thể bảo đảm, cậu biết hiện tại là thời kỳ nhạy cảm.”

“Anh sẽ có cách.”

“Tôi chỉ có thể cố gắng.”

Cúp máy, Ngựa hoang tựa vào tường trầm tư. Hắn không nghĩ tới mình sẽ có một ngày quỳ trước mặt người khác, từ sau mười lăm tuổi hắn đã cho rằng mình vĩnh viễn đứng thẳng, ai cũng không thể khiến hắn quỳ phục.

Đúng, hắn cho là thế, cũng đã làm thế. Cho dù năm mười tám tuổi đó đối diện với Jack đen mà cả khu đều sợ, hắn cũng không quỳ phục, cho nên vào sinh nhật mười chín tuổi hắn mới bị hy sinh ném vào tù.

Nhưng, có lẽ hắn nên cảm tạ chuyện đó, vì như thế, hắn mới gặp được người đó, mới chân chính nắm được kỹ thuật của poker Texas.

“Mày không hối hận.”

Hắn tự nói với mình. Đúng, hắn không hối hận đã quỳ. Nếu có thể đạt được đáp án mình muốn, cho dù bảo hắn quỳ lần nữa cũng được!

Hắn bình ổn tâm tình một chút, đến nhà bếp pha cho Lâm Dực một ly sữa.

Lúc này trong nhà này chỉ còn hắn và Lâm Dực, vì thế muốn làm gì cũng phải tự làm. Hắn trước kia đương nhiên cũng có vệ sĩ người giúp việc, nhưng mấy hôm trước đã được hắn cho nghỉ phép, lúc này, hắn không tin ai cả.

Bưng sữa vào phòng, Lâm Dực vẫn giữ tư thế trước đó: “Cái này, làm phiền cậu có thể giúp tôi khép tay lại không, tôi thật không muốn sau này cũng giữ dáng vẻ này.”

Ngựa hoang đặt sữa lên đầu giường: “Nếu anh nói cho tôi biết, tôi có thể lập tức giúp anh gọi bác sĩ. Mà nếu anh không cho tôi biết... thì hà tất phải khép tay lại làm gì?”

Lâm Dực thở dài: “Tôi không phải không nói cho cậu biết, mà là tôi sợ tôi nói rồi cậu không tin, đến lúc đó cậu lại cho rằng tôi lừa cậu... như vậy càng chịu tội.”

Ngựa hoang kiêu ngạo nói: “Tôi đương nhiên có thể phân biệt được.”

“Được rồi... tại TQ của chúng tôi, tôi nói là TQ trước kia, có một dạng người đặc biệt. Bọn họ không phải nam, cũng không phải nữ. Có lẽ trước kia họ là nam, nhưng, đã không còn thứ đó nữa. Cậu biết thứ nào không?”

Ngựa hoang cứng ngắc gật đầu, sắc mặt khó coi đi mấy phần.

“Loại người đó gọi là thái giám, ừm, các cậu không có từ này, chính là chuyên hầu hạ hoàng đế hoàng hậu...” Y nói đơn giản tác dụng của thái giám, hiếm khi không dài dòng, nhưng cho dù là vậy, Ngựa hoang cũng bắt đầu không kiên nhẫn.

“Tôi không phải đang nói nhảm, những thứ này đều rất hữu dụng, tôi cũng phải cho cậu biết, tại sao tôi rất khó nói với cậu chứ. Sự phụ của tôi... cậu biết sự phụ của tôi là ai chứ.”

Ngựa hoang chậm rãi mở miệng: “Liễu Chi Kính?”

“Ừ, thuật đánh bài của tôi là do ông truyền lại. Ông được người ta gọi là ‘thiên ngoại phi tiên’, nếu như ông muốn, thì vĩnh viễn sẽ thắng, mà tôi và Caesar đều không đạt tới cảnh giới đó, cậu biết tại sao không, thật ra, tất cả thủ pháp của ông ấy chúng tôi đều biết, nhưng, chúng tôi không làm được đến cuối cùng và cũng là bước quan trọng nhất.”

Ngựa hoang nghiêng tai lắng nghe, Lâm Dực chậm rãi nói: “Muốn luyện thần công, vung đao tự cung. Vì thế chúng tôi không thể giống như ông ấy đại trí tuệ đại dũng khí đại khí phách như thế như thế được, cho nên chúng tôi không thể làm ‘thiên ngoại phi tiên’, có lẽ đợi chúng tôi già rồi mất đi công năng đó thì có thể, nhưng hiện tại, thật sự không thể.”

Ngựa hoang cười lạnh: “Anh cho rằng tôi là đồ ngốc sao? Liễu Chi Kính là ông ngoại của Caesar!”

Lâm Dực khinh bỉ nhìn hắn: “Cậu thấy Caesar có điểm nào giống với ông ngoại của anh ta không?”

Ngựa hoang bán tín bán nghi.

Nếu hắn là một người hiểu rõ TQ, hoặc nếu hắn cũng có chút hiểu biết về tiểu thuyết võ hiệp TQ, vậy hắn sẽ biết câu nói này có bao nhiêu tính chất cố ý dao động. Nhưng sự hiểu biết của hắn đối với TQ trên cơ bản hoàn toàn là tới từ Daniau. Mà Daniau tuy nói tiếng TQ lưu loát, một vài thường thức lịch sử TQ cũng biết, nhưng sao hắn có thể đi xem võ hiệp?

Cộng thêm, hắn vốn cảm thấy ‘thiên ngoại phi tiên’ rất mơ hồ. Nếu không phải có ví dụ của Caesar trước mắt, biểu hiện của Lâm Dực sau đó, cho dù là Daniau nói với hắn, hắn cũng không thể tin hết.

Mà hiện tại, nghe Lâm Dực nói thế, hắn lại cảm thấy có thể lý giải, cũng chỉ có điều kiện cao như thế, cho nên mới có kỹ thuật thần kỳ như thế.

“Tôi không cần biết rốt cuộc là gì, chỉ cần anh có thể cho tôi biết kỹ xảo là được rồi, tôi từng nói, tôi không phải cần luyện thành chiêu đó. Hơn nữa, tôi thấy anh và Caesar luôn có thể lấy được con bài mà mình muốn.”

“Đó chỉ là thỉnh thoảng, chỉ là tình huống đặc biệt. Hơn nữa muốn làm được điểm này, đầu tiên phải tịnh tâm tắm rửa trai giới, đương nhiên, tôi làm hơi qua quýt, nhưng mỗi lần tôi vào bàn đấu, đều sẽ thanh tâm quả dục mười ngày, ngay cả tự an ủi cũng không làm, miệng tôi hơi khô, phiền cậu có thể cho tôi uống một ngụm sữa không?”

Ngựa hoang dứt y uống một chút.

Uống hai ngụm sữa, Lâm Dục nói lưu loát hơn, tỉ mỉ nói mình nghe phật âm thế nào, tắm rửa thế nào, cai nữ sắc và nam sắc thế nào...

Y đang nói mê mẩn, đột nhiên cảm thấy tay bị siết, thì ra Ngựa hoang đã đeo lại còng tay lên cho y.

Y có chút kinh ngạc ngẩng đầu, Ngựa hoang lại dựng y dậy lần nữa, sau đó đi qua, kéo tóc y: “Anh nói dối, Caesar trước giờ chưa từng cai nam sắc!”

Lâm Dục sững người, buột miệng nói: “Sao cậu biết?”

Ngựa hoang cười lạnh.

“Lẽ nào, lẽ nào cậu và anh ta... tôi thật sự không biết đó!” Thấy hắn lại lấy roi da ra, Lâm Dục vội nói: “Được rồi, có lúc tôi có thể lấy được con bài mình muốn, nhưng đó chỉ là một loại cảm giác, giác quan thứ sáu, trực giác, tùy tiện cậu nói sao, nhưng chính là vậy, tôi không có cách nào cho cậu biết, cho dù cậu giết tôi tôi cũng không có biện pháp.”

“Tôi không giết anh, nhưng, chúng ta có thể đổi biện pháp.” Hắn nói, rồi lấy ra một bộ poker, “Chúng ta chơi một trò chơi, nếu anh có thể đoán được bài trong tay tôi, tôi sẽ cho anh nghỉ ngơi năm phút, nếu anh đoán sai, tôi sẽ thật sự biến anh thành Jesu.”

90. Chương 90

Trương Trí Công nhìn di động của mình, hắn đã nhìn ba phút rồi, hắn biết hiện tại một giây cũng là báu vật, nhưng hắn vẫn đang lãng phí thời gian.

Nếu đang ở trong tiệc mục tivi hoặc phim hoạt hình, lúc này trong đầu hắn đang có một thiên sứ và một ác ma.

Thiên sứ nói, thông báo tin tức cho Caesar, ở đây là Las Vegas, chỉ có thông báo cho Caesar mới có thể bảo đảm sự an toàn của Lâm Dục.

Ác ma lại nói, đây là cơ hội cuối cùng của hắn, nếu hắn có thể cứu Lâm Dục ra, nếu hắn có thể sắp xếp dẫn Lâm Dục về TQ, thì hắn vẫn còn có cơ hội, mà nếu thông báo cho Caesar rồi, tất cả sẽ hết.

Thiên sứ nói, ở đây cậu thể lực đơn bạc, không cách nào mang Lâm Dục ra.

Ác ma lại nói, cũng phải thử một lần, nếu không thử, sao biết kết quả?

Thiên sứ nói, sự an toàn của Lâm Dục là quan trọng nhất.

Ác ma lại nói, cậu nỗ lực đã hai năm mà cam tâm chấp nhận kết quả này sao?”

Cam tâm sao?

Thật sự cam tâm sao?

Không cam tâm!

Lần đầu tiên nghiêm túc như thế, còn nghiêm túc hơn cả với poker Texas, sao hắn có thể cam tâm? Sao có thể cam tâm?

Trương Trí Công đứng lên.

Hắn muốn thử một lần, hắn phải thử một lần!

Mà hắn vừa mới bước chân ra, hai cảnh tượng lại từ sâu trong đầu hiện lên.

“Tôi sẽ không hận cậu, tôi cũng sẽ không tìm cậu báo thù gì. Đương nhiên, giữa cậu và tôi cũng không có thù gì. Chỉ là cậu hai, tôi sẽ không về với cậu, tôi không muốn về nữa.”

“Người cậu thích, đã không còn nữa.”

Trên tầng cao nhất của Sharon tại Macao, người đó nói với hắn những lời còn khiến người tuyệt vọng hơn thù hận.

Tại Malaysia, người đó hỏi hắn rốt cuộc thích điểm nào?

Hắn rốt cuộc thích Lâm Được ở điểm nào? Hắn không thể nói ra. Có lẽ chỉ vì y đặc biệt. Có lẽ chỉ vì mỗi lần đều bị chọc tức tới muốn giết người, mà hình ảnh của người đó càng lúc càng nặng. Có lẽ...

Thật ra, bất kể là tại sao đều không quan trọng. Quan trọng là, hắn thích người đó, nhưng, là thích khiến người tuyệt vọng.

Hắn vì Lâm Được làm rất nhiều rất nhiều. Nhưng đồng thời, hắn cũng tổn thương y rất nhiều rất nhiều. Khổ trước, đau trước, cho dù sao đó có vui vẻ, có hoan lạc. Nhưng dưới nó, vẫn có vết thương.

Mà thời gian trôi qua, vết thương đó cũng càng lúc càng lớn, càng lúc càng nghiêm trọng.

Người mang một gương mặt bầm xanh ở sông bài, người đem mình về như con ma đột nhiên nhảy ra, người nửa đêm ở trên tầng cao nhất ngâm nga khúc Yesterday, người tại tỉnh vô cùng nghiêm túc nói với mình sẽ không lấy phụ nữ, người tỏa sáng trên bàn bài, người đó, người đó quay người đi...

Thật ra, hắn sớm đã thua rồi.

Gặp được người mình muốn không đúng lúc.

Vào đúng thời gian hắn lại không nắm chắc cơ hội.

Hắn dựa lên tường, lấy tay che mặt, sau đó, bấm số điện thoại của Caesar...

Caesar nhận được điện thoại, mà Lâm Được vẫn đang chơi trò đoán bài với Ngựa hoang.

“Hiện tại, cho tôi biết, kết quả lần này sẽ là cái gì?” Ngựa hoang lật lá bài thứ tư, “Hiện tại bài riêng của anh là 5 cơ và 10 cơ, bài chung trên bàn là 5 chuồn, 7 rô, 11 rô và 8 bích, nếu con tiếp theo là 9 thì anh có thể có sảnh, mà nếu tiếp theo là 5, anh có xám chi. Chỉ có hai trường hợp đó anh mới thắng được một đôi K của tôi. Anh có thể lấy được con River cuối cùng không?”

Tuy bảo Ngựa hoang để Lâm Được đoán bài, nhưng không phải rút đại từ bộ poker ra một lá, sau đó để y đoán nó là gì, nếu có thể làm được tới mức độ đó, thì không phải là kỹ thuật, mà là công năng đặc biệt.

Cho nên, hắn đang mô phỏng poker Texas, khác với cuộc đấu chính thức, hắn lật bài riêng của Lâm Được ra, mà bài riêng của mình, chỉ sau khi phát xong lá Turn thứ tư, mới nói ra, sau đó để Lâm Được nói lá tiếp theo là gì.

Đương nhiên, yêu cầu của hắn cũng không cao, không phải nhất định bắt Lâm Được nói lá tiếp theo chính là A bích, hoặc lá tiếp theo chính là Q chuồn, mà bảo y dự đoán thắng thua của mình.

Trông có vẻ như Lâm Được chỉ cần tùy tiện nói, luôn sẽ có năm mươi phần trăm đoán đúng. Nhưng thật ra không phải là vậy.

Trong cuộc đấu chính thức, hai bên đều không biết bài riêng của đối phương. Cho nên, vào lúc này còn có cướp gà, bỏ bài vân vân. Bạn có thể giả vờ mình có bài lớn để đối phương mắc lừa, cũng có thể giả vờ mình chỉ có bài nhỏ, khiến đối phương mắc câu.

Tóm lại, có lẽ bạn cầm một con bài nhỏ lại thắng, mà bạn cược một con bài lớn kết quả lại thua. Ở đây, poker Texas giống bóng đá, luôn tràn đầy tính không xác định.

Nhưng hiện tại lại khác, Lâm Dực chỉ có thể căn cứ theo mặt bài này, bài lớn thì thắng, bài nhỏ thì thua, không có một chút thành phần may mắn nào, cũng có thể nói, hoàn toàn chỉ dựa vào vận may.

Mỗi ván đều nhận thua bỏ bài?

Đương nhiên cũng có thể. Nhưng Ngựa hoang sẽ bày hết bài của nhau ra, nếu Lâm Dực dự đoán đúng, thì không sao, mà nếu sai, thì sẽ có một cây đinh thép từ giữa giường bắn ra, ghim lên người y.

Đinh thép không phải rất dài, sẽ không thật sự xuyên qua xương y, nhưng ít nhất sẽ ghim vào thịt. Hiện tại, trên đùi y đã bị ghim bốn cây đinh. Nếu trước đó y còn có thể hoạt động cơ thịt trên chân ở biên độ nhỏ, thì hiện tại ngay cả động cũng không dám.

“Anh sẽ thắng hay sẽ thua? Sáu ván, anh chỉ đoán đúng hai lần, tỷ lệ này không cao.”

Đầu óc Lâm Dực mơ hồ, cho dù Ngựa hoang lại tiêm dinh dưỡng cho y, đau đớn, vết thương vẫn khiến y không thể tập trung tinh thần. Hiện tại y đối với đau đớn đã hơi tê dại, chỉ cảm thấy khô cháy và nóng hừng hực. Thậm chí y có một lỗi giác, có lẽ mình đã xuống địa ngục rồi, mà đang bị treo trên núi lửa.

Y đã không nhìn rõ bài, nhưng âm thanh của Ngựa hoang vẫn không ngừng truyền vào đầu y. Chỉ có hai con cơ, không thể tạo ra thùng, có hy vọng ra sảnh, 9 còn chưa xuất hiện, có hai con 5, sáu lá bài, trong 42 con còn lại, có tỷ lệ mười bốn phần trăm.

Tỷ lệ thua lớn hơn, nhưng y lại ẩn ẩn có một khái niệm, y nên, sẽ thắng, lá tiếp theo, có lẽ chính là lá y cần.

“Tôi sẽ thắng...”

Y chậm rãi mở miệng, Ngựa hoang nhướn mày: “Vậy sao, anh sẽ thắng?”

“Ừm.”

“Vậy thì, chúng ta xem thử đi.”

Hắn lật lá cuối cùng: 5 chuồn!

Lâm Dực có xám chí!

“Đúng, anh thắng rồi, hiện tại, anh có thể nghỉ ngơi năm phút, có muốn uống chút gì không?”

Hắn mở miệng như bạn bè, Lâm Dực không đáp, đối với y, nói chuyện đã rất khó khăn rồi. Ngựa hoang cũng không miễn cưỡng, hắn rót ỉnh một ly rượu, nhìn Lâm Dực.

Trùng hợp sao?

Bảy ván, Lâm Dực đoán đúng ba ván, không phải là tỷ lệ rất cao, nhưng hắn đương nhiên biết độ khó của việc suy đoán này. Hơn nữa, y đoán đúng hai ván liên, tỷ lệ thắng của hai ván này đều không phải rất cao, mà y lại đoán đúng, đây là trùng hợp, hay là, y lại vào được cảm giác đó?

“Hiện tại đã tới giờ, chúng ta bắt đầu ván thứ tám...”

Hắn đang nói, di động lại vang lên, con số này chỉ có một mình Tiêu Nhiên biết, hắn ngạc nhiên một chút: “Xem ra lần này anh có thể nghỉ ngơi nhiều hơn một chút rồi.”

Hắn đứng lên, đi ra ngoài, sau đó nghe thấy một giọng nói xa lạ: “Là cậu Dumas phải không?”

“Đúng.” Cái họ này khiến hắn hơi hốt hoảng, Dumas, hắn đã bao nhiêu năm không được người ta gọi như thế rồi? Lần cuối cùng người khác gọi thế, còn là trong tù. Từ sau khi ra tù, hắn đã đổi tên, đổi luôn gương mặt.

“Xin chào, tôi là BillyByrd, ngài Mills cho tôi biết cậu cần một chuyên gia tâm lý, đồng thời, anh ta còn muốn tôi mang tới cho cậu vài món đồ.”

“Đúng vậy.”

Hắn trả lời, trong lòng có chút nghi hoặc, tốc độ này cũng hơi nhanh quá rồi đi, từ lúc hắn gọi điện thoại cho Tiêu Nhiên còn chưa tới hai tiếng. Nhưng chắc là không có vấn đề, người có thể gọi hắn là Dumas không nhiều.

“A, tốt quá rồi, hiện tại tôi đang ở trên quốc lộ, nhưng tôi nghĩ tôi cần một chút giúp đỡ, tôi không biết đi thế nào, cậu có thể cho tôi biết không?”

“Anh đang ở đâu?”

Đối phương nói, nghe có vẻ còn rất xa, nhưng chỗ của hắn cũng không phải rất khó tìm, chỉ cần thuận đường đi, sau đó tới một khúc cua là được. Nhưng tên Billy đó lại không ngừng hỏi, khúc cua chỗ nào? Có đặc điểm gì? Gần đó có trạm xăng không? Có cửa hàng không? Ở giao lộ thứ mấy?

Những vấn đề này khiến hắn phát phiền, có lẽ đối phương cũng cảm thấy: “Vô cùng xin lỗi, tôi nhận đường rất kém, à, thật ra là rất tệ hại, tôi vốn luôn mang theo trợ thủ, nhưng ngài Mills nói tôi chỉ có thể đi một mình, như vậy thật không may, đối với tôi quả thật là tai nạn, cái...”

“Anh không cần giải thích, nếu anh không tìm được đường chỉ cần gọi điện cho tôi lần nữa là được, hiện tại anh chỉ cần chuyên tâm lái xe!” Hắn cố gắng khống chế cơn giận của mình, dù sao hắn vẫn cần sự giúp đỡ của đối phương, nhưng mẹ nó bị điên à! Tại sao hắn luôn gặp mấy người dài dòng như vậy!

Nhưng đối phương vẫn cảm giác được cơn giận từ giọng nói của hắn, vội đáp: “À, vâng vâng, cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ tới nhanh chóng.”

Bên kia Billy cúp máy, quay sang nói với Caesar: “Không thể tiếp tục kéo dài, nếu không cậu ta sẽ nghi ngờ.”

Mang Bluetooth, cuộc nói chuyện vừa rồi Caesar đương nhiên cũng nghe, hắn gật đầu, không nói gì. Ba ngày hai mươi một tiếng, gần như vào ngày thứ tư mới có tin tức của Lâm Dược, hơn nữa là Trương Trí Công cho biết.

Đương nhiên, nguồn tin không quan trọng, quan trọng là thời gian!

Bốn ngày, bốn ngày có thể xảy ra rất nhiều chuyện!

Hơn nữa từ tình huống hiện tại thì, Ngựa hoang đang bức hỏi Lâm Dược làm sao lấy được lá cuối cùng! Đừng nói Lâm Dược, cho dù là hắn, cũng không thể nào miêu tả rõ ràng ra, càng huống hồ là Lâm Dược.

Nhưng lời này cho dù Lâm Dược có nói ra, Ngựa hoang sẽ tin sao? Hắn chỉ càng bức Lâm Dược tàn khóc hơn! Sau đó thì sao? Không cần đoán Caesar cũng có thể nghĩ ra tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Có lẽ tin tốt duy nhất là, Lâm Dược còn sống, Ngựa hoang còn cần chuyên gia tâm lý.

Lâm Dược còn sống, nhưng y cảm thấy mình đã chết rồi, ngay cả Ngựa hoang cũng có cảm giác này. Sau khi gọi điện cho Tiêu Nhiên xác nhận, hắn lại trở về phòng.

Hắn quay lại, Lâm Dược không có bất cứ phản ứng nào, cho dù hắn kéo tóc y, y cũng không ngược mắt lên.

Hắn nhú mày, lại lấy ra một liều dinh dưỡng. Loại này tiêm nhiều không tốt, đặc biệt là trong tình trạng Lâm Dược trừ một ít sữa, gần như không ăn bất cứ cái gì. Nhưng hắn không định cho Lâm Dược ăn cơm, cũng không muốn phải giải quyết vệ sinh cho người này.

Cho nên tiêm thuốc là chọn lựa tốt nhất, còn có tổn hại gì cho thân thể không, thì không nằm trong phạm vi quan tâm của hắn.

Không quá bốn ngày, hắn đã tiêm cho Lâm Dược tám mũi, chỉ là hôm nay trong một ngày đã tiêm bốn mũi, mà hiệu quả lại không tốt.

Nhưng đây cũng chính là hắn muốn, hắn không cần một Lâm Dược tỉnh táo, ngược lại, càng ủ rũ, càng rời rạc, càng có lợi cho hắn dò hỏi, đương nhiên, cũng không thể thật sự hoàn toàn ngắt.

Tiêm thuốc vào người Lâm Dược xong, cảm thấy khóe môi y co giật vài cái, hắn mở miệng: “Được rồi, hiện tại chúng ta bắt đầu ván thứ tám. Đây là bài riêng của anh, rất tốt, hai con Q, hiện tại, anh muốn tiếp tục không?”

“... Ừm.”

“Tốt lắm, hiện tại là bài chung, là 9 chuồn, 2 cơ và 8 rô, còn muốn tiếp tục không?”

Lâm Được chần chờ.

“Cho tôi biết còn muốn tiếp tục không? Nếu quá thời gian, tôi sẽ coi như anh bỏ bài, anh muốn bỏ bài sao?”

Lâm Được vẫn không phản ứng, Ngựa hoang nhìn y một cái, nghi hoặc không biết y rốt cuộc đã hôn mê rồi, hay đang muốn chờ thêm một chút để tự động bỏ bài.

Nhưng hắn cũng không hồi thúc, ngược lại tới giờ, hắn liền nhận định Lâm Được bỏ bài, sau đó hắn sẽ phát tiếp lá Turn và lá River. Nếu Lâm Được bỏ bài là chính xác, thì hắn sẽ lại cho y thêm năm phút nghỉ ngơi, nếu sai, vậy thì sẽ bắn đinh thép thứ năm.

Thời gian hai phút đã tới, Lâm Được vẫn không có phản ứng. Hắn cười, lật bài của mình, một con 3 cơ và một con 7 rô.

“Chỉ là hai lá bài rất nhỏ, xem ra anh sắp thua rồi.”

Hắn cười, phát lá Turn thứ tư: 6 chuồn.

“A, hiện tại tôi có thể có sảnh, nhưng lá thứ năm nhất định phải là 5 hoặc 10, cho dù xuất hiện 7 hay 3 để tôi tạo đôi thì cũng là anh thắng, vậy chúng ta xem thử lá thứ năm là gì?”

Hắn lật lá thứ năm, sau đó sắc mặt cứng lại.

10 bích!

Lá bài cuối cùng, giúp hắn ghép thành sảnh!

Hắn nhìn Lâm Được, trùng hợp? Ngoài ý muốn? Hay là... người này hiện tại không chỉ có thể biết được con cuối cùng, thậm chí ngay cả lá bài thứ tư cũng tính ra được?

Có lẽ hiện tại y đã không có cách nào phản ứng rồi, nhưng có lẽ, có lẽ y thật sự biết?

“Cho tôi biết, Kẹo que, anh đang nghĩ gì?”

Lâm Được không trả lời.

“Nếu anh cho tôi biết, tôi có thể cho anh thêm năm phút nghỉ ngơi.”

Lâm Được vẫn không phản ứng.

Ngựa hoang trở nên nóng nảy, khi hắn đang chuẩn bị nhắc nhở Lâm Được một chút, di động của hắn lại vang lên, bên trong là giọng nói của Billy: “Cậu Dumas, tôi nghĩ tôi đã tới rồi, tòa nhà màu đỏ này là của cậu đúng không, tôi hy vọng là phải, vậy tôi có thể xuống xe gõ cửa rồi.”

“Anh có thể xuống xe, nhưng không cần gõ cửa, tôi sẽ mở cửa, anh trực tiếp đi lên, phòng thứ hai lầu hai, di động đừng tắt máy, tôi sẽ cho anh biết phải làm thế nào.” Hắn nói, rồi ấn công tắc, màn hình trên vách tường xuất hiện cảnh cả căn nhà.

“Cái này...”

“Cứ làm theo lời tôi nói, nếu anh còn muốn công việc này!”

“Được rồi được rồi, cậu là ông chủ.”

Billy nói, nhìn Caesar, người sau gật đầu với hắn.

91. Chương 91

Tuy đã xác định rồi, nhưng Ngựa hoang vẫn nhìn chằm chằm màn hình.

Không chỉ là nội bộ trong nhà, mà bên ngoài ba trăm mét hắn đều có camera, đây cũng là cự ly xa nhất của camera không dây.

Hắn không phải không thể tạm thời thuê một vệ tinh, nhưng nếu làm vậy, sẽ chấn động lớn, rất có thể sẽ bị Caesar phát giác.

Hơn nữa vì hắn chỉ có một mình, không thể nào chuyển tiếp giữa chừng, cho nên không thể nào bố trí quá xa, may là ba trăm mét cũng đủ rồi.

Ngay từ đầu, hắn đã không nghĩ tới có thể chạy thoát, nếu bị phát hiện, hắn sẽ kéo Lâm Dục hỏi Caesar rốt cuộc làm thế nào.

Nếu vị trí của Lâm Dục trong lòng Caesar không đủ nặng, thì bọn họ sẽ đồng quy vu tận.

Nếu đã không định chạy, vậy thì chỉ cần hắn phát hiện được manh mối là đủ.

Một chiếc Chevrolet màu đỏ dừng lại trước cửa, nửa mới nửa cũ, cửa sổ màu trà, nhìn không rõ tình hình bên trong, nhưng không thấy có bóng người.

Sau đó, từ bên trong bước ra một người đàn ông tóc vàng nhạt, người đàn ông đó rất lạ mặt, hắn không có ấn tượng gì. Người đàn ông này chắc còn chưa tới ba mươi, thân hình thon dài, thuộc kiểu hình dầy là ngã. Ngựa hoang tin nếu hắn vật lộn với người này, bên thắng nhất định là hắn.

Trong tay người đó cầm một di động màu đen, vẻ mặt có chút mù mờ.

“Anh Byrd?”

“A, đúng vậy.” Người đàn ông đó giống như kinh ngạc nhìn trái nhìn phải.

“Được rồi, hiện tại tôi đã mở cửa rồi, anh có thể đẩy cửa vào, nhưng phải cẩn thận, chỉ có thể đẩy bên trái, không thể đẩy bên phải.”

Người đàn ông nghe thế thì đẩy cửa bên trái, hắn còn cẩn thận nhìn cửa bên phải một cái, nhưng không chạm vào.

Ngựa hoang nhìn trên màn hình thấy người đàn ông đó dường như rất hiếu kỳ với căn nhà, nhưng không biểu hiện quá mức, ngoài ba trăm mét, cũng không thấy có xe hay bóng người nào khác.

Hắn yên tâm đóng cửa, một khi hắn đã đóng cửa từ bên trong, bất luận ai tới, chỉ cần thử đẩy cửa, trước cửa sẽ phát động vụ nổ nhỏ. Không phải vụ nổ quá nghiêm trọng, nhưng đủ để hắn chuẩn bị.

“Đi thẳng, đừng dừng lại, thấy cầu thang không?”

“A, có.”

“Đi lên đi, cứ theo như tôi nói, phòng thứ hai bên trái, hiện tại, anh có thể tắt máy rồi. Cứ như tôi nói, là tắt máy, không phải chỉ cúp máy.”

Hắn nói xong, thì cúp máy, trong màn hình, hắn thấy Billy hơi khó hiểu nhìn di động của mình, nhưng vẫn nghe lời cúp máy rồi tắt máy.

Hắn thỏa mãn cười cười, hắn thích người nghe lời. Qua một lúc, hắn nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Mời vào.”

Billy đẩy cửa, sau đó thứ đầu tiên hắn thấy không phải là Lâm Dục cũng không phải là Ngựa hoang, mà là một họng súng đen ngòm.

“Cậu Dumas!” Hắn lập tức giơ hai tay lên đầu, “Nhất định là có hiểu lầm, tôi, tôi...”

“Đây không phải hiểu lầm, anh cũng không cần khẩn trương, hiện tại, tới đây, đi qua như tôi nói, sau đó đặt thứ anh phải mang tới cho tôi ở đây, anh không để quên trên xe chứ, không sao, rất tốt. Hiện tại có thể rồi, anh thôi miên người này, hỏi anh ta một vài thứ tôi muốn biết.”

Billy quay sang nhìn Lâm Dục: “Trời ơi___”

Lần này hắn không phải giả vờ, mà thật sự kinh sợ, người này, người này còn sống chứ? Thượng đế, ông chủ của hắn sẽ phát điên!

Caesar quả thật sắp điên rồi, khác với Billy, khi hình ảnh truyền tới, hắn thấy không phải là khẩu súng cũng không phải Ngựa hoang, mà là Lâm Được!

Tuy Lâm Được cúi đầu, nhưng, chỉ từ thân hình, hắn cũng có thể nhận ra đó là Lâm Được!

Không, hắn không phải nhận ra từ thân hình, vì Lâm Được đã gây trở!

Cánh tay của y, lồng ngực của y, chân của y...

Chỗ ngồi trên trực thăng bị hắn bóp tới biến hình, lòng bàn tay bị mài ra máu, nhưng hắn lại không cảm thấy, hắn chỉ nhìn chăm chăm hình ảnh đó, khắc chế mình đừng lao vào.

Hắn muốn giết tên kia! Hắn muốn phanh thây xé thịt tên kia!

Hai năm nay, hắn vô cùng dung túng với Ngựa hoang, cho dù biết hắn là nguyên nhân của chuyện đó, hắn cũng chưa từng nghĩ sẽ làm gì Ngựa hoang.

Vì nói tóm lại nó chỉ là một việc ngoài ý muốn, Ngựa hoang chỉ là khéo léo nhét cho hắn một thiếu niên, sau đó thiếu niên kia tự phát điên muốn giết hắn.

Nói ra cũng hơi lúng túng, hắn xem chút bị giết chết, không phải vì âm mưu của đối thủ, không phải vì thù hận với ai, mà bị giết vì tình.

Cho nên, hắn không muốn nhắc lại chuyện đó, nhưng hắn không động tới Ngựa hoang, cũng là vì quan hệ của Ngựa hoang và Daniau.

Tuy hắn không thích gì đứa em cùng cha khác mẹ đó, nhưng bất kể thế nào, cũng phải chăm sóc một ít. Hơn nữa cho dù hắn ra đời trưởng thành tại Mỹ, nhưng từ nhỏ đã ở cùng mẹ, lại theo ông ngoại người TQ thuần túy học poker Texas.

Cho nên về mặt tình cảm vẫn luôn bị một chút ảnh hưởng. Daniau đã như thế rồi, Ngựa hoang lại coi như là đệ tử duy nhất của Daniau, một vài chuyện hắn cũng sẽ không tiếp tục truy cứu.

Nhưng hiện tại bất luận Daniau hay là cha hắn cũng bị hắn ném sang một bên, hắn nhìn chăm chăm màn hình, hai mắt sung huyết.

“Ông chủ.” Nếu có thể, Carlos thật muốn chạy được bao xa thì chạy, hắn thật sự không muốn đụng chạm gì với Caesar hiện tại, nhưng đây là công việc của hắn, quan trọng là, nếu hiện tại hắn không tận trách, thì hắn sẽ chết càng thảm, vì thế hắn căng da đầu nói: “Đã tra rõ rồi, trừ Ngựa hoang ra thì không còn ai khác, nhưng ít nhất, trong cả tòa nhà đầu đầu cũng an bài bom, camera luôn mở, bọn họ đang nghĩ biện pháp giải quyết.”

Đây chính là lý do tại sao cứu người khó hơn trộm cướp, trộm cướp bạn chỉ cần lấy được thứ mình cần là được, bạn có thể phá hủy camera, thậm chí trực tiếp chơi nổ, mà cứu người, bạn không thể kinh động đối phương, nếu không luôn sẽ ném chuột sợ vỡ bình.

Hiện tại bọn họ có thể trực tiếp lao vào, cũng có thể vào từ cửa sổ. Nhưng hai khẩu súng trong tay Ngựa hoang, một khẩu chỉ vào Billy, một khẩu khác ổn định đặt ở huyết thái dương của Lâm Được.

Nếu nói Billy còn có một phần trăm khả năng có thể chạy thoát, thì Lâm Được quả thật là chết chắc.

Kính cửa sổ rất dày, không thể nào dùng để đánh úp, hơn nữa ngoài cửa sổ còn có song sắt, tuy không phải không thể giải quyết, nhưng ai cũng không thể bảo đảm, ở đó có phải còn giấu thứ khác không.

Cho nên hiện tại bọn họ phải làm chính là lại đoạn video trước đó, sau đó cài vào trong, tạo lỗi giác cho Ngựa hoang.

Đương nhiên, nếu túi đồ Billy mang vào có thể dùng thì tốt rồi, chỉ là hiện tại xem ra, Ngựa hoang không có dự định mở nó ra.

Thật ra Ngựa hoang vốn dự định cùng sử dụng thuốc tự khai và thôi miên, nhưng hiện tại hắn có một cảm giác, đó là một cảm giác rất kỳ quái, năm đó khi hắn còn ở khu dân nghèo nhờ vào cảm giác này mới thoát được rất nhiều lần trừng phạt.

Nguy hiểm, có nguy hiểm.

Cảm giác của hắn cho hắn biết, vì thế, tuy người đối diện trông có vẻ an toàn, nhưng hắn vẫn không buông súng trong tay xuống.

Hắn một tay chỉ Billy, một tay chỉ Lâm Được, đương nhiên không thể nào tiếp tục cúi người nhặt thứ dưới đất, hắn đương nhiên có thể bảo chuyên gia tâm lý đối diện làm, nhưng hắn không định để người khác chạm vào Lâm Được.

Trừ bản thân ra, hắn sẽ không để bất cứ ai tiếp xúc với Lâm Được, thậm chí tiếp cận cũng không thể.

Cái này không có nửa điểm mờ ám, chỉ thuần túy là vì an toàn.

“Hiện tại, anh tới thôi miên anh ta.”

Hắn nghiêng đầu, nói với Billy, Billy chớp chớp mắt: “Nhưng, nhưng anh ta còn sống không?”

“Anh ta đương nhiên còn sống.”

“Nhưng cậu ở gần anh ta như thế, ý của tôi là... có lẽ, cậu cũng sẽ bị thôi miên?”

“Anh cho rằng tôi là đồ ngu xem phim quá nhiều sao? Tôi sẽ bị anh thôi miên?”

Billy khó xử gãi đầu, sau đó sai tay: “Được rồi, nhưng dáng vẻ của cậu ta... tôi, ừm, tôi làm sao làm?”

Ngựa hoang nhìn Lâm Được một cái, sau đó đá lên chân y một cái, một cú này không có âm thanh gì, nhưng Billy lại cảm thấy tim mình sắp ngừng đập rồi.

“Mình sẽ bị ông chủ xé xác!”

Hắn trầm nghĩ, cố gắng để mình trông vẫn bình thường.

Một cú đá, Lâm Được run run, nhưng không mở mắt ra, Ngựa hoang lại đá một cái, sau đó lần này y cuối cùng cũng mở mắt ra.

“Lâm Được, nhìn vào mắt anh ta.”

Ánh mắt Lâm Được có chút tan rã, điều này khiến Ngựa hoang lo lắng, càng nóng nảy.

“Nhìn vào mắt anh ta!”

Hắn lại đá lên chân Lâm Được, lần này trong mắt Lâm Được cuối cùng cũng có vài thứ, hắn thậm chí phào một hơi, sau đó hắn nghe một giọng nói dịu dàng: “Nào, nhìn vào mắt tôi.”

Âm thanh này rất hàm hậu, rất ôn hòa, khiến hắn cũng phải động tâm, chân mày nhíu lên, xem ra chuyên gia tâm lý này thật sự có chút bản lĩnh.

Khi hắn nghĩ thế, lại ngửi được một mùi hương nhàn nhạt, giống như hương hoa lài.

Không đúng!

Hắn giật mình cảnh giác, lại phát hiện tay chân đều vô lực, hắn theo bản năng muốn bóp cò súng, nhưng trước mắt tối đi, sau đó thì không còn cảm giác gì nữa.

“Mình không nên gọi cuộc điện thoại đó.”

Đây là ý nghĩ cuối cùng trong đầu hắn.

Caesar nhìn Lâm Được, hắn cho rằng mình đã có chuẩn bị, nhưng hiện tại hắn mới biết, sự chuẩn bị của mình mỏng manh cỡ nào.

Trừ mặt, không có một miếng da nào hoàn chỉnh, cánh tay, thân trên, hai chân càng thêm thẫm không rõ nhìn.

Hắn cẩn thận đặt tay trước mũi y, hơi thở rất mỏng manh, yếu ớt tới mức khiến hắn hoài nghi có phải tay mình đang run rẩy.

“Bác sĩ...” Hắn nghe giọng nói khàn đặc của mình, mang theo âm quái dị: “Gọi bác sĩ đi!”

Đây là hấn sao? Đây là âm thanh hấn phát ra sao? Tại sao lại xa lạ như thế? Tại sao lại run rẩy? Tại sao lại hốt hoảng như thế?

Caesar chỉ là ngẩn ngơ cảm thấy âm thanh của mình có chút không đúng, mà trong mắt người khác, hấn lúc này quả thật chính là khủng bố.

Giọng hấn sắc bén như đang kêu gào, hơi thở lan tràn trên người thậm chí cho người ta cảm giác tuyệt vọng. Bác sĩ bọn họ có mang tới, nhưng lúc này cần bản không cách nào lại gần_____

Caesar cảm thấy mình đang thăm dò hơi thở của Lâm Dục, đang sờ mặt y, thật ra đây đều là tưởng tượng của hấn, hấn không làm gì cả, tuy hấn đứng rất gần Lâm Dục, nhưng hấn lại không chạm vào y một cái, giống như y là thủy tinh, chạm một cái thì sẽ vỡ, đồng thời hấn còn ném tất cả những người lại gần ra ngoài.

“Tiếp tục như thế không được, chúng ta phải nghĩ biện pháp.”

Billy ngoắc đầu nói, hấn cách cửa gần nhất, tuy không ai đập vào đầu hấn một cái, nhưng hấn cũng có chút choáng váng.

Carlos cũng biết không được, hấn nhìn tay mình, có lẽ, hấn nên cho đại để một phát?

Mà vào lúc này, Lâm Dục ngẩng đầu lên, y chớp chớp mắt, sau đó nhếch môi cười: “Anh tới rồi?”

Caesar cứng ngắc gật đầu.

“Ừm, đây có tính là anh hùng cứu mỹ nhân không, nếu đang trong phim, tôi nếu là nữ, thì phải gả cho anh rồi, anh nói...”

“Câm miệng!” Hấn đột nhiên gầm lên, cảm xúc ngẩn ngơ vừa rồi, đột nhiên đều trở lại, đau lòng còn có phần nộ, hấn không biết đang tức giận cái gì, nhưng hấn như mất khống chế liên tục gào thét: “Câm miệng câm miệng câm miệng! Cậu câm miệng cho tôi!”

Lâm Dục nhìn hấn, ý cười càng đậm, sau đó, y chậm rãi mở miệng: “Đừng sợ, không sao...”

Caesar cứng người. Hấn thở dốc nặng nề, tròng mắt, hấn cảm thấy có thứ gì đó sắp lao ra. Mà Lâm Dục còn nói với hấn_____ Không sao...

“Không sao, không sao, không sao...”

Caesar đột nhiên quay người, nói với bác sĩ theo tới: “Mau!”

Một chữ, nhưng bác sĩ được mang tới đã biết phải làm gì.

Truyền dịch, cảm oxy, đối với chuyện này, y tá đã vô cùng quen thuộc, tiến hành tuần tự, nhưng sau đó, bọn họ khó xử.

Tay của Lâm Dục còn được, nhưng còng chân đã hoàn toàn dính vào da thịt, cộng thêm bốn cây đinh thép trên đùi còn phiền phức hơn cả còng chân. Loại đinh này đương nhiên không đủ dài, nhưng lại dính với lò xo dưới nệm, cũng có nghĩa là trừ một khúc ở trên cùng ra, phần còn lại đều là chữ S, nếu rút ra, thực sự không phải khó khăn bình thường, càng huống hồ bọn họ cũng không có công cụ thích hợp.

Người tới người đi, Caesar đứng bên cạnh, hấn không đi tới, cũng không nói bất cứ điều gì, nhưng ánh mắt như mũi tên lại khiến tất cả mọi người như lâm đại địch, run rẩy sợ hãi.

Bọn họ cẩn thận làm việc, một câu cũng không dám nói, tay càng cẩn thận hơn, chỉ sợ một động tác nào đó làm đau Lâm Dục, khiến y rên lên, thì mình sẽ bị đại để phi thân tới ném đi.

May là tình trạng này cuối cùng không xảy ra, Lâm Dục vẫn luôn rất an tĩnh.

Đến cuối cùng, còng chân của Lâm Dục vẫn không mở ra. Carlos và các bác sĩ chỉ có thể cửa giường ra, giữ lại phần dính với chân Lâm Dục.

Lúc này, thật sự y thích hợp nằm sắp, nhưng không biết y đã bị Ngựa hoang quất bao nhiêu roi, thân trước toàn vết roi, vì thế chỉ có thể tiếp tục nâng lên.

Khi lên xe, hai chân y được nâng, đùi được cố định trên một tấm ván khác, đây cũng là do sợ trọng lượng của y sẽ khiến những cây đinh thép đó càng đâm sâu vào thịt.

Dù sao trước đó, y đứng trên giường, mà hiện tại y phải nằm.

Caesar ôm đầu y, không nói một lời.

Mọi người cũng không dám nhiều lời, có vài người to gan suy đoán hắn đang nghĩ gì, có người nghĩ hắn nhất định đang suy nghĩ làm sao phanh thây Ngựa hoang, có người biết nhiều hơn thì đang nghĩ, hắn đang nghĩ làm sao đánh bại Sharon phong tỏa Hồng Môn, đương nhiên phần nhiều vẫn nghĩ, hắn chắc đang lo lắng cho Lâm Dược.

Thật ra tất cả đều sai rồi, hắn không nghĩ gì cả. Hiện tại hắn thậm chí cũng không tức giận, mà có một sự yên tâm kỳ lạ.

Ôm Lâm Dược như thế, cảm thấy được nhiệt độ thân thể y, hắn không còn có suy nghĩ gì khác. Hắn không nghĩ nếu Lâm Dược có gì thì sao, Lâm Dược vạn nhất chết thì sao.

Lâm Dược hiện tại đang ở trong lòng hắn, cũng sẽ vĩnh viễn ở đây, nếu y chết...

Hắn đột nhiên cười.

Vậy thì cùng chết đi, có lẽ, bọn họ thật sự có thể ở trong cùng phần mộ, ngày ngày bên nhau. Sau đó, người này sẽ ngày đêm không ngừng lải nhải với hắn, mà hắn thì sẽ không ngừng quát bảo y câm miệng. Có lẽ đều không cần, có lẽ hắn sẽ trực tiếp hành động.

Trạng thái linh hồn là thế nào, tuy hắn đã từng trải qua một lần, nhưng cũng không phải rõ lắm, không biết có phải có thể tiếp xúc với linh hồn khác không. Nếu có thể, vậy thì có gì khác biệt với hiện tại đâu. Hoặc nên nói là càng tốt, như thế, bọn họ lại chỉ còn có nhau.

“Không sao...” Hắn thăm thì, “Nhiều lắm, cũng chỉ thế thôi.”

92. Chương 92

Vết thương của Lâm Dược nhìn rất thảm, nhưng thật ra thì đều không phải chí mạng.

Đương nhiên, nếu kéo dài thêm một hai ngày, y có thể trực tiếp bị ghim chết, nhưng vào xã hội hiện đại, tuy trình độ y học vẫn chưa phát triển cao độ, nhưng trị liệu loại thương tích không động tới gân cốt này vẫn không phải vấn đề lớn.

Đến bệnh viện rồi, còng chân của y cũng được tháo ra. Phần máu thịt dính với còng chân được cắt bỏ, bôi thuốc tiêu độc lên vết roi.

Phiền phức nhất, là sốt cao, nhưng sau khi tiêm thuốc độ mạnh thì cũng rất nhanh ổn định.

Đương nhiên, những vết thương này cũng sẽ ảnh hưởng tới y sau này, chẳng hạn tính ra trong một tháng tới, y rất khó xuống đất hoạt động. Hơn nữa liên tục ba bốn ngày đều không ăn gì, lại bị tiêm dinh dưỡng không ngừng, dạ dày của y cũng sẽ bị ảnh hưởng, trong một thời gian, chỉ sợ y chỉ được ăn thức ăn lỏng. Nhưng ít nhất, y đã có thể hoạt động. Đương nhiên, trong đó cũng có nguyên nhân do lực sinh mạng cường hãn của y ____ Nếu đổi người khác, chỉ sợ không kiên trì được tới lúc Caesar tìm tới.

Vì quá mức suy yếu, trong hai ba ngày sau đó, y đều trong trạng thái ngủ, thỉnh thoảng sẽ tỉnh, không được mấy phút lại ngủ.

Mà bất kể lúc nào y mở mắt đều có thể thấy Caesar đang ở bên cạnh mình.

“Lạc Lạc từ lúc nào đã đổi sang đi trên con đường phiền tình rồi?”

Y mơ mơ hồ hồ nghĩ thế, may là lúc này y thực sự quá mệt, không có nói ra, nếu không...

Đương nhiên, cho dù y nói ra, lúc này Caesar cũng chỉ có thể cười cười, chứ tuyệt đối sẽ không găm lên bảo y câm miệng.

Nhưng Caesar không phải vẫn luôn ngồi bên cạnh y, trừ một vài việc của JA ra, hẳn còn phải đi xử lý một chút chuyện của Tiêu Nhiên.

Đối với hẳn, Tiêu Nhiên cũng rất thẳng thắn: “Tôi thiếu ân tình của cậu ta, cũng phải trả.”

Ân tình mà Tiêu Nhiên nói, là ba năm trước. Khi Ngụy lão lục tìm kiếm cao thủ poker Texas khắp nước Mỹ, hẳn từng âm thầm đi tìm Ngựa hoang.

Mà lúc đó, người anh em nhà họ Trương cử ra tất nhiên là Trương Trí Công, như vậy do Ngựa hoang xuất thủ đương nhiên là không có vấn đề. Ngựa hoang vốn là cự tuyệt, nhưng sau đó lại đáp ứng, chẳng qua xuất chiến không phải là hẳn, mà là Daniau.

Cũng chính là lúc đó, hẳn mới biết quan hệ của Daniau và Ngựa hoang, tuy kinh ngạc, nhưng đối với hẳn mà nói không là gì, Daniau xuất thủ, thì đương nhiên là nắm chắc hơn cả Ngựa hoang.

“Ân tình lớn bằng trời, tôi không có lý do không giúp cậu ta, chẳng qua đại để, tuy tôi không trực tiếp thông báo cho anh, nhưng tôi lưu cậu hai lại, anh chắc cũng hiểu ý của tôi. Nếu tôi sớm xua cậu hai đi, cậu ta cũng không thể nào lấp máy nghe trộm trong phòng làm việc của tôi đúng không? Đương nhiên, chuyện này vẫn là tôi sai, vì bồi thường, tôi bằng lòng lấy bốn phần trăm đó ra.”

“Tiêu Nhiên, tôi vẫn luôn biết cậu là một người thông minh, nhưng cậu sai do quá thông minh. Cậu lưu Trương Trí Công lại, không phải là muốn thông qua đó báo tin cho tôi, mà là lưu lại đường lui ình.” Caesar nhìn hẳn, chậm rãi mở miệng: “Nếu không phải Trương Trí Công gọi điện thoại cho tôi, chỉ sợ, cậu sẽ đổi sang thông báo cho Ngựa hoang.”

Bốn phần trăm mà hẳn nói, chính là bốn mật mã mà lúc đầu Lâm Dực viết cho hẳn. Mà sau đó, sau khi Caesar trở về thân thể mình, Lâm Dực không biết mật mã còn lại đương nhiên không thể nào viết tiếp cho Tiêu Nhiên.

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất tại sao thời gian trước khi Lưu Yên Nhiên mời hẳn tới Sharon hẳn không đi.

Thật ra, sau khi Caesar tỉnh lại thì từng tìm Tiêu Nhiên, Tiêu Nhiên biết sáu phần trăm đó đã trở lại tay Caesar, đương nhiên sẽ không đánh chủ ý nữa. Tất nhiên, Caesar cũng có bổ sung chỗ khác.

Tiêu Nhiên không nói gì, nếu Caesar đã đoán ra, hẳn cũng không cần phủ nhận: “Nói thế, anh không tiếp nhận bồi thường này? Đại để, anh cũng coi như là một nửa người Hồng Môn, anh nên biết người trong Hồng Môn chúng ta che giấu khuyết điểm nhất, tôi hiện tại ngồi trên vị trí này, anh cảm thấy tôi sẽ bị từ bỏ vào lúc này sao?”

“Không, tôi tiếp nhận.” Caesar mỉm cười nói.

Chuyện thuận lợi như thế, Tiêu Nhiên có chút ngạc nhiên, nhưng lại cảm thấy rất thỏa đáng. Caesar không phải Trương Trí Công. Cậu hai kia sẽ vì một người, sẽ vì tình yêu mà từ bỏ tất cả. Đại để đương nhiên không phải.

Hẳn cho rằng chuyện như thế là xong, nhưng ngày hôm sau, Hoa Hồ tử và tổng bộ Hồng Môn đều nhận được một phần văn kiện, về văn kiện này là cái gì, người đời không biết, bọn họ chỉ biết không tới một tuần, người nắm quyền Hồng Môn tại Las Vegas lại đổi.

Mà cùng lúc này, Trương Trí Thành cũng từ TQ bay qua. Về món nợ của bọn họ và Tiêu Nhiên, tự nhiên cũng phải tính toán.

Đương nhiên những thứ này Lâm Dực đều không biết, y chỉ biết mình chẳng qua ngủ một giấc, Caesar đã từ mặt liệt biến thành mẹ hiền, lúc này, hẳn đang gọt táo trên đầu giường

Ánh mặt trời rất đẹp.

Ánh sáng rọi vào từ cửa sổ, rọi lên mặt Caesar khiến đường nét hơi mơ hồ, cả người như ngồi trong vòng sáng, như thể toàn thân đều tỏa ra ánh sáng thánh khiết.

Lâm Được rùng mình, sau khi thấy Caesar lại lần nữa gọt mất một miếng lớn vỏ táo kèm thịt táo, y cuối cùng nhin hết nổi mở miệng: “Lạc Lạc, anh thôi đi.”

Caesar thật ra cũng rất buồn bực, hẳn có thể cầm một con dao, cách hai mươi mét phi trúng hồng tâm, thế mà ngay cả một trái táo cũng gọt không xong, hẳn đã từng thấy Lâm Được cầm một con dao làm bếp cắt đậu hủ mỏng như sợi tóc.

Chẳng qua tiếp tục gọt nữa, cũng chỉ bại lộ khuyết điểm của mình, hẳn quyết định lát nữa sẽ bảo Carlos đến siêu thị mua một con dao gọt hoa quả đặc biệt. Loại dao gọt hoa quả đó, chỉ cần người bình thường đều sẽ dùng được. Nhưng Lâm Được lập tức lại nói: “Lạc Lạc, có phải năm đó anh xem phim ngôn tình quá nhiều không, vai nam chính của người ta gọt táo cho vai nữ chính, đó là vai nữ chính của người ta thích ăn táo, có lúc nào anh thấy tôi cũng thích ăn không? Đương nhiên tôi cũng từng ăn, nhưng nếu thật sự để tôi chọn, tôi cảm thấy quýt vẫn tốt hơn một chút.”

Caesar trừng mắt nhìn y một cái. Đương nhiên hẳn biết Lâm Được thích ăn quýt hơn, nhưng nếu hẳn ngồi đây lột quýt thì sẽ giống cái gì? Lột xong còn dứt cho Lâm Được?

Nếu Lâm Được lúc này khỏe mạnh, ngoan ngoãn ngồi trên chân hẳn, hẳn lấy một múi quýt nhét vào miệng y, rồi phát sinh thêm chút chuyện gì đó gì đó, thì không vấn đề, nhưng mà hiện tại...

May là Lâm Được cũng không yêu cầu hẳn lột quýt, y chỉ nói: “Lạc Lạc, anh có việc thì cứ đi, tôi cũng muốn xem tivi, anh ngồi đây ảnh hưởng tới tôi, anh xem hai chúng ta mắt to trừng mắt nhỏ, có gì đáng nhìn?”

“Tôi xem cùng cậu.”

“A, anh không phải rất bận sao?”

“Tôi không bận!”

“Được rồi, anh không bận, nhưng...”

Y đang định nói gì đó, Caesar đã thò người qua, hung ác trừng y: “Cậu có ý kiến?”

Lâm Được trợn mắt, sau đó chậm rãi phun ra hai chữ: “... Không có.”

Caesar thỏa mãn ngồi lại, mở tivi, trong tivi đang phát lại WPS, đúng lúc phát tới chung kết.

Ike đang giới thiệu tuyển thủ trên bàn: “Hiện tại chúng ta đang thấy Ngựa hoang, Ngựa hoang Jones. Về anh ta, tin rằng tất cả mọi người hiện tại đều đã biết, cái gì, các bạn còn không biết? À, vậy bạn thật lạc hậu! Lật xem lại báo hôm qua đi, tốt nhất là vài tờ báo nhỏ, bạn sẽ thấy nội dung rất thú vị, phải biết...”

Không đợi hẳn nói xong, Caesar đã đổi kênh, Lâm Được nhìn hẳn một cái, chậm rãi nói: “Lạc Lạc à, tôi có một vấn đề, ghen trong lòng rất lâu rồi, Ngựa hoang đó...”

“Đợi cậu có thể xuống đất, tôi sẽ giao cậu ta cho cậu.”

“Câu này nghe thế nào cũng giống như tôi đang ở cử thế.” Lâm Được lăm bầm một câu, lập tức lại nói: “Tôi không phải hỏi cậu ta hiện tại, tôi hỏi trước kia. Chuyện đó, trước kia anh có phải đã từng bỏ rơi anh ta không, nếu không sao anh ta ngay cả chuyện anh không kỵ nam sắc cũng biết vậy.”

“Toàn Las Vegas đều biết.”

Caesar nói, nhìn chằm chằm y. Lâm Được sững sờ: “Hả?”

“Trước kia tôi có không ít...” Tuy là từng làm, nhưng lúc này thừa nhận trước người trong lòng, đối với Caesar mà nói vẫn có chút khó khăn, hẳn hàm hồ ừ một tiếng, lại nói, “Nhưng sau này sẽ không có nữa.”

“À.”

Lâm Được gật đầu, cũng không nói gì nữa. Caesar quan sát y nửa ngày, cũng không biết y rốt cuộc có để ý hay không.

Cuộc sống cứ trôi qua trong thời gian xem tivi, nói chuyện phiếm. Có lúc, Caesar sẽ đặt Lâm Được lên xe lăn, đẩy y ra ngoài dạo.

Đây là một bệnh viện tư nhân, trang bị hoàn cảnh đương nhiên không cần nói, xung quanh cũng tuyệt đối không xuất hiện phóng viên. Sáu ngày sau, Lâm Dực đã có thể dùng cơm bình thường, nhưng mỗi ngày ít nhất y phải uống ba chén canh hầm xương, đối với điểm này, y vô cùng nghi hoặc: “Lạc Lạc à, tôi chẳng qua là bị thương chút thịt, nhiều nhất cũng chỉ bị chút gân, có vấn đề gì tới xương.”

Về vấn đề này, Caesar cho đáp án chỉ hai chữ: “Bổ canxi.”

Đối với việc này, Lâm Dực còn triển khai thảo luận với hân về quan hệ của bổ canxi và da thịt. Thảo luận này kéo dài nửa tiếng, đề cập tới y học, cơ thể người, ánh mặt trời và thiên văn học? Có liên quan gì tới thiên văn học?

Lâm Dực nói thế này: “TQ chúng tôi có một khoa học rất thần bí, đó chính là thiên nhân cảm ứng, tất cả của thiên văn học thật ra đều có quan hệ mật thiết với con người.”

Nhưng cho dù nói nhiều như thế, cuối cùng canh xương của y vẫn phải uống như thường. Đương nhiên không phải y thua trong cuộc biện luận, mà là y trước kia luôn có một thói quen: Không thừa cơm.

Trừ khi ăn không nổi nữa, nếu không y tuyệt đối sẽ ăn sạch cơm sạch đồ ăn. Mà Caesar mỗi lần chuẩn bị đồ ăn cho y chỉ có bảy tám phần, cho nên đến cuối, y luôn phải uống sạch chén canh hầm xương đó.

Cứ thế qua nửa tháng, cuối cùng, da thịt của y cũng được bổ lại, tuy có chỗ vẫn còn se, nhưng Lâm Dực không để ý. Điểm duy nhất y để ý chính là bụng của mình so với trước kia hình như có thịt rồi. Vì thế y còn vỗ bụng nói với Caesar thế này: “May mắn tôi là nam, anh nói xem nếu là nữ, không phải sẽ bị người ta nghi ngờ là có chữa hoang sao?”

Đương nhiên, hậu quả của câu này, chính là y xem chút nữa bị Caesar nuốt luôn.

“Lạc Lạc, tôi không phải chỉ so sánh thôi sao, anh biết đó, phụ nữ một khi bị bắt cóc, người ta luôn quan tâm đến trong sạch. Ừm, hình như tôi cũng không còn trong sạch nữa rồi.”

Sau khi bị hôn nghiêng trời lệch đất, y thở dốc nói.

Caesar thực sự câm nín.

Thật ra, không phải Lâm Dực có bụng nhỏ, mà là mấy chỗ khác của y quá gầy.

Bình thường, sau một cơn bệnh nặng, người ta luôn sẽ gầy đi rất nhiều. Lâm Dực tuy không bị bệnh nặng, nhưng trận này cũng chịu đủ, đặc biệt là tứ chi.

Thân trên của y chỗ duy nhất khá hoàn hảo, cũng chỉ là mặt và nửa thân trên. Thân trên tuy có vết roi, nhưng dù sao chỉ là bị thương ngoài da, không động tới gân cốt, cho nên vẫn còn có thịt. Mà nếu thật sự tính luôn thể trọng, cho dù trải qua nửa tháng bồi dưỡng, y vẫn nhẹ hơn trước mấy phần.

Chẳng qua nửa tháng sau, y cuối cùng có thể nhảy nhót xuống giường, đương nhiên, chỉ là đi đứng bình thường, bác sĩ đề nghị, trong vòng ba tháng đừng vận động kịch liệt.

Đề nghị này đối với y mà nói, thì không sao cả, dù sao y không phải là vận động viên, cũng không phải cầu thủ, cho nên, chỉ cần không phải y làm chuyện gì quá mức, thì không vấn đề.

Sau đó vào một ngày, Trương Trí Công tới tìm y.

Khi Lâm Dực còn hôn mê, cậu hai Trương từng tới thăm y vài lần. Đợi sau khi y tỉnh lại, thì không tới nữa, chỉ gọi điện thoại vài lần.

Khi gọi điện, Caesar đều có mặt, cuộc nói chuyện của hai người hân hữu và hài hòa.

Thấy Trương Trí Công, Lâm Dực cười hi hi chào hỏi.

Cậu hai đánh giá y từ trên xuống dưới một lượt: “Xem ra cậu khỏe hơn nhiều rồi.”

“Đương nhiên rồi. Một tháng rồi, vệt cũng có thể từ vệt con lên giá nướng rồi. Tôi nếu còn không khỏe lên, thì không phải không bằng cả vệt sao?”

Khóe môi Caesar bắt đầu co giật, Carlos quay mặt đi, che giấu vẻ mặt mình.

Trương Trí Công sững người, buồn cười nói: “Cậu vẫn như xưa.”

“Cậu hai, chúng ta cũng chỉ mới hai tháng không gặp thôi, đừng nói như cảm khái thế được không?”

Trương Trí Công cười nói: “Được, đi uống một ly thể nào, tôi sắp về rồi.”

Thấy Lâm Được có chút nghi hoặc, hắn lại nói: “Chuyện ở đây, phải do anh tôi xử lý, rất phiền phức, tôi cũng không làm được, nhưng tôi còn có thể trở về quản lý, trong nước cũng không thể vắng người quá lâu.”

“Chừng nào cậu đi?”

“Ngày mai.”

“Nhanh như vậy?”

“Đã kéo dài rất lâu rồi.”

Hắn cười nói, thật ra chuyện ở đây cũng có thể do hắn phụ trách, cho dù có gì khó xử, cũng có Mạc Khải làm trợ thủ, nếu không được nữa, hiện tại mạng internet phát đạt như thế, Trương Trí Thành ở trong nước cũng có thể đàm phán với người khác. Lại nói, chuyện bên này vẫn luôn do hắn phụ trách, thật ra hắn làm sẽ tốt hơn.

Nhưng, ở đây những thứ về Caesar quá nhiều, những thứ về Lâm Được cũng càng lúc càng nhiều, nếu còn ở trong hoàn cảnh thế này, đối với hắn mà nói chỉ là giầy vò, hơn nữa, hắn cũng sợ mình không thể khống chế bản thân nữa.

Hắn đã biết, dù có quần thể nào cũng vô dụng. Hiện tại hắn còn có thể làm bạn với Lâm Được, mà nếu tiếp tục nữa, chỉ sợ sẽ là kẻ thù.

Hắn không hy vọng như thế, cho dù hắn chưa từng nghĩ sau này sẽ cùng Lâm Được uống rượu chuyện phiếm, nhưng hắn hy vọng, sau này khi Lâm Được nhớ tới hắn, không chỉ là chán ghét và bóng tối.

Lâm Được nhíu mày: “Được, hôm nay tiễn cậu, không say không về!”

Miệng Caesar hơi nhúc nhích, nhưng không nói gì. Hắn biết, đây chỉ sợ là lần cuối cùng. Nếu cậu hai này đã chuẩn bị tự biến đi, hắn cũng không thể ngăn cản, quan trọng là, cản cũng vô dụng.

Hai người ở tầng cao nhất của Sharon, cậu một ly tôi một ly, bọn họ uống là bia, nhưng chai bên cạnh càng lúc càng nhiều, khi mặt trời dần lặn về tây, Trương Trí Công nói: “Lâm Được, cậu biết không? Tôi hy vọng có thể mang theo ký ức hiện tại trở về ba năm trước, như thế có lẽ tất cả sẽ khác.”

Lâm Được cười cười: “Tôi tham lam hơn cậu, tôi hy vọng có thể về được hai mươi ba năm trước. Vậy tôi nhất định sẽ đầu tư cổ phiếu, sau đó mua nhà ở Thượng Hải Quảng Châu, cậu biết không, khi tôi mười một tuổi, một căn nhà hai phòng ở Thượng Hải mới chỉ có tám mươi ngàn! Mới có tám mươi ngàn thôi! Lúc đó tôi còn nói với ba tôi, mau đi, kết quả ông ấy không nghe tôi, nếu không cũng sẽ... ha ha, nhưng đáng tiếc không có nếu như.”

Y cảm thán, rồi lại rót bia. Trương Trí Công cúi đầu, “Đúng, không có nếu như...”

Bia rót càng lúc càng nhiều, khi tia sáng cuối cùng biến mất ở chân trời, hai người đều say.

93. Chương 93

Bọn họ uống tới ngả nghiêng, hai người đều còn chút tỉnh táo, không thể nằm như thế, nhưng muốn đứng dậy, có hơi khó khăn.

“Lâm Được, nên về rồi.”

Lâm Được ừ một tiếng.

“Vết thương của cậu mới tốt lên, vẫn nên về đi.”

Trương Trí Công nói, chống tường muốn đứng lên, kết quả đứng được một nửa thì lại trượt xuống, may là lúc này một đôi tay ôm lấy hắn.

Hắn mở mắt ra, cười hi hi nói: “Anh, anh hai... Lâm, Lâm...”

Trương Trí Thành trừng mắt nhìn hắn một cái: “Còn cần em lo lắng?”

Nói rồi, gạt đầu với Caesar đối diện, mở miệng: “Đa tạ.”

Caesar cũng gạt đầu, biết cậu cả Trương cảm ơn hắn hạ thủ lưu tình, thật ra đó cũng chỉ là trùng hợp, nếu không phải có kinh nghiệm trước đó, hắn tuyệt đối sẽ không lưu tình với Trương Trí Công.

Đương nhiên, điểm này không cần nói với người khác, vì thế cũng chỉ gạt đầu. Thấy hắn không muốn nói chuyện, Trương Trí Thành tự nhiên cũng biết điều, cho dù hắn vốn muốn giao lưu với đại đế của Las Vegas này, nhưng cũng biết lúc này không mấy thích hợp.

Vì thế lại gạt đầu, rồi ôm Trương Trí Công đi.

Hắn đi rồi, Caesar ôm Lâm Được lên.

Cảm thấy có người đang bê mình, Lâm Được mở mắt, thấy là hắn, lộ ra hàm răng chào: “Là Lạc Lạc à.”

“Là tôi.”

“Ô, chào Lạc Lạc.”

Miệng thì la khẩu hiệu, thân thể thì nhúc nhích tới lui, ra vẻ muốn kính lễ với Caesar, khoe miệng Caesar co giật, rồi ôm y chặt hơn: “Ngủ đi.”

Lâm Được nhúc nhích, phản kháng không được, cũng chậm rãi dừng lại, sau đó, hơi thở cũng chậm rãi bình ổn rồi ngủ mất.

Caesar thở dài trong lòng, ôm y xuống lầu, khi đợi thang máy, hắn đột nhiên lên tiếng: “Lâm Được, cậu rốt cuộc đang sợ cái gì.”

Khi nói câu này, hắn chỉ là cảm thán, dùng là trần thuật không phải nghi vấn, hắn chưa từng nghĩ Lâm Được sẽ trả lời mình. Ai biết Lâm Được lại đột nhiên mở miệng: “Tôi sợ bỏ rơi anh.”

Caesar lập tức cứng ngắc tại chỗ!

Tôi sợ bỏ rơi anh!

Nếu là người khác, nghe câu này chỉ sợ sẽ cười ầm lên, bất luận nhìn từ chỗ nào, Caesar đều có ưu thế hơn Lâm Được, quyền thế địa vị đương nhiên không cần nói, cho dù là điều kiện bản thân... Lâm Được tuy có vẻ ngoài ngoại hình không tồi, nhưng nếu cho người ngoài bình luận, chỉ sợ phần nhiều đề cho rằng Caesar thắng hơn một bậc.

Khi Lâm Được không nói, cũng có thể dựa vào khí chất làm mơ hồ một đám người, nhưng Caesar cho dù đứng cách mười mét, bạn cũng có thể cảm giác được khí áp của hắn.

Nếu nói thật sự có một bên bị bỏ rơi, đa số mọi người chỉ sợ đều cho rằng đó là Lâm Được. Ngay cả Caesar, nếu không phải có kinh nghiệm đặc thù như thế, thì cho dù có bị người ngoài hành tinh bắt cóc tẩy não, vô tình lại đi thích Lâm Được, hiện tại chỉ sợ sẽ bật cười.

Thậm chí, nếu không phải có một tháng trải nghiệm trong phòng tối, lúc này hắn cũng sẽ cho rằng Lâm Được đang nói lời say.

Nhưng hiện tại hắn biết, Lâm Được nói thật.

Trước khi gặp hắn, Lâm Được chưa từng làm việc lâu dài ở một nơi, dài nhất là nửa năm, ngắn thậm chí không tới một tháng, có chỗ y làm rất tốt, đồng nghiệp tốt, lãnh đạo tốt, nhưng y vẫn không chút lưu tình quay người đi.

“Lạc Lạc à, tôi cảm thấy tôi làm gì đều không thể lâu dài. Anh xem đi, tôi từng học đại học từng học piano từng học hội họa cũng từng học khiêu vũ. Ừm, khi tiểu học tôi từng luyện chạy đường dài tập nhảy cao, trung học tôi từng chơi bóng rổ đá banh còn học lái thuyền hai tháng. Nhưng trong số đó, tôi cũng chỉ kiên trì ở luyện chữ một chút, luyện hơn một năm.”

“Tôi không thích ba tôi, nhưng nói không chừng, tôi cũng thừa hưởng gen có mới nới cũ như ông ấy, anh xem, rõ ràng tôi sắp thăng chức, nhưng lại không làm nữa, tôi không thích ở một nơi quá lâu, tôi không thích luôn ở trong hoàn cảnh tương đồng nhìn người tương đồng.”

Một tháng đó, Lâm Dục không ngừng nói, ban đầu là lải nhải hẩn, nhưng trong quá trình y lải nhải, cũng sẽ ngắt ngứ nói một chút chuyện của mình.

“Tôi thích một chuyện sao, thì sẽ làm rất tốt, tôi thích một người thì cũng sẽ đối với cô ấy rất tốt, nhưng, thích của tôi, chỉ sợ sẽ không thể kéo dài.”

Câu này nói có chút tự trách, nhưng trên cơ bản lại là sự thật.

Caesar biết Lâm Dục học piano không tới nửa năm, nhưng đã có thể đánh được vài khúc có độ khó. Học mỹ thuật không tới nửa năm, nhưng đã có thể khiến thầy cô khen ngợi, khi biết y muốn bỏ, còn đặc biệt tới nhà khuyên nhủ.

Không phải nói y có nhiều thiên phú, là thiên tài, quan trọng nhất là y chuyên chú. Khi làm việc ở siêu thị, Caesar từng tận mắt thấy y kiểm tra từng thùng hàng, không phải kiểm tra số lượng đơn giản. Ngay cả bao bì, cỡ, ngày sản xuất cũng đều đối chiếu.

Những thứ này, thật ra không cần y làm.

Trong đoạn thời gian cuối cùng, Lâm Dục còn mỗi ngày nói. Nhưng khác với lải nhải lúc đầu, y bắt được cái gì thì nói cái đó.

Cho nên hẳn biết, mẹ của người này, từng là một mỹ nữ_____

Đương nhiên, trong mắt trẻ con, mẹ luôn xinh đẹp, nhưng chỉ cần so sánh Lâm Kiến Thiết và Lâm Dục, cũng có thể tưởng tượng ra, mẹ y thật sự không tồi.

Vương Bội__ mẹ y sở dĩ gả cho Lâm Kiến Thiết, chính là vì sự chuyên chú của Lâm Kiến Thiết.

Thật ra khi được người ta giới thiệu, Vương Bội không xem trọng Lâm Kiến Thiết. Bà ột mét sáu mươi tám, mà Lâm Kiến Thiết mang giày cũng chỉ mới một mét bảy mươi hai.

Nhưng Lâm Kiến Thiết đối với bà là vừa gặp đã yêu.

Thế là chỉ cần Vương Bội đi làm, ông sẽ phụ trách đưa đón, chỉ cần không lái xe, mỗi ngày ông sẽ đứng giờ đợi ở cửa công xưởng.

Lúc đó vé xem phim còn là vật hiếm, mà Lâm Kiến Thiết vừa mua đã mua hơn mười vé, tặng cho cả viện, thế là bất luận công xưởng hay láng giềng, đều biết ông là bạn trai của Vương Bội.

Lúc đó, còn là thời đại vật giá khá khắt khe, mà Lâm Kiến Thiết lái xe cho công ty rau cải, cho nên đậu hủ cải trắng luôn có thể được nhiều hơn người khác một chút, những thứ này ông cũng đều tặng cho nhà Lâm Bội.

Quỳ dưới đất rửa chân ẹ Lâm Bội, lễ tết tặng thịt heo.

Thế là ba năm sau, Vương Bội cuối cùng cũng gả cho Lâm Kiến Thiết.

Mấy năm đầu, hai người cũng vô cùng hòa hợp. Lâm Dục có một ấn tượng rất sâu sắc, chính là một nhà ba người đi trên đường, lúc đó y không quá bốn năm tuổi đi ở sau, mà Lâm Kiến Thiết và Vương Bội nắm tay đi phía trước.

Nhưng đợi tới mười tuổi, thì thấy chính là Lâm Kiến Thiết liên tục ngoại tình, liên tục tìm nhiều người phụ nữ.

Nghe nói chồng ngoại tình, người nhà luôn biết cuối cùng, nhưng thật ra sao có thể? Thời gian của một người dùng ở đâu có thể thấy được. Lòng một người dùng ở đâu cũng có thể thấy được.

Khi người đó không còn ở nhà ăn cơm, không còn ở cùng người nhà, khi luôn tìm lý do biến mất, cho dù đứa trẻ mười tuổi cũng có cảm giác.

“Tôi sợ bỏ rơi anh!”

Lâm Được là sợ y sẽ trở nên giống cha mình, có lẽ ban đầu là yêu, có lẽ ban đầu rất tốt rất tốt, nhưng, sẽ nửa đường thay đổi.

Caesar cúi đầu cười khổ.

Hắn nhớ mình từng nói với Lâm Được về tuổi thơ đó.

Người mẹ xinh đẹp dựa vào cửa sổ đợi người cha già lâm, tình cảnh đó, khắc sâu nhất trong ấn tượng của hắn.

Từ một trình độ nào đó, hắn và Lâm Được có trải nghiệm như nhau. Nhưng Lâm Được sợ, là bỏ rơi người khác, mà hắn, thì là sợ bị bỏ rơi.

Lâm Được ngủ tới trưa, ngày hôm sau tỉnh lại, thấy Caesar ngồi trước bàn máy tính. Y gãi đầu, nhìn đồng hồ, sau đó kinh ngạc nhảy lên: “Máy bay của cậu hai!”

“Đã bay rồi.” Caesar ngồi trước bàn mở miệng.

“A?”

“Cậu ta cũng không muốn cậu đi tiễn.”

Lâm Được sững người, sau đó lắc đầu, đi vào nhà vệ sinh.

“Lâm Được.”

Caesar đột nhiên mở miệng, Lâm Được quay người lại, thấy hắn đang nhìn mình.

“Chúng ta ước định đi, nếu có một ngày cậu muốn bỏ rơi tôi, vậy thì, trước đó tôi sẽ bỏ rơi cậu.”

Hắn nói xong, cúi đầu xuống tiếp tục nhìn máy tính, để lại Lâm Được đang sững sờ nơi đó, qua một lúc lâu, y mới phản ứng lại: “Đây là ước định?”

“Ừ, cậu suy nghĩ đi, suy nghĩ xong cho tôi biết.” Caesar vẫn không ngẩng đầu lên, “Còn nữa, qua vài ngày nữa, chắc chính là nghi thức gia nhập của cậu rồi.”

“Nghi thức gì?”

“Cậu lấy được một vòng tay, cho nên, cũng có thể trở thành cao thủ rồi.”

“Cái này cũng cần nghi thức?”

“Ừ, cũng phải chính thức chút.”

“Vậy, tôi có thể không tham gia không?”

“Cậu nói đi?”

“Tôi cảm thấy có thể, anh xem, nghi thức này thật ra là tác phong của chủ nghĩa quan liêu, anh biết chủ nghĩa quan liêu là một biểu hiện của xã hội tiến bộ, biểu hiện này ở chính phủ...”

“Cậu có ý kiến gì có thể nói với Vua sư tử, sau đó anh ta sẽ mở hội nghị. Người cự tuyệt gia nhập thế này, theo như tôi biết, gần như không có. Cho nên, bọn họ có thể sẽ cho rằng cậu khinh thường bọn họ.”

Lâm Được không nói nữa, cho dù là y thì cũng biết, nếu tạo ra hiểu lầm này, sau này sẽ phiền phức lớn.

Tập đoàn cá mập, không phải là tên một công ty, nói thật ra, có lẽ giống như một salon, hoặc là một đoàn thể nhỏ.

Nhưng, toàn nước Mỹ, thậm chí toàn thế giới có vô số người muốn gia nhập vào đoàn thể này, chẳng qua tiểu đoàn thể này, khi nhiều nhất cũng không tới sáu mươi người___ cao thủ luôn hiếm hoi.

Bình thường mà nói, tập đoàn cá mập một năm chỉ có một lần tụ hội, cũng là đấu xếp hạng nội bộ, nếu có chuyện không thể tham gia, thì sẽ từ vị trí cũ lùi xuống một hạng, liên tục ba năm vắng mặt, trừ những thành viên đạt được vinh dự cả đời thì, người vắng mặt sẽ bị xóa tên.

Kết quả đấu xếp hạng nội bộ thế nào, người ngoài không biết, giành được thứ hạng càng cao sẽ có quyền lợi gì, người ngoài càng không biết. Cho dù là những người hiếm hoi bị xóa tên, đối với việc này cũng không lên tiếng.

Mà trừ tham gia thi đấu ra, lý do khác có thể khiến họ tụ hội, chính là nghênh đón người mới.

“Các vị khán giả, hiện tại chúng ta đang ở đại sảnh khách sạn Boots. Tuy WPS năm nay đã chuyển tới JA, nhưng, hội nghị của tập đoàn cá mập, vẫn cử hành ở trung tâm giải trí lâu năm này.”

Sức ảnh hưởng của đài truyền hình 3W rất lớn, lần này bọn họ không chỉ lấy được quyền phát sóng của WPS, còn lấy được quyền phỏng vấn hiện tại, đương nhiên, chỉ là phỏng vấn bên ngoài. Ike lại lần nữa bình luận: “Hiện tại, chúng ta đều biết cao thủ có bốn mươi ba vị, nhưng hôm nay, chúng ta sắp tận mắt chứng kiến người thứ bốn mươi bốn ra đời! Hiện tại chúng ta đang thấy Kẹo que, sau khi Hoa Hồ tử hoàn toàn rút lui, trước mắt anh ta là cao thủ người Hoa duy nhất được công nhận, đương nhiên, còn cần phải trải qua một nghi thức.”

Ổng kính nhắm vào Lâm Dược, âu phục đen, sơ mi đen, cà vạt đen, trông không giống với tham gia gia phong cho lắm, mà giống tham gia tang lễ hơn.

Chẳng qua so với hình thái công tử tài hoa của y, lúc này càng có cảm giác cấm dục.

Gương mặt hao gầy___ Còn chưa hoàn toàn bổ lại.

Ánh mắt hơi mang lo âu___ Y thật sự không muốn gia nhập vào hiệp hội cá mập gì đó.

Khóe môi mím lại___ Lạc Lạc gần đây thật kỳ cục.

Tóm lại, hình tượng linh mục bi tình khổ này, lập tức khiến khán giả trước tivi nảy sinh liên tưởng sâu xa, mà những liên tưởng này gộp lại, quy tới gốc rễ, thì thành___ Ngựa hoang đang ở đâu?

Ngựa hoang đã biến mất hai tháng rồi, có phải là vì...? Hay là...? Mà sau khi thấy Caesar, mọi người liên tưởng càng nhiều.

Nếu muốn tìm một câu hình dung cho những liên tưởng này, đó chính là... khi nam bá nam?

Lâm Dược và Caesar đương nhiên không biết khán giả trước tivi tưởng tượng thế nào về họ, hai người nắm tay vào hội trường.

Tuy một tháng trước đã bắt đầu thông báo, nhưng vẫn có tám cao thủ không thể đích thân tới, chẳng qua hai trong số họ đã phái đại diện tới, còn sáu người kia cũng dùng phương thức khác nhau thông báo cho Vua sư tử người chủ tịch đại hội lần này, đối với sự gia nhập của Lâm Dược, bọn họ biểu đạt hoan nghênh.

Cho dù bọn họ và Lâm Dược không có giao tình gì, nhưng vẫn phải nể mặt Caesar mấy phần, huống hồ, ở đây còn có liên quan tới lợi nhuận về phương diện Châu Á.

Hơn nữa về thuật đánh bài, Lâm Dược từng thắng Hoa Hồ tử cũng đủ tư cách.

Vua sư tử cầm micro đứng trước bục, trước tiên nói một đồng lời nhảm, nội dung trong đó không có bất cứ khác biệt gì với nghi thức trao thưởng khác, người ở dưới cũng không thúc giục. Dù sao muốn tìm một cao thủ nhiệt tình như thế là rất khó, nếu Vua sư tử không làm, chỉ sợ bọn họ không tìm được người thứ hai.

Hơn nữa loại dài dòng này, hai ba năm cũng không thấy được một lần, bọn họ ngược lại có thể nhẫn nại.

Sau khi nói một đồng lớn, Vua sư tử cuối cùng chuyển tới vấn đề chính: “Ở đây chúng ta có bạn bè nước Mỹ, có bạn bè nước Anh, có bạn bè nước Pháp và bạn bè Tây Ban Nha, nhưng chúng ta vẫn luôn thiếu bạn bè Châu Á. Lần này, chúng ta cuối cùng có một người bạn Châu Á, Kẹo que tới từ TQ! Tôi đề nghị, hoan nghênh cậu ta gia nhập!”

“Nhất trí!”

“Đồng ý!”

“Không ý kiến.”

“Bỏ quyền.”

...

Mọi người thay nhau giơ tay biểu đạt thái độ, đa số mọi người đều đồng ý, số ít thì cũng bỏ quyền. Chuyện bỏ quyền này không quan trọng, chỉ cần người ủng hộ vượt quá hai phần ba, đương nhiên có thể thông qua.

“Tôi phản đối!”

Đột nhiên, trong một đồng tiếng nhất trí, xuất hiện một âm thanh không hài hòa. Vịt con xấu xí đứng lên khỏi chỗ ngồi của mình, đi tới trước bục, đối diện mọi người, lặp lại lần nữa: “Tôi phản đối! Tôi dùng tư cách thứ hạng ba mươi ba của mình phản đối!”

Hoàn toàn kinh ngạc.

Thật ra khi Vịt con xấu xí nói mình phản đối, đa số mọi người đều không cảm thấy bất ngờ, dù sao bọn họ đều có mơ hồ nghe tin đồn đó, nhưng, câu cuối cùng thì không giống nữa.

Nếu Vịt con xấu xí chỉ đơn thuần phản đối, thì không quan hệ, lúc này đa số mọi người trên cơ bản đều đã đồng ý, cho dù cô phản đối, cũng không có trở ngại. Nhưng nếu lấy thứ hạng của mình ra phản đối, thì chính là lấy tư cách của mình tại tập đoàn cá mập để phản đối, nếu phản đối thành công, thì không sao cả. Mà nếu thất bại, thì sẽ bị khai trừ.

94. Chương 94

Là một cao thủ thì có quyền lợi gì?

Điểm đầu tiên, là phương diện an toàn. Rất ít người sẽ bắt cóc cao thủ, đương nhiên, ở đây là chỉ bắt cóc bình thường.

Không phải nói không có ai đánh chủ ý với các cao thủ, cũng không phải nói bên cạnh cao thủ có bảo vệ không chút sơ hở. Mà là đối với bắt cóc, tất cả cao thủ đều sẽ liên hệ với nhau, sau đó tiến hành treo thưởng bắt người.

Năm mươi ngàn, năm trăm ngàn, năm triệu, năm mươi triệu thậm chí năm trăm triệu!

Khi tiền thưởng càng nâng cao, bạn sẽ phát hiện mình không thể di chuyển, thậm chí ngay cả đồng bọn của bạn cũng có thể phản bội bất cứ lúc nào.

Mà nếu nói bạn đơn độc thực hiện, vậy thì, bắt người giấu ở đâu? Hành động thế nào? Thức ăn và nước uống của bạn rồi bạn còn phải đi đưa tin, mỗi một hành động đều có thể cho người khác biết bạn đang ở đâu, sau đó, bạn sẽ đối mặt với bại lộ, và trở thành kẻ địch của tất cả.

Có lẽ mạng internet cung cấp cho bạn rất nhiều tiện lợi, nhưng khi tiền thưởng treo giải cao tới mức mấy chục triệu thậm chí cả trăm triệu đô la, bạn sẽ phát hiện, trên mạng cũng có rất nhiều cạm bẫy.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Ngựa hoang sống mơ màng ở bên ngoài, cũng không ai làm gì hấn.

Trong tập đoàn này, bạn cũng có thể dùng một phần tiền công, cao thủ tùy bình thường đều có nguồn tiền, nhưng cũng có lúc không tiền, khi bạn cần, bạn có thể chiếu theo thứ hạng của mình, xin số tiền tương ứng. Đương nhiên là có giới hạn, một điều trong đó, chính là không thể xin sau khi phá sản.

Nếu bị người đánh bại, nếu vào một cuộc đấu bạn mất hết tất cả tài sản, ít nhất trong ba năm, bạn sẽ không bị xóa tên, nhưng, bạn nhất định phải dựa vào sức của mình đứng lên trở lại, chứ không thể dựa vào số tiền này mà thắng lại tiền của mình.

Đương nhiên, đối với các cao thủ thứ thực dụng nhất, vẫn là danh tiếng.

Trở thành cao thủ được công nhận, vậy thì, bất luận bạn đi làm tản khách, hay là quay quảng cáo cho người khác, giá của bạn đương nhiên sẽ khác trước.

Vịt con xấu xí xếp thứ ba mươi ba trong số cao thủ, không phải hạng rất cao, nhưng với lý lịch của cô thì đã là không tồi.

Hiện tại cô dùng thứ hạng của mình để phản đối Lâm Dục, đó chính là đang khiêu chiến với Lâm Dục, nếu cô thắng, thì Lâm Dục ít nhất trong vòng ba năm không thể được kết nạp nữa. Còn nếu cô thua, thì cô còn có một cơ hội chọn lựa.

Đây cũng là một sự thiên vị của hiệp hội cá mập đối với hội viên, nếu hội viên nào lấy thứ hạng của mình phản đối, vậy thì người đó có hai cơ hội, một lần là của mình, một lần là rút được. Cũng có nghĩa là, người bị cô phản đối nhất định phải thắng hai người liền, mới có thể chính thức trở thành hội viên.

Đương nhiên, người bị chọn trúng không được hưởng gì, người đó chỉ tận chức trách và nghĩa vụ của mình thôi. Cho nên bất luận thắng thua đều được. Đương nhiên, vào trường hợp thế này hầu như không có ai sẽ cố ý thua, cho dù không tổn thất về thực chất, ít nhất, cũng không dễ nghe.

Mà nếu người bị phản đối đó thật sự toàn thắng, thì y có thể trực tiếp thay thế thứ hạng của người kia, tất cả quyền lợi và phúc lợi của nguyên hội viên đều thuộc về y, mà không phải trực tiếp xếp hạng chót như những người mới khác.

“Vịt con xấu xí...”

Vua sư tử muốn khuyên, khi hắn vừa mở miệng, Vịt con xấu xí đã đi xuống, trực tiếp tới trước mặt Lâm Dục: “Tôi không phải đang nhắm vào anh, tuy tôi không thích anh, nhưng, tôi không phải nhắm vào anh, tôi chỉ là, đang nhắm vào chính mình.”

Cô nói xong, nói với Vua sư tử: “Có thể chọn người rồi.”

Người được chọn sẽ do rút thăm sau khi đưa ra phản đối, đây cũng là để chuẩn bị thời gian cho người bị chọn trúng, dù sao cao thủ đều bận rộn, cho dù khá rảnh rỗi, cũng có cuộc sống riêng, sẽ không nguyện ý ở lại đây quan sát thi đấu.

Thấy cô đã quyết tâm, Vua sư tử cũng không tiện nói thêm, chỉ bảo người chuẩn bị.

Lúc này hưng phấn nhất chính là đài truyền hình 3W, bọn họ được quyền phát sóng lần này, nhưng nhiều nhất cũng chỉ có thể quay vài thứ mọi người đều biết, chẳng hạn Vua sư tử dài dòng, chẳng hạn Lâm Dục lên bục nhận huy hiệu, sau đó thì sao? Điều quý nội bộ, nghi thức nhập hội của Lâm Dục những thứ này bọn họ đều không thể quay.

Nếu không phải WPS mới kết thúc không lâu, sức ảnh hưởng của poker Texas còn không tồi, nếu không phải Lâm Dục thời gian trước rất nổi bật, nếu không phải bọn họ chưa từng quay được cảnh người Châu Á trở thành cao thủ, thì một vài người của đài truyền hình thậm chí cảm thấy chi tiền cho việc này thật không đáng.

Nhưng hiện tại, nghe thử Ike đang la hét đi: “Các bạn khán giả, đây là một cục diện tuyệt đối hiếm gặp! Vịt con xấu xí dùng thứ hạng của mình phản đối Lâm Dục, a trời ơi, lần đầu tiên tôi biết Vịt con xấu xí là hạng ba mươi ba đó. Đương nhiên, hiện tại đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là, có lẽ chúng ta không chỉ có thể xem được một cao thủ mới ra đời, mà còn có thể thấy một cao thủ rơi xuống! Nếu Kẹo que chiến đấu thành công, vậy Vịt con xấu xí sẽ bị khai trừ, trong sáu năm kế, cô không được kết nạp lại!

“Vịt con xấu xí tại sao phải mạo hiểm lớn như thế để phản đối Kẹo que, có lẽ, chúng ta cuối cùng có thể chứng thực hai lời đồn trước đó, ở đây, tôi chỉ có thể nói một câu... sự ghen tỵ của phụ nữ, thật đáng sợ. Đương nhiên sự ghen tỵ của đàn ông cũng đáng sợ.”

Sau khi nói xong, hần sợ bị người theo chủ nghĩa nữ quyền phản đối, nên vội bồi thêm một câu.

Mà lúc này, thứ chuẩn bị xong đã được bưng lên.

Thật ra không khác gì rút thăm ở đầu đường, chỉ là một hộp chứa thủy tinh, và mấy chục tờ giấy màu.

Vua sư tử gọi Lâm Dực lên bục: “Kẹo que, rút một lá ở đây đi, có lẽ, vận mệnh của cậu nằm ở đây.”

Đối với Vua sư tử, trình độ của Lâm Dực không thua kém Vịt con xấu xí, có lẽ còn cao hơn một chút, dù sao y từng thắng Hoa Hồ tử. Đương nhiên, cho dù cao cũng có hạn, dù sao Hoa Hồ tử đã rửa tay chậu vàng nhiều năm rồi, cho nên trong suy nghĩ của ông, thực lực của Lâm Dực nằm khoảng hạng hai mươi lăm đến ba mươi lăm.

Nếu Lâm Dực rút được sau hạng ba mươi lăm, thì chắc không có vấn đề. Ngược lại, nếu y rút được trước hạng năm...

Lâm Dực rút một tờ trong đó ra, sau đó đưa cho Vua sư tử, Vua sư tử nhận lấy mở ra, mặt lập tức cứng ngắt.

“Kẹo que rút được...” Qua một lúc, hần mới có chút gian nan mở miệng: “Là số một.”

Toàn trường huyên náo, cho dù là các cao thủ về mặt bình tĩnh cũng không khỏi chau đầu ghé tai. Vịt con xấu xí sững sờ, sau đó, lộ ra một nụ cười phức tạp.

“Số một! Là số một!” Ike gần như muốn ăn luôn micro, “Số một là ai chúng ta không biết, nhưng nếu đã xếp hạng theo thực lực của các cao thủ, có lẽ, chúng ta đều biết số một là ai!”

“A, Jesu thượng đế thánh mẫu! Thật điên cuồng! Là số một! Chúng ta thử nói đi, số một này, chính là đại đế, cuộc đấu của đại đế và kẹo que! Cuộc đấu giữa họ!”

Trước tivi cũng sôi sục, mọi người hưng phấn hai mắt phát sáng, hai má đỏ bừng.

Kẹo que và đại đế!

Cái gì? Cuộc đấu này không đáng xem? Thực lực chênh lệch quá lớn?”

Người nói vậy nhất định bị khinh thường: “Anh bạn, anh tới từ sao hỏa phải không, không biết quan hệ giữa Kẹo que và đại đế à? Thi đấu? Ai xem thi đấu chứ! Trọng điểm của trận đấu này nằm ngoài thi đấu!”

Kẹo que và Vịt con xấu xí!

Kẹo que và đại đế!

À, thật sự là một kết quả rút thăm mỹ diệu nhất.

Nhưng, mọi người luôn tham lam, vẫn có người tiếc nuối cảm thán thế này: “Bọn họ không nên chỉ rút một lần, nếu có hai cái, có lẽ còn có thể rút được Ngựa hoang, như thế mới hoàn mỹ.”

Đương nhiên, đời người luôn có tiếc nuối, hoàn mỹ như thế... ừm, cũng là không đúng. Thật ra cho dù là vậy, cũng có luận điệu âm mưu luận xuất hiện.

Bốn mươi ba vị cao thủ, trừ bỏ Vịt con xấu xí, còn bốn mươi hai vị. Tỷ lệ một trên bốn mươi hai, vận may cỡ nào đây?!

“Tôi đánh cược, nhất định có ẩn ý bên trong.”

“Có lẽ người ái mộ của Vịt con xấu xí cố ý động tay chân?”

...

Giấy trong hộp thủy tinh là in từ máy tính ra, sau đó giám đốc bộ phận bảo vệ và giám đốc bộ quan hệ xã hội của khách sạn Boots cùng cắt ra xếp lại dưới sự giám sát của hai cao thủ.

Thế là, bốn người này trở thành tiêu điểm bị quan sát. Đặc biệt là hai cao thủ giám sát kia: Người khổng lồ và Dã thú. Người khổng lồ đã kết hôn sinh con, tạm thời bị loại bỏ hiềm nghi, thế là Dã thú độc chiếm số một.

Dã thú sở dĩ gọi là Dã thú, trừ phong cách đánh bài hoang dã của hắn, còn vì hắn có một màu tóc như dã thú, về điểm này, từng có người cảm thán: “Thật là, tôi cảm thấy mỗi ngày anh ta đều phải cạo mặt, nếu không vừa ra cửa đã bị tóm về vườn động vật nguy hiểm rồi.”

Câu nói này, tuy đang chê bai hắn, nhưng thật ra, có luận cứ thật sự.

Thế là hiềm nghi vừa đưa ra, mọi người lại bắt đầu triển khai đại biện luận về mỹ nữ và dã thú.

Đương nhiên, bất kể tám nhắm có sôi sục cỡ nào, tin đồn trên mạng có nhảy vọt cỡ nào. Lâm Dực sắp thi đấu hai lần là sự thật.

Thế là, trận đầu tiên theo yêu cầu của Vịt con xấu xí định vào ba ngày sau, trận thứ hai, Caesar nói thế này: “Trong một tháng, lúc nào tôi cũng không có vấn đề.”

Thế là Vua sư tử liền quyết định nửa tháng sau, coi như là một thời gian khá công bằng. Nếu Lâm Dực thắng Vịt con xấu xí, cũng có thể có hơn mười ngày nghỉ ngơi.

Thi đấu đương nhiên không phải tiến hành không nghỉ, cuộc đấu kiểu này thời gian chỉ có một ngày, nói chính xác hơn, là hai mươi bốn tiếng.

Cũng có nghĩa là, nếu sau hai mươi bốn tiếng vẫn không hoàn toàn phân thắng bại, thì sẽ luận số chip để quyết định.

Sau khi trở về, Lâm Dực không cảm thấy vô cùng hưng phấn, y nghĩ trái nghĩ phải một lúc mới nói: “Lạc Lạc, anh nói xem nếu tôi cố ý thua, có phải có vấn đề không?”

“Vậy phải xem cậu làm thế nào.”

“Ý của anh là, chỉ cần tôi làm không rõ ràng, không bị người khác nhìn ra là được? Tôi có thể cố ý thua?”

“Đây là ván đấu của cậu, tôi không thể chi phối. Nhưng mà...” Caesar nói, hôn lên mặt y một cái, “Tôi đương nhiên hy vọng cậu có thể ở bên cạnh tôi.”

Giọng hắn thấp nhẹ, một câu vô hạn thâm tình, Lâm Dực ngây ra một lúc, sau đó nhảy bắn lên lao vào nhà vệ sinh, trong một phút truyền ra tiếng nôn khan.

Qua một lúc lâu y mới từ trong bước ra, “Lạc Lạc, sau này anh đừng nói như thế nữa, nếu không sẽ dẫn tới hiểu lầm.”

“Hiểu lầm gì?”

“Anh xem anh nói như thế, tôi sẽ muốn ới, tôi mà ới, người khác nói không chừng sẽ cho rằng tôi có bầu rồi.”

Khóe môi Caesar co giật, phun ra từ kẽ răng: “Cậu sinh được sao?”

Lâm Dực ngẫm nghĩ, nói: “Hiện tại không phải có đàn ông sinh con sao?”

...

Thời gian ba ngày trôi qua rất nhanh, cuộc đấu lần này vẫn ở tại Boots. 3W và Boots là quan hệ hợp tác lâu năm, điểm này có thể nhìn ra từ việc nhiều năm hay họ giành được quyền phát sóng WPS, cho dù năm nay địa điểm thi đấu chuyển tới JA, Caesar cũng muốn cho họ tiện lợi.

Đương nhiên, phí phát sóng lần này cũng không rẻ, có người trong đài truyền hình tiết lộ, cao hơn cả lần với Hoa Hồ tử, nhưng hắn đồng thời cũng nói, cho dù là vậy, cũng là có tính toán.

Đương nhiên là có tính toán.

Lúc đó, Lâm Dực là ai, mọi người không biết. Hoa Hồ tử là ai, tuy rất nhiều người biết, nhưng đối với đại chúng, ông chỉ là một cao thủ quá khứ, hơn nữa là một cao thủ đã già.

Mà hiện tại bọn họ đã rất quen thuộc Lâm Dực, đối với Vịt con xấu xí, cũng có ấn tượng sâu sắc___ Giới nữ xinh đẹp trong cao thủ không nhiều.

Tuần nam mỹ nữ, trò cược ái tình, a, quả thật là còn cũ rích hơn cả phim truyền hình cũ rích, cho dù mấy thím trung niên không hiểu gì về poker Texas cũng hưng phấn ngồi trước tivi, vừa đan áo vừa nhìn chăm

chằm tivi, đồng thời hỏi con trai hỏi chồng bên cạnh: “Đại đế là ai? Kẹo que là người nào? Ừm, đẹp trai đó. Ngựa hoang thì sao? Sao em không thấy cậu ta? Cậu nhóc đó em biết!”

Trên chiếc bàn dài hình vuông, Lâm Được và Vịt con xấu xí ngồi đối diện, nhà cái đứng giữa.

Lâm Được cười chào Vịt con xấu xí, Vịt con xấu xí lạnh nhạt lịch sự gật đầu.

“Anh từng đồng tình với tôi, tôi cũng từng muốn tranh thủ sự đồng tình của anh, nhưng hiện tại không cần.” Sau khi ngồi xuống, Vịt con xấu xí mở miệng, “Cho nên, tôi hy vọng ván đấu lần này là công bằng.”

Lâm Được nhìn cô một cái.

Vịt con xấu xí lại nói: “Nói thật, có lúc tôi cảm thấy sự lương thiện của anh là ngu xuẩn. Đặc biệt là ở mặt này, đối với ai cũng không tốt. Hôm trước còn có người hỏi tôi, có phải đã điên rồi không. Có lẽ tôi điên thật rồi, nhưng, tôi chỉ là không muốn thấy các anh. Tôi không muốn khi nhìn thấy anh ấy lại thấy anh, khi thấy anh lại thấy anh ấy, anh hiểu không? Nhưng tôi càng không muốn anh cố ý thua tôi, tôi dùng thứ hạng của tôi để phản đối anh, không phải để đổi lấy một cuộc đấu gian dối.”

Ban đầu Lâm Được còn cười hi hi, nghe cô nói dần, cũng thu lại còn mỉm cười, cuối cùng y gật đầu: “Tôi biết rồi.”

3W tuy có quyền phát sóng, nhưng cũng như WPS, bọn họ không thể truyền âm thanh, lúc này thấy Vịt con xấu xí và Lâm Được nói chuyện, khán giả trước màn hình vô đầu bứt tai đồng thời liên tưởng tùm lum.

“Nói gì vậy.”

“Đang tuyên chiến sao.”

“Hay là đang đàm phán?”

...

Vào lúc này, nhà cái đã phát bài riêng. Bài riêng của Lâm Được khá lớn, một đôi J, Vịt con xấu xí thì là một con K chuẩn và một con 8 chuẩn.

Vịt con xấu xí là dealer, cô đẩy ra một trăm.

Số chip của cuộc đấu này được quy định, ban đầu loại thi đấu này là năm trăm đô la, mà hiện tại đã biến thành năm triệu. Mà số chip đương nhiên cũng là hai bên chuẩn bị.

Năm triệu không nhiều lắm, nhưng cũng không phải ít, nếu chỉ nói tiền mặt, cao thủ bình thường có thể lấy ra không mấy chục triệu, cao thủ đương nhiên có thể kiếm, nhưng đồng thời tiêu phí của họ cũng lớn, cuối cùng, trừ số cực ít như Caesar mở sòng bài của mình, những người khác đều vẫn là kẻ làm công.

Năm triệu, đã tương đương với một phần mười rồi.

Lâm Được nhìn bài riêng của mình một cái, cũng theo.

Nhà cái phát ba lá Flop.

95. Chương 95

Q rô, J chuẩn, 3 rô!

“Có một con J, Kẹo que đã có xám chi!”

Ike la lên trong tivi. Cuộc đấu hai người thế này, lại phát sóng trực tiếp, muốn khán giả dừng lại trước tivi thời gian dài, có thể nói toàn bộ dựa vào công lực của bình luận viên.

Hắn phải không ngừng nói những thứ hấp dẫn người khác, thật ra loại thi đấu này còn dễ bình luận, dù sao vô cùng có mách khéo, nhưng cũng không thể luôn lấy chuyện tai tiếng ra nói, cho nên khi một bên cầm được bài khá lớn, hắn sẽ la hét một hồi.

Lâm Được có ba con J, mà Vịt con xấu xí có con K là cao nhất, xét tỷ lệ, Vịt con xấu xí chỉ có năm phần trăm thắng, nhưng cô lại đẩy ra hai trăm.

“Có lẽ cô ấy cảm thấy còn hy vọng là thùng? Có lẽ cô đang cướp gà?”

Ike phân tích, mà đám người Vua sư tử thì lại nghĩ khác: Vịt con xấu xí chắc là đang đánh giá.

Tuy từng giao thủ ở WPS, nhưng đấu hai người và đấu nhiều người sẽ khác, mà Lâm Được cũng không có quá nhiều tư liệu truyền ra ngoài, cho nên khi mới bắt đầu, phải lấy vài ván để thăm dò, cũng là bình thường.

Khi mọi người đang nghĩ như thế, Lâm Được lại bỏ bài.

“Kèo que bỏ bài rồi, làm vậy, làm vậy thật khiến người nghi hoặc, anh ta có chín mươi bốn chấm ba mươi bốn phần trăm sẽ thắng, lại bỏ bài, đây là sự hàm súc của người phương đông sao? Phong độ quý ông sao?”

Mọi người không hiểu, nhưng Lâm Được vẫn bỏ bài. Y không chỉ bỏ ván này, mà còn bỏ liền ba ván.

Sắc mặt Vịt con xấu xí trở nên khó coi, khi Lâm Được lại bỏ một ván, cô nhin không nổi mở miệng: “Anh đang làm gì? Anh cho rằng tôi cần sự nhường nhịn này sao?”

Lâm Được nhìn cô một cái, chậm rãi nói: “Tại sao cô lại cho rằng tôi đang nhường cô?”

“Anh làm rõ ràng như thế, còn hỏi tôi tại sao?”

“Tôi rất thất vọng.” Lâm Được thở dài, “Vô cùng thất vọng. Bọn họ luôn nói với tôi cao thủ lợi hại thể nào tài ba thể nào, trước kia tôi cũng luôn cảm thấy cao thủ là cao không thể với, nhưng, cô lại khiến tôi vô cùng thất vọng. Tôi chẳng qua là bỏ sáu ván, cô đã kích động rồi, thật khiến tôi hoài nghi trình độ của cô.”

Vịt con xấu xí hít sâu một hơi, không ngờ Lâm Được lại nói như thế.

Lâm Được sai tay: “Khi ngồi lên cái bàn này, cô chính là kẻ địch của tôi. Cô nên nghĩ làm sao giải quyết tôi, chứ không phải là tôi có đang nhường cô không. Cô nhìn đi, điểm này, ngay cả một lính mới như tôi cũng biết, sao cô lại không biết chứ?”

Lời này, khiến đám người Vua sư tử lũ lượt gật đầu, Vịt con xấu xí cố gắng khống chế cảm xúc của mình. Chỉ là Caesar thì ngẩng đầu lên nhìn trần nhà. Người khác không biết, hắn lại rất rõ, sáu ván này, sở dĩ Lâm Được không ngừng bỏ bài, nguyên nhân lớn nhất, chỉ sợ là y còn chưa tỉnh.

Trước kia, Lâm Được làm việc và nghỉ ngơi bình thường, ngủ nghỉ bình thường. Mà WPS hơn một tháng này đã nhiễu loạn đồng hồ sinh học của y, đương nhiên, quan trọng nhất là, hơn một tháng dưỡng thương, lại tạo nên thể chất mỗi ngày phải ngủ mười hai tiếng đồng hồ. Y không ngủ trễ, mỗi ngày mười giờ đều leo lên giường, sau đó ngủ thẳng tới mười giờ sáng hôm sau. Hôm nay trận đấu bắt đầu lúc chín giờ, vì thế hơn tám giờ y đã phải thức dậy. Lúc ăn sáng còn oán trách.

“Quy củ này thật không tốt chút nào, anh nói xem muốn thi đấu, còn phải giới hạn thời gian. Phá hoại đồng hồ sinh học của người khác là chuyện vô cùng thất đức đó. Trước kia nước Anh có một học giả, gọi là gì nhỉ? Người ta có thói quen sau khi tỉnh lại sẽ nằm trên giường một hai tiếng, bao nhiêu tác phẩm đều được tạo nên vào lúc đó. Kết quả là Elizabeth hay là Victoria, kêu người ta giảng bài, đã làm rối đồng hồ sinh học của người ta. Kết quả chuyên gia học giả đáng thương đó đi giảng được mấy lần, trở về liền bệnh chết.”

“Đương nhiên, thân thể tôi khỏe mạnh, không dễ chết. Nhưng, tôi sẽ thua đó. Lạc Lạc, anh nói một tiếng này tôi làm sao chịu nổi, hay là tôi trực tiếp nhận thua đi? Hay là, tôi bỏ bài suốt một tiếng?”

Caesar lúc đó không để ý tới y, trực tiếp ném khăn lau mặt cho y. Hắn đã cảm thấy Lâm Được ngủ đủ nhiều rồi, trước kia là muốn dưỡng bệnh, hiện tại đã khỏe rồi, đương nhiên phải hồi phục nghỉ ngơi bình thường, chưa tỉnh? Lên bàn rồi tự nhiên sẽ tỉnh.

Nhưng hiện tại xem ra, Lâm Được rõ ràng định thực hiện kế hoạch của mình. Hắn nhìn Vịt con xấu xí một cái, lại di chuyển ánh mắt, hắn đã có thể tưởng tượng được, một tiếng sắp tới, Vịt con xấu xí sẽ khó chịu cỡ nào.

Không chỉ là Vịt con xấu xí khó chịu, Ike càng khó chịu. Lâm Được bỏ bài bỏ bài rồi bỏ bài, hắn đã sắp phát điên rồi. Cần được bài tập, anh bỏ. Cần hai con A, anh bỏ cái gì chứ. Cược mù 25000/50000 quá nhỏ? Nhưng anh bỏ mười ván đã là ba trăm bảy mươi ngàn, hiện tại còn chưa tới nửa tiếng, anh đã sắp bỏ một triệu rồi, một phần năm số chip của anh, lẽ nào anh chuẩn bị bỏ luôn năm triệu? Vậy không bằng dứt khoát thua sạch một ván luôn đi!

Bàn đấu buồn tẻ, nhưng trên mạng thì lại vô cùng náo nhiệt, mọi người thảo luận đủ kiểu về chuyện Lâm Được bỏ bài. Có người nói thật ra y thích Vịt con xấu xí. Có người nói y vốn là một đôi với Ngựa hoang, chính là bị Caesar đánh gãy uyên ương. Đương nhiên, cũng có người nói y đang giăng cuộc, chuyện bỏ bài này là một sách lược.

Người phát biểu lời này còn viết cả bài dài, dẫn chứng rất nhiều ván đấu kinh điển, phân tích chuyên nghiệp, nhưng rất nhanh, bình luận này bị đẩy xuống dưới, so với loại chuyên nghiệp này, mọi người thích nhiều chuyện hơn.

Cách một cái, kim giờ nhảy tới số mười, trong mắt Caesar, Lâm Được rõ ràng giật mình một cái. Đương nhiên cú giật mình này đều chỉ giống như bước di chuyển của kim giờ, trong mắt mọi người, Lâm Được vẫn ngồi như thế, lưỡi biếng lặt bài.

“Anh chuẩn bị bỏ bài tới lúc nào nữa?” Vịt con xấu xí chậm rãi mở miệng, cô nghịch đồng chip năm mươi ngàn. “Anh cảm thấy bỏ bài thế này có tác dụng sao? Đối với tôi, tác dụng lớn nhất chính là tiêu hao số chip của anh.”

Lâm Được đang giăng cục.

Vịt con xấu xí cũng cho là thế, trong một tiếng này, mỗi ván cô đều vô cùng cẩn thận, bỏ bài không ngừng như thế, bình thường đều là đang giăng bẫy. Vì thế, mỗi khi đặt cược cô đều sẽ suy nghĩ kỹ.

Lâm Được theo cược, cô sẽ nghĩ, có lẽ chính là ván này. Mà Lâm Được không theo cược, cô lại tiếc nuối.

Kiểu suy nghĩ này, tuy khó chịu, có điều, cô cũng không phải chưa từng trải qua, lúc này mở miệng, mục đích là muốn áp đảo Lâm Được.

“Đừng khai chiến tại địa điểm dự tính của kẻ địch.”

Đây là điều mà mỗi tướng quân đều biết. Đồng dạng, đừng để đối thủ thiết kế bố cục thành công, đây là chuyện mỗi cao thủ đều biết.

Lâm Được đang bố cục, vậy cô sẽ phá hoại cảm giác này.

Lâm Được không ngừng bỏ bài, nhất định là đang đợi một ván lớn, cô không thể không khiến Lâm Được bỏ bài, nhưng lại có thể không ngừng quấy nhiễu.

Ngôn ngữ, kích thích, dẫn dụ.

Trong một tiếng vừa rồi, cô trừ không nói chuyện, nhưng vẫn luôn dụ Lâm Được ra. Nhưng Lâm Được vẫn không ngừng bỏ bài, thế là hiện tại cô không thể không mở miệng.

Lâm Được nhìn cô một cái: “Được rồi, vậy thì lần này, tôi phải nhìn bài nhiều.”

Y nói, đẩy chip ra.

Lúc này, vừa vào vòng Flop, bài riêng của Lâm Được là con 10 chuồn, Q rô. Bài riêng của Vịt con xấu xí là A chuồn và Q bích.

Ba lá bài chung là: Q chuồn, K cơ và Q cơ!

Trong tay hai người đều có một con Q, đều có thể tạo nên bài xám chi.

Ike lại trở nên kích động, thật ra trải qua một tiếng, hắn đã rất khó kích động, nhưng hắn không thể không kích động, nếu còn không la hét dẫn dụ, khán giả sẽ chạy thật nhanh.

“Bài oan gia! Một kiểu bài oan gia khiến người tán thưởng. Kèo que có xám chi, nhưng xám chi của Vịt con xấu xí lớn hơn anh ta! Trong kiểu bài thế này, trừ khi xuất hiện một con 10, nếu không Kèo que sẽ phải thua, đương nhiên, cho dù xuất hiện con 10, cũng không thể xuất hiện con A, nếu không thua vẫn là Kèo que.”

“Ván này Kèo que sẽ theo sao? Nếu anh ta theo cược...”

Vào lúc này, Lâm Được theo Vịt con xấu xí ba trăm.

“A, anh ta theo cược! Anh ta đã theo cược!” Ike kích động muốn khóc, đợi lâu như thế, hắn cuối cùng cũng thấy một ván vào tới vòng Flop.

Nhà cái phát lá Turn thứ tư, một con 8 rô, đây là một con bài vô dụng với cả hai, nhưng con bài này, lại thêm một bước thu nhỏ tỷ lệ của Lâm Được. Trước đó, y còn có hy vọng mười sáu phần trăm, mà hiện tại, y chỉ còn có hơn sáu phần trăm.

Vịt con xấu xí nhìn Lâm Được, đẩy ra năm trăm. Lâm Được do dự một chút, lầm bầm nói: “Bài của tôi lần này thật không tốt, tôi cảm thấy tôi không nên theo, nhưng nam tử hán đại trượng phu nói phải giữ lời, được rồi, vậy thì theo thôi.”

Y đẩy ra năm trăm, lại thêm hai trăm.

Hiện tại, tới phiên Vịt con xấu xí chọn lựa, cô gần như không do dự đã bỏ bài. Bài của cô không tồi, nhưng, không lớn tới mức cô phải theo cược lớn. Lâm Được tuy không thể có tứ quý, nhưng hoàn toàn có thể ghép ra cù lũ ba con K.

Cô không tất yếu phải mạo hiểm, hơn nữa, cô phải làm loạn bước chân vừa rồi của Lâm Được.

Nếu vào lúc này tuyển chọn một bình luận viên phiên muộn nhất, Ike cho dù không thể đứng đầu, tuyệt đối có thể đứng hạng hai.

Sau khi Lâm Được bỏ bài một tiếng, Vịt con xấu xí cũng bắt đầu bỏ bài, hơn nữa bỏ liền hai chục ván. Lúc này Ike thậm chí có chút tuyệt vọng, vừa nghĩ mình còn phải tiếp tục chịu gần hai tiếng, hắn liền cảm thấy một giây như một năm. Ván đấu hai mươi bốn tiếng, trong đó có hai lần nghỉ ăn cơm một tiếng.

“Làm sao mình chịu nổi đây?”

Khi hắn nghĩ thế, cuộc đấu đã tiến hành đến ván thứ sáu mươi ba.

Hai người cược lớn nhỏ, Lâm Được là dealer, nhà cái phát bài riêng.

Lâm Được là một con 4 cơ và một con 4 bích.

Vịt con xấu xí là một con Q bích và một con Q rô.

Lâm Được cược hai trăm.

Vịt con xấu xí chần chờ một lát, một đôi Q nếu nằm trong tay lính mới, cũng thuộc bài nhất định phải theo. Hơn nữa, cô tin rằng sau khi trải qua hai mươi ván bỏ bài, bố cục của Lâm Được, đã bị xua tan rồi.

Cô quyết định thử xem.

Cô đẩy ra hai trăm, thấy cô cuối cùng không bỏ bài nữa, Ike thậm chí phào một hơi, nhưng lần này tiếng hoan hô của hắn nhỏ rất nhiều. Hắn biết chức trách của mình, nhưng, đối diện với cuộc đấu này, hắn đã có chút lực bất tòng tâm rồi.

Quan trọng nhất là, hắn sợ khán giả chọi hắn.

Nhà cái phát ba lá Flop: Q chuồn, J chuồn, J rô.

“Cù lũ!”

Lần này giọng nói của Ike đã sáng trở lại, nếu đối diện với bài thế này mà Vịt con xấu xí còn bỏ bài, thì hẳn có bị chọi cũng cam tâm.

Nhưng hẳn đồng thời lại lo lắng Lâm Được bỏ bài, may là nỗi lo này không thành hiện thực, Lâm Được theo cược: Năm trăm.

Vịt con xấu xí không lập tức theo cược, cô nhìn bài, với bài hiện tại, tỷ lệ của cô tương đối lớn, trừ khi Lâm Được có hai con J, hoặc là một con J một con Q, nhưng, khả năng đó có bao nhiêu?

Nhưng, nếu ngay cả bài thế này cũng không theo, cô còn có thể theo bài gì?

Cô đẩy ra năm trăm trước, sau đó, lại đẩy ra hai trăm. Đây là một cách thử, cô muốn xem thử Lâm Được có phải cũng có bài lớn không.

Lâm Được theo, lại thêm một trăm.

“Anh ta có được bài không rồi.” Vịt con xấu xí trầm tư, “Có lẽ thật sự có một con J, hoặc một con Q, Nhưng chắc không thể là hai con J.”

Nếu Lâm Được thật sự có được hai con J, thì không chỉ thêm một trăm, ít nhất, cũng phải thêm ba trăm.

Lâm Được không có tứ quý, vậy thì, cô còn gì phải sợ nữa?

Cô theo, nhưng lần này không thêm cược.

Nhà cái phát lá Turn thứ tư: 4 rô.

“4, một con 4! Kẹo que sẽ cho rằng anh ta tạo được cù lũ! Anh ta quả thật đã có cù lũ, nhưng anh ta chỉ có cù lũ ba con 4, mà Vịt con xấu xí thì lại có cù lũ ba con Q! Anh ta sẽ theo chứ? Anh ta sẽ theo chứ? Khi bạn cầm được bài cù lũ bạn sẽ bỏ bài sao? Dù sao tôi sẽ không!”

Lâm Được có vẻ cũng sẽ không, lần này, Vịt con xấu xí cược một triệu, cho tới trước mắt, cược đơn nhiều nhất là một lần đặt cược, mà Lâm Được, vẫn theo, đồng thời, lại đẩy thêm một trăm.

“Đây chính là người bị chìm luôn sẽ biết bơi, bao nhiêu cao thủ đã ngã trên bài oan gia này, mà hiện tại xem ra Kẹo que cũng sắp như thế.”

Giọng của Ike tràn đầy tiếc hận, hẳn thật tiếc nuối, sau khi Lâm Được tới, đã tạo cho hắn bao nhiêu tỷ lệ đánh giá. Vua sư tử cũng có chút nuối tiếc, trận đấu này, bọn họ cũng có thể thấy phát sóng trực tiếp tại hiện trường, đương nhiên bọn họ cũng có thể thấy màn hình, ngoài cái bàn đó, hơn nữa không có âm thanh, chẳng qua cũng có thể thấy được bài riêng của hai bên.

Đương nhiên, khán giả cũng chỉ có cao thủ quan sát trận đấu, ngay cả nhân viên công tác, trừ nhà cái cũng chỉ có hai người, hơn nữa cũng đứng ở sau bàn, sẽ không tùy tiện đi lại, cho nên tuyệt đối không có chuyện tiết lộ bài riêng.

Còn về Caesar...

Tất cả mọi người đều tin rằng hắn tuân thủ chức trách, cũng tin với thân phận địa vị của hắn sẽ không làm chuyện đó, đương nhiên cũng có người nghĩ thế này___tân hoan cự ái, nếu phải chọn, cũng chỉ có thể giao cho ông trời.

Lúc này, tỷ lệ của Lâm Được là 2.27%, đương nhiên, trước vòng Turn, tỷ lệ của y chỉ có 1%!

Nhưng lúc đó y rất có thể bỏ bài, dù sao lúc đó hai đôi này không phải là bài lớn gì, nhưng sau khi đã tạo thành cù lũ, rõ ràng y sẽ theo đến cùng.

Vịt con xấu xí theo một trăm, lại thêm ba trăm. Con 4 này xuất hiện khiến cô rất yên tâm, Lâm Được vừa không thể có một đôi J, mà trong tay cô lại có hai con Q, như thế bài của cô là lớn nhất.

“Khi bạn có bài tốt, thì nên cố gắng giảm chip của đối phương.”

Đây là chuyện mỗi cao thủ đều biết.

Đẩy chip ra xong, cô mở miệng: “Tôi có bài rất tốt, thật ra cậu nên bỏ bài đi.”

“Câu này nghe thế nào cũng thấy quen thuộc, ừm, hình như trước kia tôi thường nói? Không ngờ tôi cũng thành danh nhân rồi, ngay cả lời từng nói cũng có người học.” Lâm Được sờ cằm.

Một nửa người tại đó co giật khốc môi, ngay cả nhà cái phải không có biểu cảm cũng đen mặt, từng thấy người không cần thể diện, chưa từng thấy không cần thể diện cỡ này. Câu này thường xuyên xuất hiện trên bàn bài, từ lúc nào trở thành câu chuyên dùng của y?

Vịt con xấu xí không nói gì, Lâm Được lại nhìn đồng hồ, sau đó duỗi lưng: “Đã sắp ba tiếng rồi, nói thật, tôi thật không muốn lại đấu hai mươi một tiếng nữa, vậy mệt lắm, nếu cô đã nói có bài tốt, thì kết thúc ở ván này đi.”

Y nói, rồi đẩy tất cả số chip ra.

96. Chương 96

Ike lập tức lên tinh thần, hẳn muốn chính là cái này, nhưng lúc này hẳn vẫn vô cùng tiếc nuối, tại sao Lâm Được phải đẩy hết số chip ra, đẩy một nửa, ít nhất còn có thể đấu một ván, đồng thời, bọn họ cũng có thể quảng cáo thêm một chút.

Nhưng tuy trong lòng nuối tiếc, miệng hẳn vẫn không ngừng, “Kẹo que cực all, Vịt con xấu xí sẽ theo chứ? Cô có phần thắng rất lớn! Thậm chí có thể nói là phần thắng tuyệt đối! Trừ khi lá River thứ năm là con 4, nếu không, Kẹo que tuyệt đối không có phần thắng! Anh ta có thể lấy được con 4 sao? Rất khó, vô cùng khó. Cái gì, anh ta từng lấy được? Đúng rồi đúng rồi. Trong ván với Hoa Hồ tử, anh ta từng làm được, trong cuộc đấu WPS, anh ta cũng từng làm được, vậy hiện tại, anh ta vẫn có thể làm được sao?”

Còn có thể làm được không?

Lúc này, Vịt con xấu xí cũng suy nghĩ vấn đề này.

Sau khi Lâm Được cực all, cô nhìn mặt bài, phát hiện mình chỉ suy nghĩ tới J, nhưng lại không suy nghĩ tới một khả năng khác.

4!

Nếu trong tay Lâm Được có hai con 4, vậy thì cục diện bài lúc này có hai khả năng. Y hoặc là tứ quý 4, hoặc là tứ quý J___ Đương nhiên, điều này phải chờ xem con River thứ năm.

Cô nhìn Lâm Được. Lâm Được đang xoa bóp vai mình, giống như ngồi lâu rồi, y hơi khó chịu.

Vịt con xấu xí đen mặt, cố nén tức giận cúi đầu điều chỉnh hơi thở của mình, nhưng rất nhanh cô lại ngẩng lên.

Kẹo que!

Lâm Được hôm nay không cầm kẹo que!

Có nghĩa là... y vẫn chưa nghiêm túc?

Đột nhiên, tức giận lại không thể áp nổi, trong cuộc đấu với tôi, anh vẫn không nghiêm túc, anh xem thường tôi, hay xem thường cao thủ?

Đối với Vịt con xấu xí, Lâm Được đương nhiên không thể xem thường cao thủ, vậy thì chỉ có một cách giải thích.

Anh ta xem thường mình!

Anh ta lại xem thường mình!

Vịt con xấu xí bóp hai lá bài lại, ném cho nhà cái, toàn trường kinh ngạc, Ike thì lại rú lên thảm thiết.

“Thật ra, tôi có bài rất tốt, nhưng, tôi không muốn đặt cược theo ý nguyện của anh.”

Cô nhìn Lâm Được, chậm rãi mở miệng.

Lâm Được sững người, cũng ném bài cho nhà cái: “Được rồi, vậy tôi cũng không có gì khác để nói nữa.”

Nói xong, lại lăm bằm một câu: “Đã lớn tuổi rồi, còn con nít như thế.”

...

Thật ra, giọng y không lớn, nhưng trên bàn lại chỉ có hai người họ, lúc này lại an tĩnh như thế, Vịt con xấu xí lăm sao không nghe được?

Không chỉ là Vịt con xấu xí, mà các cao thủ đang ngồi cũng nghe được, mọi người đều quay mặt đi, không dám nhìn biểu tình của Vịt con xấu xí.

Vịt con xấu xí là mỹ nữ, Vịt con xấu xí là cao thủ, nhưng vị mỹ nữ này rốt cuộc bao nhiêu tuổi, đó vẫn luôn là một câu đố. Nhưng bất kể cô bao nhiêu tuổi, có một điểm có thể khẳng định, tuyệt đối đã vượt qua cái tuổi rõ ràng còn là hạt đậu, mà còn tự xưng bà đây.

Đối với một hạt đậu, bạn nói cô ấy thành thực là tán thưởng. Đối với một bà cô... cho dù chỉ mới ở tuổi trung niên, bạn nói cô ấy thành thực... a, không bằng dứt khoát chửi cô ấy còn hơn!

Vịt con xấu xí nhin rồi nhin, cuối cùng vẫn nhin không được nói: “Kẹo que, đàn ông TQ đều không phong độ sao?”

Lâm Được trợn mắt: “Cái này, tôi tuyệt đối không phải nói cô già. Tôi là nói cô vừa thành thực vừa ngây thơ, vừa xinh đẹp vừa động nhân, vừa thướt tha lại vô cùng dễ thương. Cô xem, đàn ông chúng tôi đều thiện biến, có lẽ hôm nay chúng tôi thích kiểu gầy như que củi, ngày mai lại thích phúng phính tròn trịa, hôm nay thích Monroe, ngày mai nói không chừng lại thích Diana... ừm, sự khác biệt của các cổ là gì sao? À, ý của tôi là đàn ông chúng tôi thích nhiều dạng phụ nữ, cô tập trung đa dạng trên người, cho nên càng khiến đàn ông yêu thích. Hơn nữa là đàn ông đủ kiểu. Chẳng hạn tuổi tác lớn lại thích bé gái ngây thơ, mà trẻ tuổi thì lại thích các chị gái thành thực, cô xem cô vừa là chị gái vừa...”

Đối với phái nữ Lâm Được trước giờ luôn đối xử khác biệt, vừa rồi lăm bằm một câu, lúc này liền liều mạng muốn vặn hỏi. Nhưng chuyện này dù sao y cũng không làm nhiều, nghiệp vụ không tinh, không quá hai câu, lại chạy về đường cũ, may là y cũng coi như biết nhìn tình hình, vừa cảm thấy nguy hiểm như đổ dầu vào lửa, liền lập tức ngưng lại.

Nhưng cho dù như thế cũng khiến Vịt con xấu xí nghe tới ngứa răng đau đầu. Các cao thủ đang ngồi thì đều đã định chủ ý sẵn, sau này ở trên bàn, tuyệt đối không nói chuyện với Kẹo que!

Vịt con xấu xí muốn bố trí một chiến trường ình, nhưng sau đó cô phát hiện rất khó làm được. Lâm Được đánh bài quả thật không có bất cứ quy luật nào. Y có thể cược all khi toàn bàn là bài tạp, cũng có thể bỏ bài cũng vào tình huống đó.

Khi cô cuối cùng cầm được một bài tốt quyết định đánh lớn, Lâm Được lại giơ tay yêu cầu Kẹo que!

Vịt con xấu xí tính toán, quan sát, sau đó càng lúc càng phát hiện mình lực bất tòng tâm, sau đó, cô phát hiện mình mấy tiếng trước đã rơi vào bẫy rồi.

Cô không nên bỏ bài vào ván đó, cô không nên luôn muốn thiết kế chiến trường, cô không nên chỉ nghĩ tới bài của mình! Thứ mình nắm chắc!

Mà khiến cô ngạc nhiên nhất là, trong hai tiếng cuối cùng cô lại chưa từng nghĩ tới cướp gà!

Nhưng khi cô ý thức được sai lầm của mình, số chip của cô chỉ còn lại năm trăm!

Năm trăm, trong ván đấu này, quả thật là một con số đáng thương, tới mức này, cô cũng không thể không cược.

Lần này cô lấy được bài riêng không tồi, 10 chuồn, J chuồn.

Bài chung xuất hiện cũng có hai con chuồn: 6 chuồn, 8 chuồn, ngoài ra là một con K rô.

Tuy không tạo ra sảnh, nhưng lại có hy vọng tạo thùng, hơn nữa, thậm chí có khả năng ra thùng phá sảnh! Cô cực all, cô cũng không thể không cực all. Vì Lâm Dực đã cực tám trăm, cô trừ cực all và bỏ bài thì cũng không còn lựa chọn nào khác.

Lá Turn thứ tư xuất hiện là một con J rô, lá River thứ năm là một con K bích.

Hai đôi, tuy không phải là thùng phá sảnh cũng không phải thùng, nhưng hai đôi này, cũng coi như bài không tồi. Quả thật là không tồi, đáng tiếc là, trong tay Lâm Dực có hai con J.

Cù lũ ba con J!

“Kẹo que! Kẹo que! Kẹo que!” Ike liên tục kêu tên Lâm Dực, đổi lại một người có nghiên cứu với poker Texas có lẽ cũng cảm thán kỹ thuật của Lâm Dực, trong trận đấu này, y biểu hiện tùy ý tự tại, cũng khiến các cao thủ quan sát trận chiến vô cùng cảnh giác.

Vịt con xấu xí có chút thất thường, trong đó có nguyên nhân cá nhân của cô, nhưng phần nhiều là vì cô đã rơi vào bố cục của Lâm Dực.

Nếu đổi lại là họ, có thể trốn thoát sao?

Người này khi tham gia WPS vẫn chưa đạt tới trình độ này, không tới ba tháng, lại có thể tiến bộ vượt bậc như thế? Hay là, trước kia cậu ta che giấu thực lực?

Chẳng qua đây là suy nghĩ của các cao thủ, mà Ike sở dĩ kích động, lại hoàn toàn là vì Lâm Dực đã thắng Vịt con xấu xí, sắp phải đối diện với Caesar!

Nếu nói cuộc đấu giữa Lâm Dực và Vịt con xấu xí là vô cùng quan trọng, thì cuộc đấu của Lâm Dực và Caesar quả thật chính là kinh điển!

Cái gì, còn chưa bắt đầu sao có thể nói là kinh điển?

Ai nói là ván đấu đó?

Hai người này mà đấu với nhau đã là kinh điển rồi!

“Vịt con xấu xí hiện tại đã ra khỏi cuộc đấu, nhưng không có nghĩa là cô phải rời khỏi cá mập. Chúng ta đều biết đối thủ của trận tiếp theo là đại đế. Đại đế từng thua sao? À, đại đế đương nhiên từng thua bài, bỏ bài trong ván đấu, nhưng trong toàn bộ cuộc đấu, anh ta luôn là người thắng cuối cùng! Người duy nhất từng dao động địa vị của anh ta chính là Xi gà Daniau, nhưng Daniau vẫn bại vào phút chót! Mà hiện tại, có lẽ chúng ta có thể thấy được lần đầu tiên!”

“A, không phải, ý của tôi tuyệt đối không phải là nói trình độ của Kẹo que đã vượt qua đại đế, mà là, bạn xem, khi bạn đánh bóng rổ với bạn gái, bạn luôn nhường cô ấy không phải sao? Đương nhiên, poker Texas không phải bóng rổ, chúng ta cũng tuyệt đối tin tưởng phẩm hạnh của đại đế. Nhưng có lúc tình cảm của con người luôn phức tạp.”

Hắn mở miệng là nói tin phẩm đức của Caesar, nhưng lại uyển chuyển biểu thị cuộc đấu tiếp theo, trọng điểm là trên tình cảm, đương nhiên cũng tạo nên kháng nghị của fans Caesar, nhưng... kháng nghị này đương nhiên bị nhấn chìm.

“Chúng ta đương nhiên xem tình cảm, poker Texas, chúng ta đã xem rất nhiều rất nhiều rồi!”

“Thật ra, tôi rất muốn thay thế Kẹo que ngồi trên bàn đó.”

“Tôi cảm thấy Ike nói đúng, tình cảm rất quan trọng, thật ra cho dù là đại đế nhường, tôi cũng cảm thấy rất bình thường.”

...

Cuộc đấu còn chưa bắt đầu, đa số mọi người đã cho rằng Caesar tuyệt đối sẽ nhường Lâm Dực.

Mà cũng có người nghi hoặc thế này: “Tại sao mọi người đều cho rằng quan hệ của họ không bình thường? Hai người họ... chưa ai mở miệng thừa nhận cả.”

...

Điểm này, hiển nhiên bị tất cả mọi người làm lơ.

Đương nhiên, đây là về sau, mà lúc này, Vịt con xấu xí nhìn bài riêng của Lâm Được, cô cũng người một lúc. Sau đó cô cười.

Có mấy phần tự cười nhạo mấy phần khổ sở, nhưng lại có mấy phần thỏa mãn.

“Tôi thua rồi.” Cô mở miệng, “Tâm phục khẩu phục, anh thích hợp trở thành cao thủ hơn tôi, đáng tiếc quy củ là quy củ, tôi cũng không thể thay đổi, nếu không, hiện tại tôi đã nguyện ý thừa nhận anh.”

“A, cảm ơn.”

“Rất đặc sắc, anh cũng rất lợi hại.” Cô nói, đưa tay ra, “Cảm ơn anh đã cho tôi một cuộc đấu đặc sắc, tôi có thể ra đi mà không luyến tiếc.”

Lâm Được bắt tay cô: “Không phải, cô có thể đã hiểu lầm, tôi...”

“Tôi thua rồi, bất luận có hiểu lầm hay không, đều là tôi thua. Được rồi, kết thúc tại đây thôi.”

Cô nói rồi quay người đi, mọi người nhìn bóng lưng cô, sau đó, Vua sư tử vỗ tay đầu tiên.

“Vịt con xấu xí, hy vọng sáu năm sau cô còn có thể trở lại.”

Vịt con xấu xí dừng một chút, không quay người, cô ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời ngoài cửa sổ thủy tinh, ngừng một chút, mới nói: “Tôi cũng hy vọng tôi còn có thể trở lại.”

Cô không nói gì nữa, trực tiếp đi.

Sau khi cô đi, Vua sư tử bắt đầu sắp xếp cuộc đấu tiếp theo. Vẫn lại khách sạn này, Lâm Được và Caesar đều không có ý kiến, nhưng Caesar lại yêu cầu: “Thời gian thi đấu đổi thành mười một giờ đi.”

Vua sư tử ngạc nhiên, ánh mắt chuyển sang Lâm Được, Lâm Được cũng liếc mắt gật đầu bên cạnh, sau đó, Vua sư tử tỉnh ngộ.

“Trễ một chút cũng tốt trễ một chút cũng tốt, nhưng thời gian bữa tối sẽ đổi thành bảy giờ chiều.”

Hai mươi bốn tiếng, có hai lần dùng cơm, cũng có thể nói tám tiếng nghỉ ngơi một lần. Đối với việc này, Lâm Được và Caesar đều không có ý kiến, Vua sư tử cũng không có ý kiến khác, chỉ nói trong lòng: “Có lẽ căn bản không cần ăn cơm, hai người này, nói không chừng bảy phút đã giải quyết rồi.”

Tuy Vua sư tử nghĩ thế, nhưng cuộc đấu của hai người không giải quyết trong bảy phút, thậm chí mười bảy phút, hai mươi bảy phút cũng không giải quyết.

Cuộc đấu hôm đó gần như các cao thủ đều tới, khi gặp mặt, bọn họ nói thế này: “Hiếm khi thấy đại đế xuất thủ, lần này phải tới quan sát học hỏi.”

Cái gì, câu này có vị TQ?

Nói vậy!

Đừng cho rằng người nước ngoài không hiểu hàn huyên! Đừng cho rằng người ta đều lòng dạ ngay thẳng. Cứ xem người ta hiện tại còn đánh thái cực ở rất nhiều vấn đề của TQ, chúng ta đã có lý do tin tưởng, năm đó Trương Tam Phong sau khi giả chết lại ra nước ngoài dạo một vòng, đã truyền thụ đạo lý khéo đưa đẩy ra.

Đương nhiên, nguyên văn của người ta không phải như thế, nhưng ý nghĩ thì giống. Nhưng trong lòng mọi người đều hiểu rõ, đây tuyệt đối là nói dối.

Đúng, Caesar mấy năm nay không tham gia đấu, lần này, ngay cả WPS cũng không tham gia, đương nhiên, cái này cũng có liên quan tới việc JA làm chủ tổ chức.

Nhưng người ngoài không thấy Caesar xuất thủ, bọn họ thì mỗi năm ít nhất có một cơ hội nhìn thấy, thậm chí còn có khả năng trực tiếp đấu với hắn. Hiện tại lại còn chạy tới là vì cái gì?

Tinh thần hóng chuyện vô địch!

Những cao thủ này đối với hóng chuyện người khác chưa chắc cảm thấy hứng thú, nhưng đối với Caesar, thì lại hiểu kỳ tới cực điểm.

Càng hướng hồ, cũng không biết từ đâu truyền ra, sau trận đấu này, Caesar còn có thể trực tiếp kết hôn, tuy rằng điểm này vẫn chưa thể chứng thật, nhưng nếu tin đồn trước đó là thật, thì điểm này, cũng không phải không thể, hôn lễ của Caesar, bọn họ sao có thể bỏ qua?

Một đám người ôm đủ lại suy nghĩ âm u, bần thủ, lén lút rồi còn khó thể nói rõ ngồi lên ghế khán giả, hy vọng có thể nhìn thấy cảnh tượng kích tình, màu hồng phấn, nhưng khiến bọn họ thất vọng là, hai người trên bàn đều vô cùng nghiêm túc.

Caesar mặc âu phục màu bạc xám, sơ mi cùng màu, cà vạt xanh lam, phối thêm vẻ mặt tê liệt, thật sự là... có thể dán lên cửa trừ tà.

Lâm Được mặc âu phục màu đen, sơ mi viền hoa trắng, không thắt cà vạt, mà thắt nơ. Hiếm khi không lộ ra vẻ mặt hững hờ, mà vô cùng nghiêm túc ngồi trước bàn.

Tốc độ hai người đặt cược không nhanh, nhưng cũng không chậm, đều rất cẩn thận, cho tới bốn mươi phút sau, cũng không xuất hiện cược lớn, số chip cũng không có chênh lệch rõ rệt.

Hai người vẫn không nói chuyện, chỉ trầm mặc đặt cược, hoặc bỏ bài.

Bầu không khí này, khiến mọi người tại hiện trường cũng dần trở nên nghiêm túc, chỉ có Ike là buồn bực không thôi.

Hai vị! Hai vị!

Bất kể hai vị rốt cuộc có tình hay có thù cũng không nên như thế đi! Cho một vẻ mặt coi! Các anh không thể như thế chứ. Các anh như thế tôi bình luận kiểu gì!

Trầm mặc cuối cùng bị đánh vỡ vào phút thứ năm mươi lăm, sau một lần cược mù nhỏ, Lâm Được đột nhiên mở miệng: “Cái này... đại để, tôi đột nhiên nhớ ra, hình như, hai chúng ta lần đầu tiên đấu với nhau?”

Caesar gật đầu: “Đúng.”

“Lần đầu tiên đó, thật có ý nghĩa kỷ niệm.” Lâm Được sờ cằm suy nghĩ, “Hai chúng ta không tới chút gì sao?”

“Cậu muốn cược thêm?”

Lời này vừa nói ra, các cao thủ bên dưới liền hưng phấn. Tiền vốn đấu là năm triệu, cuối cùng tính thắng thua cũng tính theo năm triệu này, nhưng nếu hai người thi đấu muốn cược thêm thứ khác, đương nhiên cũng sẽ không có người phản đối.

Mà hiện tại, gần như lỗ tai tất cả mọi người đều đồng lên: Cược cái gì? Cược cái gì? Cược cái gì?!

97. Chương 97

Ike cảm thấy mình rất xui xẻo, nhìn tình huống tại hiện trường lúc này, rõ ràng đã xảy ra chuyện gì lớn rồi, ngay cả các cao thủ bình thường mặt không đổi sắc cũng bắt đầu xao động, nhất định là tin lớn. Lúc này mặt bài không thể nói là khấn trương, vậy thì chính là hai người đang tiến hành thảo luận gì đó.

Thảo luận gì?

Ike cấp bách muốn biết, những khán giả phát hiện dị thường trước tivi càng cấp thiết muốn biết, thế là bọn họ bắt đầu triển khai thảo luận nhiệt liệt.

Mà nội dung thảo luận, cũng rất gần sự thật.

“Kẹo que và Ngựa hoang từng cựa chạy lửa thể, hiện tại không phải cũng muốn cựa chạy lửa thể với đại đế đi!”

...

Thật ra suy nghĩ này không chỉ xuất hiện trong đầu khán giả đang nôn nóng, mà ngay cả những cao thủ cũng đang nghĩ: “Sẽ không lại là chạy lửa thể chứ. Lúc này là đại đế chạy lửa thể hay là Kẹo que chạy đây?”

Bọn họ không thể tưởng tượng bộ dáng đại đế chạy lửa thể.

Nhưng nếu nói Kẹo que chạy lửa thể... đương nhiên, chạy lửa thể trong đàn ông Mỹ tuyệt đối không hiếm lạ! Không thấy thời gian trước đồng tính luyến ái còn để lộ chim sao?

Nhưng bọn họ luôn cảm thấy nếu Kẹo que là người yêu của đại đế, thì có vẻ như, chắc là, sẽ không xuất hiện tình huống đó.

Tuy lý trí nói như thế, nhưng trong lòng thì đều có một suy nghĩ tà ác: Có lẽ, thật sự, có khả năng? Nếu thật sự chạy, mình có nên đến đó xem không? Mình dù sao cũng là người làm chứng, cho dù đến hiện trường nhìn, cũng không sao đi.

So với người khác, hai vị ở trên hiển nhiên nghĩ đơn thuần hơn nhiều.

Caesar không nghĩ tới chuyện chạy lửa thể___ Hẳn đương nhiên cũng sẽ không nghĩ tới.

Lâm Được cũng không nghĩ tới___ Ngựa hoang lần đó cũng là ngoài ý muốn!

“Là người thời đại mới thuần khiết, chịu giáo dục nhiều năm, từ nhỏ đã học tư tưởng phẩm đức, sao có thể đưa ra vụ cựa có khái niệm thổi rửa của giai cấp tư sản chứ? Cho dù tôi đưa ra, cũng không phải là cố ý!”___ Sau màn chạy lửa thể đó, Lâm Được đã nói với Caesar như thế.

Lúc này, Caesar nhớ tới cuộc đối thoại tối hôm qua.

Tối hôm qua ăn tối xong, Lâm Được hiếm khi chủ động chạy tới cạnh Caesar: “Lạc Lạc à, chừng nào anh theo tôi về nhà xem thử?”

“Chừng nào cậu theo tôi đi đăng ký?”

“Lẽ nào tôi và anh phải đăng ký rồi mới có thể về sao? Không đúng a, tôi có thể xanh có hộ chiếu, cho dù trở về rồi cũng vẫn có thể trở lại.”

Thẻ xanh của y là hai năm trước Daniau làm giúp y, lúc đó Daniau vừa để y làm tân khách, vừa hứa cho y cổ phần, đương nhiên phải biểu thị thái độ. Nếu không phải y kiên trì không đổi quốc tịch, lúc này đã sớm là người Mỹ gốc Hoa rồi.

“Cậu đương nhiên có thể trở về, nhưng TQ quá lớn, tôi sợ cậu không cẩn thận đi mất.”

“Lạc Lạc, anh đây là sỉ nhục tôi, anh đang trắng trợn sỉ nhục tôi! Tôi, Lâm Được, tuổi đã ba mươi! Theo cách nói của Lão phu tử thì đã tới tuổi nhi lập. Tôi, trí thông minh bình thường, có văn bằng trung học chín năm giáo dục bắt buộc hàng thật giá thật! Khi ở tiểu học đã gia nhập đội thiếu niên vinh quang! Từng được rất nhiều ông chủ khen thưởng, tôi cho anh biết, nếu tôi kiên định không dời làm công việc khuân vác hồi trước, hiện tại ít nhất cũng là một quản đốc rồi! Nếu tôi còn ở siêu thị, ít nhất, cũng là nhân vật cấp bậc giám đốc!”

“Mà anh, lại nói tôi có thể đi lạc? Nếu nói ở Mỹ thì cũng thôi đi, đương nhiên, hiện tại tiếng Anh của tôi rất tốt, ở Mỹ cũng không thể lạc, nhưng ở TQ thì càng không thể! Cho dù tôi đi lạc, cũng biết đến đồn công an!”

Lâm Được lý lẽ hùng hồn phần nộ nói, ra vẻ như bị uất ức cực lớn, mà Caesar lại nhìn cũng không thêm nhìn y một cái, chỉ lặp lại lần nữa: “Chừng nào cậu đi đăng ký với tôi, chừng đó tôi sẽ cùng cậu về thăm nhà có trồng nho của cậu.”

Mà Lâm Được đương nhiên giống trước kia, không lên tiếng nữa, thất hồn lạc phách đi.

“Cậu ấy muốn lấy nó ra cựa với mình sao?” Caesar suy nghĩ.

“Cược cái gì?” Lâm Được ra vẻ khó xử nói, vốn muốn nói gì đó, lại nhìn xuống dưới thấy một hàng ánh mắt xanh mơn mớn, lập tức sáng mắt: “Chúng ta cược dưa leo đi!”

Khóe miệng Caesar co giật, các cao thủ bên dưới gần như muốn đồng loạt rú lên.

Dưa leo! Dưa leo!

À, dưa leo là một loại rau củ khỏe mạnh! Nó có ngoại hình mỹ quan, da mỏng thịt dày, có dinh dưỡng phong phú, ăn còn có thể trợ giúp giảm béo!

Nhưng mà, cũng như chuối, kem cây, xui xẻo ở chỗ ngoại hình của nó. Bạn nói xem giống cái gì không tốt, lại cứ phải giống cái thứ đó của đàn ông? Hơn nữa càng không tốt là, còn thường xuyên bị một vài bộ điện ảnh nhỏ lấy làm đạo cụ.

Bạn nói xem trái dưa leo ngon lành, bên ngoài vỏ xanh, bên trong trắng nõn, có thể nói là nhất thanh nhị bạch, nhưng lại nhuộm màu cho giống chuối! Chuối người ta là trời sinh! Dưa leo thật là vô tội!

“May là không để phát sóng âm thanh.” Hàm hậu như Vua sư tử nghĩ thế.

“Kẹo que này thật là cái gì cũng dám làm, sau này đại để đau đầu rồi.” Có người vui sướng trên tai họa người khác.

“Đại để thật sự thích thế này sao? Nhất định là đồn bậy.” Đây là suy nghĩ khá công chính.

“Lần đầu tiên, chúng ta nhất định phải cược đặc biệt, cược phong cách, cược trình độ. Gần đây tôi cũng xem một vài sách poker Texas, phát hiện còn chưa có người cược dưa leo, chúng ta lấy nó ra cược là được.”

“... Cược thế nào?”

“Đương nhiên là dùng để ăn rồi! Nếu tôi thua, thì sẽ ăn một trăm trái dưa leo trước mặt anh. Nếu anh thua thì phải ăn một trăm trái trước mặt tôi!” Y vỗ bàn, hào khí thẳng thắn nói.

Caesar nửa ngày không nói gì.

Lâm Được trừng mắt: “Thế nào? Không ăn còn có thể làm gì? Dưa leo còn có thể làm gì? Tuy nói có thể làm mặt nạ, có thể ép nước trái cây, nhưng quan trọng nhất vẫn là ăn. Lẽ nào anh còn nghĩ ra tác dụng khác?”

Y nói xong, quay sang phía khán giả: “Các người còn có cách dùng khác sao?”

Một đồng cao thủ lữ lượt quay mặt đi, nhà cái nói: “Trong thời gian thi đấu, xin đừng nói chuyện với khán giả.”

“À à, vậy tôi nói chuyện với anh có thể đi, anh nói xem, dưa leo còn có thể dùng làm gì?”

Nhà cái ho một tiếng: “Đã tới giờ, xin đặt cược.”

Lâm Được nhìn bài của mình, xin tạm dừng, lại nói với Caesar: “Đại để, chúng ta rút cuộc có cược dưa leo không, hay là anh muốn cược cái khác?”

Khóe môi Caesar giật một cái: “Tôi cảm thấy cà chua có lẽ tốt hơn.”

Lời này vừa nói ra, các cao thủ đều sẩy chân. Dĩ thú sau đó đã nói trong một cuộc tụ hội cá nhân thế này: “Trước kia, tôi chỉ khâm phục kỹ thuật bài của đại để, mà từ đó về sau, cả con người anh ta khiến tôi kính phục!”

“Được rồi, vậy thì cà chua, tôi không kén chọn.”

Hai người quyết định đặt cược cà chua, ván bài tiếp tục, khi ván này vào tới vòng Flop, Lâm Được bỏ bài. Y bỏ không có bất cứ tranh luận nào.

Trong tay y chỉ có một đôi nhỏ, sau khi vào vòng Flop, cũng chỉ có thể tạo xám chi, trong ván bài như thế đương nhiên phải bỏ bài.

Cuộc đấu tiếp tục. Cuộc đấu tiếp theo vẫn trầm ổn chậm rãi, vẫn không có cược lớn, không có gì bất ngờ, khiến các cao thủ để ý nhất là, ngay cả chuyện để hóng cũng không có!

Kèo que, cậu nói xem cậu thích nói chuyện như thế, tại sao hiện tại trầm mặc? Chúng tôi muốn xem thi đấu, lúc nào cũng có thể xem, còn cần phải chạy qua đây xem?

Cho dù các người thi đấu không có kích thích, ít nhất cũng nên nói chuyện, giao lưu chút. Chẳng hạn vấn đề dưa leo và cà chua vừa rồi.

Các cao thủ nóng nảy, bọn họ thật sự rất muốn hóng chuyện của Caesar, nhưng hai người trên bàn bài lại giống như quyết tâm đối địch với họ, không ai mở miệng nữa.

“Hai vị này chắc sẽ không định chơi hòa chứ.”

Người theo luận điểm có âm mưu lập tức nghĩ thế. Nếu hai mươi bốn tiếng còn chưa cho ra kết quả, thì phải xem thắng thua theo số lượng chip, nếu số chip của hai người giống nhau... thì Lâm Dục lại phải rút thăm lần nữa!

Nếu xuất hiện tình trạng đó. Caesar đương nhiên không thể nói là thua, Lâm Dục cũng không thể nói là thắng, bề ngoài mà nói là tốt đẹp đôi đường, đương nhiên cũng xác định thêm... giao tình không thể nói với người ngoài của hai người.

Thật ra, có người thậm chí còn trông mong tình huống này sẽ xuất hiện!

Mà chuyện có vẻ như cũng đang phát triển theo hướng đó, cuộc đấu tiến hành được hơn bảy tiếng, số chip của Lâm Dục vẫn còn bốn triệu một trăm hai mươi ngàn, Caesar nhiều hơn chút, nhưng cũng chỉ là hơi chiếm ưu thế.

Đối với tình trạng này, Ike ban đầu còn ủ rũ, sau đó phát hiện số lượng theo dõi không giảm, lại trở nên hưng phấn, hưng phấn đồng thời cũng không hiểu: “Tại sao vậy? Sao lại xuất hiện tình huống này? Ngay cả bình luận viên như mình lúc này cũng cảm thấy buồn bực, tại sao các khán giả vẫn hứng thú như thế? Lẽ nào, hiện tại ma lực của poker Texas đã lên tới trình độ này rồi sao?”

Ừm, về vấn đề này, có lẽ chúng ta có thể tìm được đáp án trong một vài phỏng vấn sau đó.

“Không phải chứ, hai người này đều vô cùng đẹp trai, đặc biệt là đại đế, vừa nghĩ tới bộ dáng thi đấu của anh ấy đã vô cùng kích động rồi.”

“Đúng, đại đế mặc âu phục rất có sức hút.”

“Khi đại đế nghiêm túc là đẹp nhất.”

“Tại sao phải buồn bực chứ? Tuy hai người này không nói chuyện gì... Đương nhiên, cho dù có nói, chúng ta cũng không nghe được, nhưng ánh mắt của hai người này cũng đang giao lưu đó!”

...

Các bạn! YY là không có ranh giới quốc gia, đừng cho rằng người phương tây chú trọng thực tế lại không yy, đặc biệt là phụ nữ quảng đại, cũng có thể từ trong ánh mắt của hai người phát hiện ra vô số gian tình.

Chỉ đáng tiếc công năng này bình thường chỉ có trên người phụ nữ, nam giới khá thiếu hụt, đặc biệt là các cao thủ ngồi tại đó, bọn họ tuy có công năng tính toán logic khá mạnh, nhân tố hóng chuyện trên người cũng sục sôi, nhưng bọn họ thật sự không thể phát hiện ra cái này cái kia trong ánh mắt của hai người.

Đương nhiên, đây cũng là vì hai người gần như không có nhìn nhau chăm chú, bốn mắt giao nhau quá lâu, phần lớn thời gian, bọn họ đều nhìn bàn bài, thỉnh thoảng nhìn về mặt đối phương một chút, cũng tuyệt đối không nghiên cứu sâu sắc.

Trận đấu trầm mặc, lại không có gian tình, các cao thủ đã ngồi không yên rồi. Sau đó, lại một ván bắt đầu.

Caesar là dealer, hai người cực mù lớn nhỏ.

Nhà cái phát bài riêng.

Bài của Caesar khá tốt: Một con Q bích và một con Q cơ.

Bài của Lâm Dục thì không tốt lắm: 10 rô và 6 chuồn.

Caesar ném ra hai trăm, Lâm Được nhìn bài của mình, sau đó, cuối cùng mở miệng: “Đại đế, tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện.”

“Cái gì?”

“Chúng ta nói muốn cược cà chua, nhưng không nói thời gian, cũng không nói rốt cuộc là cược một ván hay là cược toàn bộ.”

“Ván đó cậu đã thua rồi.”

“Ừm, tôi cũng nghĩ thế, nhưng lúc đó hai chúng ta không có nói rõ ràng. Thế này đi, hai chúng ta cược lần nữa, nếu tôi thua, trừ một trăm trái cà chua, tôi còn ăn thêm một trăm trái dưa leo! Đương nhiên, nếu anh thua, chỉ cần ăn một trăm trái cà chua là được rồi.”

Caesar không lập tức trả lời, nhưng đã có cao thủ nghi vấn: “Cậu ta rất thích ăn dưa leo sao? Tại sao cậu ta thích ăn dưa leo vậy?!”

Caesar nhìn bài của mình một cái, sau đó nói: “Cậu có nắm chắc ván bài này?”

Lâm Được lắc đầu: “Tôi chỉ cảm thấy phải quy phạm. Anh xem vừa rồi hai chúng ta không thương lượng kỹ, sau này sẽ có phiền phức, cũng giống lần với Ngựa hoang, bảo cậu ta chạy lôa thể, đó thật sự không phải là ý định của tôi, tuy rằng cà chua và chạy lôa thể khác nhau, nhưng chúng ta vẫn nên nói rõ thì tốt hơn, cho dù quan hệ của hai chúng ta không bình thường, nhưng anh em ruột cũng phải tính rõ.”

Nghe tới câu cuối cùng, vẻ mặt Caesar trở nên nhu hòa đi mấy phần. Vua sư tử sau đó lấy được đĩa đã phân tích với vợ mình thế này: “Nè, em yêu, ở đây, khéo môi đại đế có hơi cong lên.”

Sau đó Lâm Được lại nói: “Hai chúng ta còn anh em hơn cả anh em!”

...

Lực sát thương của câu này, tuyệt đối gấp trăm lần dưa leo! Khán giả đều ho sù sù.

Khóe miệng Caesar co giật, nhưng dù sao hấn cũng đã có lực thích ứng, vì thế chỉ nói: “Được rồi, cứ ván này đi.”

Đợi được lời hứa của hấn, Lâm Được theo cược, nhà cái phát ba lá Flop: Q chuồn, 7 rô và J bích.

Lúc này, Caesar đã có xám chi, mà Lâm Được, chỉ có khả năng ra sảnh.

Bài của Lâm Được, chỉ có liên tục ra một con 8 và một con 9 mới có thể tạo sảnh, mà cũng chỉ có tạo sảnh mới có thể thắng, cho dù tiếp theo ra hai con 10 hoặc hai con 6 để y tạo ra xám chi thì cũng vẫn nhỏ hơn Caesar. Mà từ bài chung của bàn, y không thể tạo thùng phá sảnh.

4.85%!

Đây là tỷ lệ của y.

Caesar lại đẩy ra hai trăm.

Lâm Được không lập tức theo, mà sờ cằm, làm như khổ não nói: “Ván này bài của tôi không tốt lắm, nhưng lời đã nói ra thì phải giữ, nếu tôi hiện tại bỏ bài, vậy thì phải ăn một trăm trái dưa leo và một trăm trái cà chua, vậy thì, đại đế, có cần phải ăn một hơi hết sạch không?”

“Cậu còn chuẩn bị chia thành một trăm ngày sao?”

“Thật phải ăn liền một lúc sao? Vậy được rồi, tôi theo!”

Y đẩy hai trăm ra, lại đẩy thêm một trăm, Caesar nhìn y một cái, theo, nhưng không thêm cược.

Ike kích động: “Xám chi Q! Xám chi Q với bài tạp! Đại đế lại không thêm cược! Anh ta không thêm cược!”

Hiện tại, hấn đã không phải đang bình luận cuộc đấu đặc sắc của hai người, mà đang bình luận bất cứ ván dụ dằng nào của Caesar__ Trong câu nói của hấn, mỗi lần Caesar bỏ bài, mỗi lần thua bài, đều là hai tầng tiêu chuẩn. Đại đế vốn có thể thắng, đại đế vốn sẽ không bỏ bài, nếu đổi lại là người khác thì tuyệt đối không bỏ, nhưng ở đây không phải người khác, đây là Kẹo que đó, cho nên anh ta bỏ.

Đây không phải là dịu dàng thì là gì?

Ừm, khán giả nữ trước tivi có thể yy không giới hạn cũng có liên quan tới cách bình luận này.

Nhà cái phát lá Turn thứ tư: 8 chuồn.

Tỷ lệ của Lâm Được đã tăng lên 9.09%

Caesar vẫn đẩy ra hai trăm, Lâm Được theo, sau đó, y cầm chip đếm đếm, nhìn bộ dáng y, có vẻ sẽ thêm cược đến một hai triệu.

“Lâm Được.”

“Hả?”

“Đừng quá đáng.”

Lâm Được cầm chip, kinh ngạc trợn mắt: “Cái gì?”

“Tôi có thể ăn một trăm trái cà chua đó, nhưng, không thể ngay cả chip cũng một lúc thua quá nhiều.”

98. Chương 98

Yên tĩnh.

Lúc này đại sảnh thi đấu rất yên tĩnh.

Caesar không nói gì, Lâm Được không nói gì, nhà cái không nói gì, những cao thủ thì đang trong nghi hoặc.

Có ý gì?

Đây là ý gì?

Đây là nói Kẹo que sẽ lấy được một con 9? Đại đế làm sao mà biết? Đương nhiên, đại đế luôn có thể đạt được con bài hăn muốn một cách khó tin, nhưng, nghe ý của hăn... Kẹo que cũng biết y có thể lấy được?

Trong nhất thời, mọi người đều có một cảm giác cổ quái. Hai người này, đều không phải là nhân loại bình thường, mọc con mắt thấu thị phải không? Hay là bị người ngoài hành tinh phẫu thuật qua? Hay có lẽ, người TQ đều thần bí, bọn họ có thứ gì người khác không có?

Đánh vỡ trầm mặc là Lâm Được, y sờ cằm cười hê hê: “Đại đế, anh đang nói gì vậy?”

Caesar không trả lời, chỉ nhìn y một cái đầy hàm ý. Ánh mắt này, mang theo mấy phần bất đắc dĩ, mang theo mấy phần bao dung, còn có hàm súc mà chỉ có nhau mới biết. Ánh mắt này, khác với ánh mắt bình thường, ánh mắt này, là ánh mắt bao hàm ngàn vạn, ánh mắt này kéo dài cùng trời đất___ ừm, những thứ này, toàn bộ là bình luận trên mạng sau đó.

Nhưng bất kể thế nào, Caesar thật sự nhìn Lâm Được một cái, sau đó thì buông một đồng chip xuống.

Nhưng y lại gãi gãi đầu, nói: “Chuyện này, đại đế, chúng ta vẫn còn một vấn đề chưa nói rõ, đó chính là dưa leo và cà chua đều không nói rõ, đến lúc đó chúng ta phải ăn quả lớn, còn nữa, chừng nào chúng ta mới ăn.”

... Các cao thủ vốn đang cảm thán ánh mắt thâm trầm và câu nói của Caesar, nghe câu này gần như muốn gào thét___ Cậu có thể đừng nói cà chua và dưa leo không! Cho dù cậu nói dưa hấu thì cũng coi như được đổi món đi!

“Thời gian do tôi định. Nhỏ lớn sao, nhỏ nhất không được dưới một trăm năm mươi gram thế nào?”

Lâm Được nghĩ nghĩ, gật đầu: “Như vậy cũng công bằng. Nhưng cũng không thể kéo dài quá lâu, nên biết, chúng ta đều không biết ngày mai có xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào không, thế này, trong một tháng được không?”

Caesar lại nhìn y một cái, sau đó chậm rãi mở miệng: “Được.”

Chỉ một chữ, ngữ âm ngữ điệu đều kỳ diệu tương tự như lúc cùng ăn sáng với Lâm Được, gấp sủi cỏ cho y, ngay cả nhà cái có định lực nhất nghe chữ này cũng không cẩn thận giật nảy.

Cuối cùng, Lâm Được đẩy chip ra: Hai trăm.

Nhà cái phát lá River thứ năm: Một con 9 rô.

Ike kích động gào thét trong tivi: “Anh ta làm được rồi anh ta làm được rồi, trong lá bài cuối cùng, anh ta đã biến hy vọng chín phần trăm thành sự thật! Đây là lần thứ ba anh ta thắng đại để trong vòng Flop!

Nhiều ván như thế, hai người đều có thắng có thua, số chip của Lâm Được không nhiều hơn Caesar bao nhiêu, nếu tính lại, y cũng thắng rất nhiều lần. Nhưng số lần thắng nhờ lá cuối cùng... hai người đều không nhiều.

Đương nhiên đây cũng không phải trường hợp đặc biệt. Cuộc thi đấu trình độ càng cao, cơ hội vào vòng River càng ít, rất nhiều ván đều kết thúc ở vòng Flop.

Phó thác hy vọng vào vận may, đó là việc chỉ có lính mới mới làm___ Đúng, bạn hoàn toàn có thể nhờ vào lá cuối cùng để thắng, nhưng bạn càng có thể bị ăn.

Khi tỷ lệ đã thấp tới trình độ nhất định, cao thủ bình thường đều chọn bỏ bài, đương nhiên, có người chọn cướp gà, nhưng, một lần cướp gà thành công, thì cần phải bỏ cục.

Đầu tiên, bạn phải đảm bảo đối thủ của bạn không cầm được bài lớn nhất, thứ hai, bạn phải khiến bài của mình trông có vẻ vô cùng tốt, hai điều kiện này, thiếu bất cứ cái nào, bạn cũng có thể thất bại. Mà cho dù hai cái đều có, bạn vẫn có tỷ lệ thất bại là bốn mươi lăm phần trăm, đây là tỷ lệ vốn có của poker Texas.

Cũng vì thế, vào vòng cuối cùng lấy được lá bài mình cần, mới khiến người ta phấn chấn như thế. Nhưng khác với Ike, lúc này cao thủ tại hiện trường chỉ sợ hãi.

Đại để cũng thôi đi, tại sao Kẹo que cũng làm được? Lẽ nào, lẽ nào lời đồn bọn họ là sư huynh đệ mới chính xác sao?

Nhưng mọi người cũng không sợ hãi quá lâu, vì thời gian đã tới, bảy giờ tối, thời gian nghỉ ngơi đầu tiên sau tám tiếng.

Nhà cái thu lại bài vừa phát, mọi người lũ lượt đứng lên.

Khách sạn Boots đã đưa từng đĩa đồ ăn lên bàn dài, sau đó, gần như tất cả mọi người, đều ngay lập tức chú ý được trong khay dùi nướng có dùng dưa leo trang trí, bọn họ lần đầu tiên cảm thấy thứ này lại chói mắt như thế.

“Tôi cảm thấy, tôi sẽ có trở ngại tâm lý.”

Người khổng lồ vừa lăm bằm vừa đi vòng qua dùi nướng mà bình thường mình thích nhất, những người khác khi gấp đồ ăn cũng tránh món đó. Mà Lâm Được là đầu sỏ của tất cả mọi chuyện lại không cảm thấy gì, vẫn hưng phấn bừa bừa gấp ình con tôm hùm yêu thích nhất, vừa ăn, vừa nói với Caesar: “Đại đế, anh nếu không muốn ăn cà chua thì cũng không sao, hai chúng ta có thể đổi cái khác. Một trăm trái cà chua nặng 150g, không phải dễ ăn.”

“Đúng, cho nên không thể để cậu ăn.”

Caesar vừa giúp y lột vỏ tôm vừa nói, Lâm Được cứng người, sau đó càng mãnh liệt nhét đồ ăn vào miệng. Caesar cũng không nói gì, giúp y lột xong con tôm hùm, thì đi gấp bí tết và rau xanh, sau đó lại trở lại, đồng thời còn lấy bình nước cho Lâm Được.

Hai người ở trong một góc ăn cơm, tuy không nói chuyện quá nhiều, nhưng bầu không khí đó, cảm giác đó, cũng tạo lỗi giác ngột ngạt cho người khác.

Thật ra, cũng không phải là lỗi giác. Chỉ là một hồi trước hai người còn đang đối đầu trên bàn đấu, lúc này lại thân mật yêu thương như thế... cho dù mọi người đều nghe qua lời đồn đó, đều có tâm lý chuẩn bị, lúc này, cũng có cảm giác không phù hợp.

Qua một lúc lâu, Lâm Được cuối cùng cũng gặm xong con tôm hùm đó, lúc này mới mở miệng: “Lạc Lạc, tôi...”

“Cái gì?”

“Tôi...” Lâm Được nghẹn đỏ mặt, “Anh...”

“Rất áp lực? Vậy nếu tôi nói với cậu gì đó cậu liền không cảm thấy áp lực sao? Hay là, nếu tôi không nói gì với cậu, cậu sẽ giảm áp lực sao?”

“Lạc Lạc à, anh không thể như vậy đâu.” Lâm Được cuối cùng mở miệng, “Anh nói xem tôi chẳng qua là một tiểu thị dân ở thành phố loại ba, đột nhiên thi đấu với đại đế như anh, có thể không có áp lực sao?”

Caesar cuối cùng ngẩng đầu lên, hần xiên một miếng thịt bò bỏ vào miệng, nhàn nhã nói: “Cậu không phải là lương dân nhiều đời sao? Cậu không phải mằm mống tốt đẹp? Cậu không phải là thời đại mới của TQ mới bồi dưỡng ra sao? Sao có thể cảm thấy áp lực ở xã hội tư bản chủ nghĩa?”

Lâm Được trợn mắt, dáng vẻ gặp quỷ. Caesar không nói gì, chỉ buồn cười nhìn y. Gần mực thì đen, câu nói này, cho dù hần không tự nói ra, ở chung với Lâm Được lâu như thế, học cũng học được. Tuy bảo hần nói mấy lời này có chút kỳ cục, nhưng, nếu hần thủ đoạn gì cũng đã dùng, đương nhiên không để ý điểm này.

Lâm Được sững sờ một lúc, sau đó đột nhiên xoay tay, làm thế lan hoa chỉ, hàm dưới mở rộng, đồng thời điểm hờ lên trán Caesar: “Lạc Lạc, anh học hư rồi.”

Loảng xoảng!

Vua sư tử không may nhìn thấy màn này, cái khay trong tay rớt xuống đất. Caesar đỡ trán, trong đầu xuất hiện một câu: Vũ khí hình người, sẽ tự động tiến hóa.

Lại ngồi vào trước bàn, Caesar vẫn lạnh lẽo thâm trầm, Lâm Được vẫn nghiêm túc chân thật, nhưng trong mắt các cao thủ, cái bàn này đã bị bong bóng màu hồng nhấn chìm.

“Kẹo que rút được lá thăm tốt nhất, cho dù cậu ta rút được hạng bốn mươi ba cũng có nguy hiểm, nhưng rút được thăm của đại đế, thì thắng chắc không thua.” Vua sư tử ngồi trên ghế khán giả cảm thán.

Người nghĩ thế không chỉ có mình hần, các cao thủ suy nghĩ cũng không khác gì. Bọn họ thậm chí nghĩ, cuộc đấu này sở dĩ kéo dài tới giờ, chỉ là vì làm cho người trước tivi xem, tình huống chân thật, Lâm Được sớm đã bước hai chân vào cánh cửa cao thủ rồi.

Đúng, đại đế chưa từng thua, nhưng thua một lần thì có là gì? Thua một lần sẽ dao động địa vị của hần sao? Khả năng lớn nhất, chính là tạo nên chấn động một thời gian, phương tiện truyền thông đăng tin, mọi người theo dõi, nhưng trừ sự náo nhiệt lúc đầu, thì còn có thể làm gì?

Đặc biệt là, bọn họ đều biết rõ cuộc đấu này từ đâu mà tới, còn tận mắt thấy, tận tai nghe cuộc đấu... Tất cả, đối với bọn họ, nếu nói đây là một ván đấu, thì không bằng nói là hai người yêu nhau quá chiều, chỉ đáng tiếc một đồng khán giả trước tivi bị lừa.

Nhưng cho dù như thế, mọi người cũng không có nửa điểm bất mãn___ Bọn họ vốn là tới để hóng chuyện, cuộc đấu này nếu thật sự nghiêm túc, bọn họ mới thật sự bất mãn.

Khi mọi người đang nghĩ như thế, Caesar đẩy ra một triệu, tất cả mọi người đều kinh ngạc, lúc này mới phát bài riêng, đã cực lớn như thế... đây là, đây là chuẩn bị kết thúc?

Lúc này kinh ngạc nhất vẫn là Ike___ ít nhất từ giọng nói thì là thế.

“2 rô! 10 chuồn! Một triệu! Đại đế chuẩn bị cướp gà sao?”

Đúng, đây chính là bài riêng của Caesar, một bài vừa nhỏ vừa tạp, 10 chuồn coi như là bài loại trung, nhưng ghép với 2 rô, thì vừa không có thùng, lại không có sảnh. Ngược lại, bài của Lâm Được rất tốt: Một con J bích và một con 8 rô, tuy không nói là rất lớn, nhưng ít nhất còn có khả năng tạo sảnh.

Lâm Được có chút kinh ngạc nhìn Caesar một cái, Caesar mặt không biểu tình, Lâm Được chớp chớp mắt, không lập tức đặt cược.

Trong lòng các cao thủ rất nghi hoặc, Caesar thua Lâm Dực thì bọn họ tuyệt đối không bất ngờ, nhưng, cho dù muốn thua... cũng phải thua một ván ra dáng một chút chứ.

Hiện tại bài riêng như thế, lại đặt cược như vậy, sau này khó tránh người khác chỉ trích.

Lâm Dực lại nhìn bài riêng của mình, cuối cùng cũng động: “Bài của tôi không tốt lắm, nếu nói, tôi không nên theo, nhưng, tôi cũng đã ngồi lâu lắm rồi, cũng hơi mệt, à, đúng rồi, tôi cũng sắp muốn ngủ rồi, cái này, không thì, ván này đi?”

Caesar nhìn y một cái: “Cậu có thể không theo, hiện tại còn chưa tới chín giờ.”

“Không phải còn cần đi tắm sao?”

...

Caesar không nói gì, nhà cái gương mặt vắn vẹo nhắc nhở Lâm Dực đã tới giờ, y không giơ tay xin tạm dừng, trực tiếp đẩy ra một triệu.

“Kèo que theo rồi! Anh ta theo rồi! Khi chỉ có một con J lại theo! Anh ta đã nhìn ra đại để đang cướp gà sao? Hay là anh ta muốn cướp gà? Chúng ta chờ xem vòng Flop có bài gì!”

Vẫn là ba lá bài tạp: 2 chuồn, 7 rô, Q bích.

Nhưng sự xuất hiện của 2 chuồn lại giúp Caesar có một đôi, tuy là đôi nhỏ nhất, nhưng, tỷ lệ của hắn đã từ 33% trước đó tăng lên 75% phần trăm!

Lần này, Caesar đẩy ra hai triệu, giọng của Ike gần như điên cuồng, “Một đôi 2, một đôi 2! Đúng, một đôi nhỏ nhất! Đúng, trước mắt Kèo que không có đôi, anh ta không có gì cả, nhưng, trong tay anh ta có một con J, nếu tiếp theo lại xuất hiện một con J, thậm chí cho dù xuất hiện một con 8 thì đều là anh ta thắng!”

Bài khởi đầu của Caesar thật sự quá nhỏ, tuy rằng hiện tại hắn đã có đôi, chiếm ưu thế về tỷ lệ, nhưng mạo hiểm cũng lớn, trong cuộc đấu hai người, đôi vốn không phải là bài lớn, càng huống hồ là đôi nhỏ nhất.

Lâm Dực lại ngừng, nhìn bàn bài một chút, mới ngẩng đầu lên, y không mở miệng, mà Caesar thì nói: “Còn nhớ ước định đó không?”

Lâm Dực chớp chớp mắt, không nói gì.

“Tôi biết cậu nghĩ gì, biết cậu thích gì, biết cậu muốn cuộc sống thế nào. Cuộc sống như thế quả thật tôi không thể cho cậu, nhưng, sau khi đi xa ba năm, cậu vẫn có thể sống cuộc sống như thế sao?”

Mọi người hít khí!

Bất luận là nhà cái hay các cao thủ, trước đó đều chịu đủ kích thích, nhưng bọn họ không nghĩ tới, thì ra kích thích đó vẫn chỉ là chuyện nhỏ.

Không có kích thích nhất, chỉ có càng kích thích.

Đại để đây là đang nói gì? Đang hứa hẹn sao? Nói càng kéo dài, là đang cầu hôn sao?

Lâm Dực biểu hiện mê mang.

Còn có thể sống như thế sao? Còn có thể vô ưu vô lo đến chợ đêm ăn mì, hưng phấn vui vẻ tới siêu thị khuôn đồ sao? Còn có thể canh nho nhà mình, mỗi khi tới thu thì ngồi xổm trên mái nhà lấy canh nho ném đám quỳ trộm nho sao?

Có thể đi, có thể đi.

Nhưng, không còn có người thời thời khắc khắc bên cạnh y nữa, không còn ai nhẫn nại trả lời y nữa.

Cho dù y có gọi, cũng không có người chịu không nổi giày vò lên tiếng.

Kỳ thật những cái này, y đều biết, những cái này, cũng đều đã từng trải qua.

Nhưng khi ở Malaysia vẫn không có cảm giác gì quá nhiều, vì y biết, mình còn trở về. Tuy y không biết, là ngày nào, lúc nào trở về. Nhưng y biết mình sẽ về, thậm chí, y còn ẩn ẩn biết, người đó vẫn luôn đang nhìn mình.

Mà lần này, thì cái gì cũng không còn nữa.

Có lẽ tương lai sẽ gặp lại, nhưng nhiều lắm, cũng chỉ hơi gật đầu chào hỏi, sau đó thì sao? Chỉ là đi ngang nhau, Lâm Được híp mắt, đây vốn là y muốn. Cuộc sống một mình, một mình vui sống, một mình tự do tự tại, không có gì không tốt.

Trước kia y có thể sống như thế hai mươi bảy năm, sau này, đương nhiên cũng có thể sống như thế.

Nhưng, người này thì sao?

Y ngẩng đầu nhìn Caesar, có phải, chỉ còn lại một mình không?

“Cậu rất dài dòng?” Caesar lấy hộp thuốc ra, lấy một điếu, châm lửa, bỏ vào miệng, chậm rãi nhả khói, “Nhưng tôi đã quen rồi, nếu không có, chỉ sợ sẽ không quen.”

Lâm Được vẫn không nói gì.

“Ván này, cậu phải suy nghĩ kỹ, có theo không, có muốn... ở lại không?”

Ngón tay Lâm Được run một cái.

Có muốn theo không? Bài của y không phải tốt lắm, ngay cả một đôi cũng không có, nhưng, y có một dự cảm, có lẽ có thể thắng, cảm giác này thậm chí là cường liệt. Y đã phát hiện, khi y có cảm giác này, y có phần thắng rất lớn, tuy không thể nói là trăm phần trăm, nhưng khả năng sáu mươi, bảy mươi thì có thể.

Trong poker Texas, tỷ lệ bảy mươi phần trăm không tính là gì, nhưng trực giác này, còn chính xác hơn tỷ lệ chín mươi phần trăm.

Có muốn theo không?

Có muốn, ở lại không?

99. Chương 99

Khi Lâm Được suy nghĩ, Ike lại gào lên, lần này thật sự là gào, không mang theo chút giả tạo: “Đại đế đã lấy thuốc lá ra, bảy năm nay, anh ta chỉ lấy thuốc ra trong hai cuộc đấu! Lần đầu tiên là mười bảy năm trước, lần đó, đại đế đấu với Lão Mạo tử, cũng từ sau ván đó, anh ta được kết nạp vào cá mập! Lần thứ hai, là mười bốn năm trước, Daniau liên tục chiến thắng tới, trong ván cuối cùng, anh ta đã lấy thuốc lá ra. Nhưng mười bốn năm sau đó, đại đế từng tham gia WPS tám lần, lại chưa từng lấy thuốc lá ra, tất cả chúng ta đều biết, cuộc đấu công khai không có! Đều không có!”

“Mà lần này, anh ta lại lấy ra! Đây có nghĩa là, Kẹo que đã có thực lực khiêu chiến anh ta rồi? Đã mang tới áp lực lớn cho anh ta rồi sao?”

Mấy lời này may mà các cao thủ không nghe được, nếu không nhất định sẽ nói, thực lực có lẽ không sai, áp lực thì chưa chắc, có lẽ quả thật là áp lực, nhưng tuyệt đối không quan hệ tới ván đấu.

Đương nhiên, lúc này các cao thủ cũng không quan tâm chuyện đó, bọn họ ai nấy nhìn chăm chăm Lâm Được, không bỏ qua bất cứ động tác nhỏ nào của y.

Câu nói đó của đại đế có nghĩa là, ván này Lâm Được sắp thắng rồi. Hiện tại mới vào tới vòng Flop, khi ở vòng Flop, đại đế hoàn toàn có thể cược all, vậy nếu thật sự là Lâm Được thắng, thì y sẽ chính thức gia nhập cá mập, vậy cũng có nghĩa là, sau này y sẽ bước vào cái vòng này.

Các cao thủ không hiểu rõ tình huống cụ thể, nhưng trí thông minh của họ tuyệt đối là bình thường, năng lực logic suy luận càng cao, không cần phí sức đã có thể suy đoán ra bảy tám phần.

Hiện tại đại đế đang giữ người, nếu Lâm Dực thắng ván này, thì chính là đồng ý ở lại, nếu y bỏ bài, thì chính là không đồng ý.

Đồng ý? Hay là không đồng ý?

Các cao thủ đều khẩn cấp muốn biết đáp án, nhưng Lâm Dực vẫn không có phản ứng, y vừa không nói bỏ bài, vừa không nói muốn theo, cứ cúi đầu như vậy, nhìn bàn bài, giống như cái bàn màu xanh có trở hoa, kết quả.

Thời gian đã tới, nhà cái bắt đầu nhắc nhở, y vẫn không có phản ứng.

Nhà cái lại nhắc nhở, y vẫn không có phản ứng.

Sau đó, nhà cái thu bài của y lại.

Đây là... bỏ bài?

Trong nhất thời, bầu không khí cả căn phòng đều trở nên có chút quái dị, ngay cả nhà cái cũng cảm thấy không khí xung quanh bắt đầu phát lạnh, đám người Vua sư tử thì càng hận không thể xem như bản thân chưa từng xuất hiện.

Bọn họ thích hóng chuyện, bọn họ muốn hóng chuyện, nhưng, đó là hóng chuyện thành công, hiện tại Caesar ở trước mặt đông đảo giữ người, bên được giữ vẫn không nể mặt cự tuyệt...

Không nói gì khác, chỉ lúng túng thôi đã đủ.

“Ừa, bài của tôi đâu?”

Khi da đầu mọi người đang căng chặt, đột nhiên nghe Lâm Dực kinh ngạc kêu lên.

“Bài của tôi sao không thấy nữa? Bài trên bàn sao cũng không thấy nữa?” Ánh mắt y nhìn từ bên mình sang bên Caesar, “Đại đế, bài của anh sao cũng không có nữa?”

Caesar cảm thuốc, khói trắng quanh quẩn, khiến gương mặt hắn có chút mơ hồ, chỉ là ánh mắt đưa tới, lại sắc bén.

“Cậu Lâm.” Nhà cái có chút lúng túng mở miệng, “Tôi nhắc nhở cậu hai lần, cậu không xin tạm dừng, cho nên tôi sẽ xử lý như bỏ bài.”

“Là vậy sao?”

“Phải.”

“A, vậy thì tốt, vừa rồi tôi còn đang nghĩ, người ngoài hành tinh tới rồi, tại sao chỉ cần bài không cần người.”

Ván đấu tiếp tục, Lâm Dực nhìn Caesar đối diện nói, “Cái này, đại đế, vừa rồi tôi đang suy nghĩ.”

“Ừ.”

“Anh biết tôi mà, đặc điểm lớn nhất chính là chuyên chú, tôi mà đã chuyên tâm, thì sét đánh không động, lúc trước khi tôi xem [Anh hùng xạ điêu], ngay cả mẹ tôi đứng bên cạnh kêu tôi, tôi cũng không nghe thấy. Chỉ đáng tiếc sự chuyên chú của tôi không sử dụng trên mặt số học, nếu không khó bảo đảm không phải là Trần Cảnh Nhuận thứ hai. Nói ra thì từ nhỏ tôi vẫn luôn thích số học, nhưng tại sao sau đó thì không được nữa?”

Y vừa nói, vừa cực mù, lại tiếp: “Tôi mà chuyên chú rồi thì dễ suy nghĩ vấn đề, đương nhiên, tôi là nói khi không xem sách, tôi nếu xem sách, thì chỉ xem sách chứ không suy nghĩ. Khi không xem sách, tôi dễ suy nghĩ vấn đề, tôi mà suy nghĩ thì sẽ nghĩ rất nhiều, đúng rồi, vừa rồi chúng ta đang nói gì?”

Caesar không nói gì, chỉ lặng lẽ hút thuốc, nhìn y, lời lên tới miệng Lâm Dực lại không nói ra, một đoạn ký ức hiện lên trong đầu.

“Nè, Lạc Lạc, anh có hút thuốc không?”

Đó là một tháng trong phòng tối, rốt cuộc đã qua bao lâu, bọn họ cũng không mấy rõ ràng, ban đầu y còn đánh dấu lại, nhưng vì ngay cả một cục đá cũng tìm không thấy, nên đánh dấu cũng là dùng móng tay của y rạch lên tường. Căn phòng đó tuy không trang trí gì, nhưng vách tường cũng có quét sơn, móng tay của y muốn lưu vết lại trên đó cũng phải rạch vài lần.

Vì thế sau đó, y cũng không đếm rõ được.

Không biết là ban ngày hay ban đêm, cũng không biết đã qua bao lâu, trong hoàn cảnh đó, sẽ cho rằng toàn thế giới điều biến mất, hoặc là nói, thật ra là mình biến mất.

Y không ngừng nói, Caesar, bình thường cũng sẽ đáp lời y.

“Không thường hút.”

“Tại sao?”

“Mẹ tôi chết vì viêm phổi, bà không nấu cơm không hút thuốc, sống lành mạnh, chỉ vì bên cạnh có một người đàn ông hút thuốc.”

“Quả thật, hút thuốc không tốt, nhưng anh vẫn hút, hút khi nào?”

“Khi tâm tình không tốt.”

Đây là một khúc đệm, lúc đó bọn họ còn nói rất nhiều, mà sau đó y cũng quên mất đoạn này, hoặc nên nói, ký ức lúc đó của y đều hỗn loạn, cũng phân không rõ là do mình nghĩ ra, hay thật sự đã từng nói.

Chỉ là lúc này khi y thấy Caesar hút thuốc, ký ức đó lại đột nhiên xuất hiện, sau đó, có cảm giác đau lòng.

Caesar đương nhiên đặc biệt, điểm này y đã biết từ rất sớm rất sớm trước đó.

Bọn họ dùng chung một thân thể, bọn họ liên hệ thân mật hai mươi bốn tiếng, bọn họ cùng trải qua sinh tử, tuy không có bất cứ quan hệ thân thuộc nào, nhưng, bọn họ lại có thể nói là huyết dịch tương liên.

Tĩnh lại sau vụ nổ, khi phát hiện Caesar chỉ dùng một tờ chi phiếu đuổi y đi, y có chút phẫn nộ.

Khi Caesar trở lại thân thể mình, quan hệ của họ, nhất định sẽ thay đổi, điểm này, y sớm đã biết, khiến y cảm thấy không thể tiếp nhận là, tại sao, ngay cả một câu nói cũng không cho y, tại sao ngay cả gặp mặt y một lần cũng không gặp?

Nếu nói đã quên y, tại sao lại cho y một tờ chi phiếu mười triệu đô la? Nhưng sau khi y bình tĩnh lại thì lại sợ Caesar có gì đó khó nói.

Cho nên khi y thấy được tin tức đó trên báo, y liền trở lại.

Có thể làm gì, y thật sự không biết, y chỉ nghĩ, cố gắng tiếp cận người này một chút, tỉ mỉ nhìn hẩn.

Sau đó, y cảm thấy sự mờ ám của Caesar, y chấn động. Y luôn cảm thấy đã có vấn đề ở chỗ nào, nhưng không đợi y nghĩ rõ, bọn họ đã xảy ra quan hệ thực chất.

Nói tới cùng, hôm đó, y chạy ra, cũng là muốn suy nghĩ cho rõ, lại không ngờ bị Ngựa hoang bắt cóc.

Bị khóa lại, rất đau.

Roi quất lên người, rất đau.

Đinh đâm vào chân, rất đau.

Nhưng, khó chịu nhất vẫn là cái gì cũng không cảm thấy được, bạn có tư duy, nhưng không cảm thấy được thân thể của mình, không cảm thấy được tứ chi của mình, cảm giác đó, khiến y cảm thấy mình giống như đã trở lại căn phòng tối, thế là y không tự giác lại một lần nữa bắt đầu quấy nhiễu người đó.

“Lạc Lạc, tôi cảm thấy...”

“Lạc Lạc, anh nói...”

“Lạc Lạc, anh biết không...”

Nhưng không có tiếng trả lời, vẫn không có tiếng trả lời, thế là, dần dần, y liền cảm thấy có lẽ tất cả đều biến mất rồi, lần này là thật sự biến mất rồi.

Thật ra biến mất toàn bộ cũng không có gì, ngay cả tư duy cũng không có, cái gì cũng không thể cảm giác được. Nhưng vào lúc đó, y lại nghe thấy âm thanh của Caesar.

Âm thanh đó đang nói gì y không nghe ra, nhưng, y đột nhiên cảm thấy thế giới này không biến mất, cho dù biến mất, y cũng không thể để lại Caesar một mình.

Đúng, y không muốn để Caesar lại một mình. Y không muốn để Caesar buồn. Nhưng, nhưng bọn họ không thể có quan hệ khác sao?

Nói thật, y không phải vô cùng bài xích thế này thế kia với Caesar. Caesar không muốn để y đi, y không đi cũng được, nhưng, cũng không cần nhất định phải như thế mới đúng đi.

“Chuyện này, đại đế, anh đừng thấy tôi như thế, thật ra thân thủ của tôi cũng rất tốt, tôi còn biết làm cơm, tôi còn biết giặt quần áo, tôi còn biết đàn piano, tôi...”

“Tôi không thiếu vệ sĩ, không thiếu đầu bếp, không thiếu người giúp việc, cũng không thiếu nghệ sĩ diễn tấu.” Caesar nói, dụi tắt điếu thuốc trong tay, nhìn y, chậm rãi nói: “Tôi chỉ thiếu một người có thể cùng tôi chung sống cả đời.”

100. Chương 100

Toàn trường sợ hãi!

Các cao thủ bình thường mặt không đổi sắc, giỏi nhất là che giấu biểu tình tâm tư, tu luyện đến mức có thể sánh bằng hồ ly tinh hồ tinh xà tinh đủ loại yêu tinh, lúc này ai ai cũng đều không thể khống chế được cơ mặt của mình.

Giữa Caesar và Lâm Dục có gian tình, bọn họ biết rồi.

Caesar giữ người trước đám đông, bọn họ cũng tiếp nhận rồi.

Mà hiện tại, đang làm gì đây? A, đây cũng là đang giữ người, nhưng, vừa rồi dù sao cũng còn phủ một tấm mạng che, mà hiện tại, chính là ngay cả mạng che cũng không còn nữa!

Giữa có mạng che và không có mạng che có gì khác biệt?

Vấn đề này rất phức tạp, nếu là một tuyệt thế mỹ nữ, có một tầng mạng che chính là mông lung, mất đi mạng che, thì mang tới chấn động.

Nói thật, có mạng che hay không, đều không ảnh hưởng tới ấn tượng của mọi người với mỹ nữ đó, chỉ là không có mạng che, thì sẽ có thêm cảm giác chấn động.

Mà hiện tại, mọi người đều chấn động. Một phần như Vua sư tử, thì lúc này hận không thể lao lên trên bệ, bức Lâm Dục gật đầu___ Đại đế đã nói thẳng như vậy rồi, cậu còn muốn thế nào nữa?! Lê nào còn muốn đại đế một tay hoa tươi một tay nhẫn cưới nửa quỳ cầu hôn sao?

Cái gì, giữa cậu và đại đế là trong sạch? Trong sạch mà hai người ngày ngày cùng ra cùng vào? Cùng ăn cùng ở?

Lúc này, Caesar đẩy ra một triệu.

Ike lại kích động: “Một triệu! Lại một triệu! Lại một triệu xuất hiện ở vòng Flop!”

Ván này, bài của Caesar tốt hơn vừa rồi nhiều, một đôi Q, chỉ là hai lá bài này, tỷ lệ của hắn đã chiếm 80%.

Hắn đặt chip xong thì không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ nhìn Lâm Dục. Lâm Dục chần chờ một chút, sau đó cũng theo.

Tất cả cao thủ đều thở ra một hơi, nhưng đồng thời, bọn họ lại có chút nghi hoặc, ván này, trông có vẻ là bài đại để tốt hơn một chút, lẽ nào sau đó vẫn là Kẹo que thắng? Không phải chứ, hiện tại ngay cả bài chung cũng còn chưa ra, đại để đã biết kết quả rồi?

Cái này cũng, cái này cũng...

Khi mọi người đang nghĩ như thế, nhà cái phát ba lá bài chung tiếp theo: Q chuồn, 7 bích và J cơ!

“Xám chi! Hai người đều có xám chi! Lại là bài oan gia, hiện tại hy vọng duy nhất của Kẹo que chính là phải ra tứ quý!”

Ike bình luận, trong tình huống này, chỉ có thể tạo ra tứ quý, vì cho dù có xuất hiện cù lũ, cù lũ của Caesar cũng lớn hơn Lâm Được, có thể nói, trước mắt hy vọng duy nhất của y, chính là con 7 cuối cùng đó!

Caesar lại đẩy ra hai triệu, Lâm Được lại theo, nhà cái phát lá Turn thứ tư: 9 cơ.

Một con bài chung vô ích, nhưng tỷ lệ thắng của Lâm Được đã từ 4% rớt xuống 2%!

Caesar lại đẩy ra hai triệu, lúc này, số chip của Lâm Được chỉ còn lại mấy trăm ngàn, đối mặt tình huống này, y trừ cực all, chỉ có thể bỏ bài.

Lâm Được ngẩng đầu lên, ván này, y không có quá nhiều cảm giác, y không biết mình sẽ thua hay sẽ thắng. Nhìn từ cục diện hiện tại, bài của y không tồi, nhưng không phải rất tốt. Trong tình trạng có Q có J, bài của Caesar hoàn toàn có khả năng thắng y.

Caesar nhàn nhạt nói: “Cậu vẫn có thể tiếp tục suy nghĩ, ván tiếp theo, tôi chỉ đặt một trăm.”

Tập đoàn cao thủ đang ngồi đều chấn động, ý của Caesar rất đơn giản, nếu ván này Lâm Được vẫn bỏ bài, cũng không sao, ván tiếp theo, hẳn sẽ chỉ cực nhỏ nhất, số chip của Lâm Được tuy chỉ còn lại mấy trăm, nhưng cũng có thể suy nghĩ thêm mấy ván.

Nhường như thế, uyển chuyển cầu toàn như thế...

Các cao thủ đều từng thấy qua tư thế còn thấp hơn, trong quá khứ của họ, cho dù không tự mình trải nghiệm qua, cũng ít nhất từng thấy qua chuyện càng bi thảm, càng khổ sở càng đáng thương hơn. Nhưng trước kia, bọn họ chưa từng cảm thấy gì, mà lúc này, Caesar chỉ liên tục nhường ba lần như thế, đã khiến bọn họ cảm thấy, Caesar thật sự quá uất ức.

Đồng thời, bọn họ lại có một sự nghi hoặc, Kẹo que này nhìn thẳng nhìn ngang, nhìn trái nhìn phải, trừ hơi thiếu đánh một chút, cũng không có gì quá khác biệt, đại để rốt cuộc nhìn trúng y chỗ nào?

“Đại để.” Lâm Được cuối cùng cũng cầm chip lên, nhưng lần này không lập tức buông xuống, mà mở miệng nói: “Anh biết tiếp theo sẽ là gì không?”

Khóe miệng nhà cái giật giật, Caesar mặt không đổi sắc nói: “Không biết.”

“Vậy, anh hy vọng tôi theo hay không theo?”

“Tôi không hy vọng cậu rút lui.”

Lâm Được chớp chớp mắt, lại nói: “Ước định đó, anh thật sự sẽ tuân thủ?”

Caesar gật đầu, Lâm Được cuối cùng cũng đặt chip xuống.

“Cực all! Cực all! Có lẽ trong ván này, chúng ta có thể thấy được kết quả!”

Ike kêu lên, nhà cái phát lá bài cuối cùng.

Hoàn chính ván.

101. Chương 101: Ngoại Truyện 1: Cách Ăn Một Trăm Trái Cà Chua.

Gần đây tâm tình của Lâm Được rất tốt, điều này biểu hiện ở chỗ y thường xuyên nhắc tới một loại thực vật có thể nói là rau quả cũng có thể nói là trái cây.

“Cà chua xào trứng gà nè, thật rất thơm, cộng thêm mì, càng mỹ vị. Cà chua đường cát a, thật rất ngọt, để lạnh một chút, càng ngon. Cà chua phối dưa leo, vừa đỏ vừa xanh, đó chính là nam nữ kết hợp, làm việc không mệt mỏi. Canh cà chua trứng, thật rất sướng miệng, chan vào cơm, mỹ vị đó, cà chua...”

Thường xuyên, Lâm Được nghiêng đầu nghiêng cổ nhắc tới cách nấu cà chua, sau đó còn thường xuyên lật lịch, cố ý kinh ngạc nói, ủa, thì ra hôm nay đã là ngày bao nhiêu rồi à.

Đối với mấy lời này, Caesar luôn làm như không nghe thấy, hoặc là lật báo, lật sách, lướt web, hoặc trực tiếp làm lơ.

Thế là Lâm Được lại thường xuyên cố ý hảo tâm nói: “Lạc Lạc à, thật ra anh nếu không muốn ăn, cũng có thể không ăn. Hai chúng ta đã là quan hệ gì chứ, tôi còn có thể bức anh hay sao? Nếu không thế này đi, anh chỉ cần tìm một thứ khác đổi cho tôi, một trăm trái cà chua 150g này coi như bỏ đi, dù sao chỉ nói là nể mặt tôi, lại không nói phải công chính phải chụp ảnh kỷ niệm gì.”

“Cậu muốn đổi cái gì?”

“Tôi muốn đổi...” Lâm Được vốn muốn nói gì đó, nhìn sắc mặt của hắn xong lại đổi giọng: “Ừm, tôi là nói, bất kể làm gì cũng đều phải có kỳ nghỉ mà đúng không. Anh xem, cho dù tôi ở lại, cũng không thể ngày ngày, sáng sáng tối tối đi qua đi lại trước mặt anh đúng không. Tuy tôi đây yêu kiều hơn hoa... về mặt của anh như vậy là sao? Nếu không phải vì tôi có vài phần tư sắc, anh tại sao còn muốn tôi ở lại bên anh?”

“Được rồi, cho dù tôi không yêu kiều như hoa, vậy anh cũng phải thừa nhận anh vui sướng khi thấy tôi chứ, đương nhiên tôi cũng vui vẻ khi thấy anh, nhưng dù có vui vẻ cũng không thể ngày ngày nhìn đúng không? Cũng phải có nghỉ ngơi, khoảng cách chứ, cái này cổ nhân cũng nói, tiểu biệt thắng tân hôn, tôi cảm thấy hai ta cũng nên tắt yếu thường xuyên tiểu biệt một phen. Cái này, hai ta mỗi năm tiểu biệt nửa năm thế nào?”

Caesar trực tiếp cầm nín.

“Sáu tháng... năm tháng, bốn tháng, ba tháng! Thật sự không thể ít hơn!”

“Cậu đợi đi.”

“Hả?”

“Đợi xem tôi ăn cà chua.”

Caesar nói thế, nhưng không lập tức thực hành, ban đầu Lâm Được còn thường xuyên quan sát hắn, sau đó thì thường xuyên lái nhai bên tai hắn bài ca cà chua.

Cuối cùng, cuối cùng cũng tới ngày cuối cùng, Lâm Được liếc mắt nhìn Caesar: “Lạc Lạc, anh chắc không phải tính xù chứ. Thật ra nếu anh thật sự xù tôi cũng không thể làm gì, lúc đó chúng ta không quy định nếu xù nợ thì sẽ thế nào, lại không có người làm chứng, anh nếu thật muốn xù...”

Y đang nói, Caesar đột nhiên đã nâng cằm y lên, Lâm Được ngạc nhiên, tiếp theo nhảy ra, cảnh giác nhìn hắn: “Anh muốn làm gì?”

“Ừm, hiện tại cũng có chút thịt rồi.”

Tuy so với trước kia vẫn còn kém một chút, nhưng bồi dưỡng nhiều tháng rồi, trên mặt Lâm Được cũng bắt đầu thấy thịt, khí sắc cũng tốt lên không ít.

Y trừng mắt nhìn Caesar: “Lạc Lạc, chắc không phải anh muốn ăn thịt người đi.”

“Được rồi, nếu đã là ngày cuối cùng rồi, vậy hôm nay tôi ăn là được.”

Lâm Được theo bản năng cảm thấy không đúng lắm: “Ăn cái gì?”

Caesar nhìn y, hàm ý sâu xa nói: “Cà chua.”

Tuy rằng hẳn chuẩn bị thực hiện vụ cá cược, nhưng Lâm Được lại cảm thấy vụ cược này nếu thật sự không thực hiện cũng không sao. Nếu không đổi được kỳ nghỉ mà y muốn, thì nhìn Caesar ăn một trăm trái cà chua cũng không có bao nhiêu lạc thú.

Nhưng Caesar không nghĩ thế, người ta ngôn từ thẳng thắn nói: “Nếu tôi đã đáp ứng, thì phải làm được.”

Vì biểu thị mình nhất định sẽ làm được, hẳn nhốt Lâm Được trong phòng, Lâm Được nhảy lo Choi, gọi điện cho Carlos yêu cầu cứu giá.

Carlos vốn còn rất khấn trương, nhưng khi nghe được địa điểm y bị nhốt, không nói hai lời cúp máy. Đắc tội cậu Lâm rất đáng sợ, nhưng đắc tội ông chủ càng đáng sợ. Không thấy cậu Lâm đáng sợ như thế, còn bị ông chủ trấn áp sao?

Lâm Được hối hận rồi, không biết làm sao, cấp bách nữa, cuối cùng y trấn định.

Khi Caesar mở cửa lần nữa, y mặc một bộ âu phục màu trắng, nhàn nhã ngồi trước bàn làm việc, trong tay là máy chụp hình: “Lạc Lạc, tôi cảm thấy cảnh tượng mang tính lịch sử này vẫn phải chụp lại, cái này về sau nói không chừng có thể lấy ra khiêu chiến kỷ lục Guinness.”

Caesar gật đầu: “Đáng để kỷ niệm.”

Hắn nói xong, bảo người bưng một cái thùng lớn vào.

“Một trăm trái cà chua, mỗi trái đảm bảo không nhẹ hơn 150g, cậu lại đếm đi, ở đây còn có cân, cậu cũng có thể cân một chút.”

Lâm Được nhìn thùng gỗ, lại nhìn Caesar: “Không cần đâu, tôi tin anh.”

“Tin thật?”

“Tin thiệt.”

Lâm Được ngoài miệng nói thế, người thì đã đứng lên lùi ra sau, y đã nhìn ra rồi, vẻ mặt Caesar không đúng, tuy mặt Caesar vẫn là gương mặt liệt đó, mắt cũng không biến thành màu xanh, nhưng nếu nói trước đó y chỉ có một chút cảm giác nguy hiểm, thì hiện tại cảm thấy rất nhiều nguy hiểm.

Y vừa lùi, vừa muốn tìm cơ hội chuồn ra, nhưng Caesar làm gì cho y cơ hội, bắt lấy tay y kéo lại, hơn nữa có kinh nghiệm trước đó, lần này tay chân nhanh chóng, bước đầu tiên đã nắm chặt chỗ yếu hại của y.

Lâm Được cầm máy chụp hình bày vẻ uy hiếp: “Lạc Lạc, anh còn như vậy, tôi sẽ chụp thật đó, chụp xong rồi, tôi còn đăng lên mạng.”

“Chụp kỹ một chút, đừng để sót.”

Miệng nói vậy, tay thì đã linh hoạt kéo dây khóa của y, thò vào trong.

“Lạc Lạc, anh, anh không phải nói muốn ăn cà chua sao?”

“Ừm, đúng, cậu không nói tôi cũng xem quên mất.”

Nói rồi, bắt đầu kéo quần áo của y, Lâm Được muốn phản kháng, nhưng Caesar chỉ dùng một tay để kéo quần áo y, tay còn lại vẫn nắm chỗ yếu hại của y.

Lâm Được ngu ngốc, da mặt đủ dày, tâm lý thừa nhận cũng mạnh, nhưng về cơ cấu sinh lý thì y vẫn là một người đàn ông, là đàn ông, thì không thể không để ý cái đó. Chỗ yếu hại bị nắm, y cho dù muốn giãy dụa, cũng phải suy nghĩ kỹ.

Mà một chút suy nghĩ, đã bị Caesar nắm lấy cơ hội, rất nhanh lột bỏ âu phục của y, sau đó lại bắt đầu lột áo sơ mi, nhưng sau khi cởi nút áo sơ mi rồi, Caesar sững người, bên trong Lâm Được còn một cái áo thun chữ T cổ tròn, bên trong áo chữ T cổ tròn còn có một cái chữ T bó sát.

Caesar cười.

Lâm Được mặt không đỏ khí không suyễn: “Tôi lạnh.”

“Được, cậu lạnh, lần sau nhớ phải mặc áo bông, vậy càng dày.”

Caesar kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng tay thì không dừng lại, rất nhanh đã đem Lâm Được lột sạch, đương nhiên, máy chụp hình trong tay cũng đã bị ném sang một bên từ sớm. Đã đến lúc này rồi, Lâm Được cũng không trông mong lấy nó làm vũ khí, vì thế cũng không phản kháng.

Chỉ là sau khi thả tay xong, y bắt đầu giầy vò Caesar, kéo tai hắn, nhéo mũi hắn, hai chân còn không ngừng đạp nước, ý đồ muốn tạo quái nhiều, chỉ là những cái này đều bị Caesar xem như tình thú, giầy vò càng hung, cắn một cái lên vai y, lưu lại một vết răng đỏ rồi lại tiếp tục.

Một lát sau, hắn cũng cởi sạch mình, sau đó khiêng Lâm Được tới trước thùng. Lâm Được lúc này đã biết hắn muốn làm cái gì rồi, vội nói: “Lạc Lạc, tôi xem như anh đã ăn rồi được không?”

“Đã cực phải chấp nhận thua, tôi nếu đã đáp ứng cậu, thì nhất định phải ăn mới được.”

Nói xong, thì ném y vào trong thùng, một trăm trái cà chua này đều đã qua chọn lựa tỉ mỉ, cái nào cái nấy vỏ mỏng thịt dày, mỗi cái đều chín muốn rục, bảo đảm chỉ cần đè một cái là chảy nước, Lâm Được có ồm, cũng hơn năm chục kg, bị ném xuống như thế, lập tức nhiễm đỏ hết cả người.

Caesar cũng nhảy vào, sau đó lấy cà chua bôi lên người y, Lâm Được cũng biết chạy không thoát, sau khi chết tâm thì cũng bắt đầu lấy cà chua xát lên người hắn.

Hai người, tôi một nắm anh một nắm, tôi làm cậu một chút, nước cà chua càng lúc càng nhiều, bầu không khí cũng càng lúc càng mờ ám, đến cuối cùng tiếng thở dốc cũng càng lúc càng lớn.

“Lạc Lạc...”

“Ừ.”

Caesar cắn lỗ tai y đáp, lấy một trái cà chua chỉ còn lại một nửa bôi trét lên hậu huyệt của y.

“Cái này, Khổng tiên sinh nói, thích cái đẹp là bản tính con người, hai ta đều thân thể khỏe mạnh sinh lý khỏe mạnh tâm lý khỏe mạnh, anh muốn làm, tôi, tôi cũng không phản đối...”

“Ừ.”

Tay men càng sâu thêm, Lâm Được rung mình một cái, cắn răng nói: “Nhưng vấn đề trên dưới phải nói lại!”

Caesar dừng lại: “Cậu muốn ở mặt trên?”

Lâm Được bắt đầu run rẩy: “Anh xem anh là đàn ông, tôi cũng là đàn ông. Anh có, tôi cũng có, anh không có, tôi cũng không có, cái này, ai ở dưới đều không tốt đúng không? Vậy cũng nên công bằng phải không?”

“Không cần công bằng, cậu muốn ở mặt trên, tôi sẽ cho cậu ở mặt trên.” Nói rồi, tự mình nằm sấp lên cạnh thùng, “Cậu tới đi.”

Từ tuổi tác mà nói, Caesar không phải là đám nhóc còn trẻ, nhưng đàn ông ba mươi lăm tuổi, có thể nói là đang thời kỳ thành thực. Huống hồ hắn bận thì bận, nhưng rèn luyện thì không hề thiếu, lại thêm ưu thế trời sinh, thân hình hoàn toàn có thể sánh với model.”

Cơ bắp chắc nịch, làn da trơn láng, trên làn da màu cổ đồng, là một tầng nước màu đỏ, dịch cà chua thuận theo lưng trượt xuống, chảy vào giữa mông.

Lâm Được nuốt nước miếng, tuy y đối với thân thể phái nam không có quá nhiều ảo tưởng, lúc này thấy rồi, cũng có chút mê hoặc.

Y đưa tay ra, sờ lên eo Caesar, Caesar quay đầu qua: “Tôi là lần đầu tiên.”

“A, Lạc Lạc anh vẫn còn là xử nam sao?”

“Mặt sau của tôi vẫn là lần đầu tiên.”

Caesar nghiêng răng nghiêng lợi, Lâm Được chớp chớp mắt, lại gật đầu, sau đó khom xuống: “Vậy Lạc Lạc, tôi phải làm thế nào, mở rộng chỗ này trước hả?”

Y nói, rồi cũng lấy chút cà chua cọ vào chỗ đó, Caesar không nói gì, y lê nhẹ một chút, cảm thấy đã xấp xỉ, liền thò một ngón tay vào, thật ra ngay cả cửa đầu tiên cũng đều không vào.

Caesar hừ một tiếng, y lập tức dừng lại, “Lạc Lạc?”

“Cậu tiếp tục.”

Âm thanh mang theo nhẩn nại, Lâm Được dừng một chút, tiếp tục thò vào trong... nhưng đi được một nửa, thì lại nghe Caesar hừ một tiếng, sau đó y phát hiện ngón tay của mình có hơi đỏ, y chờ người, khả năng rất lớn là dịch cà chua, nhưng... cũng có thể là y làm chảy máu.

“Lạc Lạc?”

“... Không sao.”

Kèm theo câu này, là một tiếng hít khí: “Cậu tiếp tục.”

Lâm Được do dự rồi do dự, rồi vẫn từ bỏ: “Chuyện này, tôi nghiệp vụ không tinh, không thì, chúng ta để lần sau đi. Đợi tôi xem bằng, xem sách, rồi tìm người... ừm, tìm người thì không cần, ý của tôi là nói, tôi cũng phải học tập một chút.”

“Cậu không làm nữa?”

“Không làm nữa.”

“Vậy thì để tôi làm.”

Caesar nói rồi lật người lại, ôm y vào lòng, một tay vuốt ve phía trước, một tay mở rộng phía sau.

“Lạc Lạc!”

“Hiện tại cậu học tập, lần sau sẽ biết phải làm sao rồi.”

Hắn vừa nói vừa càng thêm dùng sức. Lâm Được nghe thấy có lý, lại thêm quả thật cũng được làm thoải mái, vì thế không phản kháng gì nữa.

“Mặt sau phải làm trơn, đầu tiên là một ngón tay, sau đó là hai ngón, chậm rãi, đừng gấp, mặt sau của đàn ông cũng có chỗ nhạy cảm, phải kiên nhẫn tìm.”

Caesar nói, hai ngón tay đã đi vào trong tìm kiếm. Đã từng có một lần, lần này hắn tìm đương nhiên tiện hơn, khi mò tới một chỗ, thân thể Lâm Được cứng lại.

“Là chỗ này, chỗ này rất thoải mái đúng không?”

Trước sau đều được chăm sóc, Lâm Được cũng có chút mơ hồ, cộng thêm y một lòng học tập, nên ừ hai tiếng. Giọng nói thấp trầm khàn khàn, mắt Caesar lập tức thay đổi.

“Mở rộng xong rồi, thì có thể tiến vào.”

Nói xong câu này, thân thể đã dùng lực, đột nhiên đổi thành thứ cực lớn, Lâm Được nhất thời chịu không nổi. Nhưng Caesar sao cho y chạy?

Lâm Được bồi dưỡng mất gần ba tháng, hắn cũng ghen gần ba tháng, ba tháng nay bọn họ ngày ngày chung giường chung gối, Lâm Được còn thường xuyên trêu chọc hắn... Thực sự oan uổng cho Lâm Được, người ta trước giờ luôn thích ngủ lõa, cũng không phải vì hắn mới cố ý khổ thân.

Hắn có thể nhịn tới hôm nay đã là cực hạn rồi.

Một tay siết chặt eo y, một tay rất có kỹ xảo vuốt ve thân trước của y, còn không quên chăm sóc hai vật thể hình tròn phía dưới, đương nhiên, hạ thân cũng càng hoạt động khéo léo.

“Phải ma sát điểm khoái cảm đó, chỗ này đừng bỏ qua, chỗ này cũng đừng bỏ qua.”

Thân dưới liên tục đỉnh vào điểm đó, môi lưu lại từng vết tích trước ngực, trên xương quai xanh của y.

“Là người ở mặt trên, phải khiến người ở mặt dưới thoải mái.”

“Ồ...”

“Thoải mái không?”

Lâm Được hồ loạn gật đầu, tuy có một chút cảm giác khác lạ, nhưng y không thể không thừa nhận vô cùng thoải mái.

“Nếu mặt dưới thoải mái rồi, mặt trên có thể làm thêm nhiều lần.”

Lâm Được cảm thấy câu này có chút không đúng, nhưng y bị làm tới làm lui, thực sự không có sức lực suy nghĩ, vì thế khi Caesar hỏi: “Tôi có thể làm thêm vài lần không?”

Y chỉ biết mù mờ gật đầu.

Thế là tối hôm nay, Lâm Được bị lật qua lật lại ăn vô số lần, một điểm rõ ràng nhất là, nửa thùng cà chua, đến cuối cùng chỉ còn lại một nửa của một nửa.

Một nửa đó rốt cuộc là bị ăn, hay là biến mất ở bầu trời nào đó không ai biết, có thể xác định là, Lâm Được nằm sấp trên giường ba ngày.

Sau đó ngày thứ tư, y tìm Caesar yêu cầu phúc lợi của mình. Caesar ngược lại không cự tuyệt, chỉ nói: “Cậu muốn bảo tôi sau này đều ở mặt dưới sao?”

“Lạc Lạc, tôi là một người rất công bằng, tôi chỉ yêu cầu một người một nửa là được rồi.”

“Rất công bằng, nhưng cậu nói một nửa là số lần à, hay là số ngày? Nếu là số lần, thì cậu trước hay là tôi trước? Nếu nói số ngày thì, một ngày tôi làm mười lần, có tính là một lần không?”

Lâm Được vốn muốn nói, anh làm được mười lần sao? Nhưng nghĩ tới hai trải nghiệm quá khứ, cảm thấy câu này không nói tốt hơn.

“Thế này đi, chúng ta cứ tính số ngày, nhưng chúng ta đều là đàn ông, cứ tính ngày chăn ngày lẻ cũng có chỗ không tốt đúng không?”

Lâm Được cảm thấy cũng không có gì không tốt, nhưng thấy ánh mắt Caesar không đúng, liền nuốt vào bụng.

“Thế này đi, chúng ta mỗi tối đấu một ván, ai thắng, người đó ở mặt trên.”

Lâm Được suy nghĩ một chút, cảm thấy phần thắng của mình tuy không phải rất lớn, nhưng cũng có tỷ lệ bốn phần, gật đầu, lại thêm một điều kiện: “Nhưng bất kể là ai, mỗi ngày cũng chỉ có thể làm một lần.”

Caesar nhìn y một cái, cười gật đầu.

102. Chương 102: Ngoại Truyện 2: Đàn Ông Thì Phải Có Sự Nghiệp Của Mình

Lâm Được có công việc không?

Có thể nói có, cũng có thể nói không.

Là một thành viên được chính thức xếp nạp vào trong cá mập, hơn nữa còn thay thế Vịt con xấu xí, bước đầu tiên đã là cao thủ hạng ba mươi ba, cao thủ chính là công việc của y. Chẳng hạn như Vua sư tử, Người khổng lồ, công việc của họ chính là thi đấu là chơi bài.

Đương nhiên, có thể làm tân khách ở một sòng bài nào đó. Nhưng cao thủ đỉnh cao như họ thế này, tự nhiên sẽ không ngày ngày đóng trú, cho nên tân khách giống như một nghề phụ của họ, thỉnh thoảng tới sòng bài lộ mặt một lần, mỗi năm thu một đồng tiền.

Lâm Được là cao thủ, y đương nhiên cũng có thể làm thế, hơn nữa với lý lịch của y, cho dù làm tân khách tại JA, cũng sẽ không có người nói ra nói vào.

Nhưng Lâm Được lại nói với Caesar thế này: “Lạc Lạc, tôi muốn có sự nghiệp của mình, chuyện chơi bài này chỉ có thể coi như hứng thú, không phải là nghề nghiệp, phải biết, tôi là thiếu niên tiền phong vinh quang, năm đó môn tư tưởng đạo đức, tôi thi được hơn tám mươi điểm!”

“Cậu muốn làm gì?”

Lâm Được suy nghĩ một chút, trình trọng nói: “Tôi muốn tìm trước!”

Đối với chuyện y muốn tìm công việc, Caesar không ý kiến, chỉ cần y không rời khỏi Las Vegas là được.

Thế là, Lâm Được bước trên con đường tìm việc.

Công việc đầu tiên, là ứng tuyển nhân viên phục vụ trong quán bar, nhưng y vừa mới bước chân vào quán bar đó, đã nhận được đãi ngộ của khách quý, ký tên ký đến nhũn tay, ông chủ hốt hoảng tiếp đãi. Mà sau đó khi nghe yêu cầu của y, gần như muốn phát bệnh tim, sau khi làm rõ y không phải đang đùa, thì liền khóc cha gọi mẹ, cuối cùng như tiễn ôn thần tiễn y ra khỏi cửa.

Y cũng không nhụt chí, tiếp tục đi tìm công việc thứ hai, nhân viên chuyển hàng ở siêu thị, nhưng kết cục không khác gì cái đầu tiên. Sau đó y lại đi ứng tuyển nhân viên tạp vụ ở sân bay, tài xế xe đường dài, thậm chí nhân viên bán hàng của tiệm bánh kem, nhưng nếu không phải người ta không cần y, thì chính là y chịu không nổi từ chức.

Đúng, y tự từ chức.

Chẳng hạn công việc ở tiệm bánh kem, đó là ông chủ đầu tiên nguyện ý thu lưu y, y vốn còn rất cao hứng, sau khi trở về, thậm chí nói với Caesar thế này: “Tôi đi bán, cũng tranh thủ học, tương lai không chừng sẽ có thể làm cho anh một miếng, vậy Lạc Lạc, sinh nhật của anh là ngày nào?”

Caesar nghe vậy cười, biểu thị chờ đợi, nhưng ngày hôm sau, Lâm Được đã biết mình sai rồi. Y không phải tới bán bánh kem, mà là đi làm chiêu bài. Ông chủ đó tới qua đã làm bằng hiệu lớn ở ngoài: “Muốn hưởng thụ cao thủ cá mập đích thân phục vụ không? ‘Kẹo que’ sẽ đưa cho bạn bánh kem đẹp dễ nhất!”

Mới đầu còn không có gì, nhưng khi ảnh chụp y mặc tạp dề của tiệm bánh kem bị đăng lên mạng, tiệm bánh kem đó xem chút bị chen nổ.

Tất nhiên, Lâm Được không để ý khách nhiều, y cũng không để ý phải ký tên bao nhiêu lần, nhưng mà đèn chớp cứ nhắm vào y, vậy không thoải mái nữa, hơn nữa khách tới không phải mua bánh kem xong là đi, mà phần nhiều sẽ ở lại đó chụp hình, còn có một vài người muốn cùng y mài giũa kỹ thuật bài.

Làm được ba ngày, Lâm Được liền từ chức, y nói với Caesar thế này: “Tôi cảm thấy, giá trị làm nhân viên bán hàng của tôi bị phủ nhận.”

Còn về công việc khác, cũng không khác với trước đó bao nhiêu. Tóm lại, không phải người khác không dám dùng y, chính là xem y là chiêu bài, thế là, Lâm Được buồn bực.

Y buồn bực quá rồi Caesar: “Lạc Lạc, tôi là một người đàn ông, một người đàn ông, tôi phải có sự nghiệp, mà ở đây, tôi không có cơ hội phát triển sự nghiệp. Thế này, tôi là một người không có quá nhiều yêu cầu, mỗi năm có thể làm việc bốn tháng là được rồi, thế này đi, mỗi năm tôi về nhà làm công bốn tháng, sau đó trở về nghỉ ngơi bốn tháng, sau đó chơi bài bốn tháng, anh thấy thế nào?”

Thế nào? Đương nhiên không thế nào, vào buổi tối đưa ra yêu cầu này, y bị Caesar hung hăng giầy vò thông suốt, cảnh cáo y, ý niệm nghỉ phép thời gian dài này vẫn bết nghỉ đi.

Đương nhiên, không cho nghỉ phép, Caesar cũng cho rằng Lâm Được cần có công việc, hẳn không có suy nghĩ sẽ độc chiếm Lâm Được, cũng không cho rằng Lâm Được chính là người phụ thuộc hẳn.

Nếu Lâm Được không muốn công việc, hẳn đương nhiên không có ý kiến, mà nếu y muốn công việc, hẳn cũng không phản đối.

“Cậu có từng nghĩ qua tự lập nghiệp không?”

“Tự lập nghiệp?” Lâm Được bẻ ngón tay nói: “Tôi không biết tính toán, không biết kinh doanh, xem cổ phiếu không hiểu, không giao dịch được, quan trọng nhất là làm ông chủ mệt lắm, phải suy nghĩ quá nhiều, giống như anh đó, có cho tôi tiền tôi cũng không làm.”

Caesar cảm nín, qua một lúc lại nói: “Ồ bộ quan hệ xã hội thiếu một phó giám đốc, cậu có muốn thử không?”

Lâm Được cảm thấy làm việc ở JA không tốt lắm, nhưng hiện tại y nhất thời cũng không tìm được việc thích hợp, nên cũng đồng ý đi thử, chẳng qua y không muốn làm giám đốc: “Tôi đi làm một nhân viên thôi, tương lai tôi làm tốt rồi, lại thăng chức sau.”

Lâm Được làm tốt hay không sao? Vấn đề này rất phức tạp.

Y làm ở bộ quan hệ xã hội hai tháng, giám đốc bộ quan hệ xã hội sụt 6 kg, cung cấp tiền lệ cho tất cả nam nam nữ nữ muốn giảm béo tại đó một phương pháp không cần kiêng ăn không cần lao động, tự động giảm béo. Đương nhiên, tương ứng vào đó, là khóe mắt của hần có thêm ba nếp nhăn, tóc bạc đi một mớ. Khiến nhiều người muốn giảm béo thấy hần mà dừng bước.

Một cô gái nói thế này: “Nếu thật sự giảm béo ra như anh ta, còn không bằng mập, người không biết, sẽ cho rằng già đi mười hai tuổi.”

Nhưng bạn không thể nói y làm không tốt. Bất luận là hoàng thất Ả Rập hay là ông trùm dầu mỏ Nga, đều phê cho y loại ưu, hơn nữa ai ai cũng cho rằng mình nhận được đãi ngộ khách quý tuyệt đối. Còn về những lời đồn nói y động kinh gì đó, trong tưởng tượng của mọi người, cao thủ luôn đặc biệt, huống hồ vị cao thủ này còn là một vị cao thủ tới từ TQ, TQ, nó vẫn là thần bí, ít nhất bọn họ không hiểu, cho nên, cho dù Lâm Được nói gì, đa số mọi người cũng cho rằng đó là đặc sắc dân tộc.

Tất nhiên, một điều rất quan trọng đó là, thời gian bọn họ tiếp xúc với Lâm Được không dài, nhiều lắm cũng chỉ là mấy lần, thời gian tích lũy lại tính kỹ cũng không vượt quá hai mươi bốn tiếng, cho nên, cũng như những độc giả chỉ xem báo mà cảm thấy y thú vị, người được y tiếp đãi cũng cảm thấy y rất không tồi.

Lâm Được cũng cảm thấy công việc này rất tốt, y vốn chuẩn bị làm thêm một thời gian, nhưng một chuyện bất ngờ đã làm rối kế hoạch của y .

Một ngày nào đó hai tháng sau, y tiếp nhận phỏng vấn trực tiếp, cũng chỉ là trả lời một số vấn đề trong tivi, thuận tiện chọc cười, Lâm Được không bài xích việc này, khi ở trong nước, y thường xuyên thấy danh nhân được phỏng vấn thế này, lại thêm y cũng rất hiểu kỳ với đài truyền hình, cho nên vui vẻ chạy tới.

Kết quả y đi rồi, mà người chủ trì kế hoạch phỏng vấn y lại bị bệnh cấp tính mà lâm thời đổi thành Ike, hai người đều không tính là quen thuộc, nhưng phối hợp cũng vô cùng tốt, phỏng vấn cũng tiến hành vô cùng thuận lợi, hiệu quả phát sóng cũng rất tốt.

Thế là Ike liền động tâm, muốn tìm Lâm Được tới hợp tác, hần vốn chỉ là muốn Lâm Được có thể thỉnh thoảng tới làm khách mời là được, nhưng Lâm Được vừa nghe có thể đi bình luận, lập tức tình cảm mãnh liệt, bưng bưng phấn khởi chạy qua.

Trước khi đi, y kéo tay giám đốc quan hệ xã hội, luyến tiếc không nỡ nói: “Giám đốc, tôi vốn muốn làm việc cả đời với anh, nhưng tôi cảm thấy làm bình luận viên, càng thể hiện giá trị của tôi hơn.”

Giám đốc quan hệ xã hội dờ người một lúc, lập tức nắm tay y kích động lắc: “Vô cùng chính xác, cậu sinh ra là để đi bình luận!”

Nên nói, giám đốc quan hệ xã hội vô cùng có tầm nhìn xa, Lâm Được quả thật tỏa sáng rực rỡ trong việc dẫn chương trình, đặc biệt là thi đấu thể thao.

Nên biết một cuộc thi đấu ít cũng tới mấy chục phút, nhiều thì một hai tiếng, chỉ có biến thái như poker mới có thể tới cả ngày, thời gian dài như thế, có thể có được mấy lần cao trào? Mấy lần đặc sắc? Phần lớn là bình thường nhàm chán, do đó toàn bộ phải dựa vào bình luận viên giải nhàm.

Về phương diện này, Lâm Được có điều kiện trời cho đặc biệt, bất luận là mấy chục phút hay mấy tiếng, y luôn có thể nói không hết, chỉ cần là tiết mục y bình luận, lỗ tai khán giả luôn có thể dùng không nghỉ ngơi.

Hơn nữa, không có gì y không dám nói, người khác sợ đắc tội, sợ tổn hại danh dự, y thì hoàn toàn không có lo nghĩ mặt này, miệng mà mở ra, thì chữ người khắp nơi, bất luận là minh tinh hay cao thủ, người ta đều có thể tìm được đề nói, hơn nữa hình dung khiến bạn giở khóc giở cười.

“A, Eche quả thật là ma quỷ, ai đồng hành cùng anh ta, đều có thể được linh hội uy lực của ma quỷ.”——

Trận đấu này, đội của Eche thua bốn quả!

“Thật là, ai cũng không thể phủ nhận anh ta là người khổng lồ, tuy anh ta chỉ cao có một mét sáu mươi mốt, nhưng, về linh hồn thì anh ta là người khổng lồ.”——

Chiều cao của cao thủ Người khổng lồ quả thật có chút đáng tiếc, hần vẫn thường tự cười mình là người khổng lồ về tâm hồn, nhưng câu này từ miệng Lâm Được nói ra thì lại có một vị khác, đặc biệt là sau đó y còn thêm một câu: “Tuy vợ của anh ta ột mét bảy mươi mốt, nhưng nó càng có thể chứng minh, linh hồn anh ta là người khổng lồ!”

Mỗi ngày Lâm Được đều tràn đầy tinh thần cùng Ike chạy khắp các nơi của Mỹ, có lúc còn ra nước ngoài để bình luận, khiến rất nhiều danh nhân thống hận, đồng thời độ nổi tiếng của y cũng tăng lên từng ngày, một vài khán giả biểu đạt, chính vì muốn nghe y bình luận, mới tới xem thi đấu.

Công việc này, y hiếm có làm được tám tháng, nhưng cuối cùng vẫn là thất nghiệp. À, lần này không phải y từ chức, mà là bị sa thải, nguyên nhân sa thải cũng không phải là vì 3W không chịu nổi áp lực bên ngoài, trên thực tế, bên ngoài chữmắng càng dữ, 3W càng vui vẻ.

Đây chính là độ nổi tiếng đó, đây chính là tỷ lệ bình luận đó, đây chính là đô la đó.

3W từ trên xuống dưới đều cho rằng Lâm Được sẽ tiếp tục làm thế, hơn nữa càng làm càng tốt, nhưng khi các bên đều trừ bị, trên dưới mong chờ, Lâm Được đột nhiên không làm nữa.

Về nguyên do tại sao Lâm Được không làm nữa, 3W không ột đáp án chính xác, mà Lâm Được thì sao, đối diện công chúng, y nói thế này: “Cuộc đời, luôn có lúc không biết làm sao.”

Vì câu nói này, gần như tất cả mọi người đều cho rằng 3W chịu không nổi áp lực, còn có đài truyền hình khác đưa cảnh ô liu cho Lâm Được, nhưng y đều không tiếp nhận, mà ba tháng sau, y bắt đầu đăng nhật ký của mình lên mạng, trong đoạn nhật ký đầu tiên y giải thích nguyên nhân tại sao mình lại bị sa thải:

“Tại đây, tôi muốn gửi lời xin lỗi tới ác quỷ, tới Người khổng lồ và tất cả những minh tinh, danh nhân, các chính khách bị hoài nghi, tuy tôi không làm gì cả, nhưng bọn họ quả thật không thể thừa nhận nỗi oan uổng không đầu này. Tại sao tôi bị sa thải? Nguyên nhân này rất phức tạp, nói đơn giản, thì như tôi đã nói, một người lực bất tòng tâm, tôi nói sai rồi sao? Lẽ nào người bảy mươi tám tuổi còn có thể tòng tâm? Tuy ông ta đối diện một thiếu nữ mười tám tuổi, nhưng không có nghĩa là ông ta có thể giảm bớt hai mươi tuổi! Bất luận là ai, bảy mươi tám tuổi, thì đều không được nữa. Ông ta được sao? Thật sự được sao? Nếu là thật, vậy tôi bằng lòng chém bộ phận mà ông ta không còn được, còn tôi lại khỏe mạnh để tặng cho ông ta, chỉ là ông ta nguyện ý đánh cược với tôi sao?...”

Tĩnh lược, tĩnh lược, tiếp tục tĩnh lược, thẳng tới cuối trang web, cuối cùng xuất hiện một câu: “Chủ tịch hội đồng quản trị Reid của 3W, ông bằng lòng cược với tôi không?”

...

Nhật ký này vừa được đăng lên, blog của Lâm Được lập tức được truy cập điên cuồng. Reid vốn là một nhân vật đã nằm ngoài tầm mắt mọi người, thật ra khi Lâm Được đề cập tới ông trong tiết mục, gần như không ai nghĩ tới Reid này chính là ông ta, mà hiện tại, mọi người bừng tỉnh, tên của ông ta cũng được nâng lên vị trí đầu được tìm kiếm trong một thời gian.

Mà đoạn văn này của Lâm Được cũng được nhiều tòa soạn đăng tải, còn có nhà xuất bản tìm y muốn viết sách, đối phương chỉ đưa ra một điều kiện: “Mặc kệ anh ta muốn viết gì cũng được, chỉ cần anh ta tiến hành đặt cược tới cùng.”

Lâm Được cảm hợp đồng, có chút buồn phiền, lại có chút bất đắc dĩ, đương nhiên còn có mấy phần đắc ý nói với Caesar: “Lạc Lạc, đàn ông quả nhiên phải có sự nghiệp của mình, tôi quyết định rồi, từ nay về sau tôi sẽ không làm công cho người ta nữa. Lần này viết xong Reid, tôi sẽ viết Clinton, nếu ông ấy không thích

cho tôi viết, tôi cũng có thể đánh cược với ông ấy, còn có Bush và Bin Laden, tuy tôi không hiểu hai người đó lắm, nhưng cũng không sao, tôi có thể đánh cược với họ!”

...

“Lạc Lạc, anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không thua. Anh xem Reid cũng không dám cược với tôi, tôi nói ông ta không được, ông ta chính là không được, cho dù được cũng chỉ là ngón tay được. Mà Clinton đó, tôi đánh cược ông ta tuyệt đối không chỉ có một phụ nữ, nếu ông ta dám nói mình từ đầu tới cuối chỉ có một người, tôi sẽ đưa đầu cho ông ta. Bush thì có hơi khó xử, nhưng không sao, tôi chỉ cược ông ta không bắt được Bin Laden, anh xem ông ta đã từ chức mà cũng không bắt được, nửa đời sau tính ra cũng không có hy vọng. Chú Bin Laden tính ra sẽ không lộ mặt, cho nên tôi cũng không cần quan ông ta, thật muốn cược, tôi sẽ cược ông ta không thể đánh sập nhà trắng. Nếu thật đánh sập thì sao? Nó có quan hệ gì tới tôi? Nó chứng minh chủ nghĩa tư bản không được người xem trọng.”

Nói một vòng, cuối cùng y thỏa mãn tổng kết: “Lạc Lạc, cái này về sau chính là sự nghiệp của tôi rồi, tôi có dự cảm, tôi nhất định sẽ không mất cảm xúc!”

Caesar cầm nín nhìn cửa sổ, trong lòng đã định sẵn chủ ý, nếu Lâm Dục muốn giết hắn, thì phải kiên quyết cự tuyệt.

103. Chương 103: Ngoại Truyện 3: Mỗi Ngày, Chúng Ta Đều Đối Mặt Với Quyết Đấu.

Đêm trăng tròn, tầng cao nhất JA.

Trần nhà để mở, đóm sáng khắp trời rọi xuống.

Bên bờ hồ bơi, hai người đứng đối diện nhau.

“Lại tới rồi.”

Người mặc đồ trắng mở miệng, áo choàng hơi động dậy trong không khí. Đây là một cao thủ, khí chất của y nói cho người khác biết y là một cao thủ, vẻ mặt của y cho người khác biết y là một cao thủ, tư thế đứng của y cho người khác biết y là một cao thủ.

“Hôm nay tôi còn chưa ăn cơm.” Y mở miệng, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt, ánh nhìn hạ xuống, nói như máy: “Chỉ uống nước, ăn một quả táo nặng 200g, ba tiếng trước, tôi bắt đầu quay sang hướng đông hít thở, hiện tại, trong thân thể tôi đã tràn đầy không khí trong lành.”

Người áo đen vẫn không nói gì.

“Tôi tắm rửa thay đồ, từ trong ra ngoài, đều sạch sẽ. Mà anh, từ trong ra ngoài đều là màu đen.” Y ngẩng đầu, nhìn người đối diện, sau đó kiên định phun ra bốn chữ: “Tôi nhất định thắng!”

Người đồ đen cuối cùng mở miệng, hắn phun ra hai chữ: “Tới đi.”

Bàn, là bàn dài đặc chế. Chân bàn gỗ lim, mặt nhưng màu xanh.

Ghế, là ghế đặc chế. Mặt ghế lót da bò, bề ngoài hoa lệ, thiết kế khoa học, bảo đảm mỗi một chỗ đều có thể thỏa đáng nhất thích hợp nhất.

Hai người ngồi đối diện, người mặc đồ trắng lấy ra một bộ poker mới tinh: “Hôm qua anh là nhà cái, hôm nay tôi là nhà cái.”

Người đồ đen gật đầu: “Rất công bằng.”

Người áo trắng rút hai con Joker ra, bắt đầu xào bài. Y xào rất nghiêm túc, bài poker trong tay y cứ bay lượn như bướm, thân bài phát ra tiếng lào xào, trong hoàn cảnh trống trải, được phóng đại vô hạn.

Một lần, lại một lần, y xào bài bốn lần, mới đặt poker vào máy.

Đúng, y có thể dễ xào bài bằng máy, nhưng y cảm thấy, để y tự xào bài sẽ tốt hơn. Đây có lẽ chỉ là về mặt tâm lý, nhưng cũng giống như y tắm rửa thay áo, một vài thay đổi về mặt tâm lý cũng sẽ ảnh hưởng tới trạng thái của y.

Mà trạng thái của y, là quan trọng nhất.

Vì, y chỉ có mười phút! Vì, y có thể chỉ có một cơ hội!

Xào bài xong, tay y đặt lên máy: “Tôi qua tôi ở vị trí dealer, hôm nay do anh ngồi.”

Người đồ đen gật đầu, y phát bài riêng.

Một đôi J!

Một con J bích và một con J rô, bài riêng không tồi. Y nhìn người áo đen: “Anh muốn bỏ bài không?”

Người áo đen lắc đầu, y phát ba lá Flop, trong cục diện bài thế này, không có thêm cước, chỉ có theo, hoặc là bỏ bài.

Trong ván đấu thế này, bỏ bài cũng không phải là nhận thua, nhưng bỏ bài sẽ ảnh hưởng tới thành tích, nếu sau đó, hai bên không phân thắng thua, thì sẽ phải xem số lần bỏ bài.

Bên nào bỏ bài nhiều lần hơn sẽ thua.

Ba lá bài chung là: 7 chuồn, 7 bích và J chuồn!

Người áo trắng thầm vui mừng, cù lũ! Y có cù lũ ba con J!

“Bài của tôi rất tốt.” Y mở miệng, “Vô cùng tốt, tôi đề nghị anh bỏ bài, có lẽ lần sau anh sẽ có cơ hội.”

“Có gì khác biệt sao?” Người áo đen nhìn y một cái, hẳn biết, nếu mình bỏ ván bài này, thì ván tiếp theo, đối phương sẽ cố hết khả năng tiêu hao thời gian. Bài riêng có hai phút, vòng Flop có hai phút, vòng Turn có hai phút, vòng River lại có hai phút suy nghĩ, cho dù bỏ bớt vòng River, cũng có thể mất tám phút, cũng có nghĩa là, ván này bỏ rồi, gần như đồng nghĩa hẳn sẽ thua, “Phát lá thứ tư đi.”

Lá Turn thứ tư xuất hiện, Q cơ!

Người áo trắng nhú mày, Q! Đây không phải là một con bài to lớn gì, nhưng con bài này xuất hiện đại biểu đối phương có thể có cù lũ ba con Q!

Y nhìn người áo đen một cái, không thấy vẻ vui mừng nào trên gương mặt lạnh nhạt của đối phương, đương nhiên, gương mặt đó, cũng thường xuyên mặt liệt như thế.

Y nhìn chằm chằm bài, cảm giác cho y biết, ván này y sẽ thắng, nhưng, cảm giác thế này đã xuất hiện qua rất nhiều lần rồi, nhưng cuối cùng, vẫn là y thua!

Là cảm giác của y xuất hiện vấn đề sao? Hiển nhiên không phải, vì trong cuộc đấu khác, cảm giác của y, vẫn nắm chắc một cách nhất định. Chỉ có khi đấu với người này, cảm giác của y chỉ đúng được hai lần! Mà hai lần đó, vẫn là trên cuộc đấu công khai!

Loại thi đấu công khai đó đối với người khác rất quan trọng, đối với y mà nói, thì còn lâu mới quan trọng bằng cuộc đấu thế này.

“Còn muốn tiếp tục không?”

Người đàn ông đối diện cười: “Đương nhiên.”

Người áo trắng do dự một chút, y rất hiếm khi do dự, trong cuộc sống thi đấu của y, y gần như không do dự. Mỗi lần y đều biết phải đi thế nào, có nên bỏ bài không, có nên cướp gà không, nhưng hiện tại, y lại do dự.

Bài của y rất tốt, cảm giác của y rất tốt, nhưng, bài tốt thế này, cảm giác thế này không phải lần đầu tiên, nhưng mỗi lần, đối phương đều có bài tốt hơn nữa.

Y có thể bỏ bài ngay lúc này, y biết, đối phương sẽ không cố ý kéo dài thời gian, cũng có nghĩa là, y còn có một cơ hội nữa.

Nhưng, cơ hội tiếp theo sẽ tốt hơn lần này sao? Cù lũ ba con J đã là bài khá lớn rồi!

Y hít mắt lại, phát lá River thứ năm, một con 10 rô!

Hiện tại, bài này có năm khả năng cho ra bài lớn.

Thứ nhất, tứ quý 7.

Thứ hai, cù lũ ba con Q.

Thứ ba, cù lũ ba con J.

Thứ tư, cù lũ ba con 10.

Thứ năm, sảnh!

Trong số này, sảnh là nhỏ nhất, cù lũ ba con J tiếp theo, người áo trắng biết, cao hơn mình, còn có hai loại bài đề được y.

Nhưng, bài đó thật sự sẽ xuất hiện sao? Tỷ lệ ba con Q không tới chín phần trăm, mà tỷ lệ tứ quý 7 càng nhỏ nữa!

Một cơ hội cuối cùng, nếu hiện tại y không bỏ bài, thì phải lấy ván bài này so lớn nhỏ với đối phương.

Y nhìn đối phương chằm chằm, cuối cùng, tay rời khỏi máy, lật bài riêng của mình ra: “Tôi là cù lũ ba con J!”

“Bài rất tốt.” Đối phương mở miệng, sau đó, chậm rãi lật bài của mình lên: “Chỉ là tôi lớn hơn một chút.”

Một con bài được lật lên, Q rô. Một con bài khác được lật lên, Q chuồn!

Hai con Q! Phối hợp với bài chung trên bàn, chính là cù lũ ba con Q!

Người áo trắng trợn mắt nhìn bàn, qua một lúc lâu, mới ngẩng đầu lên: “Tôi thua rồi.”

“Cậu thua rồi.”

“Tôi lại thua rồi.”

“Ừ.”

“Tại sao tôi luôn thua?”

...

“Lạc lạc, tại sao người thua luôn là tôi!”

Lâm Được, cũng chính là người áo trắng, vén vạt dưới của áo choàng lên, dẫm lên bàn, cực kỳ buồn bực nói: “Tôi đã trai giới rồi, tắm cũng tắm rồi, nhang cũng thắp rồi, tóc cũng chỉnh đốn rồi. Bài poker là tôi đích thân đi siêu thị mua, tôi còn đặc biệt chọn có phong cách TQ, anh xem anh xem, trên đây còn có trúc! Anh nói đi, đều là con cháu Viêm hoàng, tại sao nó không phù hộ cho tôi chứ?”

Caesar, cũng là người áo đen, đứng lên, chỉnh lý áo ngủ một chút, không để ý tới y, quay người đi.

“Lạc Lạc, anh muốn làm gì?”

“Xả nước tắm cho cậu.”

Mặt Lâm Được nhất thời khổ sở, phản ứng đầu tiên của y, là đi nhìn cửa, nhưng nghĩ nghĩ, hòa thượng chạy không khỏi miếu, hơn nữa, dù sao cũng không phải là lần đầu tiên, y cũng lĩnh hội được khoái cảm rồi, cũng không có gì phải làm mè.

Đương nhiên, nghĩ thì nghĩ vậy, khi Caesar giúp y xả nước tắm xong, mời y bãi giá, y vẫn ôm cổ Caesar, cọt cọt: “Lạc Lạc, người ta đối rồi.”

Caesar mặt không đổi sắc tim không đập nhanh, trực tiếp nói: “Lát nữa đút cậu.”

“Người ta muốn ăn cơm đúng cách.”

Y nói rồi, cắn cắn lỗ tai Caesar, mắt Caesar rũ xuống, ôm y trực tiếp đổi hướng.

“Nè nè, Lạc Lạc, tôi còn chưa tắm đâu!”

“Lát nữa tôi giúp cậu tắm.”

Nói xong ném y lên giường, cả người cũng dề lên, Lâm Được vừa thấy tránh không thoát, duỗi tay bắt lấy chỗ yếu hại của Caesar.

Chỗ đó của Caesar đã cứng rồi, bị y ma sát vài cái, càng thêm cứng như thép, Lâm Được vừa chậm rãi nhẹ, vừa cắn lỗ tai hắn.

“Lạc Lạc, thứ của anh thật lớn, vừa cứng vừa nóng...”

Caesar không nói gì, động tác thì càng thêm cuồng dã, vừa trêu chọc y, vừa sờ đầu giường.

“Lạc Lạc, tôi vẫn luôn muốn hỏi, nhưng cứ thấy khó mở miệng.” Y ư một tiếng, thở dốc rồi tiếp tục nói: “Chỗ này của anh, là giống người phương đông, hay là giống người phương tây, nếu so với người da đen, hai người ai lớn hơn.”

Caesar cứng người, dừng tại chỗ.

Lâm Được cũng dừng lại, mở đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn hắn, qua một lúc, mang theo mấy phần đáng thương nói: “Lạc Lạc, tôi thật sự đói rồi.”

Caesar nhần nạy nhần nạy nhần nạy, quay người đi hâm nóng đồ cho y.

Năm phút sau, Lâm Được vừa ăn mì Ý, vừa cắn miếng dưa leo, trong lúc đó còn uống sữa hoặc uống nước khoáng.

Đồng thời miệng vẫn không quên lải nhải: “Lạc Lạc, tôi nói rồi, cái mỳ quỷ này không ngon lành gì hết. Anh xem, độ dai không đủ, khẩu vị cũng không ngon, nước sốt ấy hả, đồ lè, tôi nhìn thế nào cũng thấy giống cà chua.”

“Nó chính là cà chua.”

“Tôi biết đây là cà chua, nhưng Lạc Lạc anh không thể không nói ra sao, anh xem, anh vừa nói ra, liền ảnh hưởng tới ẩm thực của tôi nhiều lắm.”

Caesar nhìn y một cái, không nói gì.

Lâm Được tiếp tục nói: “Lạc Lạc, anh cho tôi biết đi, tại sao mỗi lần đều là tôi thua, như vậy không có đạo lý nha, xét về tỷ lệ, tôi cũng phải thắng một lần chứ.”

“Cậu thật muốn biết.”

Y dùng sức gật đầu.

“Mỗi lần, cậu nắm chắc cỡ nào rằng mình sẽ thắng?”

“Sáu bảy mươi phần trăm, có lúc là tám mươi phần trăm.”

“Vậy thì đúng rồi, mỗi lần tôi đấu với cậu, đều là một trăm phần trăm.”

“Hả?” Lâm Được sững sờ, lập tức lại nói: “Vậy không đúng nha, tôi vẫn nhầm trúng được hai lần, chính là ván đấu nhập môn đó, lần đấu với Vịt con xấu xí đó, tôi thắng anh hai lần.”

“Ừ, hai lần đó, tôi chỉ có cảm giác năm mươi phần trăm.”

“Vậy tại sao hiện tại anh lại nắm chắc một trăm phần trăm chứ?”

Caesar nhìn y một cái, không nói gì.

“Lạc Lạc, ý của anh đây là nói, nguyện vọng ở mặt trên của tôi không cường liệt sao? Cho nên luôn không thắng nổi anh? Nhưng như vậy không đúng nha, xào bài xong rồi, thì chính là cố định, anh dù có nguyện vọng... lẽ nào nguyện vọng của anh còn có thể ảnh hưởng tới xào bài?” Y dừng lại, tiếp thêm một câu: “Như vậy không phải là huyền ảo quá sao?”

Caesar không để ý tới y, chỉ nói: “Ăn no rồi?”

Lâm Được không nói gì, y ngồi trên ghế trầm mặc một lúc, sau đó lấy nĩa ăn mì rồi uống sữa, sau đó tự chạy tới nhà vệ sinh đánh răng, sau khi trở về phát hiện Caesar đã thu dọn bàn xong.

“Lạc Lạc, anh thật tốt.”

Y nằm xuống cạnh Caesar, ôm eo hắn, tay bắt đầu trượt lên xuống trên người hắn, đồng thời môi cũng bắt đầu men theo xương quai xanh lưu lại vết tích.

Trước ngực hắn xoay hai vòng: “Lạc Lạc, da anh thật đẹp, vừa chặt vừa trơn.”

...

Bóp bóp eo hắn: “Cơ thịt của anh thật đã, còn chắc nịch nữa.”

...

Sờ tới mặt dưới: “Nơi này của anh cũng rất tốt, lại cứng rồi.”

Caesar cuối cùng cũng có phản ứng, thân thể hắn cứng lại, mà lúc này, Lâm Được đã ngậm thứ đó vào miệng.

Không phải làm lần đầu tiên, sớm không còn là lính mới ban đầu, ngậm thế nào liếm thế nào lúc nào nên mút đã thành thục rồi, bộ phận ngậm không hết thì còn biết dùng tay mát xa, đồng thời còn không quên chăm sóc luôn hai quả cầu ở sau.

Caesar cho dù luôn khắc chế, lúc này cũng phải thở dốc thô nặng.

Lâm Được cố gắng mút liếm, cảm giác được thứ trong miệng càng lúc càng lớn, đến cuối cùng chỉ ngậm phần đầu của nó cũng rất tốn sức, chỉ đành nhả ra, nhưng hai tay vẫn ma sát tới lui.

“Lạc Lạc, hiện tại kỹ thuật của tôi không tồi rồi chứ?”

Vừa cắn trước ngực hắn, vừa hàm hồ hỏi, Caesar không đáp, y tiếp tục nỗ lực, một ngón tay trêu chọc qua lại trên chỗ đã tiết ra dịch thể, Caesar trừng y một cái. Lúc này mặt hắn đỏ hồng, ánh mắt tuy vẫn sắc bén, nhưng cũng mang theo hơi nước, Lâm Được thấy vậy nuốt nước miếng, rồi hôn lên.

Môi lưỡi giao nhau, tách ra, mang theo sợi nước bọt dài dài.

“Lạc Lạc, rốt cuộc có thoải mái hay không?”

Caesar cuối cùng cũng đáp một tiếng, tuy tiếng này rất hàm hồ, nhưng Lâm Được cũng biết cái này coi như là trả lời, vì thế lại nói: “Lạc Lạc, tôi sau này đều như vậy với anh được không?”

Caesar cười nhìn y một cái, Lâm Được vội hôn mí mắt hắn, tay càng tăng nhanh tốc độ, cảm giác được thứ trong tay có dấu hiệu bộc phát, y lại đột nhiên dừng tay, cắn tai hắn, thổi hơi vào trong: “Lạc Lạc, tâm tình muốn ở mặt trên của tôi hiện tại là trăm phần trăm, anh nhường tôi một lần đi.”

Caesar cứng người, không phản ứng, Lâm Được xem như hắn ngầm đồng ý, vội thò tay móc đồ, lúc này, Caesar men tay bóp một cái ở eo y, cú eo y, cú này, như nặng như nhẹ, có hơi đau, còn có hơi tê.

Eo Lâm Được nhũn xuống, thậm chí không tốt, chưa kịp phản ứng lại, đã bị Caesar áp xuống người, y vội kêu lên: “Lạc Lạc, anh đồng ý rồi!”

“Một ngày đầu một lần, cậu cũng đồng ý rồi.” Caesar vừa nói, vừa lấy cao bôi trơn mà y vừa mò ra.

Lâm Được bị đè bên dưới, quay mặt đi, mang theo mấy phần ai oán liếc mắt, “Anh không thể nhường người ta một lần sao?”

Tay Caesar cứng lại, mở miệng: “Thật sự muốn ở mặt trên?”

“Thật.”

“Vậy mang nguyện vọng đó, ngày mai tiếp tục nỗ lực đi!”

Nói xong, làm trơn hoàn tất, đỉnh vào.

Tối nay, Lâm Được bị giày vò tới giày vò lui, giày vò sang ngày hôm sau lại không thể xuống nổi giường. Khi y tỉnh lại, đã sắp tới trưa, y nhìn đồng hồ, cắn bao gối, gửi tin nhắc cho Caesar: “Lạc Lạc, anh tính toán sai rồi, anh đã ra một lần, thì coi như là xong, anh không thể lại cứng lên bên trong tôi chứ. Còn nữa, tôi cảm thấy anh cần đi xem bác sĩ. Làm gì có ai một lần mà cương tới bốn mươi phút chứ? Anh chắc chắn bị bệnh, phải trị!”

Caesar nhận được tin nhắn, hiếm khi trả lời vài chữ: “Tối nay, tôi đợi cậu.”

104. Chương 104: Ngoại Truyện 4: Tác Dụng Hóa Học Của Nguyên Tắc Và Truyền Thanh.

Chuyện này, xảy ra trên hành trình bình luận viên vĩ đại của Lâm Được. Đúng, lúc đó y vẫn chưa bị 3W sa thải.

Mỗi ngày hưng phấn bùng bùng cùng Ike bay tới nơi này nơi kia.

Còn về Ike, chúng ta đã rất quen thuộc, nhưng vẫn phải giới thiệu một chút ở đây. Đây là một người đàn ông, một người đàn ông trẻ tuổi, một người đàn ông trẻ tuổi có thể nói là anh tuấn. Nếu chỉ nghe giọng nói của hắn, bạn sẽ cho rằng hắn là một người tóc đỏ, có lẽ còn có tàn nhang, nhưng tuyệt đối vô cùng nhiệt tình.

Nhưng hiện thực luôn tàn khốc, cho dù là nhìn chứng minh thư của hắn, bạn cũng sẽ hoài nghi, người này chính là Ike thường xuyên la hét kiệt lực trong tivi sao?

Cha của Ike là người Anh, mà mẹ của hắn lại là người Đức. Nhìn từ diện mạo bên ngoài, hắn kế thừa mẹ, mà về mặt thì kế thừa cha.

Cho nên, hình tượng của hắn thế này: Tóc vàng mắt xanh, gương mặt nghiêm túc.

À, đúng, người này cực thích âu phục, cho nên bất luận ngồi máy bay hay đi bình luận, đều mặc âu phục màu đậm, thắt cà vạt lụa. Mà khi không phải quay tiết mục, hắn cũng trầm mặc kiệm lời, đồng nghiệp của hắn nói thế này: “Tất cả nhiệt tình, đều đã bỏ vào trong công việc.”

Nhưng cũng có người chịu không được sự lạnh nhạt của hắn, cộng sự trước kia của hắn là Andy nói thế này: “Cậu ấy rất tốt, bình luận rất tuyệt, nhưng, bạn sẽ không cảm thấy cậu ta là đồng nghiệp của bạn, thậm chí là người bạn quen biết.”

Tuy trong bình luận nhiệt tình như lửa, nhưng lúc bình thường, cho dù gặp mặt đối mặt, Ike cũng làm như không thấy. Ike ba mươi ba tuổi, trong cuộc sống quá khứ của hắn không có phụ nữ cũng không có đàn ông, hắn cũng chưa từng nghĩ muốn có gia đình, hắn chưa từng cho rằng mình lạnh nhạt với người khác thì có gì không đúng. Đồng thời, hắn cũng không cho rằng người khác lạnh nhạt với mình thì có gì không tốt.

Hắn lạnh nhạt như thế, cô độc như thế, sau đó, cho tới khi Lâm Được tới.

Lâm Được là ai, đó là người có thể nhìn bức tường mà lải nhải được, Ike tuy lạnh mặt, nhưng y cũng không phải lần đầu tiên gặp mặt liệt. Bất kể nói thế nào Ike vẫn có thể mặt đối mặt với y, năm đó y ngay cả vẻ mặt của Caesar cũng không nhìn thấy.

“Ike à, trưa hôm nay anh muốn ăn gì?”

“Ike à, anh từng ăn đồ ăn TQ chưa?”

“Ike à, có một vấn đề tôi vẫn luôn rất nghi hoặc, anh nếu không tiện có thể không trả lời, cái này, anh có phải là người có hai nhân cách không, hay là sinh đôi?”

“Ike à...”

Ike tuy lạnh nhạt, nhưng rất lịch sự, hẳn sẽ không chủ động chào hỏi với người khác, nhưng, nếu người khác mở miệng trước, hẳn sẽ đáp lại. Đối với Lâm Được mà nói như vậy là đủ rồi, cho dù hẳn chỉ “ừ, à” vài âm tiết đơn, Lâm Được cũng có thể tiếp tục đề tài.

Thế là, thời gian dần trôi, hai người ở chung cũng càng lúc càng hài hòa, sau đó đột nhiên có một ngày, mọi người kinh ngạc phát hiện, Ike thế nhưng lại gật đầu với Lâm Được trước.

“Nghe nói Kẹo que là người yêu của đại đế, tại sao tôi cảm thấy anh ta và Ike ở chung cũng không tồi.”

Không biết là ai cảm thán như thế, sau đó bị đủ các tòa soạn oanh tạc một phen, nhưng vấn đề này thì không thể oanh tạc.

Caesar bọn họ không thể phỏng vấn. Ike cũng chỉ có một câu: “Không liên quan tới công việc, xin không trả lời.”

Còn về Lâm Được, là nữ thì cũng thôi đi, y nhiều lắm là nói bậy nói bạ một phen, mà nếu đổi thành nam, y sẽ cười ha ha bắt tay người ta, ôm vai người ta, sau đó rất thân thiết nói: “Ừ, tôi cảm thấy hai ta ở chung cũng không tồi, anh nói xem chúng ta có quan hệ gì?”

Đa số bị y đối đãi như thế, lần sau tuyệt đối không dám hỏi y như thế nữa, đương nhiên cũng có muốn mượn cớ oanh tạc, nhưng cảnh ngộ đều vô cùng thâm trầm.

À, không phải là Caesar làm gì, mà Lâm Được tự xua tan mấy vấn đề này: “Cái gì, anh nói có quan hệ thân mật với tôi? Được thôi, chỉ cần anh ta có thể nói ra được ở trên mông phải của tôi có thứ gì, tôi sẽ thừa nhận có quan hệ khác bình thường với anh ta. Nhưng nếu anh ta không thể nói ra được, vậy thì anh ta phải lộ mông ra để tôi cắt một dao, tôi bảo đảm, tôi chỉ cắt một miếng thịt trên mông phải, tuyệt đối không cắt thứ không nên cắt, điểm này, chúng ta có thể đi làm chứng.”

Y thề thốt bảo đảm, nhưng có người tin tưởng sao? Cho dù có, cũng không nguyện ý lộ mông cho y cắt một miếng thịt. Cho nên, chuyện này cứ thế trôi qua, vốn dĩ, nó chỉ như một giọt nước, rơi vào trong dầu lạnh, lắc tới lắc lui, cũng không có phản ứng gì, nhưng có một ngày, dầu này đột nhiên tăng nhiệt độ, thế là giọt nước đó cũng bại lộ.

Đồ tăng nhiệt độ này tới từ việc Lâm Được bị sa thải.

Lâm Được rất buồn bực, y nhiệt tình yêu thích công việc bình luận này, y cảm thấy mình cuối cùng cũng tìm được một sự nghiệp có thể thể hiện toàn bộ giá trị của mình, hơn nữa y vốn cư xử với đồng nghiệp rất tốt, tiền lương cũng cao, danh tiếng cũng có, tỷ lệ bình luận cũng tăng, đột nhiên bị sa thải như thế, bị đả kích cỡ nào chứ.

Đàn ông bị đả kích thường xuyên uống rượu, Lâm Được cảm thấy lúc này y cũng có thể học hỏi vai chính trong phim một chút, tìm một quán bar say một phen.

Mà khi y chuẩn bị làm thế, Ike nói: “Tôi biết một quán bar không tồi.”

“Hả?”

“Tôi mời anh uống rượu.”

Lâm Được tuy cảm thấy tình trạng này mình uống rượu một mình có không khí hơn, nhưng, có một đồng nghiệp cùng uống, hình như cũng là cảnh thường xuất hiện trong phim ảnh.

Thế là, hai người uống rượu cả đêm tại quán bar, bọn họ đều say, Ike bị lay tỉnh trong quán bar, mà Lâm Được, thì bị đưa về JA____ Trong chỗ tối, bên cạnh y luôn có người.

Khi Lâm Được tỉnh lại, phát hiện Caesar đang ở bên cạnh mình, sắc mặt rất đen, y ngây người, sau đó rất quan tâm sờ sờ đầu Caesar, phát hiện nhiệt độ không cao xong, nói: “Lạc Lạc, anh trúng độc hả?”

Caesar không để ý tới y, quay người đi, Lâm Được không hiểu gì, nhưng cũng không mấy để tâm, mà bắt đầu lải nhải sự thương tâm của mình, Caesar vẫn không để ý tới y, Lâm Được càng thêm thương cảm.

Y nói với Carlos thế này: “Tôi trước kia từng xem phim, nhân vật trong đó khi thất nghiệp luôn thất tình, tôi trước kia cho rằng cũ rích, hiện tại cuối cùng cũng được lĩnh hội chân lý này. Đàn ông, chính là phải có sự nghiệp, anh xem tôi không có sự nghiệp nữa, Lạc Lạc liền không thêm để ý tới tôi nữa.”

Carlos co giật khóe miệng, lần thứ một triệu hối hận mình tại sao phải đi học tiếng Trung.

Đúng, Lâm Được sở dĩ thích đi tìm Carlos nói chuyện, chính là vì hắn biết tiếng Trung, dùng cách nói của y chính là: “Có vài lời vẫn là dùng tiếng Hán nói thì càng có vị hơn, hơn nữa, anh coi, tôi cũng chỉ có khi ở bên cạnh anh mới gọi anh ta là Lạc Lạc.”

Đối với sự giải thích này, Carlos cũng chỉ có thể câm nín tránh xa, hắn rất muốn nói, “Cậu đừng gọi vậy khi ở cạnh tôi”, chỉ là hắn cũng biết, nói vậy vô dụng.

Sau khi chịu đựng Lâm Được lải nhải hai ngày, hắn cuối cùng nhịn hết nổi: “Cậu Lâm, tôi cảm thấy, ông chủ đang tức giận.”

Lâm Được trợn mắt, lý lẽ hùng hồn nói: “Anh ta tức giận cái gì?”

Nhìn y nói vô tội như thế, Carlos cảm thấy mình còn phải nhắc nhở một chút, vì thế nói: “Cậu là vị Ike đó...”

“Tôi và Ike làm sao?”

Carlos không biết nói gì nữa, nhưng Lâm Được cũng đã hiểu, y sờ cằm nói: “Anh nói Lạc Lạc đang ghen?”

“Cậu Lâm, đây không phải là tôi nói.”

“Nhưng anh không phải là ý này sao?”

“Tôi không nói.”

Lâm Được nhìn Carlos, Carlos nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu Lâm, tôi không nói gì cả!”

Tuy Carlos liên tục nhấn mạnh mình không nói gì cả, nhưng Lâm Được vẫn tìm tới Caesar.

“Lạc Lạc, anh có phải chuẩn bị bỏ rơi tôi không?”

Caesar trừng mắt nhìn y.

“Vậy nếu không phải, tại sao anh không để ý tới tôi?”

Caesar nhìn y một lúc lâu, sau đó lấy ra một bức ảnh, bức ảnh đó... ừm, bức ảnh rất duy mỹ. Thanh niên phương đông nằm sấp trên lưng thanh niên phương tây, mái tóc màu đen và mái tóc màu vàng giống như quần vào nhau. Trên mặt thanh niên phương tây có một chút vô thố, mà ánh mắt, lại là dịu dàng.

Một tay của hắn nhắc lên, như muốn vuốt tóc thanh niên phương đông, lại giống như muốn vỗ vai y an ủi y.

Thanh niên phương đông lộ ra nửa gương mặt có chút đỏ, mắt nửa híp, không biết là ánh sáng hay là vì nguyên do gì, mà dường như có một tầng hơi nước.

Độ sáng của bức ảnh có hơi tối, nhưng bất luận góc độ nào cũng là góc độ nghệ thuật, đều là thượng thừa, nó biểu đạt rất tốt đau đớn của thanh niên phương đông, và do dự khổ não của thanh niên phương tây.

Lâm Được cầm ảnh chụp nhìn một lúc lâu, sau đó bình luận: “Tôi không nhớ có chụp hình chung với Ike, vậy Lạc Lạc, anh tức giận vì bức ảnh này sao?”

Caesar không để ý tới y, Lâm Được nghĩ nghĩ, sau đó ôm vai hắn: “Lạc Lạc, anh phải tin tưởng tôi, tôi trong sạch!”

Caesar vẫn không để ý tới y, Lâm Được cảm thán: “Anh xem lần đầu tiên của tôi cũng cho anh rồi, giờ cũng không còn biện pháp chứng minh nữa.”

Khóe miệng Caesar co giật, cuối cùng nhin hết nổi: “Lâm Được, tôi biết cậu và Ike đó không có gì, nhưng, tôi hy vọng sau này cậu nếu xảy ra chuyện gì, trước tiên hãy tìm tôi nói.”

Lâm Được chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, sau đó bình tĩnh đại ngộ: “Lạc Lạc, thì ra là anh đang ghen.”

“Đây là nguyên tắc.”

“Cái này cũng liên quan tới nguyên tắc?” Lâm Được lăm bầm một câu, sau đó nói: “Được rồi, tôi hiểu rồi, ý của anh là nếu tôi xảy ra chuyện thì phải nói với anh, đúng không?”

“Đúng.”

“Vậy thì được thôi, vậy nếu anh xảy ra chuyện gì sao?”

“Đương nhiên cũng sẽ nói với cậu.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên.”

“Vậy thì được rồi, Ngựa hoang là chuyện thế nào?”

Caesar mê mang, có liên quan gì tới Ngựa hoang?

Lâm Được nói lại chuyện mình muốn khiến Ngựa hoang tự cung, sau đó nói: “Ngựa hoang ngay cả chuyện anh có kỵ nam sắc hay không đều biết, anh còn nói không có liên quan tới cậu ta?”

Caesar rất vui, Lâm Được ngay cả chuyện lâu như thế cũng vẫn nhớ, lúc này lại lật ra, vậy nói rõ ý để ý.

Nhưng đồng thời lại có mấy phần lúng túng, mấy chuyện đó tuy đã là quá khứ, nhưng cũng không mấy vinh quang, vì thế nói: “Không liên quan tới Ngựa hoang, chỉ là cậu ta luôn tặng người cho tôi, vì thế mới biết.”

Nói xong, vì tránh Lâm Được quẩn lầy, lại nói: “Cậu rất để ý sao?”

“Đây là nguyên tắc.”

...

Sau một phen nguyên tắc với nhau, hai người cũng coi như tiêu tan hiềm nghi.

Sau đó, ba tháng sau, khi Lâm Được ở trên mạng đặt cược với chủ tịch hội đồng quản trị của 3W, lại chuẩn bị xuất bản sách, chuyện này, bị lộ ra.

Trong một đêm, không biết hình chụp từ chỗ nào lưu truyền ra các trang mạng lớn, trong đó có ảnh chụp Ike và Lâm Được, bọn họ đứng sóng vai, đương nhiên, hiệu ứng oanh động nhất là, còn có một bức ảnh Lâm Được nửa dựa lên vai hắn.

Lúc này Lâm Được đang ở đầu ngọn gió, những bức ảnh này vừa tung ra, đương nhiên sẽ tạo nên một lượng lớn truy cập, những người từng bị y niệm qua cuối cùng cũng tìm được cơ hội báo thù: “Kẹo que nếu đánh cược với Reid, tôi cảm thấy ít nhất, ván cược của anh ta không có vấn đề, cái khúc phía dưới của anh ta quả nhiên khỏe mạnh, nếu không bức ảnh này cũng sẽ không xuất hiện.”

Hiếm khi, đối với những lời này, Lâm Được không lập tức nhảy ra đấu vô mồm với người ta, y cũng không có tâm tư để ý những chuyện này, từ sau khi ảnh chụp bị tung ra, khí áp bên cạnh Caesar đã đạt tới cấp bậc khủng bố, mỗi tối khi Lâm Được và hắn đấu bài đều không dám kéo dài thời gian nữa.

Mỗi tối y thua xong, sẽ ngoan ngoãn vào nhà tắm tắm rửa, ngoan ngoãn nằm trên giường, đương nhiên, y cũng sẽ rất phiền muộn hỏi: “Lạc Lạc, anh rốt cuộc có tâm sự phiền lòng nào, chắc không phải là để ý những bức ảnh đó đi.”

“Không có.”

Caesar nói không có, có vẻ thật sự không có. Mỗi buổi tối hắn vẫn thắng, vẫn mỗi lần sau khi xong chuyện sẽ giúp Lâm Được rửa sạch xoa bóp, vẫn mỗi ngày ba bữa chăm sóc chú ý khẩu vị của Lâm Được, nhưng khí áp của hắn càng lúc càng khủng bố, sau đó vào ngày thứ tám, Lâm Được phát hiện hắn bắt đầu hút thuốc.

Lâm Được thật buồn bực, y nói với Carlos thế này: “Anh nói xem, anh ta rốt cuộc bị rút gân gì, lẽ nào ăn ngon uống đủ không tự tại, nhất định phải tự ngược một phen mới vui? Anh nói xem anh ta cần gì cứ nói đi, tôi hoàn toàn có thể thỏa mãn anh ta mà.”

“... Cậu Lâm, tôi cảm thấy cậu nên hỏi ông chủ.”

“Tôi hỏi rồi, nhưng anh ta không nói, anh nói xem liệu có phải...”

Carlos trông đợi nhìn y

“Thời kỳ mãn kinh của anh ta tới rồi?”

...

“Nhưng kỳ mãn kinh vào ba mươi sáu tuổi, cũng hơi sớm quá đi, nếu là nữ thì còn có thể, nam, không phải đều sau năm mươi tuổi sao?”

...

“Cậu Lâm, tôi cảm thấy ông chủ có lẽ không có cảm giác an toàn.” Sau khi hít thở sâu mấy lần, Carlos mở miệng, “Vì cảm giác cậu cho người khác... quá ngẫn ngợ, cho nên ông chủ, tâm tình hơi không tốt.”

Lâm Được nhìn hẩn, Carlos vội nói: “Đây là tôi tự nghĩ tới, cũng không biết đúng không.”

“Carlos, tôi phát hiện mỗi lần anh nói đều rất đúng.”

“Đó là vì tôi theo ông chủ đã được một thời gian dài.”

Lâm Được hồ nghi: “Thật chỉ là thế?”

Carlos nói khẳng định: “Đúng.”

“Vậy thì tốt, tôi xem chút cho rằng anh thâm yêu anh ta.”

...

Hôm đó, sau khi hai người nằm trên giường, Lâm Được ôm eo Caesar nói: “Lạc Lạc, gần đây anh không vui có phải là vì không có cảm giác an toàn không?”

Caesar không nói gì.

“Nếu vậy thì, hai chúng ta liền đi kết hôn đi.”

Thân thể Caesar cứng lại, sau đó nói: “Tôi không muốn ép cậu.”

Giọng hẩn mang theo mấy phần than thở, Lâm Được vội nói: “Không ép không ép, thật ra hai chúng ta hiện tại cũng không có gì khác biệt với kết hôn. Thật ra tôi cảm thấy có tờ giấy chứng nhận đó hay không đều không quan hệ, nhưng nếu anh muốn, hai chúng ta liền đi làm. Nhưng Lạc Lạc anh là một người đàn ông tính toán chi li như thế làm gì, xem Ike người ta kìa, đâu có định kết hôn.”

“... Tôi không phải Ike.”

Câu thở dài này hàm ý càng sâu, thậm chí còn mang theo mấy phần lay động, Lâm Được vội bổ sung: “Chuyện này, ngày mai tôi sẽ đi tra ngày tốt, hai chúng ta tìm người đi làm.”

...

Ngày hôm sau, Lâm Được bắt đầu tra lịch, Carlos nhận được một phong bì cực dày. Ba ngày sau, Lâm Được có chút nghi hoặc nói với Caesar: “Lạc Lạc, mấy hôm nay sao không thấy Carlos? Không phải anh ta bị bệnh rồi chứ?”

“Cậu ta đi nghỉ phép rồi, kỳ nghỉ của cậu ta đã tới.”

“Hả? Vậy khi nào anh ta trở lại?”

“Hai tháng sau.”

“Kỳ nghỉ mỗi năm của anh ta nhiều như thế sao?”

“Ừ, đây là phần thưởng dành ười năm công tác của cậu ta.”

Mà lúc này, Carlos đang trong kỳ nghỉ phép thỏa mãn nhắm mắt lại: “Thế giới thật trong lành, công việc truyền thanh này, thật ra nên làm thường xuyên.”

105. Chương 105: Ngoại Truyện 5: Kết Hôn Thì Phải Tổ Chức Hôn Lễ, Kiên Quyết Mới Là Đạo Lý Thép.

Lâm Được vẫn luôn khoe khoang là một người TQ truyền thống, ít nhất về một vài phương diện, y quả thật cũng truyền thống. Chẳng hạn, y cảm thấy nếu muốn kết hôn, còn phải tra hoàng lịch TQ, hơn nữa còn cần một hôn lễ.

Nhưng chuyện này y chưa từng làm qua, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cần phải thỉnh giáo một người có kinh nghiệm, sau khi suy xét những người bên cạnh xong, y gọi điện thoại cho ba mình trước, Lâm Kiến Thiết lúc đó đang chuẩn bị ngủ, nhận được điện thoại của y thì hưng phấn nhảy cao ba thước___ Con trai nhà mình cuối cùng cũng muốn kết hôn rồi, nói ra thì cũng đã ba mươi tuổi rồi, nếu còn không kết hôn, thì còn ra cái giống gì nữa!

“Con muốn kết hôn? Người TQ hay là người nước ngoài? Da trắng hay da đen, bỏ đi, bất kể người thế nào, chỉ cần con kết hôn là được rồi. Phải chuẩn bị cái gì? Phải có nhà, tiền của con đủ hay không? Nhà là quan trọng, còn phải phô trương một vài thứ, phải có đoàn xe, đội trống nếu con tìm không được thì thôi, phải đốt pháo, phải bắn pháo hoa, nếu không con dứt khoát về nước kết hôn đi, ba giúp con mua nhà. Chừng nào con kết hôn? Ba còn phải đi làm visa, còn chưa định ngày sao? Phải nói trước cho ba đó...”

Lâm Kiến Thiết lải nhải dài dòng một đồng, nói điện thoại xong thì hoàn toàn không còn buồn ngủ, mà bên này Lâm Được lại gọi điện thoại cho Vua sư tử, Vua sư tử đang ăn cơm với bà xã, nhận được điện thoại của y, miếng thịt kẹt trong cổ họng xém chút nữa nghẹn chết.

Hắn qua một lúc mới mất không chế kêu lên: “Cậu muốn tổ chức hôn lễ?”

“Kết hôn không phải cần tổ chức hôn lễ sao?”

Nghe bên kia trả lời rất đương nhiên, Vua sư tử cầm nín giữa mặt nhìn trời. Được thôi, cho dù hiện tại Las Vegas thừa nhận hôn nhân đồng tính, cho dù chuyện của cậu và đại đế toàn thế giới đều biết, nhưng, có tất yếu phải tuyên dương như thế không? Hai người các cậu là đồng tính đó đồng tính đó, cậu lại đang ở đầu sóng gió, lúc này không thấp điệp thì thôi, ngược lại còn muốn tổ chức hôn lễ?

Lâm Được không biết trạng thái của hắn, chỉ ở bên kia hỏi, hôn lễ phương tây chú trọng những gì.

“Cậu phải tìm một nhà thờ, cậu hỏi thử xem đại đế thuộc tôn giáo nào, nếu không có, thì tùy tiện tìm một nhà thờ, cái khác sao? Cái khác cậu xem rồi làm đi.”

Vua sư tử vô thức trả lời, qua một lúc lâu vẫn chưa tỉnh táo lại, hắn cảm thấy mình rất khó hiểu nổi tư duy của Lâm Được.

“Lễ nào chính vì như thế, mình với họ mới có khoảng cách lớn đến vậy?”

Hắn lẩm bẩm, mà bên kia Lâm Được không rất thỏa mãn với câu trả lời của hắn, chỉ cần một nhà thờ? Ngay cả y cũng biết còn cần phải chuẩn bị nhẫn cưới nữa mà!

Lâm Được không thỏa mãn lại tìm tới giám đốc quan hệ xã hội, thấy y, giám đốc quan hệ xã hội Brian vốn muốn quay đầu đi, sau khi phát hiện mình thực sự chạy không thoát chỉ đành đứng đó, cười như khóc đáp: “Cậu Lâm có chuyện gì sao?”

“Anh từng kết hôn rồi phải không?”

“... Phải.”

“Anh kết hôn thế nào?”

“Thì cứ kết hôn như thế...”

“Thế nào?”

“Cũng giống như mọi người.” Nói xong, thấy Lâm Được bắt đầu sờ cằm, vội nói, “Cậu Lâm, hiện tại có công ty chuyên tổ chức hôn lễ, cậu hoàn toàn có thể tìm họ hỏi, thậm chí tìm họ giúp đỡ.”

Lâm Được nhìn hần nửa ngày, làm Brian toàn thân đổ mồ hôi, cho rằng mình nói sai cái gì.

“Không sai, anh nói rất đúng, anh không nói tôi cũng quên mất.”

Lâm Được vỗ vai hần, quay người đi, cho tới khi bóng dáng y biến mất cuối hành lang, Brian mới hoàn hồn. Cậu Lâm tại sao lại hỏi chuyện hần kết hôn? Lễ nào là? Không phải chứ...

Nhờ Lâm Được đi khắp nơi dò hỏi, Caesar lập tức biết được Lâm Được đang chuẩn bị hôn lễ, sau khi biết tin này, hần cũng chỉ ngẩn ra, hần chỉ nghĩ Lâm Được có thể cùng hần tới sở công chứng đăng ký là được rồi, không ngờ y còn muốn tổ chức hôn lễ.

Hần sống người một lúc, thấp giọng thở dài, buông văn kiện đang xử lý rồi đi tìm Lâm Được.

Lâm Được đang tìm kiếm công ty hôn lễ trên máy tính, phát hiện Caesar qua cũng không ngẩng đầu, Caesar cũng không nói gì, đứng bên cạnh y một lúc mới dẫn tới sự chú ý của y.

“Có chuyện gì, Lạc Lạc?”

“Không có gì.”

Lâm Được mắt giật giật, Caesar đi qua, úp lên bàn, chậm rãi mở miệng: “Chỉ là, muốn nhìn cậu.”

Câu này, nói rất bình thản rất tự nhiên nhưng lại rất chân thành. Vừa rồi khi hần nhìn Lâm Được, hiếm khi, có một cảm giác hổ thẹn.

Cho tới nay, hần luôn có một cảm giác Lâm Được sẽ chạy mất khỏi tay mình, cho nên hần thực hiện thủ đoạn, uy hiếp dụ dỗ, hạ thái độ, là muốn lưu y lại, sau đó, lại nghĩ biện pháp để y chủ động mở miệng nói kết hôn. Hần đương nhiên là thật tâm, nhưng lại không đủ chân thành.

Lâm Được ngược lại, nói lưu lại, thì thật sự lưu lại, nói muốn kết hôn, thì thật sự bắt đầu chuẩn bị hôn lễ. Hần vẫn luôn cảm thấy lòng Lâm Được quá không ổn định, nhưng thật ra có lẽ y càng dễ ý.

Hần nhìn Lâm Được, Lâm Được nhìn hần. Sau đó, Lâm Được qua sờ đầu hần: “Không bị sốt, à, đúng rồi, Lạc Lạc, hôn lễ là tôi yêu cầu, nên áo cưới sẽ do anh mặc.”

Khóe môi Caesar co giật: “Nếu nói theo thứ tự trước sau, thì tôi cầu hôn trước.”

“Nhưng, không phải anh cầu hôn không thành công sao?”

Hai người lại bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ, cuối cùng Lâm Được lùi một bước: “Được rồi, vậy anh nói làm sao đây?”

“Đánh một ván.”

Lâm Được lập tức lắc đầu như trống bỏi: “Không được, nếu không hai chúng ta thì đấu đi, ai nói chuyện thời gian dài thì người đó mặc đồ nam...”

Caesar nhìn y, Lâm Được cuối cùng sải tay: “Dù sao tôi sẽ không đánh bài với anh.”

“Tôi là một người chú trọng công bằng.”

Lâm Được trề môi, nhưng không phủ nhận.

“Vậy thì rút thăm đi.”

Đối với đề nghị này, Lâm Được cảm thấy phần thắng của mình vẫn không phải rất lớn, nhưng từ góc độ công bằng mà nói, biện pháp này tốt nhất, nhưng y vẫn nói: “Chẳng qua tôi rút trước.”

Caesar cũng không tranh với y, chỉ nói: “Chấp nhận cược thì chấp nhận thua?”

“Quyết không hối hận!” Nói xong, lại ai oán nhìn Caesar một cái, “Lạc Lạc, hiện tại anh không còn tốt như xưa nữa, luôn ức hiếp tôi.”

...

Khi hai người đang tranh cãi xem ai mặc áo cưới, toàn thế giới đã biết hai người sắp kết hôn. Sao biết? Đương nhiên không phải Lâm Kiến Thiết nói, ông căn bản không biết con trai nhà mình kết hôn với ai. Cũng không phải Brian nói, cho dù hắn có nghĩ ra, cũng chỉ cảm thấy đó là ác mộng.

Đúng, chính là Vua sư tử.

Lần này Vua sư tử không có rộng miệng, hắn chỉ là trong lúc quá mức kinh ngạc nói với vợ của mình, đây là chuyện rất khó tránh, lúc đó hắn đang ăn cơm với vợ mình. Chỉ là vợ hắn và vợ của Người khổng lồ lại là bạn tốt.

Vợ của Người khổng lồ sau khi biết tin, lại nói cho chồng của mình, mà Người khổng lồ, cuối cùng cũng tìm được cơ hội báo thù! Thế là, toàn thế giới đều biết.

Khi tin tức mới lộ ra, rất nhiều người cho là bịa đặt. Đồng tính luyến ái không có gì, hôn lễ của đồng tính cũng không có gì. Nhưng, nhưng đại để không giống người không hàm súc như thế đâu?

Nhưng bọn họ rất nhanh liền phát hiện, chuyện này là thật, khi có phóng viên phỏng vấn Lâm Dục, y không chút che giấu nói: “Đúng, chúng tôi đang chuẩn bị kết hôn, có cử hành hôn lễ không à? Đương nhiên là có rồi, kết hôn là một chuyện vui, sao có thể không cử hành hôn lễ chứ.”

... Ngay cả phóng viên đang phỏng vấn y lúc đó cũng muốn nói, kỳ thật, có rất nhiều người không cử hành. Có điều, tuy là cảm thấy logic của y có chút vấn đề, nhưng gần như tất cả phóng viên đều hưng phấn.

Kết hôn! Hôn lễ! Công khai!

Hôn lễ của đôi đồng tính cao thủ đầu tiên! Hơn nữa một vị trong số đó còn là đại đế! A, thượng đế, đây quả là chuyện quá mỹ diệu, người toàn nước Mỹ đều sẽ điên cuồng vì thế, bọn họ cuối cùng không thiếu tin nữa.

Trong thế giới toàn cầu hóa này, tin tức bên Mỹ cũng rất nhanh truyền tới TQ, chẳng qua phần nhiều chỉ là trên mạng, trừ người chơi poker Texas tương đối tốt, người bình thường đều không biết Lâm Dục, vì thế, Lâm Kiến Thiết không biết, con trai nhà mình không phải lấy vợ, mà là kết hôn cùng một người đàn ông.

Hộ chiếu của ông vẫn chưa quá hạn, nhưng còn phải đến Bắc Kinh làm visa, đối với cái này, ông không chút nào lo lắng, cảnh một năm trước Lâm Dục được trao vòng tay vàng để lại ấn tượng rất sâu cho ông, con nhà mình đã có tiền đồ, mời ông đi tự nhiên cũng không vấn đề.

Chuyện quả thật cũng như ông nghĩ, khi đi thị thực không có bất cứ khó khăn nào, thậm chí không hỏi gì hết đã làm cho ông.

Sau đó ông chạy thẳng tới tiệm trang sức lớn nhất Bắc Kinh, tỉ mỉ chọn lựa một đôi vòng ngọc__ Trên cơ bản cũng chỉ là tìm thứ quý nhất để mua. Lại mua thêm bốn bộ vàng* truyền thống, tự nhiên cũng chọn tốt nhất đắt nhất. (Nhẫn, vòng tay, dây chuyền, bông tai)

Cuối cùng, ông mang một bộ trang sức đáng giá cả triệu lên máy bay, con trai ở ngoài xuất sắc như thế, sau này cũng sẽ không cần đồ ông để lại, những thứ này, cũng chính là thứ duy nhất ông có thể làm.

Vừa xuống máy bay, ông đã được Carlos tới đón: “Vô cùng xin lỗi, cậu Lâm không thể đích thân tới đón bác, vì hôn lễ sẽ cử hành sau hai tiếng nữa.”

“Không phải nói còn ba ngày nữa sao?”

Lâm Kiến Thiết giật mình, ông đặc biệt chọn thời gian tới, còn ba ngày, ông có thể nhìn thử con dâu, cùng ăn một bữa cơm, thuận tiện xem hôn lễ chuẩn bị thế nào, một vài chỗ nhỏ nhặt có lẽ ông có thể cho chút ý kiến. Ông biết quan hệ của Lâm Dục và ông không tốt lắm, hiện tại Lâm Dục lại đang bận, ông tới sớm còn làm lỡ chuyện của y.

Sao vốn nói là còn ba ngày, lập tức đổi thành sáng nay? Chênh lệch thời gian, cũng không thể chênh nhiều như thế.

“Cái này, vì ban đầu chọn sai ngày.”

“Sai cái gì?”

“Tôi không rõ lắm, nhưng cậu Lâm nói hôm đó không phải là ngày hoàng đạo may mắn.”

Carlos co giật khóe miệng nói. Nhờ Brian gợi ý, Lâm Được thật sự tìm tới một công ty hôn lễ, công ty đó vừa nhận được nhiệm vụ này, hưng phấn tới mức tiền cũng không cần, còn biểu đạt nhất định sẽ an bài tiêu chuẩn cao nhất phục vụ tốt nhất, để làm nghiệp vụ này.

Bọn họ thật sự đã làm vậy, từ xe cưới, hoa cưới đều chọn lựa tỉ mỉ, Lâm Được rất thỏa mãn với thái độ của họ, y thấy mình không giúp được việc gì, cũng chỉ đành làm ông chủ ngồi ngó.

Sau đó công ty hôn lễ nói cái gì, y liền làm cái đó.

Hôn lễ này, là sản phẩm kết hợp của phương đông và tây___ đây là yêu cầu của Lâm Được.

Cái gọi là kết hợp, chính là bọn họ sẽ tới nhà thờ để cha xứ làm chứng, sau đó phải đến khách sạn ăn tiệc một bữa, bọn họ chuẩn bị âu phục, đồng thời, cũng chuẩn bị đồ cưới của TQ.

Tóm lại chính là một bên phương tây, một bên phương đông.

Vốn tất cả đều rất tốt, vấn đề lại xuất hiện vào ba ngày trước, Lâm Được tâm huyết dâng trào lại đi tra hoàng lịch, sau đó y phát hiện, ngày mà công ty hôn lễ đưa ra, thích hợp tang lễ thích hợp động thổ, nhưng, không thích hợp kết hôn.

Thế là, vấn đề lớn, trong một tháng này, ngày thích hợp kết hôn nhất, chính là hôm nay.

“Cậu Lâm chắc không phải là cố ý chứ, cậu ta tổ chức trước ngày như thế, rất nhiều phương tiện truyền thông không bắt kịp.” Nghĩ tới đây, Carlos lại cảm thấy rất có khả năng này, nhưng nghĩ tới biểu hiện của Lâm Được trước đó, hẳn lại có chút không dám xác định.

Thời gian quen biết Lâm Được cũng không ngắn, nhưng hẳn vẫn không thể làm rõ, Lâm Được rốt cuộc thật sự rút gân, hay là đại trí giả ngu.

Nhưng Lâm Kiến Thiết thì không nghĩ nhiều như thế, ông chỉ nghĩ không có người lớn bên cạnh, vẫn là không được, ngay cả chuyện lớn như kết hôn cũng có thể chọn sai ngày!

Gấp rút lên đường, cuối cùng cũng kịp đưa Lâm Kiến Thiết tới địa điểm trước giờ, giao ông cho thủ hạ xong Carlos liền rời khỏi đó, ngày hôm nay, hẳn bận rộn vô cùng.

Có người dẫn dắt, vị trí của Lâm Kiến Thiết không tồi, nhưng đứng giữa một đám người phương Tây to con cao lớn, ông vẫn không thấy cái gì, nhưng thấy bầu không khí ở hiện trường rất náo nhiệt rất sôi sục ông cũng thỏa mãn.

Nhiều người như thế tới đây đương nhiên là đại biểu quan hệ của Lâm Được tốt lắm, mà chuyện vui thế này đương nhiên phải có bầu không khí nhiệt liệt. Ông không biết là, lúc này, cả nước Mỹ đều sôi sục, bầu không khí trong tivi còn nóng hơn. Ike sớm đã gào khóc gióng.

Sau chuyện của Lâm Được, Ike cũng rời khỏi 3W, lúc đó còn bị đào bới một trận, mà hẳn chỉ đáp thế này: “Tôi không thể nào làm việc dưới tay một ông chủ như thế.”

Hắn rất nhanh lại được một đài truyền hình khác mời với tiền lương cao, mà lần này, đài truyền hình đó đã lấy được quyền phát sóng ưu tiên.

Do hẳn tới bình luận hôn lễ này, còn có người từng lo lắng trạng thái của hẳn, mà hiện tại nghe hẳn gầm thét như chiêu bài thế kia, mọi người cuối cùng cũng có thể thoải mái___ Có lẽ, đó thật sự chỉ là lời đồn?

“Kẹo que bước ra rồi, hiện tại chúng ta nhìn thấy người mặc lễ phục màu trắng chính là anh ta! Bên cạnh anh ta là đại, là đại đế... là đại đế, đại đế mặc, a, tha thứ cho tôi, tôi không biết anh ta mặc trang phục gì nữa! Có lẽ, đó là phục sức truyền thống của TQ?”

Có khán giả TQ và chuyên gia đặc biệt nghiên cứu văn học TQ đang xem cảnh phát sóng này qua tivi đã nhảy dựng lên: “Đây tuyệt đối không phải là phục sức truyền thống của TQ!”

Đúng, đó không phải là phục sức truyền thống của TQ, nói nó là âu phục, thì nó quá dài. Nói nó là váy, thì kiểu dáng lại không giống.

Đó là một bộ đồ màu đen, gần như chạy tới đùi thì lại tách ra, có lẽ, dùng áo đuôi én hơi dài để hình dung thì khá gần.

Tuy không biết đây là trang phục gì, nhưng tất cả mọi người đều có một cảm giác kỳ cục, đặc biệt là các cao thủ. Đại đế là người nghiêm túc, đại đế là người cứng nhắc, hẳn rất ít khi mặc trang phục thoải mái, càng chưa từng mặc trang phục trung tính, trong ký ức của họ, hẳn luôn mặc âu phục, cho dù thỉnh thoảng thả lỏng, cũng chỉ là cởi áo khoác bên ngoài, cởi hai nút áo sơ mi mà thôi.

Mà hiện tại, bộ đồ mà hắn đang mặc đại biểu... đương nhiên cho dù mặc y phục như thế, đại đế cũng vẫn nghiêm túc cũng vẫn oai hùng, cũng tuyệt đối không có chút quan hệ nào tới mấy từ kiểu như pê đê đàn bà. Nhưng, loại cảm giác đó của mọi người lại càng thêm đậm.

Không không, bọn họ tuyệt đối không nghĩ nhiều, nhưng, hiện tại đang cử hành hôn lễ, Kẹo que mặc âu phục, mà đại đế... lẽ nào, có lẽ, sẽ không đi...

Tuy đã nghĩ tới khả năng đó, nhưng mỗi người đều cảm thấy, nếu nó là thật, thì thật là, thật là quá đáng sợ.

Mọi người xôn xao, bàn tán, co giật, nghiên cứu...

Mà Lâm Được, đã cùng Caesar thề dưới người làm chứng, đang đi ra ngoài, khóe mắt Lâm Được thấy được ba mình, lập tức đi tới trước mặt ông.

“Ba, đây là Caesar, đối tượng kết hôn của con, hai người cũng biết nhau.”

Lâm Kiến Thiết ngẩng đầu lên, nhìn Caesar gần như cao hơn Lâm Được một cái đầu, ngây như khúc gỗ.

“Xin yên tâm, sau này con sẽ đối xử tốt với Lâm Được.”

Caesar bảo đảm, Lâm Kiến Thiết vẫn không có phản ứng, mà Lâm Được và Caesar còn phải vội đi cử hành hôn lễ TQ cũng không có thời gian, chỉ có thể lại lần nữa giao ông cho Carlos.

Hầu như mọi người ở nhà thờ đều đi hết rồi Lâm Kiến Thiết mới hoàn hồn: “Caesar đó, là nữ sao?”

“Không, ông chủ là nam.”

“Lâm Được cũng là nam.”

“Đúng, chúng tôi đều biết.”

Lâm Kiến Thiết trầm mặc một chút, sau đó run rẩy đi ra ngoài, vừa đi vừa niệm: “Mình phải suy nghĩ, mình phải suy nghĩ.”

Lâm Kiến Thiết đang suy nghĩ trong đau khổ, mà Lâm Được cũng đang suy nghĩ: “Lạc Lạc, tôi không ngờ anh thật sự mặc.”

“Chấp nhận cực chấp nhận thua.”

Lâm Được trầm mặc, khi Caesar thay quần áo xong, y liền ôm lấy: “Lạc Lạc, sau này tôi sẽ rất tốt với anh.”

Caesar không nói gì, khóe miệng thì lại cong lên, Lâm Được lại nói: “Cho dù anh có sở thích mặc đồ nữ, tôi cũng sẽ không xem thường anh!”

“... Tôi không có.”

“Không có cái gì?”

“Không thích mặc đồ nữ!” Nghiến răng nghiến lợi.

Lâm Được bày vẽ không tán đồng lắc đầu: “Lạc Lạc, hai chúng ta đã kết hôn rồi, anh còn giấu tôi cái gì? Sau này anh ở nhà muốn mặc váy thì mặc váy, muốn đeo...”

Y còn chưa nói xong, đã bị Caesar bịt miệng: “Tôi không có sở thích mặc đồ nữ!”

Lâm Được gật đầu, Caesar mới buông y ra.

“Là tự anh nói mà, khi anh có quyết tâm một trăm phần trăm thì tuyệt đối sẽ không thua, rút thăm tuy không giống poker Texas, nhưng không phải đều là muốn lấy thứ mình muốn sao? Anh rút thăm đồ nữ, không có sở thích đó thì cũng có khuynh hướng đó...”

Lâm Được vừa thay đồ vừa lải nhải, tay Caesar cứng lại, hạ quyết tâm, sau này dù có cảm động, cũng tuyệt đối sẽ không mềm lòng nữa.

106. Chương 106: Ngoại Truyện 6: Váy Quả Nhiên Tốt Hơn Quần.

Hôn lễ vẫn đang tiếp tục, Ike vẫn đang gào thét.

Trời đẹp gió mát mây cũng đẹp, mọi người có thiệp mời đều được xe chuyên dùng đón tới nhà hàng TQ đã đặt sẵn, còn về không có thiệp mời, chẳng hạn phóng viên của nơi nào đó, fans của cao thủ nào đó, tự nhiên sẽ lái xe đuổi theo.

Ngồi trong xe, một đám người xôn xao bàn tán, có người nghe ngóng được Lâm Kiến Thiết là ai, có thảo luận phương tiện truyền thông, đương nhiên, phần nhiều là nghiên cứu vừa rồi đồ mà Caesar mặc là thứ gì? Tại sao lại mặc đồ như thế? Trong đó có hàm nghĩa đặc thù gì không?

Tại sao không mặc âu phục? Thật ra vấn đề này bản thân Caesar cũng từng nghi hoặc, khi hai người chuẩn bị rút thăm, đại để bị Lâm Được dẫn dắt tư duy cuối cùng hoàn hồn: “Chúng ta có thể đều mặc âu phục.”

Nhưng Lâm Được kiên trì, chỉ có thể mặc âu phục một người, y nói với Caesar thế này: “Lạc Lạc, ba tôi nói với tôi, kết hôn chính là phải theo trào lưu, người khác có gì chúng ta cũng phải có đó. Chẳng hạn người khác có nhà, đương nhiên, chúng ta đã có nhà, chỉ là hiện tại nhà này là của anh, cho nên tôi cũng phải mua thêm một căn nhà. Người khác có hoa tươi, chúng ta cũng phải có. Người khác có cô dâu... ừm, tuy chúng ta không có, nhưng cũng phải cố gắng làm sao cho giống người khác.”

Nói xong, y rất thành khẩn nhìn Caesar: “Lạc Lạc, chúng ta phải giống người ta, chúng ta phải tạo nên một gia đình chân chính.”

Y nói rất thành khẩn rất chân thành rất nghiêm túc, sự nghiêm túc này trực tiếp làm mềm lòng Caesar, sau đó, hắn rút trúng thăm đồ nữ.

Mà sau đó, sỡ dĩ hắn không thật sự mặc váy cưới, đó là vì... làm vậy quá đáng sợ.

Bất cứ ai cũng sẽ nói, dung mạo của Caesar vô cùng xuất sắc, nhưng đó là nói vì hắn là nam, nếu đổi lại là nữ... chúng ta không nói cái khác, chỉ với chiều ột mét chín mươi một đó, đã đủ khiến người ta co giật rồi, hơn nữa toàn thân trên dưới của hắn không có một chỗ nào mềm mại, nếu thật sự mặc váy cưới bước ra, chỉ sợ có thể trở thành ác mộng của tất cả mọi người.

Ngay cả Lâm Được, cũng cảm thấy tạo hình đó của hắn thật sự không ra sao, vì thế cuối cùng vẫn dùng đồ đuôi én hơi dài thay thế.

Đương nhiên những cái này người khác không biết, bọn họ chỉ đang nghị luận trong lúc tới nhà hàng.

Đây là một thời đại chú trọng đặc sắc, thật ra tại Las Vegas đã rất khó ăn được đồ TQ chính tông, nhưng không có bệ trong, bệ ngoài lại làm rất tốt, chẳng hạn trang trí của nhà hàng TQ đều vô cùng có vị đạo.

Nhà hàng này cũng thế, toàn bộ gia cụ đều là gỗ, đâu đâu cũng là đèn lồng đỏ, nến vàng, trên cửa sổ còn khắc hoa khắc phượng, người hiểu biết nhìn thấy có thể sẽ giở khóe giở cười, nhưng đối với mấy người nước ngoài không rành rẽ thì đã đủ.

Đặc biệt là các khán giả bình thường xem trước tivi, thì càng cảm thấy vô cùng thú vị, sau đó, Lâm Được và Caesar xuất hiện, giờ phút này, bất luận là người đang ở hiện trường hay là người đang ở trước tivi đều ngẩn ra.

Hai người đều là đồ đỏ, Lâm Được mặc võ trang màu đỏ, đúng, chính là loại y phục của các tướng quân cổ đại hay mặc trong phim truyền hình, còn về triều đại nào thì, cho dù là nhà khảo cổ bác học nhất cũng không thể phân biệt nổi.

Mà Caesar lại là một cái trường bào màu đỏ. Cổ áo mở, tay áo gấp, vạt dưới rất rộng, bạn nói đó là váy cũng được, nói là trường bào cũng được.

Xem tới đây, khán giả TQ vừa rồi trở nên hưng phấn, nếu nói trang phục đuôi én vừa rồi còn khiến mọi người nghi hoặc, thì trang phục cổ trang hiện tại, chính là chân tướng chân tướng đó!

“Lâm Được, giỏi lắm, đáng mặt lắm, đã giành vinh quang cho đàn ông TQ!”

Trước tivi, là tiếng hô như thế.

Người ở hiện trường thì ai cũng miệng mở rộng, bọn họ cho dù trước đó có từng suy đoán cái gì, thì cũng chỉ là suy đoán, nào dám xem là thật, thậm chí cảm thấy suy đoán đó còn có chút không thỏa đáng. Đó là đại đế, đó là hóa thân của những từ không giận mà uy, nghiêm túc cứng nhắc, lạnh lẽo tự kiểm chế và uy vọng, lãnh tĩnh vân vân thật nhiều từ ngữ tương tự. Ai dám thật sự nghĩ rằng hắc, thật sự, người đó, bị người... ừm, hai người yêu nhau, nhưng, quan hệ trên dưới này vẫn khiến mọi người có hơi hỗn loạn.

Mọi người nhìn hai người đi tới trước, mặc phụ trang phiêu dật như thế, đại đế cũng thống trị thiên hạ, nhưng vào trường hợp này, y phục của hắc chỉ khiến mặt người khác phải uốn éo.

Đương nhiên, cũng có cảm giác duy mỹ, sau khi đoạn băng này được truyền ra, rất nhiều cảnh trong đó được tải xuống, sau đó đăng từng cái lên mạng, phía dưới có rất nhiều bình luận hét to thật dễ thương.

“Ừa, sao chỉ có hai bọn họ không có người chủ trì, còn cha mẹ hai bên thì sao?”

Thấy chỉ có hai người bọn họ, có người TQ trước tivi không hiểu, mà lúc này, Lâm Được đã lấy micro nói: “Hôm nay, là một ngày tốt lành, vào một ngày rất tốt này, tôi và Caesar, đã kết hôn.”

...

Bên dưới hoàn toàn yên lặng, Lâm Được đợi một lát, nói: “Ừa? Lẽ nào mọi người cảm thấy hôn lễ của tôi và Caesar không đáng để chúc phúc sao? Tại sao không có người vỗ tay?”

... Tiếng vỗ tay vang lên khắp nơi!

Lâm Được thỏa mãn, y gật đầu bốn phía: “Cảm ơn, cảm ơn, vô cùng cảm tạ. Vô cùng cảm tạ các vị đã tới đây cùng lời chúc phúc của các vị. Tại đây, tôi xin long trọng giới thiệu một người, anh ta chính là anh Chu! Chúng ta hoan nghênh anh ấy đi!”

Y nói rồi vỗ tay trước, mọi người ngẩn ra rồi cũng vỗ tay theo, nhưng mọi người lại quay nhìn nhau, anh Chu này là ai vậy, nghe có vẻ là người TQ, nhưng sao chưa từng nghe qua vậy, lẽ nào là thân thích của Kẹo que?

Trong tiếng vỗ tay, một người đàn ông trung niên mặc trang phục đầu bếp bị đẩy ra, ông trợn mắt, hai mắt đỏ đần, rõ ràng còn chưa nằm trong trạng thái.

“Chu sư phụ là bếp trưởng của nhà hàng Hữu Phúc, cũng là mỗ chính của tiệc cưới lần này, a, sai rồi, ý của tôi là nói, người nấu ăn chính của bữa tiệc lần này, cũng là ông ấy làm, Chu sư phụ đặc biệt sở trường làm heo sữa, heo sữa ông quay da giòn thịt mềm, thơm ngon ngọt ngào, có thể nói là đệ nhất.”

Lâm Được giới thiệu, khen ngợi hương vị heo sữa một phen. Mọi người nghe tới chảy nước miếng đồng thời cũng càng thêm nghi hoặc, heo sữa này lẽ nào còn có ý nghĩa đặc biệt gì sao? Có người có chút hiểu biết

qua quýt về văn hóa TQ thì nghĩ, lẽ nào lát nữa Kẹo que và đại đế muốn cùng ăn một con heo sữa? Hay là cùng ăn một bộ phận nào đó của con heo sữa?

Lâm Được lại nói: “Tóm lại, bữa tiệc lần này đáng để chờ đợi, mọi người ăn tận tình uống thỏa sức! Uống thỏa sức, ăn tận tình!”

Nói xong, nhìn Caesar: “Anh có gì muốn bổ sung không?”

Mọi người bên dưới mắt long lanh nhìn Caesar, lúc này, mọi người rất muốn nghe thử đại đế sẽ nói gì. Caesar cũng không khiến mọi người thất vọng, hần nhìn Lâm Được: “Cậu nói, muốn tổ chức một hôn lễ hoàn mỹ đúng không?”

Lâm Được cường điệu: “Không phải hoàn mỹ, mà là phải giống với người khác.”

Caesar gật đầu: “Cho tới trước mắt thì đã xấp xỉ rồi, chỉ còn thiếu một điểm.”

“Thiếu cái gì?”

“Theo như tôi biết, trong hôn lễ TQ, sẽ có một bên mang giày ột bên.”

Tại đó có người bắt đầu bịt miệng, Lâm Được chớp chớp mắt muốn nói gì đó, Caesar đã cong lưng xuống, vì để phối hợp với trang phục, chân Lâm Được mang ủng da, Caesar giúp y mở ra, rồi lại giúp y cài lại. Đèn chớp sáng lên, phóng viên không thể vào mà chỉ có thể trèo lên cửa sổ quan sát liều mạng ấn nút chụp, Ike thì càng la hét điên cuồng trong tivi.

Caesar đứng thẳng lên: “Còn một điểm, bất luận là phương đông hay phương tây, một bên đều sẽ ôm bên còn lại.”

Nói xong, ôm Lâm Được vào lòng, một tay chống ở sau eo y, một tay ôm chân y lên, trong ánh mắt ngẩn ngơ của mọi người đi ra ngoài, đi tới cửa, lại quay đầu nói: “Các vị tùy ý, nếu cậu ấy đã nói heo sữa ở đây không tồi, thì các vị hãy ném thử đi.”

Lần này nói xong thì đi thật.

...

Sau khi hần đi rồi, mọi người mới hoàn hồn lại, sau đó liền như bom nổ oanh một phát, nghị luận, bàn tán, chau đầu ghé tai, nổi bật nhất, vẫn là đủ tiếng thét.

Tuy Lâm Được lâm thời tổ chức hôn lễ trước ngày, nhưng có thể nói là gần như tất cả cao thủ vẫn đến đủ, trừ bọn họ ra, còn có đại biểu mà Hồng Môn, rồi Jones của JA phải tới, và cả các chủ tịch hội đồng quản trị rồi chủ tịch có quan hệ với JA. Trường hợp này bọn họ đương nhiên không thể tới một mình, bình thường đều mang theo người nhà. Còn có người không chỉ mang theo vợ chồng còn mang theo cả con trai con gái, lúc này, tại đó gần như tất cả nữ giới đều thét lên, còn có người vừa thét vừa thần hồn điên đảo lâm bầm: “Đẹp trai quá khóc quá...”

Lúc này đàn ông tại hiện trường cũng không rảnh ghen tỵ, bọn họ đã bị làm mù đầu toàn bộ, rốt cuộc là chuyện gì đây.

Cái này, đại đế mặc nữ trang, đại đế ôm Kẹo que... rốt cuộc là bọn họ hỗn loạn hay là thế giới này hỗn loạn rồi?

Chỉ có duy nhất một người đàn ông đang tính toán chính là Người khổng lồ, hần buồn bực nhìn bà xã của mình: “Có gì khóc? Đại đế mặc nữ trang, Kẹo que bị ôm đi.”

Bà xã của Người khổng lồ cũng không rảnh đi an ủi tâm linh có thể đã bị tổn thương của chồng, cô nghĩ cũng không nghĩ nói: “Chỗ nào cũng rất đẹp trai, anh yêu, nếu không anh cũng mặc quần áo như đại đế đi, em mặc y phục như Kẹo que, chúng ta lại cử hành hôn lễ lần nữa, anh mang giày cho em, rồi ôm em ra ngoài.”

...

Có suy nghĩ này không chỉ mỗi mình bà xã của Người khổng lồ, trong một thời gian rất dài, kiểu hôn lễ TQ này rất được hoan nghênh, công ty hôn lễ mà Lâm Được tìm tới lúc đó cũng trở nên nổi tiếng, hạng mục

kinh điển, chính là sắp xếp bên nam mang giày cho bên nữ rồi ôm bên nữ ra ngoài, điều này khiến rất nhiều người TQ phiền muộn___ Giày của đàn ông không phải mang như thế!

Nhưng ngoài nước ngoài thì không để ý, ngay cả một vài người ABC trưởng thành tại Mỹ cũng cho rằng như thế tốt hơn. À, đương nhiên, trang phục phối hợp trái ngược cho hai bên nam nữ cũng rất được hoan nghênh, chỉ là... chúng ta chỉ có thể nói, không phải mỗi người đàn ông đều có gương mặt như điêu khắc giống Caesar, cũng không phải mỗi người phụ nữ đều dung mạo thanh tú...

Đương nhiên, cái này đều là về sau, lúc này, Lâm Được bị Caesar ôm ra bên ngoài, bỏ vào trong xe, trở về nhà mới của họ, đó là căn nhà Lâm Được dùng tiền mình kiếm được tại Las Vegas mua.

Ba phòng hai sảnh, còn có hai ban công, hai mươi bốn giờ có bảo vệ, quản lý kiểu khách sạn, đối với người bình thường mà nói đương nhiên không tồi, đối với Caesar mà nói, tất nhiên là bình thường, nhưng Lâm Được kiên trì đây là nhà mới của họ, mà nó đương nhiên cũng là nhà mới.

Caesar đặt Lâm Được lên giường, mở miệng thật dịu dàng: “Bước cuối của kết hôn cũng chính là bước quan trọng nhất, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ lỡ, cái này phương đông phương tây đều có, hiện tại chúng ta liền bắt đầu thôi.”

Nói xong, cũng không đợi Lâm Được mở miệng, đã hôn lấy y, hai tay đồng thời kéo quần song phương, thật ra chủ yếu là kéo của Lâm Được, còn về hần... dưới tầng tầng y phục chồng điệp, thật ra chỉ có một cái quần lót, đây là vì thể hiện sự phiêu dật của trường bào, cũng chính vì thế, khi thay quần áo hần mới nhanh hơn Lâm Được.

Mà Lâm Được cũng không phải quá khó, tuy y mặc là võ trang, nhưng chỉ là bề ngoài giống, thật ra không có áo giáp lớp lớp, thân trên trước sau ngực dùng áo da phụ thêm để tạo cảm giác uy vũ, sau đó lại dán miếng bạc lên lờ người, bên dưới cũng phối hợp quần da, vì thế lúc này vừa kéo, cũng liền trượt xuống.

“Lạc Lạc, Lạc Lạc, đợi đã...” Lâm Được tìm khe hở kêu lên: “Hai ta phải uống rượu hợp cẩn trước...”

“Lát nữa rồi uống...”

Caesar giúp y mở rộng, sau đó nâng chân y lên rồi xỏ xuyên vào: “Nếu cậu muốn thấy tôi mặc váy, bộ đồ này về sau tôi cũng có thể mặc thường xuyên...”

“Mọi, anh mơ tưởng!”

Lâm Được chửi lớn, Caesar cười, càng dùng sức đỉnh vào.

Cả tối nay, màu đỏ giao nhau, Caesar mặc trường bào giày vò Lâm Được mặc võ trang hết lần này tới lần khác.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lâm Được cuối cùng cũng được uống rượu hợp cẩn mà y nói mãi... thật ra nói là rượu hợp cẩn có hơi quá, y uống là rượu gạo nếp ngọt.

Caesar dứt y uống từ từ, mở miệng: “Thật ra hai chúng ta vẫn còn thiếu một chút, tôi nhớ trong hôn lễ TQ còn uống canh sớm sinh quý tử.”

Lâm Được ngẩng đầu, cắn tai hần, nhúc nhích vài cái mới mở miệng: “Lạc Lạc, người ta có thể sinh con cho anh đó, nhưng anh muốn tôi dùng trứng của ai đây, nếu mà sinh ra rồi, thì là của tôi và cô ta, hay là của anh và cô ta, hoặc là nói của mọi người chúng ta?”

Nói xong, còn ném cho Caesar một ánh mắt ai oán, Caesar run tay, bỏ y lại, cầm chén mặt không biểu tình ra ngoài.

Khi đặt chén trong phòng bếp, Caesar nhớ lại năm đó khi còn ở trong đầu Lâm Được đã xem qua một vài bộ phim: Kẻ địch càng lúc càng cường đại, vai chính càng lúc càng lợi hại. Rõ ràng vai chính tập trước đối phó một tiểu binh cũng phí sức, mà tập sau lại có thể một mình đấu với tướng quân, đó không phải là tiến hóa không hợp lý, đây là tiềm lực của vai chính, chỉ là lúc đầu chỉ có tiểu binh nên không bộc phát ra.

Hần đang nghĩ, thì nghe Lâm Được ở trong phòng la lên: “Lạc Lạc Lạc Lạc, chuyển bay tôi đặt vé lúc chín giờ a, tháng trăng mặt của chúng ta a... mấy giờ rồi a a a a...”

Caesar nhìn cây kim giờ chỉ hướng số mười một, híp mắt lại, gương mặt vẫn luôn cứng ngắc trở nên dịu dàng vô cùng.

107. Chương 107: Ngoại Truyện 7: (cậu Hai) Uống Rượu, Luôn Sẽ Có Hiểu Lâm.

Câu chuyện này là về cậu hai của chúng ta, còn về thời gian ban đầu sao, cũng là trước khi bạn Lâm Được chưa làm bình luận viên.

Tối hôm đó, cậu hai Trương và Lâm Được uống say, thật ra thì, hắn không uống nhiều lắm, dù sao chỉ là bia, với tửu lượng của hắn, nó vốn hoàn toàn không có vấn đề. Nhưng tâm tình hắn phiền muộn, nên cũng say lợi hại.

Hắn biết, sau lần say đó, hắn và Lâm Được đã không còn khả năng, tuy rằng hắn tự động buông tay, nhưng tuyệt không cam tâm tình nguyện.

Tối đó hắn say rồi, suy nghĩ hỗn loạn, hắn mơ hồ cảm thấy đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại không thể phán đoán rõ ràng.

Đợi khi hắn tỉnh lại, đã là sáng hôm sau, sau đó lập tức nhìn thấy anh của hắn.

Hắn cũng không ngạc nhiên, tuy số lần không nhiều, nhưng cũng không phải chưa từng ngủ chung giường với anh mình, mà khi hắn chuẩn bị gọi Trương Trí Thành, hắn đột nhiên phát hiện trên vai anh mình có một dấu vết khả nghi, sau đó, không chỉ vai, cổ, trước ngực đều có.

Cậu hai Trương tuy hai năm nay tu tâm dưỡng tính, nhưng trước kia lại là kẻ lang thang trong bụi hoa, vừa nhìn, đã biết đó là cái gì, hơn nữa có thể đặc biệt phán đoán ra đó là mới làm.

Hắn lập tức có chút mơ hồ, tối qua anh hắn nếu tìm người làm chuyện kia, thì sao lại chạy tới chỗ hắn chứ? Cho dù không qua đêm với người kia, cũng nên về phòng mình tắm rửa rồi ngủ.

Nhưng lúc đó hắn vẫn chưa lập tức phản ứng được, cho tới khi hắn phát hiện thân thể mình cũng có vài dấu vết, đương nhiên, những vết tích như mộng tinh.

Lúc đó, hắn cảm thấy có chút không đúng, một khả năng đáng sợ hiện lên, lý trí cho hắn biết điều này không mấy khả năng, nhưng hắn vẫn cẩn thận giở chăn lên, nhìn bên dưới của anh mình một cái.

Một cái!

Chỉ nhìn một cái!

Trương Trí Công hoàn toàn tỉnh táo.

Làm sao để hình dung tâm tình của cậu hai Trương lúc này? Nói bom nguyên tử nổ là còn nhẹ, đối với hắn, cho dù thể giới hủy diệt cũng không đáng sợ bằng khoảnh khắc này.

Qua mười phút, Trương Trí Công mới tìm lại được đầu óc của mình, lại qua hai mươi phút, mới tìm lại được chân của mình.

Sau đó hắn lẩn lẹ chạy xuống mặc quần áo, hành lý cũng không thu xếp, cầm hộ chiếu chạy lên máy bay.

Gấp rút như chó nhà có tang, hoảng sợ như cá lọt lưới, cho tới khi về nước, tìm hắn vẫn nằm trên cổ họng.

Mà hai ngày sau, cậu hai Trương mỗi ngày lo lắng bất an như con thú bị vây khốn, vô số lần muốn gọi điện cho anh mình, vô số lần lại rút tay về. Người khác không biết, còn cho rằng hắn bị Lâm Được khiến ra thế, đều cảm thấy cậu hai nhà mình thật si tình.

Thật ra từ sáng hôm đó, hắn ngay cả sợi lông của Lâm Được cũng chưa từng nhớ tới.

Sau đó vào ngày thứ ba, hắn cuối cùng cũng nói chuyện điện thoại với Trương Trí Thành, đương nhiên, là Trương Trí Thành gọi cho hắn. Khi trên di động hiện con số từ Mỹ, hắn xem chút ném di động đi, nhưng cuối cùng vẫn ôm tâm tình sớm chết sớm đầu thai mà nghe máy.

Hắn thấp thỏm bất an nghe máy, bên kia Trương Trí Thành chỉ nói chuyện công việc, chuyện riêng thì cũng chỉ tùy tiện hỏi hắn đang làm gì, không khác gì với cuộc điện thoại lúc thường, cậu hai Trương nghe rồi, quả thật hoài nghi ngày đó có phải lỗi giác của mình không, thật ra, vốn không có gì đúng không...

“Em suy nghĩ thế nào rồi?”

Khi sắp kết thúc cuộc gọi, Trương Trí Thành đột nhiên nói, hỏi rất tùy ý, Trương Trí Công nhất thời chưa kịp phản ứng, hả một tiếng.

“Hôm đó em say rượu, anh vốn muốn nói chuyện với em, kết quả hôm sau em liền đi, anh nghĩ để em bình tĩnh lại cũng tốt. Hiện tại, cũng đã được một thời gian rồi, em suy nghĩ thế nào rồi?”

Cậu hai Trương cầm điện thoại, xoắn lười nửa ngày chỉ gọi một tiếng anh.

“Xem ra vẫn chưa nghĩ kỹ, vậy em từ từ suy nghĩ, chẳng qua tháng sau anh về, hy vọng trước khi anh về em có thể suy nghĩ xong.”

Nói xong, bên kia gác máy, Trương Trí Công cầm di động, run rẩy như người mắc bệnh Parkinson, đầu óc thì cứ như 256 đã dùng mười năm, mở máy liền đứng máy.

Mấy ngày sau đó, cậu hai Trương càng xoắn xuýt.

Hắn cảm thấy mình nhất định đã hiểu sai chỗ nào, câu anh hắn nói, nhất định có ý khác, chẳng hạn hỏi chuyện ở Las Vegas, chẳng hạn hỏi hắn chuyện của Lâm Dục ____ Đây là lần đầu tiên sau tối hôm đó, Trương Trí Công nhớ tới Lâm Dục!

Tóm lại từ thiên văn đến địa lý, anh hắn có thể hỏi rất nhiều rất nhiều, duy chỉ không có khả năng hỏi chuyện ngày hôm đó.

Cho tới nay, Trương Trí Thành ở trong lòng Trương Trí Công là uy nghiêm, vĩ đại, nói chính xác hơn chút thì chính là như một người cha.

Tuy hắn chưa từng noi gương anh mình, nhưng từ nhỏ đã sùng bái, sùng bái tới tận xương, phát triển tới nay trên cơ bản đã biến thành nếu có một ngày Trương Trí Thành nghiêm túc nói mặt trời hình vuông, hắn tuyệt đối sẽ không hoài nghi đầu anh hắn có vấn đề, mà chỉ nghĩ, có lẽ anh hắn có thể câu thông với người sao hỏa rồi, có thể quan sát hình dáng mặt trời ở cự ly gần rồi.

Hắn yêu Lâm Dục, nhưng nếu nói Lâm Dục và Trương Trí Thành đồng thời rớt xuống nước, hắn nhất định sẽ cứu Trương Trí Thành trước.

Nhưng, hắn chưa từng nghĩ sẽ có một ngày phát sinh chuyện gì với anh mình, càng không nghĩ tới có một ngày, có lẽ anh hắn muốn biết thái độ của hắn.

Thái độ của hắn...

Cậu hai Trương run rẩy nghĩ, tại sao muốn biết thái độ của hắn? Muốn hắn xin lỗi? Muốn hắn chảy máu? Trương Trí Công căn bản không nghĩ tới khả năng này, hắn biết anh hắn chiều hắn, nếu hắn thật sự làm gì, Trương Trí Thành nhiều lắm cũng chỉ nhốt hắn vài ngày.

Cho dù hắn gây họa lớn, Trương Trí Thành cũng sẽ nói với hắn không sao cả, sau đó bản thân giúp hắn gánh vác. Điểm này, cậu hai Trương tin chắc.

Vậy thì, tại sao muốn biết thái độ của hắn?

Cậu hai Trương suy nghĩ theo lối tư duy này càng lúc càng nhiều.

Anh hắn đã ba mươi lăm tuổi rồi.

Anh hắn vẫn độc thân.

Nhiều năm như thế, anh hấn không có đàn ông, cũng không có phụ nữ, đương nhiên, quan hệ gần gũi giải quyết nhu cầu là không tính, anh hấn trước giờ chưa từng nghiêm túc.

Người có điều kiện như anh hấn, thân phận như thế, hôn nhân thật ra là lựa chọn rất tốt, nhưng anh hấn vẫn không tìm người, trước kia còn cự tuyệt một người rất tốt.

Anh hấn đối với hấn rất tốt.

Vô cùng tốt.

Vô cùng vô cùng tốt.

Hôm đó hấn say rồi.

Anh hấn không say.

Nhưng chuyện tiếp theo đó lại là...

Trương Trí Công ôm đầu, hấn càng nghĩ, càng thấy khả năng đó lớn, càng nghĩ, càng cảm thấy xoắn xuýt.

Mà trong lúc hấn đang xoắn xuýt, Trương Trí Thành về nước.

Hôm Trương Trí Thành về nước, cậu hai Trương cuối cùng hạ quyết tâm! Mấy chục năm trước, đều là anh hấn chăm sóc hấn, hấn chưa từng làm gì cho anh hấn, vậy thì hiện tại, cứ như thế cũng rất tốt, dù sao hấn cũng sẽ không yêu người khác nữa, dù sao Lâm Dục cũng tuyệt đối sẽ không trở về nữa___ cho dù trở về, cũng không có quan hệ với hấn nữa.

Trương Trí Công không định khuyên nhủ Trương Trí Thành, không cần nói tới chuyện con cháu rồi đời sau, hấn vốn không để ý, nếu anh hấn cũng đã suy nghĩ kỹ, vậy hấn nói những chuyện đó chỉ làm anh hấn đau khổ thôi.

Cậu hai Trương gần như ôm tâm tình hiến tế đi đón Trương Trí Thành, nhìn thấy hấn, Trương Trí Thành mỉm cười.

Đó là một nụ cười ấm áp, tùy tiện mà có lẽ còn mang theo mấy phần thân thiết, nụ cười này kỳ thật rất thường thấy, bình thường cậu hai Trương cũng không thấy gì, nhưng lúc này lại cảm thấy có hàm nghĩa khác.

Mấy ngày sau đó, cậu hai Trương theo trước theo sau hầu hạ anh mình, cẩn thận hết cỡ, cứ như cung phụng búp bê sứ.

Tới mức một ngày Trương Trí Thành hỏi hấn có phải lại gây họa gì hay không.

Nghe câu này, cậu hai Trương càng hồ thẹn, nhìn đi, trước kia hấn sống ra sao, chỉ mới tốt với anh mình một chút, đã khiến anh ấy hoài nghi mình làm sai chuyện.

Cậu hai Trương hồ thẹn thành khấn sám hối với anh mình, sau đó biểu đạt mình sau này nhất định sẽ chăm sóc anh.

Trương Trí Thành sưng người, tiếp theo cười nói: “Em thật sự trưởng thành rồi, Lâm Dục...”

“Đã là quá khứ rồi, anh, em biết, em không thể bắt được cậu ấy, cậu ấy đã chạy rồi, sau này, chúng em chỉ là bạn.” Hấn ngừng một lát, thấy sắc mặt Trương Trí Thành không thay đổi, lại nói: “Đương nhiên, em không thể lập tức quên cậu ấy, nhưng, em nghĩ em rồi sẽ quên thôi, thật ra, thời gian này, em cũng không nhớ tới cậu ấy nữa.”

Trương Trí Thành nhìn hấn, nhìn tới mức hấn chợt dạ mới nói: “Em có thể tự nghĩ thoáng là tốt rồi.”

Mà sau đó, cậu hai Trương đối xử với anh mình trở nên cực kỳ tốt, chăm lo vô cùng tỉ mỉ, ngay cả nước tắm cũng xả xong, hơn nữa còn chuẩn bị khăn tắm, sữa tắm, sữa rửa mặt đặt vào vị trí thích hợp nhất.

Trương Trí Thành có chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ cười vui vẻ nhận lấy.

Cứ thế lại qua hai tháng, sinh nhật cậu cả Trương, hôm đó đương nhiên đông nghẹt khách quý, vô cùng náo nhiệt.

Nhưng đến tối, lại chỉ có hai anh em nhà họ Trương. Cậu hai Trương giúp anh mình cắm đèn cây lên bánh kem, bánh kem không lớn, ba mươi lăm cây đèn cây cắm vào đã chật kín, khi thắp cây đèn cây cuối cùng, cây đầu tiên đã cháy hơn một nửa rồi.

“Mỗi năm lại già đi.”

Trương Trí Thành ở cạnh nhìn, mỉm cười.

“Anh, người ta nói đàn ông ba mươi tuổi mới là thời kỳ hoàng kim, hiện tại anh ra ngoài, đảm bảo mê đắm cả một đồng thiếu nữ mười tám.”

“Vậy có tác dụng gì. Lại không biết ai có thể chân chính ở bên anh cả đời.”

Trương Trí Thành nói, nhắm mắt lại thối nển.

Trương Trí Công nhìn nếp nhăn nơi khóe mắt anh mình, vừa chua xót vừa đau lòng, khi anh hắt thối xong nển ngẩng đầu lên, hắt liền hôn lên.

Đối với nụ hôn này, cậu cả Trương rõ ràng là kinh ngạc, sau một chút sững sờ lập tức đẩy hắt ra.

“Anh, em đã nghĩ kỹ rồi, sau này, hai chúng ta cùng qua cả đời đi.”

Trương Trí Công nhìn anh hắt, kiên định nói.

Trương Trí Thành im lặng một lúc lâu mới mở miệng: “Đây là suy nghĩ của em?”

“Đúng.”

“Nghĩ kỹ rồi.”

Cậu hai Trương gạt đầu thật mạnh.

“Anh còn phải suy nghĩ.”

Trương Trí Thành nói xong, trở về phòng mình, cậu hai Trương có chút khó hiểu. Trương Trí Thành suy nghĩ mất hai ngày, sau đó ngày thứ ba nói với hắt: “Được rồi, nếu em đã nghĩ kỹ, thì cứ thế đi.”

Cậu cả Trương nói xong câu này, quan hệ của hai người coi như xác định, nhưng phương thức ở chung không có gì khác quá khứ, hai người vẫn thân mật, cậu cả Trương vẫn bận rộn, cậu hai Trương đã tiến hóa thành tình anh cũng bốn ba khắp nơi.

Sau đó, qua chừng một năm, cậu hai Trương thấy được tin Lâm Dục sắp kết hôn trên mạng, đột nhiên, lại đau thương.

Hắt vốn cho rằng mình đã quên Lâm Dục rồi, nhưng sau khi thấy tin tức này, mới biết hóa ra cây gai đó vẫn còn găm rất sâu.

Hắt lên ban công, nhìn xuống dưới, nhớ lại trước kia mình từng từ nơi này rút xuống, lúc đó vô tâm vô phế như thế, phần nộ như thế, lúc này nghĩ lại, chỉ cảm thấy hoài niệm.

Nếu ban đầu mình...

Khi hắt đang nghĩ thế, Trương Trí Thành đã lên: “Anh biết em sẽ ở đây.”

Cậu hai Trương có chút hồ thẹn: “Em chỉ tới xem thử.”

Trương Trí Thành nói: “Nếu em muốn, có thể lại tới Las Vegas xem thử.”

Cậu hai Trương lắc đầu: “Em không đi.”

Trương Trí Thành cũng không nói gì nữa, tối hôm đó, cậu hai Trương uống chút rượu, cũng không uống nhiều, chỉ có hơi say, tối khi đi ngủ, hắt vẫn xả nước tắm cho anh mình, chỉ là lần này hắt không lập tức ra ngoài, mà ôm anh hắt nói: “Đây là lần cuối cùng em nhớ tới cậu ấy.”

Trương Trí Thành thở dài, xoay người ôm hắt, hai người hôn nhau.

Tối hôm nay, hai người cuối cùng lại tiếp xúc mang tính thực chất, nhưng khác với Trương Trí Công vốn nghĩ, anh hẳn không để hẳn ở mặt trên.

Khi xoắn xuýt về vấn đề trên dưới này, Trương Trí Thành không thuận theo nằm xuống, mà kiên trì nhìn hẳn, thế là cậu hai Trương tự nằm xuống.

Nếu anh hẳn đã nhường cho hẳn một lần rồi, vậy thì lần này cũng nên tới phiên anh hẳn chứ___ Cậu hai Trương chưa từng nghĩ rằng có thể làm thuận 1 với anh mình, tuy trước kia hẳn chưa từng là người nằm ở dưới, nhưng hẳn càng không thể bắt anh hẳn làm thuận 0.

Nhưng hẳn không nghĩ tới chính là, từ đó về sau, hẳn không bao giờ được ở mặt trên nữa. Mới đầu, chỉ cần anh hẳn nhìn hẳn một cái, hẳn liền không dám phản kháng, sau đó khi cách thức hai người ở chung dần chuyển biến sang có cảm giác của người yêu, hẳn cũng từng tranh thế chủ động.

Chỉ là chưa từng thành công, thế là có một ngày, cậu hai Trương có chút ai oán nói: “Chỉ có một lần đó thôi, mà lúc đó em còn say, không có cảm giác gì hết, anh cũng phải cho em hồi tưởng lại chứ.”

Trương Trí Thành nhìn hẳn, qua một lúc lâu, mới thở dài: “Lần đó, em xem anh là Lâm Được.”

... Cậu hai Trương lập tức hóa đá, từ đó về sau, không bao giờ nhắc tới chuyện lật người làm công.

Thật ra, cậu hai nếu chịu khai quật kỹ hơn, hoặc là hôm đó hẳn không chạy nhanh như thế, mà tỉ mỉ quan sát một chút, hẳn sẽ phát hiện, thật ra, là mình hiểu lầm.

Hôm đó, hẳn ôm anh mình hôn loạn là đúng, hẳn xem Trương Trí Thành là Lâm Được cũng không sai, hẳn tình tự xúc động để lại mộng tỉnh cũng chính xác, nhưng... cũng chỉ thế thôi.

Hôm đó hẳn uống nhiều, Trương Trí Thành bị hẳn quán hết cách, lại thấy hẳn khóc đáng thương, liền mặc hẳn làm bậy, mà không cột hẳn lại. Nhưng lúc đó, cậu cả Trương cho dù có một chút tâm tư khác lạ với hẳn nhưng thật ra cũng chưa từng nghĩ sẽ thật làm gì, càng chưa từng nghĩ mình sẽ là người nằm dưới.

Cũng có nghĩa là, hai người thật ra không xảy ra chuyện gì.

Còn tại sao cậu hai Trương lại hiểu lầm sao? A, cậu cả Trương từ TQ tới Mỹ, rất nhiều chỗ đất lạ không quen, lại thêm thấy em trai mình xoắn xuýt vì Lâm Được, cũng khó tránh khỏi có chút xoắn xuýt, sinh lý tâm lý đều xoắn xuýt, do đó cậu cả Trương anh mình thần võ cũng bị táo bón.

Táo bón lâu rồi, thì sẽ có chút trĩ, cho nên...

Khi cậu hai Trương thấy thứ trắng đỏ trộn lẫn đó, thì trực tiếp cho rằng mình đã công anh rồi___ Chẳng qua màu trắng đó thì thật sự là thứ của hẳn.

Nhưng về điểm này, Trương Trí Thành tuyệt đối sẽ không nói, mà cậu hai Trương, do tâm lý hổ thẹn, cũng không nhắc tới chuyện hôm đó.

Còn về chuyện Trương Trí Thành bảo hẳn suy nghĩ, thật ra là làm sao xử lý Tiêu Nhiên, dù sao lúc đầu người bị bắt cóc là hẳn. Sau đó Trương Trí Thành thấy hẳn suy nghĩ ba tháng cũng không có động tĩnh, liền lấy Tiêu Nhiên giao dịch với Hồng Môn...

Xem đi, thật ra vốn là không có gì cả.

108. Chương 108: Ngoại Truyện 8: Nho Chưa Chín Cũng Khiến Người Mong Đợi.

Bình thường mà nói, trăng mật đáng lý phải ngọt ngào, hai người vừa mới kết hôn, đang anh tốt tôi tốt, tình ý nồng đậm. Cho dù một trong số đó có hơi rút gân, ngốc một chút, dây phản xạ dài một chút, nhưng một bên đã quen với nó, thì trăng mật, cũng nên ngọt ngào.

... Nếu không có Lâm Kiến Thiết.

Vì loại vận động không hài hòa nào đó, Lâm Được dậy trễ, trực tiếp dẫn tới y và Caesar bỏ lỡ chuyến bay đặt trước.

Bỏ lỡ thì bỏ lỡ rồi, dù sao hai người cũng không có việc gì gấp, cũng không để ý một chút tiền vé máy bay đó, thậm chí đối với Caesar, cho dù một tháng này đều ở trong nhà của Lâm Được cũng không có gì.

Nhưng, đương nhiên là không thể, Lâm Được tuy có hơi rút gân, nhưng vẫn chưa mất trí nhớ, trưa hôm đó y cuối cùng cũng nhớ tới ba mình.

Tuy bị con trai tạm thời quên mất, nhưng Lâm Kiến Thiết không bị lạc đường ở Las Vegas, Carlos tuy cũng bận rộn bù đầu, nhưng vẫn an bài ông thỏa đáng.

Phòng tốt nhất của JA, chăm sóc tốt nhất, hưởng thụ tốt nhất, nếu Lâm Kiến Thiết muốn, còn có thể gọi vài cuộc điện thoại không hài hòa làm chút chuyện không hài hòa.

Nhưng lúc này, ông đương nhiên không có tâm tình.

Tối hôm đó, Lâm Kiến Thiết vẫn luôn xoắn xuýt. Ông nghĩ thế nào cũng không thông, con trai nhà mình sao lại kết hôn với một người đàn ông.

Cúc thành là một nơi nhỏ, đồng tính luyến ở đó vô cùng vô cùng ít ỏi. Lâm Kiến Thiết tuy biết xã hội có đàn ông tìm đàn ông, nhưng theo ông biết thì chỉ toàn là chơi đùa, hoặc là chạy theo thời thượng. Trong nhận thức của ông, hai người đàn ông ở với nhau cũng chỉ là thể thôi.

Mới lạ, kích thích, sau đó có thể lấy ra khoe khoang, cũng chỉ vậy thôi. Còn thật sự nghiêm túc, ông không biết, ông cũng không tưởng tượng được, ông càng không tưởng tượng được hai người đàn ông lại kết hôn.

Nhưng hiện tại, lại là con trai của mình kết hôn với đàn ông, hơn nữa còn là cái người vừa nhìn đã thấy... vô cùng vô cùng tài ba.

Lâm Kiến Thiết không biết hình dung thế nào, nhưng, cho dù hiện tại Caesar trở thành một nửa kia của con trai, ông cũng không sinh ra chán ghét hay căm hận, nếu nói thật, thì sợ hãi sẽ thực tế hơn một chút.

Xoắn xuýt cả buổi tối, Lâm Kiến Thiết cuối cùng nghĩ tới một khả năng, có lẽ, Lâm Được đang đùa với ông? Người ngoại quốc không phải luôn điên rồ sao? Nghe nói còn có lẽ người ngu, lẽ cuồng loạn, có lẽ, hôm qua là lẽ gì đó?

Vừa nghĩ tới đây, Lâm Kiến Thiết đã cảm thấy rất có khả năng, dù sao, ông không thể tưởng tượng Lâm Được kết hôn với một người đàn ông.

Mà khi ông không dễ dàng gì mới xây dựng lại tâm lý, Lâm Được và Caesar tay cầm tay đi qua, khi Lâm Kiến Thiết đang ăn cơm ở nhà ăn___ Vì quá xoắn xuýt, ông bỏ lỡ cơm sáng và cơm trưa, khi hai giờ chiều, mới tới nhà ăn.

Kết quả còn chưa uống được một ngụm trà, đã nghe mấy tiếng kinh hô, sau đó, thì thấy Lâm Được mặc đồ thoải mái màu xám nhạt và Caesar mặc âu phục đen sơ mi trắng. Hai người đi chậm lại gần, không khí xung quanh... ngay cả Lâm Kiến Thiết cũng có thể thấy được một phiến hồng phấn.

Lâm Được tới bên bàn, đầu tiên chào ba mình, Caesar cũng chào theo: “Chào bác.”

Trái tim vừa mới treo lên của Lâm Kiến Thiết cũng hơi yên tâm lại, gọi bác... chắc là không có gì đi, ai biết Caesar lại nói: “Theo thói quen của TQ, con nên gọi bác là ba, nhưng vô cùng xin lỗi, con không quen lắm, hơn nữa, ba con cũng đã qua đời rồi, cho nên, cho nên, xin bác tha thứ cho con, con không thể gọi bác như thế.”

Sét đánh âm âm, cho dù có chuyện hôm qua làm nền tảng, khi nghe Caesar nói thế, Lâm Kiến Thiết vẫn hóa thạch.

Cảm giác đầu tiên của ông là phản nộ, cảm giác thứ hai là hoang đường, cảm giác thứ ba lại là hối hận. Phản nộ là Lâm Được lại thật sự kết hôn với một người đàn ông, hối hận lại là, chỉ trách mình lúc đầu có

chút tiền liền không chịu ở yên, nếu năm đó chịu sống chung thủy với mẹ Lâm Được, thì làm gì có chuyện ngày hôm nay?

Trong tâm trạng này, ông tuy vô cùng tức giận, nhưng lại không thể nói gì Lâm Được, chỉ có thể buồn bực không lên tiếng uống trà, cho tới khi Lâm Được nói muốn đặt vé hai ngày sau về TQ, ông mới mở miệng: “Đặt cho ba một vé luôn.”

Khi nói câu này, Lâm Kiến Thiết vẫn không có tâm tư đặc biệt gì, ông chỉ nghĩ, chỗ này không ở nổi nữa, sớm về là hơn.

Nhưng, lên máy bay rồi, ba người lại là hàng ghế trước sau. Đầu là khoang hạng nhất, vị trí của Lâm Được và Caesar ở trước, Lâm Kiến Thiết ngồi sau, chính giữa, nếu muốn nói thì còn cách hai hàng, nhưng không phải mùa đông đúc, khoang hạng nhất lại rất trống, thế là, Lâm Kiến Thiết có thể nhìn thấy sau ót của Lâm Được và Caesar mà không bị trở ngại gì.

Có thể đổi cách nói khác, Lâm Được và Caesar cũng có thể không chút ngăn cách cảm giác được ánh mắt mang theo mấy phần u oán, mấy phần hối hận, mấy phần phẫn nộ, mấy phần than thở của Lâm Kiến Thiết.

Mới đầu khi lên máy bay, Caesar còn có thể nắm tay Lâm Được, được giữa chừng, tay đã buông ra, đến tối khi ngủ, Lâm Được dứt khoát chạy ra phía sau ngồi cùng hàng với ba mình.

Y nói với Caesar thế này: “Lạc Lạc, tôi vẫn chưa cùng ông ấy ngồi máy bay.”

Caesar cũng không tiện nói gì, thế là ngày thứ tư sau kết hôn, đại để ngồi cô độc một mình, tối hôm đó, không thể nói là lạnh, nhưng trong lòng thì lại không thể diễn tả.

Đến Bắc Kinh, lại đến tỉnh, lại tới Cúc thành, hai ngày sau, hai người cuối cùng cũng tách khỏi Lâm Kiến Thiết. Chịu đả kích quá lớn, Lâm Kiến Thiết không mời họ về nhà, hai người đương nhiên cũng không đi, tìm khách sạn, ăn cơm rồi trực tiếp chạy tới nhà Lâm Được.

Trên đường, Lâm Được còn mua mấy thứ như cây lau nhà, chổi, dẻ lau_____

Căn nhà ba năm không có người ở, không biết đã thành dạng nào!

Trước kia, Lâm Được luôn nhắc tới nhà của mình, vị trí tại trung tâm nè, rồi tốt thế nào thế nào, y cũng không nói khoác, căn nhà đó quả thật là ở trung tâm thành phố, nhưng là nằm ở một con đường nhỏ. Trong một tiểu viện, hai hộ gia đình.

Nhà của Lâm Được, là khu nằm bên trong viện.

Tuy đã qua ba năm, Lâm Được lại luôn mang theo chìa khóa, chỉ là khi mở cửa, y phát hiện mở thế nào cũng không được.

“Không phải chứ, cho dù có bị sét, tôi cũng phải đút vào được chứ.”

Sau khi Lâm Được thử năm phút, cuối cùng quyết định leo tường, y ném chìa khóa cho Caesar: “Lạc Lạc, anh giúp tôi trông chừng, tôi vào trong mở cửa cho anh.

Caesar nhìn bức tường cao hai người một cái: “Để tôi leo cho.”

“Tôi leo, nơi này tôi quen, anh không biết, năm đó tôi thường xuyên leo.”

Khi hai người tranh luận ai sẽ leo, cửa mở từ bên trong.

“Cậu hai?”

“Lâm Được?”

...

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

Trương Trí Công mở miệng trước: “Tôi nghĩ, cậu rất để ý căn nhà này, cho nên thỉnh thoảng tới trông giúp cậu, à đúng rồi, hộ ở trước dọn đi rồi, cho nên tôi đã đổi khóa của viện trước, tôi không nghĩ rằng... ừm, không ngờ cậu về nhanh như thế.”

Lâm Dực à à đáp, sau đó theo Trương Trí Công đi vào, vừa vào y đã cho là mình đi nhầm chỗ, không phải là bên trong đã biến thành dạng nào, mà là một chút cũng không thay đổi!

Căn nhà ba năm không người ở, không bị phủ bụi, không có mùi mốc, đá cẩm thạch lát sàn màu trắng vẫn sáng bóng, so với lúc Lâm Dực còn ở đây thì còn sạch sẽ hơn, sau đó, ở góc tường, Lâm Dực phát hiện dễ lau và thùng nước, lại nhìn mặt đất, còn có vết nước, rõ ràng là vừa lau qua.

Lâm Dực không nói nên lời, cho dù y rút gân, trước mắt đã thế, y cũng có thể nghĩ ra là chuyện gì. Caesar sắc mặt không đổi, trong lòng thì đã xoắn lại.

Đối với Lâm Dực mà nói, khổ nhục kế có tác dụng hơn cả, Trương Trí Công chơi trò lưỡng bại câu thương, lạng lẽ bỏ ra, lại không nói gì, Lâm Dực không biết thì thôi, nếu biết rồi...”

Trong nhất thời, Caesar lập tức suy nghĩ phức tạp thêm, mấy tháng trước Trương Trí Công nói buông tay là thật sự buông tay? Hôm nay gặp mặt thật sự là trùng hợp?

Hay là, hần chính là đợi cơ hội ngày hôm nay?

Thật ra, nói vậy là oan uổng cho cậu hai Trương. Mấy năm nay, hần thỉnh thoảng vẫn tới coi ngó căn nhà này, thuận tiện quét dọn vệ sinh, lúc đó cũng quả thật mang suy nghĩ nếu tương lai Lâm Dực trở về, thấy vậy sẽ thế nào thế nào.

Nhưng hôm nay, thật sự là ngoài ý muốn.

Mấy hôm trước, hần biết Lâm Dực sẽ kết hôn với Caesar, cũng triệt để chết tâm, hôm nay qua đây, cũng chỉ để cáo biệt lần cuối.

Còn tại sao là hôm nay, nguyên nhân rất đơn giản, cậu hai lần đầu tiên nằm dưới, mấy hôm trước vẫn nằm sắp trên giường.

Hôm nay khó khăn lắm mới hết nhức eo hết đau hông, ai biết lại trùng hợp gặp Lâm Dực và Caesar.

Nhưng chuyện này, cậu hai Trương tuyệt đối sẽ không nói ra, hần không nói, Lâm Dực cũng hiếm khi không lải nhải, ngược lại Caesar lại nói mấy câu hời hợt, sau đó, thì câm nín.

Qua một lúc, Lâm Dực nói: “Cậu hai, tôi vốn còn nghĩ phải dọn dẹp một phen, hiện tại xem ra rất sạch sẽ, có thể trực tiếp vào ở.”

“Nhà bếp vẫn chưa dọn.”

Trương Trí Công nói, rồi xách thùng nước muốn đi, Lâm Dực vội nói để tôi để tôi, cuối cùng hai người cùng dọn dẹp nhà bếp, Caesar cũng muốn giúp đỡ, nhưng thứ nhất, nhà bếp không tới ba mét vuông đó thật sự không chứa nổi ba người đàn ông, thứ hai, đại để anh mình thân võ, tinh thông bốn ngôn ngữ, tung hoành tất cả cục bài, vận động toàn năng, nhưng đối với làm việc nhà...

Đương nhiên, những việc như bỏ đồ ăn vào lò viba, chất đĩa thành đống thì đại để vẫn biết, nhưng những chuyện khác... Chúng ta cũng không thể yêu cầu người ta quá hoàn mỹ đúng không.

Vốn cậu hai Trương cũng không biết, nhưng người ta rèn luyện ba năm, quen tay làm nhanh, Lâm Dực từ mười ba tuổi đã tự sinh sống, cũng thành thạo. Thế là hai người tôi lau ở trên, cậu lau ở dưới, phối hợp rất ăn ý.

Còn lại Caesar ở sau lưng nhìn bóng hai người giao nhau mà chua chua.

Ngày thứ tư, hần một mình ngồi ở vị trí hai người trên máy bay.

Ngày thứ năm, tại khách sạn ở Bắc Kinh, Lâm Dực chạy đi ngủ với ba mình.

Ngày thứ sáu vừa trở lại, liền đụng Trương Trí Công...

Tuy Caesar mặt không biểu tình đứng đó, thỉnh thoảng còn lau mồ hôi rót nước cho Lâm Dực, nhưng ánh mắt đó vẫn nhìn chằm chằm cậu hai Trương.

Cậu hai cũng biết mình không được người ta chào đón, nhưng hắn nghĩ là lần cuối cùng rồi, cũng phải có đầu có đuôi, hơn nữa cùng dọn dẹp với Lâm Dục, cũng coi như giấc mộng trọn vẹn, vì thế, hứng lấy ánh mắt lạnh lẽo của Caesar, hắn vẫn đặc biệt cố gắng.

Cuối cùng dọn dẹp hoàn tất, Lâm Dục lại mời Trương Trí Công ăn cơm, cậu hai Trương vốn muốn đồng ý, di động của hắn lại vang lên, vừa thấy con số hiển thị, hắn liền biến sắc, sau khi nhận được điện thoại thì chỉ ừ ừ à à trả lời.

Nghe điện thoại xong hắn nói: “Hôm nay không được rồi, nhưng nếu cậu đã về, sau này cũng có cơ hội ăn cơm, hôm nay tôi có việc, đổi ngày khác đi.”

“Được rồi.” Lâm Dục vui vẻ đưa hắn ra cửa, lại đột nhiên gọi hắn: “Cậu hai, đợi đã, tôi cắt cho cậu chùm nho.”

Thật ra hiện tại nho vẫn chưa chín, nhưng miễn cưỡng cũng có thể ăn. Lâm Dục trèo lên cây, tìm tới tìm lui, tìm được chùm lớn, liền cắt cho cậu hai Trương.

Cậu hai Trương cảm ơn rồi nhận lấy.

“Cảm ơn cái gì, đây là công lao của cậu, nếu không có cậu chăm sóc, không chừng nó cũng không sống nổi nữa.”

“Không có, nước tôi cũng không tưới, mảnh đất của nhà cậu tốt, tôi nhớ cậu nói phía dưới có giếng, tôi chỉ...”

Nói tới đây, hắn nhìn Caesar, cuối cùng dừng lại, nhưng vẫn không nhịn được nói: “Chỗ này của cậu rất tốt, mùa hạ không cần điều hòa cũng không nóng.”

Lâm Dục gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, cậu hai có cơ hội cứ tới ở...”

Lâm Dục đưa cậu hai Trương tới trước cửa viện, trở lại thì phát hiện sắc mặt Caesar không đúng: “Lạc Lạc, anh sao vậy?”

Caesar hít sâu một hơi: “Tôi có chút không thoải mái.”

“Không thoải mái? Sao vậy?”

“Không biết, có thể hơi choáng đầu, cậu về khách sạn nằm nghỉ với tôi là được rồi.”

Lâm Dục vội dìu hắn, cũng không bận tâm thu dọn, vừa ra ngoài vừa nói: “Nếu không gọi điện thoại cho Carlos đi.”

Bất luận tới đâu, Caesar cũng không thể đơn độc ra cửa, ngay cả lần này cùng Lâm Dục về nước, bên cạnh cũng luôn có người theo, nhưng dù sao là trắng mặt, cho nên những người đó cũng bị đuổi ra xa, hoặc giả trang thành giáp ắt bính đỉnh, cố gắng làm giảm cảm giác tồn tại của mình, hơn nữa, không được gọi thì cũng không thể tùy tiện xuất hiện.

Caesar rất hiếm khi suy yếu thế này, trong cảm giác của Lâm Dục, đó là ngay cả cảm mạo cũng chưa từng có lần nào, vì thế không nói hai lời liền cùng hắn về.

Mà vừa vào phòng, y liền bị Caesar áp đảo dưới thân.

“Lạc Lạc, anh...”

Vừa mới mở miệng, môi đã bị chặn lại, quần áo trên người cũng bị kéo xuống. Caesar vừa trêu chọc y, vừa kéo y lên giường, khi lên trên giường, Lâm Dục cuối cùng đoạt lại quyền lợi nói chuyện: “Lạc Lạc, anh lừa tôi.”

Y rất ủy khuất, nhưng Caesar còn ủy khuất hơn y: “Cậu và cậu ta cùng quét dọn vệ sinh...”

“Ai? Cậu hai? Tôi cũng không thể để cậu ta làm một mình chứ, tôi...”

Không đợi y nói xong, Caesar lại nói: “Cậu còn mời cậu ta ăn cơm.”

“Cậu ta vẫn luôn giúp tôi trông nhà, tôi cũng phải biểu hiện gì chứ, tôi...”

“Cậu còn tặng nho cho cậu ta.”

Nói thế, đã mò được cao bồi trơn, Lâm Được vội la: “Lạc Lạc, công bằng công chính công khai, anh từng nói mỗi ngày đều đấu một lần, cho dù tôi liên tục chiến bại, anh cũng không thể đoạt mất quyền lợi của tôi!”

“Vậy thì tôi cũng có thể yêu cầu quyền lợi của mình chứ?” Caesar nhìn y, “Tôi không hy vọng lại thấy cậu và người khác thân mật như thế, đặc biệt là... người từng có ý đồ với cậu.”

Lâm Được không nói gì, Caesar lại nói: “Như thế, tôi thật sự rất buồn...”

Nói rồi, nâng chân y lên, thẳng người đâm vào, nhưng không lập tức động, chỉ nhìn y như thế.

Lâm Được trừng to mắt, qua một lúc sau, cuối cùng rướn người ôm hắn, chủ động hôn lên mắt hắn: “Xin lỗi Lạc Lạc, là tôi không đúng.”

Caesar không nói gì, nhưng biểu cảm đã dịu hòa hơn trước đó nhiều.

“Ngày mai tôi sẽ đích thân cắt cho anh một chùm lớn hơn, bảo đảm bự hơn cậu hai!”

...

Caesar nghiêng răng, đâm rút kịch liệt.

Cả buổi chiều, Caesar phát tiết toàn bộ hỏa khí tích lũy hai ngày nay, ngay cả Lâm Được cầu tha cũng không bỏ qua cho y, thẳng cho tới tối mới ôm y ngủ.

Ngày hôm sau, Caesar tỉnh lại, phát hiện trên tủ đầu giường có một chùm nho, hắn ngẩn ra, tới phòng khách bấm số điện thoại của Carlos.

“Hai giờ sáng cậu Lâm có ra ngoài một lần, đón xe về nhà mình, nửa tiếng sau, lại đón xe về.”

Carlos báo cáo như máy, hắn không nói Lâm Được đi làm gì, hắn tin ông chủ nhà mình đã biết.

Caesar cúp máy, quay lại nhìn chùm nho đó, màu xanh, rõ ràng là còn chưa chín. Hắn bứt một quả bỏ vào miệng, cúi người hôn Lâm Được.

“Lạc Lạc anh làm gì vậy?” Lâm Được mơ mơ hồ hồ mở mắt ra: “Chưa chết được!”

“Chưa sao? Nho nhà cậu không phải luôn rất ngọt sao?”

Lâm Được chờ người chưa phản ứng lại được, Caesar đã lại hôn y, sau khi chia sẻ xong nho trong miệng, cắn tai y nói: “Sau này, chúng ta thường xuyên trở về ăn nho.”

109. Chương 109: Ngoại Truyện 9: Cho Dù Là Ngựa Hoang, Cũng Vẫn Có Quá Khứ.

Không phải hai mươi năm trước, thấy một người nước ngoài thì giống như thấy khách từ nơi xa, hiện tại cho dù tại nơi nhỏ bé như Cúc thành, thấy một người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, nhiều lắm cũng chỉ nhìn thêm vài cái rồi thôi. Nhưng hôm nay, đầu đường xuất hiện một đôi người nước ngoài dẫn tới rất nhiều người chú ý.

Thứ nhất, là vì đôi này có hơi đặc biệt. Một người ngồi trên xe lăn, một người hình như chỉ có một cánh tay. Thứ hai, lại là vì người chỉ có một tay đó, tướng mạo rất xinh đẹp, đặc biệt là đôi mắt xanh đó, giống như bảo thạch, một vài cô gái quay nhìn thật nhiều.

Người nước ngoài luôn rất hiếm, xinh đẹp như thế mà lại tàn tật thì càng khiến người ta đồng tình, nhìn người chỉ có một tay đó đẩy xe lăn, mọi người cũng muốn tới giúp đỡ, nhưng lại sợ ngôn ngữ bất đồng, sợ

kích thích tới thần kinh người ta, vì thế qua một lúc lâu, mới có một người lớn gan bước tới nhưng lại bị cự tuyệt.

Mọi người thở dài, nhưng, cũng chỉ có thể đưa mắt nhìn họ đi.

“Hôm nay trời rất đẹp, không khí của thành phố này cũng không tồi, Daniau, anh có nhớ ra cái gì không? Thành phố này, anh từng tới.”

Người ngồi trên xe lẩn không nói gì, người đẩy hần cũng không để ý, lại nói: “Nghe nói Kẹo que tới từ thành phố này, nói không chừng, chúng ta còn có thể gặp Liễu Chi Kính ở đây, nhưng, ông ta thật sự còn sống sao? Tôi luôn cảm thấy ông ta đã chết từ lâu rồi. Nhưng nếu ông ta chết từ lâu, thì kỹ thuật của Kẹo que từ đâu luyện ra? Đại đế đích thân dạy sao?”

Hần nói rồi cười, hiện tại nhắc tới Lâm Được, hần vừa không phần hận, vừa không đổ kỵ, chỉ như nói về một người bình thường.

Đúng, hần còn gì không thỏa mãn nữa chứ? Tuy người hần đang đẩy vẫn không thể trả lời hần, thậm chí, có lẽ căn bản không biết hần đang nói cái gì, nhưng, nếu người này còn sống, hơn nữa có thể rời khỏi những máy móc kia, hần đã thỏa mãn rồi.

“Hôm qua tôi giúp anh cân một chút, anh lại nặng thêm một chút rồi, hiện tại xem ra cuối cùng không còn xấu như thế nữa, như vậy mới tốt, như vậy mới là anh trong ký ức của tôi chứ.”

Người này trong ký ức có bộ dáng thế nào chứ?

Quý ông? Quý tộc?

Đúng, lúc đó, hần không biết chữ, chỉ có thể nghĩ tới những chữ này.

Trong tù, đều mặc đồ màu xanh xấu xí, mỗi người đều khó coi, cho dù dáng vẻ giả vờ hung thần ác nghiệt, vô cùng tài ba, nhưng sâu trong mắt, cũng có mê mang, bức dọc thậm chí là tuyệt vọng.

Bị nhốt ở đây, mỗi ngày ăn cơm, ngủ, lao động theo quy định, mấy năm, mấy chục năm, thậm chí cả đời, chỉ nghĩ thôi đã khiến người tuyệt vọng.

Hần cũng tuyệt vọng.

Tuy hần kiêu ngạo đối diện tất cả, nhưng khi đêm khuya an tĩnh, nghĩ tới tương lai, cũng sẽ nghĩ, có phải, đáng?

Không, hần không hối hận, hần thắng được tôn nghiêm, cho dù hần là một tên trộm, nhưng, cũng có tôn nghiêm của mình.

Nhưng, hần vẫn nghĩ cuộc sống sau này phải trải qua thế nào.

Tù chung thân, nếu biểu hiện tốt một chút, có lẽ có thể giảm hình phạt, nhưng nhiều nhất, cũng chỉ giảm đến hai mươi năm, cũng có nghĩa là, ít nhất hần phải ở trong tù hai mươi năm.

Ba mươi tám tuổi, không tính là già, nhưng, một người ba mươi tám tuổi, gần như không có bất cứ kinh nghiệm làm việc gì, người không có bất cứ học lực nào có thể làm gì?

Tiếp tục trộm cắp?

Nhưng, hai mươi năm không động thủ, chỉ sợ ngay cả trộm hần cũng không làm được.

Hần không tiền không bồi cảnh, lại còn đắc tội người bên ngoài, ở trong đây lại không biết nịnh hót mấy đại ca kia, đương nhiên là đối tượng bị ức hiếp.

Đấm đá, mâu thuẫn, nhốt cấm bế.

Có lúc, hần cho rằng mình sẽ phải thế cả đời, có lúc, thậm chí có suy nghĩ chết cho xong.

Không, hần không sợ những nắm đấm cú đá, hần cũng không sợ trong khay cơm của mình có sâu, thậm chí bị nhốt trong thủy lao, những cái này hần đều không sợ, hần sợ là, trong cuộc sống thế này, hần bị thay đổi, bị mài mòn, sau đó khuất phục.

Đối với hắn mà nói, như vậy còn đáng sợ hơn cả chết. Như vậy sẽ khiến cuộc đời hắn biến thành một trò cười.

May là cuộc sống như thế, hắn chỉ phải trải qua hai năm, hai năm sau, hắn được người này kết nạp dưới cánh.

Về người này, hắn đã biết từ sớm: Daniau Dodge, trong nhà tù này, bạn có thể đắc tội quản giáo, thậm chí có thể đắc tội trưởng quản giáo, nhưng, tuyệt đối không thể đắc tội người này!

Đắc tội trưởng quản giáo, nhiều nhất, chỉ là bản thân xui xẻo, mà đắc tội người này, rất có thể chính là cả nhà bạn đều xui xẻo!

Hắn cũng từng hiểu kỳ, nếu người này lợi hại như thế, tại sao lại tới đây, nhưng, cũng chỉ nghĩ vậy thôi.

Dù sao, người này và mình cách biệt quá xa.

Hắn không nghĩ tới, có một ngày sẽ cách người này gần như vậy, thậm chí khi bị người này gọi tới bên cạnh còn sống sờ.

“Tôi lưu ý cậu rất lâu rồi, thế nào, có muốn theo tôi không?”

Người này mỉm cười nói với hắn, lúc đó hắn lại quỷ thần sai khiến gật đầu, khi hắn vừa vào tù, đã có người muốn thu hắn, nhưng bị hắn cự tuyệt.

Nhưng đối diện người này, hắn lại đồng ý, hơn nữa sau đó không có chút cảm giác khuất nhục nào.

Mà từ ngày đó, cuộc sống của hắn thay đổi nghiêng trời lệch đất. Lúc này hắn mới biết, thì ra trong tù, cũng có thể ăn bữa tốt thượng đẳng, uống rượu vang Pháp, thậm chí còn có thể ở phòng riêng, trong phòng mặc áo ngủ bằng lụa!

Đây vẫn là nhà tù sao? Đây vẫn là nhà tù mà hắn biết sao?”

Hắn mê hoặc, thích ứng.

Sau khi qua một tháng, Daniau lại xuất hiện trước mặt hắn: “Cậu rất tốt, tôi biết cậu là một người kiêu ngạo, tôi tán thưởng người kiêu ngạo, mà một tháng này, cũng chứng minh con mắt tôi không sai.”

Hắn trầm mặc.

Nói thật, một tháng nay thậm chí hắn có cuộc sống tốt nhất từ trước tới nay. Không lao động, không sợ hãi, đâu đâu cũng được người nịnh bợ, người trước kia ức hiếp hắn, hiện tại ngay cả nhìn cũng không dám nhìn hắn. Nhưng hắn biết, những thứ này, không phải xây dựng trên thực lực của hắn.

Vì thế, hắn hưởng thụ, nhưng cũng không thay đổi bất cứ cái gì.

“Được rồi, nhóc, tuy bộ dáng cậu không khiến tôi thỏa mãn lắm, nhưng những chỗ khác thì không tồi, chúng ta tới thử xem.”

Sau đó, bắt đầu từ ngày đó, hắn bắt đầu chân chính tiếp xúc với poker Texas, trò chơi này, hắn trước kia từng chơi, mà khi ở trước mặt người này hắn mới biết, trước kia mình chơi ngu thế nào.

Hắn học được hai năm, sau đó được người sắp xếp ra ngoài____ Hắn vốn cho rằng mình ít nhất phải ở trong đó hai mươi năm, nhưng lại chỉ có bốn năm.

Hai mươi hai tuổi, có một thân phận mới, một tờ tiền ba trăm đô la, và kỹ thuật đánh bài chân chính.

“Tiếp theo, phải xem bản thân cậu rồi, nếu cậu có thể lấy được thân phận cao thủ, tôi vẫn sẽ còn liên lạc với cậu. Nếu không thể... thì sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa.”

Câu này, người đó vẫn mỉm cười nói. Nụ cười lịch sự, thản nhiên, giống lần đầu tiên gặp mặt, lúc đó cảm thấy chói mắt, lúc này mới biết, thì ra là lạnh lẽo.

Người đó không có yêu cầu nhất định gì với hắn, hắn lại cảm thấy mình bất luận thế nào cũng phải trở thành cao thủ.

Tại sao chứ?

Ban đầu, là không muốn bị người đó xem thường. Sau đó, là muốn báo ân____ Sau khi ra ngoài, hắn mới biết, người đó tại sao lại bị nhốt, cũng biết đối thủ của hắn cường đại thế nào.

Nhưng nếu tất cả hiện tại của hắn đều là người đó cho, vậy thì, cho dù có bị nhốt lần nữa, hoặc bị giết, thì có là gì?

Cho nên, hắn vừa cố gắng, vừa tìm kiếm tất cả tư liệu liên quan tới Caesar. Khi phát hiện người này không kỳ nam nữ, hắn thậm chí từng nghĩ sẽ đích thân tới cạnh Caesar, thực tế hắn cũng làm như thế, vì việc này, hắn còn đi phẫu thuật chỉnh gương mặt.

Nhưng đáng tiếc là, Caesar dường như không thích hắn.

Đối với sự chủ động của hắn, Caesar chỉ lạnh lùng nhìn một cái, ngược lại sau đó thiếu niên khôn khéo, nghe lời, như búp bê tây dương mà hắn nghĩ cách đưa tới lại được tiếp nhận.

Cho nên sau đó, sau khi hắn biết quan hệ của Lâm Dục và Caesar, thực sự không cách nào tin.

Lâm Dục, hoàn toàn không có quan hệ với mấy từ khôn khéo nghe lời.

Ban đầu, hắn cho rằng Daniau rất hận Caesar.

Nhưng sau đó hắn phát hiện không giống như hắn đã nghĩ, khi hắn lấy được vòng tay, trở thành cao thủ, có được thế lực của mình, Daniau chưa từng bảo hắn làm bất cứ chuyện gì gây tổn hại cho Caesar, mà chỉ bảo hắn cố hết khả năng tìm hiểu tư liệu của Caesar.

Thậm chí mỗi năm sau khi hắn tham gia thi đấu xếp hạng nội bộ của cá mập, còn đặc biệt hỏi hắn chuyện về cuộc đấu, năm đó, hắn rút thăm được đấu với Caesar, Daniau liền gặp mặt hắn trên mạng, chỉ vì muốn hắn tái hiện lại ván đó.

“Nếu nói tôi còn có nguyện vọng nào, có lẽ chỉ là thắng được anh ta.” Vào hôm đó, khi điện thoại với hắn, Daniau chậm rãi cười, cầm xì gà, mặc âu phục, lịch sự mà lạnh nhạt, “Chẳng qua là không có hy vọng rồi.”

Hắn không nói gì.

Trước khi chân chính đấu với Caesar, hắn vẫn có mấy phần nghi hoặc.

Poker Texas, làm gì có thắng vĩnh viễn? Trừ gian lận, ai có thể luôn lấy được con bài mình muốn? Mà vận may, luôn biến đổi.

Nhưng khi chân chính ngồi đối diện với người đó, hắn mới biết sự cường đại của người đó.

Không, người đó không thể lần nào cũng thắng, nhưng, người đó luôn có thể thắng ván lớn, bạn cho rằng bạn lấy được bài lớn, có thể cực lớn, vậy thì, cũng chính là lúc bạn sắp thua.

Daniau rất mạnh, cũng rất đáng sợ, nhưng, hắn không phải không thể chiến thắng, mà Caesar, cho dù bạn có khả năng thắng, khi đối diện với Caesar, bạn cũng luôn có cảm giác sắp thua.

Đây có lẽ là một cảm giác tâm lý, nhưng, trong thi đấu poker Texas, nhân tố tâm lý có thể nói là quan trọng như vận may!

Đặc biệt là trong tranh đoạt giữa cao thủ.

Mà trong quá trình tìm hiểu Caesar, hắn cũng biết được rất nhiều tin đồn, về Liễu Chi Kính, về thiên ngoại phi tiên, về đủ loại.

Từ lúc đó, hắn thật ra đã nghĩ nên làm sao lấy được bí mật đó.

Sau đó Caesar gặp chuyện, Daniau ra tù năm quyền JA, chuyện này cũng bị hắn bỏ qua một bên. Cho tới tiếp theo...

“Thật ra anh nên sớm nói cho tôi biết.” Thấy bên đường có bán bong bóng, hắn mua một cái, cột lên xe lăn, người bán bong bóng thấy có một người nước ngoài tới, vốn còn luống cuống tay chân, sau đó nghe hắn dùng tiếng Trung tuy không lưu loát nhưng vẫn tiêu chuẩn nói chuyện, thì kinh ngạc.

Bỏ tiền lẻ được thối vào túi, hắn đẩy xe lăn đi tiếp: “Xem đi, tôi học cái gì cũng luôn nhanh, năm đó học móc túi rất nhanh, sau đó học poker Texas cũng rất nhanh, hiện tại, tôi học tiếng Trung, cũng không tồi chứ. Tương lai nói không chừng còn có thể dùng tiếng Trung nói chuyện với anh.”

Một năm, cho dù không lưu loát, nhưng có thể dùng tiếng Trung nói chuyện đã rất khó, đương nhiên, cái này cũng có quan hệ với việc cả năm nay bọn họ sinh sống tại TQ.

Sau chuyện đó, Caesar giao hắn cho Lâm Được, Lâm Được nhìn hắn một hồi lâu, mới có chút khó xử nói: “Cậu ta nhốt tôi ba ngày hay là bốn ngày? Hay chúng ta cũng nhốt cậu ta bốn ngày đi, ừm, nhốt vào phòng tối!”

Hắn bị nhốt vào phòng tối, bốn ngày đó không dễ chịu gì, nhưng cũng không phải đặc biệt khó chịu, vì đối với hắn mà nói, sống hay chết, không khác biệt gì.

Daniau sắp chết rồi, mà hắn lại ngay cả hy vọng duy nhất của Daniau cũng không thể thực hiện, vậy thì, cứ coi như hắn cùng Daniau chết cũng không sao.

Cho tới lúc đó, hắn mới coi như nhận thức rõ được cảm giác của mình đối với Daniau.

Đúng, hắn sớm đã nhận ra được nó khác biệt, nhưng hắn vẫn không biết, trong đó, rốt cuộc có bao nhiêu cảm ân, có bao nhiêu cảm giác khác.

Mà lúc đó, hắn mới biết thật ra cái này không là gì. Hắn nguyện ý vì người đó làm bất cứ chuyện gì, người đó chết rồi, hắn cũng không còn luyến tiếc gì cuộc sống này.

Mà ngày thứ tư, hắn được thả ra, được mang tới trước phòng bệnh đó, nơi đó, đã trống không.

Hắn tê dại nhìn giường bệnh trống không, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

“Cậu ấy chỉ nhốt cậu bốn ngày, tôi lại cảm thấy còn lâu mới đủ.”

Caesar nói thế với hắn, hắn không cảm giác gì, cũng không nói gì, tùy tiện đi, muốn chém muốn giết hắn cũng tùy tiện.

Khi hắn nghĩ thế, đột nhiên thấy dưới lầu có một bóng người, mặc đồ bệnh nhân, ngây ngốc ngồi trên ghế.

Rất gầy.

Rất xấu.

Nhưng chỉ nhìn một cái, hắn đã nhận ra đó là ai!

Mới đầu, hắn không rõ lắm, đó là người kia, hay là quỷ hồn của người kia?

“Một tháng trước cậu ta đã tỉnh rồi, nhưng thần trí thì không tỉnh táo, cậu ta không biết nói chuyện, cũng không có phản ứng gì, nhưng cậu dứt cơm cậu ta sẽ ăn, dứt nước cậu ta sẽ uống.”

Hắn siết chặt tay, nghiến răng.

Biết ăn cơm, biết uống nước, đó là! Đó là có thể sống!

“Tôi phải sống!” Hắn quay đầu gào lên với Caesar, “Anh muốn thế nào cũng được, nhưng tôi phải sống!”

Đúng, hắn phải sống, người này nếu còn sống, thì hắn cũng phải sống! Người này đã như thế rồi, người này có thể vĩnh viễn cũng không biết nói chuyện, vĩnh viễn cũng sẽ không có nhận thức tỉnh táo, vĩnh viễn cũng phải nhờ vào người khác chăm sóc... đúng, có lẽ nể tình máu mủ bất luận là Caesar hay gia tộc Dodge đều sẽ tìm người chăm sóc người này, nhưng, nhưng hắn không muốn như thế!”

Daniau như thế, đối với Caesar ngay cả phiền toái cũng không tính, chỉ là một nghĩa vụ, hoặc là một loại nhân đạo! Nhưng, cho dù người này cái gì cũng không biết, hắn cũng không muốn Daniau bị người bày bố, đối với hắn, đó là một sự sỉ nhục!

Hắn phải sống!

Hiện tại, chỉ có hắn mới chân chính quan tâm tới người này. Chỉ có hắn, mới chân chính dụng tâm chăm sóc người này.

“Cậu muốn sống?” Caesar nhìn hấn một cái, lạnh nhạt mà nhàn nhạt nói: “Để lại tay phải của cậu, tôi cho cậu sống.”

Hấn để lại tay phải, đổi được cuộc sống hiện tại.

Sau khi hấn khỏe lại, liền dẫn Daniau tới TQ, vì Daniau từng tới đây, hấn hy vọng, đi lại những nơi Daniau từng đi, có thể giúp ích cho Daniau.

Chẳng qua cho dù không có, cũng không sao cả, tiếp theo, hấn sẽ dẫn Daniau về Mỹ, tìm một trấn yên tĩnh, cùng sinh sống.

“Trước kia anh muốn tới TQ, tôi còn cảm thấy anh muốn tránh người, thì ra, là vì tìm người.”

Nghĩ tới lúc đầu người đó nói muốn tới TQ tham gia thi đấu, hấn còn cảm thấy kỳ quái, hiện tại nghĩ lại, ra là vì tìm Liễu Chi Kính, nghĩ rằng nếu có thể tìm được người này, có lẽ có ích cho Caesar, nên hôm nay hấn lại dẫn Daniau tới TQ.

Người không giống, tìm kiếm không giống, nhưng mục đích đều như nhau.

“Nếu anh cho tôi biết sớm, điều anh muốn, thật ra là đại đế, thì tôi...” Hấn dừng lại, “Vây ít nhất tôi có thể giúp anh xóa bỏ người khác. Nhưng hiện tại nói những thứ này đã vô ích rồi.”

Hấn vừa nói, vừa đẩy Daniau đi tiếp, Cúc thành có vài chỗ đường không tốt, hấn chỉ có một tay, đẩy có hơi tốn sức, nhưng, hấn không dừng lại. Hấn không phát hiện, mắt người được hấn đẩy, đã có chút khác biệt với trước đó.

“Lạc Lạc, vừa rồi hình như tôi thấy Ngựa hoang, anh nghĩ tôi có nhìn lộn không?”

Ở chỗ không xa, Lâm Dực đột nhiên ngừng lại, sờ cằm nói, Caesar bình tĩnh: “Cậu nhìn lầm rồi.”

“À, vậy sao? Tôi nghĩ cậu ta cũng sẽ không tới TQ, quả nhiên là tôi nhìn lộn.

Hai đôi, đi về hướng ngược lại, càng đi càng xa...

110. Chương 110: Ngoại Truyện 10: Cho Dù Có Lòng Tin Trăm Phần Trăm, Cũng Chưa Chắc Có Kết Quả Trăm Phần Trăm.

Đêm.

Ánh đèn màu trắng, chiếc giường màu đỏ, không khí đậm mị, người đàn ông bị trói.

Đó là một người đàn ông thân hình gần như hoàn mỹ, cao chừng một mét chín mươi, tứ chi thon dài, cơ bụng chắc nịch, mỗi múi thịt đều cứng chắc đàn hồi. Chỉ nằm như thế, cũng tràn đầy sức mạnh.

Hấn đeo cái bịt mắt màu đen, trừ nó ra, toàn thân trên dưới chỉ có một cái quần lót màu đen, quần lót đen góc bẹt, phía trước nổi cao, tuy không cương, nhưng, cũng có thể tưởng tượng khi nó thức tỉnh sẽ có trạng thái nào.

Hai tay người này bị một sợi dây thừng cột lại, hai chân bị xích sắt cố định, lồng ngực nhấp nhô, làn da màu cổ đồng được màu đỏ nhạt tô điểm càng thêm dụ hoặc.

“Lâm Dực.” Người đàn ông nghiêng răng nghiêng lợi, “Cậu đã làm gì tôi!”

“Lạc Lạc, tôi yêu anh.”

Lâm Dực nhào lên, cắn tai hấn nói. Caesar cứng người, giọng điệu hòa hoãn lại: “Cậu muốn làm gì?”

“Tôi yêu anh, rất yêu rất yêu.” Lâm Dực vừa nói, vừa nhúc nhích trên người hấn, “Tôi yêu làn da anh, yêu răng anh, yêu lỗ tai anh, yêu chỗ này của anh...”

Y hôn da hần, cắn môi hần, nói tới cuối, còn sờ phía dưới của hần, chỗ đó, đã có hơi cứng.

“Toàn thân trên dưới của anh tôi đều đã xem qua rồi, cũng sờ qua rồi, nhưng, còn có một chỗ, tôi chưa từng tiếp xúc. Lạc Lạc, tôi yêu anh như thế, thì không thể nhẫn nhịn chuyện này! Lạc Lạc, anh lại yêu tôi như thế, cũng tuyệt đối sẽ không để tôi nhẫn nại chuyện này chứ!

Y nói, tay thì đã thò vào trong quần lót, ngón tay đảo quanh mật huyết: “Nơi này, tôi vẫn còn chưa đi vào.”

“Lâm Được, cậu vi phạm hiệp nghị!” Nói tới đây, hần đột nhiên cảm thấy một dòng hơi nóng, dục vọng bùng bùng, “Cậu bỏ thuốc tôi?”

“Đúng đó.”

“Lâm Được, công bằng của cậu đâu?”

“Đây chính là công bằng của tôi mà, Lạc Lạc, anh từng bỏ thuốc tôi, hiện tại tôi cũng phải trả lại chứ.”

Lâm Được cười hi hi nói, kéo quần lót hần xuống, ngậm thứ đã cương to đó vào, Caesar nhin không được rên một tiếng.

“Rất thoải mái đúng không?”

Caesar không đáp, Lâm Được lăm bằm một câu: “Lạc Lạc, anh thật nhỏ nhen.”

Nói xong, cũng không miễn cưỡng hần, mò được dầu bôi trơn, bắt đầu chuyên tâm mở rộng mảnh đất xử tử chưa từng có người tiến vào.

“Lâm Được, hiện tại cậu dừng tay, tôi sẽ xem như chuyện này chưa từng xảy ra!”

Caesar nghiêng răng nói, Lâm Được cười hi hi đáp: “Lạc Lạc, anh trước kia cũng từng để tôi làm mà, chẳng qua lần đó tôi mềm lòng, không làm. Trước kia anh nhường tôi, hiện tại không nhường... ừm, nói tới cùng, anh vẫn không muốn đúng không, nhưng không sao, anh không muốn, tôi tự lấy, cái này cũng coi như là phúc lợi tôi vốn nên được hưởng.

Nói rồi, đã lấy được dầu bôi trơn, bôi lên ngón tay, sau đó cẩn thận đâm vào, nơi chưa từng mở rộng tất nhiên là đóng chặt, nhưng lần này Lâm Được rất có nhẫn nại, hơn nữa cũng hạ quyết tâm, cho dù có nghe Caesar rên lên đau đớn, cũng chỉ nhẹ tay chút, chứ không dừng lại.

Cuối cùng, một ngón tay thuận lợi đâm vào, y bắt đầu lần mò bốn phía, ấn ấn chỗ này, chạm chạm chỗ kia, cuối cùng khi chạm tới một chỗ, Caesar cứng người.

“Là chỗ này rồi, đúng không? Nơi này rất thoải mái, đúng không?”

Lâm Được vừa nói, vừa ấn ấn chỗ đó, Caesar tuy muốn khống chế, nhưng nơi đó, lại là điểm mẫn cảm giống phía trước, hưởng hồ hần còn bị bỏ thuốc, cho dù ý chí hần vẫn tỉnh táo, nhưng thứ vốn vì đau đớn mà mềm xuống lại dần dần cứng lại.

“Thì ra Lạc Lạc cũng thích thế này à.”

Lâm Được lại thêm một ngón tay, vừa ma sát vừa nói. Caesar vừa tức vừa bực, đến giờ, hần cũng biết chạy không thoát nữa, vì thế nói: “Cậu muốn làm gì thì nhanh lên!”

“Người ta cũng muốn mà, chỗ này của người ta đã thế này rồi.”

Lâm Được dùng thứ sưng to của mình cọ cọ lên chân hần, giọng nói hơi uất ức: “Nhưng Lạc Lạc vẫn là lần đầu tiên mà, người ta muốn để anh có ấn tượng tốt đẹp, từ nay về sau sẽ thích cảm giác này.”

Caesar không nói gì, trong lòng thì đang hung tợn: “Cậu đợi đó!”

“Lạc Lạc, anh có phải đang nghĩ tương lai sẽ thu thập tôi? Người ta sẽ không cho anh cơ hội này. Anh quên hôm nay là ngày gì sao? Ngày kỷ niệm kết hôn bảy năm của chúng ta, tôi đã nói với Carlos rồi, vì kỷ niệm bảy năm vĩ đại này, chúng ta muốn trắng mật lần hai, một tháng này, chúng ta sẽ không ra khỏi phòng!”

Lâm Được cười hề hề: “Sau một tháng, Lạc Lạc, anh nhất định sẽ thích cảm giác này. Cho dù không thích... tôi cũng đòi đủ rồi.”

Khóe miệng Caesar co rút.

“Hơn nữa, tôi thấy anh hiện tại đã thích rồi, xem chỗ này, cao hứng thế nào nè, cao hứng chảy nước rồi.”

Lâm Được búng một cái lên phần đỉnh của hân, vì kích thích và thuốc, nơi đó sưng to vô cùng, phía trước còn tiết ra dịch thể.

Caesar hừ một tiếng.

“Rất muốn đi, rất thoải mái đi. Để tôi vào chứ? Để tôi vào tôi sẽ để anh thoải mái...”

Caesar rên rỉ một tiếng, ngẩng đầu: “Hôn tôi...”

Môi hơi mở, cổ họng động đậy, Lâm Được nhìn, nuốt nước miếng, hôn xuống.

Môi lưỡi giao nhau, quần quýt tới lui, hai người đều sôi sục dục vọng.

“Buông tôi ra, tôi muốn ôm cậu...” Caesar khàn giọng, mang theo mấy phần dụ hoặc, “Tôi muốn sờ cậu.”

“Thật sự chỉ ôm tôi?”

Tay Lâm Được đi tới chỗ dây thừng, Caesar lại nói: “Tháo bịt mắt của tôi xuống, tôi muốn nhìn cậu.”

Lâm Được tháo bịt mắt xuống cho hân, đôi mắt màu đen đã hơi đỏ, thấp thoáng còn mang theo sóng nước, trên gương mặt thể này, càng gợi cảm dị thường.

“Lạc Lạc...”

Lâm Được hôn lên, Caesar lại nói: “Để tôi sờ cậu...”

Giọng càng thêm thấp khàn, giống như nhấm nạy không được, tay Lâm Được lại tới chỗ dây thừng, như thể muốn cởi ra, nhưng cuối cùng lại thu về.

“Lạc Lạc, tôi cũng muốn anh sờ tôi, nhưng, tôi sợ mở ra rồi, anh không chỉ sờ thôi.”

“Lâm Được!”

Lâm Được cười hi hi, nhắc chân hân lên, đâm vào, Caesar hít ngược một hơi.

“Lạc Lạc, anh rất chặt, thật nóng, ừm ừm, tôi, tôi thật thoải mái, anh cũng thoải mái đúng không?”

Khi cử động eo, đồng thời cũng giúp hân ma sát phía trước, dưới hai kích thích, Caesar cuối cùng bắt đầu rên rỉ.

Tốc độ trước sau càng lúc càng nhanh, dục vọng của hai bên cũng càng lúc càng dâng lên đỉnh điểm, khi Caesar cảm thấy mình sắp bắn ra, phía trước lại bị giữ chặt.

“Buông, buông ra...”

“Nói anh thích.”

Lâm Được thở dốc, Caesar không nói.

“Nói anh thích...” Cấn ngực trái của hân, “Nói anh thích, tôi sẽ buông ra...”

Nói rồi, phần eo lại cử động vài cái, Caesar cuối cùng nhịn hết nổi: “Tôi, tôi thích...”

“Thích cái gì?”

...

“Thích thế này sao?”

“Thích.”

“Nào, nói dính lại.”

“Lâm Được, cậu đừng quá đáng!”

“Nói dính lại tôi sẽ không quá đáng.”

Vừa nói, vừa xoay chuyển, Caesar cuối cùng nói: “Tôi thích, thích thể này...”

“VẬY MỚI NGOAN.”

Đám rút nhanh chóng, sau đó, khi mình muốn phóng ra, liền buông tay, hai người đồng thời lên đỉnh điểm.

...

Lâm Được mở mắt ra, trong nhất thời vẫn chưa tỉnh lại, nhìn chăm chăm trần nhà chờ đến một lúc mới hoàn hồn.

Đây là biệt thự của Caesar, tại ngoại ô Las Vegas, vì y dựng cờ hiệu “viết bản thảo kiểu phong bế”, nên đã dọn từ tầng cao nhất JA tới đây.

“Thì ra, là một giấc mơ.”

Nhìn quần lót đã ướt của mình, y có chút tiếc nuối ngồi dậy, viết bản thảo bảy ngày, cũng có nghĩa là đã bảy ngày không làm, khó trách lại mơ mộng xuân như thế.

Nhưng mộng này chắc không đơn thuần, nói ra thì, ngày kỷ niệm kết hôn của họ sắp tới rồi, tuy không phải là lần thứ bảy, nhưng, mơ mà, lẽ nào còn có thể đúng như thật sao?

Giấc mơ này lẽ nào là một điềm báo? Lâm Được sờ cằm nghĩ.

Đã lâu như vậy, y không áp đảo được Caesar một lần, tuy y không mấy để ý với vấn đề trên dưới, nhưng, nếu một lần cũng không có, thì cũng có chút mất mặt.

“Có lẽ, đây chính là ông trời nói ỉn biết, phải tới một lần.”

Nghĩ thế, y tắm rửa, thu dọn đồ đạc, hưng phấn ra ngoài, khi đi ngang qua tiệm thuốc bên đường, y do dự một chút, vẫn vào dạo một vòng, sau đó xách túi ngồi lên xe, tuy những thứ này ở chỗ Caesar đều có, nhưng nếu hôm nay là ngày y trở người làm chủ, thì đương nhiên phải do y chuẩn bị.

Trên đường y còn mua một bó hoa, khi tới JA còn tới nhà bếp tìm một chút nguyên liệu. Tài nấu ăn của y không tính là cực tốt, nhưng tự nuôi mình nhiều năm rồi, cơm bình thường vẫn biết làm.

Vì thế, khi Caesar trở lại, thấy y đang bận rộn trong bếp.

“Đây coi là bồi thường sao?”

Mỗi lần khi chạy bản thảo, Lâm Được liền tránh đi, nói là tư duy của y không thể bị quấy nhiễu, câu này có lẽ có thể lừa người khác, nhưng đối với Caesar, thì lại có hiềm nghi khác___ Năm đó lần đầu tiên y viết bản thảo cho [Thời báo Las Vegas], cũng không thấy y sợ bị làm phiền.

Lâm Được cười hê hê, không trả lời.

Tối nay, Lâm Được hiếm khi không dài dòng, còn rất thân thiết không ngừng gấp đồ ăn cho Caesar, cuối cùng còn vô cùng tự giác thu dọn chén đĩa.

“Lạc Lạc, hôm nay chúng ta bắt đầu sớm chút đi!” Lâm Được hoạt động cổ tay một chút, kiên định nói, “Tôi có lòng tin trăm phần trăm, hôm nay nhất định có thể thắng!”

Ván bài bắt đầu.

Mười phút sau, Lâm Được tê dại nhìn bàn bài.

Hai mươi phút sau, y bị ôm từ nhà tắm ra.

Ba mươi phút sau, y bị bức nói thoải mái.

Bốn mươi phút sau, y bị quay cuồng tới thở dốc.

Năm mươi phút sau, y cuối cùng được cho phép lên cao trào.

Một tiếng sau, y uể oải đá Caesar: “Vừa vừa được rồi, đừng quá đáng!”

“Bảy ngày, tôi phải làm cho đủ!”

Lâm Được bị phần căn góc chặn, lẽ nào thật sự phải đợi tới bảy năm sau y mới có thể đạt được nguyện vọng?

“Lạc Lạc, lần này tôi thật sự có lòng tin trăm phần trăm, bài cũng rất tốt.” Khi bị lay lắt tới xương cốt cũng sắp rã, y cuối cùng được buông tha, y vừa mệt vừa buồn ngủ, nhưng vẫn kiên trì nói ra nghi hoặc của mình, “Tại sao vẫn thua chứ?”

“Lần sau tiếp tục nỗ lực.”

Caesar hôn lên chân mày y nói, Lâm Được có chút mê hoặc: “Tôi đã trăm phần trăm rồi, lẽ nào phải bộc phát tiểu vũ trụ sao?”

Caesar không nói gì, hắn không biết tiểu vũ trụ là gì, nhưng hắn biết, trừ khi Lâm Được có thể nghĩ ra, hoặc hắn bằng lòng hạ thủ lưu tình, nếu không, y vĩnh viễn cũng không thể thắng hắn trong kiểu đấu này.

Thủ đoạn bảo đảm chiến thắng vĩnh viễn không phải là thiên ngoại phi tiên.

Ngoài thuật đánh bài, còn có gian lận.

111. Chương 111: Ngoại Truyện 11 Đặc Điểm:

Nơi có người thì sẽ có quy tắc ngầm.

Trầm mặc, yên tĩnh.

Đại sảnh đặc biệt của JA, trước bàn đấu màu xanh phủ khăn nhưng, hai người đối diện, bọn họ đều mặc y phục chính thức, tất cả vật phẳng phiu nhất, bên tay một người đặt xì gà, mà bên tay một người khác, lại đặt kẹo que, trên bàn, là ba lá bài chung cực kỳ nhỏ, là 7 chuồn, 4 rô và 2 bích.

Bài tạp, bài tạp cực nhỏ, nhưng, bài tạp thế này lại có khả năng rất lớn tạo ra sảnh, đặc biệt là khi trong tay hai người đều có con 5.

Trong tay một người là con 5 rô, người còn lại là 5 bích, đương nhiên cơ rô chuồn bích ở đây không có tác dụng gì lớn, quan trọng vẫn là lá bài còn lại của họ, bài của Caesar là một con 3 bích, mà của Lâm Được, lại là một con 6 chuồn!

Khi bài chung đã phát ra, các cao thủ quan sát ở dưới đều xao động, bài oan gia!

Tuy bài rất nhỏ, nhưng lại là bài oan gia khiến người ta đau đầu, bình thường mà nói, trừ khi cướp gà, nếu không rất ít có người khi trong tay ngay cả một con 10 cũng không có lại muốn xem bài chung, mà hai người này không chỉ đều xem, còn đều có bài tạp, mà khi bài chung được phát, lại khác bình thường như thế.

Ba lá bài nhỏ, lại phù hợp với bài riêng trong tay họ, chuyện này nếu xảy ra ở người khác, có lẽ sẽ bị nói là trùng hợp, nhưng lại ở trên hai vị này.

“Không hổ là đại đế...”

“Không thẹn là Kẹo que...”

Caesar thì không cần nói, đệ nhất thế giới được công nhận, gần hai mươi năm, không ai có thể chân chính dao động địa vị của hắn, mà Lâm Được tuy chiến tích thắng không nổi bật, sau khi trở thành cao thủ cũng rất ít khi tham gia thi đấu, nhưng lần đầu xếp hạng mỗi năm, người ta đều có thể giành được vị trí không tồi, nhìn thái độ đó của y, rõ ràng chỉ là ứng phó, nếu không phải có quy định liên tục ba lần không tham gia thì sẽ bị xóa bỏ tư cách, nói không chừng y ngay cả thi đấu này cũng sẽ không tham gia.

Thái độ này, tự nhiên cũng khiến một vài cao thủ có ý kiến, nhưng, cũng không ai thật sự đi tìm y gây phiền, đừng nói y vẫn nỗ lực mỗi năm tham gia, cho dù ba năm tham gia một lần, có Caesar đứng đó, ai có thể nói gì?

Mà lần này, y lại đột nhiên nhảy ra muốn tham gia đấu khiêu chiến!

Cho dù trong tập đoàn cao thủ, đấu khiêu chiến cũng không phải tùy tiện có thể tham gia nếu bạn ở trong mười hạng đầu, thì đương nhiên có thể tùy ý chọn đối thủ, cho dù là Caesar đứng hạng đầu, khi nhận được thư khiêu chiến, cũng phải ứng chiến, nhưng nếu là trong ba mươi hạng đầu, thì nhiều nhất chỉ có thể khiêu chiến trong hai mươi hạng đầu, Lâm Dực vì không có tâm tư trên mặt này, cũng rất ít khi tham gia thi đấu, cho nên vẫn luôn luẩn quẩn giữa mấy hạng ba mươi tới bốn mươi, năm ngoái thứ hạng của y là ba mươi sáu, nói thế, y nhiều nhất chỉ có thể khiêu chiến với Hùng ưng Roberts ở hạng hai mươi lăm.

Nhưng, nếu y lấy thứ hạng của mình để làm tiền cược, cũng có thể khiêu chiến vượt cấp, thứ bậc này cũng giống như người cũ loại bỏ người mới, thành công, có thể đẩy người mới đi, thất bại, thì lại khiến bản thân bị trục xuất.

Lâm Dực muốn khiêu chiến Caesar, thành công rồi, thứ hạng sẽ có bước tiến nhảy vọt, thất bại, thì sẽ bị tập đoàn cao thủ đá ra ngoài.

Đương nhiên, đối với y mà nói, cho dù bị đá ra cũng không phải là chuyện to tát gì, nhưng nhìn y trước đó mỗi năm đều tham gia, cũng là có để ý vị trí này đi.

“Vua sư tử, quan hệ của anh và Kẹo que khá tốt, có biết cậu ta và đại đế rốt cuộc là chuyện gì không?”

Người khổng lồ nghiêng đầu, nhỏ giọng nói, mấy cao thủ nghe câu này đều đồng tai lên, Vua sư tử mù mờ lắc đầu: “Tôi cũng không biết.”

“Thật sự không biết? Anh nhìn ánh mắt của hai người đó đi, hình như không phải là chuyện nhỏ.”

“Phí lời, chuyện nhỏ thì sẽ tới đây giải quyết sao?”

Người khổng lồ bị giáo huấn sờ sờ mũi, không thể không thừa nhận quả thật là thế, nhưng trong lòng thì lại càng thêm hiếu kỳ, hôn lễ của Lâm Dực và Caesar năm đó, có thể nói là cực kỳ thu hút, sau đó bọn họ tuy không còn cao điệu xuất hiện trước mặt mọi người nữa, nhưng cũng chưa từng lần tránh quan hệ này, mà tình cảm của hai người... đương nhiên, người ta đóng cửa rốt cuộc thể nào bọn họ không biết, nhưng nhìn từ tình cảm bên ngoài, thì không có lừa dối cũng không có ngoại tình, thỉnh thoảng hai người cùng xuất hiện trong câu lạc bộ cao thủ, cảm giác trong tôi có anh trong anh có tôi cũng khiến người ta tê tê.

“Hai ngày trước tôi còn thấy họ trong nhà hàng.” Dã thú sáp lại, nhỏ giọng nói: “Lúc đó trông cũng không có gì cả, mấy hôm nay, các anh có nghe được tin tức gì không?”

Một đám cao thủ xôn xao lắc đầu, đều có một dự cảm không tốt lắm, không sợ ba ngày một trận nhỏ, năm ngày một trận lớn, chỉ sợ đột nhiên bạo phát, đương nhiên, phu... phu người ta bùng nổ, thật ra cũng không quan hệ với họ, nhưng trong đó còn dính tới Caesar... vậy thì có chút quan hệ.

Có Caesar, cái vòng của họ tuy máu tanh không ngừng, nhưng dù sao cũng có trật tự, nếu Caesar đột nhiên có vấn đề... đương nhiên, ở đây không phải nói Caesar đột nhiên phải đi gặp thượng đế, mà là nếu đột nhiên thất thường, thì rất có khả năng sẽ liên lụy cả cái vòng này, bọn họ đã đạt được lợi ích, luôn rất ghét hỗn loạn.

Năm đó Caesar có thể ngay tại cuộc đấu đối diện với ống kính camera cầu hôn, sau đó lại có thể cử hành hôn lễ như thế, tình yêu đó đối với Lâm Dực... Tuy nói như thế có chút buồn nôn, nhưng nghĩ lại cũng là thật sự rất chân thành, rất sâu đậm, hiện tại tuy đã qua tám năm rồi, nhưng nếu có vấn đề, cũng sẽ không phải là vấn đề nhỏ.

Nhà cái nhắc nhở hai người, Lâm Dực hí mắt: “Lạc Lạc, anh nói xem tôi có nên theo bài không?”

“Vậy thì phải xem, cậu có cảm thấy nắm chắc phần thắng không?”

“Tôi cảm thấy, ván này rất có hy vọng.”

Caesar nhún vai, ra vẻ cậu cứ xem rồi làm đi, Lâm Dực hồ nghi nhìn hắn, tuy những cao thủ như Vua sư tử cảm thấy sự việc nghiêm trọng, nhưng thật ra, không giống như bọn họ đã nghĩ, hiện tại họ sẽ dĩ ngồi trên bàn đấu, chỉ là vì y muốn thử, muốn thử về vấn đề trên dưới của họ.

Thật ra, đối với vấn đề này, Lâm Dực mới đầu thật sự không phải rất để ý, tuy có lúc cũng muốn thử cảm giác ở trên một chút, nhưng, Caesar vẫn luôn rất chú ý tới cảm thụ của y, lại vẫn luôn rất nhường nhịn y____ Cho dù là y, cũng biết, bản thân có chút khiến người rất đau đầu, điểm này, từ mỗi lần Carlos gặp y khoe miệng đều sẽ co giật theo phản xạ là biết rồi.

Mấy năm nay, y và Caesar tuy không thể nói là dầu trong mật, nhưng ở chung vẫn luôn rất vui vẻ, còn về mặt mũi dần ông gì đó, tôn nghiêm gì đó, à, Lâm Dực rất ít khi suy nghĩ, chỉ là, chuyện cứ chiến là bại lại khiến y rất xoắn xuýt, ban đầu y cũng không mấy để tâm, kỹ thuật bài của y đều học từ Caesar, Caesar lại được công nhận là hàng đầu thế giới, thua hẳn, thật sự là chuyện rất bình thường.

Nhưng nếu thua liên tục gần tám năm... điều này có chút khác thường rồi!

Tám năm, hai trăm chín mươi hai ngày, trừ lúc y ra ngoài, có chuyện, hoặc hai người thân thể không khỏe... bọn họ ít nhất cũng đã đấu hai ngàn lần, hai ngàn lần, y lại không thắng một lần nào, xét về tỷ lệ cũng rất khác thường!

Nếu nói trước kia y không bùng lên lòng tin trăm phần trăm, nhưng sau khi được Caesar chỉ điểm, y lại rất cố gắng, rất cố gắng, rất cố gắng rồi! Đặc biệt là sau giấc mơ đó, y cảm thấy mình thật sự có nguyện vọng trăm phần trăm, cũng nắm chắc trăm phần trăm.

Kỹ thuật không vấn đề, tâm lý không vấn đề, Lâm Dực sau khi suy nghĩ cả trăm lần cũng không hiểu, liền nghĩ tới phong thủy. Sau đó, y còn thật sự tìm được nền tảng lý luận____ JA là địa bàn của Caesar, tuy người nước ngoài không như TQ, nhưng mở sòng bài, cũng có thể nói là một bố cục, bố cục sắp xếp thế nào càng lợi ỉnh, thì ngay từ bản vẽ xây dựng đã có chuẩn bị rồi, bố cục, thiết kế sau đó đương nhiên cũng làm theo tiêu chuẩn, y đấu với Caesar ở đây, vậy không phải giống như khách chơi đấu với nhà cái sao?

Cho dù khách chơi thỉnh thoảng cũng thắng, nhưng thắng cuối cùng, vẫn là nhà cái!

Không thể đấu với Caesar ở đây, ít nhất không thể ở trong phòng này.

“Chúng ta cũng từng đấu ở chỗ khác mà.”

Nghe y nói thế, Caesar không ngẩng mắt lên, Lâm Dực bắt đầu sờ cằm, Caesar tiếp tục nói: “Hơn nữa có rất nhiều lần là đấu trong nhà mà cậu mua, phong thủy đó cũng là hướng về tôi sao?”

“Ồ...”

“Nhưng nếu cậu cảm thấy là vấn đề địa điểm, chúng ta cũng có thể đổi chỗ.” Caesar cuối cùng ngừng mắt lên khỏi tờ báo, “Thượng Hải? Trên máy bay? Đều có thể.”

“Anh có thể không nghĩ tới những chuyện kỳ quái không?”

“Tôi đã nói gì kỳ quái sao?”

Lâm Dực ngoắc đầu, sau đó trừng hấn một cái: “Lạc Lạc, anh thật sự quá xấu.”

Caesar cúi đầu, tiếp tục xem báo, trải qua tàn hại nhiều năm, hấn cũng coi như đã thích ứng Lâm Dực, nhưng hấn cũng không tiến hóa tới mức độ có thể so mắt với Lâm Dực.

Không phải vấn đề địa điểm, vậy đó là vấn đề gì chứ? Trùng hợp Kẹo que Lâm không cần tiếp tục chạy bản thảo liền chống cằm trầm tư, y nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nghĩ tới trận đấu chính thức trở thành cao thủ kia! Trận đó, lần đầu tiên y ngồi đấu với Caesar, trận đó, y chân chính được người đời biết tới, cũng chính là trận đó, y không trải qua khảo nghiệm gì được các cao thủ tiếp nhận, sau đó thăng lên vị trí ở giữa, trận đó, cũng là lần đầu tiên y thắng Caesar, đương nhiên, cũng là lần cuối cùng!

Đương nhiên cho dù là lần đó, nói không chừng cũng là do Caesar cố ý nhường y, nhưng, bất kể nói sao, y cũng đã thắng!

Một lần thắng lợi duy nhất, nhất định có nguyên nhân đặc thù, cho nên, Lâm Dực cảm thấy mình nhất định phải tái diễn trận đấu đó một lần!

Trực tiếp phát sóng toàn nước Mỹ thì có hơi phô trương quá, nhưng trong nội bộ cao thủ, vẫn mỗi năm đều có một cơ hội, nghe y muốn khiêu chiến mình, Caesar cũng không có phản ứng đặc biệt gì, chỉ dùng một ánh mắt thương hại nhìn y: “Tôi không biết cậu lại để ý việc này như thế.”

Lâm Được nhìn hẩn, qua một lúc sâu mới thở dài: “Trùng mùa hạ không thể sống vào mùa đông, cổ nhân nói quả nhiên đúng đắn, người vĩnh viễn ở trên, quả thật không thể lý giải cảm nhận của người ở dưới.”

...

Caesar lặng lẽ quay đầu, không nói nữa. Lâm Được lại phiền muộn một lúc, chuyện này, cứ định thế này.

Nhà cái lại nhắc nhở, Lâm Được đẩy một nửa chip của mình ra: “Tuy bài của tôi rất nhỏ, nhưng lần này, tôi lại muốn cược một lần, lần này, tôi nắm chắc trăm phần trăm!”

Caesar cười, cũng theo, lá Turn thứ tư, 3 rô!

Cao thủ nhìn lên âm thầm hít hơi, sau lá bài này, Lâm Được đã có sảnh! Tuy là một sảnh rất tạp rất nhỏ, nhưng trong ván bài này, đã chiếm được phần thắng trên chín mươi phần trăm!

8!

Chỉ có xuất hiện một con 8 Caesar mới có thể thắng! Nếu không cho dù lại xuất hiện một con A bích thì cũng là bài tạp, trừ khi hẩn nhận thua tại đây!

“Tỷ lệ đại khái là giữa sáu tới bảy.”

Người khổng lồ mở miệng, Vua sư tử gật đầu, đối với bọn họ mà nói, cho dù không cần máy tính, cũng có thể ước tính tỷ lệ đại khái, tuy 8 còn bốn con, nhưng trong số bài còn lại, khả năng xuất hiện cũng không lớn, dù sao, chỉ còn lại một con bài River cuối cùng.

“Lạc Lạc, tôi cảm thấy lần này, thật sự là tôi thắng.”

Lâm Được nhướng mắt chậm rãi mở miệng, Caesar lấy một điều xì gà còn chưa đốt: “Vậy sao? Nhưng vẫn còn một con bài cuối cùng.”

“Tôi khuyên anh, ván này, nên bỏ đi, ô, hiện tại anh còn cỡ một nửa số chip, cho dù bỏ cũng có thể tiếp tục, nếu lại đặt cược, thì cơ hội lật ngược sẽ không có.”

Các cao thủ bên dưới lũ lượt gật đầu, tuy có lúc cướp gà có thể kiên trì tới cùng, nhưng từ mặt bài hiện tại, cho dù không biết bài riêng của Lâm Được, cũng nên tính ra được khả năng thắng của mình, thật sự ngay cả một con bài lớn cũng không có!

Caesar quẹt diêm, đốt xì gà, sau đó, đẩy ra toàn bộ chip! Mắt đám người Vua sư tử lập tức trừng to mắt, xì gà! Xì gà! Đã bao nhiêu năm rồi, bọn họ không thấy Caesar đốt xì gà! Điều này đại biểu cái gì?

Đây là đang cướp gà? Đang áp bách? Hay là đang muốn thành toàn khiêu chiến của người yêu mình? Hay là, hẩn thật sự nắm chắc, lá bài tiếp theo, chính là con 8?!

Lâm Được dường như cũng bị chấn động, y không phản ứng cả lúc, cho tới khi nhà cái nhắc nhở, y mới nghiêng đầu: “Lạc Lạc, không phải anh... đã cai thuốc rất lâu rồi sao?”

“... Có lúc, tôi cũng cần một điều.”

Lâm Được lại ngừng một chút: “Vậy thì, anh đây là đang dọa tôi sao?”

Caesar cười cười, không nói gì, Lâm Được nhìn hẩn, lại nhìn bài riêng của mình, sau đó hít một hơi, đẩy tất cả chip ra, nhà cái không nhanh không chậm phát lá bài cuối cùng, một con, 8 bích...

“Lạc Lạc, anh không yêu tôi nữa sao?”

Tối hôm đó, trong phòng ở tầng cao nhất JA, Lâm Được để trần thân trên, đáng thương nhìn Caesar đang chậm rãi bước tới nói, bước chân Caesar hơi ngừng lại, nhưng vẫn không chút biểu tình bước qua: “Chấp nhận cược chấp nhận thua, hay là, cậu thật sự muốn tôi nhường cậu?”

“Tôi tuyệt đối sẽ không cảm thấy tổn thất về mặt mũi tôn nghiêm gì!”

“Chuyện không muốn làm, thì đừng làm, mỗi năm đều phải tới đấu một lần, cũng rất khó xử đúng không?”

Caesar nói, nhẹ hên lên trán y một cái, Lâm Được ngẩng đầu: “Lạc Lạc...”

“Nếu cậu thật sự chấp nhất với chuyện vị trí như thế, tôi cũng không phải không thể nhường cậu...”

“Lạc Lạc!”

Lâm Được lập tức trở nên kích động, nhưng Caesar lại nói tiếp: “Nhưng đã ước định rồi, thì không thể hối hận, lần sau, cậu tiếp tục nỗ lực đi.”

Hắn nói, rồi hên lên môi Lâm Được, không cho y cơ hội mở miệng nữa, thật ra có lúc, cho dù thiên thời địa lợi đều có, cũng còn cần phải có nhân hòa, nơi có người, thì sẽ có quy tắc ngầm.

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/la-bai-cuoi-cung>